3

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

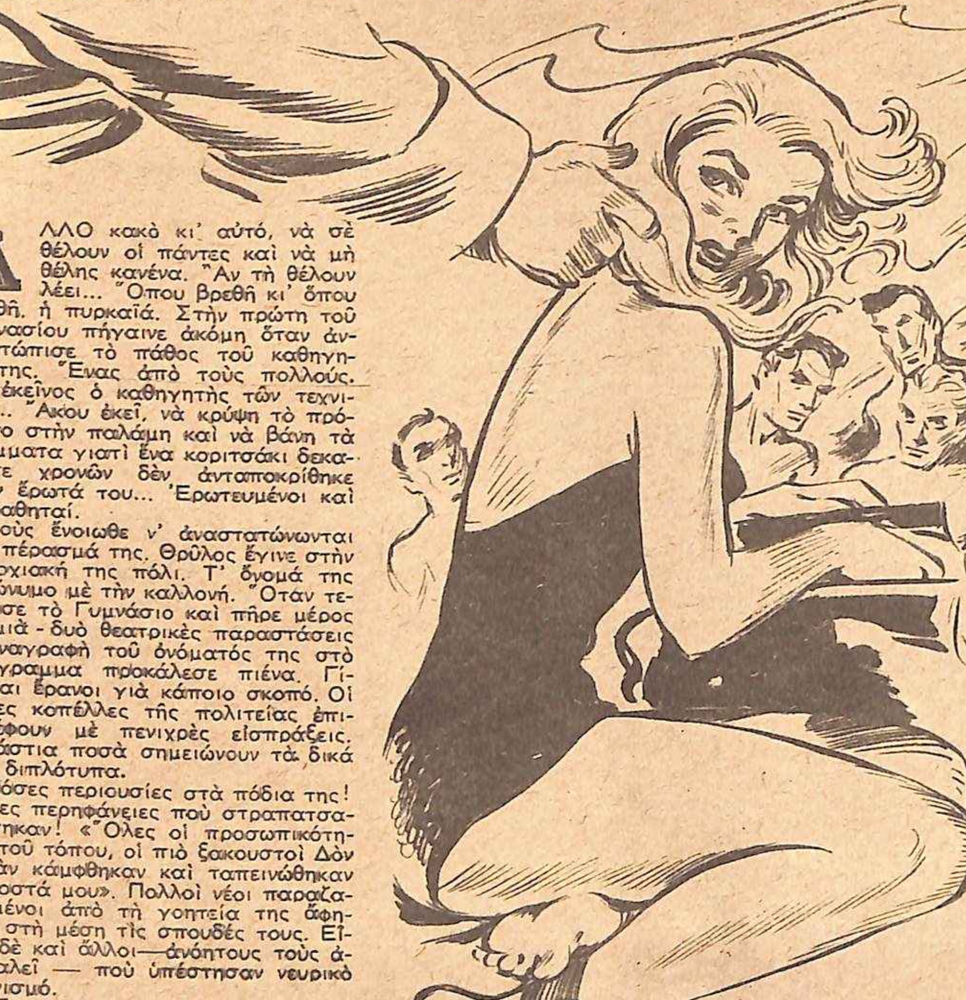

'Απάνω της ὅλα τὰ μάτια, ὅταν φοροῦσε μαγιό...

Ἔχει κι' ὀμορφιὰ τὰ βάσανά της

Α ΛΛΟ κακὸ κι' αὐτό, νὰ σὲ θέλουν οἱ πάντες καὶ νὰ μὴ θέλης κανένα. "Αν τὴ θέλουν λέει... Ὅπου βρεθῆ κι' ὅπου σταθῆ, ἡ πυρκαϊά. Στὴν πρώτη τοῦ Γυμνασίου πήγαινε ἀκόμη ὅταν ἀντιμετώπισε τὸ πάθος τοῦ καθηγητῆ της. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλούς. Κι' ἐκεῖνος ὁ καθηγητὴς τῶν τεχνικῶν... Ἄκου ἐκεῖ, νὰ κρύψη τὸ πρόσωπο στὴν παλάμη καὶ νὰ βάνη τὰ κλάμματα γιατὶ ἕνα κοριτσάκι δεκαπέντε χρονῶν δὲν ἀνταποκρίθηκε στὸν ἔρωτά του... Ἐρωτευμένοι καὶ οἱ μαθηταί.

Τοὺς ἔνοιωθε ν' ἀναστατώνωνται στὸ πέρασμά της. Θρῦλος ἔγινε στὴν ἐπαρχιακή της πόλι. Τ' ὄνομά της συνώνυμο μὲ τὴν καλλονή. Ὅταν τελείωσε τὸ Γυμνάσιο καὶ πῆρε μέρος σὲ μιὰ-δυὸ θεατρικὲς παραστάσεις ἡ ἀναγραφὴ τοῦ ὀνόματός της στὸ πρόγραμμα προκάλεσε πιένα. Γίνονται ἔρανοι γιὰ κάποιο σκοπό. Οἱ ἄλλες κοπέλλες τῆς πολιτείας ἐπιστρέφουν μὲ πενιχρὲς εἰσπράξεις. Τεράστια ποσὰ σημειώνουν τὰ δικά της διπλότυπα.

Πόσες περιουσίες στὰ πόδια της! Πόσες περηφάνειες ποὺ στραπατσαρίστηκαν! «Ὅλες οἱ προσωπικότητες τοῦ τόπου, οἱ πιὸ ξακουστοὶ Δὸν Ζουὰν κάμφθηκαν καὶ ταπεινώθηκαν μπροστά μου». Πολλοὶ νέοι παραζαλισμένοι ἀπὸ τὴ γοητεία της ἄφησαν στὴ μέση τὶς σπουδές τους. Εἶναι δὲ καὶ ἄλλοι—ἀνόητους τοὺς ἀποκαλεῖ — ποὺ ὑπέστησαν νευρικὸ κλονισμό.

Ἔχουμε ἀκόμη καὶ συζυγικὰ δράματα, ὅπως αὐτὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ, ποὺ παρ' ὀλίγο ν' ἀφήση γυναῖκα καὶ παιδιά, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὅταν ἀπαλλασσόταν ἀπὸ τὶς οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις κι' ἔμενε ἐλεύθερος θὰ μποροῦσε νὰ τὴν κατακτήση.

Μαθήτρια ἦταν πέρσυ καὶ ἀκολούθησε τὸ σχολεῖο της στὴν ἐκδρομὴ ποὺ ἔγινε στὸ Μεσολόγγι. Ἔκαμε καὶ φέτος ἐκδρομὴ τὸ Γυμνάσιο. Ἀπόφοιτη πιά, δὲν εἶχε θέσι στὸ μαθητικὸ κόσμο. Ἀλλὰ οἱ Μεσολογγίτες δυσαρεστήθηκαν ποὺ δὲν τὴν εἶδαν. Ἐπίσημοι καὶ ἀνεπίσημοι εἶχαν μαζευτῆ γιὰ νὰ τὴ θαυμάσουν, ὅπως θαυμάζει κανεὶς μιὰ σπάνια εἰκόνα. Ὅταν εἶδαν ὅτι ἀπουσιάζει ἡ πανωραία, διαμαρτυρήθηκαν στοὺς καθηγητές: «Γιατί δὲ μᾶς τὴν φέρατε;»

Ὅταν πηγαίνουν ὑπουργοὶ καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι στὴν πόλι της, ποὺ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς σημαντικὲς ἐπαρχιακές μας πόλεις, πρώτη καὶ καλύτερη στὸ πρωτόκολλο αὐτή. Τὴν ἔχουν οἱ συμπολίτες της γιὰ φιγούρα· τὴν παρουσιάζουν σὰ σπάνιο προϊὸν τοῦ τόπου. Ἕνα ἀπὸ τ' ἀξιοθέατα τῆς περιοχῆς.

Ποῦ νὰ πάη στὸ μπάνιο καὶ νὰ φορέση μαγιώ... Ἀπάνω της ὅλα τὰ μάτια. Μεταρσιώνονται οἱ ἀρσενικοί, ζηλεύουν οἱ θηλυκές.

Σὲ τί νὰ ὀφείλη τὴ θριαμβευτικὴ αὐτὴ πορεία της; Ποιὸ νὰ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ σημεῖο τῆς ὀμορφιᾶς της;

Δὲ μᾶς λέει πολλὰ πάνω σ' αὐτό. Περιορίζεται νὰ σημειώση ὅτι «ἀποτελεῖ τὸ μοντέρνο τύπο μὲ τὶς ἰδανικὲς γραμμές». Πολὺ φτωχὰ στοιχεῖα γιὰ νὰ συνθέσουμε τὸν πίνακά της. Ἀλλὰ τὸ κάτω-κάτω τί μᾶς νοιάζει; Ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει εἶναι ἂν ἡ ἑλκυστικότητα αὐτὴ τῆς γεμίζη τὴν ζωή, ἂν τὴν κάνη νὰ αἰσθάνεται εὐτυχισμένη.

Τέτοια εὐτυχία δὲ μαρτυρεῖ τὸ γράμμα της. Μὴ σᾶς φαίνεται περίεργο. Ὑπάρχει ἡ δυστυχία τῆς μεγάλης φτώχειας, ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἡ δυστυχία τοῦ μεγάλου πλούτου. Ὁ πολὺ φτωχὸς ἔρχεται σὲ ἀπόγνωσι, μὴ ξέροντας πῶς νὰ τὰ βγάλη πέρα. Ὁ πολὺ πλούσιος βρίσκεται σὲ ἀμηχανία, μὴ ξέροντας πῶς νὰ διαθέση τὸν πλοῦτο του. Ὅσα ἔχει νὰ δείξη ἡ οἰκουμένη τὰ εἶδε· ὅσα ἔχει νὰ χαρῆ τὰ χάρηκε. Δὲν τοῦ μένει παρὰ ἡ πλῆξι, ποὺ εἶναι κι' αὐτὴ ἕνα εἶδος δυστυχίας στὸν ἄνθρωπο.

Ἔχει τὸν καϋμό της, βέβαια, ἡ χωρὶς ὀμορφιὰ καὶ ἀζήτητη κοπέλλα. Καϋμὸς ποὺ δὲ μοιάζει μὲ κανένα ἄλλον. Ἔχει ὅμως καὶ ἡ ὡραία τὰ βάσανά της. Ἐξοικειωμένη μὲ τὴ μεγάλη ζήτησι, δὲν συγκινεῖται πιὰ ἀπ' αὐτήν. Δὲν κολακεύεται, δὲν τὴ χαίρεται. Ἀδιάφορη ἀπέναντι τοῦ κόσμου ποὺ τὴν πλησιάζει, ἀλλὰ καὶ σὲ ἀμηχανία προκειμένου νὰ ἐκπλήξη ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τὸ σύντροφό της. Ἡ ἄσχημη, ἢ ἡ κοπέλλα μὲ τὴ μέτρια ὀμορφιά, τέτοια ἀμηχανία δὲν δοκιμάζει. Συμβιβάζεται μ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὴν προσέξη. Εἶναι τόσο ἀβέβαιη ἂν θὰ βρεθῆ καὶ δεύτερος νὰ χτυπήση τὴν πόρτα της. Μοναδικὴ εὐκαιρία — σκέπτεται. Τρώει τὸ ἕνα φαγάκι ποὺ τῆς σερβίρει ἡ μοῖρα. Ἡ ἄλλη, ποὺ κάθεται σὲ τραπέζι μὲ πιάτα ἀναρίθμητα, δὲν ξέρει ποιὸ ἀπ' ὅλα νὰ προτιμήση. Ὁ χορτασμὸς τοῦ ἀνθρώπου ποὺ βρίσκεται σὲ ἀμπέλι καὶ χορταίνει μὲ τὴ θέα.

Κάτι τέτοιο συμβαίνει μὲ τὴ σημερινὴ νέα. «...Ἔχω κουραστῆ μὲ τὰ συνεχῆ συνοικέσια...». Κάθε τόσο οἱ γονεῖς τῆς προτείνουν νὰ πάρη ἕναν ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ποὺ τὴ ζητοῦν σὲ γάμο. Νέοι ἀπὸ λαμπρὲς οἰκογένειες, λαμπροὶ κι' οἱ ἴδιοι, μὲ τὶς σπουδές, μὲ τὰ διπλώματα, μὲ τὶς περιουσίες τους. Μαθήτρια ἦταν ἀκόμη ὅταν ἄρχισαν οἱ προτάσεις. Γυιὸς βιομηχάνου μὲ τρία ἐργοστάσια ὁ πρῶτος. Καὶ ὡραῖο παιδί. Ἀρνήθηκε. Δὲν ἐπέμειναν οἱ γονεῖς στὸν πρῶτο. Δὲν ἐπέμειναν στὸ δεύτερο, στὸν τρίτο...

Ἀλλὰ ὣς πότε θ' ἀπαντᾶ μὲ τὴν ἄρνησί της; Κάποτε πρέπει ν' ἀποφασίση. Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ποὺ τὴν τρομάζει: ἡ ἀπόφασι. «...Πόσο τρομάζω, μήπως παίρνοντας μιὰ ἀπόφασι δὲν βρῶ τὴν εὐτυχία...». Ἐκεῖνος ποὺ ζητεῖ δὲν εἶναι ὁ κοῦκλος, δὲν εἶναι τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ.

Τὴν ψυχικὴ ὀμορφιὰ ψάχνει νὰ βρῆ. Νὰ εἶναι ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὸν καλέση κοντά της. Νὰ μὴν εἶναι ἁπλῶς τὸ ἀρσενικὸ ποὺ κινεῖται πρὸς αὐτὴν παραζαλισμένο ἀπὸ τὴ γοητεία της. Θέλει τὸν ἄντρα ποὺ δὲν θὰ τὴν ποθήση ἁπλῶς. Θὰ τὴν ἐκτιμήση, θὰ τὴν ἀγαπήση· θὰ ἐκτιμηθῆ καὶ θ' ἀγαπηθῆ ἀπ' αὐτήν.

Κάτι τέτοιο νομίζει ὅτι βρῆκε στὸ πρόσωπο κάποιου γνωρίμου της. Αὐτὸν προκρίνει ἀπ' ὅλους. Τὸν προκρίνει ἐγκεφαλικά. Τὸν βρίσκει τέλειο μὲ τὴ σκέψι. Ὡραία ψυχή, σοβαρός, θετικός, μορφωμένος μὲ καλὴ ἀνατροφή. Τὰ ἐκτιμᾶ ὅλα, ἀλλὰ δὲν ζεσταίνεται. Ψυχρὴ μένει ἡ καρδιά της. Καὶ λυπᾶται γι' αὐτό. «Τί κρίμα! Τόσο ὄμορφη ψυχὴ καὶ τόσο ἀδαμάντινος χαρακτήρας νὰ εἶναι περιβεβλημένος μὲ τέτοια ἀσχήμια. Δὲν εἶναι ὁ κακοφτιαγμένος· εἶναι ὁ κρύος...».

Τὸ πιὸ καλὸ παιδὶ τῆς συντροφιᾶς της, ὁ πιὸ κύριος, ὁ περισσότερο συγκρατημένος· τὸ καμάρι τῆς παρέας· ἀλλὰ καὶ ὁ πιὸ παγερός. Πῶς νὰ τὸν πάρη; Τίποτα ποὺ νὰ τὴ θερμαίνη σὰ γυναῖκα. Ἔπειτα, σκέπτεται καὶ τὰ σχόλια τῶν γνωρίμων της, ποὺ θὰ τῆς ποῦνε ὅτι χαραμίζεται παίρνοντας τὸν ἄχαρο αὐτὸ ἄντρα.

Ὅσοι τὴν ἑλκύουν σὰν ἄντρες τὴν ἀφήνουν ἀπαθῆ σὰ ψυχὴ καὶ σὰν χαρακτῆρες. Ὁ ἕνας, ποὺ τὸν ἐκτιμᾶ σὰν ἄνθρωπο, τῆς εἶναι ἀποκρουστικὸς σὰν ἄντρας. Καὶ ἀναρωτιέται ἂν ἀποφασίζοντας νὰ τὸν πάρη, θὰ μπορέση μὲ τὸν καιρὸ νὰ τὸν συνηθίση, νὰ τὸν ἀνεχθῆ, νὰ τὸν ἀγαπήση.

Ποιὸς μπορεῖ ν' ἀπαντήση ὑπεύθυνα σὲ μιὰ τόσο δύσκολη ἐρώτησι; Δὲν εἶναι ἀπίθανο ἡ ἀνοχὴ καὶ ἡ ἀγάπη νἄρθουν ἐκ τῶν ὑστέρων. Οὔτε ὅμως καὶ τὸ ἄλλο εἶναι ἀπίθανο: τὸ χάσμα νὰ γίνη ἀκόμη πιὸ βαθὺ μὲ τὸ γάμο.

Ἐπικίνδυνος πειραματισμός. Συμβαίνει συχνὰ νὰ πάρης ἕναν ποὺ δὲν σοῦ κάνει οὔτε κρύο, οὔτε ζέστη, καὶ μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου νὰ στραφῆς ἐρωτικὰ πρὸς αὐτόν. Στὴ σημερινὴ ὅμως δὲν τῆς εἶναι μόνο ἀδιάφορος, τῆς εἶναι καὶ ἀπωθητικός. Ἐδῶ εἶναι ἡ δυσκολία. Σὲ τέτοια ὅμως προβλήματα τὴ λύσι δὲ μποροῦν νὰ τὴ δώσουν οἱ ἀπ' ἔξω, ὅταν μάλιστα βρίσκωνται σὲ ἀπόστασι ἀπὸ πρόσωπα καὶ πράγματα. Ἡ ἴδια, ζυγίζοντας τὴν κατάστασι, θὰ πάρη τὴν ἀπόφασί της.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

✪✪

Ρεκὸρ ἀδυνατίσματος

Κάνετε δίαιτα γιὰ ν' ἀδυνατίσετε; Ὅσα κιλὰ κι' ἂν κατορθώσετε νὰ χάσετε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, εἶναι πολὺ ἀμφίβολο ἂν θὰ καταφέρετε ποτὲ νὰ φτάσετε τὸ ρεκὸρ κάποιας Ἐγγλέζας, ὀνόματι Χένελ Γκέρνεντζ, ποὺ κατάφερε, ἀπὸ 178 κιλὰ ποὺ ἦταν, νὰ πέση σὲ 95 μόνο! Ἔχασε δηλαδὴ 83 κιλά, μέσα σὲ σχετικὰ μικρὸ χρονικὸ διάστημα.

—Ἔχετε ἀσφαλῶς γρίππη, δεσποινίς. Περᾶστε ὅμως νὰ σᾶς δῶ καὶ αὔριο, μήπως κατέβη στὸ στῆθος...

—Δὲν ἔχω δέσει τὸ δάχτυλό μου, γιὰ νὰ θυμηθῶ κάτι. Εἶναι τὸ μπικίνι μου, γιατὶ πηγαίνω στὴν πλάζ...

—Ἂν βρῆτε τὸ σύζυγό μου, κύριε, νὰ τοῦ πῆτε, πῶς δὲν ἦρθε ἡ μαμά μου...

ΕΤΟΣ Κ—ΑΘΗΝΑΙ, 29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1957—ΑΡ. 983

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

Σκίτσα τῆς ἐποχῆς

Εὔθυμα ἐνσταντανὲ

Η σκηνὴ στὸ Τουρκολίμανο. Νύχτα. Τὸ κέντρο εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ πελατεία. Ὅλα τὰ τραπεζάκια πλήρη. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἐμφανίζεται ἕνας τύπος λαϊκὸς μὲ δυὸ μεγάλες συναγρίδες, ποὺ τὶς βγάζει στὸ λαχεῖο:

—Πέντε ὀκάδες ψάρια, κύριοι. Σαράντα νούμερα εἶναι ὅλα κι' ὅλα.

Ἡ ἐγγραφὴ ἀρχίζει, ἀλλὰ νά σου ἐμφανίζεται ξαφνικὰ ἕνας ἀστυφύλακας—γιατὶ ἡ λοταρία ἀπαγορεύεται — καὶ σπεύδει νὰ πιάση τὸν λοταρτζῆ. Ἐκεῖνος ἁρπάζει ἀμέσως τὰ ψάρια του καὶ πηδᾶ μέσα σὲ μιὰ βάρκα ἀραγμένη. Ὁπότε ὁ κόσμος παρακολουθεῖ ἕνα νόστιμο θέαμα. Παρ' ὅλον ὅτι ἡ βάρκα εἶναι ἀραγμένη κι' ὁ λοταρτζῆς δὲν ἀπομακρύνθηκε ὁ ἀστυφύλακας στέκεται στὴν

ἀκτὴ ἀγριεμένος καὶ δὲν ἁπλώνει τὸ πόδι του στὴ βάρκα. Ὁ λοταρτζῆς κυττᾶ ἀπαθῶς τὸν ἀστυφύλακα καὶ τὸν ρωτᾶ:

—Ἐπιμένεις νὰ μὲ πιάσης; Γιατί ἀδερφέ μου; Σοῦ ἔκανα τίποτα κακό;

—Θὰ σοῦ δείξω ἐγώ! τοῦ λέει ὁ ἀστυφύλακας.

—Ἡ κακία θὰ σοῦ μείνη!

Κι' ὁ ἀστυφύλακας φεύγει ἀγανακτισμένος. Κάποιος, λοιπὸν ρωτᾶ τὸν λοταρτζῆ:

—Μὰ γιατί δὲ σὲ πιάνει;

—Δὲ μπορεῖ! Στὴ θάλασσα βρίσκομαι. Πρέπει νὰ φέρη ναύτη τοῦ λιμεναρχείου! Ὥσπου νὰ τὸν βρῆ, ὅμως, χαιρέτα μου τὸν πλάτανο!

Καὶ βάζει μπρὸς τὸ κουπὶ τραγουδῶντας πρὸς μεγάλη τέρψι τῶν θαμώνων.

★

Γραφικὴ σκηνὴ κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά. Στὴ μέση ὁ μπέμπης καὶ γύρω-γύρω ἡ μαμᾶ, ὁ μπαμπᾶς κι' ἡ ὑπηρέτρια. Ὁλόκληρος ὁ θίασος προσπαθεῖ νὰ πείση τὸ μπέμπη νὰ φάη τ' αὐγουλάκι του.

—Ἔλα μπεμπούλη!

—Ὄπα τὸ αὐγουλάκι!

—Ἔλα μπεμπούλη! Ἄνοιξε τὸ στοματάκι!

Ὁ μπέμπης, ὅμως, ποὺ ἔχει ἀνορεξίες δὲν ἐνδιαφέρεται ποσῶς γιὰ τὸ αὐγουλάκι παρ' ὅλον ὅτι ἡ ὑπηρέτρια τοῦ χτυπᾶ τὰ κουταλάκια, ἡ μαμᾶ τὸν παρακαλεῖ καὶ ὁ μπαμπᾶς ὑποδύεται τὸν Καραγκιόζη. Καθώς, λοιπόν, ἀγωνίζεται ὁλόκληρος ὁ θίασος, ζυγώνει ἕνα ἀλητάκι, βλέπει τὸ αὐγὸ βλέπει τὸν μπέμπη, ξεροκαταπίνει καὶ ἀπευθύνεται στὸν εὐτυχῆ γεννήτορα:

—Καλὲ κύριε, δὲν ξέρει τὸ παιδὶ πῶς τρῶνε τὸ αὐγό. Θέλετε νὰ τοῦ δείξω ἐγώ;

—Γιὰ ἔλα μικρέ! Ἔλα νὰ τοῦ δείξης! ἀπαντᾶ ἀπελπισμένος ὁ γεννήτωρ.

Τὸ ἀλητάκι ζυγώνει κι' ὥσπου νὰ πάρουνε χαμπάρι ἁρπάζει τὸ αὐγὸ καὶ τὸ καταβροχθίζει στὸ λεπτό. Κι' ὅλοι μένουν κατάπληκτοι. Ἀκόμα καὶ ὁ μπέμπης.

★

Η μαμᾶ — μιὰ εὔτραφὴς καὶ πληθωρικὴ κυρία — συνοδεύει τὴν κόρη της. Παχουλούλα ἐπίσης εἶναι καὶ ἡ κόρη μὲ τολμηρὸ ντεκολτὲ καὶ περπάτημα λικνιστικό. Ἕνας νεαρὸς ἔχει πάρει ἀπὸ πίσω τὴν κόρη καὶ παρὰ τ' ἀγριωπὰ βλέμματα τῆς μαμᾶς, ποὺ τὸν ἔχει ἀντιληφθῆ, ἐκεῖνος συνεχίζει κατὰ πόδας τὴν παρακολούθησι. Σὲ μιὰ στιγμή, λοιπόν, ἡ εὔτραφὴς μαμᾶ σταματᾶ, στρέφει καὶ ἀπευθύνεται στὸ νεαρὸ μὲ ὕφος ἀπειλητικό:

—Τί θέλεις, παιδί μου; Θέλεις τίποτα;

—Ἐγώ; Τίποτα! ἀπαντᾶ ὁ νεαρός.

—Τότε γιατί μᾶς πῆρες ἀπὸ πίσω;

—Ἐγώ; Λάθος κάνετε, κυρία μου. Ἐγὼ πηγαίνω στὴ δουλειά μου.

—Καὶ ἀπὸ ποῦ εἶναι ἡ δουλειά σου; Πές μας το νὰ ξέρουμε, γιὰ νὰ πᾶμε ἀπ' ἀλλοῦ, νὰ ἡσυχάσουμε ἀπὸ σένα.

Κι' ὁ νεαρὸς ἀναστενάζοντας:

—Ἄχ, κυρία μου! Ὅλες οἱ μαμάδες ἴδιες εἴσαστε!

Καὶ ἡ μὲν νεαρὰ χαμογέλασε μὲ τὸ ὕφος τοῦ νεαροῦ, ἡ εὔτραφής, ὅμως, μαμὰ σήκωσε ἀπειλητικὰ τὴν τσάντα — ὁπότε ὁ νεαρὸς ἄλλαξε, στὸ τέλος, δρόμο.

★

ΣΤΗΝ ὁδὸν Χρήστου Λαδᾶ καὶ λίγο πρὶν ἀπ' τὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου ἔχει ἁπλώσει τὸ πανεράκι του ὁ ὑπαίθριος πωλητὴς καὶ ἀγορεύει:

—Ὁρίστε, κυρίες καὶ κύριοι, ν' ἀγοράσετε τὸ τελειότερο στυλὸ τοῦ κόσμου, ποὺ γράφει δίχως πέννα καὶ δίχως μελάνη! Εἶναι ἡ τελευταία ἐφεύρεσις τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἀκόμη δὲν εἰσήχθη ἐπισήμως εἰς τὴν Ἑλλάδα! Μόνον μὲ ἕνα ταλληράκι ἀποκτᾶτε τὴν τελευταία ἐφεύρεσι τῆς Ἀμερικῆς, ἀνωτέραν ἀπὸ ὅλα τὰ στυλὸ τοῦ κόσμου!

Ἀραιὸς κόσμος περιέρ-

γων ἔχει μαζευτῆ γύρω κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ρωτᾶ:

—Πῶς γράφει δίχως πέννα καὶ μελάνη;

—Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστήριον τῆς ἐφευρέσεως, κύριοι, βοᾶ ὁ ρήτωρ τοῦ πεζοδρομίου. Ἰδοὺ νὰ σᾶς γράψω ἀμέσως καὶ νὰ ἴδητε.

Καθώς, ὅμως, κάνει νὰ γράψη κάτι στὸ χαρτί, τὸ στυλὸ τὸ γρατζουνάει ἀπαισίως κι' ὁ ὑποψήφιος πελάτης παρατηρεῖ:

—Μὰ αὐτὸ γρατζουνάει! Δὲν τὸ βλέπεις;

Κι' ἕνας ἄλλος:

—Ἔ καὶ λοιπόν; Τὸ χρησιμοποιεῖς ἐν ἀνάγκῃ καὶ γιὰ νὰ ξύσης τὴ πλάτη σου.

Κι' ὁ κόσμος διασκεδάζει.

★

ΕΝ ὄψει Ὀκτωβρίου, εἶνε πυρετώδης ἡ κίνησις καὶ ἡ συγκίνησις ἀνάμεσα στὰ πλήθη τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ποὺ ἐπιστρέφουν, ὅπως πάντα στὰ θρανία μὲ ἐνθουσιώδη... λύπη.

Ὁ δάσκαλος καὶ ὁ καθηγητὴς θὰ καλωσορίσουν πάλι τὰ παιδιά, ποὺ σὲ λίγο θὰ βροῦν καὶ πάλι τὸν κα-

νονικὸ ρυθμὸ τῆς σχολικῆς ζωῆς. Ὅσο γιὰ τὶς φιλόστοργες μητέρες, ποὺ πληρώνουν τὶς ζωηρότητες τοῦ καλοκαιριοῦ σταυροκοπιοῦνται μὲ ἀνακούφισι:

—Δόξα Σοι ὁ Θεός! Ἦλθε ὁ ἅγιος... Ὀκτώβριος καὶ ἡσυχάσαμε!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΚΑΤΟΠΙΝ ΕΟΡΤΗΣ

Μᾶς βαυκάλιζαν ὣς τώρα οἱ λεγόμενοι εἰδικοὶ πὼς δὲν ἔχει ὁ κόσμος φόβο ἀπὸ γρίππη ἀσιατικὴ καὶ μὲ τὸ «μὴ φοβηθῆτε καὶ τηρῆστε ψυχραιμία», ἔγινε ἡ «ἁπλῆ... κυνάγχη» ἰνδικὴ ἐπιδημία!

★

Δηλαδὴ παντοῦ ἡ γρίππη ἔχει τσάταλο βαρέσει καὶ τὴν ὥρα, ποὺ περίπου ἡ μισὴ Ἑλλὰς... πυρέσσει βγαίνουν οἱ ἁρμόδιοι μας νὰ μᾶς ποῦνε πομπωδῶς, πὼς γιὰ τὴν καταστολή της ἐνεργοῦν πυρετωδῶς!

Γ. Θ—ς

Ἡ στὰρ τοῦ ἐξωφύλλου μας:

ΕΣΤΕΡ ΟΥ Γ'ΛΛΙΑΜΣ

Τὰ δράματα τῆς καρδιᾶς

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΑΓΝΩΣΤΟ

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ἡ Τζούλια Μίλτον ἔκανε τὸ συνηθισμένο περίπατό της στὸ πάρκο, γύρω ἀπ' τὸ παρθεναγωγεῖο. Πόσο μονάχο ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό της!....

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ ἕνα στενὸ μονοπάτι, διασταυρώθηκε μ' ἕνα νέο. Φαινόταν πολὺ συμπαθητικός. Τῆς ἐξήγησε πὼς εἶχε χάσει τὸ δρόμο γιὰ τὸ Νεβέρ.

— Ἐλᾶτε νὰ σᾶς δείξω, τοῦ πρότεινε ἡ κοπέλλα.

Περπάτησαν κἄμποσο μαζί. Μιὰ οἰκειότης ἀναπτύχτηκε μεταξύ τους. Ἡ Τζούλια ἔνοιωθε μιὰ μεγάλη, πρωτογνώριστη ταραχή.

Ὅταν ἔφτασε ἡ στιγμὴ νὰ χωρίσουνε, ὁ νέος τῆς εἶπε, σφίγγοντάς της τὸ χέρι:

— Δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ αὐτὴ τὴν ὑπέροχη ὥρα ποὺ πέρασα κοντά σας.

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἡ Τζούλια ἔλαβε ἕνα γράμμα. Κλείστηκε στὴν κάμαρά της, καὶ διάβασε:

«Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ σᾶς γνώρισα, δὲ ζῶ παρὰ μὲ τὴ σκέψι σας. Τὰ μάτια σας μοῦ φανέρωσαν τοὺς θησαυροὺς τῆς ψυχῆς σας. Μοῦ φαίνεται πὼς σᾶς ἔφερε στὸ δρόμο μου ἡ Θεία Πρόνοια, γιὰ νὰ γνωρίσουμε κι' οἱ δυὸ τὴν εὐτυχία. Ἂν θελήσετε ν' ἀπαντήσετε στὸ γράμμα μου, θὰ μὲ κάνετε τὸν εὐτυχέστερο ἄνθρωπο.

Ραοὺλ ντὲ Σελινὺ

»Υ. Γ. Ἡ διεύθυνσί μου εἶναι: Κυρίαν Ζέφτμαν, ὁδὸς Μπὰκ 8, Παρίσι. Διὰ Ρ. Σ.».

Ἡ καρδιὰ τῆς Τζούλιας χτυποῦσε σὰ νὰ πήγαινε νὰ σπάση. Σίγουρα, τὸ γράμμα προερχόταν ἀπ' τὸν ὡραῖο νέο ποὺ εἶχε συναντήσει στὸ δάσος. Δὲν εἶχαν πῆ τότε τὰ ὀνόματά τους, φαίνεται ὅμως πὼς ἐκεῖνος εἶχε κατορθώσει νὰ μάθη τὸ δικό της.

Ἔτσι, ἄρχισε μιὰ ταχτικὴ ἀλληλογραφία μεταξύ τους. Ὁ Ραοὺλ ἦταν ἀνθυπολοχαγός, στὴ Σχολὴ Πολέμου. Ἔμενε στὸ σπίτι τῆς ξαδέρφης του, τῆς κυρίας Ζέφτμαν.

Ὅταν τελείωσε τὸ σχολικὸ ἔτος καὶ γύρισε ἡ Τζούλια στὸ σπίτι της, δὲ μπόρεσε ν' ἀλληλογραφήση ἐπὶ δυὸ μῆνες μὲ τὸ φίλο της. Τέλος, ἀποφάσισε νὰ τοῦ γράψη, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς συνέπειες. Ἡ ἀπάντησι ἄργησε λίγο νἄρθη, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ προερχόταν ἀπ' τὸ Ἀλγέρι. Ὁ Ραοὺλ τῆς ἔγραφε:

«Σ' ἀγαπῶ, Τζούλια, ἀλλὰ βρίσκομαι τώρα πολὺ μακρυά σου, ἐδῶ ποὺ μὲ κρατάει τὸ καθῆκον. Δὲ θέλω νὰ σὲ τρομάξω, ἄγγελέ μου. Μὰ πρέπει νὰ ξέρης πὼς ἐδῶ ὁ πόλεμος δὲ σταματάει ποτέ. Σὲ λατρεύω, Τζούλια, κι' ἡ σκέψι πὼς θὰ μποροῦσα νὰ πεθάνω μακρυά σου μὲ τρομάζει. Μὰ θὰ ξαναγυρίσω. Ὁ Θεὸς δὲ μπορεῖ νὰ μὴ θέλη τὴν εὐτυχία μας.

Ραούλ».

Ὁ νέος εἶχε ξεχάσει νὰ σημειώση τὴ διεύθυνσί του σ' αὐτὸ τὸ βιαστικὸ γράμμα του — ποὺ ἦταν, ἄλλως τε, τὸ τελευταῖο. Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἡ Τζούλια διάβασε στὶς ἐφημερίδες πὼς εἶχε γίνει μιὰ φονικώτατη μάχη στὸ Ἀλγέρι κι' εἶχαν πέσει πολλοὶ Γάλλοι. Δὲν ἀμφέβαλλε πιὰ πὼς ἕνας ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἦταν κι' ὁ ἀγαπημένος της.

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ ψυχή της γέμισε ἀπὸ μαύρη ἀπελπισία...

Πέρασαν μῆνες, χρόνια... Ἡ Τζούλια εἶχε ἀπορρίψει ὅλες τὶς προτάσεις γάμου ποὺ τῆς ἔγιναν. Καί, σιγὰ-σιγά, εἶχε γίνει γεροντοκόρη. Ὕστερα ἔμεινε ὀρφανὴ κι' ἐγκαταστάθηκε στὸ Παρίσι, παίρνοντας τὸ ἐπίθετο τῆς μητέρας της, γιὰ νὰ μείνη ὅσο μποροῦσε πιὸ ἄγνωστη.

Τὰ βράδυα, ἔκλαιγε πολλὲς φορές, στὴν κάμαρά της. Ἡ σκέψι της δὲν ἔφευγε ποτὲ ἀπ' τὸ Ραούλ.

Ἕνα βράδυ, εἶχε πάει στὴν κάμαρα μιᾶς γνωστῆς της κυρίας, ποὺ ἔμενε στὸ ἴδιο σπίτι. Τὴ βρῆκε νὰ ταχτοποιῆ κάτι παλιὰ γράμματα.

Ξαφνικά, ἀνατρίχιασε σύγκορμη: Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ γράμματα, εἶχε διακρίνει ἕνα μικρὸ πακέτο μ' ἐκεῖνα ποὺ εἶχε στείλει ἄλλοτε ἡ ἴδια στὸ Ραούλ!

Πῶς βρίσκονταν, λοιπόν, τὰ γράμματά της στὰ χέρια τῆς κ. ντὲ Ζέν; Μήπως ἦταν συγγενής της ὁ Ραούλ;... Ἄρχισε τότε νὰ τὴ ρωτάη μὲ τρόπο, καὶ στὸ τέλος, ἔμαθε ὅλη τὴν ἀλήθεια:

— Εἶναι ἡ κωμικώτερη ἱστορία τῆς ζωῆς μου, τῆς εἶπε ἡ κ. ντὲ Ζέν. Ἔπρεπε νἄχατε γνωρίσει τὴ Σούζυ, μιὰ φίλη μου καὶ πρώην συμμαθήτριά μου. Ἦταν σωστὸς διάβολος!...

Μιὰ μέρα, μᾶς ἔπιασε μιὰ ἀπ' τὶς τρέλλες, ποὺ εἶναι συνηθισμένες στὶς κοπέλλες. Βρήκαμε μερικὲς διευθύνσεις μαθητριῶν διαφόρων παρθεναγωγείων, μὲ τὶς ὁποῖες ἀλληλογραφούσαμε, κι' ἀρχίσαμε νὰ τοὺς στέλνουμε ἐρωτικὰ γράμματα!

»Μᾶς βοηθοῦσε στὴ σύνταξί τους μιὰ ἐρωτικὴ ἐπιστολογραφία ποὺ εἴχαμε ἀνακαλύψει. Ἡ Ἀγγλίδα γκουβερνάντα μας, ἡ μὶς Ζέφτμαν, εἶχε γίνει συνένοχός μας. Δέχτηκε νὰ λαβαίνουμε τὶς ἀπαντήσεις στ' ὄνομά της.

»Μὰ δὲν πήραμε παρὰ μιὰ μονάχα ἀπάντησι. Νομίζω πὼς προερχόταν ἀπὸ κάποια Τζούλια Μίλτον, τοῦ παρθεναγωγείου τῆς Νεβέρ... Τὸ πιὸ ἀστεῖο ἦταν πὼς αὐτὴ ἡ κοπέλλα νόμιζε, ὅτι τῆς ἔγραφε κάποιος νέος, ποὺ τὸν εἶχε συναντήσει σ' ἕνα δάσος...

»Ἡ κωμῳδία αὐτὴ κράτησε ἀρκετοὺς μῆνες. Ὕστερα σκεφτήκαμε πὼς ἔπρεπε νὰ τῆς δώσουμε ἕνα τέλος. Ἐπωφεληθήκαμε, λοιπόν, ἀπὸ ἕνα ταξίδι τῆς μὶς Ζέφτμαν στὸ Ἀλγέρι καὶ στείλαμε ἀπὸ κεῖ ἕνα γράμμα, ποὺ ἄφηνε νὰ ὑπονοηθῆ, ὅτι ὁ ἥρως μας μποροῦσε νὰ σκοτωθῆ στὸν πόλεμο! Ἔτσι σταμάτησε ἡ ἀλληλογραφία...

»Πόσο θἄθελα νὰ γνωρίσω αὐτὴ τὴ Τζούλια Μίλτον!... Δὲν εἶναι πολὺ κωμική, ἀλήθεια, ἡ ἱστορία μου, δεσποινὶς Φορτέν;

...Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ Τζούλια γύρισε στὴν κάμαρά της πιὸ γερασμένη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Τ. ΛΕΝΟΤΡ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Φορτικὸς

Ποθήσας αἴγλην γόητος ἐρωτικῶς σπουδαίαν
ἔσχον εἰς τὴν μβουμβούναν μου πανέξυπνον ἰδέαν
τουτέστιν ἀπεφάσισον σκεφθεὶς ἐντατικῶς
νὰ δρῶ μετὰ θρασύτητος καὶ μᾶλλον φορτικῶς.
Κι' ὑπὸ τοιαύτην ἔμπνευσιν κατάμεστος ἐλπίδων
κι' ἔρωτος ὀσφραινόμενος μετὰ Μισσῶν καὶ Δίδων
ἠρξάμην πλέον καθ' ὁδὸν κομβάζων πρὸς ἁπάσας
κι' ἀφ' ὑψηλοῦ παρατηρῶν τὰς Μὶς ὁ ἐμβαγάσας.
Καὶ μετ' ὀλίγον γόησσαν ἰδὼν αὐθεντικὴν
ἐποίησον ἐξόρμησιν, ὦ παῖδες, θρυλικὴν
καὶ ὑπὸ σκέψεις πονηρὰς εἰς τὴν σοφήν μου κάραν
—Θαύμασον Μίς, ἀνέκραξον, τὴν θείαν μου κορμάραν!
Ἀλλ' ἀσυγκίνητον ἰδών, ὦ Ἄπολλον! ἐκείνην
—Ἰδέ, ὦ Μίς, ἐδόησον τὴν λαῦρον μου σαγήνην,
ἵνα γενῆς ἐξ ἔρωτος φλεγόμενον μβαρούτιον
κι' εἰς τὴν ἀγκάλην τὴν ἐμὴν νὰ κάμης... μακροβούτιον.
Ἀλλὰ καὶ πάλιν εὑρεθεὶς πρὸ ἀπαθοῦς (γοήσσης
—Ἰδὲ ἀνέρα ἐκλεκτόν! τῆς εἶπον μετὰ (λύσσης
κι' ἐλθὲ εἰς τὰς ἀγκάλας μου τὰς σφό- (δρα φλογοβόλας
ἐρωτικῶς νὰ παίζωμεν ἐνδόξους... κα- (ραμβόλας!
Ἐλθὲ εἰς τὴν ἀγκάλην μου! ἐτόνισον (καὶ πάλιν.
Ἀλλὰ ἀντὶ νὰ ἔλθη ἡ Μὶς εἰς τὴν ἐμὴν (ἀγκάλην,
προσῆλθεν, φεῦ! ἡ τσάντα της ἀφ' ὑ- (ψηλοῦ κι' αὐτὴ
καὶ σβουριχτέα μάλιστα ἡ μᾶλλον σβου- (ριχτή!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

✪ Στὸν ἑορτασμὸ τῆς «Ἡμέρας τοῦ Ἠθοποιοῦ», ποὺ ἦταν ἀφιερωμένη ἐφέτος στὸν Αἰμίλιο Βεάκη, ὁ διευθυντὴς Γραμμάτων τοῦ ὑπουργείου Παιδείας, κ. Κορνοῦτος, μιλοῦσε ἐπὶ μισὴ ὥρα γιὰ τὴν ἀποστολὴ καὶ τὸ ρόλο τοῦ ἠθοποιοῦ, χωρὶς χειρόγραφο.

— Ἀντίθετα, ὁ συγγραφεὺς κ. Τερζάκης, ἀνέλυσε τὴ σκιαγραφία τοῦ κορυφαίου ἠθοποιοῦ ἀπὸ χειρόγραφο.

— Στὴν εἴσοδο τοῦ θεάτρου Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, τὸ βράδυ τῆς ἑορτῆς, πρωταγωνίστριες τῆς σκηνῆς, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ βετεράνο Πέτρο Κυριακό, πωλοῦσαν ἀναμνηστικὲς προτομὲς τοῦ ἀξέχαστου Βεάκη.

✪ Ἡ κ. Κατερίνα, μὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ λανσάρη νέα ταλέντα, θὰ παρουσιάση τὸ χειμῶνα, μὲ τὸ θίασό της, στὸ «Ἰντεάλ», δυὸ νέους ἠθοποιούς, ἀπόφοιτους τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, τὴ Σύλβια Πουλοπούλου καὶ τὸ Νῖκο Παντόπουλο.

✪ Ἡ διεύθυνσι τοῦ θεάτρου «Βέμπο», ἐξ ἀφορμῆς ὡρισμένων ἐσφαλμένων εἰδήσεων, ἀνακοίνωσε, ὅτι ὁ θίασος Βέμπο-Εὐθυμίου θὰ συνεχίση μέχρι τέλους τῶν παραστάσεων τῆς θερινῆς περιόδου, τὸ ἔργο «Στουρνάρα 288», μὲ τὴν αὐτὴ σύνθεσι καὶ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ θιάσου τὴ Σοφία Βέμπο καὶ τὸν Χρ. Εὐθυμίου.

✪ Οἱ ἀδελφὲς Καλουτᾶ, ποὺ βρίσκονται τώρα στὴν Αὐστραλία, θὰ ἐπιστρέψουν ὁριστικὰ στὴν Ἑλλάδα τὸ Δεκέμβριο.

— Οἱ δύο δημοφιλεῖς βεντέττες θ' ἀρχίσουν νὰ ἑτοιμάζουν τὸ ἰδιόκτητο θερινὸ θέατρό τους, ποὺ θὰ λειτουργήση ἀπὸ τὴν προσεχῆ σαιζὸν στὴ λεωφόρο Ἀλεξάνδρας.

✪ Τὸ «Λυόμενο Θέατρο», ποὺ παρουσίασε, γιὰ πρώτη φορά, τὴν Ἑλλάδα πρὶν λίγα χρόνια, ὁ γνωστὸς χοροδιδάσκαλος Φρῖξος, θὰ ἐμφανιστῆ, ἐφέτος τὸ χειμῶνα, ἀπὸ τὸ Νῖκο Χατζίσκο, μέσα στὴν Ἀθήνα, σὲ τελειότερη μορφή, μὲ τεχνικὸ ἐξοπλισμὸ καὶ διάκοσμο τοῦ Μάριου Ἀγγελόπουλου.

✪ Στὴν καινούργια ταινία τοῦ Μιχ. Κακογιάννη, ἡ Ἔλλη Λαμπέτη θὰ ἐμφανιστῆ ὑπερμοντέρνα.

— Ἡ Λαμπέτη θὰ φορέση ἑπτὰ τουαλέττες, σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας, ποὺ φιλοτέχνησε κατὰ τὴν ἐδῶ τελευταία παραμονή του, ὁ «μαῖτρ» τῆς παρισινῆς μόδας Ζὰν Ντεσσέ.

✪ Ὁ Ρενάτο Καροζόνε, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐδῶ παραμονῆς του, ἀνέβηκε στὴν Ἀκρόπολι, ὅπου ἔμεινε 4 ὧρες.

— Ὁ Καροζόνε ἐνεπνεύσθη μιὰ μελῳδία ἑλληνικοῦ ρυθμοῦ, ποὺ θὰ λανσάρη προσεχῶς μὲ ἑλληνικοὺς στίχους.

✪ Ὁ γνωστὸς ἠθοποιὸς Νῖκος Βασταρδῆς μεταπηδᾶ γιὰ τετάρτη φορὰ ἀπὸ τὴν πρόζα στὸ μουσικὸ θέατρο.

— Ἔτσι, μὲ τὴν ἔναρξι τῆς χειμερινῆς περιόδου, ὁ Βασταρδῆς θὰ ἐμφανιστῆ μὲ τὸ θίασο Σταυρίδη - Θεοφανίδη, στὸ θέατρο «Διάνα», μὲ τὸ ἔργο «Ὁ Τζώνης ἔχει ἑτεροδικία».

✪ Ἡ Νινὲτ Λαβάρ, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πολυσύνθετες Ἑλληνίδες τραγουδίστριες, θὰ κάμη τὴν ἐπανεμφάνισί της, ἔπειτα ἀπὸ μακρὰ ἀπουσία, μὲ ἕνα ἰδιότυπο ρεπερτόριο.

— Ἡ Νινὲτ Λαβὰρ θὰ παρουσιάση, μαζὶ μὲ πολλὰ ἄγνωστα στὴν Ἑλλάδα ξένα τραγούδια, ἕνα «ποτπουρὶ» ἀπὸ τὶς καλύτερες αἰγυπτιακὲς ἐπιτυχίες, ποὺ τῆς ἐδίδαξε ἕνας Αἰγύπτιος μουσικός, μεγαλύτερες... καὶ ἕνα ἰνδιάνικο τραγοῦδι στὸν τύπο τῶν τραγουδιῶν τῆς Ὕμα Σουμάκ.

✪ Στὴ Βιέννη ὁ Τζίμης Μακούλης ἔλαβε τελευταῖα μέρος σὲ μιὰ μεγάλη συναυλία τῆς ὀρχήστρας τοῦ Μὰξ Γκρένγκερ, ποὺ δόθηκε στὸ «Κονσὲρτ Χάουζ», παρουσίᾳ τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ πολλῶν ξένων ἐπισήμων.

— Ὁ Μακούλης, ὡς σολὶστ τῆς μεγάλης Βιεννέζικης ὀρχήστρας, τραγούδησε 10 τραγούδια καὶ ἀνεκλήθη πολλὲς φορὲς στὴ σκηνή.

✪ Γιὰ τὸν προσεχῆ μῆνα, ἀναγγέλλονται οἱ γάμοι τῆς βεντέττας τοῦ θεατρικοῦ τραγουδιοῦ Ἔλσας Λάμπο μὲ τὸν ἔμπορο κ. Θωμᾶ Μαργαρίτη.

— Εἶναι ἡ ἐπισφράγισι ἑνὸς εἰδυλλίου, ποὺ ἄρχισε πρὶν μερικὰ χρόνια στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ ποὺ εἶχε αἴσιο τέλος.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ἀνταλλάσσουν τὶς γυναῖκες τους

Κι' ὅλοι μένουν εὐχαριστημένοι!..

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ «φροῦτα» τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ εὐδοκιμεῖ ἰδίως στὴν Ἀμερική, εἶναι ἡ ἀνταλλαγὴ συζύγων! Ὄχι σπάνια δηλαδή, δυὸ ἄντρες ἀνταλλάσσουν ἀμοιβαῖα τὶς γυναῖκες τους, μαζὶ μὲ τὰ παιδιά τους καὶ τὸ σπίτι τους. Συνήθως δέ, μένουν ὅλοι εὐχαριστημένοι ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀλλαγή...

Κι' ἂς ἀρχίσουμε μὲ δυὸ ἀντρόγυνα τῆς Καλιφορνίας: τὸν ὀφθαλμίατρο Σχβάρτς καὶ τὴ σύζυγό του Τζὶν ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸν ἔμπορο Μάρτιν Μπροὺκς καὶ τὴ γυναῖκα του Μπέττυ.

Πρὶν ἀπὸ ἀρκετοὺς μῆνες, ὁ γιατρὸς Σχβάρτς θαμπώθηκε ἀπ' τὰ κάλλη τῆς μελαχροινῆς Μπέττυ Μπρούκς, μητέρας 4 παιδιῶν. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ χωρίση ἀπ' τὴ γυναῖκα του, μ' ὅλο ποὺ εἶχε 2 παιδιὰ μαζί της, καὶ νὰ παντρευτῆ τὴ Μπέττυ.

Εὐτυχῶς γι' αὐτόν, ἔτυχε νὰ ἐνθουσιασθῆ συγχρόνως κι' ὁ Μάρτιν Μπροὺκς μὲ τὴ Τζὶν Σχβάρτς, ἰδίως γιὰ τὰ ψυχικά της χαρίσματα. Ἔτσι, βοέθηκαν ὅλοι σύμφωνοι. Πῆραν τὸ διαζύγιό τους, στὸ Ρένο, καὶ ξαναζευγαρώθηκαν διαφορετικά. Κάθε ἄντρας ἐγκαταστάθηκε στὸ σπίτι τοῦ ἄλλου. Τὰ παιδιὰ μείνανε μὲ τὴ μητέρα τους.

Τὸ παράδειγμά τους ἀκολούθησαν λίγο ἀργότερα τὰ ἀντρόγυνα Ὁμοχοῦντρο καὶ Κάπς, στὸ Μπελφλόουερ τῆς Καλιφορνίας. Ἐπὶ 19 χρόνια, ὁ Πὼλ Ὁμοχοῦντρο ζοῦσε μὲ τὴ γυναῖκα του, τὴ Ράσελ, κι' εἶχε ἀποκτήσει 2 παιδιὰ μαζί της. Ἄλλα τόσα χρόνια συζοῦσαν ὁ Γκλὲν Κὰπς κι' ἡ γυναῖκα του Μάμπελ, κι' εἶχαν κι' αὐτοὶ 2 παιδιά.

Ὅταν ὅμως οἱ δυὸ ἄντρες γίνανε συνέταιροι, πρὸ 7 ἐτῶν, σ' ἕνα ἐργοστάσιο πλαστικῶν ὑλῶν, καθένας τους γοητεύθηκε ἀπὸ τὴ γυναῖκα τοῦ ἄλλου. Μετὰ 3 χρόνια, ἀποφάσισαν τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν συζύγων τους. Εὗρισκαν ὅμως ἐμπόδιο στὸ ζήτημα τῶν παιδιῶν. Χρειάστηκαν ἄλλα 3 χρόνια, γιὰ νὰ συζητήσουν καὶ νὰ κανονίσουν κάθε σχετικὴ λεπτομέρεια. Ἔπεισαν τὰ παιδιὰ ὅτι ἦταν τὸ καλλίτερο γιὰ ὅλους αὐτὸ ποὺ σχεδίαζαν νὰ κάνουν.

Τέλος, πέρυσι πῆραν διαζύγιο, στὸ Λὰς Βέγκας, ξαναπαντρεύτηκαν καὶ πέρασαν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο, σὲ δυὸ γειτονικὰ δωμάτια!

Τώρα εἶναι ὅλοι εὐτυχισμένοι. Ἔχουν τακτικὲς οἰκογενειακὲς σχέσεις. Εἶναι γείτονες. Τὰ παιδιὰ φαίνονται εὐτυχισμένα κι' ἔχουν ἐλεύθερα εἴσοδο καὶ στὰ δυὸ σπίτια.

Ἡ μελέτη τῶν παρομοίων περιπτώσεων ποὺ σημειώθηκαν στὴν Ἀμερικὴ κατὰ τὴν τελευταία 25ετία, ἔπεισε τοὺς κοινωνιολόγους ὅτι δὲν εἶναι ἐλαφρόμυαλοι νειόπαντροι ἐκεῖνοι ποὺ ἀποφασίζουν αὐτὲς τὶς ἀνταλλαγές. Πρόκειται συνήθως γιὰ σοβαροὺς ἀνθρώπους, 30 ἢ 40 χρόνων τὸ λιγώτερο, ποὺ εἶναι παντρεμένοι ἐπὶ 5 χρόνια καὶ πάνω κι' ἔχουν δυὸ ἢ περισσότερα παιδιά.

Δὲν εἶναι ἐπίσης φαινόμενο ποὺ παρατηρεῖται μόνο σὲ ὡρισμένες κοινωνικὲς τάξεις. Τραπεζῖτες, γιατροί, ἀγρότες, ἔμποροι καὶ φτωχοί, ὅλοι ἀντιπροσωπεύονται ἐξ ἴσου στὸν κατάλογο αὐτῶν ποὺ ἀνταλλάσσουνε τὶς γυναῖκες τους.

Στὴν Καλιφορνία, τὸ 1952, ἡ Ἀρλέτα Μαὶη χώρισε ἀπ' τὸν ἄντρα της, Μπίλυ Μαίη, διευθυντὴ ὀρχήστρας. Τὸν ἴδιο χρόνο, ἡ Τζόαν Γκάστελ πῆρε διαζύγιο ἀπ' τὸν ἄντρα της Κάρλος, τὸν ἰμπρεσάριο τοῦ Μαίη. Δὲν ἐπρόκειτο ὡστόσο γιὰ ἁπλῆ σύμπτωσι, γιατὶ ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες παντρεύτηκαν ἡ Ἀολέτα κι' ὁ Κάρλος Γκάστελ. Τὴν ἄλλη μέρα, ἔκαναν τοὺς γάμους τους ὁ Μπίλλυ Μαίη κι' ἡ Τζόαν.

Τέσσερα παιδιὰ ἄλλαξαν ἔτσι πατέρα—γιατὶ ἔμειναν μὲ τὴ μητέρα τους.

Κερδισμένος ἀπὸ οἰκονομικὴ ἄποψι βγῆκε ὁ Κάρλος Γκάστελ. Πράγματι, ὁ Μπίλυ Μαίη δέχθηκε νὰ πληρώνη στὴν πρώην σύζυγό του γιὰ διατροφὴ 1.800 δολλάρια τὸ μῆνα, 10% ἀπ' τὰ ἀκαθάριστα εἰσοδήματά του (δηλαδὴ ἄλλα 540 δολλάρια τὸ μῆνα) καὶ τὰ μισὰ δικαιώματά του ἀπὸ δίσκους γραμμοφώνου (ἄλλα 1.800 δολλάρια). Τῆς ἄφισε τὸ σπίτι τους, στὸ Σάνσετ Μπούλβαρ τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ ἀξίζει 50.000 δολλάρια περίπου. Τῆς ἔδωσε 10.000 δολλάρια γιὰ μιὰ καινούργια διακόσμησί του. Καὶ τῆς παραχώρησε μιὰ ἀσφάλεια ζωῆς του γιὰ 90.000 δολλάρια.

Ἀντίθετα, ὁ Γκάστελ ἀνέλαβε νὰ πληρώνη στὴν πρώην σύζυγό του μόνο 600 δολλάρια τὸ μῆνα, γιὰ τὴ συντήρησι τῶν παιδιῶν τους.

Τὸ 1951, στὸ Ρὸκ Ἄϊλαντ τοῦ Ἰλλινόϊς, ἀνταλλάξανε τὶς γυναῖκες τους ἕνας πρατηριοῦχος βενζίνης κι' ἕνας φούρναρης, ὁ Ρόμπερτ Ἴρβιν κι' ὁ Τζὼν Σίλντς.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἄρχισε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Τζὼν κι' ἡ Τζοὺν Σίλντς καὶ τὰ τέσσερα παιδιά τους πῆγαν νὰ κατοικήσουν κοντὰ στὸ σπίτι τῶν Ἴρβιν.

«Δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ—ἔλεγε κατόπιν ἡ Τζοὺν — τὴν πρώτη φορὰ ποὺ εἶδα τὸ Ρόμπερτ... Ἦταν τὴν ἡμέρα ποὺ ἐγκατασταθήκαμε ἐκεῖ. Στεκόμουν κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ τὸν πρόσεξα ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητό του. Τὸν κύτταξα... καὶ δὲ μπόρεσα πιὰ νὰ ξεκολλήσω τὰ μάτια μου ἀπὸ πάνω του! Ἔνοιωθα ἔκπληξι καὶ κάποιο φόβο μαζί. «Τί εἶν' αὐτό;..» ἀναρωτιόμουν... Ὡς τότε, στὰ ἕξη χρόνια τῆς συζυγικῆς μου ζωῆς, δὲν εἶχα σκεφθῆ ποτὲ ἄλλον ἄντρα ἀπ' τὸ δικό μου...».

Δὲ δίστασε νὰ πῆ στὸ σύζυγό της τί τῆς εἶχε συμβῆ. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ ἐξηγήση. Ἀγνοοῦσε ἀκόμη καὶ τ' ὄνομα τοῦ γειτονά τους. Κι' ὅμως, τὴ νύχτα ἐκείνη, δὲ μπόρεσε νὰ κλείση μάτι!

Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ στὸ Ρόμπερτ... Βγαίνοντας ἀπὸ τ' αὐτοκίνητό του, τὸ μοιραῖο ἐκεῖνο πρωΐ, εἶχε κυττάξει τυχαίως στὸ ἀντικρυνὸ παράθυρο κι' εἶχε δῆ ἐκεῖ τὴ γυναῖκα τοῦ φούρναρη. Τοῦ φάνηκε σὰν ἄγγελος, καθὼς τὴ φώτιζε ὁ ἥλιος.

Οἱ δυὸ οἰκογένειες σχετίσθηκαν γρήγορα, σὰν καλοὶ γείτονες ποὺ ἦταν. Ἡ ἀρχικὴ ἕλξι ἔγινε ἔρωτας. Ἡ Ντόροθυ Ἴρβιν ἀγάπησε τὸ Τζὼν Σίλντς κι' ἡ Τζοὺν τὸ Ρόμπερτ.

Αὐτὸ ἔγινε τόσο φυσικά, ὥστε δὲν τὸ κατάλαβε κανείς τους. Καθένας τους ὅμως ἔνοιωθε πὼς ἦταν εὐτυχέστερος, ὅταν εἶχε κοντά του τὴ γυναῖκα τοῦ ἄλλου. Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ στὶς δυὸ γυναῖκες.

Γιὰ νὰ βγοῦν ἀπ' αὐτὴ τὴ μπλεγμένη αἰσθηματικὴ κατάστασι, ἡ λύσι ἦταν μιὰ καὶ μόνη: διαζύγιο καὶ ἀνταλλαγὴ συζύγων. Κι' αὐτὴν ἐφαρμόσανε πραγματικά. Τὰ παιδιὰ κάθε ἀντρόγυνου μείνανε μὲ τὴ μητέρα τους.

Καὶ ὅλοι ἐξακολούθησαν νἆναι καλοὶ φίλοι!

Ἡ Μπέττυ Μπροὺς (ἀριστερὰ) καὶ ἡ Τζὶν Σχβάρτς (δεξιὰ) χαμογελοῦν μπροστὰ στὸ φωτογραφικὸ φακό, εὐχαριστημένες γιατὶ ἔχουν πάρει διαζύγιο καὶ σκοπεύουν ν' ἀνταλλάξουν συζύγους.

Τὸ ζεῦγος Κὰπς (ἀριστερὰ) καὶ Ὁμοχοῦντρο (δεξιά), μόλις γύρισαν ἀπ' τὸ Λὰς Βέγκας, ὅπου πῆραν διαζύγιο καὶ ξαναπαντρεύτηκαν καθένας μὲ τὴν πρώην γυναῖκα τοῦ ἄλλου.

Αἰσθηματικὸ ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰωάννας Ἀναγνώστου - Μπουκουβάλα

Λευκὲς ΣΤΟΛΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

'Η Δάφνη Δασκαλίδου, μιὰ πεντάμορφη ἀδελφὴ νοσοκόμος, ποὺ ἐργάζεται στὸ νοσοκομεῖο «Ὁ Ἅγιος Ματθαῖος», ἔχει ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ τὸ γιατρὸ 'Ανδρέα Πλατινᾶ. Μιὰ νύχτα φέρνουν στὸ νοσοκομεῖο ἕναν ἑτοιμοθάνατο, τὸ χημικὸ Γιάννη Βολίδη, θῦμα αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος. 'Ο 'Ανδρέας Πλατινᾶς τὸν χειρούργησε ἀμέσως καὶ εἰδοποίησε τὴ μνηστὴ τοῦ Βολίδη, τὴ Μαίρη Κόντου. 'Ο καθηγητὴς Λάντικας ἐξήγησε στὴ νέα ὅτι ὁ ἀρραβωνιαστικός της θὰ ἔμενε παράλυτος. 'Η Δάφνη ἦταν ἔξη χρόνων, ὅταν ὁ πατέρας της ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τους—κι' ὅπως ἔμαθε ἀργότερα, ἐπειδὴ ἡ μητέρα της δὲν ἦταν ἠθικὴ γυναῖκα. Μιὰ θεία της κατόπιν πῆρε τὴ Δάφνη στὸ σπίτι της. 'Η νέα δούλευε σκληρὰ καὶ τὸ βράδυ σπούδαζε. Ἔπειτα μὲ τὴ βοήθεια τῆς Μίκας, μιᾶς συμμαθήτριάς της, προσελήφθη ὡς νοσοκόμος στὸν «Ἅγιο Ματθαῖο». Ἔτσι γνώρισε τὸ χειροῦργο 'Ανδρέα Πλατινᾶ, ποὺ τὴν ἐρωτεύθηκε καὶ ποὺ θὰ τὴν ἔπαιρνε, χωρίζοντας ἀπὸ τὴ γυναῖκα του. Μὰ ἡ Δάφνη διστάζει καὶ τὸν συμβουλεύει νὰ μὴ βιάζεται. Τὸ ἰατρικὸ συμβούλιο ποὺ ἔγινε γιὰ τὸ Γιάννη Βολίνη ἐπικύρωσε τὴ γνώμη τοῦ καθηγητοῦ Λάντικα, ποὺ ἔδειχνε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ Μαίρη Κόντου: 'Ο τραυματίας θὰ ἔμενε παράλυτος γιὰ ὅλη του τὴ ζωή. Τὴ νύχτα, ὁ Βολίνης κάλεσε κοντά του τὴ Δάφνη γιὰ νὰ τῆς πῆ πὼς ἀγάππσε τὴ Μαίρη Κόντου. 'Εργαζόταν στὸ ἐργοστάσιο τοῦ πατέρα της καὶ τὴ γνώρισε σὲ μιὰ δεξίωσι στὸ σπίτι τους. Συνδέθηκαν ἀμέσως μ' ἕνα θερμὸ ἐρωτικὸ αἴσθημα καὶ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ παντρευτοῦν γρήγορα, ὅταν τοῦ συνέβη τὸ δυστύχημα. 'Ο Βολίνης εἶπε τῆς Δάφνης πὼς δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του καὶ πὼς μὲ τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς του θὰ γινόταν καλά. 'Η Δάφνη βγῆκε ἀπὸ τὸ θάλαμο κι' ἔμαθε πὼς εἶχε ἔρθει ἡ προϊσταμένη.

7ον — Ἦρθε; ρώτησε τρομαγμένη. Γιατί δὲ μὲ εἰδοποιοῦσες;

— Δὲ μ' ἄφησε. Ρώτησε ποῦ εἶσαι κι' ὅταν τῆς εἶπα, μοῦ ἀπαγόρευσε νὰ μπῶ ἐγὼ στὸ 303...

— Ἔχει πολλὴ ὥρα;

— Μά... σχεδὸν ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μπῆκες στὸ θάλαμο, ἀποκρίθηκε στενοχωρημένη ἡ Τασούλα.

— Χάθηκα, ψιθύρισε ἡ Δάφνη. Τὄκανε ἐπίτηδες. Δὲ μὲ χωνεύει...

— 'Εξ αἰτίας τοῦ 'Ανδρέα, εἶπε σοβαρὰ ἡ κοπέλλα μὲ τὶς πανάδες.

Τῆς ἔριξε ἡ Δάφνη μιὰ τρομαγμένη ματιά. Δὲν πίστευε πὼς ἡ Τασούλα, ποὺ φαινόταν κουτή, θὰ ἤξερε τόσο καλὰ τὴν κατάστασι.

— Ναί, ἐξ αἰτίας τοῦ 'Ανδρέα, παραδέχτηκε. Τὄκανε ἐπίτηδες νὰ μ' ἀφίση τόση ὥρα στὸ θάλαμο, γιὰ νὰ μὲ καταγγείλη γιὰ παράβασι τοῦ κανονισμοῦ.

'Εκείνη τὴ στιγμή, ἡ ἀδελφὴ Πηνελόπη, ἡ προϊσταμένη, παρουσιάστηκε στὸ διάδρομο. Τὰ μάτια της στηλώθηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴ Δάφνη. Τὸ πρόσωπο τῆς κοπελλίτσας ἄλλαξε χίλια χρώματα.

'Η προϊσταμένη τῆς ἔκανε νόημα νὰ τὴν ἀκολουθήση κι' ὅταν βρέθηκαν σὲ μέρος ὅπου δὲ μποροῦσε ν' ἀκούση ἄλλος κανεὶς τὴ συνδιάλεξί τους, κάρφωσε τὰ σοβαρά της μάτια στὴ νεαρὴ ἀδελφή.

— 'Αδελφὴ Δάφνη, πρόφερε σιγανά, ἀλλὰ σταθερά, ἔχεις ὑπ' ὄψι σου τὸν κανονισμό.

— Μάλιστα, τῆς ἀποκρίθηκε μὲ εἰλικρίνεια ἡ κοπέλλα. 'Αλλ' ἦταν τόσο δυστυχισμένος...

— ...ποὺ τὸν συμπόνεσες; ρώτησε μαλακὰ ἡ προϊσταμένη.

Κατέβασε ἡ κοπέλλα τὸ κεφάλι.

— Ἦταν σύμφωνο μὲ τὴ συνείδησί σου νὰ μείνης κοντά του; ἐπέμεινε ἡ Πηνελόπη.

— Μάλιστα, ἀποκρίθηκε ἡ Δάφνη.

Ἕνα χαμόγελο γεμάτο καλωσύνη φώτισε ξαφνικὰ τὸ αὐστηρὸ πρόσωπο τῆς Πηνελόπης.

— Δάφνη, τῆς εἶπε, ὥστε ἀκοῦς, λοιπόν, τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς σου;

— Φυσικά! ἀποκρίθηκε ἡ μικρή.

— Εἶναι ὁ καλύτερος ὁδηγός! Νὰ μὴ τὸ ξεχνᾶς ποτέ. Τ' ἀκοῦς, ἀδελφὴ Δάφνη; Ποτέ, σὲ καμμιὰ περίπτωσι...

'Η αὐστηρὴ ἔκφρασι ζωγραφίστηκε πάλι στὴ φυσιογνωμία της. Ἔκανε μιὰ κίνησι κοφτή, λὲς κι' ἤθελε νὰ φέρη τὰ πράγματα πάλι στὴ θέσι τους.

— Πήγαινε τώρα, πρόφερε μὲ τὸ συνηθισμένο της ὕφος, ποὺ τὸ φοβόνταν ὅλες οἱ νεαρὲς ἀδελφές. Πήγαινε τώρα καὶ νὰ ἐκτελῆς πιστὰ τὸ καθῆκον σου.

'Η ἀπόφασι κι' ἕνα χειροφίλημα

Ἂν καὶ παρέδωσε τὴν ὑπηρεσία της στὴ Μίκα τὸ πρωΐ, δὲν ἔμεινε παρὰ ἐλάχιστη ὥρα στὸ δωμάτιό της γιὰ ν' ἀναπαυθῆ ἡ Δάφνη. Αἰσθανόταν μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ βρίσκεται μέσα στὴν κίνησι, νὰ ἔβλεπε ἀμέσως πῶς θὰ μάθαινε ὁ δυστυχισμένος ὁ Γιαννάκης τὴν καινούργια καταδικαστικὴ ἀπόφασι τοῦ συμβουλίου τῶν καθηγητῶν.

'Η Μίκα τὴν ὑποδέχτηκε μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο, καὶ τῆς ἔκανε νόημα μὲ τὸ μάτι. Σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ διαδρόμου, ἡ Μαίρη καθόταν καὶ περίμενε. Φοροῦσε ἕνα στενὸ μάλλινο φόρεμα, ποὺ διέγραφε μ' ὅλες τὶς λπτομέρειες, τὸ βεργολυγερὸ κορμί της καὶ ποὺ ταίριαζε μὲ τὰ καστανόχρυσα μαλλιά της.

— Εἶδες ὀμορφιές; ψιθύρισε ἡ Μίκα τῆς Δάφνης.

'Αναστέναξε αὐτὴ ἄθελά της. 'Εκείνη τὴ στιγμή, ὁ 'Ανδρέας πέρασε ἀπὸ κοντά της καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Τὸ ἀπόγευμα στὶς πέντε...

Κι' ἔφυγε, ἔπειτα, σὰ νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα.

'Εκείνη τὴ στιγμὴ πέρασε ἀπὸ τὸ διάδρομο ἕνας ἄλλος νεαρὸς γιατρός. Ἦταν ὁ Δημήτρης Σιναῖος. Λίγο πιὸ μεγάλος ἀπὸ τὸν 'Ανδρέα, ἴσαμε τριανταδύο χρόνων αὐτός, μέτριος στὸ ἀνάστημα, μὲ πρόσωπο κανονικό, μάτια γαλανὰ καὶ μαλλιὰ ἀνεπαίσθητα γκρίζα κιόλας στοὺς κροτάφους, εἶχε κάποια μελαγχολικὴ ἔκφρασι, ποὺ ἔκανε ἐντύπωσι τὶς πρῶτες μέρες στὴ Δάφνη. Τώρα τὴν εἶχε συνηθίσει.

Στάθηκε ὁ Δημήτρης Σιναῖος μιὰ στιγμὴ κοντά τους κι' ἡ ματιά του σὰ νὰ φωτίστηκε, καθὼς σταμάτησε στὴ Μίκα ἕνα λεπτό.

— Πρωϊνὴ σήμερα; τὴ ρώτησε.

Πῆρε αὐτὴ τὸ πιὸ τσαχπίνικο χαμόγελό της καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— 'Αμέ; Ὅταν εἶσαστε σεῖς πρωϊνός, εἶμαι κι' ἐγώ!

Τὰ μάγουλα τοῦ νεαροῦ γιατροῦ κοκκίνισαν καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ θλιμμένη ἔκφρασι ἔφυγε ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. Τὴν ἄλλη στιγμὴ προχώρησε, παίρνοντας μαζί του τὴ χαρούμενή του ἔκφρασι.

'Η Δάφνη γύρισε καὶ κύτταξε τὴ φίλη της μὲ ἀπορία.

— Τί βλέπω; τὴ ρώτησε ψιθυριστὰ μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο.

— Πρώτη φορὰ τὸ πῆρες εἴδησι; ἀποκρίθηκε γελῶντας αὐτή.

— Μὰ ἐσὺ μοὔλεγες, ὅτι δὲ σ' ἀρέσουν οἱ γιατροί!

— Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε, ὅτι μ' ἀρέσουν;

— Μά, τὸ ὕφος σου...

— Ὤχ, καϋμένη... Ἄσε τον νὰ ὀνειρεύεται!

— Δηλαδή, παίζεις μαζί του; ρώτησε ἡ Δάφνη, μὲ μιὰ ματιὰ γεμάτη μομφή.

— Κι' ἔπειτα;

— Εἶναι κρῖμα! Φαίνεται τόσο καλὸς ὁ Σιναῖος...

— Στὸν χαρίζω! Τὸν θέλεις; Στὸν χαρίζω μ' ὅλη μου τὴν καρδιά...

— Μὰ αὐτὸς φαίνεται ἐρωτευμένος μαζί σου. Κι' ἔπειτα, γιὰ μένα, ξέρεις...

— Ξέρω πολὺ καλά... Τρελλὴ εἶσαι ν' ἀφίσης τὸν Πλατινᾶ γιὰ τὸ Σιναῖο;

— Κι' ὅμως λένε πὼς εἶναι περίφημος γιατρὸς κι' αὐτός!

— Ἄκουσε, ἀγαπητή μου, εἶπε ἡ Μίκα σοβαρά. Γιατί νὰ μπῶ σ' ἕνα καράβι ποὺ τὸ ξέρω ἐκ τῶν προτέρων πὼς θὰ ναυαγήση; Καὶ τὰ ποντίκια ἀφίνουν τὰ καράβια, ὅταν ξέρουν πὼς θὰ ναυαγήσουν...

— Καὶ πῶς τὸ λὲς ἔτσι σίγουρα γιὰ τὸ Σιναῖο;...

— Ὅπως μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω! 'Ο χαρακτῆρας του τὸν προδιαθέτει γιὰ ἀποτυχία. Εἶναι ὁ ἀφανὴς ἥρως καὶ θὰ εἶναι ἔτσι σ' ὅλη του τὴ ζωή! Δὲν παρατήρησες τί γίνεται ἐδῶ μέσα; Τὴν πιὸ κουραστικὴ δουλειὰ τοῦ τὴ φορτώνουν πάντα καὶ πολλὲς φορὲς ἀναλαμβάνει αὐτὸς τὶς εὐθύνες τῶν ἄλλων. Νὰ σοῦ πῶ, Δάφνη μου, δὲν ἔχω κανένα σκοπὸ νὰ παντρευτῶ ἕνα ἅγιο. Κι' ὕστερα, κατ' ἀρχήν, δὲ μ' ἀρέσει τὸ ἐπάγγελμα... Μόνο γιὰ ἕνα θὰ μποροῦσα νὰ κάνω ἐξαίρεσι...

— Γιὰ ποιόν; ρώτησε ἡ Δάφνη.

Δίστασε ἡ Μίκα ν' ἀπαντήση. Ἔπειτα στήλωσε τὰ μάτια της στὴ φίλη της κι' ἡ φωνή της ἀκούστηκε σταθερή:

— Γιὰ τὸν 'Ανδρέα Πλατινᾶ...

'Η ἔκπληξι βούβανε τὴ Δάφνη γιὰ μιὰ στιγμή.

— Χά, χά! γέλασε ἡ Μίκα. Ἔμεινες μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Ἔννοια σου, δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ σοῦ τὸν πάρω, ἂν καὶ ἐσὺ φέρεσαι τόσο χλιαρὰ ἀπέναντί του, τώρα τελευταῖα, ποὺ θ' ἄξιζε νὰ σοῦ κάνη καμμιὰ τρομάρα. 'Αλλὰ ὄχι, μὴ φοβᾶσαι, δὲν πρόκειται νὰ σοῦ τὸν πάρω. Μονάχα σοῦ λέω εἰλικρινά, πώς, ἂν μοῦ πρόσφερε τὴν ἀγάπη του ὁ Πλατινᾶς, θὰ ἤμουν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη κοπέλλα τοῦ κόσμου!

'Εκείνη τὴ στιγμὴ ὁ 'Ανδρέας ξαναπέρασ ἀπὸ τὸ διάδρομο. Ἄθελά της ἡ Δάφνη τὸν κύτταξε πιὸ προκλητικά, πιὸ ζεστὰ ἀπὸ ἄλλες φορές. 'Η ματιά της τοὔδωσε τὴν ὑπόσχεσι, ποὺ δὲν τοῦ εἶχαν δώσει ὡς τότε τὰ χείλη της.

Ὅταν πέρασε, ἡ Μίκα γέλασε.

— Ἔτσι ντέ... Βλέπεις, τί καλὸ σοὔκανα; 'Ο φόβος μὴν τὸν χάσης, θὰ σὲ κάνη ν' ἀφίσης τὰ νάζια...

'Η ἐμφάνισι τοῦ καθηγητοῦ Νικηφόρου Λάντικα τὶς ἔκανε νὰ σταματήσουν τὴ συζήτησι.

Μὲ τὸ βαρύ του ὕφος, ὁ κύριος καθηγητὴς πέρασε ἀπὸ μπροστά τους. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ ματιά του σηκώθηκε, σταμάτησε γιὰ ἕνα ἑκατοστὸ τοῦ δευτερολέπτου στὴ Δάφνη. Κάποια ἀνεπαίσθητη σπίθα πέρασε στὴ γκρίζα ματιὰ τοῦ καθηγητοῦ. Μὲ τὴ γυναικεία της διαίσθησι τὴν ἅρπαξε ἡ Δάφνη καὶ κοκκίνισε. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὁ Λάντικας ξερόβηξε καὶ προχώρησε σοβαρός.

'Η Μίκα ἔκλεισε τὸ μάτι της στὴ Δάφνη πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του.

— Χμ... χμ... ἔκανε μὲ σημασία.

— Εἶσαι τρελλή! ἀποκρίθηκε αὐτή.

Καὶ προχώρησε ἀσυναίσθητα πίσω ἀπὸ τὸν καθηγητὴ ποὔφθανε κοντὰ στὴ Μαίρη Κόντου ἐκείνη τὴ στιγμή.

'Ο Λάντικας στάθηκε μπροστὰ στὴν πολύφερνη κοπέλλα, τῆς πῆρε τὸ χέρι, τὴν κύτταξε καλὰ στὰ μάτια κι' ἔπειτα, μὲ μιὰ κίνησι, ἐρωτικὴ καὶ ἱπποτικὴ μαζί, ἔφερε τὸ χέρι της στὰ χείλη του.

'Η ματιά του βάσταξε κάμποση ὥρα, καθὼς καὶ τὸ χειροφίλημα.

Ἔπειτα ἡ φωνὴ τῆς Μαίρης ἀκούστηκε καθαρή, σταθερή:

— Λοιπόν, κύριε καθηγητά, νομίζετε πὼς ἡ ἀπόφασί σας εἶναι ἀμετάκλητη;

— Ὄχι νομίζω, εἶναι! ἀποκρίθηκε αὐτὸς μὲ στόμφο.

— Καὶ φρονεῖτε πὼς πρέπει νὰ τοῦ τὸ ἀνακοινώσω; ξαναρώτησε ἡ κοπέλλα.

— Αὐτὸ θὰ τὸ κανονίσετε σεῖς, τῆς ἀποκρίθηκε, ἀποφεύγοντας τὴ ματιά της.

'Η Μαίρη ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὸ θάλαμο.

— Θὰ τοῦ τὸ πῶ, πρόφερε ἀποφασιστικά. Νομίζω πὼς δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερο μαρτύριο ἀπὸ τὴν ἀμφιβολία.

Κι' ἐνῶ ὁ καθηγητὴς προχωροῦσε πρὸς τὸ γραφεῖο του, ἡ Μαίρη Κόντου ἄνοιξε ἀποφασιστικὰ τὴν πόρτα τοῦ θαλάμου τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της.

«Εἶμαι ἀποφασισμένη»

Κάτι ἔσπρωχνε τὴ Δάφνη νὰ μπῆ στὸ δωμάτιο τοῦ Γιαννάκη Βολίνη, ὅταν ἔφυγε ἡ ἀρραβωνιαστικιά του. Κάτι ὅμως πάλι τὴ συγκρατοῦσε, κάτι τῆς φώναζε:

«Μή! Ἂν τὸν δῆς, θ' ἀλλάξης πάλι, δὲν πρόκειται νὰ πᾶς μὲ τὸν 'Αντρέα! Καὶ τώρα τὸ ἀποφάσισες νὰ πᾶς, εἶναι κρῖμα ν' ἀλλάξης...».

'Η Μαίρη εἶχε μείνει πολλὴ ὥρα μέσα. Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ θάλαμο, φαινόταν ἀναστατωμένη. Τὰ μάτια της ἦταν κόκκινα. Στάθηκε στὸ διάδρομο, ἔβγαλε τὸ καθρεφτάκι της, πουδραρίστηκε, συγύρισε τὰ μαλλιά της κι' ἔπειτα τράβηξε μὲ τὸ καμαρωτό της βῆμα. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἔτσι πέρασε μέσα της ἡ κρίσι.

Πολλὲς φορὲς ἔφτασε στὴν πόρτα τοῦ θαλάμου ἡ Δάφνη καὶ πολλὲς φορὲς γύρισε πίσω. 'Αποροῦσε πὼς δὲν τὴν καλοῦσε ὁ Γιαννάκης. Στὸ τέλος, δὲ βάσταξε. Παρακάλεσε τὴν Τασούλα νὰ πάη.

— Πές του πὼς ἔχω ἄδεια, ἂν ρωτήση γιὰ μένα...

Τὰ ἀγαθὰ μάτια τῆς Τασούλας τὴν κύτταξαν ἀπορημένα. Δὲν ἔκανε ὅμως καμμιὰ ἐρώτησι.

— Ἔ, πῶς εἶναι; ρώτησε μὲ ἀγωνία, ὅταν βγῆκε ἡ Τασούλα ἀπὸ τὸ θάλαμο.

Κούνησε ἐκείνη τὸ κεφάλι της.

— Σάμπως ἄνοιξε τὸ στόμα του; Δὲ μιλάει! Μοῦ εἶπε πὼς δὲ χρειάζεται τίποτα.

Ἦταν πιὰ ὥρα νὰ φύγη ἡ Δάφνη. Χωρὶς νὰ γυρίση πίσω της ἔτρεξε γρήγορα ἔξω, στὴν αὐλή.

Κρύα ἡ μέρα, χειμωνιάτικη. Ἕνα μεσημέρι τσουχτερό, θαμπό. 'Η Δάφνη ὅμως ἀνάσανε μὲ ἡδονὴ τὸν ὑγρὸ ἀέρα.

Δὲν ἄφησε τὴ σκέψι της ἐλεύθερη, δὲν ἐπέτρεψε στὸν ἑαυτό της νὰ συγκινηθῆ. Κύτταζε μονάχα τὸ ρολόϊ της καὶ ἀνυπομονοῦσε νὰ φτάση ἡ ὥρα νὰ φύγη.

Ὅταν ἐπιτέλους ἔφτασε στὸ μέρος, ὅπου τὴν περίμενε ὁ 'Αντρέας, ἔτρεξε καταπάνω του μὲ λαχτάρα.

Τὸ πρόσωπο τοῦ νεαροῦ γιατροῦ ἄστραψε. Ποτὲ δὲν τὴν εἶχε δῆ τόσο θερμή.

— Ποῦ πᾶμε; τὴ ρώτησε.

— Ὅπου θέλεις.

— Πᾶμε κάπου ὅπου θἄχουμε ἡσυχία νὰ μιλήσουμε.

Πῆγαν σ' ἕνα ἀπόκεντρο καφενεδάκι, κοντὰ στὸ Ζάππειο, ἔπιασαν μιὰ ἥσυχη γωνίτσα πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι. Κανεὶς ἄλλος δὲ βρισκόταν ἐκεῖ.

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια ὁ 'Αντρέας.

— Λοιπόν; τὴ ρώτησε γελαστός.

Τὰ μάτια της χάϊδεψαν τὴ μορφή του. Ἦταν σὰ νὰ τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά. Ναί, εἶχε δίκιο ἡ Μίκα. 'Η ἀγάπη ἑνὸς τέτοιου ἄντρα θἄκανε ὁποιαδήποτε γυναῖκα εὐτυχισμένη.

«Γιατί νὰ μὴν εἶμαι ἐγὼ αὐτὴ ἡ γυναίκα; 'Αρκετὰ πλήρωσα τὸ φόρο μου στὴ δυστυχία. Ἔχω τὸ δικαίωμα πιὰ νὰ γίνω εὐτυχισμένη. Τί κι' ἂν κλέβω τὴν εὐτυχία ἀπὸ μιὰ ἄλλη γυναίκα;... Ποιὸς τὸ λέει αὐτό; 'Η Θάλεια ἔτσι κι' ἀλλοιῶς θὰ τὸν χάση. Δὲν εἶναι γεννημένη γιὰ ἔρωτα αὐτή, ναί, εἶναι μιὰ γυναικούλα. Πιστή, βέβαια, τίμια κι' ὄχι ἄσχημη. Τίποτ' ἄλλο ὅμως ἀπὸ μιὰ γυναικούλα. Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ κρατήση τὴν ἀγάπη ἑνὸς τέτοιου ἄντρα;».

Ἦταν τὰ λόγια τῆς Μίκας. Τώρα τὰ ἐπαναλάμβανε μέσα της ὑποσυνείδητα, καθὼς ἔδινε τὴν τελευταία μάχη μὲ κάποια ἐσωτερικὴ φωνή, ποὺ διαμαρτυρόταν ἀκόμα ἀδύνατα.

'Αστραπιαῖα πέρασαν αὐτὰ ἀπὸ τὸ μυαλό της. 'Ο 'Αντρέας τὴν κύτταζε ὡστόσο γελαστός.

— Τί θὰ γίνη, λοιπόν; τὴν ξαναρώτησε κάπως ἀνυπόμονα.

'Ακούμπησε τὸ χέρι της μέσα στὴ χούφτα του.

— Κάνε ὅ,τι θέλεις, 'Αντρέα...

Τὴν τράβηξε πάνω του, τὴ φίλησε μὲ πάθος.

— 'Επὶ τέλους! Κακὸ κορίτσι! Ἦταν ἀνάγκη νὰ μὲ παιδέψης τόσο; Ἀφοῦ τὸ ἤξερες πὼς θὰ μοῦ τὄλεγες αὐτὸ μιὰ μέρα.

— Δὲν ἤμουν σίγουρη.

— Δὲν ἤσουν σίγουρη πὼς μ' ἀγαπᾶς;

— Ὤ, γι' αὐτό, ναί...

— Τότε, λοιπόν;

— Δὲν ἤμουν σίγουρη πὼς θὰ μποροῦσα νὰ φερθῶ ἔτσι ἀπάνθρωπα, γιὰ νὰ γίνω εὐτυχισμένη, τοῦ ὁμολόγησε.

Τὴν κύτταξε σοβαρά.

— Δάφνη, τῆς εἶπε. Μιὰ καὶ σήμερα εἶναι ἡ πρώτη πραγματικὴ μέρα τῆς εὐτυχίας μας, ἂς βάλουμε τὶς βάσεις. Δὲ θέλω νὰ μοῦ ξαναμιλήσης γιὰ τύψεις, δὲ θέλω νὰ μοῦ ξαναμιλήσης γιὰ τὴ Θάλεια. Θ' ἀναφέρουμε τ' ὄνομά της τόσο ὅσο εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ νὰ πάρω τὸ διαζύγιο. Κι' ἔπειτα δὲ θὰ ὑπάρχη πιὰ γιὰ μᾶς.

— Κι' ἡ κόρη σου;

Μιὰ πονεμένη σύσπασι πέρασε στὸ πρόσωπό του.

— Θὰ τὴ μάθη ἡ μητέρα της νὰ μὲ μισῆ. Φυσικά, θὰ τὴν ἀφίσω στὴ μητέρα της... 'Αλλ' ἂς μὴ μιλᾶμε γι' αὐτά... Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ εἶναι, ὅτι σ' ἀγαπῶ κι' ὅτι θὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη, βασίλισσα! Βλέπεις, ἡ δουλειά μου βρίσκεται σὲ δρόμο περίφημο. Εἶμαι ἀμέσως μετὰ τὸν καθηγητή, ἂν καὶ ὑπάρχουν ἄλλοι μεγαλύτεροί μου...

Τὰ λόγια του ἔφεραν μπροστὰ στὰ μάτια τῆς κοπέλλας τὴ θλιμμένη μορφὴ τοῦ Δημήτρη Σιναίου. Ἄθελά της ρώτησε:

— Γιατί δὲ βρίσκεται σ' αὐτὴ τὴ θέσι ὁ Σιναῖος;

Ἔκανε ὁ 'Ανδρέας μιὰ ἀόριστη κίνησι:

— Ζήτημα χαρακτῆρος. 'Ο Δημήτρης εἶναι μονοκόμματος...

— Δηλαδή;

— Πῶς νὰ σοῦ πῶ; Δὲν ξέρει νὰ ἑλίσσεται καὶ λιγάκι. Δὲν εἶναι εὔστροφος. Καμμιὰ φορά, ἀντικρούει ἄσχημα τὸν καθηγητή.

— Καὶ ποιὸς ἔχει δίκιο; ρώτησε ἡ κοπέλλα.

Σήκωσε τοὺς ὤμους του ὁ 'Ανδρέας.

— Τί σημασία ἔχει; Σημασία ἔχει, ὅτι δὲ μπορεῖς νὰ τὰ βάλης μὲ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξαρτᾶσαι...

— Οὔτε κι' ὅταν σοῦ τὸ ὑπαγορεύη ἡ συνείδησί σου;

Κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ἂς ἀφίσουμε τὴ φιλοσοφία, ἀγάπη μου. Ἂν θελήσουμε νὰ βροῦμε τὰ γιατί καὶ τὰ διότι σ' ὅλα τὰ πράγματα, δὲ θὰ τελειώσουμε. Κι' ἔχομε τόσα πιὸ ἐνδιαφέροντα νὰ ποῦμε!...

Πῆγαν σ' ἕνα ἀπόκεντρο καφενεδάκι κοντὰ στὸ Ζάππειο κι' ἔπιασαν μιὰ ἥσυχη γωνίτσα πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι.

Ἐνσταντανὲ

Γερὴ κληρονομιά!..

Ἕνας πάμπλουτος βιομήχανος, ὁ κ. Ραμολίδης, ἀποφάσισε νὰ παντρευτῆ παρ' ὅλα τὰ ἑξηνταπέντε χρονάκια του καὶ τοὺς ἀνίατους ρευματισμούς του.

Πρὶν κάνη ὅμως τὸ τελευταῖο βῆμα πῆγε νὰ συμβουλευθῆ ἕνα φίλο του.

— 'Εσὺ τὴν ξέρεις τὴν ἡλικία μου, δὲν εἶν' ἔτσι;, τὸν ρωτάει.

— 'Εξῆντα πέντε στὸ νερό!..., τοῦ ἀπαντάει ἐκεῖνος.

— 'Ακριβῶς!... συμφωνεῖ ὁ Ραμολίδης. 'Επίσης νομίζω ὅτι ξέρεις τὴ δεσποινίδα ποὺ μὲ εἶδες νὰ συνοδεύω προχθές....

— Ναί, τὴν ξέρω πολὺ καλά...

— Θὰ ξέρης καὶ τὴν ἡλικία της...

— Καὶ βέβαια τὴν ξέρω! Δὲν εἶναι περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι πέντε....

— Τί μὲ συμβουλεύεις, λοιπόν, νὰ κάνω; καταλήγει ὁ Ραμολίδης γεμᾶτος ἀγωνία. Νὰ κρύψω ἀπ' τὴν κοπέλλα καμμιὰ δεκαπενταριὰ χρόνια, προκειμένου νὰ τῆς κάνω πρότασι γάμου;

Κι' ὁ φίλος, ἀφοῦ ἔξυσε λίγο τὸ κεφάλι του:

— Νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπητέ μου, ἔχεις περισσότερες πιθανότητες νὰ σὲ πάρη, ἄν, ἀντὶ νὰ κρύψης, προσθέσης καμμιὰ δεκαπενταριὰ χρόνια...

Κόκκαλο ὁ Ραμολίδης!

Ο ΦΑΚΟΣ

Τὴν τράβηξε πάνω του, τὴ φίλησε στὸ στόμα.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον ποῦχομε νὰ ποῦμε, πρόσθεσε.

Ἔνοιωσε μιὰ ἀνατριχίλα νὰ περνάη στὸ κορμί της μὲ τὸ φιλί του, καὶ κάθε σκέψι ἔσβυσε μέσα της.

Κρατῶντας την στὴν ἀγκαλιά του, τὴ ρώτησε:

— Λοιπόν, σύμφωνη: Ἀπόψε θὰ δώσω τὴν τελευταία μάχη.

Τοὔκανε ναὶ μὲ τὸ κεφάλι, κι' αὐτὸς τὴ φίλησε πάλι τρελλὰ στὸ στόμα, στὰ μάτια, στὸ λαιμό.

— Μή! τοῦ ψιθύρισε φοβισμένη.

Τὸ στόμα του κόλλησε στὸ αὐτί της.

— Πότε θὰ μοῦ χαρίσης τὴν ἀγάπη σου;

Τραβήχτηκε τρομαγμένη ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του.

— Ἀντρέα... στὄχω πῆ...

Χαμογέλασε μὲ κάποια πικρία.

— Μὲ παπᾶ καὶ μὲ στεφάνι, ξέρω...

Μιὰ βαρειὰ σιγὴ ἔπεσε ἀνάμεσά τους γιὰ κάμποση ὥρα. Ἔπειτα ὁ ἄντρας γέλασε:

— Δὲ σοῦ κρατῶ κακία. Μιὰ μέρα ὅμως θὰ μοῦ τὰ πληρώσης, ἔννοια σου!

Καὶ τὴ φίλησε πάλι τρελλά.

Ὅταν, μετὰ κάμποση ὥρα, χωρίστηκαν, ἡ τελευταία λέξι τοῦ Ἀντρέα ἦταν:

— Θὰ τῆς πῶ ἀπόψε πὼς ὁπωσδήποτε αὔριο θὰ κινήσω ἀγωγὴ διαζυγίου.

— Κι' ἐγὼ πότε θὰ μάθω; τὸν ρώτησε ἀνυπόμονα.

— Αὔριο τὸ πρωΐ, μόλις συναντηθοῦμε...

Εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν προθεσμία

Ἂν καὶ φοβόταν πὼς δὲ θάκλεινε μάτι ἐκείνη τὴ νύχτα ἡ Δάφνη, κοιμήθηκε καλά. Διηγήθηκε στὴ Μίκα γιὰ τὴ συνάντησί της μὲ τὸν Ἀντρέα, κι' αὐτὴ τὴ φίλησε καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Συγχαρητήρια! Θέλω νὰ εἶμαι ἐγὼ ἡ πρώτη νὰ σὲ συγχαρῶ γιὰ τὸν ἀρραβῶνα σου, ἐπειδὴ συνετέλεσα κι' ἐγώ, νομίζω, ἀρκετά. Ἂν δὲ μὲ εἶχες ἐμένα νὰ σὲ συμβουλεύω, δὲν ξέρω πῶς θὰ τὰ εἶχες θαλασσώσει.

— Περίμενε νὰ τελειώση, γέλασε ἡ Δάφνη.

— Οὖφ, καϋμένη, τέλειωσε, δὲν τὸ καταλαβαίνεις;

— Νὰ δοῦμε τί θὰ πῆ ἡ Θάλεια.

Κούνησε τὸ κεφάλι της ἡ Μίκα.

— Τί θὰ πῆ: Τί τῆς πέφτει νὰ πῆ: Μπορεῖ νὰ κρατήση τὸν ἄντρα της μὲ τὸ στανιό; Μορφωμένη κοπέλλα αὐτή, ἔξυπνη, θὰ τὸ καταλάβη. Μονάχα ποὺ θὰ τοῦ ζητήση γερὴ ἀποζημίωσι...

— Ἂς τὸ δεχτῆ εὔκολα καὶ λογικά! ἀναστέναξε ἡ κοπέλλα.

Ἡ Μίκα φαινόταν χαρούμενη, ἂν καὶ ὡμολογοῦσε πὼς ζήλευε τὴ φίλη της.

— Δὲν ἀποφασίζεις κι' ἐσὺ μὲ τὸ Σιναῖο; ρώτησε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Δάφνη.

— Πάλι τὰ ἴδια; Δὲν εἴπαμε;

— Δὲ σκέφτηκες ποτὲ πὼς θὰ μποροῦσες νὰ τὸν βοηθήσης νὰ προχωρήση; ρώτησε ἡ Δάφνη.

— Ἐγώ; Πῶς; Μὲ ποιὸ τρόπο;

— Ξέρω κι' ἐγώ; Λένε πὼς μιὰ ἔξυπνη γυναῖκα βρίσκει πάντα τρόπο νὰ βοηθήση τὸν ἄντρα της.

— Ὅταν εἶναι ἐρωτευμένη μαζί του.

Μ' αὐτὴ τὴ συζήτησι, πῆρε ὁ ὕπνος τὴ Δάφνη. Τὸ πρωΐ ὅμως, μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια της, αἰσθάνθηκε μιὰ παράξενη ἀγωνία. Δυὸ ἔγνοιες τῆς ἔσφιξαν τὴν καρδιὰ πρὶν ἀκόμα ξυπνήση καλὰ-καλά:

«Τί ἔγινε μὲ τὴ Θάλεια; Τί ἔγινε μὲ τὸ Γιαννάκη Βολίνη;».

Παραξενεύτηκε κι' ἡ ἴδια πῶς, μέσα της, ἔπιανε τὴν ἴδια σχεδὸν θέσι ἡ ἀγωνία της γιὰ τὴ δική της τὴν ὑπόθεσι κι' ἡ ἀγωνία της γιὰ τὸ Γιαννάκη.

Ἑτοιμάστηκε γρήγορα κι' ἔφτασε πρώτη-πρώτη στὸ νοσοκομεῖο.

— Νὰ δῶ τὸν Ἀντρέα, νὰ μοῦ πῆ μιὰ λέξι...

Ὁ Σιναῖος ἦταν διανυκτερεύων ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Τὴν ὑποδέχτηκε μὲ τὸ ἀγαθό, θλιμμένο του χαμόγελο.

— Πρωϊνὴ σήμερα, ἀδελφή;

— Ναί, ναί, τοῦ ἀποκρίθηκε νευρικὰ κι' αἰσθάνθηκε τὰ μάγουλά της νὰ φλογίζωνται.

Τὸ ἴδιο κατάλαβε τὰ μάγουλά της νὰ γίνωνται ἄλικα, ὅταν συνάντησε τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα τῆς Πηνελόπης.

«— Στρίγγλα! ψιθύρισε μέσα της. Ὅλα τὰ ξέρεις, ὅλα τὰ καταλαβαίνεις».

Παρὰ τὴν ἀντιπάθειά της, ὅμως—παράξενο!—αἰσθάνθηκε μέσα της καὶ κάποιο θαυμασμὸ γιὰ τὴν κοπέλλα αὐτή, ποὺ ἔπαιρνε τὸ ἐπάγγελμά της σὰν ἱερὴ ἀποστολή. Θἄλεγε κανεὶς πὼς δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ξεκούρασι ἡ Πηνελόπη Ἀποστόλου. Θἄλεγε κανεὶς πὼς εἶχε καταστρατηγήσει τοὺς φυσικοὺς νόμους. Τὶς περισσότερες φορές, συντόμευε τὶς ὧρες τοῦ ὕπνου της. Σπάνια ἔλειπε ἀπὸ τὴ θέσι της. Τὸ μακρουλό, μελαχροινό της πρόσωπο, θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ὡραῖο, μὲ τὰ κανονικά του χαρακτηριστικὰ καὶ τὴν ἀριστοκρατική του ἔκφρασι, ἂν φρόντιζε νὰ τὸ περιποιηθῆ. Ἐρχόταν ὅμως στὴν ἐργασία της τελείως ἄβαφη: Κι' ἔτσι μόνο της στολίδι εἶχε τὰ ἔξυπνα, ἀστραφτερά της μάτια, ποὺ τἄβλεπαν ὅλα καὶ τὰ καταλάβαιναν ὅλα.

Σήμερα ἡ διαπεραστική της ματιὰ ἐνοχλοῦσε τὴ Δάφνη περισσότερο ἀπὸ ἄλλες φορές. Εἶχε πάει πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα της ν' ἀναλάβη ὑπηρεσία ἡ κοπέλλα.

Κι' αἰσθανόταν τὰ μάτια τῆς Πηνελόπης νὰ τὴν παρακολουθοῦνε, ὄχι μονάχα προσεκτικά, ἀλλ' ἀνήσυχα.

«Ἴσως νὰ εἶναι ἔμπιστή της ἡ Θάλεια, συλλογίστηκε. Ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται πῶς μαντεύει κάθε μου σκέψι».

Ὁ Ἀντρέας ὅμως ἀργοῦσε νὰ φανῆ. Ἔφθασε, ἐπιτέλους, ἀκριβῶς στὴν ὥρα του. Οὔτε μιὰ στιγμὴ νωρίτερα.

Μὲ χίλια στρατηγικὰ σχέδια πῆγε κοντά του ἡ κοπέλλα.

— Ἐν τάξει, τῆς ψιθύρισε.

— Πῶς τὸ δέχτηκε;

— Μᾶλλον ψύχραιμα. Ἦταν προετοιμασμένη. Μοῦ ζήτησε εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν προθεσμία.

— Εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν προθεσμία; Τί σημαίνει αὐτό;

— Γιὰ ν' ἀποφασίση, λέει.

— Τί ν' ἀποφασίση; Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται ἡ ἀπόφασι.

— Γιὰ ν' ἀποφασίση πῶς θὰ δεχτῆ τὴν ἀπόφασί μου...

— Δὲν καταλαβαίνω καλά, εἶπε ἡ κοπέλλα.

— Οὔτε κι' ἐγὼ κατάλαβα καλὰ τὴ στάσι της. Νόμιζα πὼς θὰ εἶχα δάκρυα καὶ σκηνές. Ἀλλὰ δάγκωσε τὰ χείλη της, σὰ νὰ προσπαθοῦσε νὰ μὴν κλάψη, καὶ μοῦ εἶπε κρύα:

»— Αὔριο βράδυ θὰ σοῦ ἀπαντήσω. Ζητῶ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν προθεσμία.

Σήκωσε ἡ Δάφνη τοὺς ὤμους της:

— Δὲ χαλάει ὁ κόσμος γιὰ εἰκοσιτέσσερις ὧρες.

— Δὲν ἀλλάζει τίποτα, ἀγάπη μου, ψιθύρισε ὁ νεαρὸς γιατρός. Πάντως, θὰ συναντηθοῦμε ἀπόψε. Ἐσὺ ἔχεις πάλι ἐλεύθερο τὸ ἀπόγεμά σου;

— Ναί, ἐσὺ ὅμως;

— Ἐγώ, πρόβλεψα: Ζήτησα ἄδεια καὶ σήμερα τὸ ἀπόγεμα θὰ μὲ ἀντικαταστήση ὁ Δημήτρης.

Τὰ μάτια τῆς κοπέλλας ἄστραψαν ἀπὸ χαρά.

— Ἐν τάξει, λοιπόν, σήμερα τὸ ἀπόγεμα.

Δὲν πρόφτασε νὰ πῆ ἄλλα. Ἡ ἀδελφὴ Πηνελόπη φάνηκε στὸ κατῶφλι. Τὸ πρόσωπό της πῆρε μιὰ αὐστηρὴ ἔκφρασι, καθὼς πρόφερε κοφτά:

— Ἀδελφὴ Δάφνη, τόση ὥρα σᾶς ζητεῖ τὸ 303. Τί κάνετε ἐδῶ;

Μὲ τὰ μάγουλα φλογισμένα, ἔτρεξε στὸ διάδρομο ἡ Δάφνη, ἐνῶ ἔνοιωθε πάνω της τὴ ματιὰ τῆς Πηνελόπης διαπεραστική, ἀποδοκιμαστική.

«Κι' ὅμως ἐλπίζω!»

Τὴν κύτταξε ὁ Γιαννάκης μὲ μάτια μεγάλα, γεμᾶτα παράπονο, ἀλλ' ὄχι ἀπελπισία.

— Μ' ἐγκατέλειψες, ἀδερφούλα, τῆς εἶπε. Μὲ βαρέθηκες!

Ἔτρεξε κοντά του, τοῦ χάϊδεψε μὲ αὐθόρμητη τρυφερότητα τὸ χέρι.

— Νὰ μὴν τὸ ξαναπῆς αὐτό, νὰ μὴν τὸ ξαναπῆς!...

— Γιατί δὲν ἦρθες νὰ μὲ ρωτήσης ποιὰ ἦταν ἡ ἀπόφασι τῶν γιατρῶν;

— Τὴν ἤξερα...

— Καὶ δὲν εἶχες τὸ θάρρος νὰ μὲ ἀντικρύσης;... Ἔ, αὐτὸ δὲν εἶναι;

Δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε. Τὰ μάτια της μόνο βούρκωσαν ἄθελά της.

Τῆς χάϊδεψε τὸ χέρι μὲ βουβὴ συγκίνησι.

— Ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω, ναί, ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω. Ἡ συμπόνια σ' ἔκανε νὰ μὲ ἀποφύγης χθές. Ἄχ, μικρὴ ἀδελφή... μικρή μου ἀδερφούλα...

Ἡ συγκίνησι τοὺς ἔδεσε τὶς γλῶσσες κάμποση ὥρα. Πρῶτος ὁ νέος ἔσπασε τὴ σιγή:

— Κι' ὅμως, ἀδερφούλα Δάφνη, ἐγὼ ἐλπίζω! Δὲ θὰ ξεχάσω πὼς χτὲς ἔκανα

ΔΕΝ ΞΕΦΥΓΑΝ ΤΟΝ ΑΔΙΑΚΡΙΤΟ ΦΑΚΟ

Ἡ Ἀντωνέλλα Λουάλντι καὶ ὁ σύζυγος καὶ συνάδελφός της Φράνκο Ἰντερλένγκι ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι ἐρωτευμένοι, ὅπως κατὰ τὴν πρώτη βδομάδα τῆς συζυγικῆς τους ζωῆς. Στὴ Βενετία, ὅπου εἶχε μεταβῆ τὸ ζευγάρι μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ φεστιβάλ, ὁ ἀδιάκριτος φακὸς συνέλαβε τὴ φωτογραφία ποὺ παραθέτομε. Δὲν πρόκειται γιὰ καμμιὰ σκηνὴ ἀπὸ ἔργο, ἀλλὰ γιὰ ἕνα πραγματικὸ καὶ φλογερὸ ἐρωτικὸ φιλί, ποὺ οἱ δυὸ σύζυγοι ἀντάλλαξαν κάτω ἀπὸ μιὰ ξύλινη ἐξέδρα νομίζοντας πὼς κανεὶς δὲν τοὺς ἔβλεπε. Δυστυχῶς ὅμως κάποιος φωτογράφος παραμόνευε κι' ἔτσι τὸ φιλί τους αὐτὸ ἔγινε δημόσιο θέαμα.

μιὰ κίνησι! Τώρα προσπαθῶ νὰ τὴν ξανακάνω καὶ δὲ μπορῶ... Ἀλλὰ δὲν ἔχει σημασία. Κάποτε θὰ μπορέσω. Κι' ὅταν κάνω μιὰ κίνησι, θὰ κάνω κι' ἄλλη, κι' ἄλλη... Καὶ ξέρεις τί μοῦ δίνει αὐτὴ τὴ δύναμι; Ἡ ἀγάπη τῆς Μαίρης. Μοῦ εἶπε, ὅτι θὰ μὲ περιμένη, μακάρι καὶ δέκα χρόνια. Ἐγὼ τῆς εἶπα, ὅτι εἶναι ἐλεύθερη, κι' αὐτὴ δὲ δέχτηκε τὴν ἐλευθερία της. Θάρθη σήμερα, τώρα τὸ πρωΐ, νὰ καθήση κοντά μου πολλὴ ὥρα. Θάρχεται κάθε μέρα κοντά μου. Ἡ ἀγάπη της θὰ μὲ κάνη καλά, θὰ τὸ δῆς, ἀδερφούλα Δάφνη.

Λὲς καὶ διάβασε κάποια ἀμφιβολία στὰ μάτια της, φώναξε κατόπιν:

— Δὲν πιστεύεις πὼς ἡ ἀγάπη κάνει θαύματα;

— Δὲν ξέρω...

— Κι' ὅμως θὰ τὸ δῆς. Περίμενε καὶ θὰ τὸ δῆς. Μονάχα νὰ ἐπουλωθῆ τὸ τραῦμα, γιὰ νὰ μὴ φοβᾶμαι νὰ κάνω κινήσεις.

— Ἕνα μῆνα περίπου ἀκόμα, λένε οἱ γιατροί.

— Ἔπειτα, θὰ γίνω ἐγὼ γιατρὸς τοῦ ἑαυτοῦ μου.

Τὸν κύτταζε πάντα θλιμμένη.

— Θὰ μὲ βοηθήση ἡ Μαίρη, φώναξε. Στὸ μεταξύ, θ' ἀγοράση βιβλία καὶ θὰ μοῦ τὰ φέρη. Αὐτὴ τὴ δουλειὰ θὰ κάνουμε ὅταν θἄρχεται. Θ' ἀγοράζουμε βιβλία καὶ θὰ διαβάζουμε...

Σταμάτησε, λαχανιασμένος. Ἡ διέγερσι αὐτὴ τὸν κούραζε.

— Κάθησε φρόνιμα! τὸν μάλλωσε ἡ Δάφνη.

— Ἀδερφούλα, τὴ ρώτησε ἄξαφνα, πιστεύεις πὼς ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ δεχτῶ αὐτὴ τὴ θυσία: Ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ δεχτῶ τὴν ἀγάπη μιᾶς κοπέλλας, σὰν τὴ Μαίρη, ἐγὼ ὁ ἀνάπηρος τώρα;

— Τὴν ἀπάντησι θὰ τὴ βρῆς μέσα σου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἀόριστα.

— Ἔχεις δίκιο, ἀδερφούλα ἔχεις δίκιο. Τἄχω σκεφτῆ. Δέχομαι τὴν ἀγάπη της ὅσο ἐλπίζω.

Τὸν κύτταξε μὲ πόνο:

— Κι' ἄν...

Δὲ μποροῦσε νὰ προφέρη τὰ σκληρὰ τὰ λόγια.

Τὴ βοήθησε αὐτός:

— Ἂν δὲ γίνω καλά: Ἂν μείνω σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ ἀνάπηρος: Ἔ, τότε, ἀδερφούλα, ἡ πρώτη μου σκέψι θὰ εἶναι νὰ ξαναδώσω στὴ ζωὴ τὴ Μαίρη. Θὰ εἶμαι τὸ μεγαλύτερο τέρας ἂν δεχτῶ μιὰ τέτοια θυσία.

Δὲ μίλησε ἡ κοπέλλα. Ἔνοιωθε φρίκη στὴ σκέψι πὼς ὅλοι οἱ συλλογισμοὶ τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ κατάδικου, εἶχαν γιὰ βάσι τὴν ἄμμο...

Ψεύτικη ἡ ἐλπίδα του, ψεύτικη, ὅπως κι' ἡ πίστι του στὴν ἀγάπη τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς του.

Θἄθελε νὰ τὸν ρωτήση:

— Κι' ἔπειτα;

Ἀνατρίχιασε ὅμως ἡ ἴδια σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι. Κι' ἔτσι προτίμησε νὰ μὴ μείνη πολλὴ ὥρα κοντά του.

Ἡ Μαίρη δὲν ἔρχεται

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ ὑπῆρχε πολλὴ δουλειὰ στὸ νοσοκομεῖο. Εἶχαν φέρει δυὸ-τρεῖς καινούργιους γιὰ ἐγχείρησι, κι' εἶχαν προετοιμασίες καὶ φασαρίες. Ἔτσι, καὶ νὰ ἤθελε, δὲ μποροῦσε ν' ἀσχοληθῆ περισσότερο μὲ τὸν προστατευόμενό της ἡ κοπέλλα.

Θὰ ἦταν δέκα ἡ ὥρα, ὅταν τὴν κάλεσε κοντά του. Τὰ μάτια του ἔδειχναν ἀγωνία.

— Δὲν ἦρθε ἀκόμα, τῆς εἶπε.

— Μὰ εἶναι νωρίς...

— Μοῦ εἶχε δώσει τὸ λόγο της πὼς θὰ ἐρχόταν στὶς ἐννέα.

— Δὲ δέχονται...

Χαμογέλασε ὁ νέος.

— Γιὰ μένα, ὁ κύριος καθηγητὴς κάνει ἐξαίρεσι, εἶπε μὲ παιδιάτικη ἐμπιστοσύνη. Θὰ τῆς δίνη ἄδεια ὅποτε θέλει...

— Τότε θὰ τῆς ἔτυχε ἐμπόδιο...

— Ἀδερφούλα, κάνεις ἕνα τηλεφώνημα στὸ σπίτι της; παρακάλεσε ὁ Γιαννάκης.

Πῆρε τὸν ἀριθμὸ ἡ κοπέλλα καὶ τοὔδωσε τὸ ἀκουστικό. Σὲ λίγο ἄκουσε τὴ φωνή του, ἀνήσυχη:

— Πῶς; Ἔχει δυὸ ὧρες ποὔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι; Ἀπὸ τὶς ὀκτώ;

Ἀκούμπησε τὸ ἀκουστικὸ καὶ κύτταξε τὴ Δάφνη μὲ ἀγωνία.

— Λὲς νὰ συνέβη τίποτα; Λείπει δυὸ ὧρες ἀπὸ τὸ σπίτι της.

— Θὰ εἶχε κάποια δουλειὰ καὶ θ' ἄργησε, τὸν παρηγόρησε ἡ κοπέλλα, ἂν καὶ κάτι τῆς ἔλεγε μέσα της πὼς ἡ Μαίρη βρισκόταν κοντὰ στὸν καθηγητὴ αὐτὴ τὴν ὥρα. Κι' αὐτὸς εἶχε ἀργήσει, παρὰ τὴ συνήθειά του, ἂν καὶ εἶχε ἐγχειρήσεις.

Ὅταν βγῆκε στὸ διάδρομο, εἶδε τὸ Λάντικα νὰ φτάνη ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἔτσι βρέθηκε ἄθελά της στὸ βῆμα του.

Ὁ Λάντικας φαινόταν σὲ πολὺ καλὴ διάθεσι. Σταμάτησε μπροστά της καὶ τῆς εἶπε μὲ καλόβολη εὐθυμία:

— Νομίζω πὼς μὲ κατασκοπεύεις, ἀδερφή. Πῶς βρίσκεσαι διαρκῶς μπροστά μου ἐσύ:

Ἄλλαξε χίλια χρώματα ἡ κοπέλλα, σάστισε.

— Κύριε καθηγητά!... τραύλισε.

Αὐτὸς ὅμως γέλασε καὶ προσπέρασε, ἀλλάζοντας ἀμέσως ὕφος.

Δὲν πρόφτασε νὰ σκεφτῆ αὐτὸ τὸ περιστατικὸ ἡ Δάφνη, ὅταν ἄκουσε ἀπὸ μέσα τὸ τηλέφωνο τοῦ Γιαννάκη. Ἔτρεξε μέσα.

Τὸ χέρι τοῦ Γιαννάκη ἔτρεμε καθὼς ἔπιασε τὸ ἀκουστικό. Ἡ φωνή του ἀκούστηκε, γεμάτη ἀγωνία.

— Ἐσύ, Μαίρη; Ἀνησύχησα τόσο γιὰ σένα, ἀγάπη μου. Πῶς: Δὲ θἄρθης: Ἔχεις κάποια ἐπείγουσα ἐργασία, σπουδαία; Πιὸ σπουδαία ἀπὸ τὴν ἀγάπη μας; Καλά, καλά, αὔριο, λοιπόν... Πῶς; Οὔτε αὔριο; Τρεῖς ἡμέρες! Μαίρη, πές μου τὴν ἀλήθεια, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πές μου τὴν ἀλήθεια! Εἶσαι ἄρρωστη, ἔ, καὶ δὲ θέλεις νὰ μοῦ τὸ πῆς; Χειρότερα μὲ βασανίζεις μ' αὐτὸ τὸ μυστήριο. Λιγάκι ἀδιάθετη; Γι' αὐτὸ δὲ θἄρθης τρεῖς μέρες; Καλά, καλά, ἀγάπη μου... σ' εὐχαριστῶ... σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα!

Ἔδωσε τὸ ἀκουστικὸ στὴ Δάφνη. Τὸ χέρι του ἔτρεμε κι' ἡ φυσιογνωμία του φαινόταν ξαφνικὰ γερασμένη δέκα χρόνια.

Κάρφωσε τὰ μάτια του στὴν κοπέλλα, γεμάτα ἀγωνία:

— Τὴν πιστεύεις;

Δὲν ἀποκρίθηκε αὐτή, δὲν τῆς πῆγε ἡ καρδιὰ νὰ τὸν γελάση μ' ἕνα ψέμμα.

— Δὲν ξέρω τί νὰ φανταστῶ, δὲν ξέρω... Καὶ τὴν ἤθελα τόσο κοντά μου σήμερα, ἀδερφούλα, τὴν ἤθελα τόσο κοντά μου!...

Τοῦ συγύρισε, βουβή, τὰ σκεπάσματα.

Ἔπειτα, κάθε τόσο, εὕρισκε ἀφορμὴ κι' ἔμπαινε στὸ θάλαμο. Κάθε φορὰ τὸν εὕρισκε καὶ σὲ διαφορετικὴ ψυχολογικὴ κατάστασι. Πότε ἐξουθενωμένο ἀπὸ τὴν ἀμφιβολία, πότε μετανοιωμένο γιὰ τὶς ἀμφιβολίες του, γεμᾶτες αἰσιοδοξία.

— Ξέρεις τί σκέφτηκα: τῆς εἶπε κάποια στιγμή. Ἡ Μαίρη τρέχει πάλι γιὰ μένα. Ποιὸς ξέρει τί σοφίστηκε... Θυμᾶσαι τὴν ἄλλη φορά; Κι' ἐγὼ τὴν εἶχα παρεξηγήσει. Χωρὶς ἄλλο τρέχει γιὰ μένα...

Τὴν ἄλλη φορὰ ὅμως ποὺ μπῆκε στὸ θάλαμο, ἡ κοπέλλα τὸν ηὗρε βυθισμένο σὲ μαύρη ἀπαισιοδοξία.

— Ἀδερφούλα, τῆς εἶπε, εἶμαι ἕνα τέρας ἐγωϊσμοῦ. Τὸ θεωρῶ φυσικὸ νὰ πάσχη γιὰ μένα, ν' ἀγωνιᾶ γιὰ μένα, νὰ μὴ σκέφτεται τίποτ' ἄλλο παρὰ ἐμένα. Γιατί; Αὐτὴ σήμερα κιόλας θἄχη δέκα προτάσεις. Τὴ μιὰ καλύτερη ἀπὸ τὴν ἄλλη. Γιατί νὰ μείνη δεμένη μ' ἐμένα, μὲ μόνη ἐλπίδα ἕνα τοῖς ἑκατὸ νὰ γίνω κι' ἐγὼ κάποτε ἕνας γερὸς ἄνθρωπος;...

Ἦταν τόσο σφιγμένη ἡ καρδιὰ τῆς Δάφνης, ποὺ μὲ κόπο κατάφερνε νὰ τοῦ λέη μερικὰ παρηγορητικὰ λόγια. Κι' αὐτὸς τὴν ψυχολογοῦσε, κι' ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, τόσο ἔχανε καὶ τὶς τελευταῖες ἀναλαμπὲς τῆς αἰσιοδοξίας του.

— Εἶσαι κουτή, τῆς εἶπε ἡ Μίκα, ἐπὶ τέλους. Ἄφησέ τον νὰ τὸ καταλάβη, παιδί μου, νὰ ἡσυχάση κι' αὐτός, νὰ ἡσυχάσης κι' ἐσύ...

— Εἶναι τέρας νὰ μὴν ἔλθη τοὐλάχιστον σήμερα, εἶπε ἡ Δάφνη μὲ ἀγανάκτησι.

— Ἦταν μὲ τὸ Λάντικα, βλάκα, ψιθύρισε ἡ Μίκα.

— Ποῦ τὸ ξέρεις:

— Τὴν ἄφησε στὴν παρακάτω γωνία, μὲ τὸ ἁμάξι του...

— Δὲν ἔχει Θεό...

Γέλασε ἡ Μίκα καὶ κύτταξε τὴ φίλη της χαρακτηριστικά.

— Ὁ ἀναμάρτητος...

Δὲ μίλησε ἡ Δάφνη καὶ πρώτη φορὰ κατάλαβε νὰ κοκκινίζουν ἀπὸ ντροπὴ τὰ μάγουλά της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

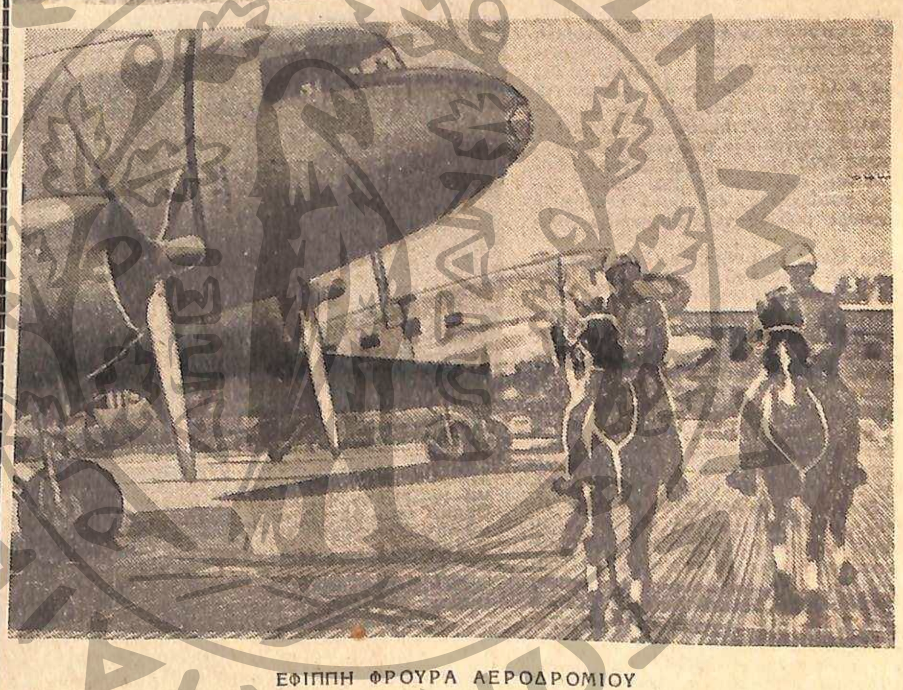

ΕΦΙΠΠΗ ΦΡΟΥΡΑ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟΥ

Τὴν ἀσφάλεια τοῦ μεγάλου ἀεροδρομίου «Ἔρντινγκ» τοῦ Μονάχου (Γερμανία) ἀνέλαβε πρὸ ἡμερῶν μιὰ ἔφιππος ἀστυνομικὴ μονάδα, ἡ ὁποία περιπολεῖ συνεχῶς στὴν τεραστία ἔκτασι ποὺ καλύπτουν οἱ ἐγκαταστάσεις καὶ τὸ πεδίον προσγειώσεως. Ὁ τρόπος αὐτὸς ἐκρίθη ὁ πιὸ κατάλληλος γιὰ νὰ καταστῆ δυνατὴ ἡ ἐπιτήρησις ὁλοκλήρου τοῦ τεραστίου χώρου ποὺ καταλαμβάνει τὸ ἀεροδρόμιο, τοῦ ὁποίου ἡ περίμετρος ὑπερβαίνει τὰ 37 χιλιόμετρα.

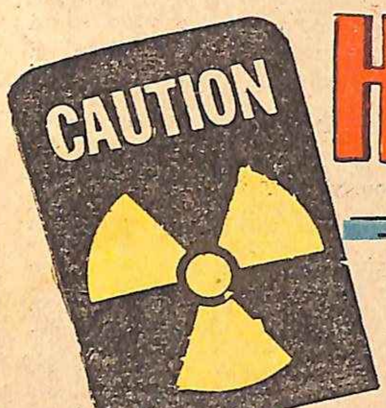

Η ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ θ' ἀλλάξη τή ζωή μας!

Μιὰ μεγάλη κατατοπιστικὴ ἔρευνα γύρω ἀπὸ τὶς μελέτες καὶ τὶς παρατηρήσεις ποὺ ἔχουν γίνει ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονας

ΣΙΓΟΥΡΑ δὲ θὰ ξέρετε τί εἶναι τὸ «Σχέδιο Ἡλιακὸν Φῶς». Κι' ὅμως ἡ ὀνομασία αὐτὴ ἔχει δοθῆ σὲ μιὰ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα κολοσσιαίας σημασίας. Τὴν ἔχει ὀργανώσει ἡ Ἀμερικανικὴ Ἐπιτροπὴ Ἀτομικῆς Ἐνεργείας, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ὑπολογίση μὲ ἀκρίβεια τοὺς κινδύνους, ποὺ προκύπτουν γιὰ τὴν ὑγεία καὶ τὴ ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητος ἀπ' τὸ ραδιενεργὸ «στρόντιον 90».

Ὅπως ἐξηγήσαμε καὶ στὸ προηγούμενο τεῦχος μας, τὸ χημικὸ αὐτὸ στοιχεῖο πέφτει συνεχῶς στὸ ἔδαφος καὶ μπαίνει στὸν ὀργανισμὸ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, μαζὶ μὲ τὴν τροφή τους. Τείνει δὲ νὰ τοὺς προκαλέση καρκῖνο τῶν ὀστῶν καὶ λευχαιμία.

Οἱ ἀκτῖνες του δὲν ἔχουν μεγάλη διεισδυτικότητα στοὺς ἱστοὺς τοῦ σώματος. Καθώς, λοιπόν, συγκεντρώνεται τὸ στρόντιον στὰ ὀστᾶ, ἡ καταστρεπτικὴ δρᾶσι τῶν ἀκτίνων του περιορίζεται σ' αὐτὰ τὰ ἴδια καὶ στὸ «μυελό», ὅπου σχηματίζεται τὸ αἷμα. Δὲ φτάνει στὰ ἄλλα ὄργανα τοῦ σώματος, οὔτε καὶ στοὺς γεννητικοὺς ἀδένες. Δὲν ἐπηρεάζει, λοιπόν, τοὺς ἀπογόνους μας, ὅπως οἱ ἀκτῖνες γάμμα, ἀλλὰ ἐμᾶς τοὺς ἴδιους.

Ἡ Ἐθνικὴ Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν βρῆκε στὰ ὀστᾶ ἀρκετῶν παιδιῶν μιὰ ποσότητα στροντίου 90, τόση ποὺ μπορεῖ ἤδη νὰ μετρηθῆ. Φαίνεται, ὅτι προέρχεται ἀπ' τὸ γάλα ἀγελάδων, ποὺ βόσκησαν σὲ λειβάδια μολυσμένα μὲ στρόντιον 90. Κατὰ τοὺς εἰδικοὺς τῆς Ἀκαδημίας, ἡ ποσότης αὐτὴ εἶναι ἀκόμη μικρὴ καὶ ἀκίνδυνη — μόλις ἕνα χιλιοστὸ τῆς ἐπιτρεπομένης δόσεως.

Ἐξ ἄλλου, ὁ δόκτωρ Ἄϊζενμπουντ, διευθυντὴς τοῦ Ἐργαστηρίου Ὑγιεινῆς καὶ Ἀσφαλείας τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀτομικῆς Ἐνεργείας, βεβαιώνει, ὅτι τὸ στρόντιον 90, ποὺ ἔχομε δεχτῆ ὡς τώρα, δὲν ἔχει αὐξήσει περισσότερο ἀπὸ 7% τὴ συνολικὴ δόσι ραδιενεργείας, ποὺ ὑπάρχει κανονικὰ στὸν ὀργανισμό μας. Προβλέπει δέ, ὅτι ὅλο μαζὶ τὸ στρόντιον 90 ποὺ μπορεῖ νὰ δεχτοῦμε στὸ μέλλον ἀπὸ τὶς πυρηνικὲς δοκιμές, θὰ ἀντιπροσωπεύη λιγώτερο ἀπὸ 1% τῆς συνολικῆς ραδιενεργείας, ποὺ δεχόμαστε ἀπὸ τὶς κοσμικὲς ἀκτῖνες. Καὶ συμπεραίνει, ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ φοβώμαστε, ἐφ' ὅσον διατηρηθῆ ὁ σημερινὸς ρυθμὸς τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν.

Ἄλλοι ὅμως ἐπιστήμονες, λιγώτερο αἰσιόδοξοι, δὲ συμφωνοῦν μαζί του καὶ φρονοῦν, ὅτι εἶναι ἐγκληματικὸ γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα τὸ νὰ προσπαθοῦν οἱ εἰδικοὶ νὰ τὴν πείσουν πὼς δὲν κινδυνεύει. Αὐτοὶ βασίζονται στὴ γενικὰ παραδεδεγμένη ἄποψι, ὅτι κι' ἡ παραμικρότερη ἀκόμη αὔξησι ραδιενεργείας τοῦ ὀργανισμοῦ μας εἶναι πάντως βλαβερή. Ὑπολογίζουν δὲ ὅτι ὡς τώρα ἔχει πέσει στὸ ἔδαφος μόνο ἕνα μικρὸ ποσοστὸ στροντίου ἀπὸ τὶς πυρηνικὲς δοκιμές, ποὺ ἔχουν ἤδη γίνει. Κι' ἂν ἀκόμα σταματήσουν τώρα αὐτὲς οἱ δοκιμές, τὸ στρόντιον ποὺ αἰωρεῖται στὴν στρατόσφαιρα, θὰ ἐξακολουθήση νὰ πέφτη, καὶ θἄχη φτάσει στὴ μεγαλύτερη ποσότητά του, ἔπειτα ἀπὸ 10 χρόνια περίπου. Ἡ πυκνότης του, λοιπόν, μέσα στὰ ὀστᾶ τῶν ἀνθρώπων, θ' ἀνεβῆ τότε στὰ 25% τῆς μεγαλειτέρας ἐπιτρεπομένης δόσεως.

Ἂν τώρα συνεχισθοῦν καὶ πολλαπλασιασθοῦν οἱ πυρηνικὲς δοκιμές, εἶναι πιθανώτατο, ὅτι, μετὰ 10 χρόνια, τὸ στρόντιον στὰ ὀστᾶ μας θὰ ἔχη ὑπερβῆ τὴν ἐπιτρεπομένη δόσι. Καὶ τότε τὸ κακὸ θὰ εἶναι πιὰ ἀνεπανόρθωτο!

ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙ ΑΤΟΜΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Φυσικά, σὲ περίπτωσι ἀτομικοῦ πολέμου ἡ πτῶσι ραδιενεργοῦ σκόνης θὰ χιλιαπλασιαστῆ. Τότε τὰ ὀστᾶ τῶν ἀνθρώπων θὰ γεμίσουν ταχύτατα ἀπ' τὸ ὀλέθριο στρόντιον 90. (Ὁ κίνδυνος αὐτὸς θὰ εἶναι μεγαλύτερος στὰ παιδιά, γιατὶ τὰ ὀστᾶ τους βρίσκονται σὲ ἀνάπτυξι καὶ ἀπορροφοῦν περισσότερο ἀσβέστιο, συνεπῶς δὲ καὶ στρόντιον). Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῆ, ὅτι ὁ κίνδυνος θὰ πολλαπλασιαστῆ ἀφάνταστα, ἂν τὸ μετάλλινο περίβλημα τῶν ὑδρογονοβομβῶν κατασκευασθῆ ἐπίτηδες ἀπὸ στρόντιον, ποὺ θὰ γίνη ραδιενεργὸ μὲ τὴν ἔκρηξι. Ἀντίθετα, θὰ εἶναι μικρότερος, ἂν χρησιμοποιηθοῦν ὑδρογονοβόμβες «καθαρὲς» — ὅπως χαρακτήρισε προσφάτως ὁ Ἀϊζενχάουερ τὶς βόμβες ποὺ παράγουν σχετικὰ ἐλαχίστη ραδιενεργὸ σκόνη.

Γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν ἀπὸ τώρα τὸν κίνδυνο, οἱ εἰδικοὶ τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀτομικῆς Ἐνεργείας, ποὺ ἐργάζονται στὸ «Σχέδιο Ἡλιακὸ Φῶς», ψάχνουν νὰ βροῦνε τρόπους γιὰ ν' ἀπαλλάξουν μεταπολεμικὰ οἱ τροφὲς ἀπὸ τὴ μόλυνσι τοῦ στροντίου. Ἕνα ἐνδιαφέρον πείραμα ἔγινε μὲ τεχνητὰ μολυσμένο γάλα, ἀπέδειξε δέ, ὅτι μπορεῖ νὰ καθαρισθῆ τελείως ἀπ' τὸ στρόντιον μὲ μιὰ συνθετικὴ ρητίνη. Μαζὶ μὲ τὸ στρόντιον ἀφαιρεῖται καὶ τὸ ἀπαραίτητο ἀσβέστιον τοῦ γάλατος, καὶ χρειάζεται νὰ προστεθῆ ὕστερα μιὰ ποσότης καταλλήλου ἅλατος ἀσβεστίου.

Ἐξ ἄλλου, ἡ Ἐπιτροπὴ Ἀτομικῆς Ἐνεργείας ἔχει ἐγκαταστήσει 26 σταθμοὺς ἐλέγχου στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες κι' ἄλλους 62 σὲ διάφορες χῶρες τοῦ κόσμου (χάρις σ' αὐτοὺς μάλιστα οἱ Ἀμερικανοὶ εἰδικοὶ ἀνακάλυψαν τὶς μυστικὲς πυρηνικὲς δοκιμὲς ποὺ εἶχαν γίνει στὴ Ρωσία). Τὸ ἐπιστημονικὸ προσωπικό τους μαζεύει πάνω σὲ φύλλα ἀλειμμένα μὲ γόμμα, τὴ λεπτὴ καὶ ἀόρατη σκόνη ποὺ πέφτει ἀπὸ ψηλά, κι' ἐξετάζει ἔπειτα τὴ ραδιενέργειά της.

Ἔχουν ἀνυψωθῆ ἐπίσης ἀεροπλάνα σὲ ὕψος 13.500 μέτρων, κι' ἀπὸ κεῖ ἔχουν ἐξαπολυθῆ ἀερόστατα δίχως πλήρωμα μέχρις ὕψους 30.000 μέτρων, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ πόσο στρόντιον 90 αἰωρεῖται ἀκόμη στὴ στρατόσφαιρα.

Ἔχουν γίνει δειγματοληψίες ἀπὸ χορτάρι, κονσερβαρισμένα ψάρια καὶ ἀνθρώπινα ὀστᾶ, γιὰ τὴ μέτρησι τῆς ραδιενεργείας τους.

Ἔχει βρεθῆ, λοιπόν, ὅτι οἱ ἀκτῖνες γάμμα ἀπὸ τὴ ραδιενεργὸ σκόνη, ποὺ πέφτει στὸ ἔδαφος, εἶναι περίπου 30 φορὲς λιγώτερες ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ προέρχονται ἀπὸ φυσικὲς πηγὲς (κοσμικὲς ἀκτῖνες, κλπ.).

Ἡ περισσότερη ραδιενεργὸς σκόνη ἔχει πέσει σὲ μιὰ περιοχὴ τοῦ Κολοράδο κι' ἡ λιγώτερη στὴ Νιγηρία τῆς Ἀφρικῆς.

Βρέθηκε ραδιενεργὸ στρόντιο στὰ νερὰ τοῦ Δουνάβεως, τοῦ Μισσισιπῆ, τοῦ Σηκουάνα, ἀκόμα καὶ στοὺς πάγους τοῦ Ἀνταρκτικοῦ. Τὸ στρόντιον 90 εἶναι σ' ἄλλα μέρη περισσότερο καὶ σ' ἄλλα λιγώτερο. Ἀκόμη ὅμως καὶ στὶς περιοχὲς ποὺ παρουσιάζουν τὴ μεγαλύτερη μόλυνσι, ἡ ποσότης τοῦ στροντίου, ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὸ μέγιστο ὅριο τῆς ἀκίνδυνης δόσεως. Συνεπῶς — συμπεραίνουν οἱ εἰδικοὶ τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀτομικῆς Ἐνεργείας — δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ φοβώμαστε, γιὰ τὴν ὥρα τοὐλάχιστον.

Ὅλο μαζὶ τὸ στρόντιον 90, ποὺ ἔχει πέσει ὡς σήμερα πάνω σ' ὁλόκληρο τὸ ἔδαφος τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, δὲν εἶναι περισσότερο ἀπὸ 300 γραμμάρια, δηλαδὴ 100 δράμια περίπου. Ἡ ποσότης αὐτὴ μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ἀσήμαντη, ἐφ' ὅσον εἶναι διασκορπισμένη σὲ μιὰ ἔκτασι 3.000.000 τετραγωνικῶν μιλίων.

Τὸ στρόντιον αὐτὸ ἔχει τὴ μορφὴ ραδιενεργοῦ ἅλατος ἀνθρακικοῦ στροντίου. Εἶναι σχετικὰ «μακρόβιο»: Ἔπειτα ἀπὸ 28 χρόνια ἀπὸ σήμερα, θὰ ἔχη χάσει μόλις τὴ μισὴ ραδιενέργειά του. Συνεπῶς, θὰ ἐξακολουθήση νὰ εἶναι ἐπικίνδυνο γιὰ ἀρκετὲς γενεὲς ἀκόμη.

Ὅταν χάση τὴ ραδιενέργειά του, τὸ στρόντιον 90 μεταβάλλεται σ' ἕνα ἀβλαβὲς στοιχεῖο, ποὺ ὀνομάζεται «ζιρκόνιον 90».

Ἐπάνω: Στὴ σκεπὴ τοῦ κτιρίου ποὺ στεγάζει τὴν Ἐπιτροπὴ Ἀτομικῆς Ἐνεργείας τῆς Νέας Ὑόρκης τοποθετοῦνται δοχεῖα ἀπὸ ἀνοξείδωτο χάλυβα καὶ μένουν ἐκεῖ ἐπὶ μία βδομάδα, γιὰ νὰ μαζέψουν μέσα κάθε ραδιενεργὸ σκόνη ἢ βροχὴ ποὺ θὰ πέση σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ὥστε νὰ τὴν ἐξετάσουν κατόπιν οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες. Κάτω: Τὸ περιεχόμενο τοῦ δοχείου ὑποβάλλεται σὲ κατεργασία καὶ ἀφίνει μιὰ σκοῦρα λάσπη ἀπ' τὴν ὁποία ἀποχωρίζεται ὕστερα μὲ χημικὲς μεθόδους τὸ στρόντιον καὶ μετρᾶται ἡ ποσότης του

ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΟΙ ΑΚΤΙΝΟΣΚΟΠΗΣΕΙΣ;

Τὸ Μάρτιο τοῦ 1955, τὸ Βρεταννικὸν Συμβούλιον Ἰατρικῶν Ἐρευνῶν ἀνέθεσε σὲ μιὰ ἐπιτροπὴ εἰδικῶν ἐπιστημόνων νὰ μελετήση τοὺς κινδύνους γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν πτῶσι τῆς ραδιενεργοῦ σκόνης τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν. Μιὰ ἀνακοίνωσι, λοιπόν, τῆς ἐπιτροπῆς αὐτῆς, ποὺ δημοσιεύτηκε ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετοὺς μῆνες, ἔλεγε τὰ ἑξῆς ἐκπληκτικὰ πράγματα: «Ἐξακριβώθηκε, ὅτι παρουσιάζει πολὺ μεγαλύτερο κίνδυνο ἡ σημερινὴ ἀλόγιστη καὶ ὑπερβολικὴ χρῆσις τῶν ἀκτίνων Χ στὰ νοσοκομεῖα καὶ στὰ παπουτσήδικα, παρὰ ὅλες μαζὶ οἱ δοκιμὲς τῶν ὑδρογονομβῶν, ποὺ ἔχουν γίνει ὡς τώρα».

(Πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε ἐδῶ ὅτι, τόσο στὴν Ἀγγλία, ὅσο καὶ στὴν Ἀμερική, διάφορα μεγάλα παπουτσήδικα, ἔχουν ἐφαρμόσει τὴν καινοτομία νὰ ἀκτινοσκοποῦνε τὰ πόδια τῶν πελατῶν τους, γιὰ νὰ βρίσκουν μὲ ἀκρίβεια ποιὰ παπούτσια τοὺς ταιριάζουν).

Ἐξ ἄλλου, τὸ βρεταννικὸ ἰατρικὸ περιοδικὸ «Λάνσετ» διερωτᾶται μήπως ἡ ὑπερβολικὴ διάδοσι τοῦ καρκίνου τῶν πνευμόνων στὴν ἐποχή μας, ὀφείλεται ἐν μέρει στὶς ἀκτῖνες Χ (ποὺ εἶναι ἤδη γνωστὲς ὡς καρκινογόνες). Τονίζει δέ, ὅτι οἱ ἀκτινολόγοι γιατροὶ παθαίνουν καρκῖνο τοῦ πνεύμονος συχνότερα ἀπ' τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Καὶ συνεχίζει: «Πρὸ 20 ἐτῶν, ἦταν λίγοι οἱ ἄνθρωποι, ποὺ εἶχαν ἀκτινοσκοπηθῆ. Ἀπεναντίας, σήμερα εἶναι ἐλάχιστοι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἔχουν ὑποβληθῆ ποτὲ σὲ ἀκτινοσκόπησι. Οἱ περισσότερες δὲ ἀκτινοσκοπήσεις γίνονται στοὺς πνεύμονες».

Παρατηρεῖ ἀκόμη τὸ ἴδιο περιοδικό, ὅτι οἱ καπνισταὶ ἀκτινοσκοποῦνται συχνότερα ἀπὸ τοὺς μὴ καπνιστάς, γιατὶ εἶναι περισσότερο ὑποκείμενοι σὲ βρογχίτιδες, κλπ. Μήπως, λοιπόν, ἡ συχνότης τοῦ καρκίνου τοῦ πνεύμονος μεταξὺ τῶν καπνιστῶν ὀφείλεται στὶς ἀκτινοσκοπήσεις, καὶ ὄχι στὸ κάπνισμα;

Τὸ ἴδιο θέμα τῶν ἀκτίνων Χ ἐξετάσθηκε λεπτομερῶς καὶ στὴν Ἀμερική, ὅπου μιὰ ἐπιτροπὴ ἐξουσιοδοτημένη ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴ Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν, μελέτησε τ' ἀποτελέσματα τῆς ραδιενεργείας στὴν κληρονομικότητα.

Ὁ δόκτωρ Γουῆβερ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς αὐτῆς, ἀποφαίνεται ὅτι μιὰ ἀκτινοσκόπησι σ' ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ σώματος, ἔχει πάντα ὡς συνέπεια κάποια μικρὴ βλάβη στοὺς γεννητικοὺς ἀδένες, ποὺ θὰ ἐκδηλωθῆ ἴσως στὰ παιδιά μας καὶ στὰ παιδιὰ τῶν παιδιῶν μας.

Οἱ ἀκτῖνες Χ προσθέτουν πάντα στὸν ὀργανισμό μας μιὰ μικρὴ δόσι ραδιενεργείας.

Συγκεκριμένα, ὁ παρακάτω πίνακας μᾶς δίνει τὴ δόσι τῆς ἀκτινοβολίας (σὲ χιλιοστὰ τοῦ ραῖντγκεν) ποὺ δέχονται οἱ γεννητικοὶ ἀδένες τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν) κατὰ τὶς ἀκτινοσκοπήσεις τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος:

Μέρος τοῦ σώματος	Ἀνδρ.	Γυν.
Κεφάλι	0,8	0,2
Δόντια	4,75	0,8
Ὦμος	0,22	0,05
Μπράτσο χέρι	0,26	0,05
Στῆθος (ἀκτινογραφία)	0,36	0,07
Πλευρές, στέρνον	0,48	0,16
Στόμαχος (μὲ βάριον)	20	9
Κοιλιὰ	69	200

Μέρος τοῦ σώματος	Ἀνδρ.	Γυν.
Πυελογραφία	486	1.290
Κύστις	279	690
Λεκάνη	1.100	210
Γοφοί, μηροὶ	710	210
Κνῆμες, πόδια	3,5	0,0
Σπονδυλ. στήλη	1,74-129	0,18-713
Ἱεροιλιακὴ ἄρθρωσις	22	220

Τὸ ραδιενεργὸ στρόντιον 90 δὲ διαφέρει καθόλου στὴν ὄψι ἀπ' αὐτὸ τὸ κοινὸ καὶ τελείως ἀκίνδυνο ἀνθρακικὸ στρόντιον.

Ὁ δόκτωρ Γουῆβερ θεωρεῖ περιττὲς καὶ ἐπικίνδυνες τὶς ἀκτινοσκοπήσεις τῶν ποδιῶν στὰ παπουτσήδικα, καθὼς καὶ τῶν ἐγκύων (στὴν κοιλιά).

Ὅσο γιὰ τὶς ἀκτινογραφήσεις τῶν δοντιῶν, ἀπ' αὐτὲς δέχονται οἱ γεννητικοὶ ἀδένες μόλις 5 χιλιοστὰ τοῦ ραῖντγκεν, δηλαδὴ μιὰ δόσι ραδιενεργείας τελείως ἀσήμαντη. Ἀκόμα λιγώτερο ἐπηρεάζονται οἱ γεννητικοὶ ἀδένες ἀπὸ τὶς ἀκτινοσκοπήσεις τοῦ στήθους, ἐφ' ὅσον γίνουν μὲ ὡρισμένες προφυλάξεις. Ἀντίθετα, ἐπηρεάζονται περισσότερο οἱ ἀδένες, ὅσο οἱ ἀκτῖνες κατεβαίνουν χαμηλότερα, πρὸς τὴν κοιλιά.

Στὰ 30 πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς μας, οἱ γεννητικοὶ ἀδένες μας δέχονται συνολικὰ 3—4 ραῖντγκεν κατὰ μέσον ὅρον, ἀπὸ τὶς ἀκτινοσκοπήσεις ποὺ ὑποβαλλόμεθα. Δὲν εἶναι πολὺ μεγάλη ἡ δόσι αὐτή. Δὲν εἶναι ὅμως καὶ πολὺ μικρή, δεδομένου, ὅτι τὸ ἀνώτερο ἐπιτρεπόμενο ὅριο ραδιενεργείας ἀπὸ τεχνητὲς πηγές, ποὺ μποροῦμε νὰ δεχτοῦμε χωρὶς κίνδυνο, εἶναι 5—6 ραῖντγκεν!

Γι' αὐτό, ὁ δόκτωρ Γουῆβερ φρονεῖ, ὅτι πρέπει ν' ἀναθεωρήσουν οἱ γιατροὶ ὡρισμένες ἀντιλήψεις καὶ μεθόδους των, σταθμίζοντας κατὰ πόσον εἶναι σωστὸ νὰ γίνωνται οἱ ἀκτινοσκοπήσεις τόσο συχνά, ὅσο σήμερα. Ἂν ὡστόσο εἶναι ἀπαραίτητο ν' ἀκτινοσκοπῆται δυὸ φορὲς τὸ χρόνο ἕνας ἄρρωστος π. χ. ἕνας φυματικός, πρέπει τοὐλάχιστο νὰ λαμβάνωνται μέτρα ὥστε νὰ περιορίζωνται στὸ ἐλάχιστο οἱ βλάβες τῶν γεννητικῶν ἀδένων του.

Ἕνα σκόπιμο μέτρο θὰ εἶναι νὰ ἔχη κάθε ἄνθρωπος μιὰ ἀτομικὴ κάρτα, ποὺ ν' ἀναφέρη πόση ραδιενέργεια ἔχει δεχθῆ στὸ παρελθόν. Κάθε φορὰ δὲ ποὺ θὰ πηγαίνη γιὰ ἀκτινοσκόπησι, νὰ συμβουλεύεται ὁ ἀκτινολόγος αὐτὴ τὴν κάρτα καὶ νὰ τὴν συμπληρώνη, σημειώνοντας τὴν καινούργια δόσι ραδιενεργείας ποὺ δέχτηκε.

Φυσικά, τὰ ἀποτελέσματα τῆς ραδιενεργείας στοὺς γεννητικοὺς ἀδένες εἶναι σπουδαιότερα γιὰ τὰ παιδιά, παρὰ γιὰ τοὺς ἐνηλίκους. Γιατὶ τὰ παιδιὰ ἔχουν περισσότερη ζωὴ μπροστά τους.

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΑΣΘΕΝΕΙΣ

Μεγαλύτερες δόσεις ραδιενεργείας δέχονται οἱ καρκινοπαθεῖς, ποὺ ὑποβάλλονται σὲ θεραπεία μὲ ἀκτῖνες Ραῖντγκεν. Στὴν περίπτωσί τους ὅμως, ἐφ' ὅσον μὲ τὴν ἀκτινοθεραπεία μπορεῖ νὰ σωθῆ ἡ ζωή τους, ποὺ κινδυνεύει ἄμεσα, ὅλα τ' ἄλλα ἔρχονται σὲ δεύτερη μοῖρα.

Γενικά, ὅσα γράφομε πιὸ πάνω γιὰ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἀκτίνων Χ δὲν πρέπει νὰ ἐπηρεάσουν καὶ νὰ φοβίσουν τοὺς ἀσθενεῖς, ποὺ ἔχουν πραγματικὴ ἀνάγκη ἀπὸ ἀκτινοσκόπησι ἢ ἀπὸ ἀκτινοθεραπεία. Ὁ ἄρρωστος ὀφείλει νὰ ἐμπιστευθῆ στὸ γιατρό του καὶ ν' ἀκολουθήση τὶς συμβουλές του, ὅπως τὸν ἐμπιστεύεται, προκειμένου γιὰ τὴ διάγνωσι καὶ γιὰ τὰ φάρμακα ποὺ τοῦ δίνει. Ἂς μὴ ξεχνάη δὲ ὅτι ὁποιαδήποτε θεραπεία ἔχει πάντα κι' ἕνα μικρὸ ποσοστὸ κινδύνου.

Ἄλλωστε, σήμερα, ἔχουν τελειοποιηθῆ τὰ μηχανήματα ἀκτινοσκοπήσεως. Οἱ ἀκτῖνες ἔχουν γίνει ἰσχυρότερες, διεισδυτικώτερες, συγχρόνως ὅμως περιορίζονται μόνο σ' ἕνα μικρὸ μέρος τοῦ σώματος καὶ συνεπῶς ἐπηρεάζουν λιγώτερο ἀπὸ ἄλλοτε τοὺς γεννητικοὺς ἀδένες.

Ἐξ ἄλλου, ἔχουν αὐξηθῆ οἱ γνώσεις καὶ ἡ πεῖρα τῶν ἀκτινολόγων, κι' ἔτσι οἱ ἀκτῖνες Χ εἶναι σχεδὸν ἀκίνδυνες στὰ χέρια τους. Πέρασε πιὰ ὁ καιρὸς ποὺ οἱ πρῶτοι συνάδελφοί τους ἔχαναν τὴ ζωή τους ἢ ἀκρωτηριάζονταν, γιατὶ ἀγνοοῦσαν ἀκόμη τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀκτίνων Χ. Ὁ τελευταῖος ἴσως ἀπ' τοὺς μάρτυρες αὐτοὺς τῆς ἐπιστήμης, εἶναι ὁ δόκτωρ Ἔμιλ Γκροῦμπε, ἕνας γιατρὸς τοῦ Σικάγου, ἡλικίας 81 ἐτῶν. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ὑπεβλήθη στὴν 90ὴ ἐγχείρησί του, γιὰ ἐγκαύματα καρκινώδους φύσεως, ποὺ εἶχε πάθει πρὸ 50 ἐτῶν ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες Χ.

Σήμερα οἱ ἀκτινολόγοι προστατεύονται ἀπὸ ποδιὲς μὲ φύλλα μολύβδου κι' ἄλλα προφυλακτικὰ μέσα, ὅταν κάνουν τὴν ἐπικίνδυνη δουλειά τους. Ὡστόσο πεθαίνουν ἀπὸ λευχαιμία (καρκῖνο τοῦ αἵματος) ἐννέα φορὲς περισσότεροι ἀκτινολόγοι, παρὰ ὅσο οἱ γιατροὶ ἄλλων εἰδικοτήτων.

Ἐξ ἄλλου, ἐνῶ ὁ μέσος ὅρος ζωῆς εἶναι σήμερα 65 χρόνια, γιὰ τοὺς ἀκτινολόγους εἶναι μόνο 60. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ἡ ραδιενέργεια συντομεύει τὴ ζωή τους. Μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔγινε προσφάτως γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ θέμα κατέληξε στὸ πιθανὸ συμπέρασμα, ὅτι, μὲ κάθε ραῖντγκεν ποὺ δέχεται ὁ ὀργανισμός μας, χάνομε 5—15 ἡμέρες ζωῆς. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει ἀποδειχθῆ ἀκόμη θετικά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ ραδιενέργεια καὶ ἡ σεξουαλικὴ ζωή. — Οἱ κίνδυνοι τῶν ἀτομικῶν ἐργοστασίων.

ΜΗΔΕΝ ΣΥΝ ΜΗΔΕΝ;...

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΙΣΜΠΙΖΗΣ: Ἄνεργος πτυχιοῦχος νομικῆς.
ΠΑΥΛΟΣ ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΣ: Συνάδελφός του. ΠΟΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ: Βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ἕνα μικρὸ καφενεδάκι. Καπνίζουν σκεπτικοὶ μπροστὰ σὲ δυὸ φλυτζάνια μισοπιωμένου καφέ).

ΠΑΥΛΟΣ:... Μὴ σπᾶς τὸ κεφάλι σου. Οἱ λύσεις δὲν ἔρχονται... διὰ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ἔγραψα τοῦ πατέρα μου ἕνα γράμμα ὅλο φαρμάκι. Θαρρεῖς πὼς εἶχα γεμίσει τὸ στυλὸ μὲ στρυχνίνη. «Σεβαστέ μου γέρο, τοῦ λέω, τί θὰ γίνη τώρα; Φώναζες νὰ σπουδάσω καὶ νὰ σπουδάσω καὶ νὰ πάρω τὸ δίπλωμα. Νὰ ποὺ τὸ πῆρα καὶ μὲ ἄριστα. Καὶ τώρα μοῦ γράφεις νἄρθω στὸ χωριὸ νὰ δουλέψω στὰ χτήματα. Φαίνεται πὼς ἤθελες νὰ καλλιεργῆς τὰ παλιοχώραφά σου μὲ διπλωματοῦχο τσάπα»...

ΠΑΥΛΟΣ: Δὲν ἔκανες καλά. Τὸν πικραίνεις ἄδικα. Τί θέλεις δηλαδή; Νὰ σ' ἀνοίξη γραφεῖο καὶ νὰ συντηρῆ ἐδῶ κι' ἐσένα καὶ τὸ γραφεῖο; Δὲν ἔχουνε λεφτὰ πιὰ οἱ γέροι στὸ χωριό. Κατάλαβέ το. Ὕστερα θἄτανε περιπέτεια. Ὥσπου νὰ κάνης ἐξάσκησι, νὰ πάρης ἄδεια δικηγόρου, νὰ μπῆς στὸ Σύλλογο, ξέρεις πόσο καιρὸ θέλεις; Δυὸ χρόνια. Καὶ δυὸ χρόνια σημαίνει μὲ φτωχικὴ ἀξιοπρέπεια, τρεῖς χιλιάδες δραχμὲς τὸ μῆνα... Γιατὶ δὲ μπορεῖς νὰ γυρίζης κουρελῆς οὔτε νὰ μὴν ἔχης νὰ πιῆς ἕνα καφὲ ποὺ λέει ὁ λόγος. Λοιπὸν τρεῖς χιλιάδες δραχμὲς τὸ μῆνα ἐπὶ δυὸ χρόνια μᾶς κάνουνε τριανταέξη καὶ τριανταέξη ἑβδομῆντα δύο.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δὲν ἀφίνεις, μωρὲ Παῦλο τούς... αἰσιόδοξους λογαριασμούς;

ΠΑΥΛΟΣ: Ὄχι, θέλω νὰ σὲ προσγειώσω. Ζητᾶς πράγματα ποὺ δὲ μποροῦν νὰ γίνουν.

ΓΙΩΡΓΟΣ (Ἀγανακτισμένος): Ἔ, καὶ τότε τί τὸ πήραμε τὸ ρημάδι τὸ δίπλωμα; Γιὰ νὰ διπλώσουμε σαρδέλλες;

ΠΑΥΛΟΣ: Γιὰ νὰ μορφωθοῦμε καὶ νἄχουμε ἕνα χαρτί.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Νὰ τὸ κάνουμε τί; Νὰ τὸ κορνιζάρουμε καὶ νὰ τὸ βάλουμε στὴν κάμαρα τοῦ χωριοῦ δίπλα στὸ ἄλλο κάδρο ποὺ λέει «καλημέρα σας»; Γιὰ νὰ τὸ διαβάση ὁ παπᾶς κι' ὁ δάσκαλος; Γιατὶ κανεὶς ἄλλος δὲν ξέρει νὰ τὸ διαβάση. Ξέρεις τί μοὖπε ἡ μάννα μου τὸ καλοκαῖρι ποὺ πῆγα ἀπάνω; Ἂν ξέρω νὰ βγάζω δόντια, ὅπως ξέρει ὁ γυιὸς τῆς Μπαρμπάραινας! «Ὁ γυιὸς τῆς Μπαρμπάραινας εἶναι ὀδοντογιατρός, μάννα, τῆς λέω, ἐγὼ εἶμαι δικηγόρος».

ΠΑΥΛΟΣ: Καὶ δὲν εἶσαι! Γιὰ νὰ γίνης, θέλεις ἑβδομῆντα δυὸ χιλιάδες. Τὸ λιγώτερο. Ὕστερα θέλεις ἄλλα λεφτὰ γιὰ ν' ἀνοίξης τὸ γραφεῖο κι' ἄλλα λεφτὰ γιὰ νὰ τὸ συντηρῆς καὶ γιὰ νὰ τρῶς κι' ἐσύ. Γιατὶ ξέρεις, ὅποιος σκοτώνει μυῖγες, δὲν πληρώνεται.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ἐξοργιστικὸς εἶσαι!

ΠΑΥΛΟΣ: Μήπως αὐτὰ ποὺ λέω γιὰ σένα δὲν τὰ λέω καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου; Πάρ' το χαμπάρι καὶ χώνεψέ το καλά, Γιώργο μου. Βρισκόμαστε σὲ ἀδιέξοδο.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τί νὰ κάνουμε, λοιπόν; Ν' αὐτοκτονήσουμε, ἐπειδὴ πήραμε τὸ δίπλωμά μας μὲ «ἄριστα»;

ΠΑΥΛΟΣ: Ξέρω κι' ἐγὼ τί νὰ σοῦ πῶ; Ἐκεῖνο τὸ βουλευτὴ τὸ Μπάρμπα Κώστα νὰ πηγαίναμε νὰ δοῦμε, μήπως μας κολλήση πουθενά...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ὡραῖα! Νὰ μπῶ ἡμερομίσθιος μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μὲ κατατάξουνε κάποτε καὶ νὰ ξέρω πὼς θέλω τουλάχιστον εἰκοσιπέντε χρόνια γιὰ νὰ γίνω μπατίρης! Γιατὶ τί θὰ γίνω; Εἰσηγητής; Τμηματάρχης;

ΠΑΥΛΟΣ: Γιώργο μου... Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀντίρρησι νὰ γίνης πρωθυπουργός! Ἡ πρέσβυς! Ἀλλὰ λέμε τί εἶναι δυνατὸν νὰ γίνης.

(Σιγή)

ΓΙΩΡΓΟΣ: Νὰ στείλουνε λεφτὰ οἱ γέροι νὰ προωθήσουμε τὴ σταδιοδρομία μας.

ΠΑΥΛΟΣ: Δὲν ἔχουνε λεφτά.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Νὰ πουλήσουνε χωράφια.

ΠΑΥΛΟΣ: Δὲν πουλιοῦνται τὰ χωράφια. Πουλιοῦνται γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί. Νά, κάτι πούλησε ὁ δικός μου, πῆρε πέντε χιλιάδες. Πλήρωσε τὰ χρέη καὶ μοὔστειλε χίλιες πεντακόσες δραχμὲς ποὺ δὲν ξέρω τί νὰ τὶς πρωτοκάνω. Χρωστάω σ' ὅλη τὴν Ἀθήνα!

ΓΙΩΡΓΟΣ (Ἀνασηκώνεται στὴν καρέκλα του): Τὶς ἔχεις τὶς χίλιες πεντακόσες;

ΠΑΥΛΟΣ: Τὶς ἔχω, ναί.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δός μου τις!

ΠΑΥΛΟΣ: Δὲν εἶσαι καλά!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Γιὰ δυὸ ὧρες! Στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου! Μόνο γιὰ δυὸ ὧρες! Δὲ μοὔχεις ἐμπιστοσύνη;

ΠΑΥΛΟΣ: Ἂν εἶναι γιὰ δυὸ ὧρες, νὰ σοῦ τὶς δώσω... Ἀλλὰ τί θὰ τὶς κάνης;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τί σὲ νοιάζει ἐσένα; (Βγάζει μολύβι καὶ χαρτὶ καὶ σημειώνει) Γιωργόπουλος, Παπαδόπουλος, Χριστόπουλος, Γιαννόπουλος, Πετρόπουλος, κυρὰ-Μαρία, καπνοπώλης, κὺρ Χρῆστος, Ἀντωνιάδης, Κωνσταντινίδης...

ΠΑΥΛΟΣ: Τ' εἶν' αὐτοί;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τί σὲ νοιάζει ἐσένα. Πές μου γνωστούς, πές μου γνωστούς!...

ΣΚΗΝΗ 2α

(Σ' ἕνα γραφεῖο)

ΓΙΩΡΓΟΣ:... Μὲ συγχωρῆτε ποὺ σᾶς ἐνοχλῶ, κύριε Πετρόπουλε, ἀλλὰ μόνον ἐσᾶς ἔχω γνωστὸ ἐδῶ κοντά. Θέλω νὰ πληρώσω ἕνα γραμμάτιο κι' ἔχω τὶς χίλιες πεντακόσες.. (τὶς βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του)... νάτες!... ἀλλὰ μοῦ λείπουνε πενῆντα δραχμές. Μοῦ δανείζετε σᾶς παρακαλῶ ἕνα πενηντάρι καὶ σᾶς τὸ φέρνω αὔριο.

ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: Εὐχαρίστως κ. Μπισμπίζη.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μὲ συγχωρῆτε πολύ...

ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: Μὰ τί λέτε τώρα; Ἀστειεύεστε;

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὸ καφενεῖο μετὰ τρεῖς ὧρες)

ΠΑΥΛΟΣ: Ἄργησες μιὰ ὥρα.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Βάλε μου πρόστιμο. Πάρε τὶς χίλιες πεντακόσες σου καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς. (Βγάζει ἀπὸ τὶς διάφορες τσέπες του μάτσα πενηντόφραγκα καὶ τὰ τακτοποιεῖ)

ΠΑΥΛΟΣ (Ἐμβρόντητος): Ποῦ τὰ βρῆκες αὐτά;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τί σὲ νοιάζει ἐσένα; (Βγάζει πάλι τὸ μολύβι καὶ τὸ χαρτί). Πές μου γνωστούς, πές μου γνωστούς.

ΠΑΥΛΟΣ: Πλούσιους;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μωρὲ ὅ,τι νἄνε. Ἐφοπλιστής, περιπτεροῦχος, ἔμπορος, κουλουρτζῆς, ὑπηρέτης... Γνωστὸς νὰ εἶναι.

ΠΑΥΛΟΣ: Γράφε... Χαριτωνίδης... Ἀποστολίδης... Εὐαγγελίδης...

ΣΚΗΝΗ 4η

(Σὲ πέντε μῆνες σ' ἕνα μεγαλοπρεπὲς γραφεῖο κεντρικοῦ μεγάρου ποὺ γράφει ἀπ' ἔξω ὑπερηφάνως «Γεώργιος Μπισμπίζης καὶ Συντροφία»).

ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ (Συνεχίζει κουβέντα):... Καὶ ἤθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω κύριε Μπισμπίζη... σεῖς ποὺ κάνετε τώρα μεγάλες δουλειὲς θὰ μπορέσετε, φαντάζομαι...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ν' ἀκούσω...

ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: Ἔχω τὸ ἀνηψάκι μου. Μποροῦμε νὰ τὸ βάλουμε πουθενά;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Κάτι θὰ γίνη. Θὰ μιλήσω ἐγὼ σὲ μιὰ ἑταιρεία ποὺ εἶμαι σύμβουλος.

ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: Εὐχαριστῶ θερμῶς.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ἀλήθεια σᾶς χρωστάω καὶ ἐκεῖνο τὸ πενηντάρι...

ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: Μὰ τί λέτε τώρα κ. Μπισμπίζη; Ἀστειεύεστε. Εἶναι σὰν νὰ σᾶς πλήρωσα τὸ τράμ.

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στὸ γραφεῖο)

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ἐπὶ τέλους μόνοι.

ΠΑΥΛΟΣ: Καὶ πλούσιοι.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τὰ εἶδες, λοιπόν, κύριε; Ὅτι μηδὲν σὺν μηδὲν δὲν κάνει πάντοτε μηδέν; Ψτάνει νἄχης μυαλό.

ΠΑΥΛΟΣ: Καὶ τύχη!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μὰ αὐτὴ εἶναι ἡ τύχη! Νὰ σοῦ δώση ὁ Θεὸς μυαλό! Ἀλλοιῶς, ἂν σοῦ δώση ἑκατὸ χιλιάδες λίρες χωρὶς μυαλό... θὰ τὶς χάσης.

ΠΑΥΛΟΣ: Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ λέω πάντα πὼς ἔχεις δίκηο.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Γιατὶ ἔχω. (Καπνίζει) Τί τὸ θέλαμε ἐκεῖνο τὸ ρημάδι τὸ δίπλωμα;... Πεταμένα λεφτὰ καὶ χαμένα χρόνια...

Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

ΜΙΑ ΠΑΡ' ΟΛΙΓΟΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ὅσοι ταξίδευσαν μὲ τὴν ταχεῖα Μπορντὼ - Μασσαλίας, δὲν πῆραν εἴδησι πρὸ ἡμερῶν πὼς κινδύνεψαν νὰ πέσουν θύματα μιᾶς φοβερῆς τραγωδίας ἐξ αἰτίας μιᾶς... σανίδας. Ἐνῶ τὸ τραῖνο ἔτρεχε μὲ 15 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, ὁ μηχανοδηγὸς Μπρὲν χτυπήθηκε στὸ κεφάλι ἀπὸ μιὰ σανίδα ποὺ ἐξεῖχε ἀπὸ ἕνα βαγόνι τοῦ τραίνου, ποὺ πέρασε στὴ γειτονικὴ γραμμή. Ἔτσι γιὰ ἀρκετὴ ὥρα τὸ τραῖνο ἐξακολούθησε νὰ τρέχη ἀκυβέρνητο. Μόνο ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ὁ βοηθὸς τοῦ μηχανοδηγοῦ ἀντελήφθη τί εἶχε συμβῆ καὶ τὸν βοήθησε νὰ συνέλθη καὶ νὰ ἀναλάβη καὶ πάλι τὴ διακυβέρνησι τῆς ἀτμομηχανῆς.

ΠΑΝΙΣΧΥΡΟΙ ΜΑΓΝΗΤΕΣ

Οἱ ἰσχυροὶ μαγνῆτες χρησιμοποιοῦνται σήμερα εὐρύτατα σὲ διάφορες πρακτικὲς ἐφαρμογές. Στὶς μεγαλοπόλεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ὑπάρχουν αὐτοκίνητα καθαριότητος, ποὺ σέρνουν πίσω τους μεγάλους κυλινδρικοὺς μαγνῆτες, οἱ ὁποῖοι μαζεύουν ἀπὸ τοὺς δρόμους ὅλα τὰ μεταλλικὰ ἀντικείμενα. Οἱ μαγνῆτες αὐτοὶ μάζεψαν πολλὲς φορὲς καὶ... βαρύτιμα ἀπωλεσθέντα κοσμήματα! Ἰσχυροὺς μαγνῆτες χρησιμοποιοῦν ἐπίσης καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ γιὰ νὰ ἀνασύρουν ἀπὸ τὸ βυθὸ τὸ μαχαίρι ἢ τὸ πιστόλι ποὺ πέταξε ἐκεῖ μετὰ τὸ ἔγκλημά του ἕνας κακοποιός. Οἱ ἰσχυροὶ μαγνῆτες μποροῦν, ὅπως βλέπετε, νὰ συγκρατήσουν καὶ τὸ βάρος ἑνὸς ἀνθρώπου ἀκόμη. Ἡ εἰκονιζόμενη νέα κόλλησε στὸ μαγνήτη μὲ τὰ πατίνια ποὺ φορεῖ καὶ τελικὰ γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν ἰσχυρὴ ἕλξι του, ἀναγκάστηκε νὰ τὰ βγάλη!

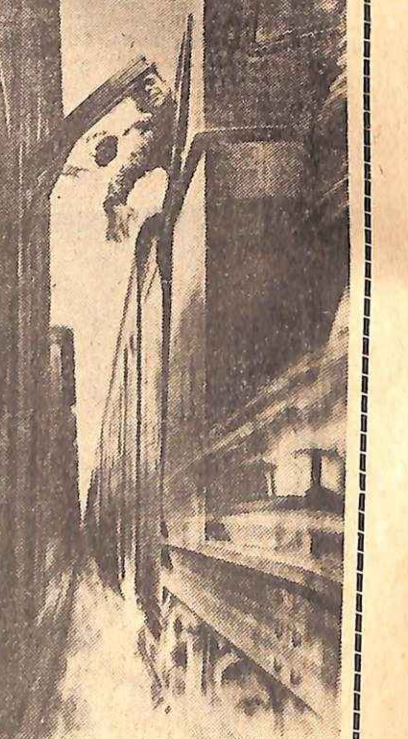

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ

Πῶς θὰ προσαρμοσθῆτε στὴν παλιὰ ζωή σας

Δὲν εἶναι λίγοι οἱ ἄνθρωποι, πού, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ἐξοχή, αἰσθάνονται μιὰ περίεργη κούρασι, ποὺ συνοδεύεται συνήθως ἀπὸ ἀνορεξία, πεπτικὲς διαταραχές, ἀϋπνία, νευρικότητα κλπ. Μερικοί, μάλιστα, ἀδυνατίζουν καὶ εἶναι τελείως ἀπρόθυμοι γιὰ δουλειά. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ βγάζουν τότε τὸ συμπέρασμα: «Δὲ μὲ ὠφέλησε ἡ ἐξοχή».

Ἀλλὰ τὸ συμπέρασμα αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό. Ἡ ἐξοχὴ ὠφελεῖ πάντοτε τὸν ἄνθρωπο τῶν πόλεων, ὅταν εἶναι ἐκείνη ποὺ ταιριάζει στὸν ὀργανισμό του. Τὸ ὀρθότερο σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, θὰ ἦταν ἂν λέγαμε, ὅτι δὲν κατωρθώσαμε νὰ ἐπωφεληθοῦμε ἀπὸ τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἐξοχῆς καὶ νὰ τὰ διατηρήσωμε. Δὲ φταίει, συνεπῶς, ἡ ἐξοχή, ἀλλ' ἐμεῖς.

Γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ γυρίζει ἀπὸ τὴν ἐξοχή, δύο εἶναι τὰ πράγματα ποὺ πρέπει νὰ ἐπιδιώξη: Πρῶτο, τὸ νὰ διατηρήση τὰ πλεονεκτήματα ποὺ τοῦ ἐξασφάλισε ἡ παραμονὴ στὸ βουνὸ ἢ στὴ θάλασσα. Καί, δεύτερο, τὸ νὰ προσαρμοστῆ ἤρεμα στὴν παλιὰ ζωή του.

Ἀλλὰ συνήθως παραμελοῦμε καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο. Καὶ γι' αὐτὸ καταλήγομε στὸ θλιβερὸ συμπέρασμα, ὅτι «δὲ μᾶς ὠφέλησε ἡ ἐξοχή» κι' ὅτι πῆγαν χαμένοι οἱ κόποι καὶ τὰ ἔξοδά μας.

Ἂς δοῦμε, ὅμως, τί πρέπει νὰ κάμωμε στὴν κάθε συγκεκριμένη περίπτωσι:

Α') Ἂν γυρίζετε ἀπὸ τὴ θάλασσα.

1) Πρέπει, πρὸ παντός, νὰ ξεκουράσετε τὰ νεφρά σας, πίνοντας ἄφθονο νερό. Ἂν κάματε κατάχρησι σὲ ψάρια καὶ θαλασσινά, θὰ ἐξουδετερώσετε τὴν ὀξύτητα τοῦ αἵματος μὲ ἀλκαλικὲς τροφές: γάλα, χυμὸ σταφυλιῶν, λάχανο, καρόττα, πατάτες.

2) Τὸ ἁλάτι τῆς θάλασσας ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τὴ λάμψι τους. Θὰ τοὺς τὴν ξαναδώσετε, κάνοντας συχνὰ μασσάζ μὲ βωδινὸ μυαλὸ καὶ ἐλαιόλαδο.

3) Τὰ θαλάσσια μπάνια κάνουν εὐαίσθητα τὰ αὐτιά. Προσοχὴ στὶς ὠτίτιδες!

4) Ὁ ἥλιος βοήθησε τὰ ὀστᾶ νὰ ἀφομοιώσουν τὸ ἀσβέστιο ποὺ περιέχεται στὶς τροφές, πρᾶγμα ποὺ εἶναι πολὺ σημαντικό, ἰδίως γιὰ τὰ παιδιά. Θὰ ἀποφύγετε τὸ ἁλάτι ποὺ διώχνει τὸ ἀσβέστιο. Ἐπίσης τὰ βαρειὰ ψάρια καὶ τὰ θαλασσινά. Ἡ τροφή σας πρέπει νὰ περιλαμβάνη ἄφθονο γάλα, δημητριακοὺς καρπούς, χορταρικά, φροῦτα. Ἀπὸ τὰ κρέατα θὰ προτιμήσετε τὸ κοττόπουλο, τὸ ἀρνὶ καὶ τὸ μοσχάρι. Θὰ πλουτίσετε ἐπίσης τὴ δίαιτά σας μὲ τροφές, ποὺ περιέχουν σάκχαρο, γιὰ νὰ ἐνισχύσετε τὴν ἀντοχὴ τῶν νευρικῶν καὶ μυϊκῶν κυττάρων.

5) Οἱ διανοητικῶς ἐργαζόμενοι πρέπει νὰ ξαναρχίσουν μὲ ἀργὸ ρυθμὸ τὴν ἐργασία τους. Ἡ βία μπορεῖ νὰ τοὺς βλάψη.

6) Μὴ σκεπαζόσαστε βαρειά. Γιατὶ ἔτσι θὰ κάμετε τὸ σῶμα σας μαλθακὸ καὶ θὰ ἐξουδετερώσετε τὰ πλεονεκτήματα ποὺ σᾶς ἔδωσε ὁ ἥλιος κι' ὁ ἀέρας τῆς θάλασσας.

Β') Ἂν γυρίζετε ἀπὸ τὸ βουνό:

1) Στὸ βουνὸ σᾶς ἔλειψαν τὰ ψάρια, θὰ προσπαθήσετε, λοιπόν, ν' ἀναπληρώσετε αὐτὴ τὴν ἔλλειψι, γυρίζοντας στὴν πόλι. Ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν εὐαίσθητη καρδιὰ θὰ περιορίσουν ἐπὶ μιὰ ἢ δυὸ ἑβδομάδες τὴν τροφή τους στὸ ἀπολύτως ἀπαραίτητο.

2) Ἐπὶ μερικὲς ἑβδομάδες θὰ πρέπει ἐπίσης νὰ κοιμώσαστε 10 ὧρες τὴν ἡμέρα, γιὰ ν' ἀντισταθμίσετε τὴν κούρασι ποὺ αἰσθάνεται ὁ ὀργανισμὸς λόγω τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἀέρος.

3) Θ' ἀποφύγετε ὅλες γενικὰ τὶς καταχρήσεις: κάπνισμα (ὄχι παραπάνω ἀπὸ 10 τσιγάρα τὴν ἡμέρα), οἰνοπνευματώδη ποτά, ξενύχτια.

4) Τὸ καλύτερο θὰ εἶναι νὰ κοιμώσαστε μὲ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Ἔτσι, ὁ ὀργανισμός σας θὰ αἰσθανθῆ λιγώτερο τὴ διαφορὰ τοῦ ἀέρος.

Γ'. Ἂν γυρίζετε ἀπὸ ἕνα χωριὸ πεδινό:

1) Θὰ διατηρήσετε γιὰ μερικὲς ἡμέρες τὶς ὧρες τῶν γευμάτων ποὺ εἴχατε καὶ στὴν ἐξοχή. Ἔπειτα, θὰ ξαναγυρίσετε στὶς συνήθειές σας.

2) Ἂν ὁ ἀέρας τῆς ἐξοχῆς ἔχη ξεράνει τὸ δέρμα σας, θὰ χρησιμοποιήσετε μιὰ λιπαρὴ κρέμα.

3) Εἶναι πολὺ πιθανόν, ὅτι, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ἐξοχή, θὰ χάσετε γιὰ λίγο τὴν ὄρεξί σας. Αὐτὸ συμβαίνει πιὸ πολὺ στὰ παιδιά. Μὴν τὰ βιάζετε νὰ φᾶνε. Θὰ ξαναβροῦν σιγὰ-σιγὰ τὴν ὄρεξί τους. Κατὰ τὴν πρώτη περίοδο, τουλάχιστο, πρέπει νὰ ἀποφύγετε τὶς πολὺ λιπαρὲς τροφές. Οἱ μητέρες πιστεύουν συνήθως, ὅτι πρέπει νὰ παραφορτώσουν τὰ παιδιά τους μὲ φαγητό, γιὰ ν' ἀναπληρώσουν τὸν καθαρὸ ἀέρα καὶ τὰ ἄλλα πλεονεκτήματα τῆς ἐξοχῆς. Τὸ ἀντίθετο εἶναι σωστό. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ἐξοχή, χάνουν γιὰ λίγο τὴν ὄρεξί τους. Ἀλλὰ πρόκειται γιὰ μιὰ παροδικὴ κρίσι, ποὺ περνάει συνήθως μόνη της.

4) Μιὰ ἢ δυὸ ὧρες ὕπνος παραπάνω ἀπὸ τὸν κανονικό, θὰ σᾶς κάμη καλό.

5) Ἀποφύγετε κατὰ τὶς πρῶτες ἑβδομάδες τὰ σπόρ. Ἐπίσης τὶς κοπιαστικὲς ἐκδρομές. Ἡ ἐπιστροφὴ ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἀνάπαυσι μερικῶν ἑβδομάδων, ὥστε νὰ μπορέση ὁ ὀργανισμός σας νὰ προσαρμοστῆ στὶς καινούργιες συνθῆκες τῆς ζωῆς στὴν πόλι.

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ἀρχίζει τὸ συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ γνωστοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΤΖΕΙΜΣ ΓΟΥΝΤ

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Δυὸ στοιχεῖα εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν καταδίκη ἑνὸς δολοφόνου: τὸ πτῶμα τοῦ θύματος κι' οἱ μάρτυρες τοῦ ἐγκλήματος. Ἀλλὰ ἕνα σατανικὸ «Συνδικᾶτο τῶν δολοφόνων» φρόντιζε νὰ μὴν ὑπάρχη οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο, κι' ἔτσι ὁ ἀρχηγός του, ἔμενε ἀτιμώρητος, σκορπίζοντας τὸν τρόμο σὲ μιὰ μεγάλη ἀμερικανικὴ πόλι. Ἡ δολοφονία εἶχε γίνει γι' αὐτὸν μιὰ κοινὴ ἐμπορικὴ ἐπιχείρησι. Μόνο μιὰ γυναῖκα θὰ μποροῦσε νὰ τὸν στείλη στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Ἦταν ἀπαραίτητο λοιπὸν νὰ πεθάνη κι' αὐτή! Τότε δὲ θὰ ὑπῆρχε πιὰ κανεὶς μάρτυς... Κι' ὅμως κάποιος ἔμενε ἀκόμα, γιὰ νὰ ἐξασφαλίση τὸν τελικὸ θρίαμβο τῆς κοινωνίας, στὸν ἀγῶνα της κατὰ τοῦ ἐγκλήματος!

Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀριστουργηματικὸ στὸ εἶδος του ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα, ποὺ ἐσημείωσε παγκόσμια ἐπιτυχία καὶ ποὺ συναρπάζει μὲ τὴν ἀγωνιώδη πλοκή του καὶ τὶς ἀλλεπάλληλες ἐγκληματικὲς περιπέτειές του.

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΛΑΜΠΡΑ ΣΧΕΔΙΑ

Ἐνῶ εἴχανε πιστέψει ἀκραδάντως οἱ ἀστοὶ
πὼς τὰ ἔργα Ὁμονοίας ἔχουν πιὰ τερματιστῆ,
μὲ κατάπληξι μαθαίνουν καὶ μὲ ἄφατή τους θλίψι,
πὼς τούς... ὑπονόμους ἔχουν οἱ φωστῆρες παραλείψει!

★

Ἔτσι λόγω ἀφηρημάδας ὡρισμένων ἁρμοδίων
κι' ἐξ αἰτίας, τέλος πάντων, τῶν σοφῶν τους τῶν σχεδίων
τὰ Χαυτεῖα θὰ θυμίζουν λιμνοθάλασσα συχνὰ
καὶ μονάχα μέ... σχεδία τὸ κοινὸν θὰ τὰ περνᾶ!

ΙΤΕ ΠΑΙΔΕΣ

Κατηφόρα ἔχει πάρει, δυστυχῶς, ἡ κοινωνία
καὶ δὲν πρόκειται νὰ γιάνη ἀπὸ τὴν ξενομανία
ὅταν μέσ' στὸ Ζάππειό μας, βλέπεις τούτη τὴ φορά,
νὰ διδάσκουν μαῦροι ναῦτες «ρὸκ ἐντ ρὸλ» καὶ τά... μωρά!

★

Κατηφής, κατόπιν τούτου, Ἕλληνά μου ἀναφωνεῖς,
ἢ ψελλίζεις τεθλιμμένος: «Σπεῦσε χώρα Ἑλληνίς,
νὰ χαρῆς διδασκαλίαν ἀνωτέρων ἐπιπέδων
καὶ πρὸ πάντων τὴ μοντέρνα τὴ διάπλασι τῶν παίδων!

ΓΟΗΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ...

Ἡ γνωστὴ πολίχνη Μπάστα σὲ μπελάδες ἔχει μπῆ
ἐξ αἰτίας τοῦ μοιραίου τοῦ Πανάγου τοῦ Μποσμπῆ,
ποὺ ξεμυάλισε πέντ' ἔξη νεαρὲς καὶ πιτσιρίκες
κι' ἔχει ἀπὸ τινος σκλαβώσει τὶς καρδιές τους καὶ τίς... προῖκες!

★

Πέντε νῆες ἐρίζουν, ἤτοι, γιὰ τὰ κάλλη τοῦ Μποσμπῆ
καὶ γιὰ δαῦτον τὤχουν ρίξει στὸ «τοὺ μπὴ ὂρ νὸτ τοὺ μπή»...
Ἀλλὰ κι' ἄλλες, ὅπως λένε,
μυστικὰ τὸν ἀγαποῦν,
κρυφολυώνουν, κρυφοκλαῖνε
ἢ κρυφὰ καρδιοχτυποῦν...
Καὶ τοὺς ἄθλους του κυττώντας ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Μπάστα,
τοῦ φωνάζουν μ' ἕνα στόμα: «Μπάστα Παναγιώτη, μπάστα»!

ΘΗΣΑΥΡΩΝ ΕΝΥΠΝΙΑ

Τὸν καιρὸ ποὺ θεωροῦνται καὶ τὰ νήπια ξυπνά,
ἀπειράριθμοι πολῖτες ὀνειρεύονται συχνά,
πὼς ὑπάρχει κεκρυμμένος θησαυρὸς σὲ πλεῖστα μέρη,
ἢ τοῦ Τάδε καὶ τοῦ Δεῖνα τοῦ ληστάρχου τὸ κεμέρι!

★

Κιούπια βλέπουν, κάθε τόσο, μὲ νομίσματα χρυσᾶ,
μὲ φλουριὰ τοῦ ἄλφα μπέη καὶ τοῦ βῆτα τοῦ πασᾶ
καὶ μ' αὐτήν, ἐν κατακλεῖδι, τῶν ὀνείρων τὴν πληθώρα,
τείνει ἡ ψωροκώσταινά μας ὀνειρώδης νἆναι χώρα!

ΜΟΥΣΙΚΗ... ΕΠΕΝΔΥΣΙΣ

Ὀργασμὸς ἀρχίζει νέος στὴ σκηνὴ τὴ Λυρικὴ
καὶ γιὰ νὰ συντονιστοῦνε ὅλες οἱ ἑτοιμασίες,
φεύγουν γιὰ τὴν Ἰταλία σκηνοθέτες εἰδικοὶ
σκηνικὰ παληὰ νὰ φέρουν καί...παλιὲς ἐνδυμασίες!

★

Παλιατσούρα, μὲ δυὸ λέξεις, ἀπὸ ἐκεῖ θὰ κουβαλήσουν
καὶ τῆς ὅπερας οἱ φίλοι σπεύδουν νὰ προεξοφλήσουν,
πὼς ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα κι' ὡς τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος,
θὰ μᾶς παίζη ἡ Λυρική μας τούς... «Παλιάτσους» ἐπιμόνως!

ΜΕΛΛΟΝ ΕΥΡΥΤΑΤΟΝ

Ἐπειδὴ ἔχουν πληθύνει, στήν... πεζή μας ἐποχή,
τὰ ποικίλα τροχοφόρα κι' εἰδικῶς τὰ Γιῶτα Χί,
θὰ ὑποστῆ ξανὰ ὁ κόσμος μερικὲς ἐπιβαρύνσεις,
τῶν ὁδῶν καὶ λεωφόρων γιὰ νὰ γίνουν διευρύνσεις!

★

Δίκαια, λοιπόν, ὁ κόσμος ἐξανίσταται σχεδὸν
γιατὶ πέφτει τόσο χρῆμα γιὰ διεύρυνσιν ὁδῶν,
τὴ στιγμὴ ποὺ ὑποφέρει κάθε ὑπάλληλος φτωχὸς
καὶ τῆς ζώνης του τὶς τρύπες...διευρύνει συνεχῶς!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΤΑ ΟΚΤΩ ΣΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ

Πῶς θὰ βεβαιώνεστε κάθε τόσο ὅτι ἡ ἀνάπτυξί του προχωρεῖ κανονικὰ κι' εἶναι καλὴ ἡ ὑγεία του.

Ὥσπου τὸ παιδάκι σας νὰ κλείση τὰ δυό του χρόνια, ἡ ἀνάπτυξί του γίνεται μὲ ἀληθινὰ ἅλματα. Μονάχα ὕστερα ἀπὸ τὰ δυὸ χρόνια, ὁπότε τὸ νήπιο μπαίνει στὴ λεγόμενη μικρὴ παιδικὴ ἡλικία, ὁ ρυθμὸς τῆς ἀναπτύξεώς του γίνεται ἀργός.

Πῶς θὰ παρακολουθήσετε αὐτὸν τὸν καλπασμὸ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ βρέφους σας στὰ δυὸ πρῶτα χρόνια τῆς ἡλικίας του; Κάθε μητέρα μπορεῖ μιὰ χαρὰ νὰ κάνη αὐτὴ τὴν παρακολούθησι, ὅταν ἐπιθεωρῆ κάθε τόσο τὸ μωρό της σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ δίνομε παρακάτω. Ὑπάρχουν ὀχτὼ σημεῖα ποὺ πρέπει νὰ προσέχετε σ' αὐτὴ τὴν ταχτικὴ ἐπιθεώρησι καὶ ποὺ θὰ σᾶς δείχνουν ἂν ὅλα πᾶνε καλά.

Ἡ μητέρα πρέπει νὰ ἐπιθεωρῆ κάθε τόσο τὸ μωρό της, γιὰ νὰ βλέπη ἂν ὅλα πᾶνε καλὰ στὴν ὑγεία του...

Τὸ σχῆμα τῶν ποδιῶν: Ἀπὸ τοὺς πρώτους κιόλας μῆνες, νὰ δίνετε προσοχὴ στὰ πόδια τοῦ βρέφους. Πολλὰ νήπια ἔχουν τὰ ποδαράκια τους σὲ κάπως στραβὴ στάσι. Σὲ ἄλλα, οἱ μύτες ἀπὸ τὰ πέλματα εἶναι στραμμένες ἐλαφρὰ πρὸς τὰ μέσα, ἐνῶ σὲ ἄλλα ἡ πατοῦσα εἶναι πολὺ ἴσια, οἱ ἀστράγαλοι πλαδαροὶ καὶ μὲ τάσι στροφῆς πρὸς τὰ ἔξω. Στὴν πρώτη περίπτωσι, ὁ γιατρὸς θὰ σᾶς ὑποδείξη μερικὰ ἁπλὰ μασσάζ, ποὺ θὰ βοηθήσουν τὰ πέλματα νὰ πάρουν τὴν κανονική τους στάσι. Αὐτὸ θὰ γίνη, ἂν εἶναι περισσότερο ἀπ' ὅ,τι συνήθως στραβά, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ ἰσιώσουν μόνα τους μὲ τὸν καιρό. Στὴ δεύτερη περίπτωσι, χρειάζεται ἰδιαίτερη δίαιτα γιὰ τὸ παιδί, ὥστε νὰ ἐνισχυθοῦν οἱ σχετικοὶ μῦς. Ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀφήσετε νὰ περπατήση πολὺ νωρίς.

Οἱ ἴσιες γάμπες: Κανονικά, οἱ γάμπες τοῦ βρέφους εἶναι ἐλαφρὰ κυρτωμένες πρὸς τὰ ἔξω. Ἰσιώνουν μόνες τους φυσιολογικὰ κατὰ τὸ τέλος τοῦ πρώτου χρόνου. Ἂν παρατηρήσετε πὼς τὸ κύρτωμά τους εἶναι ἰδιαίτερα ἔντονο, καθυστερῆστε κάπως τὴ μέρα ποὺ τὸ νήπιο θ' ἀρχίση νὰ περπατᾶ. Ἔτσι, τὰ κόκκαλα θἄχουν τὸν καιρὸ νὰ ἰσώσουν προτοῦ φορτωθοῦν τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δεύτερου χρόνου, θὰ παρατηρήσετε ἴσως ὅτι τὰ γόνατα ἔχουν τὴν τάσι νὰ πλησιάζουν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέρη τῶν ποδιῶν ν' ἀπομακρύνωνται. Αὐτὴ ἡ στάσι, ποὺ αἰτία της ἔχει μιὰ χαλάρωσι τῶν μυῶν καὶ τῶν ἀρθρώσεων, συνοδεύεται κι' ἀπὸ τὸ φαινόμενο τῆς πλατυποδίας. Ἄν, λοιπόν, διαπιστώσετε αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, ἀντιμετωπῖστε το γρήγορα. Ὁ γιατρὸς θὰ καθορίση μιὰ δίαιτα, ποὺ θὰ ἐνισχύση τοὺς μῦς. Σεῖς, ἀπὸ τὴν πλευρὰ τὴ δική σας, θὰ λάβετε φροντίδα, ὥστε τὸ μωρὸ νὰ μὴ στέκεται συχνὰ ὄρθιο.

Οἱ μηροί: Μπουτάκια μὲ δαχτυλίδια λίπους, ποὺ χωρίζονται μὲ μᾶλλον βαθειὲς πτυχὲς μεταξύ τους, εἶναι ἡ συνηθισμένη περίπτωσι τῶν βρεφικῶν μηρῶν. Μὴ ἀνησυχήσετε ἂν στὸν ἕνα μηρὸ οἱ πτυχὲς εἶναι λιγώτερες κάπως ἀπ' ὅ,τι στὸν ἄλλο.

Ἄν, ὅμως, τὰ μπουτάκια τοῦ μωροῦ εἶναι πολὺ παχειὰ καὶ πλαδαρά, αὐτὸ μπορεῖ νὰ ὀφείλεται στὸ πολὺ γάλα, στὸν πολὺ χυλὸ ἢ σὲ ὑπερβολικὴ συγκράτησι νεροῦ. Σὲ τέτοια περίπτωσι τὸ μωρὸ εἶναι ἀνάγκη νὰ χάση βάρος κι' ὁ γιατρὸς θὰ σᾶς καθορίση τὴν κατάλληλη δίαιτα.

Τὰ λίπη στὸ σῶμα: Σ' ἕνα μωρὸ ποὺ εἶναι καλοθρεμμένο, τὰ λίπη ἁπλώνονται πρῶτα στὴν κοιλιὰ καὶ στοὺς μηρούς, ὕστερα στὸ θώρακα καὶ στὶς γάμπες καὶ τέλος στὰ μάγουλα. Ὡστόσο, σὲ ὡρισμένα νήπια, ποὺ εἶναι περίφημα στὴν ὑγεία τους καὶ τρέφονται μιὰ χαρά, δὲ βλέπουμε καθόλου λίπη κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ σώματος καὶ τὸ δέρμα τους ἀγγίζει ἀπ' εὐθείας τοὺς μῦς, ὅπως στοὺς ἐνηλίκους ποὺ ἔχουν ἀθλητικὴ διάπλασι. Δὲν εἶναι, λοιπόν, κατ' ἀρχὴν ἀνησυχητικὸ σημάδι ἡ ἔλλειψι λίπους.

Τὰ ὄργανα τοῦ φύλου: Νὰ ἐξετάζετε μὲ προσοχὴ τὰ ὄργανα τοῦ φύλου καὶ πρὸ παντὸς στὸ ἀγοράκι. Μὴν ἀφήνετε νὰ μαζεύεται, ἀκαθαρσία ἀνάμεσα στὸ δέρμα καὶ στὸ καθαυτὸ ὄργανο. Κι' ἂν τὸ δέρμα κλείνη ὁλότελα μπροστά, ὁ γιατρὸς θὰ σᾶς πῆ ὅταν χρειάζεται περιτομή, ὥστε τὸ δέρμα νὰ ὑποχωρῆ πιὰ εὔκολα πρὸς τὰ πίσω. Μπορεῖ, ὅμως, τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ νὰ φύγη μιὰ χαρά, ὅταν ἔχετε ὑπομονὴ καὶ τραβᾶτε τὸ σφιχτὸ αὐτὸ δέρμα πρὸς τὰ πίσω, ὁπότε σιγὰ-σιγὰ θὰ χαλαρωθοῦν οἱ δεσμοί του.

Προσοχὴ καὶ ταχτικὴ ἐξέτασι χρειάζεται κι' ἡ ἕδρα τοῦ πρωκτοῦ. Δὲν εἶναι ἀπίθανο ν' ἀνακαλύψετε στὶς πτυχές του κάποια ἀμυχὴ ἢ φουσκωμένη φλέβα ἀπὸ αἱμορροΐδα, πρᾶγμα ποὺ θὰ σᾶς ἐξηγήση γιατὶ τὸ παιδάκι εἶχε ἀνήσυχο ὕπνο. Τὴν ἐξέτασι αὐτὴ μὴ τὴν παραλείψετε ποτέ, ἂν τὸ μωρὸ κλαίη καὶ δὲν κοιμᾶται τὴ νύχτα.

Οἱ μῦς τῆς κοιλιᾶς: Ἡ κοιλιὰ τοῦ μωροῦ εἶναι συνήθως τεντωμένη κι' ὀγκώδης ἀπὸ τὰ ἀέρια. Ὅταν, ὅμως, τὸ φαινόμενο αὐτὸ βγαίνη ἀπὸ τὰ συνηθισμένα ὅρια, ὀφείλεται σὲ ἀδυναμία τῶν κοιλιακῶν μυῶν, ποὺ πρέπει νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουμε μὲ κατάλληλη δίαιτα κι' ἀσκήσεις, γιατὶ μπορεῖ νὰ ἔχη ὡς συνέπειά της μιὰ κακὴ διάπλασι τοῦ θώρακος.

Ὁ ἀφαλός: Ὁ ἀφαλὸς τοῦ βρέφους συχνὰ ἐξέχει. Σὲ ὡρισμένα μωρά, πρόκειται γιὰ μιὰ χωρὶς σημασία διαμόρφωσι τοῦ δέρματος. Κάποτε, ὅμως, πρόκειται γιὰ ἕνα εἶδος κήλης. Μποροῦμε νὰ τὴν καταλάβουμε, ὅπως κι' ὅλες τὶς μορφὲς κήλης, ὅταν ἡ ἐξόγκωσι αὐτὴ δὲν εἶναι σταθερὴ κι' ὑποχωρῆ μ' ἕνα ἦχο σὰν τοῦ γουργουρητοῦ. Ἡ κήλη τοῦ ἀφαλοῦ θεραπεύεται χωρὶς ἐγχείρησι, ὅταν τὴν κρατᾶμε σὲ ὑποχώρησι γιὰ πολλὲς βδομάδες, χωρὶς διακοπὴ νύχτα καὶ μέρα. Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ τὴν κρατήσουμε σ' αὐτὴ τὴ θέσι, εἶναι νὰ τοποθετήσουμε ἀνάμεσα σὲ δυὸ γύρους τῆς φασκιᾶς, ποὺ θὰ χρησιμοποιήσουμε γιὰ τὴν κοιλιά, ἕνα εὐλύγιστο χαρτόνι μεγάλο ὅσο ἡ παλάμη τοῦ χεριοῦ μας.

Τὸ κρανίο: Τὸ κρανίο δὲν εἶναι στερεὸ κατὰ τὴ γέννησι καὶ τὰ κόκκαλα δὲ συνδέονται τελείως. Ἡ γνωστὴ τρυπίτσα στὸ πάνω μέρος ἔχει πλάτος τρία δάχτυλα περίπου. Ἀπὸ τοὺς πρώτους μῆνες, τὰ κόκκαλα σκληραίνουν κι' ἡ τρυπίτσα στενεύει διαρκῶς, γιὰ νὰ κλείση ὁλότελα ἀνάμεσα στοὺς δεκαπέντε καὶ τοὺς δεκαοχτὼ μῆνες. Συγχρόνως, ὁ ὄγκος τοῦ κρανίου μεγαλώνει βαθμιαῖα. Ἡ περιφέρειά του, ποὺ κατὰ μέσον ὅρο εἶναι τριανταπέντε πόντων κατὰ τὴ γέννησι, φτάνει τοὺς σαράντα πέντε ὅταν κλείση ὁ πρῶτος χρόνος καὶ τοὺς σαράντα ὀχτὼ στὸ δεύτερο.

Τὸ δέρμα πάνω ἀπὸ τὴν τρυπίτσα εἶναι τεντωμένο στὸ καλὰ ἀναπτυγμένο παιδί, ἐνῶ στὸ ἀδύνατο ζαρώνει. Νὰ ψαύετε τὸ δέρμα στὸ σημεῖο αὐτὸ ὅταν τὸ μωρό σας εἶναι πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία του, γιὰ νὰ ξέρετε ποιὰ εἶναι ἡ κανονικὴ τάσι τοῦ δέρματος πάνω ἀπὸ τὴν τρυπίτσα, ὥστε νὰ καταλαβαίνετε κάθε φορὰ πῶς πάει ἡ ὑγεία κι' ἡ ἀνάπτυξι τοῦ βρέφους.

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΜΑΚΡΑΙΝΕΙ ΤΗ ΖΩΗ

—Κυρία μου, εἶδα τὸ παιδάκι σας νὰ τριγυρίζη μονάχο του στὴν ἀκροθαλασσιά. Δὲ φοβόσαστε νὰ τ' ἀφίνετε ἐκτεθειμένο στὸν ἥλιο, ὅταν τὸ θερμόμετρο σημειώνη 32 βαθμούς;

—Δὲ βαριέστε! Τί καταλαβαίνει ἀπὸ θερμόμετρο ἕνα παιδάκι τριῶν χρονῶν;

★

Στὸ δικαστήριο:

—Ἡ γυναίκα σου ζητάει διαζύγιο γιατὶ τῆς ἔσπασες μιὰ καρέκλα στὸ κεφάλι.

—Λάθος ἔγινε, κύριε πρόεδρε...

—Τί εἴδους λάθος ἦταν αὐτό;

—Νά, δὲν εἶχα τὴ πρόθεσι... νὰ σπάσω τὴν καρέκλα!

★

—Λυπᾶμαι πολύ, ἀγαπητέ μου, ἀλλὰ δὲ θὰ μπορέσω νὰ σᾶς πληρώσω αὐτὸ τὸ μῆνα.

—Μὰ καὶ τὸν περασμένο μῆνα τὰ ἴδια μοῦ εἴπατε...

—Βλέπετε λοιπὸν ὅτι κρατῶ τὸ λόγο μου. Πρέπει συνεπῶς νὰ μοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνη!...

★

—Στὸ ποτάμι τοῦ χωριοῦ μου, φτάνει νὰ ρίξης μέσα ἕνα κουβᾶ, γιὰ νὰ τὸν βγάλης σὲ λίγο γεμᾶτο ψάρια.

—Στοῦ δικοῦ μου χωριοῦ τὸ ποτάμι, γιὰ νὰ μπορέσης νὰ βγάλης ἕνα κουβᾶ νερό, πρέπει πρῶτα νὰ διώξης τὰ ψάρια!

★

Ὁ Θύμιος καὶ ὁ Ἀνάργυρος στοιχημάτισαν νὰ πᾶνε γιὰ ψάρεμα κι' ὅποιος πιάση τὰ περισσότερα ψάρια νἆναι τὸ βράδι καλεσμένος ἀπὸ τὸν ἄλλο στὴν ταβέρνα.

Ὧρες ὁλόκληρες κάθονται καὶ οἱ δυὸ πλάϊ-πλάϊ σ' ἕνα βραχάκι τῆς ἀκρογιαλιᾶς, χωρὶς ὅμως νὰ πλησιάση κανένα ψάρι γιὰ νὰ τσιμπήση.

Ξαφνικά, ὁ Θύμιος ἀποκοιμιέται ζαλισμένος ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ πέφτει στὴ θάλασσα.

—Ἔ, Θύμιε τοῦ φωνάζει πειραγμένος ὁ Ἀνάργυρος, δὲν εἴπαμε νὰ τὰ πιάνουμε καὶ μὲ τὰ χέρια!....

★

Ὁ δάσκαλος ἐξηγεῖ στὸ μικρὸ Γιαννάκη τὴ χρησιμοποίησι τῆς πυξίδος.

—Ἄς ὑποθέσουμε, τὸν ρωτάει, πὼς βρίσκεσθε ἐκδρομὴ μέσα σ' ἕνα δάσος καὶ ξαφνικὰ χάσατε τὸ δρόμο. Ἡ μαμᾶ σου λέει νὰ πᾶτε δεξιά, ὁ μπαμπᾶς σου ὅμως νομίζει, πὼς πρέπει νὰ πᾶτε ἀριστερά. Στὴν περίπτωσι αὐτή, τί θὰ κάνη ὁ μπαμπᾶς σου, Γιαννάκη;

—Θὰ πάη δεξιά, κύριε!...

★

—Δὲν καταλαβαίνω πῶς τὰ βγάζεις πέρα καὶ προσκαλεῖς κάθε βράδυ τὶς φιλενάδες σου στὸ ρεστωράν! λέει κάποιος στὸ φίλο του.

Κι' ἐκεῖνος τοῦ ἀπαντᾶ:

—Πρὶν μποῦμε τὶς κάνω νὰ πιστέψουν πὼς τελευταῖα πάχυναν ὑπερβολικά!...

Σκωτσέζικη πίπα.

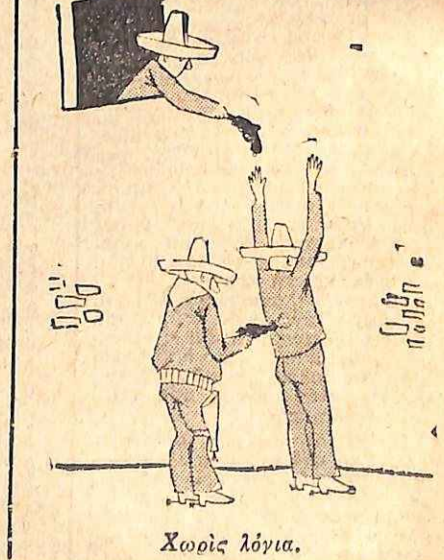

Χωρὶς λόγια.

ΠΟΙΑ ΗΘΟΠΟΙΟ προτιμᾶτε;

...Γιὰ νὰ σᾶς πῶ ποιὸς εἶσθε

ΕΙΝΑΙ ἀδύνατο νὰ μὴν ἔχετε κάποια ἰδιαίτερη προτίμησι ἀνάμεσα στὶς στὰρ τοῦ κινηματογράφου. Σ' ὅλα τὰ γεωγραφικὰ πλάτη, ἀνεξάρτητα ἀπὸ φυλετικὲς ἢ ἐθνικὲς διακρίσεις, ὑπάρχουν σήμερα μεταξὺ τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου κόμματα τῆς Σοφίας Λόρεν, τῆς Λολομπρίντζιτα, τῆς Μαίριλυν Μονρόε ἢ τῆς Μπριζὶτ Μπαρντό. Ἔ, λοιπόν, ἕνας Γερμανὸς ἐπιστήμων, ποὺ θεωρεῖται αὐθεντία στὰ ζητήματα τῆς ψυχολογίας καὶ τῆς ψυχοτεχνικῆς, ὁ δόκτωρ Κοὺρτ Ζεντχάϊμ, ἰσχυρίζεται πὼς ἡ προτίμησι πρὸς αὐτὴ ἢ ἐκείνη τὴν ἠθοποιὸ φανερώνει ὡρισμένες πτυχὲς τοῦ χαρακτῆρος σας. «Πέστε μου ποιὰ ἠθοποιὸ προτιμᾶτε καὶ

θὰ σᾶς πῶ ποιὸς εἶστε», ἔγραψε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό.

Δημοσιεύομε κατωτέρω τὶς παρατηρήσεις τοῦ Γερμανοῦ ἐπιστήμονος γιὰ τοὺς θαυμαστὰς τῶν ἐννέα δημοφιλεστέρων ἠθοποιῶν τοῦ κινηματογράφου. Κυττάξετε, λοιπόν, ποιὰν προτιμᾶτε ἀνάμεσα σ' ὅλες καὶ μάθετε ποιὸς εἶσαστε.

1) ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ Σᾶς ἀρέσει ἡ νυχτερινὴ ζωή. Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρός σας εἶναι τὸ ξενύχτι. Τὸ πρωῒ δὲν καταφέρνετε νὰ σηκωθῆτε ἀπὸ τὸ κρεβάτι σας. Φορεῖτε γραβάτες μὲ ζωηρὰ χρώματα· Τρελλαίνεστε γιὰ τὸ αὐτοκίνητο κι' ὅταν βρισκόσαστε στὸ βολάν, γινόσαστε ὁ ὑπ' ἀριθμ. 1 δημόσιος κίνδυνος. Γιὰ σᾶς ὁ ἔρως εἶναι ἕνα ἀδιάκοπο γλέντι.

2) ΜΑΙΡΙΛΥΝ ΜΟΝΡΟΕ Ἢ πιστεύετε πὼς εἶσαστε ἕνας ἀκαταγώνιστος Καζανόβας, ἢ παριστάνετε τὸν Καζανόβα γιὰ νὰ φτάσετε καλύτερα στοὺς σκοπούς σας. Δὲ σᾶς εἶναι εὔκολο νὰ ξεχωρίσετε τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ψέμμα. Κι' ἄλλωστε, δὲν ξέρετε οὔτε σεῖς ὁ ἴδιος πότε εἶσαστε εἰλικρινὴς καὶ πότε δὲν εἶσαστε. Τὸ μέλλον δὲ σᾶς ἀπασχολεῖ. Εἶσαστε προσκολλημένος στὸ παρόν. Μὴν καταπιάνεστε μὲ μεγάλες ὑποθέσεις. Μπορεῖ νὰ ἔχετε δυσάρεστες ἐκπλήξεις.

3) ΩΝΤΡΕ·Υ· ΧΕΠΜΠΟΥΡΝ Εἶσαστε πεισματάρης. Ὅταν ἔχετε μιὰ ἰδέα, κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ σᾶς τὴν βγάλη ἀπὸ τὸ μυαλό. Δίνετε στοὺς φίλους σας τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶσαστε τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιλογίας. Κατὰ βάθος, ὅμως, ἔχετε καλὴ κι' εὐαίσθητη ψυχή. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι δυσκολεύονται νὰ τὴν ἀνακαλύψουν σὲ σᾶς. Κι' αὐτὸ σᾶς ζημιώνει.

4) ΣΟΦΙΑ ΛΟΡΕΝ Ἔχετε τὸ πάθος τῆς ἐπιτυχίας· Δὲ σᾶς ἀρέσουν οἱ ἕτοιμες λύσεις. Ζητᾶτε κάτι τὸ καινούργιο. Ἔχετε πρωτότυπες καὶ τολμηρὲς ἰδέες. Ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ χαρακτῆρος σας σᾶς δημιουργεῖ πολλὲς δυσκολίες στὴ ζωή. Τὸ μεγάλο σας ἐλάττωμα εἶναι ὅτι ἀπασχολεῖστε ταυτόχρονα μὲ πολλὰ πράγματα. Ἔτσι, δὲν μπορεῖτε ν' ἀφοσιωθῆτε ὁλοκληρωτικὰ σὲ κανένα.

5) ΚΙΜ ΝΟΒΑΚ Εἶσαστε ὀλιγόλογος καὶ δὲν ἀνεχόσαστε τὴν πολυλογία οὔτε στοὺς ἄλλους. Τὸ πολὺ φῶς σᾶς πειράζει καὶ τὸ ραδιόφωνό σας τὸ βάζετε πολὺ χαμηλά. Ἀπὸ ὅλα τὰ ὑφάσματα προτιμᾶτε τὸ βελοῦδο. Σᾶς πειράζουν τὰ ζωηρὰ χρώματα καὶ οἱ γυναῖκες ποὺ εἶναι πολὺ βαμένες.

6) ΜΑΡΙΑ ΣΕΛ Γιὰ σᾶς τὸ μόνο ποὺ ἀξίζει στὴ ζωὴ εἶναι ἡ ὀμορφιά. Ἔχετε μεγάλη αἰσιοδοξία. Ὅταν βρεθῆτε μπροστὰ σ' ἕνα ἐμπόδιο, προσπαθεῖτε νὰ τὸ παρακάμψετε. Οἱ κατὰ μέτωπον ἀγῶνες δὲν εἶναι τοῦ χαρακτῆρα σας. Θέλετε νὰ ζῆτε καλά, ἀλλὰ δὲν ἀποδίδετε μεγάλη σημασία στὸ χρῆμα. Ἀποφεύγετε ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία τὶς δύσκολες καὶ σοβαρὲς προσπάθειες· Γιὰ σᾶς τὸ πᾶν εἶναι ἡ τύχη. Κι' ἔχετε μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὴ δική σας.

7) ΒΙΒΙΑΝ ΛΗ Εἶσαστε ὑπερήφανος γιὰ τὴν προσωπικότητά σας. Εἶναι περιττὸ ἴσως νὰ ποῦμε ὅτι πιστεύετε πὼς εἶσαστε ἀνώτερος ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ἔχετε ἐξωφρενικὰ γοῦστα. Σᾶς ἐνδιαφέρουν σὲ μεγάλο βαθμὸ οἱ ἐξωτικὲς τέχνες.. Ἂν εἴχατε ἀρκετὰ χρήματα, θὰ γεμίζατε τὸ σπίτι σας μὲ κινέζικα κομψοτεχνήματα. Σᾶς ἀρέσει ἡ σαμπάνια καὶ τὰ ἐκλεκτὰ λικέρ. Εἶσαστε καλὸς «κοζὲρ» καὶ προσπαθεῖτε νὰ διακρίνεστε στὰ κοσμικὰ σαλόνια.

8) ΤΖΙΝΑ ΛΟΛΟΜΠΡΙΤΖΙΝΤΑ Ἔχετε αἰσιόδοξο χαρακτῆρα. Κάποτε, ὅμως, κυριεύεστε ἀπὸ κρίσεις μελαγχολίας. Εἶσαστε πολὺ εἰλικρινὴς καὶ τὴν ἴδια εἰλικρίνεια ἀπαιτεῖτε καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἀπεχθάνεστε τοὺς εὔκολους αἰσθηματισμοὺς καὶ τὰ γλυκόλογα... Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, ἔχετε μεγάλη προτίμησι στὰ γλυκίσματα. Σᾶς ἀρέσουν οἱ ὄμορφες καὶ κομψὲς γυναῖκες, τὰ πολυτελῆ γεύματα, τὰ καθαρόαιμα ἄλογα καὶ οἱ σοβαρὲς συζητήσεις.

9) ΤΖΗΝ ΣΙΜΜΟΝΣ Ἀπεχθάνεστε τὴν καθιστικὴ ζωή. Σᾶς ἐνθουσιάζουν τὰ ἐπαγγέλματα ποὺ σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ βρισκώσαστε σὲ ἀδιάκοπη κίνησι. Ἡ διαρκὴς ἀλλαγὴ τοῦ περιβάλλοντος ἀποτελεῖ γιὰ σᾶς ζωτικὴ ἀνάγκη. Τραγουδᾶτε καὶ σφυρίζετε, ἀκόμη καὶ μέσα στὸ μπάνιο σας.

Σᾶς εἶναι ἀδύνατο νὰ βάλετε τάξι στὴ ζωή σας. Καὶ δὲν πολυσκοτιζόσαστε ἂν τὰ πράγματα σᾶς ἔλθουν ἀνάποδα.

Ἔχετε, ἄλλωστε, μεγάλη εὐχέρεια στοὺς ἑλιγμοὺς καὶ πιστεύετε πώς, ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς,, θὰ καταφέρετε νὰ ξελασπώσετε

Ἡ μικρούλα Κάθυ Μπήμπη

Ἕνα κοριτσάκι ΧΑΘΗΚΕ ΜΕΣ' ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ!

Οἱ ἔρευνες γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τῆς μικρούλας Κάθυ, ἀποτελοῦν συγκινητικὸ παράδειγμα ὁμαδικῆς ἀλληλεγγύης

«Βοηθῆστε μας νὰ βροῦμε τὸ παιδί μας!» Αὐτὴ ἦταν ἡ ἔκκλησι ποὺ ἔκανε σχεδὸν μηχανικά, ἡ Ἀμερικανίδα κ. Γουΐλντα Μπήμπη, τὸ ἀπόγευμα τῆς 4ης Ἰουλίου 1956, σὲ ὅποιον ἄνθρωπο εὕρισκε μπροστά της. Καὶ ὅλοι μετέδιδαν τὸ ἀπελπισμένο μήνυμα ἀπὸ στόμα σὲ στόμα:

— Ἕνα κοριτσάκι χάθηκε!...

Τὸ μήνυμα αὐτὸ ἔφερε στὸ ἀπέραντο δάσος Γκάννισον κοντὰ στὸ Ντένβερ, ἑκατοντάδες ἀνθρώπων κάθε ἡλικίας, φύλου, ἐπαγγέλματος καὶ κοινωνικῆς θέσεως, ποὺ ὅλοι ἔψαχναν ὧρες ὁλόκληρες νὰ βροῦν τὸ χαμένο κοριτσάκι, ποὺ ἦταν ἡλικίας τεσσάρων χρόνων.

— Αὐτὰ τὰ πράγματα συμβαίνουν σὲ ἀρκετὰ παιδιά, λέει τώρα ἡ κ. Μπήμπη. Ἀλλὰ ποτὲ δὲ φαντάζεσαι ὅτι μπορεῖ νὰ συμβοῦν καὶ στὸ οἰκό σου παιδί!

Ἡ κ. Μπήμπη, ὁ ἄνδρας της Ἄλφρεντ, τὰ πέντε παιδιά τους καὶ οἱ συγγενεῖς τους Μπόμπ καὶ Σιοὺ Τόμας εἶχαν ξεκινήσει γιὰ μιὰ ἐκδρομὴ στὸ δάσος Γκάννισον. Τὰ πέντε παιδιὰ ἔφυγαν γιὰ νὰ παίξουν κοντὰ σ' ἕνα ποτάμι, ἀλλὰ ὅταν ἡ μητέρα τους τὰ φώναξε γιὰ φαγητό, γύρισαν μόνο τὰ τέσσερα. Ἔλειπε ἡ Κάθυ.

Στὴν ἀρχὴ οἱ γονεῖς φοβήθηκαν ὅτι εἶχε πέσει σὲ μιὰ μικρὴ σπηλιὰ ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ μέρος ὅπου ἔπαιζαν τὰ παιδιά. Ἀλλὰ ὅταν δὲ τη βρῆκαν ἐκεῖ, οὔτε στὸ ποτάμι, ἡ ἀνησυχία τους μεταβλήθηκε σὲ τρόμο.

Ποῦ ἦταν ἡ μικρὴ Κάθυ; Γύρω ἁπλωνόταν τὸ μεγάλο δάσος, ποὺ ἀνέβαινε καὶ ἐπάνω στὰ ἄγρια βουνά. Ἀφοῦ ἔψαξαν μόνοι γιὰ λίγη ὥρα, οἱ γονεῖς τῆς Κάθυ καὶ τὸ ζεῦγος Τόμας ζήτησαν πληροφορίες ἀπὸ δυὸ νέους ποὺ εἶχαν κατασκηνώσει κοντά τους. Οἱ νέοι δὲν εἶχαν δῆ τη μικρούλα Κάθυ, ἀλλ' ἔσπευσαν νὰ τοὺς βοηθήσουν. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μὲ δυὸ ἄλλα ζευγάρια.

Ἡ ἀπελπισμένη μητέρα βγῆκε στὸ μεγάλο δρόμο καὶ σταματοῦσε τὰ αὐτοκίνητα ποὺ περνοῦσαν, ρωτώντας τοὺς ἐπιβάτες τους:

— Θὰ μᾶς βοηθήσετε νὰ βροῦμε τὸ κορίτσι μας;

Καὶ θυμᾶται μὲ εὐγνωμοσύνη, ὅτι ὅλοι τους ἀπαντοῦσαν ἁπλᾶ:

— Ποῦ πρέπει νὰ ψάξουμε;

Ὅταν ἡ κ. Μπήμπη ξαναγύρισε στὸ σημεῖο ὅπου εἶχαν κατασκηνώσει, πάνω ἀπὸ τριάντα ἄτομα εἶχαν ἀρχίσει νὰ ψάχνουν στὴ γύρω περιοχή. Στὸ μεταξύ, ἡ εἴδησι γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς μικρούλας Κάθυ ἄρχισε νὰ μεταδίδεται ἀπὸ στόμα σὲ στόμα ἀπὸ τὸ τηλέφωνο καὶ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο, στὶς γύρω πόλεις, στοὺς σταθμοὺς τῆς βενζίνης, στὰ ἑστιατόρια, στὰ ξενοδοχεῖα.

Καὶ τότε δόθηκε ἕνα μοναδικὸ παράδειγμα ὁμαδικῆς ἀλληλεγγύης. Τουρίστες, ὄργανα τοῦ νόμου, ψαράδες, κυνηγοί, καθηγηταί, ἐπιχειρηματίες, ἐργάτες, φοιτηταὶ καὶ ὁλόκληρες οἰκογένειες ἔτρεξαν στὸ δάσος γιὰ νὰ βοηθήσουν στὴν ἀνεύρεσι τῆς μικρούλας. Ἀνάμεσά τους ἦταν ἕνας πλούσιος κτηματίας, ἕνας ἰδιοκτήτης πετρελαιοπηγῶν, ἕνας γεωργός, ἕνας βιομήχανος, ἕνα ἀντρόγυνο, ποὺ εἶχε πάει στὸ δάσος γιὰ νὰ περάση τὶς δυὸ ἡμέρες τῆς ἀδείας ποὺ ἐδικαιοῦτο γιὰ ὁλόκληρο τὸ χρόνο, ἀκόμη καὶ τρεῖς μεθυσμένοι!

Ὅσοι δὲ μποροῦσαν νὰ βοηθήσουν στὶς ἔρευνες, ψάχνοντας γιὰ τὴν Κάθυ μέσα στὸ δάσος, στὸν ποταμὸ ἢ στὸ βουνό, εὕρισκαν κάθε τρόπο γιὰ νὰ φανοῦν χρήσιμοι. Μιὰ γυναίκα ἔμενε συνεχῶς ξύπνια, γιὰ νὰ ἑτοιμάζη σάντουϊτς καὶ ροφήματα γιὰ ὅσους ἔψαχναν. Ἄλλοι μάζεψαν τὰ τρόφιμά τους καὶ τὰ ἔδωσαν, ὥστε νὰ ὑπάρχη τροφὴ γιὰ τὰ συνεργεῖα ποὺ ἔψαχναν.

Ἀλλὰ οἱ ὧρες περνοῦσαν κι' ἡ νύχτα ἔφευγε, χωρὶς πουθενὰ νὰ φαίνεται ἴχνος τῆς χαμένης μικρούλας. Οἱ ἑκατοντάδες ἄνθρωποι, ποὺ εἶχαν σκορπιστῆ στὸ δάσος καὶ στὰ βουνά, ἐρευνοῦσαν μιὰ περιοχὴ εἴκοσι τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Μὲ τὸ ξημέρωμα ἄρχισαν νὰ μαζεύωνται καὶ ἄλλοι ἐθελονταὶ ἀπὸ ὅλα τὰ γύρω μέρη. Ὁ Μπόμπ Γουῶτερς εἶχε ἔξη πελάτες νὰ ἐξυπηρετήση στὸ πρατήριό του βενζίνης, ὅταν ἔμαθε γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς μικρούλας. Τοὺς ἄφησε στὴ μέση καὶ μπῆκε στὸ αὐτοκίνητό του.

— Πάω νὰ ψάξω καὶ ἐγὼ γιὰ τὸ κοριτσάκι! τοὺς εἶπε.

Οἱ ἔξη πελάτες τὸν ἀκολούθησαν. Ἀνάμεσα στοὺς ἐθελοντάς, ἦταν καὶ μιὰ μικρὴ ὁμάδα ἀπὸ φοιτητές. Ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ὁ Γουέϊν Μὰκ Λῶγκλιν, ξεκίνησε γιὰ νὰ ψάξη μόνος του, ἀνεβαίνοντας σιγὰ-σιγὰ σ' ἕναν καταπράσινο λόφο. Δὲ βρῆκε τίποτα καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνη, ὅταν στὰ αὐτιά του ἔφτασαν κλάμματα μικροῦ παιδιοῦ. Σταμάτησε καὶ ὅταν ξανάκουσε κλάμματα ἔτρεξε στὸ σημεῖο ἀπὸ ὅπου ἔρχονταν. Ἕνα μικρὸ κοριτσάκι τὸν εἶχε δῆ κι' ἔτρεχε κλαίγοντας πρὸς τὸ μέρος του.

— Ἦταν ἡ Κάθυ!...

Τὰ πόδια της ἦταν πληγιασμένα καὶ τὸ κορμί της γεμᾶτο τσιμπήματα ἐντόμων. Ὁ νεαρὸς φοιτητὴς τὴ σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἔμαθε πῶς χάθηκε καὶ πῶς πέρασε τὶς 19 ὧρες, ποὺ ἔλειπε.

Ὅταν τὰ πέντε ἀδέλφια ἀποφάσισαν νὰ γυρίσουν, ἐκείνη προτίμησε νὰ πάη ἀπὸ ἕναν ἄλλο δρόμο, ποὺ τὸν νόμισε πιὸ σύντομο. Ἀλλὰ ἔχασε τὸ δρόμο της καὶ ὅσο περπατοῦσε ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι. Τὴ νύχτα, ὅταν κουράστηκε νὰ περπατᾶ, κάθησε σ' ἕνα βράχο καὶ ἀποκοιμήθηκε γιὰ λίγο. Τὸ κρύο τῆς νύχτας ὅμως, τὴν ξύπνησε. Φώναξε ἀρκετὲς φορὲς τὸν πατέρα της καὶ ἀρκετὲς φορὲς ἄκουσε τὴ φωνή του, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε νὰ τὸν πλησιάση. Εἶδε τὰ φῶτα τῶν προβολέων ἐκείνων ποὺ ἔψαχναν νὰ τὴ βροῦν, ἀλλὰ τὰ πέρασε γιὰ ἀστραπὲς καὶ ἀπομακρυνόταν...

Ὁ Γουέϊν Μὰκ Λῶγκλιν τὴ μετέφερε στὴν κατασκήνωσι καὶ τὴν παρέδωσε στοὺς γονεῖς της. Ἐκεῖνοι εὐχαρίστησαν ὅλους ὅσους βοήθησαν στὶς ἔρευνες καὶ θέλησαν νὰ σφίξουν τὸ χέρι τοῦ νεαροῦ φοιτητοῦ, ποὺ βρῆκε τὴν κορούλα τους.

Ἀλλ' ὁ Γουέϊν Μὰκ Λῶγκλιν εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀθόρυβα καὶ εἶχε ξεκινήσει μὲ τὸ αὐτοκίνητό του γιὰ νὰ γυρίση στὸ πανεπιστήμιο καὶ στὰ μαθήματά του.

✪✪

Δάσκαλε ποὺ δίδασκες...

Παντρεύτηκε πρὸ ὀλίγου καιροῦ ὁ Ὁλλανδὸς Γκὲρ Γκρέϊν, αὐτὸς ποὺ εἶχε καθιερώσει τὸ θεσμὸ τῆς «Παγκοσμίου Ἡμέρας τῶν Ἀγάμων». Τὸ πιὸ παράξενο δὲ εἶναι ὅτι ἔκαμε τὸ γάμο του, τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς ποὺ εἶχε ὁρίσει πῶς θὰ γινόταν ἕνα διεθνὲς συνέδριο τῶν ἀνύπαντρων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν!

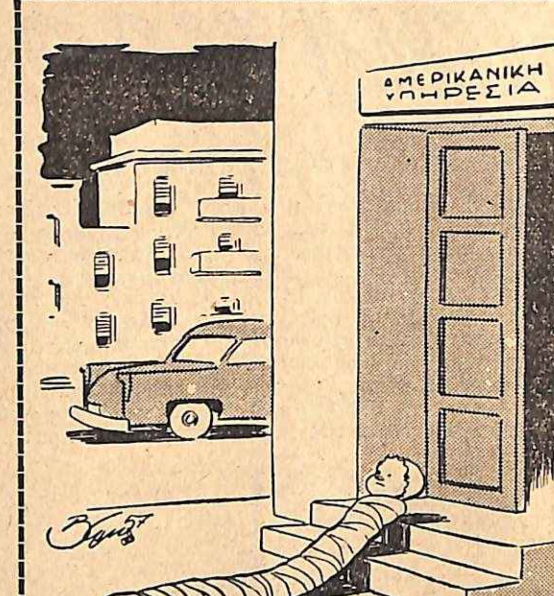

Χωρὶς λόγια!...

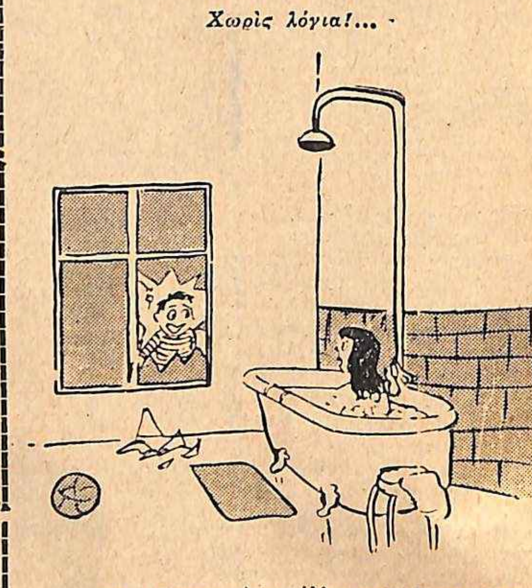

— Μᾶς δίνετε τὴ μπάλλα μας, δεσποινίς;

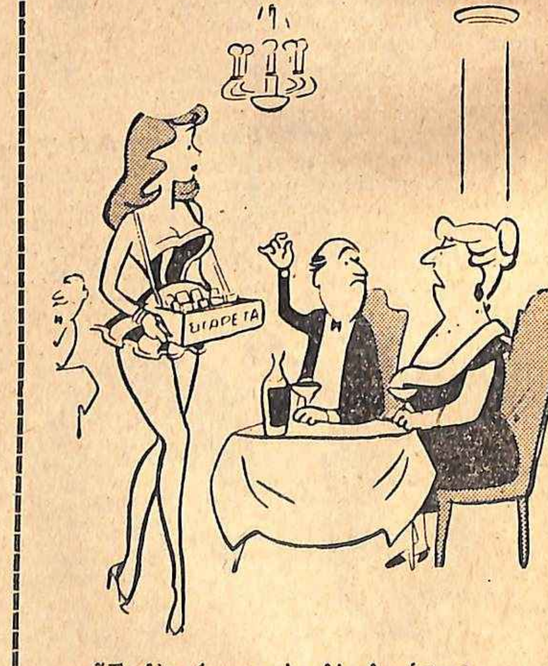

—Ἔ, δὲν εἴπαμε πῶς θὰ τὸ κόψης;

Η ΔΕΞΑΜΕΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΥΔΡΑΓΩΓΕΙΟ ΤΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ

Ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς ὑδρεύσεως τῆς Ἀθήνας

ΤΟ σπουδαιότερο ζήτημα ποὺ εἶχαν ν' ἀντιμετωπίσουν οἱ παλαιότεροι δήμαρχοι τῆς Ἀθήνας, ἦταν ἡ ὕδρευσι τῆς πόλεως. Ἡ λειψυδρία ἀποτελοῦσε μόνιμη ἀρρώστεια τῆς πρωτεύουσας ὁλόκληρο τὸν περασμένο αἰῶνα καὶ τὸ πρῶτο τέταρτο τοῦ εἰκοστοῦ. Καὶ σπάνιες ἦταν οἱ περιπτώσεις, ποὺ συνέβαινε νὰ ἔχη νερὸ ἡ Ἀθήνα τοὺς καλοκαιρινοὺς μῆνες.

Στὶς περιόδους τῆς ἐπαρκείας τοῦ νεροῦ ἀνήκει καὶ ἡ δημαρχία τοῦ Παναγῆ Κυριακοῦ (1870—1879). Τότε βρέθηκε ἡ Δεξαμενὴ τοῦ Ἀδριανοῦ στὸ Κολωνάκι καὶ καθαρίστηκε ὁλόκληρο τὸ Ἀδριάνειο ὑδραγωγεῖο. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ οἱ Ἀθηναῖοι εἶδαν τὸ καλοκαῖρι «νεράκι», ὕστερ' ἀπὸ τὴ δίψα, ποὺ εἶχαν περάσει ἐπὶ μισὸν αἰῶνα.

Ὅταν παρέλαβε δήμαρχος ὁ Κυριακός, ἦταν ἀθλία, ἀπὸ κάθε ἄποψι, ἡ ὕδρευσι τῆς Ἀθήνας. Ὄχι μόνο νερὸ δὲν ὑπῆρχε, ἀλλὰ καὶ τὸ λιγοστὸ ποὺ ἔδιναν, τὸ διοχέτευαν μὲ πήλινους σωλῆνες, ποὺ συχνὰ ἔσπαζαν ἢ δὲν ἦταν καλὰ κολλημένοι ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ διαρρέη καὶ νὰ χάνεται τὸ νερὸ καὶ νὰ βρίσκωνται μέσα σ' αὐτὸ βρῶμες καὶ χώματα.

Ὁ τῦφος, κάθε καλοκαῖρι, ἀποτελοῦσε ἐνδημικὴ κατάστασι στὴν ἑλληνικὴ πρωτεύουσα. Κι' ὅσο γιὰ τοὺς Ἀθηναίους ποὺ ἦταν μπολιασμένοι ἀπὸ μικροὶ μὲ τὰ «τυφογόνα ὕδατα» τοῦ ὑδραγωγείου, αὐτοὶ παρουσίαζαν κάποια ἀντίστασι καὶ ἀνοσία στὴν ἀρρώστεια. Ἀλλοίμονο ὅμως στοὺς ξένους, ποὺ ἔφταναν στὴν Ἀθήνα. Σπάνια τὴ γλύτωναν ἀπὸ τὸν τῦφο!...

Ἡ πρώτη, λοιπόν, ἐργασία ποὺ εἰσηγήθηκε ὁ Κυριακὸς στὸ δημοτικὸ συμβούλιο, μετὰ τὴν ἀνάληψι τῆς δημαρχίας του, ἦταν ἡ ἀντικατάστασι ὅλων τῶν πήλινων σωλήνων διανομῆς τοῦ νεροῦ μὲ σιδερένιους. Ἔτσι θὰ ἀποφεύγαν ὄχι μόνο τὶς μολύνσεις, ἀλλὰ καὶ τὶς νεροκλοπὲς ποὺ γίνονταν ὡς τότε. Διάφοροι Ἀθηναῖοι γιὰ νὰ μὴ πληρώνουν τὸ νερό, ἄνοιγαν τρύπες στοὺς πήλινους σωλῆνες τοῦ ὑδραγωγείου καὶ τὸ διοχέτευαν λαθραῖα στὰ σπίτια καὶ στὰ περιβόλια τους.

Ἡ ἀντικατάστασι ὅμως ὁλοκλήρου τοῦ δικτύου διανομῆς μὲ σιδηροσωλῆνες, ποὺ παραγγέλθηκαν στὸ Βέλγιο καὶ τοποθετήθηκαν σύμφωνα μὲ τὰ σχέδια μιᾶς γαλλικῆς ἑταιρείας, ἀπαιτοῦσε μεγάλα ποσά, ποὺ ὁ αἰωνίως ἰσχνότατος προϋπολογισμὸς τοῦ δήμου δὲ μποροῦσε νὰ διαθέση. Χρειάστηκε τότε νὰ γίνη, μὲ τὴν ἐγγύησι τοῦ κράτους, ἕνα μεγάλο δάνειο τοῦ δήμου ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς ὑδρεύσεως. Καὶ τόση ὑπῆρξε ἡ ἐπιτυχία τῶν μέτρων ποὺ ἔλαβε ὁ Κυριακὸς καὶ ἡ αὔξησι τῆς καταναλώσεως καὶ τῶν ἐσόδων τοῦ δήμου ἀπὸ τὸ νερό, ὥστε ὄχι μόνο ἐμπρόθεσμα ἐξωφλήθηκε τὸ δάνειο, ἀλλὰ περισσέψαν καὶ χρήματα ποὺ χρησιμοποιήθηκαν σὲ ἄλλες ἀνάγκες: Γιὰ τὸ δημοτικὸ νοσοκομεῖο ἡ «Ἐλπὶς» καὶ γιὰ τὸ βρεφοκομεῖο.

Σὲ 16.762 δραχμές, ἀνέρχονταν τὰ ἔσοδα τοῦ δήμου ἀπὸ τὸ νερὸ τὸ 1870, ὅταν ἔγινε δήμαρχος ὁ Κυριακός. Καὶ τὸ 1876 εἶχαν φτάσει τὶς 79.609 δραχμές. Εἶχε καταρθώσει, δηλαδή, ὁ ἐξαίρετος ἐκεῖνος δήμαρχος τῆς Παλιᾶς Ἀθήνας καταδιώκοντας τοὺς νεροκλέφτες καὶ αὐξάνοντας τὴν κατανάλωσι νὰ πενταπλασιάση τὰ ἔσοδα τοῦ δήμου ἀπὸ τὸ νερό, μέσα σὲ ἔξη χρόνια, χωρὶς ν' αὐξήση τὴν τιμή του οὔτε κατὰ ἕνα λεπτό!

Καὶ πρέπει νὰ σημειώσωμε ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μονάχα τὸ ἕνα τρίτο ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους ἀγόραζε τὸ νερό. Ὅσοι δηλαδὴ τὸ εἶχαν στὸ σπίτι τους. Ὁ πολὺς κοσμάκης ποὺ τὸ ἔπαιρνε ἀπὸ τὶς βρῦσες δὲν πλήρωνε τίποτε. Ὑπῆρχε ἀκόμα κι' ἕνα ἄλλο εἶδος «λαθρουδρευομένων», ποὺ τὸ κυνήγησε ὁ Κυριακός. Ἦταν οἱ διάφοροι κτηματίες ποὺ ἔπαιρναν τὰ νερὰ τοῦ Ἀδριανείου γιὰ τὰ κτήματά τους, χωρὶς νὰ πληρώνουν τίποτε.

Τὸ μεγάλο αὐτὸ ὑδραγωγεῖο ἔφτανε στὴν ἀρχαιότητα, μὲ τὴν κεντρική του σήραγγα καὶ τὶς δευτερεύουσες, ὡς τὴν Πάρνηθα καὶ τὸ Πεντελικὸ καὶ ἁπλωνόταν σὲ ὁλόκληρο τὸ λεκανοπέδιο τῆς Ἀττικῆς. Μὲ τὴν πάροδο ὅμως τῶν αἰώνων καὶ τὴν ἔλλειψι συντηρήσεως εἶχε καταστραφῆ καὶ προσχωθῆ σὲ πολλὰ μέρη καὶ μερικὲς φλέβες, ποὺ ἔδιναν τὸ νερό τους στὴν κεντρικὴ στοὰ τοῦ ὑδραγωγείου, βρίσκοντας τὸ δρόμο φραγμένο καὶ μὴ ἔχοντας ἄλλη διέξοδο ξεχύνονταν στὸ ἔδαφος. Ἔτσι, σὲ πολλὰ μέρη τῆς περιοχῆς τῆς Ἀθήνας καὶ τῶν περιχώρων ἀναβλύζαν πηγὲς μὲ ἄφθονο νερὸ ποὺ οἱ κτηματίες τὶς εἶχαν οἰκειοποιηθῆ, ἰσχυριζόμενοι ὅτι τοὺς ἀνῆκαν, ἐνῶ ἁπλούστατα ἐπρόκειτο περὶ νερῶν τοῦ Ἀδριανείου.

Ἀπὸ τὰ χρόνια ἀκόμα τῆς τουρκοκρατίας εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὴν Κοινότητα ἡ καταδίωξι ἐκείνων ποὺ χρησιμοποιοῦσαν νερὰ τοῦ Ἀδριανείου, χωρὶς νὰ πληρώνουν τίποτε. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι ὅμως τοῦ κράτους οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς —ποὺ ἦταν καὶ ἰσχυροὶ κομματάρχες— ἀφέθηκαν νὰ νέμωνται ἀνενόχλητοι τὰ νερὰ ποὺ εἶχαν οἰκειοποιηθῆ. Πολλοὶ τὰ ἔκαναν ἐπιχείρησι πουλῶντας τα σὲ τρίτους καὶ μερικοὶ τὰ νοίκιαζαν στὸ... δῆμο ἀντὶ ἁδρᾶς πληρωμῆς!

Ὡρισμένοι δήμαρχοι εἶχαν ζητήσει παλαιότερα, καὶ μὲ τὴ δικαστικὴ ὁδό, νὰ διεκδικήσουν τὰ δικαιώματα τοῦ δήμου. Κυρίως ὅμως ἐπὶ τῆς δημαρχίας τοῦ Κυριακοῦ ἄρχισε ἡ συστηματικὴ δίωξι τῶν σφετεριστῶν τοῦ νεροῦ μὲ ἀποτέλεσμα νὰ διοχετευτοῦν πολλὲς ἀπὸ τὶς «ἰδιωτικὲς» πηγὲς στὸ ὑδραγωγεῖο τῆς πόλεως καὶ ν' αὐξήσουν ἐπὶ πλέον καὶ τὰ ἔσοδα τοῦ δήμου.

★

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τοποθέτησι τῶν σιδηροσωλήνων ὑδρεύσεως, ποὺ ἔσωσε πολλοὺς δικούς μας καὶ ξένους ἀπὸ τὸν τῦφο, ἐπιζητήθηκε στὴ δημαρχιακὴ ἐκείνη περίοδο καὶ ἡ σημαντικὴ αὔξησι τῆς ποσότητος τοῦ νεροῦ, ποὺ ἦταν ἐντελῶς ἀνεπαρκὲς γιὰ μιὰ πόλι ποὺ ὁ πληθυσμός της αὔξανε κάθε ἡμέρα.

Ἄρχισε λοιπὸν τὸ συστηματικὸ καθάρισμα τοῦ ὑδραγωγείου ποὺ ὑπῆρχε, τὸ ἄνοιγμα καινούργιων στοῶν καὶ ἡ περισυλλογὴ ὅλων τῶν νερῶν ποὺ ἀναβλύζαν καὶ χάνονταν γύρω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Γιὰ πρώτη φορὰ ἐπιχειρήθηκε ἡ συστηματικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ἀπόφραξι καὶ ἐπισκευὴ ὁλοκλήρου τοῦ ὑδραγωγείου τοῦ Ἀδριανοῦ, ποὺ θεωρεῖτο ἕνα ἀπὸ τὰ ὑδραυλικὰ ἀριστουργήματα τῆς ἐποχῆς του καὶ ποὺ εἶχε ξοδέψει γι' αὐτὸ ὁ φιλέλληνας καὶ φιλαθηναῖος Ἀδριανὸς τεράστια ποσὰ ἀπὸ τὸ ρωμαϊκὸ θησαυροφυλάκιο.

Ἐνῶ συνεχιζόταν τὸ καθάρισμα τοῦ Ἀδριανείου ὑδραγωγείου, οἱ μηχανικοὶ τῆς δημαρχίας, ὕστερ' ἀπὸ ἐπίμονες ἀναζητήσεις, κατώρθωσαν νὰ βροῦν (1871) στοὺς πρόποδες τοῦ Λυκαβηττοῦ, κοντὰ στὸ Κολωνάκι, τὴν ἀρχαία δεξαμενή του.

Ἡ δεξαμενὴ αὐτή, ποὺ βρίσκεται 136 μέτρα ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, εἶχε στὴν ἀρχαιότητα μῆκος 26 μέτρα, πλάτος 9 καὶ βάθος 2 μ. Σκεπαζόταν ἀπὸ ἕνα καλλιτεχνικὸ κτίριο καμωμένο ἀπὸ πεντελικὸ μάρμαρο σὲ ἰωνικὸ ρυθμὸ καὶ ἐθεωρεῖτο ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καλλιτεχνήματα μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Ἀδριανὸς εἶχε στολίσει τὴν ἀγαπημένη του πόλι. Μιὰ μαρμάρινη ἐπιγραφή, ποὺ σώζεται καὶ σήμερα, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι: «Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀντωνῖνος ὁ Εὐσεβὴς ἀπετελείωσε καὶ ἐγκαινίασε τὸ ἐν Ἀθήναις ὑδραγωγεῖον, τὸ ὁποῖον ἤρχισεν ὁ θεῖος πατὴρ αὐτοῦ Ἀδριανός».

Ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο ὅμως κτίριο τῆς δεξαμενῆς δὲ βρέθηκαν παρὰ μερικὲς σπασμένες κολῶνες καὶ μερικὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια. Ἐπὶ πλέον ὁλόκληρη ἡ στέγη τῆς δεξαμενῆς εἶχε καταρρεύσει. Χρειάστηκε, λοιπόν, νὰ καθαρίσουν τὴ δεξαμενὴ — ποὺ ἦταν, στὸ μεγαλύτερο μέρος, λαξευμένη μέσα σὲ βράχο — καὶ νὰ φτιάξουν μιὰ καινούργια θολωτὴ στέγη. Προσπάθησαν ὡστόσο ν' ἀφήσουν τὴν ἀρχαία πρόσοψι ἐπιδιορθώνοντας καὶ συμπληρώνοντάς την.

★

Ἡ ἀνακάλυψι τῆς δεξαμενῆς εἶχε καὶ μιὰ ἄλλη σοβαρὴ συνέπεια: Μπόρεσαν νὰ βροῦν τὴν ἀφετηρία τῆς κεντρικῆς στοᾶς τοῦ Ἀδριανείου ὑδραγωγείου καὶ ξεκινῶντας ἀπὸ ἐκεῖ νὰ τὸ ἀνακαλύψουν ὁλόκληρο μὲ ὅλες τὶς διακλαδώσεις του. Ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὅλα τὰ ἔργα περιορίζονταν στὸ κομμάτι μόνο τοῦ ὑδραγωγείου ποὺ ἔφτανε ὡς τὸ Χαλάνδρι.

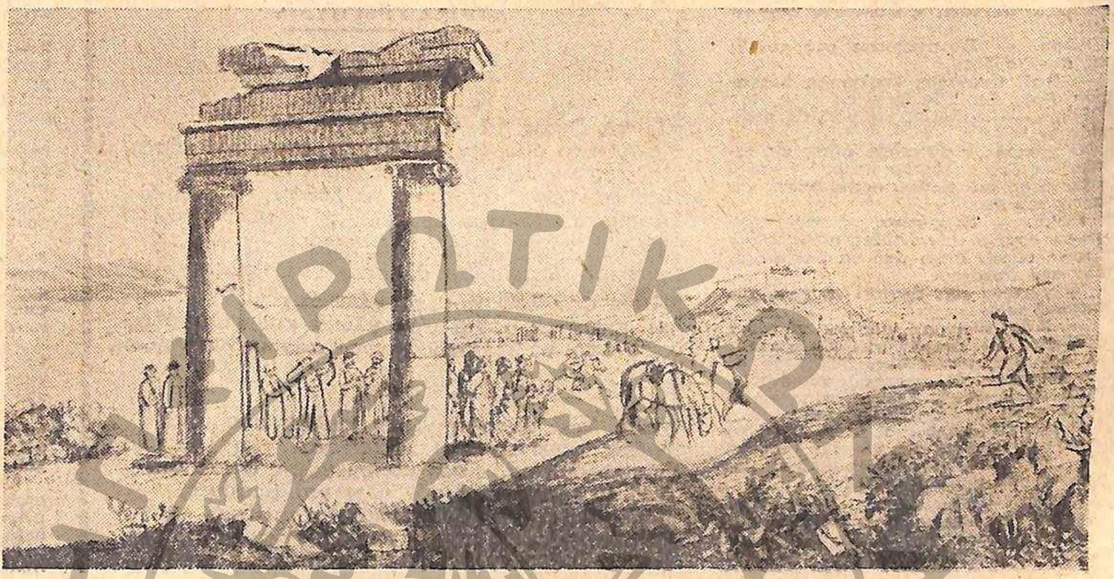

Ἡ Δεξαμενὴ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνα.

Οἱ ἐργασίες γιὰ τὴν ἀνακάλυψι καὶ ἐπισκευὴ ὁλοκλήρου τοῦ δικτύου τοῦ Ἀδριανείου κράτησαν μιὰ δεκαετία καὶ συνεχίστηκαν καὶ ἀπὸ τὸ Δημ. Σοῦτσο, ποὺ διαδέχτηκε τὸν Κυριακὸ ὡς δήμαρχος Ἀθηναίων.

Στὸν ἀπολογισμὸ τῆς διαχειρίσεως τοῦ δήμου τοῦ 1876 ἔγραφε σχετικῶς μὲ τὸ Ἀδριάνειο ὁ Κυριακός: «Τὸ ἔτος τοῦτο ἀπέβη εὐτυχὲς διὰ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, διότι ἐγνώσθη ἡ διεύθυνσις καὶ τὸ μέγεθος ὅλου τοῦ Ἀδριανείου ὑδραγωγείου, οὗ τινος ἡ ὁλοσχερὴς μετὰ τῶν ἐγκαρσίων στοῶν ἀνεύρεσις καὶ ἐκκαθάρισις, θέλει ἀποδώσει εἰς τὴν πόλιν τὸ ἀναγκαῖον ὕδωρ. Μέχρι τοῦδε ἑπτὰ χιλιάδες μέτρα μήκους ἀνεκαλύφθησαν ἐκεῖθεν τοῦ χωρίου Χαλανδρίου... Πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου ἀπαιτοῦνται, βεβαίως, καὶ δαπάναι καὶ χρόνος, ἀλλὰ καθόσον προχωροῦσιν αἱ ἐργασίαι τὸ ὕδωρ θέλει αὐξάνει ἐπαισθητῶς».

Τὸ ὑδραγωγεῖο τοῦ Ἀδριανοῦ ἀποτελεῖτο ἀπὸ μιὰ κεντρικὴ ὑπόγειο στοὰ ὕψους 2 μέτρων περίπου καὶ πλάτους ἑνὸς ποὺ κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος, σὲ βάθος 10—40 μέτρων, προχωρεῖ ἀπὸ τὴ Δεξαμενὴ τοῦ Κολωνακιοῦ πρὸς τοὺς Ἀμπελοκήπους, τὸ Χαλάνδρι καὶ τὸ Μενίδι. Ἀπὸ ἐκεῖ χωρίζεται σὲ δύο μεγάλα σκέλη ποὺ τὸ ἕνα φτάνει ὡς τὸ Τατοΐ καὶ τὸ ἄλλο ὡς τὸ Μετόχι τῆς Ἁγίας Τριάδος στὴν Πάρνηθα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κεντρικὴ σήραγγα ὑπάρχουν καὶ πάμπολλες ἄλλες ἐγκάρσιες, πολλῶν χιλιομέτρων, ποὺ μαζεύουν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ὑπογείων νερῶν τοῦ λεκανοπεδίου τῆς Ἀττικῆς καὶ τὰ διοχετεύουν στὴν κεντρική. Ὁ ἐπιστημονικὸς τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἔγιναν οἱ διακλαδώσεις τῶν ὑπογείων στοῶν, γεννᾶ καὶ σήμερα τὸ θαυμασμὸ τῶν εἰδικῶν.

Ὁ καθαρισμὸς καὶ ἡ ἐπισκευὴ ὁλοκλήρου τοῦ Ἀδριανείου καὶ ἡ χρησιμοποίησι τῆς Δεξαμενῆς ἔδωσε στὴν Ἀθήνα τῆς τρικουπικῆς ἐποχῆς τὸ ἀναγκαῖο νερό. Γιὰ πρώτη φορὰ οἱ Ἀθηναῖοι εἶδαν νὰ καταβρέχωνται τακτικὰ οἱ δρόμοι τους καὶ οἱ βρῦσες νὰ ἔχουν νερό, ἡμέρα καὶ νύχτα.

Οἱ ὁμηρικὲς μάχες ποὺ γίνονταν γύρω ἀπὸ τὶς δημοτικὲς βρῦσες γιὰ ἕνα ντενεκὲ νερὸ εἶχαν παύσει... Γιὰ λίγο ὅμως καιρό, γιατὶ ἡ ἀλματικὴ αὔξησι τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἀθήνας στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνα μας ἐπανέφερε ὀξύτερο τὸ ζήτημα τοῦ νεροῦ.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ διεθνὲς Κέντρο
ΠΟΥ ΓΙΑΤΡΕΥΕΙ ΝΑΥΤΙΚΟΥΣ

Ἀπὸ χιλιάδες χιλιόμετρα μακρυά

Στὴ Ρώμη λειτουργεῖ ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἕνας ἐπιστημονικὸς ὀργανισμός, ποὺ εἶναι μοναδικὸς στὸ εἶδος του. Πρόκειται γιὰ τὸ «Διεθνὲς Ραδιοϊατρικὸ Κέντρο» —CIRM, ὅπως εἶναι γνωστό— ποὺ διευθύνεται ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Γκουΐντο Γκουΐντα. Ὁ προορισμός του εἶναι νὰ θεραπεύη ἀσθενεῖς, ποὺ βρίσκονται σὲ ἀποστάσεις χιλιάδων χιλιομέτρων, στὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος. Οἱ συμβουλές του παρέχονται μὲ τὸν ἀσύρματο.

Ὁ ὀργανισμὸς αὐτὸς ἐνδιαφέρεται κυρίως γιὰ τοὺς ναυτικούς, ποὺ ταξιδεύουν στὶς μακρυνὲς θάλασσες. Νὰ μιὰ πρόσφατη περίπτωσι, ποὺ θὰ σᾶς κάμη νὰ καταλάβετε καλύτερα τὸν τρόπο τῆς δράσεώς του.

Πρὶν ἀπὸ λίγον καιρό, περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μισοὺς ναῦτες τοῦ πλοίου «Ἀμπρόνια», ποὺ ταξίδευε στὰ ἀνοιχτὰ τῆς Βενεζουέλας, προσεβλήθησαν ἀπὸ μιὰ περίεργη ἀσθένεια: τὸ κεφάλι τους πονοῦσε τρομερά, τὰ μάτια τους ἦταν κατακόκκινα καὶ πρησμένα καὶ εἶχαν ὅλοι μεγάλο πυρετό. Ὁ γιατρὸς τοῦ πλοίου δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβη τίποτα. Πρὶν ἀπὸ μερικὲς ὧρες, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἦταν ὑγιέστατοι. Τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας, ἐξ ἄλλου, δὲν ἀνταποκρίνονταν σὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς γνωστὲς ἐπιδημίες. Σκέφτηκε τότε ν' ἀπευθυνθῆ στὸ Κέντρο τῆς Ρώμης, στὸ ὁποῖον διεβίβασε μὲ τὸν ἀσύρματο λεπτομερῆ περιγραφὴ τῶν συμπτωμάτων τῆς ἀσθενείας.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο διεξήχθη, μὲ τὸν ἀσύρματο πάντοτε, ἡ ἀκόλουθη συνομιλία:

Ρώμη. — Συναντήσατε στὸ ταξίδι σας πεταλοῦδες;

— Ναί, ἀπάντησε ἔκπληκτος ὁ γιατρός. Πρὶν ἀπὸ δύο ἡμέρες..

Ρώμη. — Μπορεῖτε νὰ μᾶς τὶς περιγράψετε;

Ὁ γιατρὸς περιέγραψε αὐτὲς τὶς πεταλοῦδες ὅσο καλύτερα μποροῦσε καὶ ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου συμπλήρωσε τὴν περιγραφή του.

Ρώμη. — Σύμφωνα μὲ τὴν περιγραφή σας, οἱ πεταλοῦδες αὐτὲς εἶχαν κίτρινη οὐρά. Εἶναι ἀπὸ τὰ ὡραιότερα εἴδη ποὺ ὑπάρχουν.

Ὁ γιατρὸς εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνη τὴν ὑπομονή του.

— Σᾶς μιλήσαμε γιὰ μιὰ περίεργη ἀσθένεια τῶν ἀντρῶν τοῦ πληρώματος κι' ὄχι γιὰ πεταλοῦδες, διεβίβασε μὲ τὸν ἀσύρματο. Ἡ κατάστασι τῶν ἀντρῶν εἶναι ἀπελπιστική. Τρεῖς ἢ τέσσερις ἔχουν πέσει σὲ κωματώδη κατάστασι... Ἂν σᾶς ἐνδιαφέρουν οἱ πεταλοῦδες, θὰ προσπαθήσωμε νὰ σᾶς δώσωμε λεπτομερέστερη περιγραφή. Ἀλλὰ μιλῆστε μας πρῶτα γιὰ τὴν ἀσθένεια...

Ρώμη. — Περιμένετε... Οἱ πεταλοῦδες μὲ τὴν κίτρινη οὐρὰ μετέφεραν μὲ τὰ φτερά τους μιὰ εἰδικὴ σκόνη, ποὺ προκαλεῖ ὁμαδικὰ ἀλλεργικὰ φαινόμενα ἐξαιρετικῆς βιαιότητος... Μὴν ἀνησυχῆτε! Θὰ σᾶς ὑποδείξωμε ἀμέσως τὴν κατάλληλη θεραπευτικὴ ἀγωγή...

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες, οἱ ἄρρωστοι βρίσκονταν ὅλοι στὸ πόδι. Ἡ θεραπεία τους ἦταν τὸ ἴδιο κεραυνοβόλος ὅσο κι' ἡ εἰσβολὴ τῆς ἀσθενείας.

Παρόμοιες περιπτώσεις παρουσιάζονται κάθε μέρα στὸ Κέντρο τῆς Ρώμης. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ὁ καθηγητὴς Γκουΐντα καὶ ἄλλοι εἰδικοὶ ἐπιστήμονες διηύθυναν μὲ τὸν ἀσύρματο, ἀπὸ ἀπόστασι χιλιάδων χιλιομέτρων, δυσχερέστατες ἐγχειρήσεις, ποὺ ἐξετελοῦντο ἀπὸ τοὺς γιατροὺς σκαφῶν ποὺ ἔπλεαν στὶς θάλασσες τῆς Κίνας ἢ στὰ ἀνοιχτὰ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος.

Τὸ Διεθνὲς Ραδιοϊατρικὸ Κέντρο τῆς Ρώμης ἔχει ταξινομήσει σὲ εἰδικὲς θυρίδες ὅλες τὶς γνωστὲς στὸν πλανήτη μας ἀσθένειες, μὲ τὴ συμπτωματολογία τῆς καθεμιᾶς, τὶς ἐνδεχόμενες ἐπιπλοκές της καὶ τὰ ἐνδεικνυόμενα μέσα γιὰ τὴ θεραπεία της. Μόλις τοῦ ἀναφερθῆ μιὰ δύσκολη περίπτωσι, συγκροτεῖται ἀμέσως συμβούλιο ἀπὸ εἰδικοὺς γιατρούς, ποὺ κάνουν τὴ διάγνωσί τους καὶ διαβιβάζουν τὶς ἀπαιτούμενες ὁδηγίες.

Κάθε γιατρὸς ἢ κυβερνήτης πλοίου ποὺ διαθέτει ἀσύρματο, μπορεῖ ν' ἀπευθυνθῆ σ' ὁποιαδήποτε στιγμὴ στὸ Διεθνὲς Κέντρο τῆς Ρώμης καὶ νὰ ἐπικαλεσθῆ τὰ φῶτα του.

Ἡ πρωτότυπη αὐτὴ ὀργάνωσις ἔχει ἀνταποκριθῆ ὡς τώρα σὲ 4000 παρόμοιες προσκλήσεις.

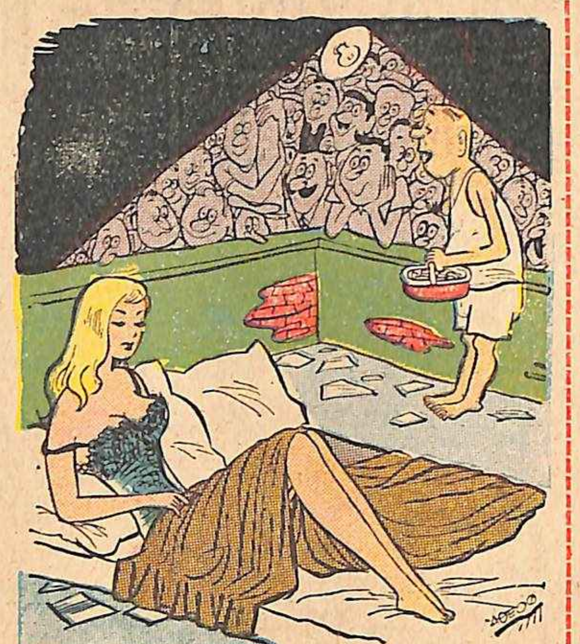

ΕΝΑΣ ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

— *Φυστίκια... Καραμέλλες!...*

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΛΟΥΣΑ

Τὶ τὰ ζητᾶς τὰ λοῦσα τὰ πολλά;
Ἐσύ 'σαι ὄμορφη, παιδί μου, ὅπως καὶ νᾶσαι,
Ἡ τόση γλύκα σου στὰ χείλη μας κολλᾶ
καὶ σοῦ εἶναι ἄχρηστα τὰ λοῦσα τὰ πολλά.
ἀφοῦ τὸ νάζι σου μεθάει... π' ἀνάθεμά σε!
Τὶ τὰ ζητᾶς, λοιπόν, τὰ λοῦσα τὰ τρελλὰ
μιὰ κι' εἶσαι τόσο ἀληθινὰ χαριτωμένη;
Κάθε σου λέξι σὰν τὸ μέλι ἀργοκυλᾶ
κι' εἶναι τὰ μάτια σου γλυκὰ καὶ ντροπαλά,
ποὺ ὅσοι τὰ βλέπουν, μένουν σὰν ὑπνωτισμένοι.

★

Ἐσὺ 'σαι ὄμορφη χωρὶς πολλὰ στολίδια
χωρὶς φουστάνια παρδαλὰ καὶ μπιχλιμπίδια.
εἶσαι γλυκειά, εἶσαι κομψὴ χωρὶς φτιασίδια
καὶ μεσημέρια μὲ τὸν ἥλιο καὶ βραδυές,
ἐσὺ μιλᾶς καὶ σὰν πουλάκι τερετίζεις,
σὲ ὅποια μέρη κι' ἂν περνᾶς τ' ἀρωματίζεις
καὶ μὲ μονάχη μιὰ ματιὰ σου αἰχμαλωτίζεις
τόσες ἀθῶες κι' ἀπονήρευτες καρδιές.

★

Εἶσαι τὸ αἰθέριο τὸ πλᾶσμα ποὺ ἡ φύσι
τὸ ἔχει ρίξει μέσ' τὸν κόσμο ἀπὸ σκοποῦ
μὲ λίγο φῶς τὰ σκοτεινὰ νὰ ζωγραφίση,
λίγη χαρά, νὰ μᾶς χαρίζη, ποῦ καὶ ποῦ...
Εἶσαι τὸ πλᾶσμα τὸ σεμνὸ καὶ τὸ ἀπαλὸ
ποὺ μᾶς προσφέρει, μέσ' τὶς πίκρες λίγη γλύκα,
εἶσαι ἡ γυναῖκα ποὺ μᾶς παίρνει τὸ μυαλό,
εἶσαι στὴ φτώχεια μας ἡ ἀτίμητή μας προῖκα.

★

Δὲ σοῦ χρειάζονται τὰ λοῦσα τὰ πολλὰ
κι' ἡ πολυτέλεια, σὰν ἄχρηστη σοῦ πέφτει,
τὸ στοματάκι σου ὅπως ξέρει καὶ μιλᾶ
κι' αὐτὸ τὸ βλέμμα σου ποὺ μοῦ χαμογελᾶ
τῆς καλωσύνης σου μοῦ δίνουν τὸν καθρέφτη
Καὶ μοῦ ἀρέσεις, ἔτσι ἁπλῆ, ὅπως καὶ νᾶσαι,
νὰ μὲ κυττᾶς, νὰ μοῦ μιλᾶς, νὰ μοῦ γελᾶς,
ἄσε τὰ λοῦσα τὰ πολλὰ καὶ νὰ θυμᾶσαι
πὼς ἔτσι ξένοιαστη κι' ἁπλῆ, κοντά μου θᾶσαι
κι' ἐσὺ μονάχα, μόνο ἐσύ, θὰ μὲ φιλᾶς....

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ
τῆς ἐποχῆς μας

Τὰ ἐρωτικὰ γράμματα εἶναι ἀκατανίκητα

— Θὰ σᾶς ὑπαγορέψω τώρα τρία ἐρωτικὰ γράμματα, εἶπε ἕνας Ἰταλὸς προϊστάμενος στὴν ὄμορφη στενοδακτυλογράφο του. Τὸ καθένα θάχη 350 λέξεις περίπου.

— Μάλιστα, ἀπάντησε ἐκείνη χωρὶς νὰ δείξη καθόλου ἔκπληξι. Εἶμ' ἕτοιμη.

Κι' αὐτὸς ἄρχισε νὰ ὑπαγορεύη:

— «Γλυκειά μου πολυαγαπημένη. Πόσο ἀπερίγραπτα ἄδειανὴ μοῦ φαίνεται ἡ ζωή, ὅταν δὲν εἶσαι μαζί μου! Πόσο λαχταρῶ νὰ σὲ ξαναδῶ, γιὰ νὰ μουρμουρίσω καὶ πάλι ἐρωτόλογα στὰ ρόδινά σου αὐτάκια!...»

Ὁ νέος συνέχισε ἥσυχα αὐτὴ τὴν ὑπαγόρευσι, ὥσπου τελείωσε τὰ τρία «ραβασάκια», ποὺ προορίζονταν τὸ καθένα γιὰ διαφορετικὴ γυναῖκα.

— Παρακαλῶ νὰ τάχετε ἕτοιμα στὶς 4, πρόσθεσε. Θυμηθῆτε ἐπίσης νὰ τηλεφωνήσετε στὴ γυναῖκα μου, πὼς ἔβγαλα εἰσιτήρια γιὰ τὴν Ὄπερα, γι' ἀπόψε, κι' ὅτι θὰ γυρίσω γρηγορώτερα στὸ σπίτι, γιὰ νὰ προλάβουμε νὰ φᾶμε.

Ἡ δακτυλογράφος ἔμεινε καὶ πάλι ἀτάραχη. Δὲ σκανδαλίστηκε καθόλου... Γιατὶ ὁ προϊστάμενός της εἶναι ἐπαγγελματίας «ἐπιστολογράφος» καὶ κάνει χρυσὲς δουλειὲς γράφοντας ραβασάκια γιὰ ἐρωτευμένους — νέους καὶ νέες — ποὺ δὲν κατορθώνουν νὰ ἐξωτερικέψουν καλὰ τὰ αἰσθήματά τους μὲ τὴν πέννα!

Δὲν εἶναι δὲ ὁ μόνος Ἰταλὸς ποὺ ἔχει διαλέξει αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα. Κάνουν κι' ἀρκετοὶ ἄλλοι τὴν ἴδια δουλειὰ — πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει πὼς εἶναι ἐπικερδής. ἀκόμα καὶ στὴ σημερινὴ πρακτικὴ ἐποχή μας...

Στὴ Γαλλία, ὑπάρχει μονάχα ἕνας, ἢ μᾶλλον μιὰ «ἐπιστολογράφος» γιὰ ραβασάκια. Εἶναι κάποια κυρία Φάς. Ἔχει γράψει δὲ ὡς τώρα πολλὲς ἑκατοντάδες γράμματα ποὺ ξεχειλίζουν ἀπὸ ἔρωτα... πάντα γιὰ λογαριασμὸ ἄλλων!

Ὅσοι ἐρωτευμένοι θέλουν νὰ φανοῦν ὑπερμοντέρνοι, μποροῦν νὰ στείλουν στὴν ἐκλεκτή τους ἕνα δίσκο γραμμοφώνου μὲ τὴν ἐρωτική τους ἐκμυστήρευσι. Ὑπάρχει στὴν Ἀμερικὴ ἕνα κατάστημα ποὺ ἠχογραφεῖ τέτοιους δίσκους.

Ὅσο κι' ἂν φαίνεται ἀπίστευτο αὐτό, οἱ σημερινοὶ ἐρωτευμένοι δὲ στέλνουν λιγώτερα ραβασάκια ἀπ' ὅσα στέλνανε οἱ παπποῦδες τους! Τὰ δικά τους ὅμως εἶναι συντομώτερα, γιατὶ φτάνουν πιὸ γρήγορα στὸ σκοπό τους...

Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε ἕνα ἐρωτικὸ γράμμα ποὺ νὰ κοστίζη 20.000 δραχμές;... Κι' ὅμως τόσο στοίχισε ἐκεῖνο ποὺ ἔστειλε ἕνας ἐρωτευμένος Ἰσπανός. Ἦταν γραμμένο μὲ χρυσᾶ γράμματα πάνω σὲ περγαμηνὴ κι' ἄρχιζε ἔτσι: «Σὲ λατρεύω, γυναῖκα τῶν ὀνείρων μου, πολυαγαπημένη μου...»

Κάθε κεφαλαῖο γράμμα ἦταν διακοσμημένο μὲ πολύτιμα πετράδια. Πατημένοι μενεξέδες κι' ἄλλα λουλουδάκια στόλιζαν τὴν ἀρχὴ κάθε παραγράφου.

Τὸ πῆγαν στὸν προορισμό του πέντε ἀγοράκια μὲ παλῃὲς βενετσιάνικες φορεσιές. Ἐνῶ τὸ ἕνα τόδινε στὴν κοπέλα, τ' ἄλλα τὴν ἔρραιναν μὲ μενεξέδες. Κι' ὅμως ἡ... σκληρόκαρδη ἔμεινε ἀσυγκίνητη καὶ τὸ ἐπέστρεψε τὴν ἄλλη μέρα στὸν ἀποστολέα!

Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι τὰ κορίτσια τῆς ἐποχῆς μας δὲ θέλουν τέτοιου εἴδους ραβασάκια. Προτιμοῦν νὰ τοὺς γράφη ὁ ἄντρας ποὺ τὶς ἀγαπάει τὰ αἰσθήματά του ἁπλὰ καὶ εἰλικρινά. Μιὰ φράσι ὅπως π.χ. «Μοῦ λείψες, ἀγάπη μου», ἐπιτυχαίνει τὸ σκοπό της πολὺ καλύτερα ἀπὸ μιὰ περίτεχνη φρασεολογία.

Ὡστόσο, ἕνας εἰδικός, Γάλλος, ὑποδεικνύει ὡς ἀλάνθαστη τὴν ἑξῆς φράσι: «Τὸ μπουμπουκένιο στοματάκι σου εὐωδιάζει σὰν τὸ μέλι ἀπὸ τ' ἀνοιξιάτικα λουλούδια».

Ὅταν ρώτησαν μιὰ γνωστὴ ἠθοποιὸ — ποὺ ὁ ἄντρας της τῆς ἔστελνε ἕνα ραβασάκι κάθε μέρα, πρὶν παντρευτοῦνε — ποιὸ εἶναι τὸ ἰδεῶδες ἐρωτικὸ γράμμα, αὐτὴ ἔδωσε τὸν ἑξῆς ὁρισμό: «Ἐκεῖνο ποὺ σοῦ φέρνει μιὰ παράξενη ἐλαφρειὰ ἀνατριχίλα, μιλῶντας σου γιὰ πράγματα ποὺ ἐλπίζεις νὰ γίνουν».

Καὶ πρόσθεσε: «Τὰ ἐρωτικὰ γράμματα εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντα ἀκατανίκητα. Ὅσο κι' ἂν μπορῆ κανεὶς σήμερα νὰ μουρμουρίζη ἐρωτόλογα στὸ τηλέφωνο, τὰ ἴδια λόγια ἔχουν ἄλλη χάρι, γραμμένα!»

Συνιστᾶ ἀκόμη στοὺς ἐρωτευμένους νὰ μὴ γράφουν ποτὲ στὴ μηχανὴ τὰ ραβασάκια τους. Καμμιὰ γυναῖκα δὲ θὰ πιστέψη τὸν ἄντρα ποὺ τῆς ἔστειλε ἕνα ἐρωτικὸ γράμμα δακτυλογραφημένο.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΕΡΧΕΤΑΙ 'ο θεῖος

Στὸ σπίτι ἁπλώθηκε ξαφνικὰ μιὰ μεγάλη χαρά: Μᾶς ἐρχόταν ὁ θεῖος Τζὼν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Ὁ θεῖος Τζὼν εἶχε φύγει πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια σὰν θεῖος Γιάννης, γιὰ νὰ βρῆ τὴν τύχη του ἔξω. Θυμᾶμαι, ἤμουνα σχεδὸν παιδὶ ἀκόμα ὅταν μᾶς ἀποχαιρέτησε κι' ἀνέβηκε στὸ μεγάλο πλοῖο, ποὺ θὰ τὸν πήγαινε στὴ μεγάλη χώρα, πολὺ μεγάλο ταξίδι. Τὰ γράμματά του, πυκνὰ στὴν ἀρχή, ἀραίωσαν σιγὰ-σιγὰ κι' ὕστερα ἔφτανε ἕνα τὸ χρόνο. Ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ μαθαίνουμε πὼς ζῆ καὶ εὐημερεῖ. Ἐκτὸς ἀπὸ γράμματα καὶ κάρτες, δὲ θυμᾶμαι νάστειλε ποτὲ τίποτ' ἄλλο. Ἐκεῖ, στὸ μακρυνὸ τόπο ποὺ πῆγε, ἀπὸ Γιάννης ἔγινε Τζὼν κι' ἀπὸ φτωχὸς μετανάστης, πλούσιος. Τὸ πόσο πλούσιος, δὲ μάθαμε ποτὲ ἀκριβῶς. Ὁ ἴδιος δὲ μᾶς τὄγραφε, τέτοια μετριοφροσύνη εἶχε. Ἁπλῶς, μᾶς ἔλεγε «οἱ δουλειὲς πᾶνε καλά, δόξα σοι ὁ Θεός!» Ἀπὸ ἄλλους εἴχαμε τὶς πληροφορίες μας: «Ὁ Τζών; Εἶναι περίφημα ἀποκατεστημένος». Αὐτὸ μᾶς ἔκανε νὰ χαιρώμαστε πολὺ—δὲν ξέρω γιατί. Πάντα χαίρεσαι ἅμα ξέρης πὼς ἔχεις κάπου ἕναν πλούσιο θεῖο, καὶ πιὸ πολὺ ἀκόμα ὅταν μαθαίνης πὼς αὐτὸς ὁ πλούσιος θεῖος δὲν παντρεύτηκε. Δὲν ξέρω γιατί...

Ἡ μητέρα μου — ποὺ ἦταν ἀδελφή του —μὲ ξεχωριστὴ ἱκανοποίησι δεχόταν τὰ εὐχάριστα μαντᾶτα γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ θείου Τζών:

—Ὁ Γιάννης δὲ μποροῦσε παρὰ νὰ πάη μπροστά. Ἀπὸ μικρὸς φαινόταν πὼς εἶναι οἰκονομολογικὸ πνεῦμα, ἔλεγε καὶ χαμογελοῦσε.

Τέλος πάντων, ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα τὰ σχετικὰ μὲ τὸ θεῖο Τζών. Καὶ τώρα, ἔπειτα ἀπὸ τριάντα χρόνια ποὺ ἔλειπε, τὸν ἔπνιξε ἡ νοσταλγία νάρθη στὸν τόπο του, νὰ ἰδῆ τοὺς δικούς του καὶ νὰ ξαναφύγη πάλι. Τὸ γράμμα ἦρθε σὲ μᾶς, τοὺς πιὸ στενοὺς συγγενεῖς, ποὺ θὰ τὸν ὑποδεχόμαστε καὶ θὰ τὸν φιλοξενούσαμε. Ἡ Μαίρη, ποὺ δὲν τὸν εἶχε γνωρίσει, ἦταν ὅλο κέφι. τὸ ἴδιο καὶ ὁ Μπούλης, ποὺ μπῆκε μὲ τὸ πρῶτο στὸ βαθύτερο νόημα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μας:

— Θὰ μοῦ φέρη πολλὰ πράγματα, μαμᾶ;

— Πολλά, ἀγόρι μου. Σὲ ὅλους θὰ φέρη. Ὁ θεῖος εἶναι πολὺ πλούσιος.

Ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα, τὰ κουβεντιάζαμε καὶ μὲ τὴ Μαίρη. Θεῖος, πλούσιος, μαγκούφης, αὐτὸ εἶναι κάτι σὰν λαχεῖο. Ἀφοῦ μᾶς ζήλευαν κι' οἱ ἄλλοι συγγενεῖς. Ἡ θεία Στέλλα, πρώτη ξαδέρφη τοῦ θείου, μᾶς πέταξε τὸν πόντο της:

— Ποιὸς τὴ χάρι σας!

Κάναμε πὼς δὲν καταλάβαμε.

★

Τὸ πόσοι συγγενεῖς μαζευτήκαμε στὸν Πειραιᾶ γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχθοῦμε τὸ θεῖο Τζών, δὲν λέγεται. Ἐμεῖς ὅμως εἴχαμε τὴν ὑπεροχή, γιατὶ ἤμαστε οἱ πιὸ κοντυνοὶ καὶ σὲ μᾶς, καθὼς ἦταν φυσικὸ καὶ ἀποφασισμένο, θάρχόταν νὰ κουρνιάση ὁ θεῖος. Αὐτὸ τὸ συναίσθημα τῆς ὑπεροχῆς ἔλαμπε στὰ πρόσωπά μας, ἀκόμα καὶ στὸ προσωπάκι τοῦ Μπούλη, ποὺ θέλοντας νὰ τονίση τὰ δικαιώματά του, εἶπε στὸ Νικάκη, τὸ γυιὸ τοῦ ξαδέρφου Στέλιου, μὲ ἐγωϊστικὸ ὕφος:

— Δικός μου εἶναι ὁ θεῖος Τζών.

— Καὶ δικός μου εἶναι! ἀπάντησε ὁ Νικάκης.

— Ναί, ἀλλὰ ἐμένα εἶναι πιὸ δικός μου.

Πρόφτασα καὶ τράβηξα τὸ Μπούλη, γιατὶ ὑπῆρχε κίνδυνος ν' ἁρπαχτοῦν τὰ δυὸ ἀνήψια—κι' ὁ Νικάκης ἦταν ἕνας μπουλοῦκος διπλὸς ἀπὸ τὸ δικό μου.

Καὶ νὰ ὁ θεῖος Τζών! Μέτριος στὸ ἀνάστημα, ξερακιανός, χαμόγελο ποὺ ἄφηνε νὰ φανοῦν κάμποσα χρυσᾶ δόντια, καινούργιο κοστοῦμι φαρδύ, γκρίζα ρεπούμπλικα μὲ μεγάλο μπὰρ καὶ δίχρωμη κορδέλλα, χοντρὰ παπούτσια καὶ σβυσμένο ποῦρο στὸ στόμα. Χαμογελοῦσε καὶ φαινόταν συγκινημένος. Καλῶς ἦρθες, θεῖε Τζών. Οἱ συγγενεῖς ἔκαναν ἔφοδο. Ἀγκαλιές, φιλιὰ—ἐσὺ ποιὸς εἶσαι; Εἶμαι τοῦ Ζαχαρία ὁ γυιὸς—ἄλλους θυμόταν, ἄλλους ὄχι, τέλος πάντων ἐμεῖς μείναμε τελευταῖοι στὶς χαιρετοῦρες. Τελευταῖοι καὶ καλύτεροι. Ὁ θεῖος Τζὼν μ' ἔσφιξε μὲ ξεχωριστὴ θέρμη στὴν ἀγκαλιά του—θυμᾶσαι βρέ, ποὺ μὲ εἶχες συνοδέψει τότε ὡς τὸ πλοῖο; «Ἂμ πῶς δὲ θυμᾶμαι, θεῖε! Εἶναι ἡ ὡραιοτέρα μου ἀνάμνησι!» Ὁ θεῖος μὲ χτύπησε στοργικὰ στὴν πλάτη—ἐγὼ ἔκρινα καλὸ νὰ δακρύσω—χάϊδεψε τὸ μάγουλο τῆς Μαίρης, σήκωσε στὰ χέρια του τὸ Μπούλη, ἔδειξε, τέλος πάντων, τὴ φανερή του προτίμησι σὲ μᾶς. Ἔξω ἀπὸ τὸ Τελωνεῖο ἀποχαιρέτησε τοὺς ἄλλους συγγενεῖς:

— Θὰ σᾶς δῶ ὅλους! Γκοὺτ μπάϊ!

Τὸν πήραμε καὶ φύγαμε, μαζὶ μὲ τρεῖς βαλίτσες ποὺ εἶχε.

Ἐγκαταστήσαμε τὸ θεῖο στὸ καλύτερό μας δωμάτιο, τὸν περιποιηθήκαμε μὲ τὴν πιὸ θερμὴ ἐγκαρδιότητα. Τὸ βράδυ τοῦ εἴχαμε στιφάδο ποὺ τόσο τὸ εἶχε ἐπιθυμήσει. Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ θεῖος ἔβγαλε ἕνα ποῦρο καὶ τράβηξε τὸν ἀναπτῆρα του ν' ἀνάψη. Εἶδα ἕναν ἀναπτῆρα πολὺ ταπεινῆς ποιότητος, καὶ βιάστηκα νὰ βγάλω τὸ δικό μου, ποὺ εἶναι ἐκλεκτῆς μάρκας.

—Ἀ! Τί ὡραῖος ἀναπτῆρας! εἶπε μὲ θαυμασμὸ ὁ θεῖος Τζὼν καὶ τὸν πῆρε στὸ χέρι του. Βέρυ γκούντ. Καὶ θὰ εἶναι πολὺ ἀκριβός, αἴ;

—Ἄ, ὄχι καὶ τόσο. Διακόσιες πενῆντα δραχμὲς ἔχει.

Μπροστὰ στὸ καμινέτο ποὺ κρατοῦσε ὁ θεῖος Τζών, ὁ δικός μου φάνταζε γεμᾶτος ἀστραφτερὴ μεγαλοπρέπεια. Ὁ θεῖος δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν ἀφίση ἀπὸ τὸ χέρι του, ὅλο τὸν γλυκοκύτταζε. Θέλησα νὰ τὸν ὑποχρεώσω.

—Θεῖε, ἀφοῦ σᾶς ἀρέσει τόσο πολύ, νὰ τὸν κρατήσετε. Σᾶς τὸν κάνω δῶρο. Ἐσεῖς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχετε πρόστυχο ἀναπτῆρα.

— Θὲνκ γιού! ἀπαντᾶ καὶ χώνει τὸν ἀναπτῆρα στὴν τσέπη του.

Εὐχαριστήθηκε πολύ, ἀλλὰ κι' ἐγὼ ὄχι λιγώτερο. Ὑποχρέωνα τὸ θεῖο

Τζὼν—κι' ἔλπιζα ὅτι σημείωνε αὐτὴ τὴν εὐγενική μου χειρονομία, γιὰ νὰ τὴ θυμηθῆ ἀργότερα.

Τὸ βράδυ τὸν πήγαμε στὸ θέατρο.

★

Τὸ πρωῒ ἡ Μαίρη ἑτοίμασε τὸ πρωϊνό. Ἔστρωσε ἕνα περίφημο τραπεζομάντηλο ποὺ εἶχε κεντήσει ἡ ἴδια, μὲ λεπτότατα καλλιτεχνικὰ σχέδια, καὶ τὰ σχετικὰ πετσετάκια. Ὁ θεῖος Τζὼν τὰ θαύμασε καὶ τοῦτα. Τὰ πασπάτευε στὸ χέρι του, κύτταζε τὰ κεντήματα ἀπὸ πολὺ κοντά, ἐκδήλωσε τὸν ἐνθουσιασμό του:

—Ἔξοχα πράματα, εἶπε.

—Ἂν σᾶς ἀρέσουν τόσο πολύ, θεῖε Τζών, πετάχτηκε ἡ Μαίρη, σᾶς ζητῶ τὴν ἄδεια νὰ σᾶς τὰ χαρίσω, γιὰ νὰ μὲ θυμόσαστε.

—Ὤ! Σ' εὐχαριστῶ πολύ, Μαίρη — ἔδωσε τὴν ἄδεια ὁ θεῖος. Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε τέτοια ἐκεῖ. Χειροτεχνήματα δὲν ὑπάρχουν, ὅλα τῆς μηχανῆς.

Ὕστερα ὁ θεῖος Τζὼν ρώτησε ποῦ εἶναι ἡ Τράπεζα. Ἤθελε νὰ χαλάση «συνάλλαγμα».

Αὐτὴ ἡ λέξι «συνάλλαγμα» κουδούνισε στ' αὐτιά μου σὰν γλυκύτατη μουσική.

— Νὰ σὲ πάω ἐγώ, θεῖε Τζών.

★

Τὸν πῆγα ὡς τὴν Τράπεζα μὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸν διευκολύνω σὲ ὅλα. Μά, ὅταν φτάσαμε στὴν πόρτα, μοῦ ἔκοψε τὶς ἐξυπηρετικὲς προθέσεις.

—Ἐσύ, μοῦ λέει, πήγαινε στὴ δουλειά σου. Θὰ κανονίσω μόνος μου ἐδῶ.

— Γιατί, θεῖε; Μπορεῖ νὰ σοῦ παρουσιαστῆ καμμιὰ δυσκολία.

— Πήγαινε, πήγαινε ποὺ σοῦ λέω, ἐπέμεινε ἐπιτακτικά. Τί δυσκολίες νὰ μοῦ παρουσιαστοῦν;

Ἦταν φανερὸ πὼς δὲν ἤθελε νὰ ἰδῶ πόσο συνάλλαγμα θὰ ἐξαργύρωνε. Ποιὸς ξέρει τί γενναιόδωρους σκοποὺς εἶχε ὁ θεῖος. Ἂς μὴν ἤμουν ἀδιάκριτος. Τὸν ξαναεῖδα τὸ μεσημέρι. Εἶχε ἑτοιμάσει κάτι γράμματα.

— Ποῦ εἶναι ἡ πόστα; μὲ ρωτάει.

—Ἄς τα θεῖε Τζών. Θὰ τὰ ρίξω ἐγώ.

— Νά, μοῦ λέει, πάρε καὶ γιὰ τὰ γραμματόσημα.

Μοῦ δίνει ἕνα δεκάρικο. Τὰ γραμματόσημα ἔκαναν εἴκοσι τρεῖς.

— Φτάσανε τὰ λεφτά, γιὰ τὸ ταχυδρομεῖο; ρωτάει τ' ἀπόγευμα.

— Φτάσανε θεῖε.

Δὲ μποροῦσα νὰ ἤμουν τόσο μικροπρεπής, ὥστε νὰ τοῦ ζητήσω τὰ ὑπόλοιπα. Αὐτὲς οἱ μικροδαπάνες περιλαμβάνονται στὰ καθήκοντα φιλοξενίας προσφιλῶν προσώπων.

Στὸ σπίτι μας ἀκολούθησε ἀληθινὸ προσκύνημα. Συγγενεῖς γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι περνοῦσαν γιὰ νὰ ποῦν τὸ «καλῶς ὥρισες» στὸ θεῖο Τζὼν καὶ νὰ τοῦ ποῦν τὸ πόσο τὸν ἀγαποῦσαν καὶ μὲ πόση λαχτάρα περίμεναν τόσα χρόνια νὰ τὸν δοῦν. Γιὰ μᾶς, δὲ μποροῦσαν νὰ κρύψουν τὴ ζήλεια τους.

Φεύγοντας ἀπὸ τὴν πρώτη ἐπίσκεψι ὁ Στέλιος, μᾶς πέταξε ἕναν ὑπαινιγμὸ γεμᾶτο φαρμάκι:

— Μονοπώλιο τὸν ἔχετε!

Τὸν εἴχαμε καὶ θὰ τὸν κρατούσαμε.

Τὸ βράδυ, ὅταν πέφταμε νὰ κοιμηθοῦμε, στήναμε κουβέντα μὲ τὴ Μαίρη σχετικὰ μὲ τὸ θεῖο Τζών. Τὰ θέματά μας ἦταν δύο. Τὸ πρῶτο, τί νὰ εἶχαν οἱ βαλίτσες, ποὺ ἦταν καὶ τόσο βαρειές. Ὅσες φορὲς δοκιμάσαμε νὰ τὶς ἀνοίξουμε— ἀπὸ ἁπλὸ ἐνδιαφέρον δηλαδὴ—δὲν τὸ κατορθώσαμε. Καὶ τὸ δεύτερο, τί δῶρα θὰ μᾶς ἔκανε. Ὅσο νἆναι, κάτι θὰ μᾶς εἶχε φέρει. Ἄσε τὴ χρηματικὴ βοήθεια ποὺ θὰ μᾶς ἄφηνε, φεύγοντας. Καὶ βέβαια, θὰ βοηθοῦσε καὶ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς, ἀλλὰ ἡ χοντρὴ μερίδα θἄπεφτε σὲ μᾶς, ποὺ εἴχαμε καὶ τὸ εὐχάριστο βάρος τῆς φιλοξενίας του. Καὶ τί φιλοξενία: Φαγητὰ ἐκλεκτά, ἐκδρομές, θέατρα, κεράσματα καὶ δὲν ἄφηνα τὸ θεῖο Τζὼν νὰ πληρώση τίποτα. Ὁ θεῖος Τζὼν ἔβλεπε αὐτὲς τὶς περιποιήσεις καὶ εἶπε:

— Κάνετε μεγάλες σπατάλες. Ἐγὼ ξέρετε πῶς ἄρχισα;

Μᾶς διηγήθηκε τὴ σταδιοδρομία του: Μὲ παξιμάδι καὶ νερὸ ζοῦσε τὰ πρῶτα χρόνια, μέχρι νὰ πιάση ἕνα ποσὸν καὶ νὰ βάλη μπρὸς δική του δουλειά. Ὅλο τὸ πᾶν, γιὰ νὰ πάη μπροστὰ ὁ ἄνθρωπος, εἶναι ἡ οἰκονομία. Νὰ βασίζεται στὶς δικές του δυνάμεις καὶ ποτὲ νὰ μὴ περιμένη ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Μετὰ τὶς πρῶτες μέρες, ὁ θεῖος Τζὼν ἄρχισε τὶς ἐπισκέψεις στοὺς λοιποὺς συγγενεῖς. Συχνὰ ἐρχόντουσαν καὶ τὸν ἔπαιρναν οἱ ἴδιοι. Ἔπειτα ἀπὸ κάθε τέτοια ἐπίσκεψι, ὁ θεῖος γύριζε πάντα μὲ κάποιο πρᾶγμα στὰ χέρια: Κάποιο σερβίτσιο ἑλληνικῆς τέχνης, ἕνα σταχτοδοχεῖο, ἕνα βάζο, ἕνα ἀσημένιο δίσκο, ἕνα χαρτοκόπτη, μέχρι καὶ παντόφλες κεντητὲς ἔφερε μιὰ μέρα. Τὶς εἶχε κεντήσει—πότε πρόφτασε κι᾽ ὅλας!— ἡ θεία Στέλλα. Οἱ ἀγαπητοί μας συγγενεῖς κύτταζαν νὰ τὸν μπουκώσουν, ἐλπίζοντας νὰ τὰ εἰσπράξουν ἑκατονταπλάσια.

Αἴ, βέβαια, δὲ μπορούσαμε νὰ τοῦ ἀπαγορέψουμε τοῦ θείου Τζὼν νὰ πηγαίνη καὶ στοὺς ἄλλους συγγενεῖς καὶ νὰ δέχεται δῶρα. Οὔτε ν᾽ ἄφηνε καὶ σ᾽ αὐτοὺς κάτι, γιὰ νὰ τοὺς βοηθήση, παρ᾽ ὅλο ποὺ ἡ Μαίρη μοῦ ἔλεγε: «Ὅ,τι δώση στοὺς ἄλλους, θὰ τὸ κόψη ἀπὸ μᾶς». Ἡ Μαίρη ἡσύχασε ἐντελῶς, ὅμως, ὅταν μιὰ μέρα ὁ θεῖος Τζών, εἶπε στὸ Μπούλη:

— Ἐσέναν ἐγὼ θὰ σὲ κάνω πλούσιο!...

Σ᾽ αὐτὴ τὴν ἔξοχη κουβέντα, τὸ πρόσωπο τῆς Μαίρης ἀστραποβόλησε. Ὅσο γιὰ μένα, μοῦ ἦρθε κόμπος στὸ λαιμό. Ὅταν βρεθήκαμε μόνοι μὲ τὴ Μαίρη, ἀγκαλιαστήκαμε αὐθόρμητα. Ἐπὶ τέλους, ὁ θεῖος Τζὼν ἐκδηλώθηκε. Αὐτὴ τὴ δήλωσι «ἐσέναν ἐγὼ θὰ σὲ κάνω πλούσιο» τὴν εἶπε ἀκόμα τρεῖς τέσσερις φορὲς ὁ θεῖος Τζών, ἄρα δὲν ἦτανε κουβέντα ποὺ τοῦ ξέφυγε σὲ μιὰ στιγμὴ ἐνθουσιασμοῦ. Ἦταν μελετημένη ἡ δουλειά. Θεέ μου σ᾽ εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ ἐπεφύλαξες ἕναν τόσο καλὸ θεῖο...

★

Καὶ ἦρθε ὁ καιρὸς ποὺ θάφευγε ὁ θεῖος. Ἄλλη παρέλασι τῶν συγγενῶν, ποὺ ὅλοι τοῦφερναν καὶ ἀπὸ κάποιο ιδῶρο γιὰ ἀναμνηστικὸ—τάχα— τῆς πατρίδας.

Ὅταν ἔφτασε ἡ μέρα τοῦ ταξιδιοῦ, μᾶς ἔτρωγε ἡ ἀγωνία γιὰ τὴν ὑπόσχεσι τοῦ θείου Τζών. Μήπως τὴν εἶχε ξεχάσει; Ὄχι. Ὅταν ἀποφάγαμε τὸ μεσημέρι, ὁ θεῖος Τζὼν χάϊδεψε τὸ Μπούλη στοργικά.

— Ἔλα δῶ Μπούλη. Ὁ θεῖος φεύγει ἀπόψε καὶ ἴσως νὰ μὴ σὲ ξαναϊδῆ. Ἔχω κάτι σπουδαῖο γιὰ σένα. Περίμενε λίγο.

Σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸ δωμάτιό του. Ἡ στιγμὴ τῆς μεγάλης προσδοκίας. Κυτταζόμαστε μὲ τὴ Μαίρη καὶ τὰ μάτια μας φανέρωναν τοὺς κρυφούς μας διαλογισμούς. Μάλιστα ἡ Μαίρη μοῦ πιασε τὸ χέρι καὶ μοῦ τὄσφιξε. Ἡ πόρτα ἀνοίγει. Νὰ ὁ θεῖος Τζών. Κρατάει ἕνα κουτί. Κάθεται. Τὸ ἀνοίγει. Καὶ τί βλέπω, Θεέ μου; Ἕνας κουμπαρᾶς! Ὁ θεῖος τραβᾶ κοντά του τὸ Μπούλη:

— Τὸ βλέπεις αὐτό, Μπούλη; Αὐτὸ εἶναι κουμπαρᾶς. Ὅ,τι σοῦ δίνει ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμᾶ καὶ ὁ νουνός, θὰ τὸ ρίχνης ἐδῶ μέσα. Δὲ θ᾽ ἀγοράζης καραμέλλες, σοκολάτες καὶ ζωγραφιές. Σιγὰ-σιγὰ ὁ κουμπαρᾶς θὰ γεμίση καὶ τότε ὁ μπαμπᾶς θὰ σοῦ βάλη τὰ λεφτὰ στὴν Τράπεζα, γιὰ νἄχουν τόκο. Θὰ πάρης ἄλλον κουμπαρᾶ κι᾽ ἄλλον κι᾽ ἄλλον. Ἔτσι θὰ μάθης τί εἶναι οἰκονομία καὶ ἀποταμίευσι ποὺ λένε. Θὰ μάθης ὅτι ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ξοδεύης μιὰ δεκάρα χωρὶς νὰ πιάνη τόπο. Σὲ λίγα χρόνια θἄχης δικό σου ἕνα ποσό. Θὰ κάνης μ᾽ αὐτὸ μιὰ δουλειά, ἔπειτα ἄλλη, ἔπειτα ἄλλη καί, ἂν ἔχης μάθει νὰ κάνης οἰκονομία, θὰ γίνης μιὰ μέρα πλούσιος. Καὶ ἅμα θὰ γίνης πλούσιος, νὰ θυμᾶσαι πῶς τὸ χρωστᾶς στὸ θεῖο Τζών. Καὶ ἂς κάνω ἐγὼ τὴν πρώτη ἀρχή.

Ἔβγαλε μὲ ἡγεμονικὴ χειρονομία ἕνα τάλληρο καὶ τὄρριξε μέσα. «Γκλὶνν» ἔκανε τὸ τάλληρο, κι᾽ ὁ ἦχος ἀντήχησε σὰν πένθιμη καμπάνα μέσα μου.

★

Τὸν συνωδέψαμε στὸ καράβι, πολὺ κατσουφιασμένοι. Ὁ θεῖος Τζὼν τὸ παρατήρησε:

— Καταλαβαίνω, εἶπε. Λυπόσαστε ποὺ φεύγω. Κι᾽ ἐγὼ λυπᾶμαι, μὰ πρέπει νὰ γυρίσω. Φεύγω πολὺ συγκινημένος. Μὲ γεμίσατε δῶρα ὅλοι σας... (ἦταν καὶ οἱ ἄλλοι συγγενεῖς μὲ τὴν τελευταία ἐλπίδα τῆς μεγάλης χειρονομίας). Γειά σας...

Ἀνέβηκε στὸ καράβι καὶ μᾶς κούνησε τὸ μαντῆλι. Γειά σου θεῖε Τζών. Ἦρθες μὲ τρεῖς βαλίτσες καὶ φεύγεις μὲ τέσσερις... Στὸ καλό.

★

— Τὸν ξεζουμίσατε τὸν ἄνθρωπο! μοῦ εἶπε μὲ ἔχθρα ὁ Στέλιος, ὅταν τὸ πλοῖο μὲ τὸ θεῖο Τζὼν σήκωνε ἄγκυρα.

— Ναί, Στέλιο. Ἀλλὰ ὅταν ξανάρθη μὲ τὸ καλό, θὰ σοῦ τὸν παραχωρήσω!

Γυρίσαμε στὸ σπίτι, σὰν νἀρχόμαστε ἀπὸ κηδεία. Ὅπως καθόμαστε σιωπηλά, ἀκοῦμε ἕνα θόρυβο, σὰν κάτι νάσπασε. Καὶ μπαίνει ὁ Μπούλης, κρατῶντας τὸ τάλληρο:

— Μπαμπᾶ, ἔσπασα τὸν κουμπαρᾶ καὶ πάω ν᾽ ἀγοράσω καραμέλλες!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 660

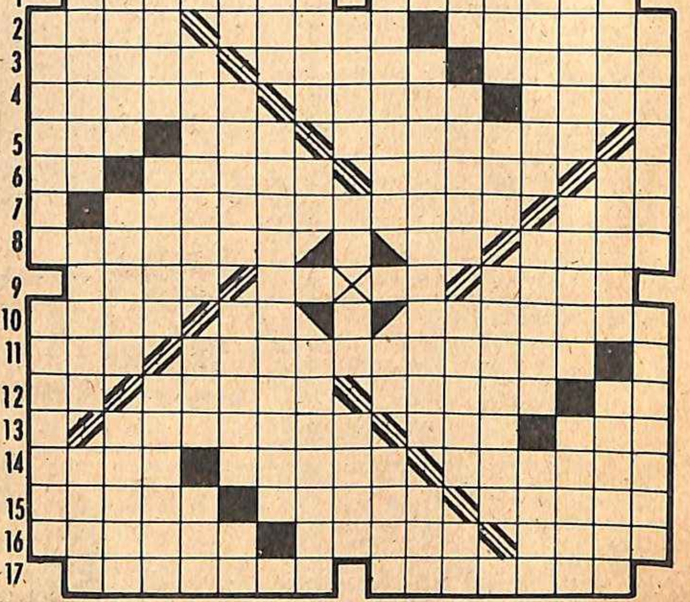

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Σκοτεινὸ καὶ καθόλου λαμπρό. — Ἐπωνυμία ἑνὸς Ἡρώδη, γυιοῦ ἐκείνου ποὺ διέταξε τὴ σφαγὴ τῶν νηπίων.
2 Ἐπίσημο καπέλλο. — Ἐξασφαλίζει ἄφθονο νερό.—Περίπατος.
3 Τρομερὸ ὅπλο ποὺ εὐτυχῶς δὲ χρησιμοποιήθηκε μέχρι σήμερα (πληθ.). — Πόλις τῆς Πελοποννήσου.—Ἔκτασις μὲ ἄφθονο πράσινο.
4 Σφραγίδα. — Τὸ καμπύλον ἐσωτερικὸ μέρος ἀψῖδος ἢ θόλου. — Σήκωνε (ναυτικὸ παράγγελμα).
5 Τριπλασιάζει.—Τελικὸς σύνδεσμος. — Ἀπάντησις, συνήθως δυσάρεστη.
6 110. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Δημιουργῶ κάτι. — Δυὸ συνεχόμενα σύμφωνα τοῦ ἀλφαβήτου.
7 Ἐφέσιος γεωγράφος τοῦ Α΄ π. Χ. αἰῶνος. — Ἀρχικὰ ἀθλητικοῦ ὁμίλου.
8 Παιγνίδι ἀλλὰ καὶ μεταμφίεσις. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Γυμναστικὸ παράγγελμα.
9 Βρίσκεται στὸν Παράδεισο. —Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος.— Μονὰς ἠλεκτρολογίας.—Ὡραία γυναῖκα τοῦ μωαμεθανικοῦ παραδείσου.
10 Στρῶμα ἀπὸ πέτρες ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὶς γραμμὲς τοῦ σιδηροδρόμου. — 270.— Ἔργον τοῦ Ντοστογιέφσκυ.
11 Κοπέλλα. — Ἐπικίνδυνος γιὰ τὴν ὑγεία μας.
12 Τὰ δυὸ ἄκρα τῶν Τεμπῶν. —Πρόσωπο στενὰ συνδεδεμένο μὲ τὸν Χριστό. — Ἱεροδίκης (τουρκ.) — Ἔτσι ἀρχίζει καὶ τελειώνει κάθε χρόνος.
13 Ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας. — Δηλητήριον. — Ἐπιφώνημα ποὺ συνηθίζουν οἱ ξένοι στὸ τηλέφωνο.
14 Λιμάνι (ξεν.).—Μεγάλη πεῖνα. — Μέρος τῆς κεφαλῆς.
15 Φροῦτο. — Φαγητὸ ποὺ τρώγεται πάντα ζεστό. — Ἰδιοσυγκρασία (μεταφ.).
16 Αἰθέριο ἔλαιο ποὺ μᾶς δίνουν τὰ ἄνθη τῆς πορτοκαλιᾶς καὶ τῆς νερατζιᾶς.— Προκλητικά. — Τὸ μικρὸ ὄνομα ἠθοποιοῦ μας.
17 Ἀμηχανῶ. — Ἀνωμαλία τοῦ ὀργανισμοῦ μας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Φρούριο. — Βγαίνει ἀπὸ τυπογραφεῖο.
2 Ἄροτρο. — Μάρθα...: ἀστέρι ποὺ ἔσβυσε πρὸ μηνῶν. — Στὸ νερὸ δὲ γίνονται.
3 Ζάν...: Γάλλος ἠθοποιός. — Δὲν προσφέρουν τίποτα στὴν ὄσφρησι. — Μέρος τοῦ πλοίου.
4 ... Ταμίρωφ: ἀστέρι τοῦ Χόλλυγουντ. — Τὸ νῆμα μὲ τὸ ὁποῖο δένονται τὰ ἀγκίστρια. — Φροντίζει γιὰ τὴν ὑγεία μας.
5 Ὁδηγεῖ στὸ διαζύγιο.—Ἐπώνυμον διασήμου συγγραφέως. — Πρόσταγμα τῆς γυμναστικῆς.
6 Τὰ δυὸ ἄκρα τοῦ Ρίφ.—Ἀγγλικὴ ἀποικία στὰ Ν.Δ. τῆς Ἀραβίας. — ... ντὲ Μίλ: γνωστὸς σκηνοθέτης.—Ἀριθμὸς (ὀπτικῶς).
7 Προστακτικὴ τῶν παραπομπῶν. — Ἐξασφαλίζει αἷμα σὲ κάποιον ποὺ τὸ χρειάζεται.
8 Καλύπτουν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς Γῆς. — Νότα.— Ἐξομοιώνω.
9 Ἀνόθευτα. — Ἐπιτατικὸ μόριο. — Συνεχόμενα σύμφωνα. — Ποδοσφαιρικὸς ὅρος.
10 Ὀργώνω. — Ἀγγλικὰ σημαίνουν «ἐν τάξει». — Ἀρχικὰ ποὺ θὰ σᾶς θυμίσουν μεταφορικὸ μέσον.
11 Τακτικοὶ πελάτες ἑνὸς ἐντύπου. — Συγχρόνως.
12 Ὅμοια σύμφωνα. — Δὲν περιέχει οὔτε ἴχνος νεροῦ.— Ὀλιγαρκής. — Ἀνεστραμμένα σχηματίζουν χρόνον τοῦ ρήματος.
13 Ὅμοια στὸ μέγεθος.— Χοῖρος. — Κατοίκησις.
14 Ἀγωνίζομαι. — Περιέχει ἄφθονη φαντασία. — Μύτη βελόνας.
15 Κατάργησις. — Γόης τῆς ἀρχαιότητος. — Χρονικὸ ἐπίρρημα (δημ.).
16 Ἀποτέλεσμα ἀθλητικῆς συναντήσεως. — ... Λάντσα: ἀστέρι τῆς ὀθόνης. — Τὸ σύνολο τῶν φυτῶν μιᾶς περιοχῆς.
17 Ἀπρεπής. — Ζεσταίνουν τὰ πόδια.

ΠΑΝ. Γ. ΠΟΡΤΟΥΛΑΣ

Ἡ λύσις τοῦ 659
στὴ σελ. 90

✪✪

Ἕνας φιλάνθρωπος ὑδρονόμος

Στὸ Βάλντεν τῆς πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης συνελήφθη πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ὁ ἐντεταλμένος μὲ τὴ σύνταξι τῶν λογαριασμῶν τοῦ νεροῦ δημοτικὸς ὑπάλληλος Ρίτσαρντ Μπαίρντ, ἡλικίας 65 χρόνων. Ὅπως ἀπέδειξε ὁ γενόμενος ἔλεγχος, ὁ Μπαὶρντ εἶχε ἀπὸ χρόνια τὴ συνήθεια νὰ μειώνη τοὺς λογαριασμοὺς ὡρισμένων φτωχῶν καταναλωτῶν, γιατὶ τοὺς λυπότανε! Ἔτσι εἶχε ζημιώσει τὸ δῆμο 16151 δολλάρια.

— Τί κρῖμα νὰ μὴν ἔχω ραντεβοῦ μαζί σας!...

— Καὶ εἶχα τόσα νὰ σοῦ πῶ, ἂν ἤμαστε ξαπλωμένοι στὴν πρασινάδα!...

— Ξέρετε, αὐτὴ ἡ βροχὴ θὰ εἶναι πολὺ ὠφέλιμη στὴ γεωργία...

— Τὴν ἔπαθα, κορίτσι μου, μὲ τὴν κλειστὴ ὀμπρέλλα, ποὺ μοὖπες στὸ τηλέφωνο νὰ κρατάω, γιὰ νὰ μὲ γνωρίσης!...

Αἱ περιττές τρίχες

Πῶς μπορεῖτε ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτές

1. ΓΑΜΠΕΣ.— Γιὰ ὅλες τὶς γυναῖκες — ἐκτὸς ἀπὸ τὶς πολὺ ξανθές — ἀποτελοῦν ἕνα πρόβλημα οἱ τόσο ἀντιαισθητικὲς τρίχες, ποὺ σκεπάζουν τὶς γάμπες τους καὶ ποὺ διακρίνονται ἀκόμα καὶ κάτω ἀπ' τὶς χοντρότερες κάλτσες νάϋλον. Πῶς μπορεῖτε, λοιπόν, ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτές;

Ἂν θέλετε νὰ διαθέτετε γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ λίγα λεπτὰ μονάχα, ἀλλὰ νὰ τὰ διαθέτετε συχνά, τότε τὸ ξύρισμα ἀποτελεῖ τὴν ἁπλούστερη λύσι. Δὲν εἶν' ἀλήθεια πὼς οἱ τρίχες φυτρώνουν ὕστερα σκληρότερες. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ξυράφι κόβει τὶς λεπτὲς ἄκρες τους, μᾶς φαίνονται πιὸ σκληρὲς καὶ πιὸ χοντρές, ὅταν μεγαλώση αὐτὸ ποὺ ἀπόμεινε.

Ἡ καταλληλότερη εὐκαιρία γιὰ τὸ ξύρισμα, εἶναι τὴν ὥρα τοῦ μπάνιου σας. Ἀλείφετε τὶς γάμπες σας μὲ ἄφθονη σαπουνάδα, γιὰ νὰ μαλακώσουν καὶ ν' ἀνασηκωθοῦν οἱ τρίχες, καὶ μεταχειρίζεσθε μιὰ ξυριστικὴ μηχανὴ (μὲ καινούργιο τὸ ξυραφάκι). Ξυρίζετε δὲ μὲ μακρειὲς κινήσεις, ἀντίθετα πρὸς τὴ διεύθυνσι τῶν τριχῶν.

Μολονότι τὸ ξύρισμα εἶναι τόσο γρήγορο καὶ ἁπλό, δὲ δίνει ἀποτελέσματα μακρᾶς διαρκείας, ὅπως ἡ ἀποτρίχωσι μὲ τὸ κερί, ποὺ ἀφαιρεῖ τὶς τρίχες ἀπὸ τὴ ρίζα (ὄχι ὅμως καὶ τὴ ρίζα μαζί). Ἔτσι, οἱ τρίχες κάνουν 3—4 βδομάδες γιὰ νὰ ξαναφυτρώσουν. Ἐπιπλέον, οἱ καινούργιες ποὺ βγαίνουνε, ἔχουν τὶς λεπτὲς ἄκρες τους, κι' ἐπομένως δὲν τὶς νοιώθουμε σκληρὲς ὅπως τὶς ξυρισμένες.

Ὑπάρχουν δύο εἴδη κεριοῦ γιὰ ἀποτρίχωσι: τὸ σχεδὸν ὑγρό, ποὺ τὸ λυώνετε πάνω ἀπὸ ζεστὸ νερό, καὶ τὸ στερεό, ποὺ χρειάζεται φωτιὰ γιὰ νὰ λυώση. Προτιμᾶτε τὸ στερεό, ἂν ἔχετε πολλὲς τρίχες στὶς γάμπες σας.

Πουντράρετε τὸ δέρμα μὲ ἄφθονο τάλκ. Λυώνετε τὸ κερί. Δοκιμάζετε στὴν ἄκρη τοῦ δαχτύλου σας μιὰ σταγόνα του, γιὰ νὰ δῆτε μήπως καίει πολύ. Καί, μὲ μιὰ ξύλινη σπάτουλα, τ' ἁπλώνετε ἀνάποδα ἀπ' τὴν κατεύθυνσι τῶν τριχῶν, ἀπ' τὸν ἀστράγαλο ὣς τὸ γόνατο, σχηματίζοντας μιὰ λουρίδα πλάτους 2—3 πόντων. Σὲ λίγα λεπτά, τὸ κερὶ ἔχει πήξει. (Μὴν ἀφίσετε ὅμως νὰ γίνη πολὺ σκληρὸ ὥστε νὰ τρίβη). Ἀνασηκώνεται ὕστερα μὲ τὸ νύχι σας τὴν κάτω ἄκρη καὶ τὸ τραβᾶτε γρήγορα κι' ἀπότομα. Δὲ θὰ πονέσετε ἔτσι σχεδὸν καθόλου, μολονότι ξερριζώνονται ὅλες οἱ τρίχες μαζί. Ἀντίθετα, ἂν τὸ τραβήξετε σιγὰ-σιγά, θὰ πονέσετε.

Λυώνετε ὕστερα τὸ κερὶ (μπορεῖτε καὶ νὰ τὸ φιλτράρετε ἀπὸ ἕνα τουλπάνι) καὶ τὸ ξαναχρησιμοποιεῖτε γιὰ τὴν ἑπομένη λουρίδα. Μπορεῖτε νὰ τὸ μεταχειρισθῆτε ὁσεσδήποτε φορές.

2. ΜΠΡΑΤΣΑ.— Ἂν εἶσαστε μελαχροινή, θἄχετε ἴσως τὸν καϋμό, ὅτι οἱ μικρὲς σκοῦρες τρίχες ποὺ φυτρώνουν στὰ μπράτσα σας, κάνουν ἄσχημη ἐντύπωσι, ὅταν φορᾶτε κοντὰ μανίκια. Μὴν ἐπιχειρήσετε ὡστόσο ποτὲ νὰ τὶς ξυρίσετε, γιατί, ὅταν ξαναμεγαλώσουν, θὰ ἔχουν σκληρὲς καὶ μυτερὲς ἄκρες. Ἡ καλύτερη μέθοδος σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, εἶναι ὁ ἀποχρωματισμός.

Προκειμένου γιὰ ἕνα ἐλαφρὸ τρίχωμα, τὸ περνᾶτε ἁπλῶς μ' ἕνα βαμπάκι βουτηγμένο σὲ ὀξυζενὲ 20 ὄγκων, στὸ ὁποῖο ἔχετε προσθέσει λίγες σταγόνες ἀμμωνία.

Ἂν ὅμως οἱ τρίχες εἶναι χοντρότερες καὶ πιὸ σκοῦρες, φτιάχτε μιὰ ἀραιὴ πάστα μὲ μιὰ κουταλιὰ τάλκ, ἀνάλογη ποσότητα ὀξυζενὲ 20 ὄγκων καὶ 4 σταγόνες ἀμμωνία. Ἀφοῦ πλύνετε καὶ σκουπίσετε καλὰ τὰ μπράτσα σας, τ' ἀλείφετε μὲ τὴν πάστα αὐτὴ καὶ τὴν ἀφίνετε 10 λεπτὰ νὰ ξεραθῆ. Ἔπειτα τὰ ξεπλένετε μὲ ζεστὸ νερό, κατόπιν μὲ κρύο καὶ βάζετε λίγη θρεπτικὴ κρέμα γιὰ νὰ μὴ στεγνώση πολὺ τὸ δέρμα. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, οἱ τρίχες ξεθωριάζουν καὶ γίνονται σχεδὸν ἀόρατες. Συγχρόνως ἀδυνατίζουν λίγο-λίγο. Πάντως, ὁ ἀποχρωματισμὸς αὐτὸς πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνεται δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα.

3. ΠΡΟΣΩΠΟ.— Οἱ τρίχες τοῦ προσώπου εἶναι οἱ πιὸ ἐνοχλητικές. Ἂν δὲν εἶναι πολλές, τὶς ἀποχρωματίζετε δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα μὲ ὀξυζενὲ καὶ ἀμμωνία, ὅπως εἴπαμε γιὰ τὰ μπράτσα.

Προκειμένου γιὰ πολλὲς καὶ σκοῦρες τρίχες, χρησιμοποιεῖτε μιὰ κρέμα ντεπιλατουάρ. Ἔχετε ὅμως ὑπ' ὄψι, ὅτι διαλύει μόνο τὸ τμῆμα τῶν τριχῶν ποὺ προεξέχει ἀπ' τὸ δέρμα, συνεπῶς οἱ τρίχες χάνουν τὶς λεπτὲς ἄκρες τους, κι' ὅταν ξαναμεγαλώσουν, εἶναι πιὸ σκληρὲς καὶ χοντρές. Ἡ μέθοδος πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνεται κάθε 3—4 μέρες.

Στὸ πηγοῦνι καὶ στὰ μάγουλα μπορεῖτε νὰ μεταχειριστῆτε τὴν ἀποτρίχωσι μὲ κερί. Στὸ ἐπάνω χεῖλι ὅμως προτιμότερο νὰ τὴν ἀποφύγετε, γιατὶ τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι πιὸ εὐαίσθητο.

Ἡ ἠλεκτρόλυσι εἶναι ὁ μόνος τρόπος μόνιμης ἀποτριχώσεως. Μιὰ λεπτὴ βελόνα εἰσάγεται στὸν πόρο ἀπ' ὅπου φυτρώνει ἡ κάθε τρίχα, καὶ μὲ τὴ διοχέτευσι ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, καταστρέφεται ἡ ρίζα. Ἡ ἠλεκτρόλυσι δὲν εἶναι ὀδυνηρή, ὅπως θὰ νομίζετε. Τὸ μόνο ποὺ νοιώθει κανείς, εἶναι ἕνα μικρὸ τσίμπημα, κάθε φορὰ ποὺ χώνεται ἡ βελόνα. Πάντως, γιὰ δέρματα πολὺ εὐαίσθητα, μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ ἕνα τοπικὸ ἀναισθητικό.

Ἀφοῦ καταστραφῆ ἔτσι μιὰ τρίχα, δὲν ξαναφυτρώνει πιά. Μπορεῖ ὅμως νὰ βροῦνε τότε τὴν εὐκαιρία νὰ δυναμώσουν ἄλλες γειτονικές, ποὺ εἶχαν μείνει ὣς τότε ἀσθενικές, κι' ἔτσι νὰ χρειαστῆ ἐπανάληψι τῆς ἀποτριχώσεως. Ἂν εἶναι ἔμπειρος ὁ γιατρὸς ποὺ θὰ κάνη αὐτὴ τὴ δουλειά, δὲ μένουν καθόλου σημάδια.

Ἡ ἠλεκτρόλυσι γίνεται μὲ δυὸ μεθόδους: μὲ διαθερμία ἢ μὲ γαλβανικὸ ρεῦμα. Ἡ πρώτη εἶναι γρηγορώτερη, σχετικὰ φτηνότερη καὶ καταλληλότερη ὅταν ὑπάρχουν πολλὲς τρίχες. Μ' αὐτὴν καταστρέφονται περὶ τὶς 200 τρίχες σὲ μισὴ ὥρα, ἐνῶ μὲ τὴν ἄλλη 50 μόνο.

4. ΜΑΣΧΑΛΕΣ.— Ἡ πιὸ συνηθισμένη μέθοδος ἀποτριχώσεως γιὰ τὶς μασχάλες εἶναι τὸ ξύρισμα. Ὑπάρχουν μάλιστα εἰδικὰ μικρὰ ξυράφια γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

Ἂν χρησιμοποιῆτε ἀποσμητικὰ προϊόντα (ποὺ εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικώτερα ὅταν δὲν ὑπάρχουν τρίχες), μπορεῖτε νὰ τὰ μεταχειρισθῆτε εἴτε πρὶν ἀπ' τὸ ξύρισμα, εἴτε 48 ὧρες ἔπειτα ἀπ' αὐτό. Ποτὲ ἀμέσως μετὰ τὸ ξύρισμα. Γιατὶ οἱ χημικὲς οὐσίες ποὺ περιέχουν, μπορεῖ νὰ ἐρεθίσουν ἕνα δέρμα φρεσκοξυρισμένο, ἰδίως ἂν ὑπάρχη τὸ ἐλάχιστο κόψιμο ἀπ' τὸ ξυράφι.

Ἂν τὸ φόρεμά σας εἶναι ἰδιαίτερα...ἀποκαλυπτικό, προτιμῆστε τὴν κρέμα ντεπιλατουάρ. Διαλύει τὶς τρίχες ὣς τὴν ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος κι' ἀφίνει τὴν ἐπιδερμίδα ἐντελῶς λεία καὶ ἁπαλή. Πρέπει ὅμως νὰ ἐπαναλαμβάνεται ἡ μέθοδος ἐξ ἴσου συχνὰ ὅπως καὶ τὸ ξύρισμα — δηλαδὴ μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα τὸ λιγώτερο.

Ἁπλώνετε τὴν κρέμα πάνω στὸ δέρμα, περιμένετε 3 λεπτὰ περίπου κι' ὕστερα τὴ σκουπίζετε μ' ἕνα βαμπάκι. Ἡ κρέμα παίρνει μαζί της καὶ τὶς λυωμένες τρίχες. Γιὰ οἰκονομία, μπορεῖτε νὰ ξαναμεταχειριστῆτε αὐτὴ τὴν ἴδια κρέμα καὶ στὴν ἄλλη μασχάλη σας. Ἀμέσως ὅμως, γιατὶ χαλάει ἂν μείνη ἐκτεθειμένη πολὺ στὸ φῶς καὶ στὸν ἀέρα.

Καὶ μιὰ συμβουλὴ ἀκόμα: Γιὰ ν' ἀποφύγετε τὴ δυσάρεστη μυρωδιὰ αὐτῆς τῆς κρέμας, φροντίστε νὰ μὴν ἔρθη σ' ἐπαφὴ μὲ νερό. Τὴν ἀφαιρεῖτε δηλαδὴ ὅσο περισσότερο μπορεῖτε, μ' ἕνα βαμπάκι ἢ μὲ μιὰ ξύλινη σπάτουλα, προτοῦ πλύνετε τὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ χλιαρὸ νερό.

ΠΡΩΤΕΣ ΔΡΟΣΙΕΣ

Ἀμέσως μόλις ἔπιασαν οἱ πρῶτες οἱ δροσιὲς
κι' εὐθὺς μόλις ἐμύρισαν οἱ πρῶτες οἱ βροχοῦλες,
ὁ κόσμος ἐγκατέλειψε τὶς ἀκροθαλασσιές,
τὰ μέρη τὰ πευκόφυτα καὶ τὶς ψηλὲς ραχοῦλες
καὶ δίχως καθυστέρησι ἐγύρισε στὴν πόλι,
μὲ ἀναμνήσεις ἄφθονες καί... ἄδειο πορτοφόλι!

*

Ἐ τὸ Ἄστυ ἐπανέκαμψαν κι' ἐπαναχάμπτουν ὅσοι
γι' ἀλλοῦ τὰ μπογαλάκια τους τὰ εἴχανε φορτώσει
κι' ἡ πόλις ποὺ ἦταν ἔρημη, μέχρι προχθὲς ἀκόμα,
ζωὴ καὶ πάλι ἀπέκτησε καὶ πῆρε νέο χρῶμα...
Σοκολατένια χρώματα κι' ἡμίμαυρα ἰδίως
τῆς πόλεως πλημμύρισαν τοὺς δρόμους αἰφνιδίως
καὶ λὲς τὸ πᾶν πὼς ἄλλαξε καὶ πὼς αὐτὸν τὸ μῆνα
ἀπό... Σοράγιες γέμισε ὁλόκληρη ἡ Ἀθήνα!

*

Τὰ κέντρα ποὺ παρέμεναν βουβὰ καὶ σκοτεινὰ
τὶς συντροφιὲς τὶς εὔθυμες ἀπέκτησαν ξανὰ
ποὺ σὲ πολλὲς κι' ἀτέλειωτες τὸ ρίχνουν ἀφηγήσεις
γιὰ θερινὰ ταξίδια τους καὶ γιὰ περιηγήσεις...
Μιλοῦν γιὰ Λίντο, γιὰ Βισύ, γιὰ Μπιάριτς καὶ γιὰ Κάννε
καὶ δῶσ' του οἱ περισσότεροι σερβίρουνε «κοτσάνες»,
διότι τὸ ταξίδι τους τὸ πλέον μακρυνὸ
δὲν ὑπερέβη, φίλε μου, τό... Πόρτο Γερμενό!

*

Μὲ πρώτη νύξι ὅλες τους καὶ πρώτη εὐκαιρία
ἀνοίγουν ἀκατάσχετη... Σουσουδοφλυαρία!
Κι' ἡ μιὰ σοῦ λέει πὼς τρέλλανε στὴν «πλάζ», βιομηχάνους,

ἢ μᾶλλον πὼς τοὺς ἔκανε νὰ χάσκουν σὰν τοὺς χάνους,
ἡ ἄλλη πὼς ἐθάμπωσε πολλοὺς πλουσίους ξένους
καὶ πὼς ἐπῆρε προξενιὲς ἀπὸ δυὸ - τρεῖς... προξένους
κι' ἡ τρίτη ὅτι πότισε καὶ κροίσους μὲ πικρία,
«καθόσον τοὺς παράτησε εἰς τῶν... λουτρῶν τὰ κρύα!»

*

Μὰ πλὴν ἀπὸ τὰ «φούμαρα» ἐδῶ καὶ μέρες ἤδη,
πηγαίνουν κι' οἱ κακόγλωσσες ροδάνι καὶ ψαλλίδι..
Καὶ στὸ ἀβρό τους τὸ «κουσκοὺς»
ἑκόντας κι' ἄκοντας ἀκοῦς
πὼς γύρισε παχύτερη ἡ, ἂς τὴν ποῦμε, Μίνα,
γιατί, ἁπλῶς, εὑρίσκεται στὸν τρίτο της τὸ μῆνα,
πὼς ἡ Λιλὴ ἀπέφευγε νὰ κολυμπᾶ μὲ ἄλλες,
γιατὶ ἔχει πλάτες ἄγαρμπες καὶ πόδια σὰν μπουκάλες
καὶ πὼς ἐπῆγε ἡ Βιβὴ στὰ Βοῦρλα τὰ Καμμένα,
γιατ' εἶναι ἀπ' τοὺς ρευματισμοὺς τὰ πόδια της πιασμένα!

*

Ὁ Παρνασὸς συννέφιασε, τρικύμισε ἡ Βάρη,
στὴ γνώριμη τὴ βάσι του ὁ κόσμος ἀριβάρει
κι' αἰσθάνονται συγκίνησι κι' ἀνείπωτη χαρὰ
πολλὰ «κρυπτοβλεπόμενα» ζευγάρια τρυφερά...
Αὐτὰ κυρίως φλέγονται ἐξ ἐνθουσιασμοῦ,
διότι λόγω κι' ἕνεκα τοῦ παραθερισμοῦ,
τρεῖς μῆνες εὑρεθήκανε ἡ τέσσερις καὶ κάτι,
ἐκεῖνος στὸν Ψαθόπυργο κι' ἐκείνη στὴν Ὑπάτη!

*

Ἀλλὰ ἐνῶ στὰ σύννεφα πετάει κάθε ζευγάρι
κι' ἀπ' τὴ χαρά του βρίσκεται ἀπάνω στὸ φεγγάρι,
τὴ συννεφιὰ κυττάζουνε δεκάδες παντρεμένοι
καὶ νύχτα μέρα βρίσκονται βαρειά... συννεφιασμένοι!
Ἡ σύζυγός τους, βλέπετε, μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της
ραγδαίως ἐπανέρχεται στήν... δράσι τὴν προτέρα της
καὶ μὲ λαχτάρα ὅλοι τους ψελλίζουν κατὰ μόνας:
«Πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε προτοῦ γὰρθῆ χειμώνας!»

Εἰκονογράφησις ΘΕΟΦ

Θηλυκοί ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΒΑΪΟΛΕΤ ΤΣΑΜΠΟ

Δό Φεβρουάριο τοῦ 1942 τὸ Γαλλικὸ τμῆμα τῆς «Ὑπηρεσίας Εἰδικῶν Ἐπιχειρήσεων» στὸ Λονδῖνο ἀποφάσισε νὰ προσλάβη ἕνα ὡρισμένο ἀριθμὸ γυναικῶν, γιὰ νὰ δουλέψουν στὰ μετόπισθεν τοῦ ἐχθροῦ. Τὸ ζήτημα ἐξετάστηκε ἀπὸ κάθε πλευρά. Καὶ τὸ συμπέρασμα ποὺ βγῆκε ἦταν, ὅτι οἱ γυναῖκες πράκτορες θὰ παρουσίαζαν ἕνα σωρὸ πλεονεκτήματα, ἀπέναντι στοὺς ἄρρενες συναδέλφους τους. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ὅλοι οἱ ἄντρες γινόντουσαν αὐτομάτως ὕποπτοι, ὅταν ταξίδευαν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στὸ ἄλλο. Ἀντίθετα δηλαδὴ ἀπὸ τὶς γυναῖκες, ποὺ κινιόντουσαν ἐλεύθερα σχεδὸν στὴ Γαλλία. Αὐτὸ καὶ μόνο τὸ γεγονός, τὶς καθιστοῦσε κατάλληλες γιὰ τὸ ἔργο τοῦ συνδέσμο, τοῦ ἀγγελιοφόρου ἢ καὶ τοῦ ἀσυρματιστῆ ἀκόμη...

Ἀποφασίστηκε, λοιπάν, στὴν ἀρχὴ οἱ ἀποστολές τους νὰ εἶναι... εἰρηνικές. Μὲ λίγα λόγια, τὶς ἀπέκλεισαν ἀπὸ τὸ ν' ἀναλάβουν δρᾶσι ὡς σαμποτέζ, ὡς στρατολόγοι καὶ ὡς ἐκπαιδευτές. Πάντως τὰ μετέπειτα γεγονότα ἀπέδειξαν ὅτι τὰ δάχτυλα τῶν γυναικῶν μποροῦν νὰ χειριστοῦν καλύτερα κι' ἀπὸ τοὺς ἄντρες τὰ πολυβόλα. Ὅποτε παρουσιάστηκε ἀνάγκη, οἱ γυναῖκες αὐτὲς ἀνέλαβαν καθήκοντα ἀντρικὰ καὶ πῆραν μέρος σὲ «βιαίας ἐνεργείας». Σὲ τίποτε ἀπολύτως δὲν ὑστέρησαν ἀπὸ τοὺς ἄρρενες συναδέλφους τους. Ἴσως μάλιστα νὰ τοὺς ξεπέρασαν σὲ πολλὰ σημεῖα...

Στὸ διάστημα μιᾶς τριετίας, σαράντα περίπου γυναῖκες κατετάγησαν ἐθελοντικὰ στὴν «Ὑπηρεσία Εἰδικῶν Ἐπιχειρήσεων» τοῦ Λονδίνου. Σαράντα γυναῖκες ὅλων τῶν φυλῶν: Ἀγγλίδες, Γαλλίδες, Ἑβραῖες, Ἑλληνίδες —πέντε κοπέλλες ἑλληνικῆς καταγωγῆς πῆραν μέρος στὸν ἀόρατο αὐτὸ πόλεμο, μὲ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία— Ὀλλανδέζες, Νορβηγίδες καὶ ἄλλες. Ἀφοῦ ἐκπαιδεύτηκαν μὲ κάθε μυστικότητα στὸ εἰρηνικὸ περιβάλλον τοῦ Νιοῦ Φόρεστ, ὅπου ὑπῆρχε εἰδικὴ σχολὴ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, τὶς ἔστειλαν ν' ἀναλάβουν δρᾶσι στὴν κατεχομένη Γαλλία. Ὅλες τους γνώριζαν τὴ γαλλικὴ σὰν νὰ ἦταν ἡ μητρική τους γλῶσσα. Ἄλλες ρίχτηκαν μ' ἀλεξίπτωτο, ἄλλες μεταφέρθηκαν μὲ ὑποβρύχιο σ' ὡρισμένο σημεῖο κι' ἄλλες τέλος, ἔφταναν μὲ πλοιάρια στὶς πιὸ ἐρημικὲς ἀκτὲς τῆς Γαλλίας, γιὰ νὰ πάρουν τὸ δρόμο πρὸς τὴν πρωτεύουσα ἢ τὰ περίχωρά της. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὡστόσο ποὺ πατοῦσαν τὸ πόδι τους στὸ γαλλικὸ ἔδαφος, ἡ ζωή τους κρεμόταν σὲ μιὰ κλωστή...

Ὅπως οἱ ἄντρες, ἔτσι κι' αὐτὲς ἦταν «ἀξιωματικοὶ ἀπασχολούμενοι εἰς τὰ μετόπισθεν τῶν ἐχθρικῶν γραμμῶν» καὶ δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν τύπο τῶν ὡραίων γυναικῶν κατασκόπων, ποὺ παρουσιάζονται στὶς κινηματογραφικὲς ταινίες ἢ τὰ μυθιστορήματα. Κάθε ἄλλο δηλαδή, παρὰ ἐπρόκειτο νὰ ἐκμεταλλευτοῦν τὰ θέλγητρά τους, ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις, ποὺ δέχτηκαν ἐξ ἀρχῆς τὸ ρόλο αὐτό. Οἱ περισσότερες εἶχαν ἐπιστρατευθῆ ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν συνηθισμένων γυναικῶν κι' ἦταν ὑπάλληλοι, νοικοκυρὲς ἢ μητέρες. Ἦταν γυναῖκες ποὺ ἔδειχναν τὴ διάθεσι νὰ συμμετάσχουν ἐνεργῶς στὸν πόλεμο κι' ἦταν πρόθυμες νὰ ζήσουν μέσα στὴ μοναξιὰ καὶ τὸ φόβο.

Ὅταν παρουσιάζονταν γιὰ ν' ἀναλάβουν ὑπηρεσία, ὁ συνταγματάρχης Μπακμάστερ —ἀρχηγὸς τοῦ γαλλικοῦ τμήματος τῆς «Ὑπηρεσίας Εἰδικῶν Ἐπιχειρήσεων— ἔκανε σ' ὅλες μιὰ ἐρώτησι:

—Γνωρίζετε ὅτι ἐκεῖ ποὺ θὰ πᾶτε, ὑπάρχει πιθανότητα νὰ σᾶς περιμένη ὁ θάνατος;

Κι' ἡ ἀπάντησι ποὺ ἔπαιρνε ἦταν τὸ ἴδιο στερεότυπη:

—Κάποτε ὅλοι θὰ πεθάνουμε! Τί τώρα, τί ὕστερα; Ὁ θάνατος εἶναι τὸ τελευταῖο πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς τρομάξη...

Ὡστόσο, ἀπὸ τὶς σαράντα γυναῖκες ποὺ ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, δεκατρεῖς δὲν γύρισαν στὴ βάσι τους. Πέθαναν μακρυὰ ἀπὸ τὰ σπίτια τους, μακρυὰ ἀπὸ τοὺς δικούς τους.

Ἀντιμετώπισαν ὅμως τὸ ἀπόσπασμα μὲ γαλήνη καὶ ψυχραιμία, ποὺ προκάλεσαν κατάπληξι καὶ σ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἐκτελεστάς τους. Δὲν ὑπάρχει κριτήριο γιὰ νὰ μετρήση τὴν ἀφοσίωσι στὸ καθῆκον καὶ τὸ ἀδάμαστο θάρρος τους. Τὰ ὀνόματά τους, μαζὶ μὲ τ' ἄλλα τοῦ γυναικείου στρατιωτικοῦ σώματος ποὺ ἔπεσαν κατὰ τὸν πόλεμο, εἶναι χαραγμένα σὲ μιὰ πλάκα ἔξω ἀπὸ τὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Παύλου, στὸ Λονδῖνο. Στὴν ἐκκλησία αὐτή, οἱ περισσότερες εἶχαν γονατίσει γιὰ νὰ προσευχηθοῦν πρὶν ξεκινήσουν «διὰ θαλάσσης ἢ δι' ἀέρος» γιὰ τὴ μοιραία ἀποστολή τους. Κι' ἂν ἡ πλάκα αὐτὴ μποροῦσε νὰ μιλήση, θὰ μᾶς ἔλεγε γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἡρωικές, τὶς πιὸ ὑπέροχες γυναῖκες τοῦ τελευταίου πολέμου: Τὴ Βάϊολετ Τσάμπο, τὸ γένος Μπάσελ.

Ἦταν μιὰ πολὺ ὄμορφη Ἀγγλίδα, εἴκοσι τριῶν μόλις χρόνων, χήρα ἑνὸς Γάλλου ἀξιωματικοῦ. Ὅταν κατετάγη στὴ Μυστικὴ Ὑπηρεσία, εἶχε μιὰ μικρὴ κορούλα τριῶν μόλις ἐτῶν, τὴν Τάνια. Ὁ συνταγματάρχης Μπακμάστερ, ποὺ τὸ πληροφορήθηκε αὐτό, σκέφτηκε πὼς ἔπρεπε νὰ τὴν ἀποτρέψη μὲ κάθε τρόπο.

—Δὲν πρέπει νὰ ἐγκαταλείψετε τὸ παιδί σας, τῆς εἶπε. Σκεφτῆτε τί θὰ συμβῆ, ἂν δὲν γυρίσετε πίσω!

Ἡ Βάϊολετ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

—Τὸ σκέφτηκα πολὺ καλά, ἀποκρίθηκε. Ἡ Τάνια εἶναι τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ἀγαπῶ, μετὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα μου. Ὁ πατέρας της ἦταν Γάλλος, ἐγὼ εἶμαι Ἀγγλίδα. Ἀφοῦ ἐκεῖνος σκοτώθηκε, θὰ συνεχίσω ἐγὼ τὸ ἔργο ποὺ ἄφησε στὴ μέση. Πότε πρέπει νὰ φύγω;

—Μόλις τελειώσετε τὴν ἐκπαίδευσί σας, στὴ σχολὴ ποὺ θὰ σᾶς στείλουμε. Σὲ δυὸ μῆνες τὸ ἀργότερο, θὰ εἶσαστε μιὰ τέλεια κατάσκοπος, ἕτοιμη ν' ἀναλάβετε δρᾶσι στὴ κατεχόμενη Γαλλία...

Ἡ Τσάμπο ὅμως ἦταν ἕτοιμη πολὺ πιὸ γρήγορα. Μέσα σὲ πέντε βδομάδες ἔμαθε νὰ χειρίζεται μὲ καταπληκτικὴ εὐχέρεια τὸν ἀσύρματο, νὰ πηδᾶ μὲ ἀλεξίπτωτο, νὰ πυροβολῆ σὲ στόχο μὲ ἀκρίβεια, νὰ πετᾶ τὸ μαχαίρι, νὰ φτιάχνη βόμβες κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα, ἐξαιρετικὰ χρήσιμα γιὰ τὴν ἐπικίνδυνη δουλειὰ ποὺ ἀνέλαβε νὰ φέρη εἰς πέρας. Ἡ μικρὴ Ἀγγλίδα ἦταν εὐτυχισμένη, ποὺ κατώρθωσε νὰ ξεπεράση ὡρισμένες «συμμαθήτριές» της καὶ νὰ πάρη πρώτη — στὴν κυριολεξία πρώτη— τό... ἀπολυτήριό της. Τώρα πιὰ ἦταν ἕτοιμη ἀπὸ κάθε ἄποψι. Καὶ δὲν περίμενε, παρὰ μονάχα τὴ διαταγὴ γιὰ τὴν ἀναχώρησι.

Δὲν ἄργησε νἄρθη κι' αὐτή. Ἡ Βάϊολετ θὰ πηδοῦσε ἀπὸ ἀεροπλάνο σὲ μιὰ ἐρημικὴ περιοχὴ τῆς Γαλλίας. Θὰ ἔφευγε μόνη. Ὅμως τὴν τελευταία στιγμή, παρουσιάστηκε ἕνας Γάλλος ἀξιωματικός.

—Ὑπολοχαγὸς Ζὰκ Σαβρέζ, τῆς συστήθηκε μ' ἕνα λεπτὸ χαμόγελο. Θὰ ταξιδέψουμε παρέα, γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό. Θἆμαστε φίλοι καὶ συνεργάτες...

Ἡ Τσάμπο ἀνασήκωσε, κατὰ τὴ συνήθειά της, τὸν ἕνα της ὦμο.

—Νόμιζα πὼς θὰ ἤμουν μόνη, ἀποκρίθηκε. Καλύτερα ὅμως δύο. Ἐκεῖ ποὺ μπορεῖ ν' ἀποτύχη ὁ ἕνας, θὰ πετύχη ὁ ἄλλος...

Τοὖσφιξε μὲ παιδικὴ σχεδὸν ἁπλότητα τὸ χέρι καὶ μετὰ κάθησαν κοντὰ-κοντά, γιὰ νὰ μελετήσουν τὸ «πλάνο» ἐργασίας. Ἡ ἀποστολή

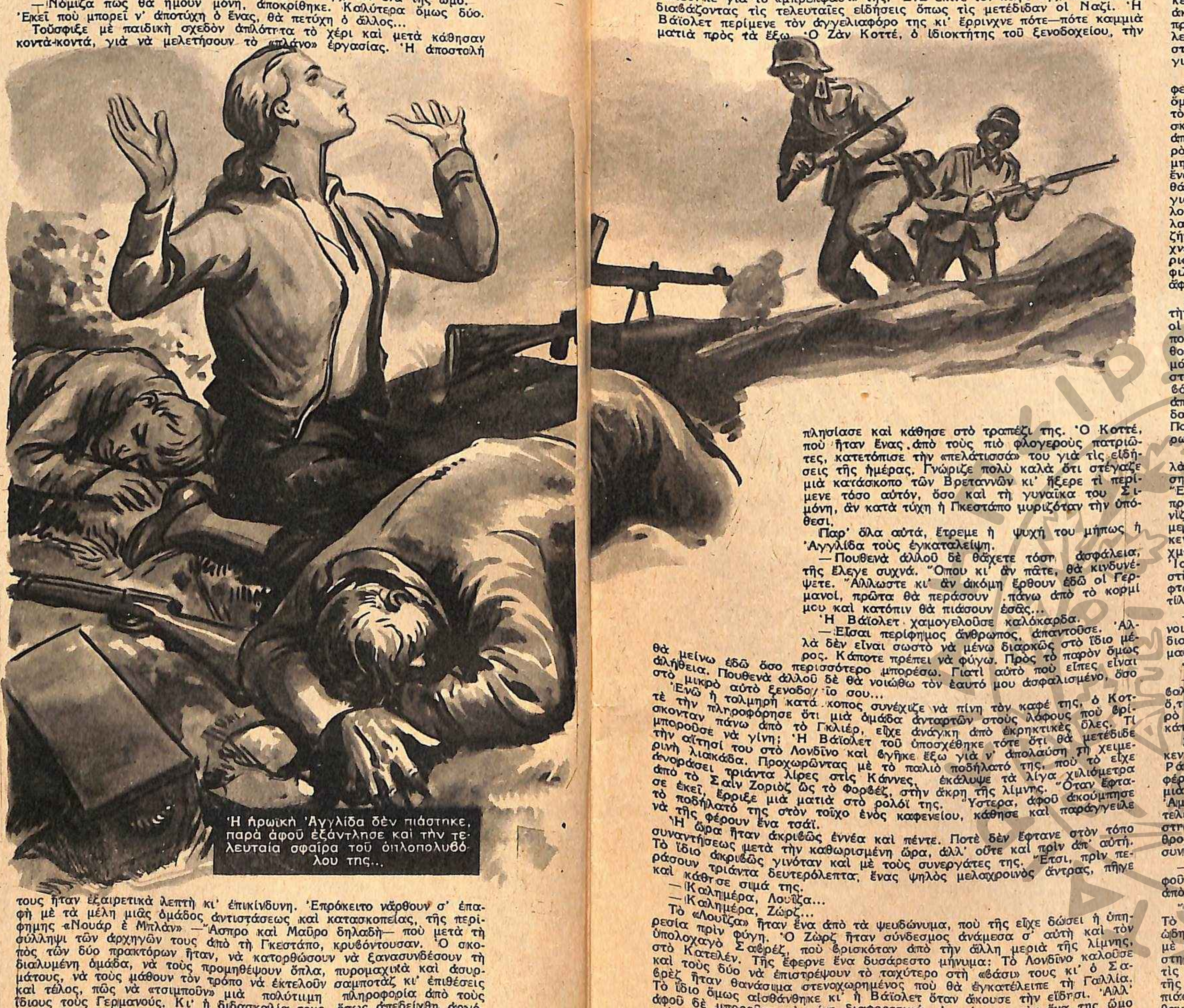

Ἡ ἡρωικὴ Ἀγγλίδα δὲν πιάστηκε, παρὰ ἀφοῦ ἐξάντλησε καὶ τὴν τελευταία σφαῖρα τοῦ ὁπλοπολυβόλου της...

τους ἦταν ἐξαιρετικὰ λεπτὴ κι' ἐπικίνδυνη. Ἐπρόκειτο νἄρθουν σ' ἐπαφὴ μὲ τὰ μέλη μιᾶς ὁμάδος ἀντιστάσεως καὶ κατασκοπείας, τῆς περιφήμης «Νουάρ ἐ Μπλάν» —Ἄσπρο καὶ Μαῦρο δηλαδή— ποὺ μετὰ τὴ σύλληψι τῶν ἀρχηγῶν τους ἀπὸ τὴ Γκεστάπο, κρυβόντουσαν. Ὁ σκοπὸς τῶν δύο πρακτόρων ἦταν, νὰ κατορθώσουν νὰ ξανασυνδέσουν τὴ διαλυμένη ὁμάδα, νὰ τοὺς προμηθέψουν ὅπλα, πυρομαχικὰ καὶ ἀσυρμάτους, νὰ τοὺς μάθουν τὸν τρόπο νὰ ἐκτελοῦν σαμποτὰζ κι' ἐπιθέσεις καὶ τέλος, πὼς νὰ «τσιμποῦν» μιὰ πολύτιμη πληροφορία ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς Γερμανούς. Κι' ἡ διδασκαλία τους, ὅπως ἀπεδείχθη ἀργότερα, ἔφερε θαυμαστὰ ἀποτελέσματα.

Πραγματικά, μόλις πάτησαν τὸ πόδι τους στὸ γαλλικὸ ἔδαφος, οἱ δυὸ σύντροφοι ἄρχισαν νὰ δουλεύουν μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς τους. Μέσα σ' ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα, κατώρθωσαν νὰ ξαναφτιάξουν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν ὀργάνωσι, κάτω ἀπὸ τὴ μύτη κυριολεκτικὰ τῶν Γερμανῶν. Ἡ «Νουὰρ ἐ Μπλὰν» ξαναπῆρε πάλι πάνω της κι' ἐνῶ πρῶτα δούλευε σὲ μιὰ ὡρισμένη περιοχή, τώρα εἶχε ἁπλώσει τὰ δίχτυα της καὶ σ' ἄλλες πόλεις, ὅπως τὴν Τουλούζη, τὴν Ἄρλ, τὴ Μασσαλία καὶ τὸ Ἀντίμπ. Τὰ σαμποτὰζ ξαναμπῆκαν στὴ πρώτη γραμμὴ κι' ὅταν ἔγινε ἡ ἀνατίναξι τοῦ κτιρίου τῆς φρουρᾶς τοῦ Ἀνεσύ, οἱ Γερμανοὶ κατάλαβαν πὼς οἱ Γάλλοι πατριῶτες δὲν ἦταν εὔκολο νὰ νικηθοῦν. Γιὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθοῦν, ἔκαναν πολλὲς συλλήψεις καὶ τουφέκισαν καμμιὰ διακοσαριά. Τὸ ἀποτέλεσμα στάθηκε ἐνάντιο στὶς ἐνέργειές τους. Ὁ λαός, ἀντὶ νὰ τρομάξη, ἀκολουθοῦσε τοὺς Μακὶ σὲ ὅλες τους τὶς ἐκδηλώσεις, γίνονταν ἕνα μαζί τους. Μονάχα οἱ προδότες —καὶ ὑπῆρχαν πολλοί— προσπαθοῦσαν νὰ εἰσχωρήσουν στὸν ἀόρατο μηχανισμὸ τοῦ μυστικοῦ πολέμου καὶ νὰ πετύχουν τὸ σκοπό τους...

Ὡστόσο τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ Βάϊολετ Τσάμπο, ξύπνησε κατὰ τὶς ἑφτὰ τὸ πρωὶ στὸ δωμάτιο ἑνὸς μικροῦ ξενοδοχείου, στὸ Σαὶν Ζοριός, στὴν κωμόπολι μὲ τὴ μεγάλη λίμνη. Ἀφοῦ πλύθηκε καὶ σιγυρίστηκε, κατέβηκε γιὰ τὸ «μπρέκφαστ» της. Ἐνῶ ἔπινε τὸν καφέ της, διασκέδαζε διαβάζοντας τὶς τελευταῖες εἰδήσεις ὅπως τὶς μετέδιδαν οἱ Ναζί. Ἡ Βάϊολετ περίμενε τὸν ἀγγελιαφόρο της κι' ἔρριχνε πότε—πότε καμμιὰ ματιὰ πρὸς τὰ ἔξω. Ὁ Ζὰν Κοττέ, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ξενοδοχείου, τὴν πλησίασε καὶ κάθησε στὸ τραπέζι της. Ὁ Κοττέ, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ φλογεροὺς πατριῶτες, κατετόπισε τὴν «πελάτισσά» του γιὰ τὶς εἰδήσεις τῆς ἡμέρας. Γνώριζε πολὺ καλὰ ὅτι στέγαζε μιὰ κατάσκοπο τῶν Βρεταννῶν κι' ἤξερε τί περίμενε τόσο αὐτόν, ὅσο καὶ τὴ γυναῖκα του Σιμόνη, ἂν κατὰ τύχη ἡ Γκεστάπο μυριζόταν τὴν ὑπόθεσι.

Παρ' ὅλα αὐτά, ἔτρεμε ἡ ψυχή του μήπως ἡ Ἀγγλίδα τοὺς ἐγκαταλείψη.

—Πουθενὰ ἀλλοῦ δὲ θἄχετε τόση ἀσφάλεια, τῆς ἔλεγε συχνά. Ὅπου κι' ἂν πᾶτε, θὰ κινδυνέψετε. Ἄλλωστε κι' ἂν ἀκόμη ἔρθουν ἐδῶ οἱ Γερμανοί, πρῶτα θὰ περάσουν πάνω ἀπὸ τὸ κορμί μου καὶ κατόπιν θὰ πιάσουν ἐσᾶς...

Ἡ Βάϊολετ χαμογελοῦσε καλόκαρδα.

—Εἶσαι περίφημος ἄνθρωπος, ἀπαντοῦσε. Ἀλλὰ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μένω διαρκῶς στὸ ἴδιο μέρος. Κάποτε πρέπει νὰ φύγω. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως θὰ μείνω ἐδῶ ὅσο περισσότερο μπορέσω. Γιατὶ αὐτὸ ποὺ εἶπες εἶναι ἀλήθεια. Πουθενὰ ἀλλοῦ δὲ θὰ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου ἀσφαλισμένο, ὅσο στὸ μικρὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖο σου...

Ἐνῶ ἡ τολμηρὴ κατάσκοπος συνέχιζε νὰ πίνη τὸν καφέ της, ὁ Κοττὲ τὴν πληροφόρησε ὅτι μιὰ ὁμάδα ἀνταρτῶν στοὺς λόφους ποὺ βρίσκονταν πάνω ἀπὸ τὸ Γκλιέρ, εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἐκρηκτικὲς ὗλες. Τί μποροῦσε νὰ γίνη; Ἡ Βάϊολετ τοῦ ὑποσχέθηκε τότε ὅτι θὰ μετέδιδε τὴν αἴτησί του στὸ Λονδῖνο καὶ βγῆκε ἔξω γιὰ ν' ἀπολαύση τὴ χειμερινὴ λιακάδα. Προχωρῶντας μὲ τὸ παλιὸ ποδήλατό της, ποὺ τὸ εἶχε ἀγοράσει τριάντα λίρες στὶς Κάννες, ἐκάλυψε τὰ λίγα χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Σαὶν Ζοριὸζ ὡς τὸ Φορβέζ, στὴν ἄκρη τῆς λίμνης. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ της. Ὕστερα, ἀφοῦ ἀκούμπησε τὸ ποδήλατό της στὸν τοῖχο ἑνὸς καφενείου, κάθησε καὶ παράγγειλε νὰ τῆς φέρουν ἕνα τσάϊ.

Ἡ ὥρα ἦταν ἀκριβῶς ἐννέα καὶ πέντε. Ποτὲ δὲν ἔφτανε στὸν τόπο συναντήσεως μετὰ τὴν καθωρισμένη ὥρα, ἀλλ' οὔτε καὶ πρὶν ἀπ' αὐτή. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς γινόταν καὶ μὲ τοὺς συνεργάτες της. Ἔτσι, πρὶν περάσουν τριάντα δευτερόλεπτα, ἕνας ψηλὸς μελαχροινὸς ἄντρας, πῆγε καὶ κάθησε σιμά της.

—Καλημέρα, Λουΐζα...

—Καλημέρα, Ζώρζ...

Τὸ «Λουΐζα» ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα, ποὺ τῆς εἶχε δώσει ἡ ὑπηρεσία πρὶν φύγη. Ὁ Ζὼρζ ἦταν σύνδεσμος ἀνάμεσα σ' αὐτὴ καὶ τὸν ὑπολοχαγὸ Σαβρέζ, ποὺ βρισκόταν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς λίμνης, στὸ Κατελέν. Τῆς ἔφερνε ἕνα δυσάρεστο μήνυμα: Τὸ Λονδῖνο καλοῦσε καὶ τοὺς δύο νὰ ἐπιστρέψουν τὸ ταχύτερο στὴ «βάσι» τους κι' ὁ Σαβρὲζ ἦταν θανάσιμα στενοχωρημένος ποὺ θὰ ἐγκατέλειπε τὴ Γαλλία. Τὸ ἴδιο ὅμως αἰσθάνθηκε κι' ἡ Βάϊολετ ὅταν ἄκουσε τὴν εἴδησι. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲ μποροῦσε νὰ γίνη διαφορετικά, ἀνασήκωσε τὸν ἕνα της ὦμο καὶ φύσηξε ψηλὰ τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου της. Πολλὴ ὥρα ἔμεινε σιωπηλή, σὰν νὰ συλλογιζόταν κάτι πολὺ μακρυνό.

Ἀπότομα γύρισε στὸ Ζώρζ.

—Καὶ πότε πρέπει νὰ φύγουμε; ρώτησε. Ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμη γιὰ ὁποια ὥρα μὲ διατάξουν. Τί λέει ὁ Ζάκ;

—Δὲ ξέρω ἀκριβῶς. Πάντως θὰ ξεκινήσετε τὴν Τρίτη τὴ νύχτα, δηλαδὴ σὲ τέσσερις μέρες. Γύρω στὰ μεσάνυχτα, θἄρθη ἕνα ἀεροπλάνο στὸ σημεῖο Β. Λ. 91 γιὰ νὰ σᾶς παραλάβη. Ἐσὺ πρέπει νὰ βρίσκεσαι ἐκεῖ ἀπὸ τὴν προηγουμένη. Ὁ Ζὰκ θὰ σὲ περιμένη στὴ καλύβα τοῦ Μονέ...

—Σύμφωνοι, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Θὰ εἶμαι ἐκεῖ στὴν ὥρα μου...

Πραγματικά, τέσσερις μέρες ἀργότερα, οἱ δυὸ συνεργάτες ξαναγύριζαν στὴν Ἀγγλία. Ἀλλὰ δὲν πέρασε πολὺς καιρός, ὅταν ἡ ἡρωϊκὴ νέα ἔλαβε διαταγὴ νὰ ἑτοιμαστῆ καὶ πάλι. Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ «πηδοῦσε» στὴν κεντρικὴ Γαλλία, μὲ εἰδικὴ ἀποστολή. Στὴν περιοχὴ αὐτὴ ἐπρόκειτο νὰ εἰσβάλουν οἱ στρατοπεδευμένες στὴ Ν. Γαλλία γερμανικὲς μεραρχίες, μόλις οἱ συμμαχικὲς δυνάμεις θ' ἀποβιβάζονταν στὶς ἀκτὲς τῆς Νορμανδίας. Ἦταν λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἐξακριβώση ὡρισμένα πράγματα, ἀπαραίτητα γιὰ τὸ συμμαχικὸ στρατηγεῖο. Ἔτσι ἡ Βάϊολετ, μὲ τὸ ψευδώνυμο πάντα «Λουΐζα», ξεκινοῦσε πάλι μὲ τ' ἀεροπλάνο στὶς 6 Ἰουνίου 1944 —τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς τῆς συμμαχικῆς εἰσβολῆς— γιὰ τὸν προορισμό της.

Νὰ τί γράφει γι' αὐτὴν ὁ πιλότος τοῦ ἀεροπλάνου ποὺ θὰ τὴ μετέφερε στὴ Γαλλία: «Ἡ Βάϊολετ, κομψὴ καὶ ὡραία, ἀνέμενε μαζὶ μ' ἕνα ὅμιλο βαρέως ὡπλισμένων ἀντρῶν, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ξεκινήσουν μὲ τὸ ἴδιο ἀεροπλάνο. Φοροῦσε ἕνα φουστάνι ἐμπριμέ, ἄσπρα πέδιλα καὶ σκουλαρίκια, ποὺ τὰ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ τὸ Παρίσι κατὰ τὴν πρώτη ἀποστολή της. Τὸ ντύσιμο αὐτὸ ἦταν ἀπαραίτητο, γιατὶ δὲ θὰ εἶχε καιρὸ ν' ἀλλάξη ὅταν θὰ πατοῦσε στὴ γῆ. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ εἶναι ἕτοιμη καθ' ὅλα. Φόρεσε τὸ ἀλεξίπτωτό της καὶ κάθησε στὴ θέσι της μ' ἕνα ὑπέροχο χαμόγελο. Ἦταν ζωντανὸ σύμβολο τῆς εὐθυμίας καὶ τοῦ θάρρους. Ὅσοι τὴν εἶδαν νὰ φεύγη, αἰσθάνθηκαν βαθειὰ συγκίνησι γιὰ τὸ δυναμικὸ αὐτὸ πλάσμα. Σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ μιλοῦσε. Ἀπάγγειλε ἕνα ποίημα τοῦ Στήβενσον καὶ τραγουδοῦσε ἕνα λαϊκὸ τραγουδάκι. Τὴ χειροκροτήσαμε. Λίγο προτοῦ πηδήση στὸ κενό, ζήτησε ἕνα τσιγάρο, μιὰ Γκωλουάζ. Φαινόταν αἰσιόδοξη καὶ δὲν ἔδειχνε καμμιὰ ἀνησυχία. Ὅταν ἔφτασε ἡ στιγμὴ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, γύρισε τὸ κεφάλι της δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κι' ἔστειλε σ' ὅλους ἀπὸ ἕνα φιλί. Ὕστερα, καθὼς ἄνοιξε τὸ «κλέϊνφορτ», ἔσφιξε τὰ μάτια της κι' ἄφησε νὰ τὴν καταπιῆ ἡ σκοτεινὴ ἄβυσσος τῆς νύχτας...»

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἡ Βάϊολετ στάθηκε ἄτυχη. Δέκα μέρες μετὰ τὴν ἀποβίβασί της στὴ Γαλλία, ἔπεσε σὲ μιὰ παγίδα ποὺ εἶχαν στήσει οἱ Γερμανοὶ στὰ συμμαχικὰ στρατεύματα. Στὰ στρατεύματα δηλαδὴ ποὺ εἶχαν ἀποβιβαστῆ στὴ Ν. Γαλλία καὶ προχωροῦσαν γιὰ νὰ ἑνωθοῦν μὲ τ' ἄλλα τῆς Νορμανδίας. Ἡ Βάϊολετ κι' ὅσοι ἀνῆκαν στὴν ὁμάδα της, πολέμησαν μέχρις ἐσχάτων. Ἡ ἡρωϊκὴ Ἀγγλίδα δὲν πιάστηκε, παρὰ ἀφοῦ ἐξάντλησε καὶ τὴν τελευταία σφαῖρα τοῦ ὁπλοπολυβόλο της. Παρ' ὅλα αὐτά, οὔτε τὴν ψυχραιμία της ἔχασε, οὔτε τὸ ἀπαράμιλλο κέφι της. Οἱ Γερμανοί, ποὺ τὴ θεώρησαν σὰν μιὰ σπουδαία αἰχμάλωτο, τὴν ἔστειλαν στὶς φυλακὲς τῆς Φρέν, ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅπου ἔμεινε ὡς τὶς τελευταῖες μέρες ποὺ κόντευε ν' ἀπελευθερωθῆ ἡ γαλλικὴ πρωτεύουσα.

Ἂν ἔμενε βέβαια ἐκεῖ, ἡ «Λουΐζα» θὰ τὴ γλύτωνε ὁπωσδήποτε. Ἀλλὰ τότε ἀκριβῶς τὰ Ἔς—Ἔς ἀποφάσισαν νὰ μεταφέρουν ὅλους τοὺς σημαίνοντες αἰχμαλώτους στὴ Γερμανία, γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια. Ἔτσι ἡ Βάϊολετ βρέθηκε σ' ἕνα τραῖνο μαζὶ μὲ ἄλλες δυὸ Ἀγγλίδες πράκτορες —γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ γράψουμε στὰ ἐρχόμενα τεύχη— τὴ Ντενὶζ Μπλὰκ καὶ τὴ Λίλιαν Ρόλφ. Στὸ ἴδιο τραῖνο βρισκόντουσαν καὶ μερικοὶ Βρεταννοὶ ἀξιωματικοί, ποὺ μεταφέρονταν στὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως τοῦ Μπούχενβαλτ. Τὸ φορτηγὸ αὐτὸ ὄχημα, ὅπου οἱ αἰχμάλωτοι ἀσφυκτιοῦσαν κυριολεκτικὰ κάτω ἀπὸ τὸν καυτερὸ ἥλιο τοῦ Ἰουλίου, βομβαρδίστηκε στὸ δρόμο ἀπὸ συμμαχικὰ ἀεροπλάνα. Μέσα στὴ σύγχυσι ποὺ ἐπακολούθησε, ἡ τολμηρὴ κατάσκοπος κατώρθωσε νὰ φτάση ὡς τὸ βαγόνι τῶν συμπατριωτῶν της καὶ νὰ τοὺς φέρη μιὰ μποτίλια μὲ κρύο νερό, ποὺ τὸ δέχτηκαν σὰν τὸ πολυτιμώτερο δῶρο.

—Ποτὲ δὲ θὰ σὲ ξεχάσουμε, Βάϊολετ! τῆς εἶπαν συγκινημένοι ἐκεῖνοι. Σύντομα θ' ἀνταμωθοῦμε ἐλεύθεροι στὴν πατρίδα. Καὶ τότε θὰ διασκεδάσουμε ὅλοι μαζὶ ἕνα ὁλόκληρο μῆνα, γιὰ νὰ ξεχάσουμε τὶς μαῦρες αὐτὲς ὧρες...

Ἕνα πικρὸ χαμόγελο ἁπλώθηκε στὰ ὠχρὰ χείλη τῆς νέας.

—Ἐσεῖς θὰ διασκεδάσετε, ἀποκρίθηκε, ἐγὼ ὅμως ὄχι. Εἶναι ἀμφίβολο ἂν θὰ ξαναγυρίσω πίσω κι' ἂν θὰ ξαναδῶ τὸ παιδί μου. Πάντως ὅ,τι κι' ἂν γίνη δὲν ἔχει σημασία. Μόνη μου ζήτησα νὰ μπῶ στὸ σκληρὸ αὐτὸ ἀγῶνα κι' εὐλογῶ τὸ Θεὸ ποὺ μ' ἀξίωσε νὰ προσφέρω κι' ἐγὼ κάτι, ἔστω καὶ μικρό...

Σὰν νὰ μιλοῦσε ἡ μοῖρα της τὴν ὥρα ἐκείνη. Ἀπὸ τὸ Σααρμπροῦκεν —κέντρο ἐπιλογῆς τῶν καταδικασμένων— ἡ Βάϊολετ στάλθηκε στὸ Ράβενσμπρουκ. Ἀπὸ κεῖ, πάλι, μαζὶ μὲ τὴ Λίλιαν καὶ τὴ Ντενίζ, μεταφέρθηκαν στὸ Τοργκάου ὅπου εἶχε καταστρωθῆ ἡ ἀπόδρασί τους ἀπὸ μιὰ μυστικὴ γερμανικὴ ὀργάνωσι, ποὺ τὴ διεύθυναν πράκτορες τῶν Ἀμερικανῶν. Δὲ τὰ κατάφεραν, γιατὶ προδόθηκαν τὰ σχέδιά τους τὴν τελευταία στιγμή. Ἦταν τρομερό, ἐπειδὴ οἱ τρεῖς γυναῖκες ἀναγκάστηκαν νὰ δουλεύουν στοὺς παγεροὺς μῆνες τοῦ χειμῶνα στὴν ὕπαιθρο, γιὰ τὴν κατασκευὴ ἑνὸς ἀεροδρομίου, κάτω ἀπὸ τὶς χειρότερες συνθῆκες. Ὡστόσο ἔδινε κουράγιο ἡ μιὰ στὴν ἄλλη:

—Πρέπει νὰ μείνουμε ζωντανές, ἔλεγαν μεταξύ τους, πρέπει! Ἀφοῦ φτάσαμε ὡς ἐδῶ, θὰ μπορέσουμε νὰ ξεγλυστρήσουμε ὡς τὸ τέλος ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δόντια...

Ἔτσι πίστευαν οἱ δυστυχισμένες, κι' ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνη κανονικά. Τὸ Γενάρη ὅμως τοῦ 1945, ἡ Βάϊολετ Τσάμπο, ἡ θρυλικὴ «Λουΐζα», ὡδηγήθηκε γιὰ δεύτερη καὶ τελευταία φορὰ στὸ Ράβενσμπρουκ, μαζὶ μὲ τὶς δυὸ συναδέλφους της. Ἐκεῖ τὶς ἔβαλαν γιὰ δυὸ μέρες σὲ αὐστηρὴ ἀπομόνωσι, τὶς βασάνισαν μὲ τὸ χειρότερο τρόπο καὶ κατόπιν τὶς ἐκτέλεσαν μὲ πολυβολισμὸ μέσα στὸ κελλί τους. Ὁ ὑποδιοικητὴς τῆς ἐπίγειας αὐτῆς κολάσεως τοῦ στρατοπέδου Φράνκ Γκοῦντερ, ποὺ πιάστηκε ἀργότερα ἀπὸ τοὺς συμμάχους, περιέγραψε μὲ πραγματικὸ θαυμασμὸ τὸ μοναδικὸ θάρρος, ποὺ ἔδειξαν ὡς τὴ στερνὴ στιγμή τους. Γιὰ τὴ Βάϊολετ Τσάμπο —ποὺ τῆς ἀπενεμήθη μετὰ θάνατο ὁ Σταυρὸς τοῦ Γεωργίου — εἶπε ὅτι ὑπῆρξε ἀσύγκριτη, καθὼς ἀντίκρυζε γιὰ τελευταία φορά, τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

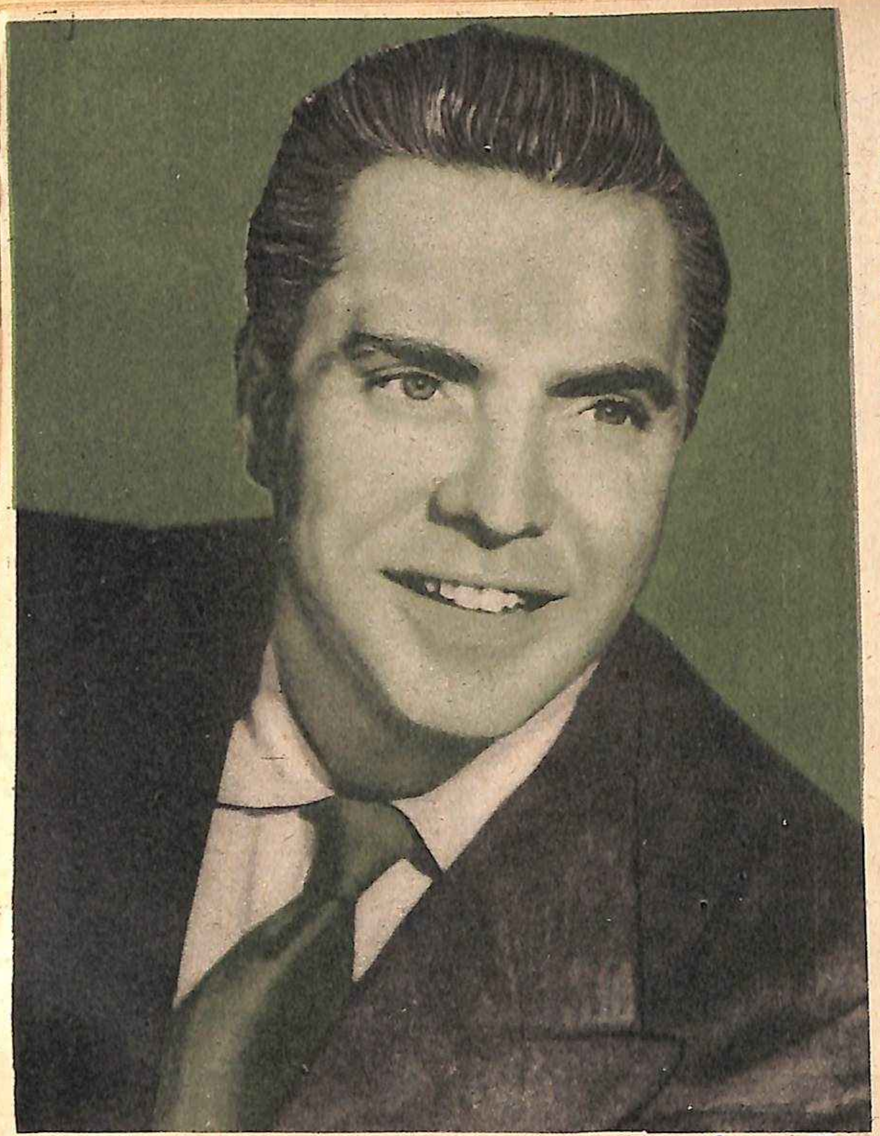

Ὁ πιὸ «σκληρὸς ἄντρας» τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ εἶναι καὶ ὁ πιὸ φιλήσυχος!

Ἔντμοντ Ο' Μπράϊαν

ΑΝΑΜΕΣΑ στοὺς «σκληροὺς ἄνδρες» ποὺ ἔχει νὰ ἐπιδείξη ἡ Μέκκα τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου ἀπὸ τὸ 1945 κι' ἐδῶ, τὴν πιὸ ἐξέχουσα θέσι ἀσφαλῶς τὴν κατέχει ὁ Ἔντμοντ Ο' Μπράϊαν. Νέος καὶ συμπαθής, παρ' ὅλα τὰ σκληρὰ χαρακτηριστικά του, δυναμικὸς καὶ τέλειος γνώστης τῶν μυστικῶν τῆς γροθιᾶς καὶ τοῦ πιστολιοῦ, εἶναι ἀπὸ τὸ 1950 ὁ πρωταγωνιστὴς σὲ δεκάδες ἀστυνομικὲς ταινίες πότε ὡς κακοποιὸς καὶ πότε ὡς φρουρὸς τῆς τάξεως καὶ τοῦ νόμου, χωρὶς ὅμως νὰ παραλείπη νὰ ἐμφανίζεται καὶ σὲ κάθε ἄλλου εἴδους ταινία—ἀκόμη καὶ σὲ ἔργα Σαίξπηρ!...

—Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ συμπλήρωσα τὸν ἀριθμὸ τῶν 25 ἀστυνομικῶν ταινιῶν, λέει ὁ ἴδιος, εἴτε οἱ διαφημισταί, εἴτε οἱ θαυμασταί μου μὲ πέταξαν στὶς τάξεις τῶν «σκληρῶν ἀνδρῶν», ποὺ καταφέρνουν γροθιὲς καὶ τραβοῦν πιστόλι γιὰ τὴν πιὸ ἀσήμαντη αἰτία. Διαμαρτυρήθηκα καὶ τότε, διαμαρτύρομαι καὶ τώρα γιὰ τὸν τίτλο αὐτόν. Ποτὲ δὲν ζήλεψα δόξες «σκληροῦ ἄνδρα». Μπορεῖ στὴν ὀθόνη νὰ εἶμαι ὁ χειρότερος τῶν κακοποιῶν καὶ νὰ ἔχω σκοτώσει περισσότερους ἀπὸ 200 ἀνθρώπους ἢ νὰ μὲ ἔχουν σκοτώσει τουλάχιστον 20 φορές, ἀλλὰ ἔξω ἀπ' αὐτήν, στὸν ἰδιωτικό μου βίο, ἐννοῶ, δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ κάνω κακὸ οὔτε σὲ μυρμήγκι. Ἀποφεύγω τὶς φασαρίες καὶ μισῶ τὰ πιστόλια. Ὅποιος ἀμφιβάλλει, ἂς ρωτήση τὶς δυὸ γυναῖκες ποὺ ἔχω παντρευτῆ μέχρι τώρα. Ἡ ἀπάντησι ποὺ θὰ πάρη θὰ εἶναι ἴδια: ὄχι μόνο δὲν τίς... ἔδειρα ποτέ, ἀλλὰ πολλὲς φορὲς μέ... ἔδειραν ἐκεῖνες!...

Ὁ Ἔντμοντ Ο' Μπράϊαν ἄρχισε τὴν κινηματογραφικὴ καρριέρα του τὸ 1939 μ' ἕνα μικρὸ καὶ ἀσήμαντο ρόλο, ποὺ τοῦ ἔδωσαν στὴ ταινία «Ὁ καμπανοκρούστης τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων», στὴν ὁποία τὸ ρόλο τοῦ Κουασιμόδου κρατοῦσε ὁ μεγάλος Τσάρλς Λῶτον καὶ ἐκεῖνον τῆς Ἐσμεράλδα ἡ Μώριν Ο' Χάρα.

—Ἀπὸ τὴ πρώτη στιγμὴ ποὺ ἀντίκρυσα τὸν ἑαυτό μου στὴν ὀθόνη, λέει πάλι ὁ ἴδιος, ἐνθουσιάσθηκα τόσο πολύ, ὥστε ἐγκατέλειψα ἀμέσως τὰ σχέδιά μου γιὰ Πανεπιστημιακὲς σπουδὲς καὶ διπλώματα καὶ ἀφιέρωσα τὶς προσπάθειές μου νὰ ἀναδειχθῶ στὸν κινηματογράφο ὡς ἠθοποιός, παρ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχα φοιτήσει σὲ δραματικὴ σχολή. Ἐπειδὴ ἔδειχνα ὅτι ἤθελα νὰ διαπρέψω καὶ ὅτι ἤμουν εὐσυνείδητος, μὲ κράτησαν στὰ στούντιο καὶ μέχρι τὰ τέλη τοῦ 1941 μοῦ ἔδωσαν τρεῖς ἀκόμη ρόλους σὲ ἰσάριθμες ταινίες. Τὴ στιγμή, ὅμως, ποὺ εἶχα ἀρχίσει νὰ γνωρίζωμαι μὲ τοὺς διάφορους σκηνοθέτες, μὲ κάλεσαν νὰ ὑπηρετήσω στὴν ἀεροπορία ὡς ἔφεδρος ἀξιωματικός. Κι' ἔτσι ἔχασα κάθε ἐπαφὴ μὲ τὰ στούντιο καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κινηματογράφου...

Πιὸ ὥριμος καὶ διπλωματοῦχος τώρα ἠθοποιός, ὁ Ἔντμοντ ξαναγύρισε στὰ στούντιο τὸ 1946 καὶ ἀμέσως ὁ σκηνοθέτης Μὰρκ Χέλλιγκερ, ποὺ δὲ ζῆ σήμερα, τοῦ ἐμπιστεύθηκε ἕναν ἀπὸ τοὺς πρώτους ρόλους στὴν ἀστυνομικὴ ταινία του «Οἱ δολοφόνοι», μὲ τὸν Μπὰρτ Λάνκαστερ καὶ τὴν Ἄβα Γκάρντνερ. Ἡ πρώτη αὐτὴ ἐμφάνισί του στὴν ὀθόνη ὡς ἀδίστακτου καὶ ψυχροῦ δολοφόνου τὸν ἔκανε μὲ μιᾶς τόσο γνωστό, ὥστε ἄρχισαν ἀμέσως οἱ προτάσεις γιὰ καινούργιους ρόλους σὲ ἀστυνομικὰ φίλμ. Τὸ κοινὸν εἶχε ἐκτιμήσει τὸ δυναμικὸ ταλέντο του καὶ τὸν ζητοῦσε ἐπίμονα. Σιγά-σιγά, ἀλλὰ σταθερά, τὸ ἄστρο του ἄρχισε ἀπὸ τότε νὰ ἀνεβαίνη στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα καὶ ἡ μιὰ ταινία νὰ διαδέχεται τὴν ἄλλη χωρὶς διακοπή. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μέχρι σήμερα ἔχει πρωταγωνιστήσει ἢ ἔχει πάρει μέρος σὲ 40 καὶ πλέον ταινίες ἐκ τῶν ὁποίων οἱ περισσότερες εἶναι ἀστυνομικές. Ἀπὸ τὶς τελευταῖες αὐτὲς ξεχωρίζουν οἱ δημιουργίες του στὰ φίλμ «Ἐσκότωσα τὸ δολοφόνο μου», «Τζὸ ὁ ἀδίστακτος», «Παραλιακὴ λεωφόρος Νο 711», «Στὶς φυλακὲς τῆς Σαγγάης», «Ὁ ἔνοχος εἶναι μεταξύ μας», «Κραυγὴ στὸ σκοτάδι», «Ραντεβοῦ μὲ τὸ θάνατο», «Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ διπλὴ ζωὴ» καὶ ἀρκετὲς ἄλλες ποὺ τὸν ἔκαναν γνωστὸ σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἀπὸ τὶς ταινίες ἄλλου εἴδους, πάλι, πῆρε μέρος στὶς «Ἀποφασιστικὴ στιγμή», «Ὁ ναύαρχος ἦταν... γυναῖκα», «Ἰούλιος Καῖσαρ», στὴν ὁποία κρατοῦσε τὸ ρόλο τοῦ Κάσκα, δολοφόνου τοῦ Καίσαρος, «Ξυπόλητη κόμησσα», μὲ τὸν μακαρίτη Μπόγκαρτ καὶ τὴν Ἄβα Γκάρντνερ, καὶ πολλὲς ἄλλες ποὺ παράλληλα μὲ τὶς ἀστυνομικές, τὸν ἔφεραν στὴ σημερινὴ ἀξιοζήλευτη θέσι.

—Παρ' ὅλα ποὺ δὲν ἔχω ἀκόμη ἐργασθῆ μαζί του, νομίζω ὡστόσο πὼς ὁ Ο' Μπράϊαν εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ προικισμένους καὶ πολυσύνθετους καλλιτέχνες ποὺ διαθέτει ὁ ἀμερικανικὸς κινηματογράφος, εἶπε πέρυσι γι' αὐτὸν ὁ γνωστὸς σκηνοθέτης Ἐλία Καζάν.

Καὶ εἶναι, πράγματι, γιατὶ ὁ Ἔντμοντ δὲν περιορίζει τὶς φιλοδοξίες του μόνο στὸν κινηματογράφο, ἀλλ' ἀπὸ χρόνια τώρα παίζει καὶ στὸ θέατρο πρόζας καὶ κάνει συχνὲς ἐμφανίσεις στὴν τηλεόρασι σὲ ἀστυνομικὰ σκέτς. Ἀλλὰ εἰδικὰ γιὰ τὸ θέατρο πρόζας ἔχει μιὰ ἀδυναμία: Θέλει νὰ ἐμφανίζεται μόνο σὲ ἔργα τοῦ Σαίξπηρ! Κι' ἐπειδὴ οἱ διάφοροι θεατρῶνες ἐκτιμοῦν τὸ ταλέντο του, ἀπὸ τὸ 1950 κι' ἐδῶ ἔπαιξε στὰ γνωστὰ ἔργα «Ἅμλετ», «Ἰούλιος Καῖσαρ» ὡς Μάρκος Ἀντώνιος, «Ἑρρῖκος ὁ 4ος», «Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα» καὶ μερικὰ ἄλλα μὲ τὰ ὁποῖα συμπλήρωσε τὴ φήμη του ὡς ἠθοποιοῦ καί... αὔξησε τὴν περιουσία του κατὰ πολλὲς δεκάδες χιλιάδες δολλάρια, γεγονὸς ποὺ τὸν κάνει νὰ λέη σήμερα μὲ ἱκανοποίησι:

«Εἶναι ἀλήθεια ὅτι μεγαλύτερος πλοῦτος ἀπὸ τὴν ὑγεία δὲν ὑπάρχει. Ἄν, ὅμως, κοντὰ στὴν ὑγεία συμβαίνη νὰ ὑπάρχη κι' ἕνα γερὸ κομπόδεμα, ποὺ σοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἱκανοποιῆς κάθε καπρίτσιο καὶ κάθε ἐπιθυμία σου, ἡ ζωὴ τότε γίνεται ἀκόμη ὡραιότερη καὶ πολὺ πιὸ ἐνδιαφέρουσα. Ἰδίως, ὅταν τὸν πλοῦτο αὐτὸν τὸν δημιουργήση κανεὶς ἐργαζόμενος ἀδιάκοπα καὶ σκληρά, ὅπως συμβαίνει μ' ἐμένα...».

Ὁ Ἔντμοντ Ο' Μπράϊαν—αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ πραγματικό του ὄνομα—γεννήθηκε στὴ Ν. Ὑόρκη ἀπὸ γονεῖς ἰρλανδικῆς καταγωγῆς καὶ εἶναι σήμερα 52 χρόνων. Ἐξακολουθεῖ ὅμως νὰ διατηρῆ τὴ νεανικὴ εὐκινησία του καὶ εἶναι πάντοτε ὁ τολμηρὸς καὶ ὁ ἀτρόμητος.

Παντρεύτηκε δυὸ φορὲς μέχρι σήμερα. Τὴν πρώτη φορὰ μὲ τὴν ἠθοποιὸ Νάνσυ Κέλλυ, ἀπὸ τὴν ὁποία χώρισε φιλικά, ὕστερα ἀπὸ συζυγικὴ ζωὴ τριῶν ἐτῶν, καὶ τὴ δεύτερη μὲ τὴν ἐπίσης ἠθοποιὸ καὶ τραγουδίστρια Ὄλγα Σὰν Ζουάν, μὲ τὴν ὁποία παντρεύτηκε τὸ 1948 καὶ ἔκτοτε ζῆ μαζί της εὐτυχισμένα. Ἀπὸ τὸν δεύτερο γάμο του ἔχει καὶ δυὸ κόρες, τὴ Μπριζίτ, 8 ἐτῶν, καὶ τὴ Μαρία, 7 ἐτῶν.

Ἡ οἰκογένεια Ο' Μπράϊαν κατοικεῖ σὲ μιὰ ἰδιόκτητη βίλλα ἀγγλικοῦ ρυθμοῦ στὸ προάστιο Μπρέντγουντ τοῦ Χόλλυγουντ. Ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὴ γυναῖκα του καὶ στὰ παιδιά του, ὁ Ἔντμοντ περνάει εὐχάριστα τὶς ἐλεύθερες ὧρες του.

—Στὴν ὀθόνη, συνηθίζει νὰ λέη, εἶμαι ὁ σκληρὸς καὶ ἀδίστακτος ἄνδρας, ποὺ διακινδυνεύει τὸ πᾶν. Στὸ σπίτι, ὅμως, εἶμαι ὁ ἤρεμος καὶ ὁ πρᾶος, ὁ πάτερ φαμίλιας, ποὺ ἐπιτρέπει στὴ γυναῖκα του καὶ στὰ παιδιά του, ἀκόμη καὶ στὸν σκύλο του, νὰ τὸν κάνουν ὅ,τι θέλουν...

Ο. ΠΕΝΝΥ

Θέατρο καὶ ζωὴ

Κάποιος πρώην πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἔλεγε μιὰ μέρα στὸν περίφημο θεατρικὸ συγγραφέα Ἀνρὺ Μπερνστάϊν.

—Ὦ, τὸ θέατρο! Τί ζωή!...

Κι' ὁ Μπερνστάϊν ἀπάντησε:

—Ὦ, ἡ ζωή! Τί θέατρο!...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Πέντε χρόνια μετὰ τὰ «Φῶτα τῆς ράμπας» ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν παρουσίασε στὸ Λονδῖνο, σὲ παγκόσμιο πρεμιέρα, τὸ νέο του φίλμ «Ἕνας Βασιλιᾶς στὴ Νέα Ὑόρκη», ποὺ προκάλεσε ποικίλες ἀντιδράσεις. Γενικὰ τὸ ἔργο ἔγινε εὐμενῶς δεκτό, πολλοὶ ὅμως κατηγόρησαν τὸν Σαρλὼ ὅτι ἔσπρωξε πολὺ μακρυὰ τὴν πικρία του κατὰ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν καὶ ἔφτιαξε ἔτσι μιὰ καθαρὰ ἀντιαμερικανικὴ ταινία. Παρ' ὅλον ὅτι ὁ Σαρλὼ εἶχε κρατήσει ἀπόλυτη μυστικότητα γύρω ἀπὸ τὴ ταινία του αὐτή, ἦταν γνωστὸ πὼς τὸ ὅλο θέμα ἦταν μιὰ σάτιρα κατὰ τοῦ Μακαρθισμοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν ὑπῆρξε ἕνα ἀπὸ τὰ ἐπιφανέστερα θύματα.

Ἡ Κάθρην Χέπμπορν

Ἄς δοῦμε τί ἔγραψαν γιὰ τὸ φίλμ αὐτὸ οἱ ἀγγλικὲς ἐφημερίδες καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ γαλλικοῦ τύπου, ποὺ παρακολούθησαν τὴν μεγαλειώδη πρεμιέρα.

«ΤΑΪΜΣ»: «Τὸ ἔργο εἶναι μερικὲς στιγμὲς πιὸ βαρὺ ἀπ' ὅσο ἔπρεπε».

«ΝΤΑΙΗΛΥ ΓΟΥΩΡΚΕΡ» (κομμουνιστική): «Ἔργον ἁπλῶς μεγαλοφυές».

«ΝΤΑΙΗΛΥ ΜΑΙΗΛ» (συντηρητικό): «Ὁ Τσάπλιν, ὁ ἀπαράμιλλος κλόουν δίνει μιὰ μάχη προκαταβολικὰ χαμένη. Γιὰ πρώτη φορὰ καταράστηκα τὸν ὁμιλοῦντα κινηματογράφο».

«ΝΤΑΙΗΛΥ ΣΚΕΤΣ»: «Ψυχραιμία, γέρω Τσάρλυ».

«ΝΤΑΗΛΥ ΧΕΡΑΛΝΤ» (σοσιαλιστική): «Μεγαλοφυὲς γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά».

«ΝΤΑΙΗΛΥ ΜΙΡΟΡ»: «Λυπᾶμαι ποὺ χάσαμε τὸν Σαρλὼ μὲ τὸ μπαστουνάκι...»

«ΝΙΟΥΣ ΚΡΟΝΙΚΛ» (φιλελεύθερο): «Μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ταινίες τοῦ Τσάρλυ Τσάπλιν».

«ΦΙΓΚΑΡΟ»: «Τὸ πρῶτο μέρος τοῦ ἔργου εἶναι ἀριστούργημα. Τὸ δεύτερο, μετρία σάτιρα».

«ΦΡΑΝ—ΤΙΡΕΡ»: «Εἶναι προτιμότερο νὰ δῆ κανεὶς ἕνα φίλμ ποὺ νὰ ὑστερῆ τεχνικῶς ἀλλὰ νὰ λέη κάτι, παρὰ ἕνα ἄρτιο φίλμ χωρὶς καμμιὰ σημασία».

«ΩΡΟΡ»: «Ἐκδίκησις τοῦ Τσάπλιν ἢ κλασσικὴ κωμῳδία ἀ λὰ Σαρλώ; Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι γελάσαμε».

«ΠΑΡΙΖΙΕΝ ΛΙΜΠΕΡΕ»: «Ἀστεῖα καταπληκτικὰ καὶ γέλια ἀκράτητα».

«ΚΟΜΠΑ»: «Δυστυχῶς ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐπαναλαμβάνη μερικὰ παλιά του καὶ πολὺ γνωστὰ ἀστεῖα».

«ΟΥΜΑΝΙΤΕ» (κομμουνιστική): «Θαυμάσια ταινία, μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες τοῦ Σαρλώ. Πρόκειται γιὰ ἕνα μήνυμα τοῦ Τσάρλυ ποὺ θὰ βρῆ ἀπήχησι παντοῦ».

Ὁ ἴδιος ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν εἶναι κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὰ σχόλια αὐτὰ καὶ ἀπὸ τὸ θόρυβο ποὺ γίνεται γύρω ἀπὸ τὴν ταινία του. Μιλῶντας δὲ στοὺς δημοσιογράφους δήλωσε:

—Δὲν κάνω πολιτική. Δὲν εἶμαι κομμουνιστής, οὔτε καὶ σοσιαλιστής. Δὲν διάβασα ποτὲ στὴ ζωή μου Κὰρλ Μὰρξ. Ἄν θέλετε νὰ μοῦ δώσετε ἕνα χαρακτηρισμό, πέστε με καλύτερα «ἀναρχικό».

—Κι' ὅμως πλουτίσατε στὴν Ἀμερική, παρατήρησε κάποιος.

—Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ γνώρισα στὴν Ἀμερική, τοῦ ἀπάντησε ὁ Σαρλώ, ἦταν μιὰ βαρειὰ φορολογία.

Ἀπαντῶντας ἀκολούθως σὲ ἄλλες ἐρωτήσεις ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν εἶπε ὅτι ἀγνοοῦσε ἀκόμα ἂν τὸ φίλμ του θὰ προβληθῆ στὴ Μόσχα. Ὅσο γιὰ τὸ νέο ἔργο ποὺ ἑτοιμάζει, ἀποκάλυψε πὼς θὰ ἀφορᾶ τὸ διαζύγιο ποὺ προκαλεῖ πολλὰ δράματα μέσα σὲ μιὰ οἰκογένεια.

★ Ἡ Σοφία Λόρεν ἐδήλωσε στὸ Χόλλυγουντ ὅτι θὰ παντρευτῆ τὸν Κάρλο Πόντι. Ὁ Ἰταλὸς παραγωγός, ποὺ λανσάρισε τὴν ὡραία Ναπολιτάνα, ἐπέτυχε νὰ πάρη διαζύγιο στὸ Χουαρὲζ τοῦ Μεξικοῦ, τὸ διαζύγιο αὐτὸ ὅμως δὲν ἰσχύει στὴν Ἰταλία, ὅπου δὲν ἀναγνωρίζεται κανένα διαζύγιο. Ἔτσι, κι' ἂν ἀκόμα παντρευτοῦν, οἱ δύο σύζυγοι δὲν θὰ μποροῦν νὰ ξαναγυρίσουν στὴν Ἰταλία ὅπου ὁ Πόντι θὰ θεωρῆται δίγαμος. Ὕστερα ἀπὸ τὴν Μαρτὶν Καρὸλ ποὺ παντρεύτηκε τὸν σκηνοθέτη Κριστιὰν Ζάκ, τὴν Μαίριλυν Μονρόε ποὺ παντρεύτηκε τὸν συγγραφέα Ἄρθουρ Μύλλερ καὶ τὴν Φρανσουὰζ Ἀρνοὺλ ποὺ παντρεύτηκε τὸν Ζὼρζ Κραβέν, ἡ Σοφία Λόρεν δίνει μιὰ ἀκόμα ἀπόδειξι πὼς οἱ στὰρ προτιμοῦν τοὺς σαραντάρηδες. Ὁ Κάρλο Πόντι εἶναι σήμερα 43 χρόνων.

★ Ἐφ' ὅσον ἡ Ἴνγκριντ Μπέργκμαν ἐξακολουθεῖ νὰ ἀρνῆται νὰ πάη στὸ Χόλλυγουντ, τὸ Χόλλυγουντ ἔρχεται στὴν Ἴνγκριντ. Ὁ Ἀμερικανὸς παραγωγὸς Τζὰκ Γουῶρνερ, ποὺ βρίσκεται ἀπὸ ἡμερῶν στὸ Παρίσι, ἀνήγγειλε πὼς ἔπεισε τὴ στὰρ νὰ πρωταγωνιστήση στὸ φίλμ «Ἀγαπητὲ κύριε», ποὺ θὰ γυριστῆ στὴν Εὐρώπη καὶ στὸ ὁποῖο ἡ Ἴνγκριντ θὰ ξαναβρῆ τὸν παλιό της παρτεναίρ Κάρυ Γκράντ. Ἄλλο σχέδιο τοῦ Τζὰκ Γουῶρνερ εἶναι νὰ γυρίση στὴ Γαλλία τὴν παλαιὰ μουσικὴ κωμῳδία τοῦ Πανιὸλ «Φανή». Ἡ σκηνοθεσία τοῦ ἔργου ἀνετέθη ἤδη στὸν Γιοσούα Λόγκαν, τὸν σκηνοθέτη τοῦ «Πίκ—Νίκ» καὶ τὸ γύρισμα θ' ἀρχίση σύντομα στὰ περίχωρα τῆς Μασσαλίας, ὅπου ἐκτυλίσσεται τὸ ἔργο καὶ ὅπου θὰ γυριστοῦν ὅλα τὰ ἐξωτερικά.

★ Ἡ Ὤντρεϋ Χέπμπορν θὰ γυρίση στὸ Βελγικὸ Κογκό, στὴν Ἰταλία καὶ στὸ Βέλγιο τὸ φίλμ «Μὲ κίνδυνο νὰ καταστραφῆ» ποὺ θὰ γυριστῆ βάσει τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας τῆς Κάθρην Χιοὺλμ «Ἡ ἱστορία μιᾶς μοναχῆς».

★ Ὁ Σὲρζ Ρετζιανὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Ταϊτὴ ὅπου θὰ συναντήση τὴν Μαρτὶν Καρὸλ γιὰ νὰ παίξη μαζί της στὸ φίλμ «Λαθρεπιβάτες». Φεύγοντας φαινόταν μελαγχολικὸς καὶ δήλωσε στοὺς δημοσιογράφους:

—Πηγαίνω στὴν Ταϊτὴ γιὰ νὰ σκοτωθῶ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά. Μὲ σκότωσαν στὸ Βερολῖνο γιὰ τοὺς «Ἀθλίους» καὶ στὸ Παρίσι γιὰ τὸ φίλμ «Ἀποτυχία στὸν φέροντα». Ἀρχίζω ὅμως νὰ συνηθίζω γιατὶ καὶ στὰ δέκα τελευταῖα φίλμ ποὺ γύρισα, τὸ σενάριο μὲ καταδικάζει σὲ θάνατο.

★ Ὁ σκηνοθέτης Ζὼρζ Λακὸμπ ὑποχρεώθηκε νὰ διακόψη τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Λευκὸ φορτίο» καὶ ἀναζητεῖ τώρα ἕνα νέο ζὲν πρεμιὲ γιὰ νὰ τὸν δώση γιὰ παρτεναὶρ στὴν Φρανσουὰζ Ἀρνούλ. Ὁ Φιλὶπ Λεμαὶρ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παίξη στὸ ἔργο προσεβλήθη ἀπό... κοκκύτη καὶ ἔχει ἀνάγκη ν' ἀλλάξη ἀέρα καὶ νὰ μείνη ἀρκετὸ καιρὸ σὲ ἐξοχή.

★ Τὸ κινηματογραφικὸ φεστιβὰλ τῆς Βενετίας ἔληξε μὲ θρίαμβο τῶν Ἰνδιῶν ποὺ κέρδισαν τὸν «χρυσὸ λέοντα» μὲ τὸ φίλμ «Ὁ ἀκατανίκητος» τοῦ Σατιαγὶτ Ράϋ. Ὁ «ἀργυροῦς λέων» δόθηκε στὸν Λουτσῖνο Βισκόντι γιὰ τὸ Ἰταλικὸ φίλμ «Λευκὲς νύχτες». Τὸ πρῶτο βραβεῖο ἠθοποιίας δόθηκε γιὰ μὲν τοὺς ἄνδρες στὸν Ἀμερικανὸ Ἄντονυ Φραντσιόζα πρωταγωνιστὴ τοῦ φίλμ «Μιὰ χούφτα χιόνι» καὶ γιὰ τὶς γυναῖκες στὴ Ρωσίδα Ζίδρα Ριτεμπεργκς γιὰ τὸ φίλμ «Μάλβα».

★ Ὁ περίφημος νέγρος τραγουδιστὴς καὶ ἠθοποιὸς Χάρρυ Μπελαφόντε ὑπέστη μὲ ἐπιτυχία μιὰ λεπτὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι στὸ δεξί του μάτι.

★ Ἡ Ντανιὲλ Λόντερ, κόρη τοῦ γνωστοῦ παλαιοῦ ἠθοποιοῦ Τζὼν Λόντερ εἶναι σήμερα ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ περιφημότερα μαννεκὲν τοῦ Παρισιοῦ.

★ Στὴ Ρώμη φτάνουν καθημερινῶς πολλὰ λαμπρὰ ἀστέρια τοῦ διεθνοῦς κινηματογραφικοῦ στερεώματος τὰ ὁποῖα πηγαίνουν ἐκεῖ γιὰ νὰ ἐργαστοῦν ἢ νὰ περάσουν τὶς διακοπές τους. Τὴ περασμένη βδομάδα ἔφτασαν μεταξὺ ἄλλων οἱ ἀκόλουθες προσωπικότητες τοῦ παγκοσμίου κινηματογραφικοῦ στερεώματος: Ὁ Τζὼν Γουαίην ὁ Τζὼν Μίλλς μὲ τὴ γυναῖκα του, ἡ Μπρέντα Μάρσαλ, σύζυγος τοῦ Οὐΐλλιαμ Χόλντεν μὲ τὰ δυὸ παιδιά της, ὁ Ἄλαν Λὰντ, ἡ Ἴβ Κίνγκ, ἀστέρι τῆς ἀμερικανικῆς τηλεοράσεως, κι' ὁ Γκάρυ Κοῦπερ. Ἀναμένεται τώρα ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἡ Τζὰ Τζὰ Γκαμπόρ, ἡ ὁποία θὰ ἀναζητήση ἐκεῖ τόν... πιὸ ὄμορφο Ἰταλὸ ποὺ προορίζει γιὰ παρτεναὶρ της στὸ προσεχές της φίλμ. Τὶς πρῶτες μέρες τοῦ Ὀκτωβρίου θὰ βρίσκωνται στὴ Ρώμη ὁ Γιοὺλ Μπρύννερ καὶ ὁ σκηνοθέτης Σεσὶλ ντὲ Μίλλ γιὰ νὰ παρευρεθοῦν στὴν πρεμιέρα τοῦ φίλμ «Οἱ δέκα ἐντολές».

★ Ἡ γνωστὴ στὰρ Ἀνναμπέλλα, πρώην σύζυγος τοῦ Τάϋρον Πάουερ, θὰ παντρευτῆ στὴ Στοκχόλμη, τὸν πολυεκατομμυριοῦχο βιομήχανο Μὰξ Κάμπελ, ὁ ὁποῖος ἔκανε πρὸ χρόνων ἐπίμονο κόρτε στὴν Γκρέτα Γκάρμπο. Τὸ ζεῦγος θὰ περάση τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος στὴν Ἰταλία.

Ὁ Τζὼν Γουαίην

★ Ἡ Κάθρην Χέπμπουρν θὰ ἐγκαταλείψη προσωρινὰ τὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ παίξη σ' ἕνα θέατρο τοῦ Μπρόντγουαιη. Θὰ ὑποδυθῆ τὴν Πόρτζια στὸν «Ἔμπορο τῆς Βενετίας» τοῦ Σαίξπηρ.

★ Ὁ Τοτὸ ποὺ ξαναβρῆκε τὸ φῶς του, ἑτοιμάζεται τώρα νὰ ξαναγυρίση στὸν κινηματογράφο. Τὸ πρῶτο του φίλμ θὰ εἶναι «Ἡ γυναῖκα μου εἶναι γιατρός», στὸ ὁποῖο θὰ παίζουν ἐπίσης ἡ Ἄμπυ Λένιν, ὁ Βιττόριο ντὲ Σίκα καὶ ἡ Τιτίνα ντὲ Φίλιππο.

★ Ἕνα νέο ἀστέρι ἀνατέλλει στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ. Πρόκειται γιὰ τὸν Ντάννυ Λιούϊς, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ διασήμου κωμικοῦ Τζέρρυ Λιούϊς. Ὁ Ντάννυ, ποὺ γυρίζει τώρα ἕνα φίλμ ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ Τζέημς Κάγκνεϋ, ὑπερηφανεύεται πὼς ἔγινε ὅ,τι εἶναι σήμερα χωρὶς νὰ τὸν βοηθήση καθόλου ὁ γιός του. Ἔπαιξε ἤδη ἕνα ρόλο στὸ φίλμ «Πὰλ Τζὸ» παρὰ τὸ πλευρὸ τοῦ Φράνκ Σινάτρα καὶ προσελήφθη κατόπιν ἀπὸ τὸν σκηνοθέτη Μάϊκλ Κούρτιζ γιὰ ἕνα πιὸ σημαντικὸ ρόλο στὸ βιογραφικὸ φίλμ «Ἡ ἱστορία τοῦ Τζίμμυ Ντιοῦραντ».

★ Μιὰ ἀμερικανικὴ ἀτομικὴ βόμβα θὰ ἐκραγῆ στὶς 2 Ὀκτωβρίου στὸ παρισινὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ὀρλύ! Τὴν ἡμέρα αὐτὴ θὰ φθάση ἐκεῖ μὲ ἑλικόπτερο ἡ νέα «βόμβα» τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, ἡ Τζέην Μάνσφιλντ γιὰ νὰ παρευρεθῆ στὴν πρεμιέρα τῆς νέας της ταινίας «Μιὰ ἐκρηκτικὴ ξανθοῦλα». Ὅπως ἐδήλωσε ἤδη, ἡ Τζέην θὰ κατεβῆ ἀπὸ τὸ ἑλικόπτερο μὲ ἕνα βαρύτιμο μαντὼ ἀπὸ βιζὸν κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ φορῆ μονάχα ἕνα ἀποκαλυπτικὸ μαγιὼ μπικίνι. Γιατί, ὅπως λέει ἡ ἴδια: «Δὲ θέλει νὰ κρύψη τίποτα ἀπὸ τοὺς Παριζιάνους»!

★ Ἡ Ντενὶζ Βερνάκ, χήρα τοῦ Ἔρρικ φὸν Στροχάϊμ, ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ θέατρο ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ παντρεύτηκε τὸν διάσημο ἠθοποιό, ἀποφάσισε τώρα νὰ ξαναγυρίση σ' αὐτό.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

— Περᾶστε, δεσποινίς. Θὰ κάνουμε λίγη θέσι γιὰ σᾶς!...

Ἀριστουργηματικὸ ἱστορικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἀλεξ. Δουμᾶ

ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Ὀλίβα, μὲ τὰ χρήματα ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ ἄγνωστος κατορθώνει νὰ ἡσυχάση τὸν Μπωσὶρ καὶ τὸν πείθει ν' ἀγοράση δυὸ ντόμινα, γιὰ νὰ τὴν συνοδεύση στὸ χορὸ τῆς Ὄπερας. Ὁ ἄγνωστος τὴν περιμένει ἐκεῖ, φορῶντας ἕνα γαλάζιο ντόμινο. Στὸν ἴδιο χορὸ πηγαίνουν καὶ ὁ καρδινάλιος ντὲ Ροὰν μὲ τὴν κόμησσα ντὲ Λαμότ. Ὁ ἄγνωστος ποὺ φορεῖ τὸ γαλάζιο ντόμινο μιλάει στὴν Ὀλίβα γιὰ τὸν Ζιλμπὲρ καὶ τὸ παρελθόν της καὶ ἀπομακρύνει τὸν Μπωσίρ, λέγοντάς του ὅτι οἱ φίλοι του τῆς λέσχης τῆς ὁδοῦ Πὸτ ντὲ Φὲρ πρόκειται νὰ συζητήσουν ἐκεῖνο τὸ βράδυ μιὰ ὑπόθεσι ποὺ θ' ἀφήση κέρδος δύο ἑκατομμυρίων λιβρῶν. Παρασύρει, ἐξ ἄλλου, τὴν Ὀλίβα πρὸς τὸ μέρος τοῦ καρδιναλίου καὶ τῆς Ἰωάννας ντὲ Λαμὸτ κι' ἀρχίζει μιὰ περίεργη συζήτησι μὲ τὸν πρῶτο.

23ον — Κύριε καρδινάλιε, σᾶς μεταφέρω τὰ λόγια τῆς κυρίας: «Ἐκεῖνος ποὺ ἡ σκέψι του δὲν ἀγρυπνεῖ πάντα καὶ ποὺ μπορεῖ ν' ἀντικαθιστᾶ τὸ ἀντικείμενο τῆς λατρείας του, δὲν ἀγαπάει στ' ἀλήθεια καὶ δὲ θἄπρεπε νὰ τὸ λέη».

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαμαν βαθειὰ ἐντύπωσι στὸν καρδινάλιο. Κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα ποὺ ἔκρυβε τὸ πρόσωπό του, μάντευε κανεὶς τὴν ἔκπληξι καὶ τὴν ταραχή του.

— Εἶναι ἀδύνατο, εἶπε γαλλικά.

— Ποιὸ πρᾶγμα εἶναι ἀδύνατο; ρώτησε ἡ κόμησσα ντὲ Λαμότ, ποὺ δὲν εἶχε καταλάβει ἀπὸ ὅλη τὴ συνομιλία παρὰ μόνον τὶς δυὸ αὐτὲς λέξεις.

—Τίποτα, κυρία, τῆς ἀπάντησε ὁ Ροάν.

— Σεβασμιώτατε, νομίζω πὼς μὲ κάνετε νὰ παίζω ἕνα ρόλο πολὺ θλιβερό, εἶπε ἡ Ἰωάννα.

Καί, ἀφήνοντας τὸ μπράτσο τοῦ καρδιναλίου, ἔκαμε δυὸ βήματα πρὸς τὰ πλάγια.

Ὁ Ροὰν δὲν ἔδειξε πὼς τὸ πρόσεξε. Ὅλη του ἡ στάσι ἔδειχνε τώρα ἕναν βαθύτατο σεβασμὸ πρὸς τὴ γυναῖκα ποὺ συνοδευόταν ἀπὸ τὸ γαλάζιο ντόμινο.

— Κυρία, τῆς εἶπε, τὰ λόγια ποὺ μοῦ μεταβίβασε ὁ συνοδός σας, εἶναι στίχοι ἀπὸ ἕνα γερμανικὸ ποίημα, ποὺ τοὺς διάβασα σ' ἕνα σπίτι... ποὺ πιθανὸν νὰ τὸ ξέρετε καὶ σεῖς.

Ἐκείνη ποὺ παρίστανε τὴ Γερμανίδα ἔκαμε μιὰ καταφατικὴ κίνησι μὲ τὸ κεφάλι της.

— Αὐτὸ τὸ σπίτι δὲν εἶναι τὸ Σχαίνμπρουν; συνέχισε ὁ καρδινάλιος μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

«Ναὶ» ξανάκαμε μὲ τὸ κεφάλι της ἡ Ὀλίβα.

— Τοὺς εἶχε χαράξει πάνω στὸ ξύλο ἑνὸς τραπεζιοῦ μ' ἕνα ὁλόχρυσο κοπίδι, κάποιο σεβαστὸ χέρι...

«Ναὶ» ξαναεῖπε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἡ Ὀλίβα.

Ὁ καρδινάλιος ἔνοιωσε τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν κι' ἅπλωσε τὰ χέρια του γιὰ νὰ πιαστῆ ἀπὸ κάπου. Ἀλλὰ δὲ βρῆκε παρὰ τὸν ὦμο τοῦ γαλάζιου ντόμινου, ὅπου τὰ δάχτυλά του γραπώθηκαν μὲ ἀσυνήθιστη βιαιότητα.

— Νά ἡ συνέχεια αὐτῶν τῶν στίχων, εἶπε. «Ἀλλὰ κεῖνος ποὺ βλέπει παντοῦ τὸ ἀγαπώμενο ὄν, ποὺ τὸ μαντεύει ἀπὸ ἕνα ἄνθος ἢ ἕνα ἄρωμα, κάτω ἀπὸ ἀδιαπέραστα πέπλα, αὐτὸς μπορεῖ νὰ σωπαίνη γιατὶ ἡ φωνή του βρίσκεται μέσα στὴν καρδιά του κι' ἀρκεῖ νὰ τὴν ἀκούση μιὰ ἄλλη καρδιά, γιὰ νὰ εἶναι εὐτυχισμένος».

— Ἄ, μὰ ἐδῶ μιλᾶνε γερμανικά, ἀκούστηκε, ξαφνικά, μιὰ φωνή, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ ὅμιλο. Καταλαβαίνετε γερμανικά, στρατάρχα;

— Ὄχι, αὐθέντα, ἀπάντησε ἕνα ἄλλο ντόμινο.

— Καὶ σεῖς, Σαρνύ;

— Ναί, ὑψηλότατε.

— Ὁ κόμης τοῦ Ἀρτουά! ψιθύρισε ἡ Ὀλίβα, ποὺ σφίχτηκε πάνω στὸ γαλάζιο ντόμινο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ξανάρχισε ὁ χορός.

Ἡ σκόνη ποὺ σηκωνόταν ἀπὸ τὸ πάτωμα, σχημάτιζε ἕνα σύννεφο, ποὺ ἁπλωνόταν σ' ὅλη τὴν αἴθουσα. Ἕνα κῦμα χορευτῶν ἔσπρωξε τὸν κόμητα τοῦ Ἀρτουὰ καὶ τὴ συντροφιά του πάνω στὸ μικρὸ ὅμιλο, ποὺ ἀποτελοῦσαν ὁ Ροάν, ἡ Ἰωάννα ντὲ Λαμότ, ἡ Ὀλίβα κι' ὁ συνοδός της.

— Προσέξετε, κύριοι! φώναξε μ' ἐπιτακτικὸ τόνο ὁ τελευταῖος.

— Βλέπετε, ὅτι μᾶς σπρώχνουν, δικαιολογήθηκε ὁ κόμης τοῦ Ἀρτουά. Συχωρέστε μας, κυρίες.

— Ἄς φύγωμε, σεβασμιώτατε, εἶπε σιγὰ ἡ κόμησσα ντὲ Λαμότ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ μεταξωτὴ κουκούλα, ποὺ ἔκρυβε τὰ μαλλιὰ τῆς Ὀλίβας, ἔπεσε, κι' ἕνα ἀόρατο χέρι ἔλυσε τὰ κορδόνια τῆς μάσκας της, ποὺ ἔπεσε ἐπίσης. Τὸ πρόσωπό της ἔλαμψε γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα.

Τὸ γαλάζιο ντόμινο ἔβγαλε ἀμέσως μιὰ τρομαγμένη κραυγὴ κι' ἡ Ὀλίβια τὸ μιμήθηκε. Ἀκούστηκαν ἀκόμη τρεῖς ἢ τέσσερες φωνές, ποὺ φανέρωναν ἔκπληξι κι' ἀνησυχία.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Καλὰ κρασιὰ

Ἄντρες πιστοὶ τοῦ βαρελιοῦ,
ἐπὶ ποδὸς βρεθῆτε πάντες
καὶ τὶς γωνιὲς τοῦ καπηλειοῦ
στολίστε ὅλοι μὲ γιρλάντες...

Τὴν γιορτινή σας φορεσιὰ
καὶ τὴν ἐπίσημη ντυθῆτε
καὶ τὰ νεόφερτα κρασιά,
μετὰ... τιμῶν ὑποδεχθῆτε!

Ἔξω ἀπ' τὴν πόλι τὴν κλεινή,
συντεταγμένοι προχωρῆστε
καὶ τὴ μουστιὰ τὴ φετεινή,
μὲ τελετὲς καλωσωρίστε!
Κάντε μπροστά της, εὐσεβῶς,
ὀργανωμένες ἐπιδείξεις
καὶ ὅ,τι γίνεται ἀκριβῶς
μὲ τίς... ἐπίσημες ἀφίξεις!

Μὲ τελετὴ κρασοπρεπῆ
τὸ νέο μοῦστο καμαρῶστε
κι' ὅλοι σας γιὰ τὸ Κορωπὶ
ὕμνους θερμοὺς ἀφιερῶστε...

Ἢ μᾶλλον ὅλοι γενικῶς
καὶ μὲ παιάνων ἀφθονία
ὑμνολογῆστε ἐμ-(φαντικῶς
τὴν κρασοφόρο... (Παιανία!
Τέλος ἢ καὶ στὸ με-(ταξύ,
πέστε μὲ οἶστρο (καὶ μὲ φόρα:
«Μέριασε κούρσα (καὶ ταξὶ
γιὰ νὰ διαβοῦν τὰ («μουστοφόρα».
Κι' ἐσύ, σωφέρ, ποὺ (μᾶς θωρεῖς,
κι' ἔχεις τὸν πόνο (μας ὑπ' ὄψει,
κόψε μπροστά σου (ὅποιον βρῆς
καὶ κύττα ὁ μοῦ-(στος νὰ μὴν «κό-(ψη».

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Ὁ καρδινάλιος ντὲ Ροὰν λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήση.

Ἕνα κῦμα ἀπὸ ντόμινα εἶχε ἀπομακρύνει, στὸ μεταξύ, τὸν κόμητα τοῦ Ἀρτουὰ καὶ τοὺς συνοδούς του.

Τὸ γαλάζιο ντόμινο ξανάσφιξε βιαστικὰ τὴ μάσκα στὸ πρόσωπο τῆς Ὀλίβας καὶ ξανακατέβασε τὴν κουκούλα στὰ μαλλιά της. Ἔπειτα, γύρισε στὸν καρδινάλιο.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, σφίγγοντάς του τὸ χέρι, αὐτὸ ποὺ ἔγινε εἶναι τρομερό. Ἡ τιμὴ αὐτῆς τῆς κυρίας βρίσκεται στὰ χέρια σας.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, κύριε, ἀπάντησε ὁ Ροάν, σκουπίζοντας τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

Τὸ γαλάζιο ντόμινο γύρισε κατόπιν στὴν Ὀλίβα.

— Ἄς φύγωμε γρήγορα, τῆς ψιθύρισε.

Ἀπομακρύνθηκαν κι' οἱ δυὸ βιαστικά.

«Ξέρω τώρα τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ὁ καρδινάλιος δυσκολευόταν νὰ πιστέψη, σκέφτηκε ἡ κόμησσα ντὲ Λαμότ. Ὁ δυστυχισμένος νόμισε πὼς αὐτὴ ἡ γυναίκα ἦταν ἡ βασίλισσα... Νά μιὰ πληροφορία, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι πολύτιμη: Ὁ καρδινάλιος ἀγαπάει τὴ βασίλισσα. Ὅσο γιὰ τὸ γαλάζιο ντόμινο, δὲ χωράει ἀμφιβολία πὼς εἶναι ὁ ἴδιος ἄνθρωπος ποὺ συνάντησα στὸ σπίτι τοῦ Μέσμερ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς προσπαθεῖ μὲ κάθε μέσο νὰ ἐκθέση τὴ βασίλισσα. Ἀξίζει νὰ παρακολουθήσω αὐτὸ τὸ παιγνίδι».

Γύρισε κατόπιν στὸν καρδινάλιο καὶ τοῦ εἶπε δυνατά:

— Θέλετε νὰ φύγωμε;... Δὲ βρίσκω ἐνδιαφέρον σ' αὐτὸ τὸ χορό.

— Ναί, ἂς φύγωμε, ἀπάντησε ὁ Ροάν.

Διευθύνθηκαν ἀμέσως πρὸς τὴν ἔξοδο. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ξανάμπαιναν στὸ ἴδιο ἁμάξι ποὺ τοὺς εἶχε φέρει στὴν Ὄπερα.

Τὸ σπίτι τῆς Ἰωάννας

Ὁ καρδινάλιος ἦταν βυθισμένος στὶς σκέψεις του. Ἀπὸ δέκα λεπτὰ τώρα, δὲν εἶχε ἀνοίξει τὸ στόμα του.

Ἡ κόμησσα ντὲ Λαμὸτ ρώτησε ξαφνικά:

— Ποῦ μᾶς πηγαίνει αὐτὸ τὸ ἁμάξι;

— Μὴ φοβόσαστε, κόμησσα, ἀπάντησε ὁ Ροάν. Τὸ ἁμάξι μᾶς πῆρε ἀπὸ τὸ σπίτι σας. Θὰ μᾶς ξαναπάη ἐκεῖ.

—Ἀπὸ τὸ σπίτι μου;... Ἐννοεῖτε τὸ σπίτι στὸ προάστιο τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου;

— Ἀλλὰ φυσικά... Πόσες φορὲς πρέπει νὰ σᾶς πῶ, ὅτι αὐτὸ τὸ σπίτι εἶναι δικό σας;

Τὸ ἁμάξι σταμάτησε σὲ λίγο μπροστὰ στὸ σπίτι μὲ τὸν κῆπο.

Ἡ Ἰωάννα κατέβηκε ἀνάλαφρη. Ἡ καρδινάλιος ἦταν ἕτοιμος νὰ τὴ μιμηθῆ.

Ἀλλ' ἡ κόμησσα τὸν σταμάτησε.

— Μὴν κάνετε τὸν κόπο, τοῦ εἶπε σιγά.

— Δὲ θέλετε νὰ σᾶς κρατήσω λίγη ὥρα συντροφιά; ρώτησε ὁ καρδινάλιος.

— Ὄχι ἀπόψε, ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα.

Καὶ ταὐτόχρονα ἅπλωσε τὸ χέρι της, ποὺ ὁ καρδινάλιος ἔφερε στὰ χείλη του.

— Καληνύχτα, σεβασμιώτατε.

Κι' ἔτρεξε νὰ μπῆ στὸ σπίτι, ἐνῶ τὸ ἁμάξι ἀπομακρυνόταν.

Ἕξη ὑπηρέτες περίμεναν στὸν προθάλαμο.

Ἡ Ἰωάννα τοὺς κύτταξε ἕναν-ἕναν, σὰ νὰ προσπαθοῦσε ν' ἀποτυπώση στὴ μνήμη της τὰ χαρακτηριστικά τους.

— Δὲν ὑπάρχουν γυναῖκες; ρώτησε.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες προχώρησε μὲ σεβασμό:

— Δυὸ καμαριέρες περιμένουν τὴν κυρία στὸ δωμάτιό της, ἀπάντησε.

— Καλέστε τις νάρθοῦν ἐδῶ.

Οἱ δυὸ καμαριέρες ἐμφανίστηκαν ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές.

— Ποῦ κοιμόσαστε συνήθως; ρώτησε ἡ Ἰωάννα.

— Ἀλλὰ δὲν ξέρομε ἀκόμη, ἀπάντησε ἡ μιὰ ἀπ' αὐτές. Θὰ κοιμηθοῦμε ὅπου μᾶς διατάξη ἡ κυρία κόμησσα.

— Ποῦ εἶναι τὰ κλειδιὰ τῶν δωματίων;

— Ἐκεῖ, πάνω στὸ δίσκο, κυρία.

— Καλά. Ἀπόψε δὲ θὰ κοιμηθῆτε ἐδῶ.

Οἱ δυὸ γυναῖκες ἀλληλοκυττάχτηκαν ἔκπληκτες.

— Ἔχετε σπίτι γιὰ νὰ μείνετε; ρώτησε ἡ Ἰωάννα.

— Καὶ βέβαια, ἂν καὶ εἶναι κάπως ἀργὰ γιὰ νὰ πᾶμε ὡς τὰ σπίτια μας, τῆς ἀπάντησαν. Ἄν, ὅμως, ἡ κυρία θέλη νὰ μείνη μόνη...

— Οἱ κύριοι θὰ σᾶς συνοδεύσουν, εἶπε ἡ Ἰωάννα, δείχνοντας τοὺς ὑπηρέτες.

— Καὶ πότε θὰ ξαναγυρίσωμε; ρώτησε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς δειλά.

— Αὔριο τὸ μεσημέρι.

Οἱ ἕξη ὑπηρέτες κι' οἱ δυὸ καμαριέρες ἀλληλοκυττάχτηκαν μερικὲς στιγμὲς σαστισμένοι. Ἔπειτα διευθύνθηκαν πρὸς τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα σταμάτησε τὸν τελευταῖο καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα σακκουλάκι μὲ χρυσᾶ νομίσματα.

— Αὐτὰ εἶναι γιὰ νὰ διασκεδάσετε, τοῦ εἶπε.

Ἡ Ἰωάννα, ὅταν ἔμεινε μόνη, πῆρε ἕνα κηροπήγιο στὰ χέρια της κι' ἔκαμε βιαστικὰ τὸ γῦρο τοῦ σπιτιοῦ, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ, ὅτι ὅλα τὰ παράθυρα κι' οἱ πόρτες ἦταν κλεισμένες. Ἔπειτα, ἄρχισε νὰ ἐξετάζη μὲ προσοχὴ ἕνα-ἕνα τὰ δωμάτια.

Ἡ ἐπίπλωσί τους φανέρωνε τὴν πολυτέλεια, ἀλλὰ καὶ ταὐτόχρονα ἕνα λεπτὸ καὶ ἀριστοκρατικὸ γοῦστο. Δὲν ἦταν μιὰ ἐπίπλωσι νεοπλούτου. Ἀλλὰ μιὰ ἐπίπλωσι ἄρχοντα, ποὺ ξέρει νὰ διαλέγη τὰ ὄμορφα πράγματα καὶ νὰ βάζη τὸ καθένα στὴ θέσι του.

Ἡ ἐπιθεώρησι αὐτὴ ἀπασχόλησε τὴν Ἰωάννα πάνω ἀπὸ δυὸ ὧρες. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ βαρειὰ καὶ πολυτελῆ ἔπιπλα, βρῆκε ἐπίσης σ' ἕνα ἁρμάρι μιὰ στίβα ἀπὸ γνήσιους τάπητες Γκομπελέν. Πίνακες τοῦ Βατὼ ἢ τοῦ Μπουσὲ στόλιζαν τοὺς τοίχους καὶ μιὰ κομψὴ βιβλιοθήκη περιεῖχε βιβλία, παλιὰ καὶ καινούργια, ντυμένα μὲ μεγάλη τέχνη.

Ἡ Ἰωάννα, κουρασμένη κι' ἐνθουσιασμένη ταὐτόχρονα, μπῆκε, τέλος, στὴν κρεβατοκάμαρα, ποὺ οἱ τοῖχοι της ἦταν στρωμένοι μὲ γαλάζιο σατὲν κι' ἄρχισε νὰ βγάζη ἕνα-ἕνα τὰ ροῦχα της...

Στ' ἀλήθεια, εἶχε κάμει ἕνα μεγάλο βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός. Κι' αὐτὸ τὸ χρωστοῦσε ὄχι τόσο στὴν καταγωγή της, ὅσο κυρίως στὰ νειᾶτα καὶ τὴν ὀμορφιά της.

Ἡ «λέσχη»

Ὁ Μπωσίρ, φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ὄπερα, ἔτρεξε ἀμέσως σ' ἐκεῖνο ποὺ τὸ γαλάζιο ντόμινο εἶχε ἀποκαλέσει «λέσχη» του.

Ὁ φίλος τῆς Ὀλίβας ἦταν πολὺ ἀνήσυχος. Γιατὶ οἱ σύντροφοί του δὲν τοῦ εἶχαν κάμει λόγο γι' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι τῶν δύο ἑκατομμυρίων ποὺ σχεδίαζαν: Μήπως ἤθελαν νὰ τὸν ἀποκλείσουν;

Ἀπὸ τὴν πύλη Σαὶν-Μαρτέν, ὅπου βρισκόταν ἡ Ὄπερα, ὡς τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Σουλπικίου, ἡ ἀπόστασι ἦταν ἀρκετὰ μεγάλη. Ἀλλ' ὁ Μπωσὶρ σκέφτηκε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ ξοδέψη μιὰ λίβρα γιὰ νὰ πάη μὲ ἁμάξι. Ἔτσι, θὰ κέρδιζε χρόνο.

Πραγματικά, ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, τὸ ἁμάξι σταμάτησε μπροστὰ στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Σουλπικίου. Ὁ Μπωσὶρ κατέβηκε, πλήρωσε τὸν ἁμαξᾶ καὶ χώθηκε σὲ μιὰ σκοτεινὴ πάροδο.

Ἡ ἐμφάνισί του μέσα στὴν αἴθουσα τῆς «λέσχης» ἔκαμε κάποια ἐντύπωσι. Ἦταν φανερὸ πὼς δὲν τὸν περίμεναν.

Μέσα στὴν αἴθουσα αὐτή, βρίσκονταν κάμποσα τραπέζια παιχνιδιοῦ. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς πελάτες ἔπαιζαν «φαραώ», ποὺ ἦταν τὸ παιχνίδι τῆς μόδας. Ἄλλοι ἔπιναν μπύρα ἢ σιρόπια. Ὑπῆρχαν ἐπίσης καὶ μερικὲς γυναῖκες, ἀπὸ κεῖνες ποὺ συχνάζουν σὲ παρόμοια κέντρα.

— Καλησπέρα, κύριε ἱππότα, φώναξε στὸ Μπωσὶρ ἕνας ἀπὸ τοὺς πελάτες τῆς λέσχης. Βλέπω ὅτι ἐρχόσαστε ἀπὸ χορό.

Ὁ φίλος τῆς Ὀλίβα ἀπάντησε μ' ἕνα μουγκρητὸ καὶ πῆγε νὰ καθίση παράμερα.

Στὴ θέσι αὐτὴ ἔμεινε ὥς τὶς τρεῖς, ὥς τὴν ὥρα, δηλαδή, ποὺ ἔκλεινε ἡ λέσχη.

Ἀλλ' ἡ λέσχη τῆς ὁδοῦ Πὸ ντὲ Φὲρ ἔκλεινε μόνο γιὰ τοὺς πελάτες, δηλαδὴ γιὰ τὰ θύματα. Ἐκεῖνοι ποὺ τὴ διηύθυναν καὶ ποὺ μποροῦμε νὰ τοὺς ἀποκαλέσωμε συνεταίρους ἔκαναν πὼς ἔφευγαν μαζί τους, ἀλλά, στὴν πραγματικότητα, ξαναγύριζαν ἀπὸ μιὰ πλάγια πόρτα.

Ἐπακολουθοῦσε τότε ἡ μοιρασιὰ τῶν κερδῶν.

Γιατὶ εἶναι περιττὸ νὰ ποῦμε πὼς οἱ ἀφελεῖς ποὺ ἔκαναν τὴν ἀπερισκεψία νὰ πατήσουν τὸ πόδι τους στὴ λέσχη τῆς ὁδοῦ Πὸ ντὲ Φὲρ ἔμεναν μὲ τὶς τσέπες ἄδειες.

Οἱ μπαγκιέρηδες ἔρριχναν τὰ χρήματα ἀπὸ μικρὲς τρυπίτσες ποὺ ὑπῆρχαν μπροστὰ στὴ θέσι ὅπου κάθονταν μέσα σὲ εἰδικὰ συρτάρια, ὅπου τοὺς ἦταν ἀδύνατο νὰ χώσουν τὸ χέρι τους χωρὶς νὰ τὰ ξεκλειδώσουν. Παρὰ τὴν προφύλαξι αὐτή, οἱ ἄλλοι συνεταῖροι, ὅταν ἐρχόταν ἡ ὥρα τῆς μοιρασιᾶς, τοὺς ἔψαχναν ἀπὸ φόβο μήπως εἶχαν κρύψει τίποτα μέσα στὶς μανσέτες ἢ τὶς τσέπες τους.

Συνηθέστερα, μετὰ τὴ μοιρασιά, οἱ συνεταῖροι ἔπαιζαν τὸ μερίδιό τους, δηλαδὴ ἔκλεβαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ὅσο καλύτερα μποροῦσαν. Γιατὶ ἦταν ὅλοι ἄσσοι στὸ ζήτημα αὐτό. Ὅταν, ὅμως, εἶχαν νὰ συζητήσουν κάποια σοβαρὴ ὑπόθεσι, ἀνέβαλλαν τὸ παιχνίδι γιὰ ἄλλη μέρα.

Κι' αὐτὸ ἔγινε ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Πρῶτος ἄρχισε τὴ συζήτησι ὁ Μπωσίρ.

— Φοβᾶμαι ὅτι μεταξύ μας δὲν ὑπάρχει πιὰ ἡ παληὰ εἰλικρίνεια, εἶπε.

Οἱ ἄλλοι συνεταῖροι τὸν κύτταξαν κατάπληκτοι.

— Κουβεντιάζετε γιὰ ἑκατομμύρια χωρὶς ἐγὼ νὰ ξέρω τίποτα, συνέχισε ὁ Μπωσίρ.

—Ὁ Μπωσὶρ δὲν κάνει λάθος, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Λάθος κάνεις, ἀπάντησαν δυὸ-τρεῖς ἀπὸ τοὺς συνεταίρους. Δὲ μιλήσαμε ποτὲ γιὰ τίποτα ποὺ νὰ μὴν τὸ ξέρης.

Ἦταν τὸ δωδέκατο μέλος τῆς συντροφιᾶς, ὁ δὸν Μανοὲλ ἢ καλύτερα ὁ Πορτογάλος, ὅπως τὸν ἤξεραν ὅλοι.

Αὐτὸς ὁ Πορτογάλος ἦταν ἕνας πολὺ περίεργος τύπος. Μπροστὰ στοὺς πελάτες μιλοῦσε μόνο πορτογαλικὰ κι' ἔκανε πὼς δὲν ἤξερε λέξι γαλλικά. Ὅταν ἔμενε, ὅμως, μαζὶ μὲ τοὺς συνεταίρους, μιλοῦσε τὰ γαλλικὰ σὰν τὸν καλύτερο Παρισινό.

— Μπορεῖ, βέβαια, τὰ κέρδη νὰ μὴ φτάσουν τὰ δυὸ ἑκατομμύρια, ξαναεῖπε ὁ Πορτογάλος. Ἀλλά, πάντως, θὰ εἶναι πάνω ἀπὸ τὸ ἑνάμισυ.

— Κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν ξέρει τίποτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, φώναξε ἕνας ἀπὸ τοὺς συνεταίρους.

—Ὁ Μπωσίρ, ὅμως, τὴ μάντεψε, εἶπε ὁ Πορτογάλος κυττάζοντας εἰρωνικὰ τὸ φίλο τῆς Ὀλίβα. Ἀλλὰ τώρα εἶναι καιρὸς νὰ τὴν μάθετε ὅλοι... Ἀκοῦστε, λοιπόν... Ὁ Μπέχμερ κι' ὁ Μποσάνζ, ποὺ εἶναι οἱ μεγαλύτεροι ἀδαμαντοπῶλες τοῦ Παρισοῦ, πρόσφεραν στὴ βασίλισσα ἕνα διαμαντένιο κολλιέ, ποὺ ἀξίζει τουλάχιστον ἕνα ἑκατομμύριο ἑξακόσιες χιλιάδες λίβρες. Ἡ βασίλισσα, ὅμως, ἀρνήθηκε νὰ τὸ ἀγοράση κι' οἱ δυὸ ἀδαμαντοπῶλες, ποὺ τὸ εἶχαν φτιάξει εἰδικὰ γι' αὐτήν, δὲν ξέρουν τώρα τὶ νὰ τὸ κάνουν. Ὅπως καταλαβαίνετε, μόνο μιὰ βασίλισσα μπορεῖ νὰ τὸ ἀγοράση... Σκέφτηκα, λοιπόν, πὼς αὐτὴ ποὺ θὰ τὸ ἀγοράση δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴ βασίλισσα τῆς Πορτογαλίας.

— Καὶ τί μᾶς ἐνδιαφέρει; ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς συνεταίρους.

— Περιμένετε, ἀπάντησε ὁ Πορτογάλος. Πρέπει νὰ ξέρετε πὼς ἡ πρεσβεία εἶναι κενή. Ὁ καινούργιος πρεσβευτής, ὁ κόμης Σοῦζα, δὲν θὰ φτάση πρὶν ἀπὸ ὀχτὼ ἡμέρες... Ἄς ὑποθέσωμε, ὅμως, ὅτι, ἀντὶ γιὰ τὸν πραγματικὸ κόμητα Σοῦζα, φτάνει ἕνας ἄλλος ψεύτικος, ποὺ ζητάει ἀμέσως ν' ἀγοράση αὐτὸ τὸ κολλιὲ γιὰ τὴ βασίλισσα... Μὴν κουνᾶτε ἔτσι τὰ κεφάλια σας, δὲν καταλάβατε ἀκόμη τίποτα... Ὅπως σᾶς εἶπα, ἡ πρεσβεία εἶναι ἄδεια. Ὁ μόνος ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ εἶναι ἕνας γραμματεύς, κάποιος Γάλλος, ποὺ μιλάει τὰ πορτογαλικὰ ὅσο πιὸ ἄσχημα μπορεῖ νὰ γίνη... Ἔ λοιπόν, θὰ παρουσιασθοῦμε σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο... σὰν ὁ κόμης Σοῦζα μὲ τὴν ἀκολουθία του. Ἀφοῦ ἐγκατασταθοῦμε στὴν πρεσβεία, θὰ σκεφτοῦμε ἀμέσως πῶς θὰ μπορέσωμε νὰ πάρωμε τὸ διαμαντένιο κολλιὲ στὴν κατοχή μας...

— Καὶ πῶς θὰ τὸ πληρώσωμε; ρώτησε ὁ Μπωσίρ.

— Θὰ ρωτήσωμε τὸ Μπέχμερ καὶ τὸ Μπυσὰνζ ποιὸς εἶναι ὁ τραπεζίτης τους στὴ Λισσαβῶνα καὶ θὰ τοὺς δώσωμε μιὰ ἐπιταγὴ πληρωμῆς σύμφωνα μὲ ὅλους τοὺς τύπους... Δὲ μπορῶ νὰ προβλέψω ἀπὸ τώρα ὅλες τὶς λεπτομέρειες. Θὰ ἐξαρτηθοῦν ἀπὸ ὡρισμένα περιστατικά, ποὺ δὲν τὰ ξέρω ἀκόμη... Πρέπει, ὅμως, νὰ βιαστοῦμε, γιατί, ὅπως σᾶς εἶπα, ὁ κόμης Σοῦζα φτάνει σὲ ὀκτὼ ἡμέρες... Ἄς μοιράσωμε, λοιπόν, τοὺς ρόλους...

—Ὁ δὸν Μανουὲλ θὰ εἶναι ὁ πρεσβευτής, φώναξε ὁ Μπωσίρ.

— Κι' ὁ Μπωσὶρ θὰ εἶναι ὁ γραμματεύς μου, συμπλήρωσε ὁ Πορτογάλος. Ἔμεινε

ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΤΟΥ ΦΑΡΟΥΚ ΣΤΗ ΔΙΑΘΕΣΙ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Αὐτὸ εἶναι ἕνα μέρος τοῦ περιφήμου πάρκου τῶν ἀνακτόρων «Ἀμπτὶν» τοῦ Καΐρου, ὅπου ἔκανε ἄλλοτε τοὺς περιπάτους της ἡ Ναρριμάν, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν ὀγκώδη τέως βασιλικὸ σύζυγό της Φαρούκ. Σήμερα τὸ ἀνάκτορο ἔχει μεταβληθῆ σὲ μουσεῖο, ἐνῶ ὁ ὡραῖος κῆπος εἶναι ὁλόκληρος στὴ διάθεσι τῆς νεολαίας τῆς Αἰγύπτου. Οἱ νέοι χρησιμοποιοῦν ἐλεύθερα τὶς μεγάλες πισίνες ποὺ βρίσκονται μέσα στὸν κῆπο ἐνῶ τὸ κοινὸ βρίσκει μιὰ εὐχάριστη δροσιὰ κάτω ἀπὸ τὰ προστατευτικὰ φυλλώματα τῶν μεγάλων δέντρων.

ἄλλοτε στὴν Πορτογαλία καὶ μπορεῖ νὰ παραστήση τὸν Πορτογάλο στὰ μάτια ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ δὲν ξέρει πορτογαλικά... Οἱ ἄλλοι θὰ παρουσιασθῆτε σὰν προσωπικὸ τῆς πρεσβείας. Τί λέτε γιὰ τὸ σχέδιό μου;

—Ὑπέροχο!

—Ἂς κανονίσωμε τώρα τὶς λεπτομέρειες.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, εἶχαν κανονισθῆ ὅλα μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀκρίβεια.

Αὐτὴ τὴ φορά, οἱ συνεταῖροι ἔφυγαν πραγματικὰ ἀπὸ τὴ λέσχη τῆς ὁδοῦ Πὸτ ντὲ Φέρ.

Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Πορτογαλίας

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα, ἕνα ἁμάξι μὲ τέσσερα ἄλογα μπῆκε ἀπὸ τὴν πύλη τῆς Κολάσεως στὸ Παρίσι. Τὸ ἁμάξι αὐτό, ποὺ ἦταν καταλασπωμένο, σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο σπίτι τῆς ὁδοῦ Ζυσιέν.

Μπροστὰ στὴν εἴσοδο περίμεναν δυὸ ἄνθρωποι. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ποὺ ἦταν ντυμένος μὲ κάποια ἐκζήτησι, ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ἀνθρώπου τοῦ καλοῦ κόσμου. Ὁ ἄλλος ἔμοιαζε μὲ θυρωρό.

Μόλις τὸ ἁμάξι σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα, ὁ πρῶτος προχώρησε κάμποσα βήματα, ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι καὶ εἶπε μερικὰ λόγια σὲ πορτογαλικὴ γλῶσσα.

— Ποιὸς εἴσαστε; ρώτησε μιὰ φωνὴ μέσα ἀπὸ τὸ ἁμάξι.

—Ὁ γραμματεὺς τῆς πρεσβείας, ἐξοχώτατε...

—Ἄ! Πόσο ἄσχημα μιλᾶτε τὰ πορτογαλικά!

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρισκόταν μέσα στὸ ἁμάξι καὶ ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν δὸν Μανοὲλ κατέβηκε. Τὸν συνώδευαν ὁ «γραμματεὺς» του Μπωσὶρ κι' ἕνας ὑπηρέτης.

—Ὁ ἐξοχώτατος ἂς εὐαρεστηθῆ νὰ μὲ συχωρέση, εἶπε ὁ γραμματεὺς τῆς πρεσβείας μὲ τὰ ἐλεεινὰ πορτογαλικά του. Ὁ ἀγγελιαφόρος τῆς ἐξοχότητός σας, ποὺ μοῦ ἀνήγγειλε τὴν ἄφιξί σας, ἔφτασε στὶς δύο... Μόλις πρόφτασα νὰ περιποιηθῶ κάπως τὰ διαμερίσματα... Εἶμαι ἐξαιρετικὰ εὐτυχισμένος, ποὺ εἶχα τὴν τιμὴ νὰ ὑποδεχτῶ τὸν καινούργιο πρεσβευτή μας...

— Καλά, καλά, ἀπάντησε ὁ Μανοέλ. Μὴν πῆτε τίποτα ὥσπου νὰ μᾶς ἔρθουν οἱ καινούργιες διαταγὲς ἀπὸ τὴ Λισσαβῶνα.. Ὁδηγῆστε με, σᾶς παρακαλῶ, στὸ δωμάτιό μου. Πεθαίνω ἀπὸ τὴν κούρασι... Θὰ συνεννοηθῆτε γιὰ ὅλα μὲ τὸν ἰδιαίτερο γραμματέα μου, ποὺ θὰ σᾶς μεταβιβάση τὶς διαταγές μου.

Ὁ γραμματεὺς τῆς πρεσβείας ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὸ Μπωσίρ, ποὺ τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμό του.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ μιλᾶτε γαλλικά, τοῦ εἶπε σιγὰ ὁ φίλος τῆς Ὀλίβα. Πῶς λέγεσθε, ἀγαπητὲ κύριε;... Ντυκορνὼ νομίζω...

— Μάλιστα, κύριε, Ντυκορνώ... Μὲ κολακεύει πολὺ τὸ ὅτι ξέρετε τὸ ὄνομά μου...

—Ὦ, στὴ Λισσαβῶνα ἔχουν πολὺ καλὴ ἰδέα γιὰ σᾶς, ἀπάντησε ὁ Μπωσίρ. Ὁ κύριος πρεσβευτὴς ἤθελε νὰ πάρη καινούργιο γραμματέα γιὰ τὴν πρεσβεία, ἀλλὰ τοῦ εἶπαν ὅτι δὲ θὰ μποροῦσε νὰ βρῆ καλύτερο ἀπὸ σᾶς.

Ὁ Ντυκορνὼ προπορεύθηκε γιὰ νὰ δείξη στὸν πρεσβευτὴ τὸ διαμέρισμά του. Ἔπειτα βγῆκε μαζὶ μὲ τὸν Μπωσίρ.

— Νομίζετε πὼς ὁ κύριος πρεσβευτὴς θὰ δυσαρεστηθῆ μαζί μου, ποὺ δὲ μιλάω καλὰ τὰ πορτογαλικά; τὸν ρώτησε.

— Κάθε ἄλλο, ἀπάντησε ὁ Μπωσίρ. Ὅπως σᾶς εἶπα, ὁ κόμης ντὲ Σοῦζα ἔχει τὶς καλύτερες συστάσεις γιὰ σᾶς... Μιλάει, ἄλλωστε, τὰ γαλλικὰ σὰν Γάλλος καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς δὲ θὰ στενοχωρηθῆ καθόλου ἂν σᾶς ἀκούση νὰ τοῦ μιλᾶτε γαλλικά.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Ντυκορνὼ κι' ὁ Μπωσὶρ εἶχαν γίνει οἱ καλύτεροι φίλοι τοῦ κόσμου κι' ἐπισφράγισαν τὴ φιλία τους μὲ μερικὰ ποτηράκια πορτογαλέζικο κρασί.

Ἀκούστηκε, ξαφνικά, ἕνα κουδούνισμα. Οἱ δυὸ γραμματικοὶ ἔτρεξαν ἀμέσως.

Ὁ Μανοὲλ εἶχε χωθῆ σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' εἶχε ξαπλώσει τὰ πόδια του μπροστὰ στὸ ἀναμμένο τζάκι. Φαινόταν καλόκεφος.

—Ἀγαπητέ μου ντὺ Κόρνο, εἶπε στὸν γραμματέα, σκέφτηκα ὅτι θὰ ἦταν καλύτερο νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸν κόπο νὰ μοῦ μιλᾶτε πορτογαλικά...

«Μοῦ ἔκαμε πορτογαλικὸ τὸ ὄνομά μου, σκέφτηκε ὁ Ντυκορνώ. Τόσο τὸ καλύτερο, ἀφοῦ μοῦ δίνει τὴν ἄδεια νὰ τοῦ μιλάω γαλλικά».

— Μπορεῖ κανεὶς νὰ φάη ἐδῶ; ρώτησε ὁ πρεσβευτής.

— Θὰ παραγγείλω ἀμέσως σ' ἕνα ἑστιατόριο ποὺ βρίσκεται ἐδῶ κοντὰ νὰ σᾶς φέρουν ἕνα καλὸ δεῖπνο...

— Σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ σᾶς, κύριε ντὲ Κόρνο. Δὲν πρέπει νὰ γίνη λόγος γιὰ μένα.

— Καταλαβαίνω, ἐξοχώτατε, ἀπάντησε ὁ Ντυκορνώ. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ προσθέσω σ' αὐτὸ τὸ δεῖπνο καὶ μερικὲς φιάλες πορτογαλέζικο κρασί, ποὺ δὲν θὰ μπορούσατε νὰ τὸ βρῆτε οὔτε στὴν ἴδια τὴν Πορτογαλία.

Ὁ δὸν Μανοὲλ πρόσεξε ὅτι ὁ συνομιλητής του εἶχε ὁλοστρόγγυλα μάγουλα καὶ κατακόκκινη μύτη.

«Ὁ φίλος μας ξέρει ἀπὸ κρασιὰ» σκέφτηκε.

— Θὰ παραγγείλετε ἕνα δεῖπνο γιὰ τρία ἄτομα, τοῦ εἶπε δυνατά. Ἀπόψε θὰ φᾶτε μαζί μου, ὅπως κι' ὁ ἰδιαίτερος γραμματεύς μου...

—Ἀλλά... ἐξοχώτατε... μιὰ τόσο μεγάλη τιμή..., τραύλισε ὁ Ντυκορνὼ σαστισμένος.

—Ἀπόψε εἶμαι ἕνας ἁπλὸς ταξιδιώτης, ἀπάντησε ὁ Μανοέλ. Μόνον ἀπὸ αὔριο θὰ εἶμαι πρεσβευτής...

— Τὸ δεῖπνο θὰ σερβιριστῆ στὴν τραπεζαρία, ἐξοχώτατε;

—Ὄχι. Προτιμῶ νὰ φᾶμε ἐδῶ... Θ' ἀφήσωμε τὴν ἐθιμοτυπία κατὰ μέρος ἀπόψε.

— Τρέχω, ἐξοχώτατε, φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ Ντυκορνώ.

— *Εἶσθε βέβαιος πὼς ἔτσι κόβουν τὰ παιδικὰ κοστούμια;*

— Κοιμᾶται ἐδῶ; ρώτησε ὁ Μανοὲλ τὸν Μπωσίρ, ὅταν ἔμειναν μόνοι.

—Ὄχι. Ἔχει, ὅμως, μιὰ καλὴ κάβα καὶ στοιχηματίζω ὅτι θὰ συντηρῆ κάποια θεατρινοῦλα ἢ κάτι παρόμοιο... Εἶναι γεροντοπαλλήκαρο.

—Ὁ θυρωρός;

— Νομίζω ὅτι θὰ εἶναι καλύτερο νὰ τὸν διώξωμε.

— Οἱ ἄλλοι ὑπηρέτες;

— Κι' αὐτοὺς θὰ τοὺς ἀντικαταστήσωμε αὔριο μὲ τοὺς ἀνθρώπους μας.

—Ἐπισκέφθηκες τὸ κελλάρι καὶ τὴν κουζίνα;

— Εἶναι ἄδεια. Ὁ παληὸς πρεσβευτὴς δὲν ἔμενε ποτὲ ἐδῶ... Εἶχε ἕνα σπίτι κοντὰ στὸ Λοῦβρο.

— Τὸ ταμεῖο;

— Γι' αὐτὸ θὰ μᾶς πῆ ὁ Ντυκορνώ... Γινήκαμε οἱ καλύτεροι φίλοι.

Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὁ Μανοέλ, ὁ Μπωσὶρ κι' ὁ Ντυκορνὼ κάθισαν γύρω σ' ἕνα τραπέζι, ποὺ ἦταν φορτωμένο μὲ τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ φαγητά. Ὁ τελευταῖος εἶχε φέρει ἐπίσης μερικὲς μποτίλλιες Πορτὸ καὶ Ξερές.

— Ποιὰ ἡμέρα ἔφτασε τὸ τελευταῖο ταχυδρομεῖο ἀπὸ τὴ Λισσαβῶνα; ρώτησε ὁ Μανοὲλ ἐνῶ ἔτρωγαν.

— Μιὰ μέρα πρὶν ἀπὸ ἐκείνη, ποὺ ἔφυγε ὁ προκάτοχός σας, ἐξοχώτατε, ἀπάντησε ὁ Ντυκορνώ.

— Τὸ μέγαρο τῆς πρεσβείας βρίσκεται σὲ καλὴ κατάστασι;

— Σὲ πολὺ καλή, ἐξοχώτατε.

— Μήπως ἔχομε τίποτα χρέη;... Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ τὸ πῆτε. Ὁ προκάτοχός μου ἦταν ἕνας ἐξαίρετος εὐπατρίδης κι' ἂν ἄφησε χρέη, θ' ἀναλάβω προσωπικῶς τὸ διακανονισμό τους.

— Δὲν τὸ νομίζω, ἐξοχώτατε. Κι' ἄλλωστε, δὲ θὰ χρειαστῆ νὰ ὑποβληθῆτε σὲ καμμιὰ δαπάνη. Τὴν ἐπομένη τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ προκατόχου σας μᾶς ἦρθαν ἀπὸ τὴ Λισσαβῶνα ἑκατὸ χιλιάδες λίβρες.

— Καὶ τί ἔγιναν αὐτὰ τὰ χρήματα; ρώτησαν μὲ μιὰ φωνὴ ὁ Μπωσὶρ καὶ ὁ Μανοέλ.

— Βρίσκονται στὸ ταμεῖο, μαζὶ μ' ἕνα ὑπόλοιπο τριακοσίων εἴκοσι ὀκτὼ λιβρῶν ἀπὸ τὴν προηγούμενη διαχείρισι.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Μπωσὶρ ἔλαμψε ἀπὸ χαρά.

— Εἶναι ἐλάχιστα, εἶπε ὁ Μανοὲλ ψυχρά. Εὐτυχῶς, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης μᾶς ἐφωδίασε μὲ ἄφθονα χρήματα...

Τὸ δεῖπνο κράτησε ὡς μιὰ ὥρα. Ὁ Ντυκορνὼ ἦταν ἐνθουσιασμένος μὲ τὴ συμπάθεια ποὺ τοῦ ἔδειχνε ὁ καινούργιος πρεσβευτής. Μετὰ τὴν ἀναχώρησί του, ὁ Μανοέλ, ὁ Μπωσὶρ κι' ὁ ὑπηρέτης ποὺ εἶχαν φέρει μαζί τους ἐπισκέφθηκαν τὸ μέγαρο τῆς πρεσβείας καὶ κατέστρωσαν τὸ σχέδιό τους γιὰ τὴν ἄλλη ἡμέρα.

Τὸ διαμαντένιο κολλιὲ

Κατὰ τὸ μεσημέρι τῆς ἄλλης ἡμέρας, ὁ Μανοὲλ κι' ὁ Μπωσὶρ ἐπισκέφτηκαν τὸ Μπέχμερ καὶ τὸ Μποσὰνζ στὸ σπίτι τους, στὴν ὁδὸ τῶν Σχολῶν, ποὺ τοὺς χρησίμευε ταυτόχρονα καὶ ὡς κατάστημα.

Ἀλλά, παρὰ τὸ μεγαλόπρεπο ὕφος τοῦ πρώτου καὶ τὴ διπλωματία τοῦ δευτέρου, οἱ δυὸ ἀδαμαντοπῶλες τοὺς παρουσίασαν μιὰ ἀπομίμησι ἀπὸ στρὰς τοῦ περίφημου κολλιὲ καὶ βρῆκαν διάφορες προφάσεις γιὰ νὰ μὴν τοὺς δείξουν τὸ πραγματικό.

Ὁ κόμης ντὲ Σοῦζα, δηλαδὴ ὁ Μανοέλ, θύμωσε τότε κι' ἔφυγε λέγοντας πὼς δὲν θὰ ξαναπατοῦσε ποτὲ πιὰ τὸ πόδι του στὸ κατάστημά τους.

Ὁ Μπέχμερ κι' ὁ Μποσάνζ, ὅμως, ζήτησαν πληροφορίες κι' ὅταν βεβαιώθηκαν ὅτι εἶχαν νὰ κάμουν μὲ τὸν ἐπίσημο ἀντιπρόσωπο τοῦ βασιλιᾶ τῆς Πορτογαλίας, παρουσιάσθηκαν στὴν πρεσβεία φέρνοντας μαζί τους καὶ τὸ περίφημο κολλιέ.

Ἀλλ' ὁ πρεσβευτὴς τοὺς ἔδιωξε παρὰ τὴ μεσολάβησι τοῦ Ντυκορνώ, ποὺ ἦταν ἐξάδελφος τοῦ Μποσάνζ.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ἕνας ὑπάλληλος ἔφερε στὴν πρεσβεία ἕνα γράμμα ποὺ περιεῖχε τὰ ἑξῆς:

«Ἐξοχώτατε,

»Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ περιμένει τὶς διαταγές σας καὶ ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ζητήση συγγνώμην ἐκ μέρους τῶν ταπεινῶν ὑπηρετῶν σας βρίσκεται στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου σας. Σ' ἕνα νεῦμα τῆς ἐξοχότητός σας, θὰ παραδώση σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες σας τὸ κολλιὲ ποὺ προκάλεσε τὸ ἐνδιαφέρον σας.

Οἱ ταπεινοὶ καὶ εὐπειθεῖς δοῦλοι σας
Μπέχμερ καὶ Μποσάνζ».

Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Πορτογαλίας ὑποχώρησε τότε καὶ δέχτηκε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Μπέχμερ.

Ὁ περίφημος ἀδαμαντοπώλης ἐξήγησε ὅτι στὸ ἐπάγγελμά τους ἔπρεπε νὰ παίρνουν ἕνα σωρὸ προφυλάξεις, γιατὶ συχνὰ ἔπεφταν θύματα ἐπιτηδείων ἀπατεώνων. Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Πορτογαλίας ἔπρεπε, λοιπὸν νὰ τοὺς συχωρέση, ἀφοῦ ὄχι μόνον δὲν εἶχαν λόγο νὰ τὸν θίξουν, ἀλλά, τοὐναντίον, δὲν ἐπιθυμοῦσαν τίποτα καλύτερο ἀπὸ τὸ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσουν.

Λέγοντας αὐτά, ἀπόθεσε στὰ χέρια τοῦ κόμητος Σούζα τὸ κουτὶ μὲ τὸ κολλιέ.

Ὁ Μανοὲλ ἄρχισε νὰ τὸ ἐξετάζη μὲ προσοχή. Ὁ Μπωσὶρ μετέφρασε κατόπιν τὰ λόγια του στὸν ἀδαμαντοπώλη.

—Ὁ κύριος πρεσβευτής, εἶπε, δὲν ἔχει νὰ παρατηρήση τίποτα γιὰ τὸ σύνολο. Ἀλλ' ὅσο γιὰ τὰ διαμάντια, ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης μέτρησε δέκα ποὺ δὲν εἶνε τὸ ἴδιο καλὰ μὲ τὰ ἄλλα... Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ὁ κύριος πρεσβευτὴς εἶναι πιὸ ἔμπειρος ἀπὸ σᾶς σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὰ διαμάντια. Οἱ εὐγενεῖς τῆς Πορτογαλίας παίζουν μὲ τὰ διαμάντια ὅπως στὴ Γαλλία μὲ τὶς γυάλινες χάντρες.

Ὁ Μπέχμερ ἔμεινε κατάπληκτος.

—Ὁ ἐξοχώτατος ἔχει δίκηο, ἀπάντησε. Ἀλλὰ τὰ διαμάντια αὐτὰ ἀποτελοῦν τὸ καλύτερο σύνολο ποὺ ὑπάρχει σήμερα στὴν Εὐρώπη.

— Συμφωνῶ, ἀπάντησε ξερὰ ὁ Μανοέλ.

Ἦρθαν κατόπιν στὸ ζήτημα τῆς τιμῆς. Ὁ Μπέχμερ ζητοῦσε ἕνα ἑκατομμύριο ἑξακόσιες χιλιάδες λίβρες, ἀλλ' ὑποχώρησε στὸ ἑνάμισυ ἑκατομμύριο.

Ὡς πρὸς τὴν πληρωμή, συμφώνησαν ὅτι ὁ Μπέχμερ θὰ εἰσέπραττε ἑκατὸ χιλιάδες

εἶναι μόνο ἀνοησία, αὐθάδεια κι' ἐπιπολαιότης: Εἶναι ἔγκλημα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (γελάει χωρὶς κέφι): Ἔγκλημα! Ὄχι δά...

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλιστα, μικρέ μου, ἔγκλημα. Μιὰ κυρία μὲ ἐγγόνια τὴν μεταχειρίζεται κανεὶς μὲ ἀνάλογη προσοχή, δὲν τὴν τραυματίζει!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐξεγείρεται): Μά, ποιὸς σᾶς εἶπε νὰ κάνετε ἐγγόνια τόσο μικρή, τόσο ὄμορφη, τόσο γλυκειά;

ΕΚΕΙΝΗ (ἀρκετὰ ταραγμένη ἀπὸ τὰ τόσο κολακευτικὰ λόγια του, ποὺ τὰ δονεῖ μιὰ τρυφερὴ εἰλικρίνεια): Τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτά. Μόνο λίγο... καλοδιατηρημένη.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐξεγείρεται ὁρμητικά): Καλοδιατηρημένη; Μά, πῆτε μου, σᾶς παρακαλῶ, ποιὸ ἀπὸ τὰ παλιοκόριτσα ἔχει τὴ δική σας δοκιμασμένη χάρι;

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ μισόκλειστα μάτια): Εἶναι ἡ τελευταία ἀκτινοβολία τοῦ ἥλιου ποὺ δύει πρὶν βουλιάξη στὰ σκοτάδια! Ἔχεις δῆ πόσο ὄμορφα χρώματα στολίζουν τὸ ἡλιοβασίλεμα; Αὐτὰ τὰ χρώματα δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ τὰ δῆς ὅσο ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ. Τότε εἶναι ὁλόχρυσος, γεμᾶτος αὐτοπεποίθησι καὶ σιγουριά. Ἡ ὀμορφιά του ἀρχίζει μαζὶ μὲ τὴν δύσι του... Τότε κινητοποιοῦνται τὰ πιὸ γλυκὰ χρώματα, οἱ πιὸ ἁπαλὲς φωτοσκιάσεις, γιὰ νὰ σκορπίσουν γύρω του ροδοπέταλα, κυκλάμινα, βιολέτες καὶ ἀνεμῶνες... Θὲς ἀκόμα νὰ σοῦ θυμίσω καὶ κάτι ἄλλο; Τὸ ἴδιο ποὺ συμβαίνει μὲ τὸ ἡλιοβασίλεμα γίνεται καὶ μὲ τὸ φθινόπωρο: τὴν ἐποχὴ ποὺ τὸ καλοκαῖρι ἐκπνέει στὶς ἀφρισμένες ἀκρογιαλιὲς καὶ στὰ βουνὰ ποὺ ριγοῦν κάτω ἀπὸ τὸ πρῶτο ξεροβόρι, ἡ φύσι ὅλη ντύνεται μὲ μιὰν ἀχνὴ ἀνταύγεια, ποὺ μοιάζει πολὺ μὲ μελαγχολικὴ ὀμορφιά... Τότε τὰ χρώματα τῆς ἐλπίδας καὶ τῆς βεβαιότητος ἀτονοῦν γύρω της, γιὰ νὰ δώσουνε τὴ θέσι τους στὶς ἀποχρώσεις, ποὺ δὲν εἶναι χρώματα, ἀλλὰ ἀναμνήσεις χρωμάτων, δὲ συθέτουν ὀμορφιά, ἀλλὰ τὴ δειλὴ ἀνταύγεια τῆς ὀμορφιᾶς, τὸ μελαγχολικὸ καθρέφτισμά της στὸν καθρέφτη τοῦ περασμένου καιροῦ.... Καταλαβαίνεις, τώρα, τί γίνεται ὅταν συνδυαστοῦν καὶ τὰ δύο αὐτὰ—καὶ τὸ φθινόπωρο, καὶ τὸ ἡλιοβασίλεμα... — γιὰ νὰ συνθέσουν μιὰ ὀμορφιὰ ποὺ φθίνει διπλᾶ. Ἔτσι, τὸ φθινοπωρινὸ ἡλιοβασίλεμα εἶναι φυσικὸ νὰ ἔχη διπλὴ ὀμορφιά, δανεισμένη ἀπὸ δύο μελαγχολικὲς αἰτιες— τὸ τέλος

ἄνθρωπος, μὲ ἐμφάνισι μικροαστοῦ ἢ ἐπιστάτη, ποὺ συνοδευόταν κι' ἀπὸ ἕναν ἀχθοφόρο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε πάει γιὰ ν' ἀγοράση χίλια φύλλα.

— Γιὰ ποιόν προορίζονται αὐτὰ τὰ φύλλα; ρώτησε ὁ δημοσιογράφος.

— Γιὰ τὸν κόμητα Καλιόστρο, ποὺ μένει στὴν ὁδὸ Νὲβ Σαὶν - Ζύλ, στὸ Μαραί, ἀπάντησε ὁ ἐπισκέπτης.

Τὸ πρόσωπο τοῦ δημοσιογράφου ἔλαμψε ἀπὸ χαρά.

— Πέστε στὸν κόμητα Καλιόστρο ὅτι θὰ εἶμαι πάντοτε στὶς διαταγές του, εἶπε.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, ἕνας καινούργιος ἐπισκέπτης μπῆκε στὸ γραφεῖο του. Ἦταν ἕνας εὐγενής, ποὺ στήριζε τὸ ἀριστερό του χέρι στὴ λαβὴ τοῦ ξίφους του, ἐνῶ μὲ τὸ δεξὶ κρατοῦσε ἕνα ἐβένινο μπαστοῦνι.

Ὁ καινούργιος ἐπισκέπτης περίμενε νὰ φύγουν οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Καλιόστρο κι' ἔπειτα προχώρησε πρὸς τὸν Ρετὼ ντὲ Βιλέτ.

— Εἴσαστε ὁ συντάκτης αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου; ρώτησε βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ τελευταῖο φύλλο τῆς ἐφημερίδος.

— Ὄχι ὁ συντάκτης, ἀλλ' ὁ ἐκδότης, ἀπάντησε ὁ δημοσιογράφος.

— Ἄθλιε! φώναξε ὁ ἐπισκέπτης. Αὐτὸ τὸ ἄρθρο περιέχει μόνον κακοηθέστατα ψέμματα... Εἶναι ἀτιμία νὰ γράφωνται αὐτὰ τὰ πράγματα!

— Κύριε, ἀπάντησε ὁ δημοσιογράφος μὲ ἤρεμο τόνο, ἂν ξέρετε τὴν ἀλήθεια, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ τὴν πῆτε, γιὰ νὰ τὴν δημοσιεύσω στὸ ἑπόμενο φύλλο τῆς ἐφημερίδος μου.

Ὁ ἐπισκέπτης σήκωσε τὸ μπαστοῦνι του.

— Αὐτὸ εἶναι φοβερό! φώναξε.

Κι' ὥρμησε πάνω στὸ δημοσιογράφο.

Ἀλλά, ξαφνικά, τὸν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του.

αὐτὸ ποὺ ἔχεις τὴν παιδικὴ ἐπιπολαιότητα νὰ ὀνομάζης ὀμορφιά μου, σὰν τὴ στερνὴ ἀκτινοβολία ποὺ σκορπίζει τὸ φθινοπωρινὸ ἡλιοβασίλεμα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐπηρεάζεται βαθειὰ ἀπὸ τὰ λόγια της, ὅμως θεωρεῖ καθῆκον του νὰ διαφωνήση μὲ ὅσα ἀκούει—κι' ἂς τὰ διαισθάνεται ἀπολύτως ἀληθινά): Μά, τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λέτε; Τί φοβερὲς ἀνακρίσεις;...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ ἕνα θλιμμένο χαμόγελο): Βλέπεις, ἔχω τὴν ἀσυγκράτητη ἐπιείκεια νὰ μὴ διαφωνῶ μ' αὐτὸ ποὺ λές — ὅτι διατηρῶ ἀκόμα κάποια ἴχνη, κάποια τελευταῖα ὑπόλοιπα ὀμορφιᾶς. Δὲ θὰ συμφωνήσω ὅμως ποτὲ γιὰ τὴν αἰτιολογία ποὺ εἶσαι ἕτοιμος νὰ δώσης: Δὲν εἶναι αὐθύπαρκτη ὀμορφιὰ αὐτή, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὰ δροσερὰ νειᾶτα· εἶναι ἑτερόφωτη ὀμορφιά, ποὺ ἀντανακλᾶ τὴ θλιμμένη γοητεία τῆς δύσεως...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐπὶ τέλους, κι' ἂν ἀκόμα ποῦμε, ὅτι εἶναι ἔτσι, τί σᾶς ἐμποδίζει νὰ δοθῆτε στὸν ἔρωτα ποὺ σᾶς προσφέρεται;

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ἕνα ρῖγος ἡδονικό, ποὺ προσπαθεῖ νὰ μὴν προδοθῆ): Ὁ ἔρως, μικρέ μου φίλε, εἶναι ἀπαγορευμένη εὐτυχία γιὰ μιὰ συνταξιοῦχο τῆς ὀμορφιᾶς...Γιατί, ἂν τὸ φθινοπωρινὸ ἡλιοβασίλεμα προσφέρη, εἴπαμε, κάποια δειλὴ ἀνταύγεια, δὲ χαρίζει ὅμως πραγματικὴ καὶ διαρκῆ ἀκτινοβολία... Πάντα, ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μιᾶς γυναίκας ποὺ δύει, κρέμεται, σὰν ἀπειλὴ πολὺ προσεχὴς κι' ἐπικειμένη, ἡ νύχτα ποὺ πλησιάζει... Τὸ ἴδιο ὅπως καὶ τὸ φθινόπωρο μιᾶς ὀμορφιᾶς, ὅσο ὄμορφο καὶ γλυκὸ κι' ἂν φαίνεται, προλογίζει τὸ χειμῶνα ποὺ ζυγώνει μὲ ἀσταμάτητα, βαρειὰ βήματα! Μὲ τί κέφι, λοιπόν, μιὰ γυναίκα, ποὺ ἔχει ὅλα τὰ γνωρίσματα τῆς δύσεως καὶ τοῦ φθινοπώρου, νὰ τολμήση νὰ ἀτενίση ἀνοιξιάτικες χαρές, πλαστογραφῶντας μὲ ἐγκληματικὴ ἀνοησία τὸ λυκόφως σὲ χαραυγή· Ὥσπου νὰ καλονοιώση αὐτὴ τὴν ὡραία ἀπαγορευμένη χαρά, ποὺ λέγεται ἐρωτικὴ εὐτυχία, πάει! Νύχτωσε καὶ χειμώνιασε! Θὰ βοηθῆ ἀξιοθρήνητα γελοιοποιημένη μέσα στὰ χιόνια καὶ μέσα στὰ σκοτάδια, γερασμένο χελιδόνι, ποὺ τὰ βαρειὰ φτερά του δὲν τοῦ ἐπιτρέψανε νὰ πετάξη πρὸς τὸ νότο γιὰ νὰ βρῆ τὴν θαλπωρὴ τοῦ φωτός, ἀλλὰ ἔμεινε ἀναγκαστικὰ πίσω, γιὰ νὰ ξεψυχήση τουρ-

θρωπος ποὺ στεκόταν κοντὰ στὴν πόρτα.

— Ἀ, σεῖς εἴσαστε, κύριε ντὲ Ταβερνέ; εἶπε ὁ κόμης ντὲ Σαρνύ, γιατὶ αὐτὸς ἦταν ποὺ κυνηγοῦσε τὸν Ρετὼ ντὲ Βιλέτ.

Ὁ δημοσιογράφος εἶδε πὼς δὲ μποροῦσε νὰ ξεφύγη.

— Ἤρθατε, λοιπόν, γιὰ νὰ μὲ σκοτώσετε; εἶπε μὲ ἔκπληκτο ὕφος.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Σαρνύ. Θὰ σᾶς ρωτήσωμε πρῶτα καὶ κατόπιν θὰ δοῦμε... Ὁμολογεῖτε ὅτι τὸ ἄρθρο αὐτὸ ποὺ δημοσιεύσατε στὴν ἐφημερίδα σας θίγει τὴ βασίλισσα;

— Δὲν ἀναφέρεται πουθενὰ τὸ ὄνομα τῆς βασίλισσας, εἶπε ὁ δημοσιογράφος.

— Ἀ, ἔχετε μεγάλη ὑπομονή, κύριε ντὲ Σαρνύ, φώναξε ὁ Φίλιππος ντὲ Ταβερνέ. Τί χρειάζονται οἱ ἐρωτήσεις;

Ὁ Σαρνὺ δὲν τοῦ ἀπάντησε.

— Τὸ Ἀττεναούτνα εἶναι τὸ ὄνομα τῆς βασίλισσας ἀνάποδα, συνέχισε μιλῶντας στὸ δημοσιογράφο. Ἀλλὰ μοῦ εἴπατε ὅτι δὲν τὸ γράψατε σεῖς... Ποιὸς εἶναι ὁ συντάκτης του;

Ὁ Ρετὼ ντὲ Βιλὲτ ὤρθωσε τὸ ἀνάστημά του.

— Δὲν εἶμαι καταδότης, κύριε, ἀπάντησε.

— Ἀ, δὲ θέλετε νὰ φανερώσετε τοὺς συνενόχους σας; εἶπε ὁ Σαρνύ. Γιατὶ ὑπάρχουν δύο τοὐλάχιστον συνένοχοι. Ὁ ἕνας εἶναι ὁ συντάκτης τοῦ ἄρθρου. Κι' ὁ ἄλλος ὁ κόμης Καλιόστρο, ποὺ ἔστειλε καὶ σᾶς ἀγόρασε χίλια φύλλα, γιὰ νὰ τὰ μοιράση προφανῶς στοὺς φίλους του. Ἀλλὰ θὰ πληρώση κι' αὐτὸς ὅταν ἔρθη ἡ σειρά του.. Τώρα εἶναι ἡ δική σας.

Καὶ ταυτόχρονα σήκωσε τὸ μπαστοῦνι του.

— Κύριε, εἶπε μὲ ἀξιοπρέπεια ὁ Ρετὼ ντὲ Βιλέτ, τὸ νὰ θέλετε νὰ χτυπήσετε ἕναν ἄνθρωπο ἄοπλο εἶναι ἄνανδρο... Μάθετε, ὡστόσο, ὅτι εἶμαι κι' ἐγὼ εὐγενής, ἀλλ'

τὴν εὐτυχία στὴν ἀγκαλιά σας...

ΕΚΕΙΝΗ (τραβάει ἀποφασιστικὰ τὸ χέρι της· αὐστηρά, ξερά): Αὐτὸ ποὺ λὲς γιὰ σένα εὐτυχία, γιὰ μένα θἆναι γελοιοποίησι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σὰ χαμένος): Γελοιοποίησι!

ΕΚΕΙΝΗ: Κάτι πιὸ πολύ· μιὰ τερατώδης ἕνωσι ἀνομοιοτήτων... Πίστεψέ με, μικρέ μου ἐπιπόλαιε, ὅτι αὐτὸ ποὺ ζητᾶς δὲ γίνεται, γιατί, ἁπλούστατα, δὲν τὸ ἀφίνουνε νὰ γίνη ἡ εὐθυκρισία κι' ἡ λογική! Ἕνα φθινοπωρινὸ ἡλιοβασίλεμα κι' ἕνα ἀνοιξιάτικο ξημέρωμα χωρίζονται μὲ χάος ἀγεφύρωτο! Μὴ προσπαθῆς νὰ νικήσης τοὺς νόμους τῆς φύσεως· θἆναι κουτὸ κι' ἀνώφελο... Θἆναι μιὰ προσπάθεια καταδικασμένη στὴν πιὸ οἰκτρὴ ἀποτυχία...

(Ἔχει νυχτώσει. Τὰ γλυκὰ χρώματα τοῦ ἥλιου ποὺ δύει ἔχουνε πνιγῆ μέσα στὰ σκοτάδια τῆς νύχτας. Τὸ φθινόπωρο ἐκτοπίζεται ἀπὸ τὸ χειμῶνα...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

✪✪

Τὸ σημάδι

Ὁ κουρέας ἔρριξε μιὰ ἐρευνητικὴ ματιὰ στὸν καινούργιο πελάτη του καὶ τοῦ εἶπε:

— Σᾶς ἔχω, ὅπως βλέπω, ξυρίσει κι' ἄλλη φορά.

— Ὄχι! Ὄχι!..., ἔσπευσε νὰ τὸν διαβεβαιώση ὁ πελάτης. Τὸ σημάδι στὸ μάγουλο τὸ ἔχω ἀπὸ τραῦμα τοῦ πολέμου...

Καὶ βιάστηκε νὰ φύγη ἀπ' τὸ κουρεῖο.

Οἱ «μεσίτριες διαζυγίων» δείχνουν ἀληθινὸ ταλέντο ἠθοποιοῦ στὶς κατὰ παραγγελίαν τρυφερὲς σκηνές, ποὺ θὰ προκαλέσουν τὴν ἀγανάκτησι τῆς συζύγου καὶ θὰ τὴν παρακινήσουν νὰ ζητήση διαζύγιο.

ΜΕΣΙΤΡΙΕΣ ΔΙΑΖΥΓΙΩΝ

Ἕνα προσοδοφόρο ἐπάγγελμα τῶν Ἀμερικανίδων, ποὺ διανύει τώρα σοβαρὴ κρίσι!...

Ἕνας καινούργιος νόμος, ποὺ ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζεται στὴν Ἀμερική, βύθισε στὴν πιὸ μαύρη ἀπόγνωσι μιὰ ὁλόκληρη «ἐπαγγελματικὴ τάξι» — ἂν θὰ μπορούσαμε νὰ ὀνομάσωμε ἔτσι τίς... «μεσίτριες διαζυγίων»!

Οἱ «μεσίτριες διαζυγίων» εἶναι, κατὰ κανόνα, νέες καὶ ὡραιότατες κοπέλλες, ποὺ κερδίζουν τὸ ψωμί τους, βοηθῶντας μερικοὺς εὐκατάστατους κυρίους νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ μιὰ σύζυγο, ποὺ τὴ βαρέθηκαν, ἢ ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν ἀντικαταστήσουν.

Τὸ διαζύγιο, καθὼς ξέρομε, ἀκόμη καὶ στὴν Ἀμερική, δὲν εἶναι καθόλου εὔκολη ὑπόθεσι, πρὸ παντός, ὅταν τὸ θέλη ὁ ἕνας μονάχα ἀπὸ τοὺς δύο συζύγους, ἔστω κι' ἂν αὐτὸς ὁ ἕνας εἶναι πρόθυμος νὰ ἐπωμισθῆ ὅλα τὰ βάρη τῶν εὐθυνῶν, γιὰ τὸ χωρισμὸ καὶ νὰ ἀναλάβη τὴν καταβολὴ γενναίας διατροφῆς στὸ ἕτερον ἥμισύ του. Σὲ ὡρισμένες, μάλιστα, πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, προϋπόθεσι γιὰ τὴν ἔκδοσι ἑνὸς διαζυγίου, εἶναι νὰ πιστοποιηθῆ μὲ μάρτυρες ἡ συζυγικὴ ἀπιστία.

Ἡ τελευταία αὐτὴ προϋπόθεσι στάθηκε ἡ ἀφορμὴ γιὰ νὰ δημιουργηθῆ στὶς ἡμέρες μας ἕνα ἀπὸ τὰ πρωτοτυπώτερα — καί, συγχρόνως, πιὸ προσοδοφόρα — ἐπαγγέλματα: τὸ ἐπάγγελμα τῶν «μεσιτριῶν διαζυγίου».

Τί κάνουν αὐτὲς οἱ «μεσίτριες»; Κάτι πολὺ ἁπλὸ καὶ — κατὰ τύπους, τοὐλάχιστο — καθόλου ἀνήθικο: Παίρνουν μέρος σὲ μιὰ σκηνοθετημένη σκηνὴ συζυγικῆς ἀπιστίας, χωρίς, ὡστόσο, καὶ νὰ παραδίδωνται στὸν ὑποθετικὰ ἄπιστο σύζυγο, καὶ σηκώνονται νὰ φύγουν, ἀφοῦ εἰσπράξουν τὴν ἀμοιβή τους, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὶς «συλλάβη ἐπ' αὐτοφώρῳ» ἡ σύζυγος!

Μερικὲς φορές, στὴ συμπαιγνία αὐτή, συμμετέχει κι' ἡ ἴδια ἡ σύζυγος, ποὺ ἀναλαμβάνει νὰ ὑποκριθῆ τὸ θῦμα. Αὐτὸ συμβαίνει, ὅταν ἡ ἐπιθυμία τοῦ διαζυγίου εἶναι κοινὴ καὶ στοὺς δύο συζύγους, ἀλλὰ ἐπιθυμοῦν κι' οἱ δυὸ νὰ ἀποφύγουν τὰ ἀνυπέρβλητα, συχνά, ἐμπόδια, ποὺ ὑψώνονται γιὰ ἕνα διαζύγιο «λόγῳ ἀσυμφωνίας χαρακτήρων».

Πολὺ συχνότερα, ὅμως, συμβαίνει ἡ σύζυγος νὰ εἶναι τὸ πραγματικὸ θῦμα καὶ νὰ μὴν ἔχη τὴν παραμικρὴ ἰδέα γιὰ τὰ τεκταινόμενα. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ὁ σύζυγος, ἀφοῦ ἔχει καταβάλει κάθε προσπάθεια, γιὰ νὰ τὴν πείση νὰ χωρίσουν, χωρὶς νὰ τὸ καταφέρη, καταφεύγει σ' ἕνα ὕστατο μέσο: ἐπιχειρεῖ νὰ ταπεινώση τὸν ἐγωϊσμό της, νὰ πληγώση τὰ αἰσθήματά της, γιὰ νὰ τὴν ἐξαναγκάση νὰ ζητήση μόνη της τὸ πολυπόθητο — ἀπὸ ἐκεῖνον — διαζύγιο.

Εἴτε ἐπειδὴ δὲν ἔχει φιλενάδα, εἴτε ἐπειδὴ δὲ θέλει νὰ τὴν ἐκθέση, εἴτε, τέλος, ἐπειδὴ ἡ φιλενάδα του δὲ δέχεται νὰ παίξη αὐτὸ τὸ ρόλο, τὸ μειωτικὸ γιὰ τὴ γυναικεία της ἀξιοπρέπεια, ὁ σύζυγος, ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ χωρίση, χρησιμοποιεῖ γιὰ τὸ σκοπό του μιὰ «μεσίτρια διαζυγίων».

Ἡ ἀπιστία πρόκειται νὰ εἶναι «εἰκονική», ἀλλὰ οἱ δυὸ συνένοχοι — ὁ σύζυγος καὶ ἡ «μεσίτρια» — θὰ λάβουν ὅλα τὰ μέτρα τους, ὥστε ἡ σύζυγος νὰ μὴν τὸ ἀντιληφθῆ αὐτὸ καθόλου.

Ἐμφανίζονται μαζὶ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο πολυτελείας, κλείνουν ἕνα δωμάτιο καὶ φροντίζουν νὰ τοὺς δοῦν ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότεροι ὑπάλληλοι τοῦ ξενοδοχείου σὲ «τρυφερὴ στάσι», ὥστε νὰ ὑπάρξουν ἀρκετοὶ μάρτυρες γιὰ τὴν «ἀπιστία».

Στὸ μεταξύ, οἱ συνεργάτες τῆς «μεσίτριας» φροντίζουν νὰ εἰδοποιήσουν τὴ σύζυγο, ὅτι ὁ ἄντρας της βρίσκεται μὲ μιὰ ξανθὴ ἢ μελαχροινὴ καλλονὴ στὸ τάδε δωμάτιο τοῦ δεῖνα ξενοδοχείου. Ἐκείνη κάνει τότε ὅ,τι θὰ ἔκανε κάθε παντρεμένη γυναίκα στὴ θέσι της. Ἔξαλλη ἀπὸ ἀγανάκτησι, παίρνει τὸ πρῶτο ταξί, ποὺ βρίσκει μπροστά της καὶ ἐνσκήπτει σὰ σίφουνας στὸ ξενοδοχεῖο. Ἕνα πνιγμένο «ἄχ!», γεμᾶτο ὀργή, ὀδύνη κι' ἀπελπισία, εἶναι συνήθως ἡ ἀντίδρασί της, ὅταν ἀντικρύζη τὸν ἄντρα της μὲ τὴν ἄγνωστη καθισμένη στὰ γόνατά του. Καὶ τὴν ἑπομένη, ὑποβάλλει τὴν ἀγωγὴ διαζυγίου!

Κατὰ τύπους, ὅπως εἴπαμε, ἡ συμπεριφορὰ τῆς «μεσίτριας» δὲν παραβιάζει καθόλου τοὺς κανόνες τῆς ἠθικῆς. Στὸ δωμάτιο, ὅπου συντελεῖται ἡ «συζυγικὴ ἀπιστία», αὐτὴ καὶ ὁ «πελάτης» της συζητοῦν σὰν καλοὶ φίλοι καὶ ὑποκρίνονται τοὺς ἐρωτευμένους μονάχα ὅταν χτυπήση ἡ πόρτα καὶ πρόκειται νὰ ἐμφανιστῆ κάποιος «μάρτυς». Στὸν εἰκονικὸ φίλο της, ἡ «μεσίτρια διαζυγίων» δὲν ἐπιτρέπει καμμιὰ τολμηρὴ χειρονομία, καμμιὰ τρυφερότητα ὅσο βρίσκονται μόνοι καὶ τοῦ ἀπαγορεύει νὰ τὴν κυττάξη, ὅταν βγάζη τὸ φόρεμά της, γιὰ νὰ φορέση τὶς πυτζάμες της — ὥστε νὰ κάνη πιὸ πειστικὴ τὴ σκηνὴ τῆς ἀπιστίας.

Πολλές, ἄλλωστε, ἀπὸ τὶς νεαρὲς αὐτὲς κι' ὄμορφες «μεσίτριες» εἶναι παντρεμένες, χωρὶς οἱ ἄντρες τους, ποὺ ξέρουν πὼς ἡ ἀρετὴ τῆς γυναίκας τους δὲν κινδυνεύει, νὰ ἐνοχλοῦνται καθόλου ἀπὸ τὸ ἰδιόρρυθμο αὐτὸ ἐπάγγελμα. Αἰσθάνονται ὅπως ὁ σύζυγος τῆς ἠθοποιοῦ, ποὺ παίζει στὴ σκηνὴ τὸ ρόλο τῆς ἐρωτευμένης, χωρὶς μ' αὐτό, βέβαια, νὰ παύη ν' ἀνήκη ἀποκλειστικὰ στὸν ἄντρα της.

Γιὰ ἀρκετὸ καιρό, στηριζόμενες στὸ ὅτι τὸ ἐπάγγελμά τους οὔτε τὴν ἠθικὴ προσέβαλλε οὔτε κανένα νόμο παραβίαζε, οἱ «μεσίτριες διαζυγίων» ἔκαναν χρυσὲς δουλειές, εἰσπράττοντας ἀπὸ 1.000 ὡς 3.000 δολλάρια για κάθε τέτοια «ἐξυπηρέτησι» ποὺ προσέφεραν. Τώρα, ὅμως, τὰ πράγματα ἄρχισαν να γίνωνται σκοῦρα γι' αὐτές. Μὲ τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι ἡ δραστηριότητά τους κλονίζει τὰ θεμέλια τοῦ γάμου — μερικὲς μεταξύ τους ἔχουν «βοηθήσει» ὡς ἑκατὸ συζύγους ἡ καθεμιά! — ψηφίστηκε ἕνας νόμος ἐναντίον τους, ποὺ προβλέπει αὐστηρὲς ποινὲς φυλακίσεως γιὰ τὶς κατ' ἐπάγγελμα «εἰκονικὲς φιλενάδες» τῶν παντρεμένων!

Τελευταῖα, μιὰ ἀπὸ τὶς ἐμπειρότερες «μεσίτριες διαζυγίων», ἡ Φύλλις Λάρ, καταδικάστηκε, ἀπὸ τὸ δικαστήριο τῆς πόλεως Φοῖνιξ στὴν Ἀριζόνα, σὲ φυλάκισι 3½ ἐτῶν, ἐνῶ φυλάκισι 1½ ἔτους ἦταν ἡ ποινὴ τοῦ συζύγου της, ποὺ τὴν βοηθοῦσε στὸ ἐπάγγελμά της, εἰδοποιῶντας τὶς γυναῖκες τῶν πελατῶν της νὰ σπεύσουν ἐκεῖ, ὅπου λάβαινε χώραν ἡ ὑποθετικὴ συζυγικὴ ἀπιστία.

Τὸ περιεργότερο, στὴν περίπτωσι αὐτή, ἦταν πὼς ἡ Φύλλις Φάρτ... κατάγγειλε ἡ ἴδια τὸν ἑαυτό της!

Ὁ λόγος, ποὺ τὴν ὡδήγησε στὸ ἑκούσιο αὐτὸ τέρμο τῆς καρριέρας της, ἦταν πώς, ἕνα βράδυ, γυρίζοντας στὸ σπίτι της νωρίτερα ἀπὸ συνήθως, βρῆκε τὸν ἄντρα της νὰ τὴν ἀπατᾶ — κάθε ἄλλο παρά... εἰκονικά! — αὐτὸς μὲ μιὰ φίλη της.

Ἀγανακτισμένη τότε, τὰ ἀποκάλυψε ὅλα στὴν ἀστυνομία, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ, ἀδιαφορῶντας ἂν ἡ καταδίκη του θὰ συνεπαγόταν καὶ τὴ δική της!

ΕΝΑΣ ΠΟΛΥΠΛΟΚΟΣ ΑΝΑΠΤΗΡΑΣ

Ὁ γηραιὸς Ἀμερικανὸς συνταξιοῦχος κ. Οὐΐλλιαμ Μάξουελ, κατασκεύασε ἕναν ἀναπτῆρα σιγαρέττων, ποὺ λειτουργεῖ μὲ νερό! Ὁ ἀναπτῆρας τοῦ κ. Μάξουελ δὲν μπορεῖ, φυσικά, νἄχη πρακτικὴ ἐφαρμογή, γιατὶ εἶναι τεράστιος. Εἶναι ὅμως πολὺ περίεργος! Δὲν εἶναι βέβαια ἁπλὸ πρᾶγμα νὰ ρίχνετε σ' ἕνα γωνὶ τῆς συσκευῆς αὐτῆς λίγο νερὸ καὶ σχεδὸν ἀμέσως ν' ἀνάβη σὲ μιὰ ἄλλη ἄκρη της μιὰ φλόγα.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΑΤΟΜΙΚΑ ΚΑΝΩ

Τὰ ἀτομικὰ αὐτὰ κανὼ ποὺ ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους ἐφέτος σὲ πολλὲς εὐρωπαϊκὲς ἀκρογιαλιὲς διασκεδάζουν μικροὺς καὶ μεγάλους γιατὶ συνδυάζουν τὴ χαρὰ τῆς κολυμβήσεως μὲ τὶς ἀπολαύσεις τῆς κωπηλασίας. Ὁ κολυμβητὴς μπαίνει, ὅπως βλέπετε, μέσα στὸ κανὼ καὶ τὸ μεταφέρει περπατῶντας ὡς τὴ θάλασσα. Ὕστερα κάθεται στὸ κάθισμα καὶ προχωρεῖ μέσα στὸ νερό, χρησιμοποιῶντας τὰ χέρια του γιὰ κουπιά.

ΝΕΟΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ ΓΥΑΛΙΩΝ

Οἱ μοντέρνοι σκελετοὶ τῶν γυναικείων γυαλιῶν ἔχουν τὰ πιὸ παράξενα σχήματα. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι καὶ τὸ εἰκονιζόμενο. Ὁ πρωτότυπος αὐτὸς σκελετὸς δίνει στὶς γραμμὲς τοῦ προσώπου ἕναν ἰδιαίτερο τόνο, γιὰ τὸν λόγο δὲ αὐτὸν βραβεύτηκε, πρὸ ἡμερῶν, σὲ μιὰ εἰδικὴ ἔκθεσι τοῦ Λονδίνου.

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ταξιδεύει μὲ ἀεροπλάνο

Σχολαστικὲς προφυλάξεις γιὰ νὰ εἶναι ἀσφαλὲς τὸ ταξίδι του

Ἡ μετακίνησι μιᾶς τόσο σημαντικῆς προσωπικότητος, ὅπως ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, συνοδεύεται ἀπὸ πάμπολλες προφυλάξεις. Καὶ οἱ προφυλάξεις αὐτὲς πρέπει νὰ εἶναι πολὺ περισσότερες, ὅταν ἡ μετακίνησι πρόκειται νὰ γίνη μὲ ἀεροπλάνο, ποὺ εἶναι τὸ εὐνοούμενο μεταφορικὸ μέσον τοῦ σημερινοῦ προέδρου Ἀϊζενχάουερ καὶ περικλείει περισσότερους κινδύνους ἀπὸ ταξίδια μὲ ἄλλα μεταφορικὰ μέσα. Ὁ συνταγματάρχης τῆς ἀμερικανικῆς ἀεροπορίας Οὐΐλλιαμ Ντρέϊπερ, ποὺ ὁδηγεῖ τὸ ἀεροπλάνο «Κολουμπάϊν III», μὲ τὸ ὁποῖο μετακινεῖται ὁ Ἀμερικανὸς Πρόεδρος, βεβαιώνει ὅτι ἡ δουλειά του —ὅπως καὶ ἡ δουλειὰ τῶν 33 ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος— εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ δύσκολες καὶ γεμᾶτες κινδύνους.

Οἱ προφυλάξεις ἀρχίζουν ἀπὸ τοὺς περίεργους, ποὺ θέλουν νὰ ρίξουν μιὰ ματιὰ στὸ προεδρικὸ ἀεροπλάνο, ὡς τὴν περίπτωσι ἐπιθέσεως ἢ σαμποτάζ, τόσο ἐναντίον τοῦ προέδρου, ὅσο καὶ ἐναντίον τοῦ ἀεροπλάνου.

Τὸ εἰδικὸ ὑπόστεγο στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Οὐάσιγκτων, ὅπου μένει τὸ προεδρικὸ ἀεροπλάνο, φυλάγεται συνεχῶς ἀπὸ διαλεγμένους φρουροὺς καὶ ἕνα δίκτυο ἠλεκτρονικῶν συσκευῶν προειδοποιεῖ αὐτομάτως γιὰ τὸ πλησίασμα ὁποιουδήποτε ἀτόμου. Μέσα στὸ ὑπόστεγο, βρίσκονται πάντοτε ὀκτὼ ἐπὶ πλέον φρουροί, ποὺ ἔχουν διαλεχθῆ καὶ ἐκπαιδευθῆ μὲ ἰδιαίτερη σχολαστικότητα. Τέσσερις ἀπὸ τοὺς φρουροὺς αὐτοὺς βρίσκονται πάντοτε μέσα στὸ ἀεροπλάνο, ὅταν ταξιδεύη ὁ Πρόεδρος.

Πολὺ πρὶν τὸ ἀεροπλάνο φτάση στὸν προορισμό του, εἰδοποιοῦνται ἀπὸ πρὶν οἱ ὑπηρεσίες καὶ σὲ ὁλόκληρο τὸ ἀεροδρόμιο γίνεται ἔλεγχος. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὰ κτίρια τῶν δρόμων, ποὺ πρόκειται νὰ διασχίση ὁ Ἀϊζενχάουερ.

Ὅλα τὰ ἀεροδρόμια εἰδοποιοῦνται ἀπὸ πρὶν νὰ ρυθμίσουν τὴν κίνησι τῶν ἀεροπλάνων στὸν ἀέρα μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε κανένα νὰ μὴν κυκλοφορῆ στὴ γραμμὴ πορείας τοῦ προεδρικοῦ ἀεροπλάνου, ὅσο αὐτὸ θὰ βρίσκεται στὸν ἀέρα, ἢ νὰ πλησιάση τὸ ἀεροδρόμιο κατὰ τὴν προσγείωσι ἢ τὴν ἀπογείωσι.

Ὅλες οἱ ἀποσκευὲς ποὺ μπαίνουν στὸ προεδρικὸ ἀεροπλάνο — ἀκόμη καὶ οἱ ἀποσκευὲς τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν— περνᾶν ἀπὸ αὐστηρὸ ἔλεγχο. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ τρόφιμα, γιὰ νὰ ἐμποδισθῆ ἡ περίπτωσι δηλητηριάσεως. Ὁ συνταγματάρχης Ντρέϊπερ καὶ ὁ συνάδελφός του ἀντισυνταγματάρχης, Μπὶλ Τόμας, ποὺ διευθύνουν τὸ σκάφος, τρῶνε μὲ διαφορὰ δύο ὡρῶν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, ὥστε ἂν ἡ τροφὴ προκαλέση δηλητηρίασι ἢ κάτι σχετικό, ὁ ἕνας πιλότος νὰ εἶναι ἐν τάξει.

Τὸ ἀεροπλάνο ἔχει διαρρυθμισθῆ μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε ὁ πρόεδρος νὰ ἔχη στὴ διάθεσί του ἕνα ἄνετο γιὰ ἀεροπλάνο διαμέρισμα, ἐνῶ δίπλα ὑπάρχουν ἀναπαυτικὰ καθίσματα γιὰ τοὺς φιλοξενουμένους τοῦ προέδρου ἢ τοὺς πολιτικοὺς ποὺ τὸν συνοδεύουν.

Στὸ προεδρικὸ διαμέρισμα ἔχουν περάσει τὶς ὧρες τοῦ ταξιδιοῦ τους οἱ ὑψηλοὶ προσκεκλημένοι τοῦ Προέδρου, ποὺ μεταφέρθηκαν μὲ τὸ προσωπικὸ ἀεροπλάνο του, ὅπως ὁ βασιλεὺς Παῦλος καὶ ἡ βασίλισσα Φρειδερίκη τῆς Ἑλλάδος, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αἰθιοπίας Χαϊλὲ Σελασιέ, ὁ πρωθυπουργὸς τῶν Ἰνδιῶν κ. Νεχροῦ καὶ ὁ Γερμανὸς καγκελλάριος Ἀντενάουερ.

Συχνά, ὅμως, ὁ πρόεδρος Ἀϊζενχάουερ ζητᾶ νὰ ρωτήσουν στὸ ἀεροδρόμιο ἀπὸ ὅπου φεύγουν, ἂν ὑπάρχη κάποιος στρατιωτικός, ποὺ νὰ ἐπείγεται νὰ φθάση ἐκεῖ ποὺ πηγαίνει τὸ προεδρικὸ ἀεροπλάνο. Πρὸ καιροῦ, ἕνας νεαρὸς εὐέλπις βρέθηκε νὰ κάθεται στὸ προεδρικὸ ἀεροπλάνο χωρὶς νὰ ἔχη ἰδέα γιὰ τὸν ὑψηλὸ οἰκοδεσπότη του. Κουρασμένος ὅπως ἦταν τὄρριξε στὸν ὕπνο. Ἔτσι τὸν βρῆκε ὁ πρόεδρος Ἀϊζενχάουερ, ὅταν μπῆκε καὶ ἐκεῖνος στὸ σκάφος. Μόλις ὁ νεαρὸς ξύπνησε καὶ κατάλαβε μπροστὰ σὲ ποιὸν βρισκόταν, ἔννοιωσε τὰ γόνατά του νὰ κόβωνται. Ἀλλὰ ὁ Ἀϊζενχάουερ τὸν ἔβαλε νὰ καθίση δίπλα του καὶ κουβέντιασε μαζί του ἐπὶ μισὴ ὥρα, σὲ ἐντελῶς φιλικὸ τόνο.

Σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωσι, ὁ πρόεδρος Ἀϊζενχάουερ διέθεσε τὸ προσωπικὸ ἀεροπλάνο του, γιὰ νὰ μεταφερθοῦν 21 Οὖγγροι πρόσφυγες ἀπὸ τὴν Εὐρώπη στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Τὸ ἀεροπλάνο αὐτὸ εἶναι ἐφωδιασμένο μὲ ὅλα τὰ μέσα διασώσεως τόσο στὸν ἀέρα, ὅσο καὶ γιὰ ἀναγκαστικὴ προσγείωσι ἢ προσθαλάσσωσι. Γι' αὐτὸ καὶ θεωρεῖται τὸ ἀσφαλέστερο σκάφος τοῦ κόσμου. Γιὰ κάθε πέντε ἐπιβάτες, ὑπάρχουν ἕξη ἀλεξίπτωτα. Ἐκεῖνα ποὺ προορίζονται γιὰ τὸν πρόεδρο καὶ τὴ σύζυγό του εἶναι εἰδικῶς κατασκευασμένα γιὰ τὸν ρόλο τους.

Οἱ μηχανές του πρέπει κανονικὰ νὰ ἀλλάζουν, ὅταν συμπληρώσουν 1.200 ὧρες λειτουργίας. Ἀλλὰ ἡ ἀλλαγὴ γίνεται κάθε 600 ὧρες, ἐνῶ κάθε 1.000 ὧρες πτήσεως μεταφέρεται σὲ ἐργοστάσιο, ὅπου σχεδὸν διαλύεται καὶ συναρμολογεῖται ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἀφοῦ γίνουν οἱ ἀπαραίτητες ἐπισκευές.

Ὅπως βεβαιώνει ὁ συνταγματάρχης Ντρέϊπερ, ὁ πρόεδρος Ἀϊζενχάουερ φαίνεται νὰ ξεχνᾶ τὶς πολλὲς σκοτοῦρες του, μόλις βρεθῆ μέσα στὸ ἀεροπλάνο του. Τὶς περισσότερες ὧρες τοῦ ταξιδιοῦ διαβάζει, παίζει χαρτιὰ μὲ τὴ σύζυγό του ἤ, ὅταν φιλοξενῆ τὰ ἐγγόνια του, παίζει μαζί τους.

Δεδομένου ὅτι καὶ ὁ ἴδιος ὑπῆρξε πιλότος παλαιότερα, δείχνει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ κάθε τι ποὺ σχετίζεται μὲ τὸ ταξίδι ἢ μὲ τὰ σημεῖα ἀπὸ ὅπου περνοῦν.

—Εἶναι τόσο ἤρεμος πάντα σὰν νὰ μὴν καταλαβαίνη τοὺς κινδύνους ποὺ πάντοτε ὑπάρχουν, ἢ τὰ σχολαστικὰ μέτρα ἀσφαλείας ποὺ ἔχουν παρθῆ γιὰ νὰ γίνη σίγουρο καὶ ἄνετο τὸ ταξίδι του... λέει ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ πληρώματος, ποὺ ἔχει παρακολουθήσει τὸν Ἀμερικανὸ πρόεδρο σὲ πολλὰ ταξίδια του.

Γιὰ νὰ τὸν θυμοῦνται

Μιὰ νύχτα τῆς περασμένης ἑβδομάδος δραπέτευσε ἀπὸ τὶς φυλακὲς τοῦ Σούμμπουρν (κοντὰ στὸ Λονδῖνο) ἕνας Ἄγγλος κακοποιός, ὀνόματι Τζὶμ Ἄντριους. Προτοῦ βγῆ ἀπὸ τὸν περίβολο τῆς φυλακῆς, ἀλάφρωσε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι τον ἀρχιδεσμοφύλακα ποὺ κοιμόταν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐσωτερικὲς αὐλές, κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο. Ἐλήστεψε κατόπιν τρεῖς ἐπαύλεις ποὺ βρίσκονταν σὲ μικρὴ ἀπόστασι καὶ ποὺ ἀνῆκαν: Ἡ πρώτη σ' ἕναν ἐπιθεωρητὴ τῆς ὑπηρεσίας ἀντικατασκοπείας, κι' οἱ δύο ἄλλες σὲ δύο ἀρχιεπιθεωρητὰς τοῦ ἐγκληματικοῦ τμήματος τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ. Ἡ ἀγγλικὴ ἀστυνομία τὸν ζητάει τώρα παντοῦ, ἀλλ' ὡς τὴ στιγμὴ παραμένει ἀσύλληπτος.

— Τί ἔπαθες, Μαρία; Ἐνθουσιάστηκες μόλις σοῦ εἶπα νὰ σοῦ δείξω τὴ συλλογὴ τῶν γραμματοσήμων μου καὶ τώρα φαίνεσαι σὰν νὰ πλήττης!...

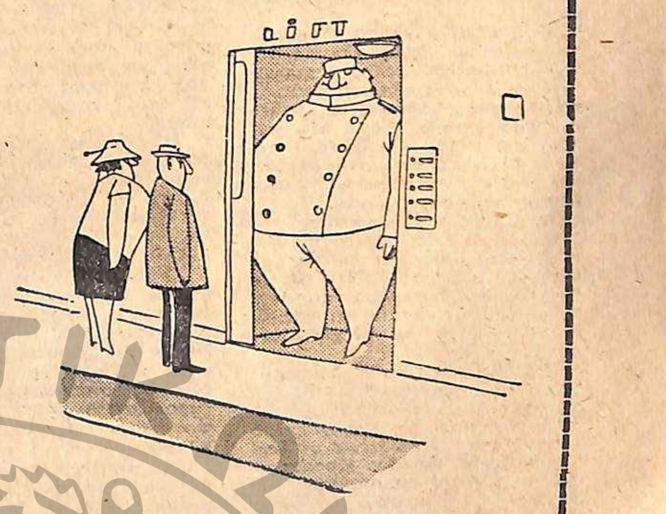

Χωρὶς λόγια.

— Μ' ἕνα ἀσήμαντο πραγματάκι μπορεῖ νὰ παίζη ὧρες ὁλόκληρες!...

Πῶς προκαλοῦνται τὰ τετανικὰ φαινόμενα

'Ο κίνδυνος εἶναι μεγαλύτερος τὸ χειμῶνα

Ἕνας ἄνθρωπος χτύπησε κάπου. Τὸ τραῦμα εἶναι τόσο ἐλαφρό, ποὺ οὔτε τὸ πρόσεξε. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ὅμως, δὲ μπορεῖ ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του. 'Ο πόνος, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ ἔντονος, ἁπλώνεται σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸν τράχηλο. Οἱ μῦς τοῦ προσώπου παραλύουν κατόπιν κι' ἡ παράλυσι αὐτὴ ἐπεκτείνεται βαθμιαῖα σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα. 'Ο ἀσθενὴς δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ φάη, οὔτε νὰ καταπιῆ τὸ σάλιο του. 'Η ἀναπνοή του, ἐξ ἄλλου, γίνεται ὁλοένα καὶ περισσότερο δύσκολη. 'Ο θάνατος ἐπέρχεται ταχύτατα, εἴτε λόγῳ ἀσφυξίας, εἴτε λόγῳ αἰφνιδίας συγκοπῆς τῆς καρδιᾶς. 'Ο ἀσθενὴς μπορεῖ ἐπίσης νὰ περιπέση σὲ κῶμα, ποὺ παρατείνεται ἐπὶ μερικὲς μέρες.

Αὐτὴ εἶναι ἡ κλασσικὴ μορφὴ τοῦ τετάνου. Κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1914—18, πολλοὶ τραυματίες, ποὺ τὰ τραύματά τους ἦταν, ὡστόσο, ἀσήμαντα, πέθαναν ἀπὸ τέτανο. Κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1940—45, ὅμως, ὁ τέτανος εἶχε ἐξαφανιστῆ σχεδόν, χάρις στὸν προληπτικὸ ἐμβολιασμὸ τῶν στρατιωτῶν.

Τὸ μικρόβιο ποὺ προκαλεῖ τὸν τέτανο εἶναι ἕνας ἀναερόβιος βάκιλλος (ποὺ μπορεῖ, δηλαδή, νὰ ζήση χωρὶς ἀέρα). Ἔχει τὸ τυπικὸ σχῆμα τῆς καρφίτσας καὶ τὸ μῆκος του κυμαίνεται μεταξὺ 3 καὶ 5 χιλιοστῶν τοῦ χιλιοστομέτρου.

'Ο βάκιλλος αὐτὸς ἀναπαράγεται μὲ σπόρια, ποὺ ἔχουν καταπληκτικὴ ζωτικότητα καὶ ἀντοχή. Μποροῦν νὰ ζήσουν ἐπὶ 6 ὧρες, ἀφοῦ τὰ ἐκθέσωμε σὲ θερμοκρασία 80 βαθμῶν. Καταστρέφονται μόνο σὲ θερμοκρασία 100 βαθμῶν, ἀφοῦ μείνουν σ' αὐτὴν 10 λεπτά. Τὰ σπόρια αὐτὰ ἀφθονοῦν στὰ περιττώματα τῶν ζώων (ἵππου, ἀγελάδας, κουνελιοῦ) καὶ μέσα στὸ χῶμα. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, οἱ πληγὲς ποὺ μολύνονται μὲ χῶμα, εἶναι ἐπικίνδυνες. Μόλις τὰ σπόρια αὐτὰ μποῦν μέσα στὸ σῶμα, ἐξελίσσονται ἀμέσως σὲ βακίλλους.

Τὰ τετανικὰ φαινόμενα (παράλυσι, σπασμοὶ κλπ.) εἶναι νευρικῆς φύσεως. Γιὰ νὰ παραχθοῦν, πρέπει νὰ προσβληθῆ τὸ νευρικὸ σύστημα. 'Αλλὰ δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ φτάση σ' αὐτὸ ὁ τετανικὸς βάκιλλος. Τὴν καταστρεπτικὴ ἐπίδρασί του μπορεῖ νὰ τὴν ἐπιφέρη καὶ ἐξ ἀποστάσεως, διὰ μέσου τῆς εἰδικῆς τοξίνης ποὺ ἐκκρίνει. 'Η τοξίνη αὐτὴ ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὶς ἄκρες τῶν νεύρων καὶ ἀνεβαίνει στὸν ἐγκέφαλο. 'Εμφανίζεται τότε τὸ πρῶτο σύμπτωμα, ποὺ συνίσταται στὴ σύσπασι τῶν σιαγόνων.

'Ο χρόνος, ποὺ ἡ τετανικὴ τοξίνη χρειάζεται γιὰ νὰ φτάση στὸν ἐγκέφαλο, ποικίλλει κατὰ τὶς περιστάσεις. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ὁ χρόνος ἐπωάσεως τῆς ἀσθενείας εἶναι ἄλλοτε μικρότερος κι' ἄλλοτε μεγαλύτερος. Συνηθέστερα, τὰ τετανικὰ φαινόμενα ἐκδηλώνονται 10—12 ἡμέρες μετὰ τὴ μόλυνσι. Κάποτε, ὅμως, τὰ πρῶτα συμπτώματα ἐμφανίζονται ἔπειτα ἀπὸ 50—60 ὧρες. Σ' ἄλλες περιπτώσεις, κάνουν ἕνα μῆνα ἢ καὶ περισσότερο νὰ ἐκδηλωθοῦν. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ νομίζουμε, ὅτι ὁ κίνδυνος πέρασε ἔπειτα ἀπὸ αὐτὲς τὶς 10 ἢ 12 ἡμέρες. Τὸ κλείσιμο τῆς πληγῆς δὲν ἔχει ἐπίσης σημασία. Γιατὶ ἡ τετανικὴ τοξίνη μπορεῖ νὰ συνεχίζη ὕπουλα τὸ δρόμο της πρὸς τὸ κεντρικὸ νευρικὸ σύστημα.

Ὅσο λιγώτερο διαρκεῖ ἡ ἐπώασις, τόσο σοβαρώτερη εἶναι ἡ μορφὴ τοῦ τετάνου. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ ἀντιτετανικοῦ ὀρροῦ καὶ τοῦ ἐμβολίου, ὁ τέτανος ποὺ ἐμφανιζόταν 5—8 ἡμέρες μετὰ τὸν τραυματισμό, ἦταν, κατὰ κανόνα, θανατηφόρος.

Ὅταν ἕνα ἄτομο ἔχη ἐμβολιαστῆ ἐναντίον τοῦ τετάνου, ὁ ὀργανισμός του παράγει ἀντιτοξίνες, ποὺ ἐξουδετερώνουν τὴν τετανικὴ τοξίνη, μόλις αὐτὴ κάνη τὴν ἐμφάνισί της. 'Ο ὀρρὸς ποὺ γίνεται μετὰ τὸν τραυματισμό, ἐνισχύει τὴν ἐνέργεια τῶν ἀντιτοξινῶν. Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι οἱ ἀντιτοξίνες ποὺ παράγονται ἀπὸ τὸ ἐμβόλιο, ἐξασθενίζουν βαθμιαῖα καὶ καταντοῦν ἀνίσχυρες, ὅταν ἔχη περάσει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὸν ἐμβολιασμό.

'Η ἐκδήλωσι τῶν τετανικῶν φαινομένων δείχνει, ὅτι ὁ ὀργανισμὸς δὲν εἶναι πιὰ σὲ θέσι νὰ παραγάγη τὶς ἀπαιτούμενες ἀντιτοξίνες. Αὐτὲς τὶς ἀντιτοξίνες θὰ τοῦ τὶς προσφέρη ἕτοιμες ὁ ἀντιτετανικὸς ὀρρός.

'Ο ἀντιτετανικὸς ὀρρὸς δίνει συνήθως καλὰ ἀποτελέσματα. Δὲ μπορεῖ, ὅμως, νὰ καταπολεμήση τὶς ὀξεῖες μορφές, ποὺ ἐξελίσσονται μὲ κεραυνοβόλο ταχύτητα. Αὐτὲς οἱ μορφὲς εἶναι, εὐτυχῶς, σπανιώτατες καὶ δὲν ἐμφανίζονται ποτὲ σὲ ἄτομα ποὺ ἔχουν ἐμβολιαστῆ προληπτικά.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ὁ τέτανος ἐμφανίζεται μὲ χρονία μορφὴ (ἐλαφρὸς πυρετός, σπασμοὶ κλπ.), ποὺ μπορεῖ νὰ παραταθῆ ἐπὶ πολλοὺς μῆνες.

'Ο ἀντιτετανικὸς ὀρρὸς ἐνισχύεται καὶ μ' ἄλλα μέσα, ὅπως εἶναι ἡ τεχνητὴ ἀναπνοή, ἡ γενικὴ ἀναισθησία, οἱ ἐνέσεις «κουράρε», ποὺ προλαβαίνουν τοὺς σπασμούς, τὰ ἀντιβιωτικὰ κλπ. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἀσθένεια μπορεῖ καὶ μετὰ τὴ θεραπεία της ν' ἀφίση διάχυτους πόνους, παραμορφώσεις τῶν ὀστῶν, μερικὲς παραλύσεις κλπ. Οἱ συνέπειες αὐτές, ὅμως, δὲν παρατηροῦνται ὅταν ἔχη προηγηθῆ ἐμβολιασμός.

Δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ὑπάρχη πληγή, γιὰ νὰ ἐμφανιστῆ τέτανος. Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ γίνη κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἁπλῆ ἔνεσι, ἐφ' ὅσον δὲν τηρήθηκε ἡ ἀπαιτουμένη ἀντισηψία. ('Η σύριγγα καὶ ἡ βελόνα τῶν ἐνέσεων πρέπει νὰ βράζωνται τοὐλάχιστον ἐπὶ δέκα λεπτά).

'Ο τέτανος μπορεῖ νὰ ἐμφανιστῆ καὶ κατὰ τὴν ἀποβολή. 'Η μορφή του εἶναι τότε ἐξαιρετικὰ σοβαρή.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὰ νεογέννητα βρέφη, στὰ ὁποῖα ἡ μόλυνσι εἰσχωρεῖ ἀπὸ τὸν ὀμφάλιο λῶρο.

'Αλλὰ καὶ μιὰ τερηδὼν τῶν δοντιῶν, ἕνα κιρσῶδες ἕλκος, μιὰ διαβητικὴ γάγγραινα κλπ., μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἐπίσης τετανικὰ φαινόμενα.

Φαίνεται, ἐξ ἄλλου, ὅτι τὸ κρύο καὶ ἡ ὑγρασία εὐνοοῦν τὴν ἐμφάνισί τους. Γι' αὐτὸ τὰ κρούσματα τοῦ τετάνου εἶναι περισσότερα τὸ χειμῶνα παρὰ τὸ καλοκαῖρι.

✪✪

'Η διάγνωσι τοῦ φύλου

'Ωρισμένα ἄτομα δὲν ἔχουν ξεκαθαρισμένο φῦλο, εἴτε γιατὶ ὁ ὀργανισμός τους παρουσιάζει ἀνατομικὲς ἀτέλειες στὴ διαμόρφωσι τῶν εἰδικῶν σεξουαλικῶν χαρακτηριστικῶν, εἴτε γιατὶ ἡ ἰδιαίτερη ψυχοσύνθεσί τους δὲν ἀνταποκρίνεται στὰ ἀνατομικὰ χαρακτηριστικά τους. Γιὰ νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἀκριβὴς διάγνωσι τοῦ φύλου —ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὰ ἀνατομικὰ χαρακτηριστικά— οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες ἐπενόησαν μιὰ μέθοδο, ποὺ στηρίζεται στὴ μελέτη ὡρισμένων διαφορῶν ποὺ ὑπάρχουν στὴ σύστασι τῶν λευκῶν αἱμοσφαιρίων τοῦ ἄντρα καὶ τῆς γυναίκας. 'Η σύστασι αὐτῶν τῶν αἱμοσφαιρίων καὶ μόνο, παρατηροῦν, μπορεῖ νὰ καθορίση μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια τὸ φῦλο ἑνὸς ἀνθρώπου. Ἔτσι, μπορεῖ π.χ. ν' ἀποδειχτῆ ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ παρουσιάζει ὅλα τὰ ἀνατομικὰ γνωρίσματα τοῦ ἀντρὸς εἶναι γυναῖκα ἢ ἀντίστροφα. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, συνιστοῦν οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες, εἶναι καλὸ ν' ἀντιμετωπίζεται ἡ δυνατότης ἀλλαγῆς τοῦ φύλου.

'Η φυματίωσις εἶναι νευρικὴ ἀσθένεια

Ἕνας 'Ιταλὸς ἐπιστήμων ὑποστήριζε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ὅτι ἡ φυματίωσις εἶναι κυρίως ἀσθένεια τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ποὺ ὀφείλεται στὴν ἔλλειψι ἀγωγιμότητος τῶν νεύρων. Οἱ «μεταβιβάσεις» τοῦ ὀργανισμοῦ μας δὲ γίνονται τότε κανονικὰ κι' ἔτσι ὁ βάκιλλος τοῦ Κὼχ βρίσκει κατάλληλο ἔδαφος γιὰ ν' ἀναπτυχθῆ.

Στηριζόμενοι σ' αὐτὴ τὴ θεωρία, μερικοὶ Γάλλοι ἐπιστήμονες σκέφτηκαν ὅτι ἡ διέγερσι μὲ ἠλεκτρικὰ μέσα τοῦ νευρικοῦ συστήματος θὰ μποροῦσε νὰ ἀνακόψη τὴν πρόοδο τῆς ἀσθενείας. Σχετικὰ πειράματα, ποὺ ἔγιναν στὸ Σανατόριο τῶν Χιόνων, ἀπέδωσαν πολὺ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. 'Η νέα μέθοδος δὲν καταστρέφει τὸ βάκιλλο τοῦ Κώχ, ἀλλ' ἐνισχύει τὶς ἀμυντικὲς δυνάμεις τοῦ ὀργανισμοῦ, ποὺ μόνος του ἀνακόπτει ἢ σταματάει ἐντελῶς τὴ φυματιώδη ἐπεξεργασία.

'Ο καπνὸς καὶ ἡ φυματίωσι

Οἱ Ἄγγλοι γιατροί, συνεχίζοντας τὶς ἔρευνές τους γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ καπνίσματος, κατέληξαν στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἐπίδρασί του στὴν ἐμφάνισι φυματιώσεως μεταξὺ τῶν νέων εἶνε πολὺ μικρὴ καὶ σχεδὸν ἀσήμαντη. 'Απὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως παρατηροῦν, τὸ κάπνισμα μπορεῖ νὰ προκαλέση ἐπικίνδυνες ὑποτροπὲς σὲ παλαιοὺς φυματικοὺς καὶ ἰδίως ἔπειτα ἀπὸ τὰ 45 χρόνια.

'Η φολλικυλίνη θεραπεύει τὴ φαλάκρα

Ἕνας νέος τρόπος θεραπείας τῆς φαλάκρας ἀνακαλύφτηκε τελευταῖα. Τὰ μαλλιά, ὡς γνωστόν, περιέχουν μεγάλη ἀναλογία ἀμινοξέων, ποὺ, ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο, συγκεντρώνονται σ' αὐτά. Μερικοὶ ἐπιστήμονες σκέφτηκαν, λοιπόν, νὰ χρησιμοποιήσουν ἐναντίον τῆς πτώσεως τῶν τριχῶν ἕνα θειοῦχο ἀμινοξύ, τὴ μεθιονίνη, ποὺ ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς τώρα σὲ ὡρισμένες παθήσεις τοῦ ἥπατος. Γιὰ νὰ ἐπιτευχθοῦν καλύτερα ἀποτελέσματα, ἡ μεθιονίνη συνδυάζεται μὲ τὴ γνωστὴ θηλυκὴ ὁρμόνη, τὴ φολλικυλίνη, ποὺ, ὅπως ἔχει ἀποδειχτῆ ὡς σήμερα, εὐνοεῖ τὴν ἐπανεμφάνισι τῶν τριχῶν.

'Η βιομηχανικὴ πρόοδος φέρνει τὸν καρκῖνο

'Ο δόκτωρ Χάσμερ, τοῦ 'Εθνικοῦ 'Αμερικανικοῦ 'Ινστιτούτου ἐναντίον τοῦ καρκίνου, ἀνεκοίνωσε τελευταῖα ὅτι περισσότερο καταστρεπτικὸς καὶ ἀπὸ τὸ τσιγάρο εἶναι ὁ καπνὸς ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὶς καπνοδόχους τῶν ἐργοστασίων. 'Ο καπνὸς αὐτὸς περιέχει πλῆθος καρκινογόνων οὐσιῶν, ποὺ διασκορπίζονται κατόπιν στὶς πόλεις. Κατὰ τὸν δόκτορα Χάσμερ, ἡ μεγάλη βιομηχανικὴ πρόοδος τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἡ κυριώτερη αἰτία τῆς τρομακτικῆς ἐξαπλώσεως τοῦ καρκίνου.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΕΥΧΑΙΜΙΑ

Ὅπως γράφουν διάφορα περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες τῶν 'Ηνωμ. Πολιτειῶν ἡ μικρὴ Λάουρα Μακντόναλντ (ἀριστερὰ) ἀπὸ τὴ Φιλαδέλφεια, θεραπεύτηκε τελείως ἀπὸ τὴ λευχαιμία ἀπὸ τὴν ὁποία ἔπασχε. 'Ο γιατρὸς ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ Λάουρα ἀπέδωσε τὴ λευχαιμία της σὲ μιὰ πάθησι τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων της καὶ τὴν θεράπευσε κάνοντάς της ἐνέσεις ποὺ παρασκεύασε ἀπὸ τὸν ὑγιέστατο μυελὸ τῶν ὀστέων τῆς δίδυμης ἀδελφούλας της Μαίρης (δεξιά). Ἔτσι ἡ Μαίρη ἔσωσε τὴν ἀδελφή της ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἀρρώστια ποὺ ἐθεωρεῖτο μέχρι σήμερα ἀνίατη γιατὶ δὲν εἶναι, ὡς γνωστόν, παρὰ καρκίνος τοῦ αἵματος.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ἀπὸ τὰ σκυλιὰ

Τί εἶναι ἡ «Τοξακάρα κάνις», ποὺ προσβάλλει κυρίως τὰ παιδιά.

Ἕνα παιδάκι μόλις δυὸ χρόνων παρουσιάζει ὑψηλὸ πυρετὸ καὶ πέφτει ὕστερα ἀπὸ λίγο σὲ ληθαργικὴ κατάστασι. 'Η συνηθισμένη ἰατρικὴ ἐξέτασι δὲ βρίσκει τίποτα τὸ μὴ φυσιολογικὸ στοὺς πνεύμονες. 'Επίσης τὸ πεπτικὸ σύστημα τοῦ μικροῦ φαίνεται πὼς λειτουργεῖ ὁμαλά. Μονάχα τὸ σηκώτι παρουσιάζεται κάπως ἐξωγκωμένο.

'Ο γιατρὸς συνιστᾶ κατόπιν νὰ γίνη ἀνάλυσι τοῦ αἵματος. Δὲν παρουσιάζονται ἴχνη ἀναιμίας, ἀλλὰ τὰ λευκὰ αἱμοσφαίρια εἶναι σὲ μεγαλύτερο ἀριθμὸ ἀπὸ τὸν κανονικό. Τὰ πιὸ πολλὰ δὲ ἀπὸ τὰ αἱμοσφαίρια αὐτὰ ἀνήκουν στὴν κατηγορία τῶν ἠωσινοφίλων, δηλαδὴ παίρνουν ἕνα εἰδικὸ χρῶμα, ὅταν τὸ αἷμα δεχτῆ μιὰ ὡρισμένη χρωστικὴ οὐσία πάνω στὸ γυαλί, ὅπου ἔχει παρθῆ δεῖγμα του.

Τὸ παιδάκι τοῦ παραδείγματός μας πεθαίνει στὸ τέλος. Κι' ἡ νεκροψία, ποὺ ἐπακολουθεῖ, ἀποκαλύπτει στοὺς πνεύμονες, στὴν καρδιὰ καὶ στὸ σηκότι μικροσκοπικοὺς κόμπους. Μέσα σὲ κάθε τέτοιο κόμπο βρίσκεται καὶ μιὰ νύμφη σκουληκιοῦ. Πρόκειται γιὰ ἕνα μικροσκοπικὸ σκουλήκι, ποὺ τὸ ἐπιστημονικό του ὄνομα εἶναι «Τοξακάρα κάνις».

Αὐτὲς οἱ νύμφες προκάλεσαν τὸν πυρετό, τὴν κωματώδη κατάστασι καὶ στὸ τέλος τὸν θάνατο τοῦ παιδιοῦ.

'Η περίπτωσι, ποὺ ἀναφέραμε, δὲν εἶναι ἀπὸ τὶς πολὺ συχνές. Τὶς περισσότερες φορές, τὰ συμπτώματα εἶναι πολὺ πιὸ ἐλαφρὰ κι' ἀρκετὰ διαφορετικά.

Ὑπάρχουν ἀκριβῶς τριάντα τέτοιες μορφὲς τῆς ἴδιας παθήσεως, τὴν ὁποία προκαλοῦν στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμὸ κι' ἰδιαίτερα στὰ παιδιὰ μεταξὺ τῶν δεκάξη μηνῶν καὶ τεσσάρων χρόνων οἱ νύμφες τῆς «τοξακάρα κάνις».

'Αλλὰ τί εἶναι ἡ «τοξακάρα κάνις»; Πρόκειται γιὰ ἕνα εἶδος μικροσκοπικοῦ σκουληκιοῦ, ποὺ ἔχει ἀρκετὴ διάδοσι στὸν κόσμο. Τὸ σκουλήκι αὐτὸ γεννιέται κι' ἀναπτύσσεται στὰ σκυλιά, ἀλλὰ ὡς νύμφη ζῆ μιὰ χαρὰ καὶ στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό, στὸν ὁποῖο μεταδίδεται, ὅταν κανεὶς ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ σκυλιά.

Τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ αὐτῆς τῆς παθήσεως στὸν ἄνθρωπο εἶναι τὸ μεγάλο ποσοστὸ —μέχρι 60%— τῶν ἠωσινοφίλων αἱμοσφαιρίων μέσα στὰ λευκὰ αἱμοσφαίρια, καθὼς καὶ τὸ ἐξωγκωμένο σηκότι.

Ἐπειδὴ ἀρκετὲς φορὲς ἡ πάθησι αὐτὴ δὲν ἔχει σοβαρὰ ἐξωτερικὰ συμπτώματα, ἡ ἐπιστήμη τὴν ἀνακαλύπτει τυχαῖα ὅπως λόγου χάρι ὅταν γιὰ κάποιο ἄλλο λόγο γίνη ἀνάλυσι αἵματος.

Τὰ ἐξωτερικά της συμπτώματα ποικίλλουν ἀπὸ ἄτομο σὲ ἄτομο καὶ τὰ πιὸ συνηθισμένα ἀπ' αὐτὰ εἶναι τὰ ἑξῆς: πυρετὸς ποὺ πέφτει κι' ἀνεβαίνει, ἀπώλεια τῆς ὀρέξεως καὶ τοῦ βάρους, βῆχας, πόνοι στοὺς μῦς, στὶς ἀρθρώσεις ἢ στὴν κοιλιά, παράξενες μορφὲς οὐρτικάριας, προσωρινὲς κοκκινωπὲς κηλῖδες στὴν ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος καὶ κρίσεις ὅμοιες μ' ἐκεῖνες τοῦ ἄσθματος. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἐξόγκωσι τοῦ σηκοτιοῦ, αὐτὴ μπορεῖ νὰ εἶναι ἀρκετὰ αἰσθητή. Ἄλλες φορὲς ἐπιμένει κι' ἄλλες ὑποχωρεῖ γρήγορα.

Οἱ νύμφες τῆς «τοξακάρα κάνις» μποροῦν μιὰ χαρὰ νὰ ζήσουν μέσα σὲ διάφορα ὄργανα τοῦ σώματός μας γιὰ πολὺ καιρό, χωρὶς νὰ προκαλέσουν καμμιὰ ζημιά. Ὅταν, ὅμως, ἡ ἀντίδρασι τῶν ἱστῶν τὶς σκοτώση ἢ τὶς καταστρέψη, προκαλεῖται μόλυνσι καὶ δημιουργοῦνται οἱ μικροσκοπικοὶ κόμποι ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή.

'Η ἀντίδρασι τῶν ἱστῶν εἶναι καθαρὰ ἀλλεργικὸ φαινόμενο, δηλαδὴ παρουσιάζεται σὲ ἄτομα ποὺ ἔχουν ὑπερευαισθησία στὶς νύμφες τῆς «τοξακάρα κάνις».

Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ προχωρημένες μορφὲς αὐτῆς τῆς παθήσεως μὲ τὰ τριάντα πρόσωπα, εἶναι ἡ ἠωσινόφιλος ψευδολευχαιμία, ποὺ μαζὶ μὲ ἄλλες μορφὲς τῆς νόσου ἔγινε γνωστὴ ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη μόλις ἐδῶ καὶ λίγο καιρό.

Τί προφυλακτικὰ μέτρα πρέπει νὰ πάρουμε ἀπέναντι αὐτῆς τῆς παθήσεως; 'Απλούστατα, νὰ μὴν ἀφήνουμε τὰ παιδιὰ ν' ἀποκτοῦν οἰκειότητα μὲ τὰ σκυλιά. Τὰ αὐγά, ὅμως, τῆς «τοξακάρα κάνις» δὲ μπαίνουν στὸν παιδικὸ ὀργανισμὸ μονάχα ἀπ' εὐθείας μὲ τὴν ἐπαφὴ τῶν σκυλιῶν. Βρίσκονται καὶ στὸ χῶμα καὶ κινδυνεύουν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψι τὰ μωρὰ ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν τὴ συνήθεια νὰ τρῶνε χῶμα.

Τώρα τελευταῖα, γιὰ τὴ διάγνωσι αὐτῆς τῆς ἀρρώστειας, ἐφαρμόζεται μιὰ μέθοδος ποὺ ἔχει ὡς βάσι της τὴν ἀντίδρασι τοῦ δέρματος στὸ μικρόβιο. Μ' αὐτὴ τὴ μέθοδο, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ ἀσφαλής, ἀποφεύγονται οἱ ὑπόλοιπες ἐξετάσεις, σὲ περίπτωσι ποὺ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἀρνητικό.

Εὐτυχῶς, στὶς περισσότερες περιπτώσεις, ἡ πάθησι δὲν ἔχει σοβαρὲς συνέπειες στὸν παιδικὸ ὀργανισμὸ καὶ περνᾶ μὲ ἀνάπαυσι, κανονικὴ τροφὴ καὶ εἰδικὴ θεραπευτικὴ ἀγωγὴ ἀνάλογη μὲ τὰ συμπτώματα. 'Η ὁριστική, ὡστόσο, θεραπεία σημειώνεται ἀρκετὰ ἀργότερα, μὲ τὴν πάροδο ἑνὸς ἢ καὶ δύο χρόνων. Στὸ μεταξὺ χρονικὸ διάστημα, ἡ νόσος πότε ὑποχωρεῖ καὶ πότε ξαναπαρουσιάζεται.

✪✪

Τὸ πρῶτο ἀτομικὸ ἐκκρεμὲς

Μία ἐλβετικὴ ἑταιρία κατεσκεύασε τὸ πρῶτο ἀτομικὸ ἐκκρεμές. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ χρησιμοποίησε ἕνα μέταλλο, ποὺ δὲν ὑπάρχει στὴ φύσι, τὸ καλούμενο «προμήθειον» (ἀπὸ τὸ Προμηθεύς). 'Η ἀκτινοβολία αὐτοῦ τοῦ μετάλλου ἐπηρεάζει μὲ εἰδικὸ τρόπο ἕναν μικροσκοπικὸ κινητῆρα, ποὺ, μὲ τὴ σειρά του, θέτει σὲ κίνησι τοὺς δεῖκτες τοῦ ἐκκρεμοῦς. 'Η ἀκτινοβολία αὐτοῦ τοῦ μετάλλου εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀσθενὴς καὶ δὲν ἐπηρεάζει καθόλου ἐκείνους ποὺ βρίσκονται τριγύρω.

Τὸ τελειότερο τεχνητὸ χέρι

Οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες τῆς 'Ορθοπεδικῆς Κλινικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάϊντελμπεργκ ἀνακοίνωσαν ὅτι κατασκεύασαν ἕνα «μηχανοκίνητο χέρι» γιὰ ἀναπήρους. Τὸ τεχνητὸ αὐτὸ χέρι κινεῖται μ' ἕνα μοτὲρ ποὺ χρησιμοποιεῖ μονοξείδιον τοῦ ἄνθρακος. 'Εκτελεῖ δὲ πολὺ περισσότερες κινήσεις ἀπὸ κάθε ἄλλο.

Γελωτοθεραπεία

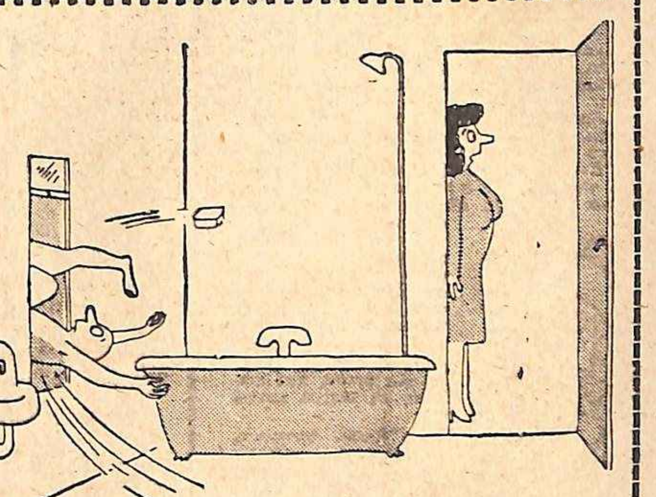

— Πρόσεξε, χρυσέ μου, γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς ξέχασα τὸ σαπούνι στὸ πάτωμα!...

✪✪

— Τὰ γράμματά σου θὰ σοῦ τὰ δώσω, Καίτη. Πρῶτα ὅμως δός μου πίσω τὰ φιλιά μου...

— Ἂν δὲ μᾶς στείλετε ὡς τὸ βράδυ πενῆντα χιλιάδες δολλάρια, θὰ σᾶς στείλουμε πίσω τὴν πεθερά σας!...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Πέθανε στὰ ψεύτικα

Κάποτε ὁ Ναστραδὶν εἶχε μεγάλες φτώχειες. Ὁ χειμώνας ἦτανε βαρύς, ἡ σοδειὰ λίγη καὶ τὰ κελάρια τοῦ Χότζα ἄδειανά.

Ἔτσι, ἦρθε μιὰ μέρα ποὺ στὸ κονάκι τοῦ Ναστραδὶν δὲ βρισκότανε οὔτε σπυρὶ σιτάρι.

— Ἀμάν, ἄντρα μου, θὰ ψοφήσουμε τῆς πείνας... ἔλεγε, βάζοντας τὰ κλάματα ἡ γυναῖκα του.

— Ἔννοια σου κι' ὁ Ἀλλὰχ εἶναι μεγάλος... τὴν ἡσύχαζε ὁ Χότζας. Κάτι θὰ γίνη. Παράτα ὅμως τὶς κλάψες κι' ἄσε με νὰ σκεφτῶ...

Κι' ἀφοῦ ἄναψε τὸ ναργιλέ του καὶ κάθισε στὸν σοφᾶ, ἄρχισε νὰ παιδεύη τὸ μυαλό του γιὰ νὰ βρῆ τρόπο σωτηρίας.

Πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ πολλά, ἔμπηξε τὶς φωνὲς καὶ κάλεσε τὴ Φατμὲ κοντά του.

— Ἄκου, γυναῖκα, τί θὰ κάνης, γιὰ νὰ γλυτώσουμε... ἄρχισε νὰ τῆς λέη.

— Σ' ἀκούω, ἀφέντη μου... τοῦ εἶπ' ἐκείνη φοβισμένη.

— Λοιπόν, θὰ βγῆς σεργιάνι στὶς γειτονιὲς καὶ κάτω στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ καὶ θὰ λὲς πὼς ὁ ἄντρας σου πέθανε!...

— Τί ἔκανε λέει; ξεφώνισε ἡ Φατμέ. Μήπως τρελλάθηκες ἀπὸ τὴν πεῖνα;

— Σῶπα, ἀνόητη γυναῖκα, κι' ἄκουγέ με! τῆς ἀπάντησε αὐστηρὰ ὁ Ναστραδίν. Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ τὰ βγάλουμε πέρα μὲ τὴ φετεινὴ συμφορά, ποὺ μᾶς βρῆκε. Ὅλοι, μόλις μάθουν πὼς ἔμεινες χήρα, θὰ σὲ λυπηθοῦν καὶ θ' ἀρχίσουν νὰ σοῦ στέλνουν πότε τὄνα καὶ πότε τ' ἄλλο.

Κι' ἡ Φατμέ, τί νὰ κάνη; Ὑπάκουσε στὸν ἄντρα της, κι' ἀφοῦ μαυροφορέθηκε, πῆρε τὰ σοκκάκια κι' ἄρχισε τὰ μοιρολόγια γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ναστραδὶν της.

Οἱ χωριάτες μόλις τὄμαθαν, λυπήθηκαν τὴ χήρα καὶ καθένας τῆς ἔστελνε ὅ,τι μποροῦσε.

Ἔτσι, τὴν ἴδια μέρα κιόλας γιόμισε τὸ κελάρι τοῦ Χότζα.

— Ὅταν ἔχης μυαλό, δὲν χρειάζεσαι τίποτα ἄλλο νὰ σοῦ δώση ὁ Προφήτης! ἔλεγε ἐνθουσιασμένος στὴ Φατμέ.

Κι' ἄρχισαν κι' οἱ δυὸ μαζὶ νὰ τακτοποιοῦν τὰ τρόφιμα ποὺ ἀπόχτησαν.

Μὰ τὴν ἄλλη μέρα, πρὶν ἀρχίσουν νἄρχωνται οἱ ἐπισκέψεις γιὰ νὰ συλλυπηθοῦν τὴ γυναῖκα του, ὁ Ναστραδὶν βγῆκε ἔξω καί, χωρὶς νὰ νοιάζεται καθόλου, ἔκανε τὴ βόλτα του στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ.

—«Ἀμάν, καὶ νὰ μὲ δῆ ὁ ἰμάμης, ποὺ ἑτοιμάζεται σήμερα γιὰ νὰ μὲ θάψη! ἔλεγε ἀπὸ μέσα του».

Καὶ συνέχιζε ἀμέριμνος νὰ σουλατσάρη χωρὶς νὰ τοῦ καίγεται καρφὶ γιὰ τὴν ἔκπληξι τοῦ κόσμου, ποὺ τὸν ἔβλεπε ὁλοζώντανο.

Ὅλοι τρίβανε τὰ μάτια τους, μὰ κανεὶς δὲν τὸν πλησίαζε, γιατὶ φοβόντουσαν πὼς εἶχαν νὰ κάνουν μὲ τὸ φάντασμα τοῦ Ναστραδὶν καὶ τρομαγμένοι ἄλλαζαν δρόμο.

Ὁ Χότζας, ποὺ τὰ ἔβλεπε ὅλ' αὐτά, ἔκανε χάζι.

—Μπρέ, τί μπουνταλάδες εἶν' αὐτοί! μονολογοῦσε χασκογελώντας. Ἕνα μῆνα μπορῶ νὰ τοὺς ἀφήσω ἄϋπνους καὶ τρομαγμένους μὲ τὸ φάντασμά μου!

Μὰ ἐκεῖ, ποὺ σουλατσάριζε καὶ διασκέδαζε μὲ τὸν κόσμο, τὸν σταματᾶ ὁ καδῆς τοῦ χωριοῦ, ποὺ ἤξερε τί κουμάσι ἦταν ὁ Χότζας καὶ τοῦ λέει:

— Μπρὲ μπαταξῆ, τί μπαγαποντιὰ σκάρωσες πάλι;

— Ἐγώ, καδῆ ἐφέντημ; ἀπαντάει ξαφνιασμένος τάχα ὁ Ναστραδίν.

— Ἐσύ, μπρὲ κιαφίρη (ἄθεε). Χτὲς δὲν βγῆκε ἡ γυναῖκα σου κι' ἔλεγε σ' ὅλο τὸν κόσμο πὼς πέθανες;

— Τὰ παραλές, ἐφέντημ, ἀπάντησε ὁ Χότζας. Χτές, βέβαια, πέθανα, μὰ καὶ σήμερα δὲν εἶμαι περδίκι! Ἁπλῶς κομμάτι καλύτερα αἰσθάνομαι...

Ἀλλ' οἱ χωριάτες ποὺ εἶχαν μαζευτῆ στὸ μεταξὺ ἀγρίεψαν ἐναντίον του μὲ τὴ δουλειὰ ποὺ τοὺς σκάρωσε. Κι' ὁ Ναστραδὶν τότε τοὺς ἔβαλε μπροστά:

— Βρὲ τί θηρία εἴσαστε σεῖς! Ἀντὶ νὰ χαρῆτε ποὺ μὲ βλέπετε ζωντανό, σᾶς κακοφαίνεται ποὺ δὲν πέθανα! Ἄειντε νὰ μοῦ χαθῆτε μπεζεβέγκηδες. Κι' ἅμα πεθάνω ἄλλη φορά, μὴ μοῦ στέλνετε τίποτα!

Καὶ γύρισε στὸ κονάκι του τάχα πειραγμένος...

— Δὲ φαντάζομαι νἄρθες ἐδῶ, γιὰ νὰ κουβεντιάσουμε γιὰ τὰ γεγονότα τῆς Συρίας!

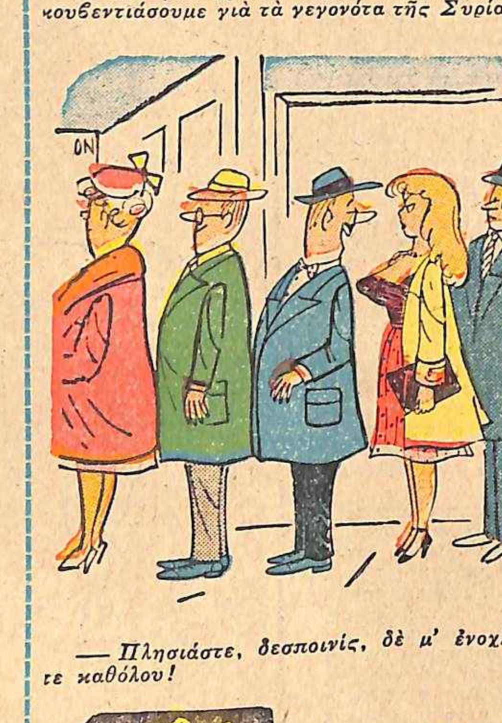

— Πλησιάστε, δεσποινίς, δὲ μ' ἐνοχλεῖτε καθόλου!

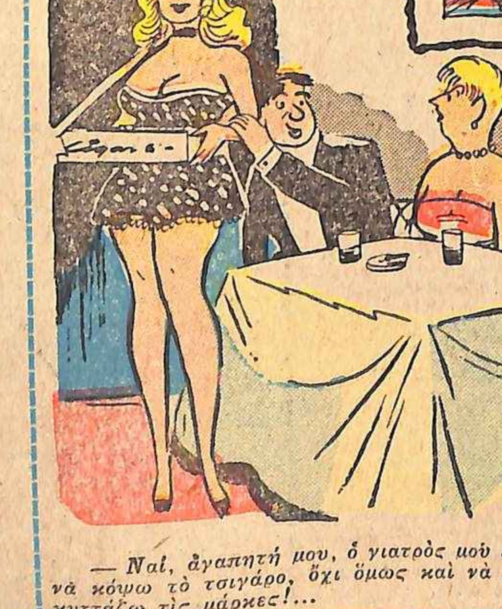

— Ναί, ἀγαπητή μου, ὁ γιατρὸς μοὺ εἶπε νὰ κόψω τὸ τσιγάρο, ὄχι ὅμως καὶ νὰ μὴ κυττάζω τὶς μάρκες!...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ρουσφέτι

Πῶς ἐτόλμησες, βρέ, νἄρθης καὶ νὰ μοῦ κάνης τέτοιο διάβημα; Πῶς ἔλαβες τὸ θάρρος καὶ πῶς ἐσκέφθης καὶ πῶς ἐπῆρες τὴν ἀπόφασι, χωρὶς νὰ λάβης ὑπ' ὄψι σου τὰς συνεπείας; Ἀκοῦς ἐκεῖ πρᾶμα! Οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, ὁ κύριος ἀπὸ δῶ ἔρχεται νὰ μοῦ ζητήση τί; Νὰ μεσολαβήσω, λέει, γιὰ νὰ τοῦ γίνη ἕνα ρουσφέτι! Μάλιστα, κύριοι! Νὰ μεσολαβήσω γιὰ νὰ τοῦ γίνη ρουσφέτι. Ἀκοῦτε; Ρουσφέτι! Καὶ νὰ μεσολαβήση ποῖος; Ἐγώ ! Ἀκοῦτε ; Ἐγώ !

Τί μὲ κυττᾶς ἔτσι, βρέ, σὰν ἀποσβολωμένος χάχας; Τόσο περίεργη σοῦ φαίνεται ἡ ἀγανάκτησί μου ἢ μήπως σοῦ φαίνεται παράξενο τὸ ὅτι δὲν ὁρμῶ νὰ σὲ στραγγαλίσω; Τί εἶπες; Ἀπορεῖς γιὰ τὴν ἐξέγερσί μου; Ἔ, αὐτὸ εἶναι τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀναιδείας, τῆς θρασύτητος καὶ τῆς ἀναισχυντίας.

Τί ἔκανε λέει; Βασίζεσαι στὴ γνωριμία ποὺ ἔχω μὲ μερικοὺς βουλευτάς; Ναί, βρέ. Στὸν κύκλο τῶν γνωριμιῶν μου ὑπάρχουν καὶ βουλευταὶ καὶ μάλιστα ἐκ τῶν γνωστοτέρων. Ἐὰν θὲς νὰ μάθης δέ, ὑπάρχουν καὶ ὑπουργοὶ ἀκόμα. Ἀλλὰ οὐδέποτε τοὺς ἔκανα τὴν τιμὴ νὰ τοὺς ζητήσω ρουσφέτι ἢ ὁποιαδήποτε διευκόλυνσι γιὰ ὅ,τιδήποτε, παρ' ὅλον ὅτι πολὺ εὐχαρίστως θὰ τὸ ἔκαναν, γιὰ νὰ μὲ ὑποχρεώσουν. Ἀλλά, ἀκριβῶς, ἐπειδὴ δὲ θέλω νὰ ὑποχρεωθῶ, δὲ ζητῶ ἀπολύτως τίποτε.

Τί εἶπες; Ὅτι ἐμένα δὲ θὰ μοῦ ἀρνηθοῦν; Τὸ ξέρω, βρέ, καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ δὲν πάω. Ὄχι γιὰ σένα, ἀλλὰ γιὰ κανένα. Γιατί, ἂν ἤθελα νὰ ἐκμεταλλευτῶ τὶς πολιτικὲς καὶ κοινωνικές μου γνωριμίες, θὰ μποροῦσα σήμερα νὰ εἶμαι πλούσιος. Ἀλλὰ ἐγώ, ὑπεράνω παντὸς ἄλλου, θέτω τὴν προσωπική μου ἀξιοπρέπεια καὶ δὲν ὑποχρεώνομαι σὲ κανένα. Κι' ἐξ ἄλλου, ἐγὼ εἶμαι φανατικὸς ἐχθρὸς τοῦ ρουσφετιοῦ. Κι' ἂν σκέπτωμαι καμμιὰ φορὰ νὰ κατέλθω στὴν πολιτική, τὸ σκέπτομαι μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πατάξω, νὰ συντρίψω, νὰ ἐξοντώσω, νὰ ἐξαφανίσω τὸ ρουσφέτι καὶ τοὺς ρουσφετολόγους. Καὶ μοῦ λὲς νὰ πάω νὰ ζητήσω ρουσφέτι γιὰ σένα!

Ὁρίστε; Δὲ χάθηκε ὁ κόσμος ἂν πῶ μιὰ κουβέντα καὶ κάνω ἕνα καλό; Μπορεῖ νὰ μὴ χάνεται γιὰ σένα, ἀλλὰ γιὰ μένα χάνεται τὸ πᾶν. Καὶ τί καλὸ εἶναι αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶς νὰ κάνω; Ὁπωσδήποτε κάποια παρανομία θὰ εἶναι. Τί λές; Πρόκειται περὶ δικαίας ὑποθέσεως; Ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχης ἐσὺ νταραβέρι μὲ δικαία ὑπόθεσι;

Ἄντε χάσου, λοιπόν, ἀπὸ μπροστά μου, ἀναιδέστατε. Γιατί, πρὶν ἔρθης σὲ μένα, ὤφειλες νὰ γνωρίζης εἰς ποῖον πρόκειται ν' ἀπευθυνθῆς, ὁπότε θὰ προτιμοῦσες νὰ καταπιῆς ἕνα μαγκάλι κάρβουνα, παρὰ νὰ μὲ προσβάλης κατὰ τὸν αἰσχρὸν αὐτὸν τρόπον. Πῶς; Δὲ φανταζόσουν ὅτι θὰ τὄπαιρνα ἔτσι; Ἀμ' πῶς ἔλεγες πὼς θὰ τὸ πάρω; Ὅτι θὰ σπεύσω ἀμέσως νὰ ρουσφετολογήσω γιὰ λογαριασμό σου; Πές μου το, βρέ! Πές μου το ἀμέσως τὸ ρουσφέτι καὶ θὰ πάω νὰ μιλήσω ἀμέσως. Θὰ πάω, δηλαδή, κατ' εὐθεῖαν στὸν ὑπουργὸ καὶ θὰ τοῦ ζητήσω γιὰ ρουσφέτι νὰ μὴ σοῦ γίνη τὸ ρουσφέτι. Γιατί δὲ μοῦ λές; Πές το, ντέ, ἀπόφυσι τῆς κοινωνίας. Σὲ πτύω κατὰ πρόσωπον, διεφθαρμένε πολῖτα!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Εἶδα τὸν Τζὼν νὰ κρατάη ἕνα περίστροφο...

Στὰ δίχτυα τοῦ ἐγκλήματος

Ἔβαλα τὶς κουβέρτες καὶ τὰ μαξιλάρια κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ φαίνεται πὼς κάποιος ἄλλος κοιμόταν στὴ θέσι μου. Ἔπειτα κατέβηκα ἀπ' τὴν κουκέτα μου τῆς δεύτερης θέσεως τοῦ βαγκὸν—λί. Μέσα στὸ λιγοστὸ φῶς, πρόσεξα πὼς ὁ ἄλλος ταξιδιώτης κοιμόταν.

Τὸ τραῖνο ἔκοβε αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὴν ταχύτητα. Ἄνοιξα μὲ τρόπο τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος καὶ βγῆκα στὸ διάδρομο. Προχώρησα σιγὰ ὡς τὴν ἔξοδο. Τὸ τραῖνο ἔκοψε πιὸ πολὺ τὴν ταχύτητα, τόσο πολύ, ποὺ λὲς καὶ εἶχε σταματήσει. Ἄνοιξα τὴν ἐξωτερικὴ πόρτα καὶ πήδησα προσεχτικά. Ἔπειτα περίμενα. Ἕνα δυνατὸ σφύριγμα ἀντήχησε μέσα στὴ νύχτα καὶ τὸ τραῖνο, αὐξάνοντας τὴν ταχύτητα, χάθηκε σὲ λίγο ἀπ' τὰ μάτια μου.

Σηκώθηκα κι' ἔτρεξα νὰ βρῶ τὸ αὐτοκίνητό μου ἐκεῖ ποὺ τὸ εἶχα κρύψει ἀπὸ τ' ἀπόγεμα. Ἄρχισα νὰ καταβροχθίζω τὰ χιλιόμετρα μὲ κατεύθυνσι τὸ Λὸς Ἄντζελες. Εἶχα χρονομετρήσει τὰ πάντα: θὰ ἔφτανα στὴ βίλλα μας τοῦ Σάνσετ, στὸ Μπέβερλυ Χίλς, περίπου στὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἡ Φράνσις γύριζε πάντα κατὰ τὴ μιάμιση, ἔτρωγε κάτι ἐλαφρό, ἔμενε γιὰ λίγο στὸν κῆπο, κι' ἔπειτα πήγαινε νὰ πλαγιάση. Ἀκριβῶς μιὰ τέτοια νύχτα σὰν τὴν ἀποψινὴ εἶχα γνωρίσει τὴ Φράνσις. Εἶχαν περάσει δυὸ χρόνια ἀπὸ τότε...

*

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχα σταματήσει τὸ αὐτοκίνητό μου, ποὺ τὸ εἶχα νοικιάσει, κοντὰ στὴ λιμουζίνα τῆς Φράνσις. Κατέβηκα καὶ τὴν πλησίασα, χαμογελῶντας:

—Μήπως θέλετε νὰ σᾶς βοηθήσω; τὴ ρώτησα, βλέποντας πὼς εἶχε σταματήσει.

Ἡ κοπέλλα μὲ κύτταξε. Ἤμουν ἕνας ἄντρας ψηλός, ἀθλητικός, ἕνας τύπος «Ταρζὰν» καὶ τ' ὄνειρό μου ἦταν νὰ παίξω στὸν κινηματογράφο. Ὡς τότε μοῦ εἶχαν δώσει μόνο ρόλους κομπάρσου. Εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ κάποιον νὰ μὲ βοηθήση κι' ἀκριβῶς ἡ κοπέλλα ἐκείνη ἦταν ἡ Φράνσις Λίστερ, ἡ κόρη τοῦ φημισμένου παραγωγοῦ ταινιῶν Γουώρεν Λίστερ, ποὺ ἦταν μιὰ δύναμι στὸ Χόλλυγουντ.

Ἔπιασα κουβέντα μαζί της καὶ τόσο φαίνεται τῆς ἔκανα ἐντύπωσι, ποὺ μὲ κάλεσε νὰ πάω τὴν ἄλλη μέρα στὸ σπίτι της. Μὲ δέχτηκε μ' ἕνα ὑπέροχο «ἀνεγκλιζέ», ποὺ ἔδειχνε ὅλη τὴν ὀμορφιά της. Κουβεντιάζομε γιὰ ταινίες, πίνοντας ἕνα κοκταίηλ, ὅταν μπῆκε ὁ πατέρας της, ἕνας πενηντάρης, ψηλὸς καὶ συμπαθητικός.

—Μπαμπᾶ, εἶπε ἡ Φράνσις, νὰ σοῦ συστήσω ἕνα φίλο μου. Εἶναι ὁ ἠθοποιὸς Μπάρτ Γκόρντον. Τὸν γνώρισα, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, στὸ Λονδῖνο, ὅπου γύριζε μιὰ ταινία. Τώρα δὲν ἔχει καμμιὰ ὑποχρέωσι κι' ἔτσι μπορεῖς νὰ τοῦ ἀναθέσης τὸ ρόλο τοῦ Ρόμπιν Χοὺντ στὴν προσεχῆ σου ταινία.

Ὁ πατέρας τῆς Φράνσις ἔφερε, φυσικά, πολλὲς ἀντιρρήσεις στὴν ἀρχή, ἀλλὰ ἡ κόρη του, ποὺ μὲ εἶχε συμπαθήσει, τὸν ἔπεισε τελικὰ νὰ μοῦ ἀναθέση τὸ ρόλο. Ἡ ἐπιτυχία μου ὅμως ἦταν μέτρια. Ἡ κριτικὴ μοῦ ἐπιτέθηκε, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ κάνω ὑπομονή... Χρειαζόμουν ἀκόμα προστασία. Ἔτσι, ἐξακολούθησα νὰ βλέπω τακτικὰ τὴν Φράνσις, ὥσπου ἔγινε αὐτὸ ποὺ περίμενα.

Ἡ Φράνσις εἶχε μιὰ ὡραία βίλλα στὸ Μπέβερλυ. Ἕνα βράδυ ποὺ καθόμαστε στὸν κῆπο, κάτω ἀπὸ μιὰ λεύκα, κυττάζοντας τὸ πανόραμα τοῦ Λὸς Ἄντζελες, ἡ Φράνσις μοῦ εἶπε ξαφνικά:

—Μπάρτ, θέλω ν' ἀνήκης σὲ μένα μόνο! Θέλω νὰ εἶμαι ἡ φίλη σου κι' ἡ γυναίκα σου μαζί...

*

Πέρασε ἕνας χρόνος. Ἡ Φράνσις ἦταν εὐτυχισμένη. Εἶχα μιὰ γυναῖκα ὡραία καὶ πλούσια. Τί ἄλλο ἤθελα; Ἔπειτα μπῆκαν στὴ ζωή μας ἄλλα πρόσωπα. Ὁ Τζὼν ἦταν ὁ πρῶτος, ἕνας παιδικὸς φίλος τῆς Φράνσις ποὺ ἀπὸ μικρὸς ὀνειρευόταν νὰ τὴν κάνη, μιὰ μέρα, γυναῖκα του. Αὐτὴ ὅμως εἶχε ἐρωτευτῆ ἐμένα μὲ τόσο πάθος, ποὺ ὁ Τζὼν παραμερίστηκε. Ἐρχόταν συχνὰ καὶ μᾶς ἔβλεπε καὶ πολλὲς φορές, ὅταν ἐγὼ εἶχα δουλειά, συνώδευε ἔξω τὴ Φράνσις σὲ τσάγια ἢ ἀλλοῦ. Ἤμουν σίγουρος καὶ γιὰ τὴ γυναῖκα μου καὶ γιὰ τὸν Τζών.

Ὄχι, ἡ ἐμφάνισι τοῦ Τζὼν δὲν ἄλλαξε τίποτα στὴ ζωή μου. Αὐτὸ ποὺ τὴν ἄλλαξε ἦταν ἡ γνωριμία μου μὲ τὴ Γκέϊλ. Τὴ συνάντησα, γιὰ πρώτη φορὰ στὸ στούντιο, ὅπου εἶχε ἔρθει γυρεύοντας δουλειά. Ἦταν πάρα πολὺ ὄμορφη, μόλις δέκα ὀχτὼ χρόνων, μὲ ἔξοχα πλατινένια μαλλιὰ καὶ μὲ μιὰ φωνή, ποὺ λὲς κι' ἄκουγες μουσική. Μόλις τὴν εἶδα, ἀναστατώθηκα. Τὴ δοκίμασαν σὲ μιὰ σκηνή, ἀλλὰ δὲ φάνηκαν ἱκανοποιημένοι. Σὰν γαμπρὸς τοῦ Λίστερ, μπῆκα στὴ μέση καί, φυσικά, τὴν προσέλαβαν ἀμέσως. Ἡ νέα μ' εὐχαρίστησε καὶ μοῦ χαμογέλασε...

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ἡ Γκέϊλ κι' ἐγὼ συναντιόμαστε κρυφά, γιατὶ ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ὁ ἕνας ἐρωτεύτηκε παράφορα τὸν ἄλλο. Ἔφτασε ὅμως ἡ μέρα ποὺ ἡ Γκέϊλ μοῦ εἶπε πὼς δὲ μπορούσαμε πιὰ νὰ κρυβόμαστε.

—Γκέϊλ, ἀγαπημένη μου, τῆς ἀπάντησα, θὰ ζητήσω διαζύγιο. Μὰ πρέπει νὰ βρῶ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία.

Ἐξακολουθήσαμε νὰ βλεπόμαστε κρυφά. Δὲν ξέρω τί ἔπρεπε νὰ κάνω. Δὲν εἶχα κανένα σχέδιο, ἀλλὰ μοῦ τὄδωσε, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ὁ Τζών.

Ὅταν πῆγα σπίτι μου, ἡ Φράνσις δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ἦταν ὅμως ὁ Τζὼν στὸ σαλόνι καὶ τὸν εἶδα νὰ κρατάη ἕνα περίστροφο. Ἦταν τοῦ Λίστερ, τοῦ πεθεροῦ μου καὶ βρισκόταν ἄχρηστο σ' ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου, ἐδῶ καὶ χρόνια.

—Περίμενες τὴ Φράνσις; τὸν ρώτησα.

—Ὄχι, περίμενα ἐσένα, θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, μοῦ εἶπε μὲ ὕφος σοβαρὸ κι' ἀσυνήθιστο. Πρόκειται γιὰ σένα καὶ τὴ Φράνσις. Ἀνακάλυψα τὸν ἐρωτικὸ δεσμό σου μὲ τὴ Γκέϊλ Μπένσον.

—Τὸ εἶπες στὴ Φράνσις;

—Ὄχι, δὲν ξέρει τίποτα. Ξέρεις πὼς τὴν ἀγαποῦσα καὶ ἤθελα νὰ τὴν παντρευτῶ, ἀλλὰ ἦρθες ἐσὺ καὶ μοῦ τὴν πῆρες. Ὑποχώρησα μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ τὴν ἔκανες εὐτυχισμένη...

—Καὶ τώρα τί θέλεις ἀπὸ μένα; ρώτησα τὸν Τζών.

—Νὰ παρατήσης τὴ Φράνσις. Θὰ βροῦμε μαζὶ κάποια πειστικὴ δικαιολογία. Θὰ τὴν προετοιμάσω νὰ δεχτῆ. Μὴ σὲ νοιάζη. Νὰ μοῦ ἔχης ἐμπιστοσύνη...

—Καλά. Τζών, εἶμαι στὴ διάθεσί σου γιὰ νὰ τὰ κανονίσουμε ὅλα...

Δὲ θέλησα νὰ σκεφτῶ πολλὰ πράγματα. Πῆρα γρήγορα τὴν ἀπόφασί μου. Ἡ Φράνσις, ἡ γυναῖκα μου, ἔπρεπε νὰ φύγη ἀπὸ τὴ μέση. Ἔτσι θὰ διατηροῦσα τὴ βίλλα, τὰ πλούτη καὶ τὸν ἔρωτα τῆς Γκέϊλ.

Ὁ Τζὼν εἶχε κρατήσει στὰ χέρια του τὸ περίστροφο. Τὸ πῆρα, ἀλλὰ δὲν τὸ ἄγγιξα μὲ γυμνὰ χέρια. Ἔβαλα τὰ γάντια μου. Ἔτσι τὰ δαχτυλικὰ ἀποτυπώματα τοῦ Τζὼν δὲ θὰ ἔσβηναν. Ἔπειτα τηλεφώνησα καὶ κράτησα ἕνα κρεββάτι δευτέρας θέσεως στὸ βαγκὸν-λὶ γιὰ τὸ τραῖνο Λὸς Ἄντζελες—Φιλαδέλφειας. Τὸ διαμέρισμα εἶχε δυὸ κουκέτες καὶ ἔτσι θὰ ὑπῆρχε ἕνας μάρτυς γιὰ νὰ βεβαιώση τὸ ἄλλοθί μου. Ὅταν, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἡ Φράνσις γύρισε σπίτι της, τῆς εἶπα πὼς θἄφευγα γιὰ τὴ Φιλαδέλφεια γιὰ κάποια δουλειά μου. Ἤξερα ποιὰ στιγμὴ ἔπρεπε νὰ κατέβω ἀπ' τὸ τραῖνο, μέσ' στὴ νύχτα, νὰ γυρίσω γρήγορα στὴ βίλλα, νὰ ἐκτελέσω τὸ σχέδιό μου καὶ νὰ ξαναγυρίσω στὸ τραῖνο, στὸν πρῶτο σταθμό. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο πῆρα ἕνα γρήγορο αὐτοκίνητο, ποὺ μποροῦσε ν' ἀναπτύξη ἑκατὸ χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Θὰ εἶχα ἕνα σπουδαῖο ἄλλοθι. Ὅταν θὰ εἶχε γίνει τὸ ἔγκλημα, ἐγὼ θὰ ταξίδευα γιὰ τὴ Φιλαδέλφεια. Θὰ ἔπιαναν τὸ Τζών, ποὺ ἡ Φράνσις τὸν εἶχε ἀπαρνηθῆ γιὰ μένα. Αὐτὸς θὰ εἶχε κάνει τὸ ἔγκλημα, γιατὶ θὰ φαίνονταν καθαρὰ τὰ δαχτυλικὰ ἀποτυπώματά του πάνω στὸ περίστροφο.

*

Ἔτρεχα σὰν τρελλὸς μὲ τὸ αὐτοκίνητο μέσ' στὴ νύχτα. Ἔπρεπε νὰ γίνουν ὅλα γρήγορα. Ἐπὶ τέλους ἔφτασα στὴ βίλλα μας. Περνῶντας ἀπ' τὸ σαλόνι, εἶδα σ' ἕνα τραπεζάκι ἕνα φάκελλο μὲ τ' ὄνομά μου. Τὸν πῆρα καὶ τὸν ἔχωσα στὴν τσέπη μου. Ὕστερα, προχώρησα. Ἡ Φράνσις ἦταν στὸν κῆπο, καὶ μοῦ γύριζε τὶς πλάτες. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Σήκωσα τὸ περίστροφο καὶ πυροβόλησα δυὸ φορὲς τὴ Φράνσις. Τὴν εἶδα νὰ σωριάζεται χάμου, δίχως νὰ βγάλη μιλιά! Ἔτρεξα ἀμέσως καὶ μπῆκα στὸ αὐτοκίνητό μου. Πρὶν ὅμως τηλεφώνησα στὸν Τζών, ἀλλάζοντας τὴ φωνή μου, καὶ τὸν εἰδοποίησα νὰ πάη στὴ βίλλα ὅπου τὸν περίμενε ἡ Φράνσις. Ἔπειτα τηλεφώνησα καὶ στὴν ἀστυνομία, χωρὶς νὰ πῶ ποιὸς εἶμαι, πὼς εἶχε γίνει ἕνα ἔγκλημα στὴ βίλλα τοῦ Σάνσετ. Φυσικά, αὐτὰ τὰ τηλεφωνήματα ἔγιναν ἀπὸ τὸ δημόσιο τηλεφωνικὸ θάλαμο. Στὸ δρόμο, πέταξα τὸ περίστροφο. Πρόφτασα, ὅπως τὸ εἶχα ὑπολογίσει, σ' ἕνα σταθμὸ τὸ τραῖνο καὶ πῆγα στὸ διαμέρισμά μου σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα. Ἀνάπνευσα μ' ἀνακούφισι. Τότε θυμήθηκα τὸ γράμμα. Ἦταν ἀπὸ τὴ Φράνσις. Μοῦ ἔγραφε: «Μπάρτ, ὅταν θὰ γυρίσης στὸ σπίτι, δὲ θὰ μὲ βρῆς ἐκεῖ. Ὁ Τζὼν δὲν ἔρχεται μαζί μου. Θἄρθη ὅμως νὰ μὲ βρῆ μετὰ τὸ διαζύγιό μας. Δὲ μ' ἀγάπησες παρὰ γιὰ τὰ λεφτά μου. Ἔννοια σου, λεφτὰ θἄχης ὅσα θέλεις: σοῦ χαρίζω τὴ βίλλα μας, ὅπου δὲν πρόκειται νὰ ξαναπατήσω, καὶ ἡ Τράπεζα θὰ σοῦ πληρώση διακόσιες χιλιάδες δολλάρια. Σήμερα μοῦ τηλεφώνησε ἡ φίλη σου, ἡ Γκέϊλ. Ἤθελε νὰ σοῦ μιλήση. Τῆς εἶπα νἄρθη ἀπόψε. Ὁ Τζὼν μοῦ τὰ ἐξήγησε ὅλα. Ἔτσι τὰ ξέρω ὅλα καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν περιμένω. Ἀντίο γιὰ πάντα, Μπάρτ, καὶ ζῆσε εὐτυχισμένος. — Φράνσις».

Ἔνοιωσα ἕναν ἴλιγγο. Ἄδικα, λοιπόν, εἶχα σκοτώσει τὴ Φράνσις! Ἔξαφνα, τὸ τραῖνο σταμάτησε Εἶχε ξημερώσει. Δυὸ ἄτομα ἀνέβηκαν καὶ ἦρθαν στὸ διαμέρισμά μου.

—Ἀστυνομικοί, μοῦ εἶπαν. Ἐλᾶτε μαζί μας. Θέλουμε νὰ ἐξακριβώσουμε κάτι.

Ὅταν φτάσαμε στὸ Λὸς Ἄντζελες, μὲ ὡδήγησαν στὸ νεκροτομεῖο. Πάνω σ' ἕνα μάρμαρο, εἶδα ἕνα πτῶμα σκεπασμένο μ' ἕνα σεντόνι.

—Μπορεῖτε νὰ πιστοποιήσετε τὴν ταυτότητα αὐτῆς τῆς γυναίκας; ρώτησε ὁ λοχαγὸς Κρήξυ καὶ ξεσκέπασε τὸ πτῶμα.

Κι' ἐγώ, κατάπληκτος, ἀντίκρυσα τὸ πρόσωπο τῆς Γκέϊλ! Ἔπεσα στὰ γόνατα, κλαίοντας:

—Γκέϊλ, ἀγαπημένη μου!...

*

Ὁ Μπάρτ Γκόρντον καταδικάστηκε σὲ θάνατο.

Ἡ Φράνσις ἔκλαιγε μὲ λυγμούς. «Πᾶμε, ἀγάπη μου» τῆς εἶπε ὁ Τζών. Ἐκείνη σηκώθηκε, ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ Γκόρντον καὶ ψιθύρισε: «Ὁ Θεὸς ἂς τὸν λυπηθῆ»!

ΖΩΡΖ ΣΙΜΕΝΟΝ

Βλέπει ΜΕ ΤΑ... ΑΥΤΙΑ ΤΟΥ!

Ἡ ἐκπληκτικὴ ἱκανότης ἑνὸς τυφλοῦ Ἀμερικανοῦ

ΑΠΟ τότε ποὺ ἔχασε ἐντελῶς τὴν ὅρασί του — ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια — οἱ ἦχοι ποὺ ἀκούει, ἔχουν ἀποκτήσει καινούργια νοήματα γιὰ τὸν Ἀμερικανὸ Σκὸτ Σῆγκερς. Τὰ αὐτιά του, ἔχουν ἀντικαταστήσει σήμερα τὰ μάτια του.

«Μοῦ δείχνουν μὲ ἀκρίβεια πολλὰ πράγματα, ποὺ δὲ μπορῶ πιὰ νὰ τὰ δῶ — καθὼς καὶ ἄλλα ποὺ ποτὲ δὲ θὰ ἔβλεπα, λέει ὁ τυφλὸς κ. Σῆγκερς. Δὲ μπορῶ, λόγου χάρι, νὰ δῶ τὰ αὐτοκίνητα καὶ τὰ φῶτα τῆς τροχαίας, ὅταν βρίσκωμαι σὲ μιὰ διασταύρωσι. Ἀλλὰ οἱ θόρυβοι τῶν αὐτοκινήτων ποὺ κινοῦνται, μὲ πληροφοροῦν ἀλάνθαστα ποιὸ δρόμο νὰ ἀκολουθήσω. Ἀπὸ τὸ σύρσιμο ποὺ κάνουν τὰ λάστιχα, καταλαβαίνω πότε ἕνα αὐτοκίνητο πλησιάζει καὶ σὲ πόση ἀπόστασι βρίσκεται».

Κάποτε, ἡ γυναίκα του τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι γιὰ νὰ τὸν περάση ἀπὸ ἕνα πεζοδρόμιο στὸ ἄλλο. Χάρις στὴν ὑπερβολικὴ εὐαισθησία, ποὺ ἔχουν ἀποκτήσει ὅλες οἱ αἰσθήσεις του ἀπὸ τότε ποὺ ἔχασε τὸ φῶς του, ὁ τυφλὸς κατάλαβε, ὅτι ἡ γυναίκα του κύτταξε δεξιὰ κι' ἀριστερά, πρὶν τὸν πάρη γιὰ νὰ ξεκινήσουν. Ἡ ἴδια εὐαισθησία τὸν ἔκανε νὰ καταλάβη, ὅτι ἕνα αὐτοκίνητο ἔστριβε τὴ γωνία καὶ πήγαινε πρὸς τὸ μέρος τους. Μπόρεσε ἔτσι νὰ τραβήξη πίσω τὴ γυναῖκα του, ποὺ δὲν εἶχε προλάβει νὰ δῆ τὸ αὐτοκίνητο.

Τὰ αὐτιά του, ἐπίσης, τὸν βοηθοῦν νὰ «βλέπη» ποῦ βρίσκεται, ὅταν κυκλοφορῆ στοὺς δρόμους.

«Ὅταν ἀκούω ἕνα ἐλαφρό, ἀλλὰ καθαρὸ ἀντίλαλο τῶν βημάτων μου, καταλαβαίνω, ὅτι γύρω μου βρίσκονται κτίρια ἀπὸ πέτρα ἢ τοῦβλα, ποὺ σημαίνει, ὅτι εἶμαι στὸ βιομηχανικὸ ἢ ἐμπορικὸ τομέα τῆς πόλεως, λέει ὁ κ. Σῆγκερς. Ἀλλ' ὅταν δὲν ἀκούω ἀντίλαλο, ξέρω, ὅτι βρίσκομαι κοντὰ σὲ πάρκο ἢ σὲ κάποιον ἐλεύθερο χῶρο. Σταματῶντας γιὰ λίγο μπροστὰ σ' ἕνα κτίριο, μπορῶ νὰ πῶ ἂν εἶναι ἄδειο. Ἕνα σπίτι ποὺ κατοικεῖται, πολὺ σπάνια μένει σιωπηλὸ γιὰ ἀρκετὴ ὥρα. Μιὰ πόρτα ἀνοίγει, ἕνα παράθυρο κλείνει, ἕνα τηλέφωνο κτυπᾶ ἢ βήματα ἀκούγονται μέσα σ' αὐτό...

»Ἔχω ἀνακαλύψει, ἐπίσης, ὅτι ἡ φωνὴ φανερώνει πολλὰ γιὰ τὸ χαρακτῆρα. Ὄχι βέβαια, ὅτι μιὰ δυσάρεστη φωνὴ δείχνει πὼς ὁ κάτοχός της ἔχει κακὸ χαρακτῆρα. Ἀκούω συχνὰ βαρειὲς καὶ σκληρὲς φωνές, ποὺ οἱ κάτοχοί τους εἶναι καλοὶ ἄνθρωποι. Ἡ ἀντίθετα, ἀκούω λεπτὲς φωνές, ποὺ ἀνήκουν σὲ σκληροὺς ἀνθρώπους.

»Μιὰ μέρα, ποὺ βρισκόμουν στὸ κατάστημα ἑνὸς φίλου μου, τὸν ἄκουσα νὰ παραπονῆται γιὰ ἕναν πελάτη, ποὺ μόλις εἶχε φύγει.

»— Ψώνισε ἐπὶ πιστώσει πράγματα πενῆντα δολλαρίων καὶ μοῦ ὀφείλει ἤδη ἄλλα διακόσια, μοῦ εἶπε ὁ καταστηματάρχης. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲ θὰ μοῦ δώση αὐτὰ τὰ χρήματα!

»Ἡ φωνή, ὅμως, τοῦ πελάτη, μοῦ εἶχε γεννήσει ἐμπιστοσύνη. Στοιχημάτισα πέντε δολλάρια μὲ τὸ φίλο μου, ὅτι θὰ ἔπαιρνε τὰ χρήματά του σὲ δυὸ μῆνες. Ἔ, λοιπόν, τὰ πῆρε σὲ τρεῖς ἑβδομάδες.

»Προσπαθῶ νὰ καταλάβω καὶ τὴν ἡλικία τῶν συνομιλητῶν μου ἀπὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς τους, ἀλλὰ δὲν εἶναι εὔκολο. Πολλοὶ ἡλικιωμένοι ἔχουν νεανικὴ φωνὴ καὶ ἀντιστρόφως.

»Ὁ ἀκαθόριστος γιὰ τοὺς ἄλλους θόρυβος, ποὺ ἀφίνουν τὰ γυναικεῖα ροῦχα, καθὼς οἱ κάτοχοί τους κινοῦνται, μὲ κάνει νὰ ξεχωρίζω τὸ πλησίασμά τους. Ἀναγνωρίζω ἐπίσης συγγενεῖς καὶ γνωστούς μου, ἀπὸ τὸν ἦχο τῶν βημάτων τους.

Παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι εἶναι τυφλός, ὁ κ. Σῆγκερς δὲν ἀποφεύγει τὶς κοινωνικὲς συγκεντρώσεις. Ἔχει δημιουργήσει μιὰ σειρὰ ἀπὸ τεχνάσματα, ὥστε νὰ βγαίνη ἀπὸ τὶς δύσκολες στιγμὲς ποὺ τοῦ παρουσιάζονται.

Ὅταν, λόγου χάρι, πλησιάζη μιὰ γυναίκα πρὸς τὸ μέρος του, φροντίζει νὰ συγκρατήση τὸ χαρακτηριστικὸ ἦχο ποὺ ἀφίνει τὸ φόρεμά της, καὶ νὰ τὸν συνδυάση μὲ τὸν ἦχο τῆς φωνῆς της. Ἔτσι, μπορεῖ νὰ τὴν ἀναγνωρίση καὶ ἀργότερα.

Πολλὲς φορές, ἔχει ἀφίσει κατάπληκτες τὶς φίλες του, ποὺ τὸν πλησιάζουν, λέγοντας τὸ ὄνομά τους πρὶν ἐκεῖνες τοῦ μιλήσουν.

Ὁ κ. Σῆγκερς, ὡστόσο, δὲν πιστεύει, ὅτι οἱ τυφλοὶ ἀκοῦνε καλύτερα, ἐπειδὴ στερήθηκαν τὴν ὅρασί τους. Ἡ πεῖρα τοῦ ἔχει ἀποδείξει, ὅτι αὐτὸ συμβαίνει, γιατί, μὴ μπορῶντας νὰ δοῦν, φροντίζουν νὰ ξεχωρίσουν καὶ τὸν παραμικρὸ ἦχο.

ΔΥΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ

«Ντουέττο» βαφτίστηκε ἡ φωτογραφία αὐτὴ ἀπὸ τοὺς Ἐλβετοὺς δημοσιογράφους ποὺ τὴν πρωτοδημοσίευσαν στὶς στῆλες τῶν ἐφημερίδων τους. Τὰ διακριτικὰ καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ αὐτοκινήτου προδίδουν πὼς ἀνήκει στὸ Σαντρουντὶν Χὰν καὶ ἡ νέα ποὺ τὸν ἀγκαλιάζει τρυφερὰ εἶνε ἡ σύζυγός του Νίνα Ντάϊερ, τέως μαννεκὲν καὶ πρώην σύζυγος τοῦ βαθύπλουτου βαρώνου Τίσσεν. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ πάρθηκε σ' ἕνα δάσος τῆς Ἐλβετίας, ὅπου περνᾶ τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος τὸ εὐτυχισμένο καὶ τρελλὰ ἐρωτευμένο ζευγάρι, ποὺ ἔσπευσε νὰ παντρευτῆ πρὶν ἀκόμα περάσουν 40 μέρες ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Ἀγᾶ Χάν, πατέρα τοῦ Σαντρουντίν. Ἡ τυχερὴ Νίνα εἶναι 27 χρόνων ἐνῶ ὁ σύζυγός της μόνο 24...

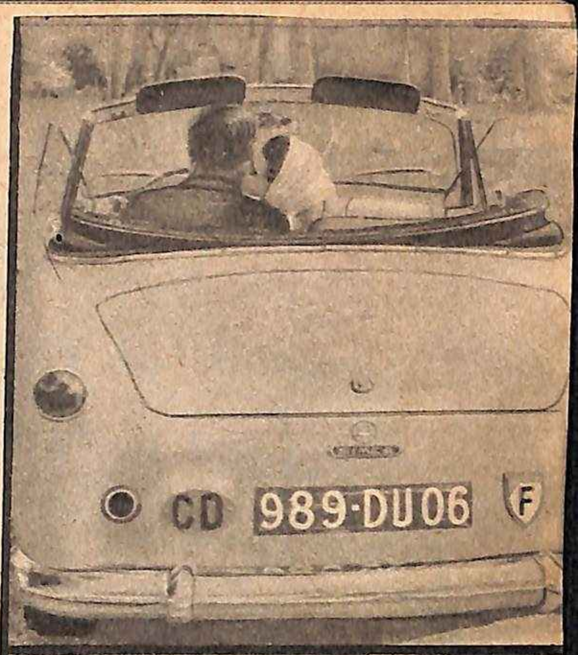

ΑΥΣΤΗΡΑ ΜΕΤΡΑ ΤΗΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ἡ ἀστυνομία τροχαίας κινήσεως τῆς ἀμερικανικῆς πρωτεύουσας μεταχειρίζεται ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα γιὰ τὴν πρόληψι τῶν αὐτοκινητιστικῶν ἀτυχημάτων. Ἐπειδὴ δὲ τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ ὀφείλονται σὲ ὑπερβολικὴ ταχύτητα, ἄρχισε ἕναν ἀπηνῆ πόλεμο κατὰ τῶν ὁδηγῶν, ποὺ ὑπερβαίνουν τὰ καθοριζόμενα ὅρια ταχύτητος. Μεταξὺ τῶν ἄλλων μέσων, ποὺ χρησιμοποιεῖ εἶναι καὶ τὰ αὐτοκίνητα μὲ τὸ φωτοταχυμετρικὸ μηχάνημα. Ὁ ὁδηγὸς πατῶντας ἕνα κουμπὶ φωτογραφίζει κάθε αὐτοκίνητο ποὺ θὰ τὸν προσπεράση, ἐνῶ συγχρόνως ἕνα εἰδικὸ μηχάνημα ἀποτυπώνει ἐπάνω στὴν πλάκα τὴν ἡμερομηνία, τὴν ὥρα, καὶ τὴν ταχύτητα τοῦ παραβάτου.

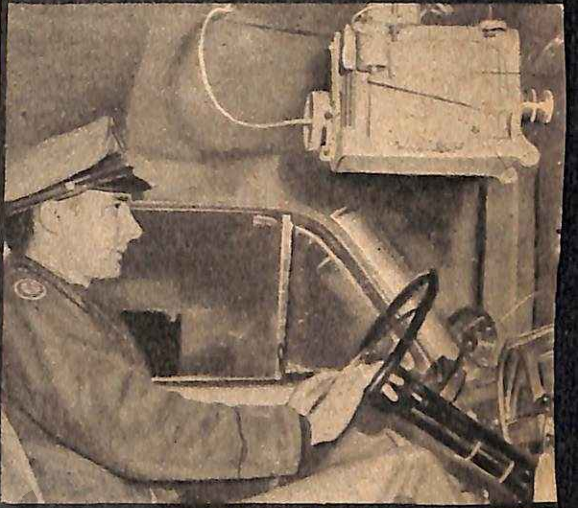

ΒΟΔΙΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΗ ΜΠΥΡΑ

Στὸ Νταχάου τῆς Γερμανίας, τὴν πολίχνη αὐτὴ τῆς Βαυαρίας ἡ ὁποία ἔγινε παγκόσμια γνωστὴ ἀπὸ τὸ περιβόητο χιτλερικὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ, διοργανώθηκαν κι' ἐφέτος ὅπως κάθε χρόνο μεγάλοι ἀγῶνες δρόμου μεταξὺ βοδιῶν, ἐπὶ ἀποστάσεως 2000 μέτρων. Στὴ φωτογραφία μας ὁ νικητὴς ποζάρει μαζὶ μὲ τὸν ἰδιοκτήτη του, ἀμέσως μετὰ τὸ θρίαμβό του. Ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ ἔπαθλο ποὺ τοῦ ἔδωσε ἡ ἐπιτροπὴ ὁ τετράποδος νικητὴς προτιμᾶ τὸ δῶρο τοῦ ἀφεντικοῦ του καὶ σβύνει τὴ δίψα του μὲ μιὰ μεγάλη κανάτα μπύρα. Τὰ ζῶα τῆς περιοχῆς καὶ ἰδίως τὰ ἄλογα καὶ τὰ βόδια, ἀγαποῦν ὑπερβολικὰ τὸ ποτὸ αὐτὸ ποὺ παράγεται ἄφθονο ἐπὶ τόπου.

Η ΓΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΡΟΓΓΥΛΗ

Ἡ φωτογραφία αὐτή, ποὺ ὀφείλεται στὸ Ντέϊσινε Σίμμονς, τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀνέβηκε πιὸ ψηλὰ ἀπὸ κάθε ἄλλον, δείχνει καθαρὰ τὴν καμπυλότητα τῆς ἐπιφανείας τοῦ πλανήτου μας. Ἡ μοναδικὴ καὶ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ φωτογραφία πάρθηκε ἀπὸ ὕψος ἄνω τῶν 30.000 μέτρων, στὸ ὁποῖο ἔφτασε ὁ τολμηρὸς ταγματάρχης τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ μὲ ἕνα εἰδικὸ ἀερόστατο, γιὰ τὸ γέμισμα τοῦ ὁποίου χρειάστηκαν 85.000 κυβικὰ μέτρα ἡλίου. Μὲ τὸ ἀερόστατο αὐτό, ὁ ταγματάρχης Σίμμονς ἔμεινε ἐπὶ ἕνα 24ωρο στὰ ἀνώτατα στρώματα τῆς γηΐνης ἀτμοσφαίρας. Τὰ λευκὰ σημεῖα στὴ φωτογραφία εἶναι σύννεφα καὶ οἱ μαῦρες γραμμὲς πάνω στὴ Γῆ εἶναι ποτάμια.

—Μὰ τί ἰδέα εἶνε τώρα αὐτὴ ἡ τουρνέ!... τῆς εἶπε μὲ παράπονο ἡ Ἰωάννα.

«Μαμά ΚΟΛΙΜΠΡΙ»

ΠΟΥ νὰ φανταζόταν, ὅτι θὰ ἔπαιζε τὴ «Μαμᾶ Κολιμπρί», τὸ μεγάλο ρόλο τῆς θεατρικῆς της καρριέρας, ἡ Λουκία Νταμέλη, καὶ «ἐκ τοῦ φυσικοῦ», στὴ ζωή! Καὶ νὰ τῆς τὄλεγε κανείς, πάλι δὲ θὰ τὸ πίστευε! Ἡ «Μαμᾶ Κολιμπρί», τὸ συγκλονιστικὸ δρᾶμα τοῦ Ἀνρὶ Μπατάϊγ — ἡ μελαγχολικὴ ἱστορία τῆς γυναίκας ποὺ ἐρωτεύεται, ὅταν πιὰ ἀρχίζη νὰ γερνάη, ἕνα νέο παιδί... — ἦταν πάντα τὸ θεατρικό της φόρτε... Πόσους θεατὲς εἶδε δακρυσμένους μπροστά της, ὅταν ἔπαιζε τὸν περίφημο αὐτὸ ρόλο ποὺ τῆς πήγαινε τόσο! Πόσες κριτικὲς ἐνθουσιαστικὲς εἶχε διαβάσει, πόσους ὕμνους! Τόσο τῆς πήγαινε αὐτὸς ὁ ρόλος — γάντι! — ποὺ οἱ θαυμαστές της τῆς εἴχανε κολλήσει τὸν τίτλο τοῦ ἔργου γιὰ τρυφερὸ ψευδώνυμο: Δὲ λέγαν «ἡ Λουκία Νταμέλη», ἀλλὰ «ἡ μαμᾶ Κολιμπρί».

Καὶ νὰ παίξη τὸν ἴδιο ρόλο στὴν πραγματικότητα! Ποιὸς θὰ τὸ πίστευε!... Νὰ ποὺ ἔγινε ὅμως ἔτσι — νά ποὺ ἡ μοῖρα τὄκανε νὰ γίνη ἔτσι: Ἡ Λουκία εἶχε μιὰ μοναχοκόρη ποὺ λάτρευε, τὴν Ἰωάννα. Ἦτανε καρπὸς μιᾶς νεανικῆς κι' ἄκριτης ἑνώσεως, ποὺ δὲν ἦτανε γραφτὸ νὰ διατηρηθῆ: Μὲ τὸν ἄντρα της ἡ Λουκία εἶχε χωρίσει — ἡ «ἀσυνεννοησία» εἶναι κάτι πιὸ πολὺ ἀπὸ συνηθισμένη ἀρρώστεια στὰ ζευγάρια τοῦ θεάτρου — τὴν κόρη της ὅμως τὴν εἶχε κρατήσει. Τὴν εἶχε μεγαλώσει μὲ στοργή, τὴν εἶχε μορφώσει, καὶ τώρα τὴν καμάρωνε, ὄμορφη καὶ πολυδιαβασμένη, νὰ ἀστράφτη μπροστὰ στὰ περήφανα μάτια της...

Μιὰ μέρα, ἡ Ἰωάννα ἐμπιστεύτηκε στὴ μανούλα της — τὴ «μεγάλη φιλενάδα της» — τὸ τρυφερὸ μυστικό της: Ἀγαποῦσε κάποιον!

Κι' ὁ κάποιος αὐτὸς ἦταν ἕνας ὄμορφος νέος, δυὸ χρόνια πιὸ μεγάλος ἀπὸ αὐτήν, τὸ ἴδιο ὅμως μορφωμένος. Ἦτανε μηχανικὸς μὲ λαμπρὸ μέλλον. Παρουσιάστηκε μπροστὰ στὴ Λουκία Νταμέλη, τὴν περίγνωστη μεγάλη θεατρίνα, μὲ τὸ τρὰκ ποὺ ἦτανε φυσικὸ νάχη καθένας ὅταν βρεθῆ μπροστὰ σὲ ἕνα τόσο λαμπρὸ θεατρικὸ εἴδωλο... Τί περίεργο! Τὸ ἴδιο — ἴσως καὶ πιὸ μεγάλο... — τρὰκ ἔνοιωσε κι' ἡ διάσημη θεατρίνα!... Ὅταν βρέθηκε μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ζεστὸ παιδί, ὅταν οἱ ματιές του συναντήσανε τὶς δικές της, ἔνοιωσε μιὰ γλυκειὰ ταραχὴ νὰ ἀγκαλιάζη τὸ κορμί της, ποὺ εἶχε ἐλπίσει, ὅτι τὰ χρόνια τοὖχανε χαρίσει μιὰ ἀδιατάραχτη κι' ἀξιοπρεπῆ αἰσθηματικὴ γαλήνη...

Ὁ Τέλης μίλησε συγκινημένος στὴ μητέρα αὐτῆς ποὺ ἀγαποῦσε: «Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ κάνω τὴν Ἰωάννα εὐτυχισμένη... Γιατὶ τὴν ἀγαπῶ...». Ἄκουγε τὰ λόγια του ἡ Λουκία καὶ μεθοῦσε ἀπὸ τὴ μουσικὴ τῆς φωνῆς του...

Κι' ὅταν ἔμεινε μόνη της, κάθησε καὶ σκέφτηκε τὴν κατάστασι καὶ τὴν ἔπιασε πανικός! Τί ἦταν αὐτὸ ποὺ τὴν εἶχε πιάσει;... Τί ἀνάρμοστη συγκίνησι εἶχε ἀγκαλιάσει τὸ κορμί της στὸ πλησίασμα αὐτοῦ τοῦ ὄμορφου παιδιοῦ, ποὺ ἀγαποῦσε τὴν κόρη της — καὶ ποὺ αὔριο θἄτανε παιδί της, γυιός της! Στὴν ἀρχή, προσπάθησε νὰ αὐταπατηθῆ, ὅτι δὲν ἦτανε τίποτα κι' ὅτι θὰ περνοῦσε. Ὅταν ὅμως ξανᾶδε τὸν Τέλη, κατάλαβε, ὅτι ὁ κίνδυνος ἦτανε κάτι πιὸ πολὺ ἀπὸ μεγάλος! Ἕνας κίνδυνος ποὺ ἀπειλοῦσε ὅλους τους μὲ καταστροφή — κι' αὐτήν, πρόσθετα, μὲ γελοιοποίησι... Τί θὰ γινότανε ἂν ἄφηνε τὸν ἑαυτό της νὰ ἐκδηλωθῆ; Θὰ κατάφερνε, ἆρα γε, νὰ παρασύρη τὸν ἀγαπημένο τῆς κόρης της σὲ μιὰ τόσο ἀνάρμοστη περιπέτεια μὲ μιὰ γυναίκα τόσο πιὸ μεγάλη ἀπ' αὐτόν;... Καὶ τότε τί πλῆγμα θὰ ἦταν αὐτὸ γιὰ τὴν Ἰωάννα! Ἤ, πάλι, ὁ Τέλης κι' ἡ Ἰωάννα θὰ νοιώθανε οἶχτο γι' αὐτὴν καὶ γιὰ τὸ ἄκαιρο, τὸ τόσο ἀργοπορημένο της «αἴσθημα», ὁπότε θὰ ἦτανε πλῆγμα γι' αὐτήν — πλῆγμα θανατηφόρο στὴν ἀξιοπρέπειά της, στὴν ὥριμή της σοβαρότητα;...

Ὄχι! Ὄχι! Ἡ «Μαμᾶ Κολιμπρὶ» ἔπρεπε νὰ ἀντιδράση μὲ κάθε τρόπο... Καὶ θὰ ἀντιδροῦσε: Ὥρισε ψύχραιμα τὸ γάμο τῆς λατρεμένης της μοναχοκόρης γιὰ μιὰ κοντινὴ ἡμερομηνία, κι' ἐκείνη ἄρχισε νὰ κινῆται γιὰ μιὰ μεγάλη, μακροχρόνια τουρνὲ στὶς πιὸ μακρυνὲς ἑλληνικὲς παροικίες τοῦ ἐξωτερικοῦ... Ἔφτιαξε ἕνα θίασο, ἄρχισε τὶς πρόβες τῶν ἔργων ποὺ θὰ ἔπαιζε — πρώτη, φυσικά, ἡ «Μαμᾶ Κολιμπρὶ» τοῦ Ἀνρὶ Μπατάϊγ... — κι' ἑτοιμαζότανε πυρετικὰ γιὰ τὸ ξεκίνημα.

— Μά, τί ἰδέα εἶναι τώρα αὐτὴ ἡ τουρνέ;... τῆς εἶπε μιὰ μέρα μὲ παράπονο ἡ Ἰωάννα. Τώρα ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ ζήσουμε μαζὶ οἱ τρεῖς μας, ἐσύ, ἐγὼ κι' ὁ Τέλης...

Νὰ ζήσουν οἱ τρεῖς μαζί! Μόνο μὲ τὴν ἰδέα αὐτὴ ἡ Λουκία, ἔνοιωσε ἕνα ἠδονικὸ ρῖγος...

Κρατήθηκε, ὅμως, προσπάθησε νὰ κρύψη τὴ φοβερή της συγκίνησι — καὶ τὸ κατάφερε:

— Πρέπει νὰ φύγω, μικρή μου Ἰωάννα... ἀποκρίθηκε στὴν κόρη της μ' ἕνα μελαγχολικὸ χαμόγελο. Δὲ σοῦ κρύβω, ὅτι ὁ γάμος σου μὲ ξετίναξε οἰκονομικά: Τὸ σπίτι, τὰ ροῦχα, τὰ ἔπιπλα, πῆραν ὅλες τὶς οἰκονομίες μου. Τώρα πιὰ ἐσὺ δὲ μὲ ἔχεις ἀνάγκη· ὁ ἄντρας σου σ' ἀγαπάει, βγάζει λεφτά, ἡ ἐγκατάστασί σας εἶναι ἀξιοπρεπής... Καιρὸς νὰ σκεφτῶ λίγο καὶ τὸν ἑαυτό μου, νὰ βγάλω λίγα λεφτὰ ὅσο ἀκόμα μπορῶ, γιὰ τὰ γερατειά μου, ποὺ πλησιάζουνε... Αὐτὴ ἡ τουρνὲ στὸ ἐξωτερικό, ἐλπίζω νὰ μοῦ βγάλη ὅσα χρειάζομαι, γιὰ νὰ ζήσω μὲ ἀξιοπρέπεια τὰ χρόνια ποὺ μοῦ μένουν νὰ ζήσω, χωρὶς νὰ δίνω βάρος σὲ κανένα, καὶ χωρὶς νὰ βασιστῶ... στὴ σύνταξι τοῦ Σωματείου Ἠθοποιῶν!

Κι' ἔτσι, λίγες μέρες ἀφοῦ ἔγινε ὁ γάμος τῆς Ἰωάννας καὶ τοῦ Τέλη καὶ τὸ καινούργιο ζευγάρι ἐγκαταστάθηκε στὴ βιλλίτσα ποὺ ἀγόρασε γιὰ τὴν κόρη της ἡ Λουκία Νταμέλη, ἡ μεγάλη θεατρίνα, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ θιάσου της, ξεκίνησε γιὰ τὴ μεγάλη της τουρνὲ στὶς πιὸ μακρυνὲς πόλεις, ὅπου ὑπῆρχε ἑλληνικὸ στοιχεῖο: Θ' ἀρχίζανε ἀπὸ τὴ Βόρειο Ἀφρική — Ἀλεξάνδρεια, Κάϊρο, Χαρτούμ, Σουδάν — γιὰ νὰ συνεχίσουνε στὴν Ἀβησσυνία, στὸ Βελγικὸ Κογκὸ καὶ στὸ Γιοχάννεσμπουργκ. Ὕστερα, ἀπὸ τὴν Ἀφρική, θὰ πηγαίνανε στὴν Αὐστραλία — Μελβούρνη, Ντάρμπιν, Σίδνεϋ — κι' ἀπὸ κεῖ, στὴν Ἀμερική, Βόρεια καὶ Νότια...

Μεγάλη τουρνέ, μακροχρόνια... Ἡ «Μαμᾶ Κολιμπρὶ» εἶχε τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ καιρὸς κι' ἡ ἀπόστασι, θὰ καταφέρνανε νὰ κατευνάσουνε τὴν ἀφηνιασμένη της καρδιά, νὰ τὴν «ἐπαναφέρουνε στὴν τάξι»... Κι' ἂν δὲν τὸ καταφέρνανε, ἂν ἡ τόσο μακρυνὴ τουρνὲ δὲν ἦταν ἱκανὴ νὰ σκεπάση μὲ στάχτη τὴν ὕστατη αὐτὴ ἐρωτική της φλόγα, ἡ θεατρίνα σκόπευε νὰ τὴ συνεχίση καὶ ἔξω ἀπὸ τὴ ζωή!!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Γιὰ νὰ μὴν ξαναπλύνη τὰ πιάτα

Κάθε φορὰ ποὺ ἔπλενε τὰ πιάτα καὶ τὰ μαχαιροπήρουνα, ἡ κ. Νάνσυ Στόνερ, στὸ Νόργουωκ τῆς Καλιφορνίας, νευρίαζε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε τῆς ἐρχόταν ἡ ἐπιθυμία... νὰ βάλη φωτιὰ στὸ σπίτι της, γιὰ νὰ γλυτώση μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τοὺς μπελάδες τοῦ νοικοκυριοῦ της! Μιὰ μέρα, δὲ μπόρεσε πιὰ νὰ κρατηθῆ, καὶ πραγματοποίησε αὐτὸ τὸ σχέδιό της!

Καθὼς ἔφευγε ὕστερα μὲ τ' αὐτοκίνητό της, μαζὶ μὲ τὰ δυὸ παιδιά της, κάποια γειτόνισσα, τῆς φώναξε: «Καίγεται τὸ σπίτι σας!». «Εἰδοποιῆστε τοὺς πυροσβέστες», ἀπάντησε ἐκείνη μ' ὅλη της τὴν ἡσυχία.

★ ΚΩΣΤΑ Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

Δραστηριότης λαιμητόμου

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ 1882, οἱ ἀνταποκριταὶ τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων στὶς ἐπαρχίες δὲν εἶχαν νὰ μεταδώσουν ἀξιόλογα πολιτικὰ θέματα. Τὰ πράγματα πήγαιναν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον καλῶς ἀπὸ ἀπόψεως πολιτικῆς δραστηριότητος. Ὅμως δὲν ἔλειπαν τὰ ἄλλα προβλήματα, τὰ κρούσματα ληστείας, οἱ κλοπές, οἱ δημόσιες θανατικὲς ἐκτελέσεις, οἱ ἐρωτικὲς ἀπαγωγές, ὅλα ὅσα συντηροῦσαν τὶς συζητήσεις στὰ καφενεῖα, κατὰ τὶς βραδυνὲς ὧρες.

Ἕνα ἀπὸ τὰ θέματα ποὺ ἀπασχολοῦσαν ζωηρῶς τὸ κοινὸν τῶν ἐπαρχιῶν ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, ἦταν ἡ δραστηριότης τῆς λαιμητόμου. Πραγματικά, οἱ θανατικὲς ἐκτελέσεις γίνονταν τότε μέσω αὐτοῦ τοῦ φοβεροῦ μηχανήματος, ὄχι ὅμως σὲ κλειστοὺς χώρους. Ἀντιθέτως, στὰ πιὸ κεντρικὰ σημεῖα τῶν πόλεων, μπροστὰ σὲ μεγάλα πλήθη κόσμου, ἐν εἴδει τραγικῶν θεατρικῶν παραστάσεων.

Κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ Αὐγούστου 1882 ἔγιναν δημόσιες θανατικὲς ἐκτελέσεις μὲ τὴ λαιμητόμο, στὴν Πάτρα καὶ στὴν Καλαμάτα. Γράφει σχετικὰ ὁ «Ραμπαγᾶς» στὸ φύλλο τῆς 22 Αὐγούστου:

«Λίαν ἀργὰ ἐλάβομεν περιγραφὰς τῶν ἐν Καλάμαις καὶ ἐν Πάτραις θανατικῶν ἐκτελέσεων. Ἐπειδὴ δὲ ἐρχόμεθα τελευταῖοι ὅλων, οἱ δὲ ἄλλαι ἐφημερίδες ἐξήντλησαν πλέον τὸ θέμα, διὰ ταῦτα ἀπανθίζομεν—ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ μεταχειρισθῇ τις τοιαύτην λέξιν, προκειμένου περὶ καρατομήσεως— ἐκ τῶν δύο περιγραφῶν τὰ κυριώτερα....

«Καλάμαι.— Τηλεγραφικῶς εἶχεν ἀναγγελθῆ ἐνταῦθα, ὅτι τὸ πλοῖον «Ναύπλιον» φέρον τὴν λαιμητόμον μὲ τοὺς δημίους καὶ μὲ τὸν κατάδικον Κυριακούλην Φτυχιάκον, ἔμελλε νὰ φθάσῃ τὴν 6 ἑσπερινὴν ὥραν τῆς Τετάρτης 11 Αὐγούστου. Ἡ εἴδησις αὕτη ἔσυρεν ἀμέσως πρὸς τὴν παραλίαν 3.000 λαοῦ, ἐνῶ εἰς τὴν εἴδησιν τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κουμουνδούρου μόλις εἶχον συγκεντρωθῆ 200. Ἀλλὰ τὸ πλῆθος αὐτὸ μάτην ἐπερίμενε μετὰ παλμοῦ ἀγρίας περιεργείας μέχρι τῆς 11ης ὥρας, διότι ὁ Ποσειδῶν ἔτριξε τὰ δόντια του εἰς τὸ φέρον τὸν Χάρωνα σκάφος, διελύθη δὲ τὸ πλῆθος κατὰ μικρόν, ἕως οὗ ἔμεινε μόνος ὁ ἀστυνόμος μετὰ τεσσάρων κλητήρων.

»Τὸ ἀτμόπλοιον ἐφάνη μόλις κατὰ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπιούσης. Τὴν νύκτα τῆς Πέμπτης περὶ τὰ μεσάνυκτα ἐστήθη ἡ φοβερὰ ἐρυθρὰ μηχανὴ τοῦ Γκυϊλλοτίνου, ἡ ἐφευρεθεῖσα ὅπως φέρῃ τὴν ἰσότητα διὰ τῆς ἀποκοπῆς τῶν ἐξεχουσῶν ὑψηλῶν κεφαλῶν τῆς βασιλείας καὶ τῆς ἀριστοκρατίας κατὰ τὸ 1789 ἐν Γαλλίᾳ καὶ τῆς ὁποίας ὁ σίδηρος ἐπέπρωτο νὰ μολυνθῇ δι' αἵματος φονέων ἀφοῦ ἠξιώθη νὰ κόψῃ κεφαλὰς οἷαι αἱ τοῦ ἀγαθοῦ Λουδοβίκου ΙΣΤ', τῆς ὑπερηφάνου Μαρίας Ἀντουανέττας, τῶν ἀτρομήτων Γιρονδίνων, τῆς κυρίας Ρολλάν, τοῦ Ροβεσπιέρου, τοῦ Καμίλλου Δεμουλέν, τοῦ Σενιὲ καὶ λοιπῶν, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός...»

Ἡ ἀφήγησις συνεχίζεται μὲ ἀνάμιξι εἰρωνείας στὴν παρουσίασι τοῦ τραγικοῦ περιστατικοῦ. Ἄλλως τε φαίνεται ἡ πρόθεσις τοῦ συντάκτου νὰ ἡρωοποιήσῃ κατὰ τὸ δυνατὸν τὸν μελλοθάνατο, ὁ ὁποῖος εἶχε μὲν διαπράξει μερικοὺς φόνους, ἀλλὰ δὲν ἔπαυσε ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ νὰ ὑποστηρίζῃ ὅτι τὰ ἐλατήρια τῆς πράξεώς του ἦσαν... εὐγενῆ!

Συνεχίζει, λοιπόν, μ' αὐτὸ τὸ περίεργο γιὰ τὴν περίπτωσι ὕφος ὁ συντάκτης τῆς περιγραφῆς:

«Ἡ λαιμητόμος ἐστήθη (τί σύμπτωσις!) ἀπέναντι τοῦ ἀποκεφαλισθέντος ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου παρὰ τὸν ποταμόν.

»Κατὰ τὰς πέντε τὸ πρωῒ τῆς Παρασκευῆς ἐστάλη ὁ ἱερεὺς μετὰ χωροφυλάκων, ὅπως ἐξομολογήσῃ τὸν κατάδικον ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅπου, ὁ μὲν πνευματικὸς ἔμεινεν, οἱ δὲ χωροφύλακες ἐξῆλθον μὲ τοὺς δημίους. Μετὰ τοῦτο στέλλεται εἷς ἀξιωματικὸς τῆς γραμμῆς, μὲ εἴκοσι στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι παραλαμβάνουν ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου τὸν κατάδικον μετὰ τοῦ ἱερέως καὶ τὸν ἀποβιβάζουν εἰς τὴν προκυμαίαν, ὅπόθεν τὸν διευθύνουν εἰς Καλάμας δι' ἁμάξης φρουρουμένης ὑπὸ δέκα ἱππέων καὶ εἴκοσι στρατιωτῶν τῆς γραμμῆς. Τῆς ἁμάξης τοῦ καταδίκου προηγεῖτο ἄλλη φέρουσα τὸν ἀστυνόμον καὶ τὸν Μοίραρχον. Εἵπετο δὲ τρίτη φέρουσα τὸν Νομάρχην...»

Ὅπως βλέπει ὁ ἀναγνώστης οἱ καρατομήσεις τῶν καταδίκων γίνονταν μὲ τελετουργικὴ διαδικασία καὶ μὲ πανηγυρικὸ χαρακτῆρα. Μόνον ποὺ δὲν περιγράφουν οἱ ἐφημερίδες καὶ τὴν κοσμικὴ κίνησι, μὲ ὀνόματα «διακριθεισῶν» καὶ μὲ λεπτομέρειες τῶν τουαλεττῶν. Σὲ γενικές, ὅμως, γραμμὲς δὲν ἔλειπε καὶ αὐτὴ ἡ «κοσμική» πλευρὰ τῆς περιγραφῆς:

«...Ὅσο δὲ πρωῒ καὶ ἂν ἦτο, τὸ ἀληθῶς ὡραῖον φῦλον τῶν Καλαμῶν ἔστεφε πυκνὸν τοὺς ἐξώστας ὅλων τῶν οἰκιῶν, περιεργαζόμενον τὸν κατάδικον, ὅστις ἐφαίνετο λίαν ζωηρὸς καὶ γενναῖος.

»Εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου ἡ συνοδεία συνηντήθη μὲ τὸν ἀδελφὸν καὶ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς τοῦ καταδίκου, ὁ ἀδελφὸς τοῦ ὁποίου, Ἰωάννης Φτυχιάκος, πλησιάζει τὸν μελλοθάνατον καὶ ἀντὶ ἄλλου χαιρετισμοῦ τοῦ λέγει:

»—Βρέ, νὰ σταθῇς γενναῖος καὶ νὰ μὴ μᾶς ντροπιάσῃς! Πρόσεξε νὰ μὴν προσβάλῃς κανένα!

»Ἐκεῖνος δὲ ἀγέρωχος καὶ μετὰ μορφασμοῦ τοῦ ἀπαντᾷ:

—»Τήρα τὴ δουλειά σου!

»Κατόπιν ἦλθεν ἄλλος του συγγενής, ὅστις τὸν ἠσπάσθη καὶ τοῦ εἶπε: —Πᾶς τιμημένα!..»

Κατὰ πόσον πῆγε «τιμημένα», δὲν εἶναι γνωστόν. Ἀπὸ τὴν μακροσκελῆ ὅμως περιγραφὴ προκύπτει ὅτι «πῆγε» θαρραλέα. Ἁπλῶς λίγα δευτερόλεπτα προτοῦ ἡ γκιλοτίνα τοῦ πάρῃ τὸ κεφάλι, ζήτησε ἀπὸ τὰ πλήθη νὰ τὸν συγχωρήσουν.

«Οὐαί, τότε μόλις—συνεχίζει ἡ περιγραφή—σπαρακτικαὶ χαμηλαὶ φωναὶ ἠκούσθησαν:

»— Ὁ Θεὸς συγχωρέσει!

»Τέλος ἐδέθη ἐπὶ τῆς ἀποτροπαίου σανίδος, ἥτις ὠλίσθησεν εὐθὺς ὑπὸ τὴν ἐπικρεμαμένην μάχαιραν καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἐκόπη ἡ κεφαλή του...»

Στὸ ἴδιο φύλλον δημοσιεύεται καὶ ἡ περιγραφὴ τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ τοῦ διαβοήτου Πε-Πετράδου ἢ Πετμεζᾶ στὴν Πάτρα. Ὁ κακοῦργος αὐτὸς ἔδειξε ἀνεκδιήγητη δειλία κατὰ τὶς τελευταῖες στιγμές του. Ὅταν οἱ χωροφύλακες τὸν μετέφεραν ἀπὸ τὸ Ρίο στὴν Πάτρα, τοῦ εἶπαν ἕνα σωρὸ ψέματα γιὰ νὰ τὸν παραπλανήσουν. Καὶ μόνο τὴ στιγμὴ ποὺ πῆγαν νὰ τοῦ κόψουν τὴ μακρὰ βρώμικη κόμη — γιὰ νὰ κάνῃ καλύτερα τὴ δουλειά του τὸ μαχαίρι— κατάλαβε πῶς τὸν ὠδηγοῦσαν στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως. Ζήτησε τριῶν λεπτῶν προθεσμία γιὰ νὰ προσεχηθῇ. «Μεθ' ὃ προσεδέθη τῇ εἰδεχθεῖ σανίδι, ἣν ὤθησεν ὁ ἐκτελεστὴς πρὸς τὴν ὀδυνηρὰν θέσιν της καὶ παραυτα τὸ αἱμόφυρτον φάσγανον ἀπέκοψε τὴν κεφαλήν του...»

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

★ Πρώτη γνωριμία μὲ τὸν ἔρωτα

Ἐμπόδια στὸν ἔρωτα

Τὸ ὄνειρο κάθε νέας εἶναι ὁ ἔρως. Τὸ μοναδικὸ ὄνειρο. Στὸν κανόνα αὐτὸ δὲν ὑπάρχουν ἐξαιρέσεις. Ἡ νέα, ποὺ δὲν ὀνειρεύεται τὸν ἔρωτα, εἶναι ἕνα φαινόμενο, ποὺ θἄπρεπε νὰ μᾶς ἐκπλήξῃ στὸν ἴδιο βαθμό, ὅσο κι' ἂν βλέπαμε στὴν καρδιὰ τοῦ καλοκαιριοῦ τοὺς δρόμους στρωμένους μὲ χιόνι. Πολλὲς νέες, ἄλλη γι' αὐτὸν κι' ἄλλη γιὰ κεῖνον τὸ λόγο, ἀρνοῦνται πῶς αὐτὸ τὸ ὄνειρο ἀπασχολεῖ ὅλη τὴ σκέψι τους καὶ μερικὲς τὰ καταφέρνουν τόσο καλά, ὥστε πείθουν καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους γιὰ τὸ ἀντίθετο. Ψέμα ὅλα αὐτά. Ἡ νέα δὲ μπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς τὸ ὄνειρο τῆς ἀγάπης.

Κι' ὡστόσο, δὲν εἶναι λίγες ἐκεῖνες ποὺ καταστρέφουν αὐτὸ τὸ ὄνειρο μὲ τὰ ἴδια τους τὰ χέρια. Πολλὲς αἰτίες μποροῦν νὰ φέρουν αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα. Νὰ οἱ κυριώτερες:

1) Ἡ οἴησις. Εἶναι ἕνα ἐλάττωμα ποὺ ἔχουν πολλὲς νέες νὰ νομίζουν πῶς ἀποτελοῦν σπάνια καὶ ἴσως μοναδικὰ πρότυπα τοῦ γυναικείου φύλου. Ἄλλη στηρίζει αὐτὴ τὴν οἴησι στὴν ὀμορφιά της, ἄλλη στὴν ἐξυπνάδα της, ἄλλη στὴ φυσικὴ γοητεία της, ποὺ τὴν θεωρεῖ ἀκαταγώνιστη, ἄλλη στὴν ἀντίληψι ποὺ ἔχει γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸν κόσμο... Οἱ νέες, ποὺ νομίζουν πῶς ἀποτελοῦν ἐξαιρετικὰ πλάσματα, δὲ μετριοῦνται στὰ δάχτυλα. Ἀποτελοῦν λεγεῶνα... Μὲ τὰ χρόνια, αὐτὴ ἡ οἴησις περνάει. Ἀλλά, στὸ μεταξύ, ἔχει περάσει κι' ὁ καιρὸς ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ δώσουν στὸν ἔρωτα τὸ καλύτερο ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους. Ἡ ψυχή τους εἶναι γεμάτη πιὰ ἀπὸ πικρίες καὶ ἀπογοητεύσεις.

2) Ὁ ἐγωϊσμός. Βαδίζει κάποτε παράλληλα μὲ τὴν οἴησι, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ἀνεξάρτητος ἀπ' αὐτήν. Τὸ ἄτομο γίνεται τότε ὑπερπληθωρικὸ καὶ δυσκολεύεται νὰ βρῇ τὴ θέσι του ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Γιὰ μιὰ νέα, αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα εἶναι θανάσιμο. Τὴν ἀπομονώνει καὶ τὴν κάνει δυστυχισμένη.

3) Ἡ ἀνυπομονησία. Ἄλλο φοβερὸ ἐλάττωμα. Ἡ νέα εἶναι ἀσυγκράτητη. Βιάζεται νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρό της. Κι' ὄχι σπάνια κάνει ἀνοησίες ἢ παρασύρεται σὲ τρέλλες, γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ μετανοήσῃ ἀργότερα.

4) Ἡ σχολαστικότης. Κυττάξετε αὐτὴ τὴ νέα μὲ τὸ ὕφος τῆς καθηγητρίας ἢ τοῦ ἱεροκήρυκος. Θέλει νὰ σᾶς πείσῃ πῶς τὰ παίρνει ὅλα στὰ πολὺ σοβαρὰ κι' ὅτι ἀποτελεῖ γι' αὐτὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ εἰσχωρήσῃ ὡς τὸ βάθος τῶν πραγμάτων. Ἀρχίζει τότε νὰ ἀναλύῃ, νὰ κριτικάρῃ, νὰ σχολιάζῃ τὰ πάντα... Ἀλλά, συνηθέστερα, λέει μόνον ἀνοησίες. Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι πῶς κλείνει μόνη της τὴν πόρτα τῆς καρδιᾶς της. Κανένα αἴσθημα δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ τὴ συγκινήσῃ, γιατὶ πρέπει νὰ τὸ περάσῃ ἀπὸ ἕνα λεπτότατο κόσκινο.

5) Ἡ ζήλεια. Ἡ νέα δὲν ἔχει τὸν καιρὸ ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὸν ἑαυτό της. Γιατὶ τὸ μυαλό της τρέχει ἀδιάκοπα στὶς ἄλλες. Τὶς ζηλεύει γιὰ ὅ,τι κάνουν. Τὶς ζηλεύει ἀκόμη καὶ γιὰ ὅ,τι δὲν κάνουν. Μπορεῖ νὰ εἶναι ὄμορφη, χαριτωμένη, ἔξυπνη, πλούσια... Τί τὸ ὄφελος; Στὰ μάτια της ἔχει ἀξία μόνον τὸ τί εἶναι ἢ δὲν εἶναι οἱ ἄλλες.

6) Ἡ ραθυμία. Πολλὲς νέες εἶναι ἀνυπόμονες καὶ βιαστικές. Ἄλλες, ὅμως, κατέχονται ἀπὸ μιὰ ἀσυγχώρητη ραθυμία. Τὶς κουράζει ἡ σκέψι ὅτι πρέπει νὰ ἐνδιαφερθοῦν γιὰ τὴν ὀμορφιά τους. Δὲν ὑποτιμοῦν τὴν κομψότητα. Ἀλλ' ἂν πρόκειται νὰ χάσουν τὴν ὥρα τους ξεφυλλίζοντας φιγουρίνια, ἂς λείπῃ. Κι' ἡ μόρφωσι τὶς συγκινεῖ. Θἄθελαν νὰ ξέρουν ἕνα σωρὸ πράγματα... Ἀλλὰ βρίσκουν τόσο κουραστικὸ τὸ ν' ἀρχίζουν ἀπὸ κάπου, ποὺ τὸ ἀναβάλλουν διαρκῶς... Κι' ὁ ἔρως; Μά, σίγουρα, δὲν ὑπάρχει πιὸ ὄμορφο πρᾶγμα ἀπ' αὐτόν. Ἀλλ' εἶναι τόσο δύσκολο ν' ἀνοίξῃ κανεὶς τὶς πόρτες τῆς καρδιᾶς του! Κουράζονται καὶ μόνο ποὺ τὸ σκέφτονται. Ὄχι, καλύτερα νὰ μείνουν τὰ πράγματα ὅπως εἶναι.

7) Ἡ ματαιοδοξία. Γιὰ τὴ ματαιόδοξη νέα, οἱ προσωπικές της ἐντυπώσεις δὲν ἔχουν ἀξία. Ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἀπασχολεῖ εἶναι ἡ ἐντύπωσι, ποὺ προκαλεῖ στοὺς ἄλλους. Γιατὶ οἱ ἄλλοι, ὅλοι οἱ ἄλλοι, πρέπει ν' ἀπασχολοῦνται μαζί της, νὰ προσέχουν τὸ μακιγιάζ, τὸ χτένισμα, τὸ ντύσιμο, τὸ περπάτημα, τὴ φωνὴ καὶ τὶς στάσεις ποὺ παίρνει, νὰ μαθαίνουν καταλεπτῶς σὲ ποιὰ θεάματα ἢ σὲ ποιοὺς χοροὺς πῆγε, τὸ ὅτι διασκέδασε στὸ τάδε κέντρο, τὸ ὅτι ἔκαμε αὐτὴ τὴν ἐκδρομὴ ἢ ἐκεῖνο τὸ ταξίδι... Εἶναι τρομερὸ πρᾶγμα, στ' ἀλήθεια, ἡ ματαιοδοξία! Ζῶντας κανεὶς γιὰ τοὺς ἄλλους, ξεχνάει νὰ ζήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό του... Ἡ ματαιόδοξη νέα δὲν παραμελεῖ τὸν ἔρωτα. Ἀλλὰ δὲ θ' ἀγαπήσῃ παρὰ μόνο τὸν ἄνθρωπο, πού, λόγω τῆς θέσεως, τοῦ πλούτου του κλπ. θὰ κάμῃ ἐντύπωσι... στοὺς ἄλλους (καὶ ἰδίως στὶς ἄλλες).

8) Τὸ ἀναποφάσιστο. Μερικὲς νέες εἶναι «δύσκολες». Δὲ μποροῦν νὰ πάρουν μιὰ ἀπόφασι. Ζυγίζουν τὸ κάθε τι καὶ χάνονται σὲ ἀτέλειωτες λεπτολογίες. Ἐπηρεασμένες ἀπὸ ὅ,τι ἔχουν ἀκούσει ἢ ἔχουν διαβάσει, παίρνουν πάντα τὴ στάσι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πρόκειται νὰ λύσῃ ἕνα πολὺ μεγάλο πρόβλημα. Κι' ὅταν, ἐπὶ τέλους, βροῦν μιὰ λύσι, ξαναρχίζουν τοὺς λογαριασμοὺς ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἀπὸ φόβο μήπως ἔκαναν λάθος. Στὴν προκειμένη περίπτωσι, ἐκεῖνο ποὺ τρομάζει τὴν νέα εἶναι ὅτι πρέπει νὰ πάρῃ μιὰ ὁριστικὴ ἀπόφασι. Ὤ, ἂν μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ!... Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα: δὲν τελειώνει ποτὲ τίποτα.

Ἂν ἔχετε κάποιο ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα, προσπαθῆστε νὰ τὸ ξεφορτωθῆτε τὸ συντομώτερο. Γιατὶ εἶναι ἀπὸ κεῖνα ποὺ κλείνουν τὸ δρόμο στὸν ἔρωτα—καὶ στὴν εὐτυχία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Γιατὶ οἱ νέες εἶναι πιὸ τολμηρὲς ἀπὸ τὰ ἀγόρια.

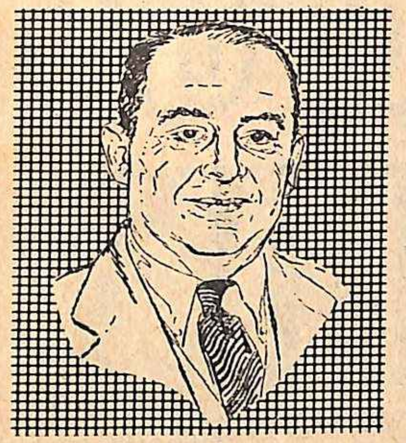

Ὁ Τζὼν Φὸν Νιούμαν

Ὁ ἄνθρωπος ΜΕ ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΜΥΑΛΟ

Ἡ καταπληκτικὴ εὐφυΐα τοῦ μεγάλου μαθηματικοῦ Τζὼν Φὸν Νιούμαν

«Ἡ σκέψι τοῦ Ἀϊνστάϊν ἦταν φοβερή, ἀλλὰ ἀργὴ σὰν χελώνα. Ἡ σκέψι τοῦ Φὸν Νιούμαν ἦταν γρήγορη σὰν ἀστραπή!» Μ' αὐτὰ τὰ ἐπιγραμματικὰ λόγια ἀρχίζει τὸ βιβλίο του ἕνας Ἀμερικανὸς καθηγητὴς πανεπιστημίου, ποὺ ἀφηγεῖται σ' αὐτὸ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἐπιστημονικὸ ἔργο τοῦ μεγάλου μαθηματικοῦ Τζὼν Φὸν Νιούμαν, ποὺ πέθανε ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες ἀπὸ καρκίνο.

Ὁ θάνατος τοῦ Φὸν Νιούμαν πέρασε σχεδὸν ἀπαρατήρητος, γιατὶ κι' ἡ ζωή του ἦταν ὁλότελα ἀθόρυβη. Αὐτό, ὅμως, δὲν σημαίνει καθόλου ὅτι ὁ γίγας αὐτὸς τῆς μαθηματικῆς σκέψεως ἦταν λιγώτερο καταπληκτικὸς ἐπιστήμων ἀπὸ ἄλλους συγχρόνους του, ποὺ τὰ ὀνόματά τους εἶναι γνωστὰ στὸν πολὺ κόσμο. Ἀπεναντίας, ὅπως δείχνουν καὶ τὰ λόγια ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή, ὁ Φὸν Νιούμαν, ὡς μυαλό, ξεπερνοῦσε σὲ ὡρισμένες ἰδιότητες ἀκόμα κι' ἕναν Ἀϊνστάϊν!

Ἀκριβῶς γιὰ τὴν ἀπίστευτη ταχύτητα, μὲ τὴν ὁποία ἔλυνε τὰ πιὸ δύσκολα προβλήματα, τὸν εἶχαν ἀποκαλέσει «Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἠλεκτρονικὸ μυαλό». Ἀλλὰ τὸν κολακευτικὸ αὐτὸν χαρακτηρισμὸ τοῦ τὸν εἶχαν δώσει καὶ γιὰ ἕναν ἄλλο πιὸ συγκεκριμένο λόγο. Ἁπλούστατα, ὁ Φὸν Νιούμαν εἶναι ὁ ἐφευρέτης τῶν ἠλεκτρονικῶν ἐγκεφάλων, τῶν θαυμαστῶν δηλαδὴ καὶ πολύπλοκων μηχανῶν, ποὺ εἶναι ἱκανὲς νὰ κάνουν μέσα σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα τεράστιους ὑπολογισμοὺς ποὺ γιὰ νὰ γίνουν ἀπὸ ἀνθρώπινα μυαλὰ θὰ χρειάζονταν δεκάδες ὁλόκληρες ἐτῶν.

Ὁ Τζὼν Φὸν Νιούμαν γεννήθηκε στὴ Βουδαπέστη τὸ 1903 κι' ἦταν ὁ πρωτότοκος γυιὸς ἑνὸς πλούσιου Ἑβραίου τραπεζίτη. Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ ἔδειξε τὰ σπάνια διανοητικά του χαρίσματα, ποὺ ἄφηναν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ὅσους τὸν γνώριζαν. Ἔτσι, σὲ ἡλικία μόλις ὀχτὼ χρόνων, ἤξερε τὸν ἀπειροστικὸ λογισμό, ποὺ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ δύσκολους κλάδους τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης. Τοῦ ἀρκοῦσε ἐπίσης νὰ διαβάσῃ μονάχα μιὰ φορὰ τὰ ὀνόματα, τὶς διευθύνσεις καὶ τοὺς ἀριθμοὺς μιᾶς σελίδας τοῦ τηλεφωνικοῦ καταλόγου, γιὰ νὰ τὰ ἐπαναλάβῃ κατόπιν ἀπ' ἔξω χωρὶς νὰ κάνῃ κανένα λάθος!...

Σὲ ἡλικία εἰκοσιενὸς χρόνων εἶχε πάρει δυὸ διπλώματα: τοῦ χημικοῦ μηχανικοῦ ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιο τῆς Ζυρίχης καὶ τοῦ διδάκτορος τῶν μαθηματικῶν ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιο τῆς Βουδαπέστης.

Τὸν ἑπόμενο χρόνο, δηλαδὴ στὰ 1926, ἐγκαταστάθηκε στὴ Γερμανία, ὅπου γρήγορα ἔγινε γνωστὸς μὲ διάφορες πρωτότυπες μελέτες, ποὺ δημοσίευψε. Λίγο ἀργότερα, ὅμως, προβλέποντας τὴν ἐπικράτησι τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ καὶ φοβούμενος πῶς σὰν Ἑβραῖος δὲ θὰ τὰ περνοῦσε καὶ πολὺ εὐχάριστα στὴ χώρα αὐτή, ἔφυγε καὶ πῆγε στὴν Ἀμερική.

Ἔτσι, τὸ 1930, σὲ ἡλικία εἰκοσιέξη χρόνων, διωρίστηκε καθηγητὴς στὸ πανεπιστήμιο τοῦ Πρίνσετον. Ἦταν νεώτατος.

Αὐτό, ὡστόσο, δὲν ἐμπόδισε καθόλου τὴ μεγαλοφυΐα του νὰ λάμψῃ γύρω του. Κι' ὅσοι συνδέονταν μαζί του, ὡμολογοῦσαν πῶς δὲν εἶχαν δῆ ποτέ τους ταχύτερο καὶ πιὸ κοφτερὸ μυαλό.

Κάποτε, ἕνας φίλος του τοῦ ἔδωσε νὰ λύσῃ ἕνα πολὺ δύσκολο πρόβλημα, ποὺ ἕνας ἄλλος διάσημος μαθηματικὸς εἶχε κάνει μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα γιὰ νὰ τὸ λύσῃ, δουλεύοντας συνεχῶς δέκα ὧρες τὸ εἰκοσιτετράωρο. Ὁ Φὸν Νιούμαν, ποὺ τὴν ἡμέρα ἐκείνη θὰ ταξίδευε μὲ τὸ τραῖνο, τὸ πῆρε μαζί του κι' ὕστερα ἀπὸ ἑφτὰ ὧρες τηλεφώνησε στὸ φίλο του τὴ λύσι. Τὴν εἶχε πετύχει μέσα στὸ διάστημα ποὺ ταξίδευε.

Δὲν τοῦ ἔλειπαν ἐπίσης κι' οἱ κλασσικὲς ἀφηρημάδες, ποὺ ἀναφέρονται γιὰ τοὺς μεγάλους μαθηματικούς. Ἡ γυναῖκα του διηγεῖται τὸ ἑξῆς χαριτωμένο: Μιὰ μέρα, καθὼς ὁ ἄντρας της εἶχε φτάσει σπίτι τους, τοῦ ἦρθε ξαφνικὰ ἡ ἔμπνευσι γιὰ τὴ λύσι ἑνὸς σοβαροῦ προβλήματος, ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε βδομάδες ὁλόκληρες. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Φὸν Νιούμαν βρισκόταν μπροστὰ στὴ σκάλα, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ πάνω πάτωμα. Ἔβγαλε, λοιπόν, ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ κιμωλία κι' ἄρχισε νὰ ἀραδιάζῃ ἀριθμοὺς καὶ μαθηματικὰ σημεῖα στὸ πρῶτο σκαλί, προχωρῶντας κατόπιν στὸ δεύτερο, ἔπειτα στὸ τρίτο καὶ οὕτω καθεξῆς. Στὸ προτελευταῖο σκαλὶ εἶχε φτάσει στὴ λύσι!...

Μιὰ ἄλλη φορά, πάλι γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, τὸν ἀπορρόφησαν οἱ σκέψεις του τόσο πολύ, ὥστε τράβηξε σ' ἕνα ἐξοχικὸ δρόμο κι' ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ σπίτι του πέντε ὁλόκληρα χιλιόμετρα! Στὸ μεταξύ, εἶχε βραδυάσει, ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὸ εἶχε κἂν προσέξει. Μονάχα ὅταν βρῆκε τὴ λύσι ποὺ ζητοῦσε,... ξύπνησε καὶ γύρισε πίσω.

Ὅταν, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, προσεβλήθη ἀπὸ καρκίνο, οἱ γιατροὶ τὸν διέταξαν νὰ πάψῃ ν' ἀσχολῆται μὲ τὴν ἐπιστήμη του, ἀλλὰ ὁ Τζὼν Φὸν Νιούμαν δὲν τοὺς ἄκουσε. Ἀκόμα καὶ κατὰ τὸ τελευταῖο στάδιο τῆς ἀρρώστειας του, μέσα στοὺς πόνους καὶ τὴν ἐξάντλησι, ποὺ τὸν εἶχαν μεταβάλει σὲ ζωντανὸ πτῶμα, τὸ μυαλό του δούλευε μὲ τὴ συνηθισμένη του ταχύτητα. Κι' αὐτὸ γινόταν μέχρι τὴν τελευταία του στιγμή. Μιὰ ὥρα πρὶν πεθάνῃ, ὑπαγόρευσε σ' ἕνα βοηθό του μερικὲς ὁδηγίες γιὰ τὴν τελειοποίησι ἑνὸς ἠλεκτρονικοῦ ἐγκεφάλου νέου τύπου.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο ΠΟΝΗΡΟΣ
— Κύριε Μιμῖκο, εἶναι ἡ τρίτη φορὰ ποὺ ρίχνετε τὴ μπάλλα πάνω στὸ ντουλάπι!...

Ὁ δικηγόρος: Τώρα δὲν ἀνησυχῶ... Τὴν κερδίσαμε τὴ δίκη!...

Τό νησί της ΑΓΑΠΗΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΕΘΕΛ εἶχε μεθύσει καὶ πάλι ἀπὸ ταχύτητα, ὅπως κάθε φορὰ ποὺ πετοῦσε ψηλὰ στὰ σύννεφα. Ἦταν πλούσια, ὄμορφη καὶ μόνη στὴ ζωή. Εἶχε γυρίσει ὅλο τὸν κόσμο, εἶχε δοκιμάσει ὅλες τὶς ἀπολαύσεις καὶ δὲν εὕρισκε πιὰ ἄλλη εὐχαρίστησι ἀπ' τὸ πέταγμα μὲ τὸ ἰδιόκτητο ἀεροπλάνο της.

— Μόνο ὁ οὐρανὸς μ' ἐνθουσιάζει! ἔλεγε. Στὶς πόλεις δὲ βρίσκει πιὰ κανεὶς τὴν παραμικρὴ εὐχαρίστησι.

Τώρα πετοῦσε πάνω ἀπὸ ἕνα νορβηγικὸ φιόρδ. Τί ὄμορφα ποὺ ἦταν τὰ καταπράσινα νησάκια του, μέσ' στὸ λαμπερὸ φῶς τοῦ ἥλιου!

Ξαφνικά, ὅμως, ἄλλαξε ὁ ἦχος τοῦ μοτὲρ τοῦ ἀεροπλάνου... Δούλεψε γιὰ λίγο μὲ διακοπὲς κι' ὕστερα σταμάτησε τελείως!

Ἡ Ἔθελ δὲν ἔχασε στὴν ἀρχὴ τὴν ψυχραιμία της. Ἔψαξε νὰ βρῆ ἕνα πέρασμα ἀνάμεσα στοὺς ἀπόκρημνους βράχους τοῦ φιόρδ, γιὰ νὰ προσθαλασσωθῆ. Μὰ δὲν τὸ βρῆκε... Τὸ ἀεροπλάνο κατέβαινε. Ἡ καταστροφὴ φαινόταν ἀναπόφευκτη! Ἡ νέα γυναίκα ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ λιποθύμησε...

Μιὰ βάρκα ἔφτασε σὲ λίγο κοντὰ στὸ ἀεροπλάνο, ποὺ ἔπλεε στὴ θάλασσα, δίχως πολλὲς ἀβαρίες. Μέσα σ' αὐτὴν βρισκόταν ἕνας νέος ὁ Ὀλὰφ Λάργκελ.

«Γιὰ νὰ δοῦμε ποιὸς τρελλὸς εἶναι μέσα στ' ἀεροπλάνο», συλλογίστηκε.

Ἔδεσε τὴ βάρκα του σ' ἕνα ἀπ' τοὺς πλωτῆρες, ἀνέβηκε στὸ σκάφος κι' ἔβγαλε τὴν κάσκα καὶ τὰ γυαλιὰ τοῦ πιλότου.

— Μιὰ γυναίκα! φώναξε κατάπληκτος. Καὶ τόσο λεπτή, τόσο νέα κι' ὄμορφη!...

Τὴν πῆρε μὲ προσοχὴ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ μετέφερε στὴ βάρκα του. Ὕστερα ἔδεσε σ' ἕνα βράχο τ' ἀεροπλάνο καὶ τράβηξε κουπὶ πρὸς τὴ στεριά.

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, τηλεφώνησε στὸ ἀεροδρόμιο, γιὰ νὰ μάθη ποιὰ ἦταν ἡ ἀεροπόρος. Τοῦ ἀπάντησαν πὼς δὲ μποροῦσε νἆταν ἄλλη ἀπ' τὴν Ἔθελ Μπέργκ.

Σὲ λίγο, οἱ μηχανικοὶ ποὺ ἦρθαν νὰ παραλάβουν τ' ἀεροπλάνο, τοῦ λέγανε:

— Εἶναι μιὰ ἐξαιρετικὴ γυναίκα! Πετάει σὰ γεράκι... ξεχνάει ὅμως πάντα νὰ πάρη μαζί της ἀρκετὴ μπενζίνα, ὅπως καὶ τώρα!

Στὸ μεταξύ, ἡ Ἔθελ ἦταν ξαπλωμένη στὸ καλύτερο κρεβάτι τῆς ἀγροτικῆς βίλλας τοῦ Ὀλάφ. Ὁ γιατρὸς τῆς περιοχῆς τὴν ἐξέτασε καὶ διέταξε ἀπόλυτη ἀκινησία, γιατὶ ἡ πολύωρη λιποθυμία της ὀφειλότανε σὲ ἐγκεφαλικὴ διάσεισι.

Ἡ Ἔθελ πέρασε μερικὲς μέρες μὲ πυρετὸ καὶ παραλήρημα. Ὕστερα ἄρχισε νὰ συνέρχεται καὶ νὰ καταλαβαίνη τί τῆς ἔλεγε ἡ κ. Λάργκελ, ποὺ τὴν περιποιόταν σὰ νἆταν κόρη της.

Ὁ Ὀλὰφ ζοῦσε μὲ τὴ μητέρα του στὸ ἰδιόκτητο ἐκεῖνο νησάκι του. Εἶχε σπουδάσει γεωπόνος καί, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, εἶχε ἀφοσιωθῆ στὸ ἀγρόκτημά του, ποὺ τὄχε κάνει σωστὸ παράδεισο.

Μόλις ἔνοιωσε καλύτερα τὸν ἑαυτό της, ἡ Ἔθελ θέλησε νὰ φύγη. Μὰ ὁ γιατρὸς τῆς τὸ ἀπαγόρευσε. Ἔπρεπε νὰ μείνη σ' ἀπόλυτη ἀνάπαυσι, τοὐλάχιστο γιὰ ἔξη μῆνες.

— Ἔξη μῆνες σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά; Τί θὰ κάνω;... εἶπε ἀναστενάζοντας ἡ Ἔθελ.

Ὁ γιατρὸς χαμογέλασε κι' ἀπόφυγε νὰ τῆς ἀπαντήση.

Κάθε φορὰ ποὺ ἔφερνε ὁ Ὀλὰφ τὸ ταχυδρομεῖο, ἡ Ἔθελ χαιρόταν ἀπερίγραπτα, γιατὶ ἔπαιρνε ἐφημερίδες καὶ γράμματα ἀπ' τοὺς φίλους της. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, μιὰ φίλη της τῆς ἔγραφε πὼς θὰ δινόταν ἡ πρεμιέρα τοῦ «Πέερ Γκύντ».

— Πόσο θἄθελα νὰ δῶ αὐτὴ τὴν παράστασι! εἶπε μὲ λύπη ἡ Ἔθελ.

— Σίγουρα, θ' ἀπογοητευόσαστε, τὴ βεβαίωσε ὁ Ὀλάφ. Δὲν παίζουν ποτὲ ὁλόκληρο τὸ ἔργο. Εἶναι τὸ πιὸ ὡραῖο, ἀλλὰ καὶ τὸ πιὸ μεγάλο ἀπ' τὰ ἔργα τοῦ Ἴψεν.

Καὶ τῆς μίλησε ἀρκετὴ ὥρα γιὰ τὴν παραγωγὴ τοῦ μεγάλου ἐκείνου συγγραφέως. Ἡ Ἔθελ σάστισε μὲ τὶς γνώσεις του καὶ τὸ πνεῦμα του. Αὐτὴ δὲν ἤξερε τίποτα!

Ὅταν ἔμεινε, λοιπόν, μόνη, πῆρε ἀπ' τὴ βιβλιοθήκη τὸν «Πέερ Γκὺντ» καὶ τὸν διάβασε στὸ κρεβάτι της. Ὕστερα ἄρχισε νὰ διαβάζη μὲ πάθος κι' ἄλλους συγγραφεῖς.

Ὁ Ὀλὰφ τῆς εἶχε ἀποκαλύψει ἕνα ἄγνωστο, μαγευτικὸ κόσμο...

Οἱ ἔξη μῆνες πέρασαν γρήγορα. Ἡ Ἔθελ ἔγινε τελείως καλὰ κι' ἀποχαιρέτησε μὲ κάποια λύπη τὸν Ὀλὰφ καὶ τὴ μητέρα του.

Οἱ φίλοι της γιόρτασαν τὸ γυρισμό της μ' ἕνα τρελλὸ γλέντι. Ἔτσι ξανάρχισε τὴν παλιὰ ζωή της.

Ὡστόσο, ξαναγύριζε κάθε τόσο μὲ τὴ φαντασία της στὸ καταπράσινο νησάκι τοῦ Ὀλάφ... κι' ἔβλεπε μπροστά της τὸ ἡλιοκαμένο πρόσωπο τοῦ νέου ἐκείνου μὲ τὰ γαλανὰ μάτια καὶ τὰ εὐγενικὰ αἰσθήματα.

Ἕνα βράδυ, ποὺ εἶχε προσκαλέσει μιὰ φιλική της συντροφιά, παρουσιάστηκε ξαφνικὰ στὸ σαλόνι της ὁ Ὀλάφ. Ἡ Ἔθελ κατακοκκίνισε ἀπ' τὴ χαρά της.

— Πῶς ἦταν αὐτό; τὸν ρώτησε.

— Ἦρθα ν' ἀγοράσω ἕνα μοτὲρ γιὰ τὸ κτῆμα μου καὶ μηχανὲς γιὰ τὸ ἄρμεγμα τῶν ἀγελάδων, τῆς ἐξήγησε ὁ Ὀλάφ.

Οἱ ἄλλοι χαμογέλασαν εἰρωνικά. Σὲ λίγο, ὅμως, ὁ νεαρὸς γεωπόνος τοὺς εἶχε θαμπώσει ὅλους μὲ τὴν ἐξυπνάδα του καὶ τὸ ζωηρὸ πνεῦμα του.

Ἡ Ἔθελ τὸν ἄκουγε γοητευμένη. Ἤξερε νὰ μιλάη γιὰ κάθε θέμα, ἐνῶ οἱ φίλοι της ἦσαν τόσο ἀνιαροί!

Ὅταν τὴν ἀποχαιρέτησε, τὸν ρώτησε:

— Θἄρθῆτε κι' αὔριο;

— Δυστυχῶς, θὰ φύγω τὸ μεσημέρι, μὲ τὸ πλοῖο.

Τὴν κύτταξε μὲ μιὰ παράξενη ματιὰ καὶ πρόσθεσε:

— Ἔχετε χάσει, Ἔθελ, τὸ ὡραῖο χρῶμα ποὺ εἶχε τὸ πρόσωπό σας ἐκεῖ κάτω, στὸ φιόρδ. Εἶσαστε χλωμή...

— Εἶναι τὰ χρόνια, Ὀλάφ, τοῦ ἀπάντησε. Εἶμαι 30 χρονῶν!

— Γιατί δὲν πήρατε ποτὲ στὰ σοβαρὰ τὴ ζωή; Εἶναι καιρὸς νὰ παντρευτῆτε!

— Ὤ, ἡ ζωὴ εἶναι τόσο σύντομη, Ὀλάφ! τὸν εἰρωνεύτηκε.

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε τρυφερὰ καὶ βγῆκε γρήγορα ἀπ' τὸ σαλόνι...

Τὴ νύχτα ἐκείνη, ἡ Ἔθελ δὲ μποροῦσε νὰ κλείση μάτι. Ἔνοιωθε μιὰ ἀνεξήγητη θλῖψι. Συλλογιζότανε διαρκῶς τὸν Ὀλάφ...

Τὰ τελευταῖα δέκα χρόνια της περνοῦσαν ἐμπρὸς ἀπ' τὰ μάτια της σὰν ἕνα φίλμ. Ὅλη αὐτὴ ἡ πυρετώδης ζωή της δὲν τῆς εἶχε ἀφήσει καμμιὰ βαθειὰ ἐντύπωσι.

Γιὰ πρώτη φορὰ τὴν τρόμαζε ἡ μοναξιά της, ἡ ἄχρηστη κι' ἀσήμαντη ζωή της! Δὲν εἶχε κανένα σκοπό, καμμιὰ μεγάλη χαρά, καμμιὰ εὐτυχία...

Ὅλη τὴ νύχτα, ἔκανε ἕνα αὐστηρὸ αὐτοέλεγχο. Ὕστερα πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ βάλη ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴν ἀνώφελη ζωή της...

Τ' ἄλλο μεσημέρι, τὸ πλοῖο ἦταν ἕτοιμο νὰ ξεκινήση. Ὁ Ὀλὰφ ἀκουμποῦσε στὴν κουπαστὴ καὶ κύτταζε ἀφηρημένος τὴ θάλασσα.

Ξαφνικά, ἕνα χέρι τὸν ἄγγιξε στὸν ὦμο κι' ἄκουσε μιὰ γνώριμη φωνή — τὴ φωνὴ τῆς γυναίκας ποὺ λάτρευε:

— Ὀλάφ!

— Ἔθελ!

— Ἄφησέ με νἄρθῶ μαζί σου, τὸν παρακάλεσε ἐκείνη. Πάρε με ἐκεῖ κάτω, στὸ καταπράσινο νησάκι σου!

Ἡ φωνή της ἔτρεμε καὶ τὰ μάτια της εἶχαν βουρκώσει. Ἡ ἐκκεντρικὴ ἀριστοκράτισσα εἶχε ἐξαφανιστῆ, δίνοντας τὴ θέσι της σὲ μιὰ δειλὴ καὶ τρυφερὴ κοπέλλα.

— Θὲς νἄρθῆς γιὰ πάντα, Ἔθελ; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος.

— Ναί, Ὀλάφ, γιὰ πάντα!

Κι' ἀκούμπησε τὸ ξανθὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του. Ἐκεῖνος πέρασε τὸ χέρι του γύρω ἀπ' τὴ μέση της καὶ τὴν ἔσφιξε πάνω του.

Ἡ Ἔθελ ἀνατρίχιασε ἀπὸ συγκίνησι. Ἐπιτέλους, εἶχε βρῆ ἕνα καταφύγιο! Τὸ πλοῖο τὴ μετέφερε τώρα σ' ἕναν ἄλλο κόσμο, ὅπου βασίλευε ἡ ἀγάπη κι' ἡ εὐτυχία...

ΑΝΙΚ ΣΑΚΣΕΓΚΟΡ

Κάθε τόσο ξαναγύριζε μὲ τὴ φαντασία της στὸ καταπράσινο νησάκι κι' ἔβλεπε μπροστά της τὸ ἡλιοκαμένο πρόσωπο τοῦ Ὀλάφ

Η ΑΓΓΕΛΩ ΤΟΥ ΛΙΑΚΟΥΡΑ

Γυναῖκες πού ἀγάπησαν ΛΗΣΤΑΣ

Ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι, ἀπὸ τότε ἀκόμη ποὺ ἔτρεχε στὰ χωράφια μὲ τ' ἀγόρια τῆς γειτονιᾶς της, ἡ Ἀγγέλω τοῦ Λιάκουρα, ἔδειχνε πὼς θὰ γίνῃ ὡραία κοπέλλα. Ὅλοι τὴ συμπαθοῦσαν κι' ὅλοι τὴ θαύμαζαν γιὰ τὴν ὀμορφιά της. Μὰ ὅταν ἔγινε δεκαεφτὰ χρόνων, ἔρριξε τὰ μάτια της στὸ Λάμπρο Δάλα, τὸ γυιὸ τοῦ δημάρχου τῆς Ἄμφισσας, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς κρυφὰ ἀπὸ καιρό. Τὴν ἀγαποῦσε κι' ἤθελε νὰ τὴν κάνῃ γυναῖκα του. Μὰ ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἀγγέλως, ὁ Γιάννης, δὲν τὰ εἶχε καλὰ μαζί του. Ἔτσι τῆς δήλωσε ξεκάθαρα πὼς δὲν θ' ἄφηνε νὰ γίνῃ ποτὲ ὁ γάμος αὐτός:

— Καλύτερα νὰ σὲ δῶ πεθαμένῃ, παρὰ νύφη στὸ πλευρὸ τοῦ Λάμπρου. Ὅσο γιὰ τὴν καταραμένη ὀμορφιά σου, ξέρω μὲ ποιὸν τρόπο θὰ τὴ χαλάσω, γιὰ νἄβρω τὴν ἡσυχία μου καὶ νὰ φυλάξω τὴν τιμή μου...

Ἡ Ἀγγέλω τρόμαξε ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ αὐτή, γιατὶ μονομιᾶς κατάλαβε πόσο σοβαρὴ ἦταν. Ὅταν μάλιστα πληροφορήθηκε πὼς ὁ ἀδελφός της, ζητοῦσε νὰ μάθῃ μὲ ποιὸν τρόπο μπορεῖ κανεὶς νὰ χαλάσῃ τὰ μοῦτρα ἑνὸς ἀνθρώπου, χωρὶς νὰ τοῦ βλάψῃ τὰ μάτια, τὰ χρειάστηκε γιὰ καλά. Ἀπὸ τότε, ἂν καὶ κλειδωνόταν στὸ δωμάτιό της, δὲ μποροῦσε νὰ κοιμᾶται ἥσυχη. Φοβόταν πὼς καμμιὰ νύχτα θἄμπαινε μέσα ὁ Γιάννης, γιὰ νὰ τῆς καταστρέψῃ τὰ ὡραῖα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της, τὴ μοναδική της προῖκα, δηλαδή. Γιατὶ ἡ οἰκογένεια τῆς Ἀγγέλως ἦταν ἡ πιὸ φτωχὴ σ' ὁλάκερη τὴν περιφέρεια. Ἡ πιὸ φτωχή, ἀλλὰ κι' ἡ πιὸ ὑπερήφανη, ἐπειδὴ κρατοῦσε ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τοὺς φημισμένους ἁρματωλοὺς τοῦ 21. Ὁ πατέρας της, ποὖχε πεθάνει πολὺ νέος, εἶχε ἕνα μικρὸ χτηματάκι καὶ τὸ καλλιεργοῦσε. Μὰ σὰν ἔκλεισε τὰ μάτια του, ἀφήνοντας τὴν κυρά του μὲ δυὸ ἀνήλικα, ἀναγκάστηκε ἡ γυναικούλα νὰ ζητήσῃ βοήθεια ἀπὸ τὸ δήμαρχο.

Ἐκεῖνος τῆς τὴν ἔδωσε. Τὴν ὑποχρέωσε ὅμως νὰ τοῦ βάλῃ ὑποθήκῃ ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε. Ἔτσι, μὲ τὸν καιρό, ἔμεινε ἡ δυστυχισμένη χήρα στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Κι' ἐνῶ ὁ Λάμπρος κι' ὁ Γιάννης —ποὺ εἶχαν τὴν ἴδια ἡλικία— ἦταν στενοὶ φίλοι ἀπὸ μικρὰ παιδιά, ἔγιναν μὲ τὰ χρόνια ἄσπονδοι ἐχθροί. Ὁ Λάμπρος βέβαια δὲ κρατοῦσε καμμιὰ κακία μέσα του.

—Τί φταίω ἐγὼ ἂν ὁ πατέρας μου σᾶς ἔβλαψε; τοῦ ἔλεγε. Ὁρκίζομαι στὴν Παναγία νὰ σᾶς δώσω πίσω τὸ χτῆμα σας, μόλις γίνω κληρονόμος του. Δὲ μὲ πιστεύεις, Γιάννη;

Τὸ παλληκάρι ἀνασήκωνε τοὺς ὤμους του.

—Ὄχι κανένα πιὰ δὲν πιστεύω, ἀπαντοῦσε. Κι' ἐσὺ θὰ γίνῃς ἴδιος μὲ τὸν πατέρα σου, ἴδιος καὶ χειρότερος. Μὲ καλοπιάνεις, γιατὶ ἀρέγεσαι τὴν ἀδελφή μου. Μὰ βγάλτο ἀπὸ τὸ νοῦ σου! Ἡ Ἀγγέλω θὰ πάρῃ φτωχόπαιδο κι' αὐτὸν ποὺ θέλω ἐγώ. Ἐσὺ δὲν κάνεις γιὰ τὸ σόϊ μας...

Ὁ Λάμπρος πικραινόταν ἀφάνταστα μ' ἐκεῖνα τὰ λόγια. Γιατὶ καταλάβαινε πὼς χωρὶς τὴν ἀγαπημένη του, ἡ ζωή του θὰ ἦταν ἄδειανή. Τοῦ κάκου παρακάλεσε τὸν πατέρα του νὰ δώσῃ πίσω τὸ χτῆμα στοὺς Λιακουραίους. Τοῦ κάκου ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τοῦ εἶπε πὼς γινόταν ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία του. Ὁ γέρο Δάλας, σκληρόκαρδος καθὼς ἦταν, ἔκλεινε τ' αὐτιά του καὶ δὲν ἄκουγε τίποτε. Ἄλλωστε εἶχε ἄλλα σχέδια γιὰ τὸ γυιό του καὶ δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τὸν χαραμίσῃ γιὰ τὴν Ἀγγέλω. Αὐτὴ δὲν εἶχε καλὴ φήμη. Καὶ δὲν εἶχε καλὴ φήμη ἐπειδὴ ἦταν ὄμορφῃ. Ὅλα τὰ παλληκάρια ἀναστέναζαν στὸ πέρασμά της καὶ κάποτε δυὸ συγχωριανοί της, κουβεντιάζοντας γι' αὐτήν, ἦρθαν στὰ λόγια. Ὁ ἕνας ἔλεγε πὼς πὼς θὰ τὴ ζητήσῃ γυναῖκα του. Ὁ ἄλλος ὅμως τὸν ἀπείλησε πώς, ἂν ἔκανε κάτι τέτοιο, θὰ τὸν σκότωνε ἀφοῦ ἤξερε πὼς τὴν ἀγαποῦσε. Ἀπὸ λόγο σὲ λόγο, ἀπὸ κουβέντα σὲ κουβέντα, τράβηξαν τὰ μαχαίρια καὶ χτυπήθηκαν. Χτυπήθηκαν μὲ τέτοιο μῖσος καὶ τόση ὁρμή, ὥστε στὸ τέλος πέσανε κι' οἱ δυὸ καταματωμένοι. Ὁ ἕνας δὲν ἔζησε. Ὁ ἄλλος ἔμεινε σημαδεμένος σ' ὅλη του τὴ ζωὴ καὶ τὸ παραμορφωμένο του πρόσωπο ἔδειχνε στοὺς ξένους καὶ θύμιζε στοὺς γνωστούς, τὴν παράξενη ὀμορφιὰ τῆς Ἀγγέλως ἀπὸ τὴν Ἄμφισσα.

Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς της γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ δύσκολη. Τ' ὄνομά της ἔδινε κι' ἔπαιρνε παντοῦ. Γιὰ ὅλ' αὐτὰ ὅμως ἦταν ὑπεύθυνη μονάχα ἡ ἀπαράμιλλη καλλονή της. Τὸ ἐπεισόδιο ὡστόσο ἐκεῖνο μὲ τοὺς δυὸ φίλους ποὺ μαχαιρώθηκαν, ἔκανε μεγαλύτερῃ τὴ ντροπὴ τοῦ ἀδελφοῦ της, ποὺ δὲν ἔβγαινε πιὰ ὅπως ἄλλοτε ἀπὸ τὸ σπίτι μ' ὑψωμένο τὸ μέτωπο. Ὅλος ὁ κόσμος μιλοῦσε γιὰ τὴν Ἀγγέλω. Καὶ σ' ὅλη τὴν ἐπαρχία διηγοῦντο τὰ πιὸ ἀπίθανα πράγματα γιὰ τὴν ὀμορφιὰ τῆς κοπέλλας, ποὺ σκόρπιζε τόσα χαμόγελα κι' ἔδινε σ' ὅλους ἐλπίδες. Κι' ἴσως ἀκόμη καὶ κάτι περισσότερο ἐκτὸς ἀπ' αὐτά...

— Ἄ, εἶπε ὁ Γιάννης σφίγγοντας μὲ μανία τὶς γροθιές του. Πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, στὸν ἴδιο αὐτὸ τόπο εἴχαμε τὴ Μαρία τὴν Πενταγιώτισσα ποὺ πῆρε στὸ λαιμό της τόσα καὶ τόσα παλληκάρια. Τώρα ἔχουμε τὴν ἀδελφή μου! Ἄ, ὄχι, ἐγὼ δὲ θὰ τὴν ἀφήσω ἔτσι. Ἢ θὰ τὴ σκοτώσω ἢ θὰ τῆς χαλάσω τὰ μοῦτρα. Ἀλλοιῶς δὲ θὰ πάψῃ ὁ κόσμος νὰ μιλῇ καὶ νὰ μοῦ ρεζιλεύῃ τ' ὄνομα...

Κατάλαβε ἡ Ἀγγέλω τὸν κίνδυνο κι' ἔτρεξε στὸ Λάμπρο. Κλαίγοντας τοῦ εἶπε τοὺς φόβους της καὶ ζήτησε τὴν προστασία του. Κι' ἐκεῖνος, ποὺ τοῦ ἐρέθισε τὴ φιλοτιμία καὶ τοῦ ἄναψε τὴ ζήλεια, πῆγε καὶ τὸν βρῆκε. Τοῦ εἶπε πὼς τὴν ἤθελε γυναῖκα του, ὅτι θὰ τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη σ' ὅλη της τὴ ζωὴ καὶ τέλος, τὸν παρακάλεσε μ' ἀληθινὴ θέρμῃ νὰ μὴ τοῦ ἀρνηθῇ. Ὁ Γιάννης, ὅμως, κακὸς καὶ ἀπερίσκεπτος καθὼς ἦταν, ἀντὶ ν' ἀνοίξῃ τὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τὸν δεχτῇ μετὰ χαρᾶς γιὰ γαμπρό, σήκωσε τὸ χέρι του καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν πόρτα:

— Ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι μου! τοῦ φώναξε. Δὲ θὰ δώσω τὴν ἀδελφή μου στὸ γυιὸ ἑνὸς κλέφτη, γιατὶ κλέφτης θἆναι κι' αὐτός...

— Μὴ μιλᾶς ἔτσι, Γιάννη, τοῦ εἶπε ὁ ἄλλος μαλακά. Ἔχεις δίκιο γιὰ τὸν πατέρα μου καὶ δὲν σὲ κατηγορῶ. Μὰ ἐγὼ τί φταίω;

— Φταῖς δὲ φταῖς, ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου! Ἕνα λεφτὸ ἂν μείνῃς παραπάνω, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί μπορεῖ νὰ γίνῃ...

Τὸ δημαρχόπουλο ἀναψοκοκκίνισε. Ἡ προσβολὴ ἦταν μεγάλῃ! Κι' ὡστόσο συγκράτησε τὸν ἑαυτό του, προσπάθησε νὰ συμβιβαστῇ πάλι μαζί του. Ὁ ἄλλος ὅμως ἦταν ἔξαλλος πιὰ κι' ἅρπαξε ἕνα μαχαίρι γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ. Τότε ἀκριβῶς τράβηξε κι' ὁ Λάμπρος τὴν κουμπούρα του καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, τοῦ τὴν ἄδειασε στὸ στῆθος. Ὁ Γιάννης ἔβγαλε μιὰ πνιγμένη κραυγὴ καὶ κατρακύλησε στὸ πάτωμα, βουτηγμένος στὸ αἷμα. Τὸ παλληκάρι ἔμεινε γιὰ μερικὰ λεπτὰ ἀκίνητος. Δὲν τὸ πίστευε κι' ὁ ἴδιος πὼς μποροῦσε νὰ φτάσῃ ὡς ἐκεῖ, νὰ γίνῃ φονιᾶς. Θεέ μου!

Ἡ Ἀγγέλω ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του κλαίγοντας σπαραχτικά.

— Φύγε, τὸν παρακάλεσε. Φύγε ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρός. Ἂν σὲ πιάσουν ποὺ σκότωσες τὸν ἀδελφό μου, σὲ στείλουν στὴν κρεμάλα! Κι' ἐγὼ δὲ θέλω μέσα στὸ σπίτι μας, θὰ σὲ στείλουν στὴν κρεμάλα! Κι' ἐγὼ δὲ θέλω νὰ σὲ χάσω, Λάμπρο. Τώρα μάλιστα ποὺ ξέρω πόσο μ' ἀγαπᾶς...

Ἐκεῖνος κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Θὰ πάω νὰ παραδοθῶ, ἀποκρίθηκε ἥσυχα. Ἀφοῦ σκότωσα, πρέπει νὰ πληρώσω.

— Καὶ θὰ μ' ἀφήσῃς ἐμένα ὁλομόναχη; Ποιὸς θὰ γυρίσῃ νὰ μὲ κυττάξῃ ἔπειτα ἀπ' αὐτό; Φύγε, Λάμπρο! Πήγαινε, κρύψου ὅπου μπορεῖς κι' ὅταν περάσῃ λίγος καιρός, μήνυσέ μου νἄρθω νὰ σ' ἀνταμώσω γιὰ νὰ μείνουμε γιὰ πάντα μαζί.

Ἔρριξε τὰ χέρια της στεφάνι γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του καὶ τὸν φίλησε σὰν τρελλή.

— Μὴν ἀργῇς, ἀγαπημένε μου! τοῦ ψιθύρισε. Πήγαινε στὸ καλὸ κι' ἄσε με μόνη ἐδῶ πέρα. Ξέρω ἐγὼ πῶς θὰ ξεμπερδέψω μὲ τοὺς χωροφύλακες...

Ἦταν τόσο παρακλητικὴ ἡ φωνή της καὶ τόσο ὄμορφα τὰ λόγια της, ὥστε ὁ Λάμπρος ἀποφάσισε νὰ δραπετεύσῃ. Ποῦ θὰ πήγαινε; Μήτε ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε. Ἀλλὰ θὰ ἦταν τρέλλα βέβαια ν' ἀφήσῃ νὰ τὸν πιάσουν, ἀφοῦ δὲν ἔφταιγε σὲ τίποτε. Μὲ τὴ σειρά του ἀγκάλιασε τὴν Ἀγγέλω, τῆς ὑποσχέθηκε νὰ τῆς παραγγείλῃ γρήγορα ποῦ θὰ κρύβεται κι' ἔφυγε βουρκωμένος. Ἡ νέα ἔμεινε ὁλομόναχη μὲ τὸν ἀδελφό της, ποὺ δὲν εἶχε πεθάνει, ἀλλ' ἦταν βαρειὰ πληγωμένος. Τὸν εἶδε νὰ σαλεύῃ μιὰ στιγμὴ κι' ἡ καρδιά της φτερούγισε. Ἂν ζοῦσε! Ἂν ζοῦσε, δὲ θὰ ἦταν τόσο βαρειὰ ἡ καταδίκη τοῦ Λάμπρου της. Ἔγειρε πάνω του καὶ προσπάθησε νὰ τὸν ἀνασηκώσῃ. Ἐκεῖνος ὅμως ἄνοιξε μὲ δυσκολία τὰ μάτια του, τὴν εἶδε νὰ τὸν χαϊδεύῃ κι' ἀντὶ νὰ τῆς πῇ μιὰ λέξι συμπονετική, τὰ χείλη του μουρμούρισαν ἄγρια:

— Κακοῦργα!..

Ὁ Γιάννης λιποθύμησε κι' ἡ Ἀγγέλω ἔμπηξε τὶς φωνές. Μπῆκαν τότε μέσα οἱ γείτονες, εἶδαν τὸν πληγωμένο κι' ἔτρεξαν νὰ φωνάξουν τοὺς χωροφύλακες. Αὐτοὶ πῆραν τὰ δυὸ ἀδέλφια, τὸν ἕνα γιὰ τὸ νοσοκομεῖο, τὴν ἄλλη γιὰ τὴ φυλακή. Ὁ Γιάννης χαροπάλεψε πολλὲς μέρες, ὅμως στὸ τέλος τὴ γλύτωσε. Μὰ τὴν ἀδελφή του οὔτε κἂν ζήτησε νὰ τὴ δῇ, κι' ὅταν ἀκόμῃ ἔμαθε πὼς τὴν καταδίκασαν σὲ δυὸ χρόνια, ὡς συνεργὸ στὸν τραυματισμό του. Γιὰ τὸ Λάμπρο τὸ Δάλα, οὔτε μαθεύτηκε τίποτε. Ἔλεγαν βέβαια χίλια δυό, μὰ κανεὶς δὲν ἤξερε ποιὰ ἦταν ἡ ἀλήθεια καὶ ποιὸ τὸ ψέμα. Μερικοὶ βεβαίωναν πὼς εἶχε φύγει γιὰ τὴν Ἰταλία. Ἄλλοι πὼς κρυβόταν στὴν Ἀθήνα. Ὅπως κι' ἂν εἶχε ὅμως τὸ ζήτημα, ἡ ὑπόθεσι ξεχάστηκε μὲ τὸν καιρὸ ὅπως ὅλα τὰ πράγματα. Καινούργια γεγονότα ἐρχόντουσαν τώρα νὰ σκεπάσουν τὰ παλιά. Ξάφνου, στὴν περιφέρεια τῆς Ἄμφισσας, παρουσιάστηκε ἕνας τρομερὸς ληστής: Ὁ Θύμιος Λυκογιάννης, ἕνα ἀπὸ τὰ πρωτοπαλλήκαρα τοῦ Νταβέλη πού, καθὼς ἔλεγαν, σήκωσε δικό του μπαϊράκι...

Μ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχε πειράξει ὡς τότε κανένα, οἱ χωρικοὶ ἔτρεμαν καὶ μόνο ποὺ ἄκουγαν τ' ὄνομά του. Εἶχε λιμέρι του στὶς ἀπάτητες κορφὲς τῆς Γκιώνας κι' ἡ συμμορία του ἀποτελεῖτο ἀπὸ καμμιὰ σαρανταριὰ ἄντρες, ἀνθρώπους σκοτεινούς, ἄγριους κι' ἐγκληματίες. Ὡστόσο τὴν πρώτη φορὰ ποὺ κατέβηκε στὴν Ἄμφισσα, ἦταν περασμένα μεσάνυχτα. Μιὰ καὶ δυὸ τράβηξε στὸ σταθμὸ τῆς χωροφυλακῆς, τὸν ἔζωσε ἀπὸ παντοῦ καὶ θέλησε νὰ αἰχμαλωτίσῃ ὅλους ὅσους βρίσκονταν μέσα στὸ μικρὸ οἴκημα. Ποιὸς ξέρει γιὰ ποιὸ σκοπὸ ἤθελε νὰ τοὺς πάρῃ μαζί του. Μὰ οἱ χωροφύλακες, παλληκάρια τολμηρὰ καὶ συνηθισμένα σὲ τέτοιου εἴδους μανοῦβρες, τοὺς μυρίστηκαν ἐγκαίρως κι' ἔκαναν γιουρούσι. Τὰ κατάφεραν μιὰ χαρὰ νὰ διώξουν μακρυὰ τοὺς ληστές, τραυμάτισαν μερικούς, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ πιάσουν κανένα γιὰ νὰ μάθουν τί ζητοῦσε ἀπ' αὐτοὺς ὁ Λυκογιάννης.

Ὕστερα χάθηκε πάλι γιὰ λίγο διάστημα. Ὁ λήσταρχος δὲν ἔκανε πουθενὰ τὴν ἐμφάνισί του. Μόνο μιὰ κατασκότεινη νύχτα, ἕνας ψηλὸς καλοδεμένος φουστανελλοφόρος, φάνηκε νὰ περνᾷ μὲ πολλὲς προφυλάξεις τὰ στενοσόκακα τοῦ χωριοῦ. Τοῦ χωριοῦ ποὺ κοιμόταν τὸ βαθὺ καὶ ἀμέριμνο ὕπνο του. Ὁ ἄγνωστος στάθηκε μπροστὰ σ' ἕνα φτωχόσπιτο. Ἦταν τὸ σπίτι τῆς κυρὰ Σταθόρας, θείας τῆς Ἀγγέλως τοῦ Λιάκουρα. Ἡ πεντάμορφη νέα εἶχε βγῆ πιὰ ἀπὸ τὴ φυλακή. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἀδελφός της δὲν ἤθελε νὰ τὴ δεχτῇ γιὰ κανένα λόγο, ζήτησε φιλοξενία ἀπὸ τὴ θεία της, μιὰ καλὴ γριούλα, ποὺ τὴν κράτησε εὐχαρίστως σιμά της. Ἡ Ἀγγέλω ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ ζήσῃ ἀποτραβηγμένη ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Τὰ δυὸ χρόνια ποὺ ἔζησε στὸ ἀνήλιαγο κελλὶ τοῦ Μεντρεσὲ —ὅπου ὑπῆρχε κι' ἕνα μικρὸ τμῆμα γιὰ τὶς γυναῖκες δὲν τὴν ἔκαναν νὰ ξεχάσῃ τὸ Λάμπρο. Αὐτὸς ὅμως εἶχε ἐξαφανιστῇ κι' οὔτε μποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς ποῦ βρισκόταν. Ἔτσι ἔκλαιγε τὴ χαμένη της ἀγάπη, μὰ ἔσφιγγε τὴν καρδιά της καὶ δὲν παραπονιόταν σὲ κανένα γιὰ τὴ μαύρη της μοῖρα..

Ἀλλὰ νὰ ποὺ ὁ ἄγνωστος φουστανελλοφόρος, πῆγε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα της. Μιὰ βραχνὴ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα:

— Ποιὸς εἶναι;

— Μὴ φοβᾶσαι, κυρά! Ἂν ἦρθα τέτοια ὥρα, ἦρθα μονάχα γιὰ καλό...

Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀπότομα. Κι' ἡ Ἀγγέλω, ποὺ εἶχε ἀναγνωρίσει ἐκείνη τὴ φωνή, πετάχτηκε ὅπως ἦταν ἔξω κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φουστανελλοφόρου.

— Ἦρθες, λοιπόν, ἀγάπη μου; τοὔλεγε καθὼς τὸν ἔπνιγε στὰ φιλιά της. Τὄξερα πὼς δὲν θὰ μ' ἀφήσῃς νὰ περιμένω γιὰ πάντα. Γι' αὐτὸ δὲν παράτησα τὴν Ἄμφισσα γιὰ νὰ φύγω, μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μὲ περιφρονοῦν καὶ μὲ ταπεινώνουν... Σὲ περίμενα νὰ γυρίσῃς, ἀγαπημένε μου!

Ἀμίλητος ὁ φουστανελλοφόρος, τὴν ἀνασήκωσε στὰ χέρια καὶ τὴν πέρασε στὸ σπίτι.

Ἡ κυρὰ Σπαθόρα κυττοῦσε τὸν παράξενο ἐκεῖνο ἐπισκέπτη μὲ τὶς διπλὲς κουμποῦρες στὸ σελάχι καὶ τὰ μάτια της ἄνοιγαν σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν ἔκπληξι. Κι' ἄξαφνα ἔβγαλε μιὰ φωνή:

— Ὁ Λάμπρος ὁ Δάλας! Τὸ δημαρχόπουλο...

— Ναὶ ἐγὼ εἶμαι, ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας ἐκεῖνος. Μὰ τώρα πιὰ δὲν εἶμαι τὸ δημαρχόπουλο, ὅπως μὲ εἶπες. Εἶμαι ἕνας ληστὴς καὶ τίποτε περισσότερο. Ὁ Θύμιος Λυκογιάννης...

Κεραυνὸς ἂν ἔπεφτε στὰ πόδια τῶν δύο γυναικῶν, δὲν θὰ τρόμαζαν τόσο. Ἦταν ποτὲ δυνατὸν ὁ γυιὸς τοῦ δημάρχου νὰ εἶναι ὁ Θύμιος Λυκογιάννης;

Κι' ὡστόσο ἦταν, ἀφοῦ τὄλεγε ὁ ἴδιος μὲ κάποια πικρία. Ἡ Ἀγγέλω τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε πολλὲς φορές

— Ἐγὼ φταίω γιὰ ὅλα, τοὔλεγε κλαίγοντας. Ἐγὼ φταίω ποὔγινες ληστὴς καὶ σὲ καταδίκασαν οἱ ἄνθρωποι καὶ ὁ νόμος. Συγχώρα με, ἀγαπημένε μου! Θἄρθω ὅμως μαζί σου, γιὰ νὰ σὲ κάνω νὰ ξεχάσῃς τοὺς πόνους καὶ τὶς λαχτάρες σου..

Πραγματικά, χωρὶς κανένα δισταγμό, ἡ Ἀγγέλω τὸν ἀκολούθησε στὴ Γκιώνα.

Τὸν ἀκολούθησε μὲ τὴ θέλησί της, ἀδιαφορῶντας γιὰ ὅσα ἔλεγαν πίσω της οἱ συγχωριανοί της καὶ πρὸ παντὸς ὁ ἀδελφός της, ποὺ ὠρκίστηκε νὰ τὴ σκοτώσῃ αὐτὴ τὴ φορὰ ἂν ἔπεφτε κάποτε στὰ χέρια του.

Στὸ μεταξὺ ὁ Λυκογιάννης ἐπικηρύχτηκε. Κι' ἐπειδὴ ἡ νέα του σύντροφος εἶχε ἀρρωστήσει —πολλοὶ εἶπαν ὅτι ἦταν ἔγκυος— κατέβηκε στὴν Ἀράχωβα, ὅπου ἐγκαταστάθηκε σὲ κάποιο συγγενικὸ σπίτι τοῦ Δάλα μὲ τ' ὄνομα Μαρία. Μὰ ποιὸς δὲ γνώριζε τὴ φημισμένη ὀμορφιὰ τῆς Ἀγγέλως; Ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἤξερε τὴ δραματική της ἱστορία; Ἔτσι ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ἀπὸ λόγο σὲ λόγο, μαθεύτηκε τὸ πρᾶγμα κι' ἔγινε σούσουρο.

Οἱ Ἀραχωβῖτες ἄρχισαν νὰ στήνουν καρτέρι ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της γιὰ νὰ τὴ δοῦν. Τὸ κακὸ ὁλοένα καὶ μεγάλωνε. Ἔτσι, ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα, ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ κρυφὰ καὶ νὰ κατεβῇ στοὺς Δελφούς, ὅπου ἔμεινε στὴ στάνη τοῦ Λιάκου Ἀσπρογέρακα. Ἐκεῖ πῆγε καὶ τὴν ἀντάμωσε ὁ Λυκογιάννης.

— Ὥς πότε θὰ γυρίζουμε σὰν τὴν ἄδικη κατάρα, Λάμπρο; τοῦ παραπονέθηκε ἐκείνη. Ἐσὺ ληστής, ἐγὼ ἀποδιωγμένη ἀπὸ φίλους καὶ συγγενεῖς. Μὰ δὲν μὲ νοιάζει γιὰ μένα. Μονάχα ἐσένα συλλογιέμαι, γιὰ σένα πονῶ!

»Ὤ, νὰ μπορούσαμε νὰ φτιάξουμε τὴ ζωή μας! Νὰ μπορούσαμε νὰ ξαναγίνουμε ἄνθρωποι...

Πῆρε ὁ ἀρχιληστὴς τὰ χέρια της στὰ δικά του καὶ τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Νἄξερες πόσο τὸ λαχταρῶ αὐτό! ἀποκρίθηκε. Ὅταν ἀκόμη ἤσουν στὴ φυλακή, κατέβηκα μιὰ νύχτα στὴν Ἄμφισσα γιὰ νὰ πιάσω αἰχμαλώτους τοὺς χωροφύλακες. Ἂν τὰ κατάφερνα, θὰ ζητοῦσα ἀμνηστία μαζὶ μὲ τὰ παλληκάρια μου. Καταλαβαίνεις; Ἀπὸ τοὺς σαράντα ἀνθρώπους ποὺ εἶχα μαζί μου, δὲ μοῦ ἔμειναν παρὰ μονάχα δυό. Ἄλλοι σκοτώθηκαν, ἄλλοι πιάστηκαν κι' ἄλλοι πῆγαν μὲ τὸν Νταβέλη ἢ τὸν Κακαράπη. Ἐγὼ πιὰ δὲν τοὺς κάνω. Θέλω νὰ παρατήσω τὸ κλαρὶ καὶ τὰ αἵματα.

Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. Ὁ Λυκογιάννης εἶχε βαρεθῆ τὴ ληστρικὴ ζωή, εἶχε βαρεθῆ τὸ κυνῆγι ποὺ τοῦ ἔκαναν. «Ὀλίγοι λησταὶ ἐπέζησαν —γράφει παλαιὸς χρονικογράφος— τοῦ γενικοῦ κυνηγίου τούτου. Φοβερά τις ὅμως συμμορία, ἐκ τριῶν συγκροτουμένη ἐματαίωσε πᾶσαν καταδίωξιν, κραταιὰ δ' ἐνέμενεν ἐν τοῖς κρημνοῖς τοῦ Παρνασσοῦ. Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Λυκογιάννου, ὅστις ἦτο υἱὸς δημάρχου, καὶ τῶν ἑταίρων αὐτοῦ, διὰ τοὺς ὁποίους ἀμοιβὴ μείζων προεκηρύχθη ἐπὶ θανατώσει αὐτῶν. Ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ δοκιμάσῃ τὴν κατάκτησιν αὐτῆς». Πραγματικὰ ὁ Λυκογιάννης εἶχε παρατήσει τὴ Γκιώνα γιὰ νὰ λημεριάσῃ στὸν Παρνασσό. Ἀπὸ κεῖ πάνω, παράγγειλε στὴν Ἀγγέλω, ὅτι σχεδιάζει κάποια δουλειά.

— Ἂν τὴ πετύχω, τῆς μήνυσε, θὰ κατεβῶ νὰ σ' ἀνταμώσω μέρα μεσημέρι ὅπου κι' ἂν βρίσκεσαι.

»Ἂν δὲν τὰ καταφέρω ὅμως, τότε θὰ κλάψῃ ἡ μάνα τὸ παιδὶ καὶ τὸ παιδὶ τὴ μάνα...

Τρόμαξε ἡ Ἀγγέλω μ' ἐκεῖνο τὸ μήνυμα καὶ περίμενε μὲ τὴ ψυχὴ στὸ στόμα νὰ δῇ τὸ ἀποτέλεσμα. Τί νὰ εἶχε ἄραγε στὸ μυαλό του ὁ Λάμπρος; Ποιὰ ἦταν ἡ «σπουδαία δουλειὰ» ποὺ ἑτοίμαζε; Τὴν ἐξήγησι μᾶς τὴ δίνει πάλι ὁ ἴδιος χρονικογράφος: «Ἡμέραν τινὰ —ἀναφέρει— ὁ βασιλεὺς Ὄθων ἐπισκεπτόμενος τὰ πέριξ τῶν Δελφῶν, ἐκάθητο ἐπὶ χλόης, παρ' ἑαυτῷ ἔχων τὰ μέλη τῆς Ἀντιβασιλείας, πέριξ ὁμηρικοῦ δείπνου ἐπὶ τραπέζης σχηματιζομένης ἐκ χλωρῶν κλάδων, ὅτε παρουσιάσθη ἐνώπιον αὐτοῦ νεανίας ἐνδεδυμένος καὶ πάνοπλος ὡς παλληκάρι. Δασὺς καὶ εὐρὺς μύσταξ ἐκάλυπτε τὰ χείλη αὐτοῦ, εὐμεγέθης δὲ μάχαιρα κυνηγετικὴ καὶ δύο μικραὶ πιστόλαι ἐστόλιζαν τὸ σελάχι αὐτοῦ...»

Ὁ ἄγνωστος πλησίασε τὸ βασιλέα.

Κι' ἐνῶ ὅλοι οἱ παριστάμενοι —αὐλικοὶ καὶ χωροφύλακες— τὸν κυττοῦσαν μ' ἔκπληξι, αὐτὸς λύγισε τὸ ἕνα γόνατο καὶ μὲ φωνὴ σταθερὴ τοῦ εἶπε:

— Βασιλιᾶ! Ὑποσχέθηκες νὰ δώσῃς ἀμοιβὴ σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ σταθῇ ἄξιος νὰ σοῦ φέρῃ τὸ κεφάλι μου. Νά, λοιπόν, σοῦ τὸ φέρνω τώρα ὁ ἴδιος!

»Ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή, πίστευα πὼς μποροῦσα νὰ βρῶ στὴ ζωὴ τοῦ ληστῆ, δουλειὰ ποὺ ν' ἀξίζῃ τὴ δύναμί μου. Τὸ ἴδιο πίστευαν κι' οἱ σύντροφοί μου. Μὰ γελαστήκαμε. Γελαστήκαμε ἄσχημα καὶ τώρα ἀπὸ σένα περιμένουμε νὰ μᾶς φωτίσῃς καὶ νὰ μᾶς δώσῃς χάρι. Ἂν τὸ θελήσῃς ἐσύ, θὰ ξαναγίνουμε ἄνθρωποι καὶ θὰ ὑπηρετήσουμε τὴν πατρίδα μας στὸ πρόσωπό σου...

Ὁ Ὄθων ἦταν τότε ἀκόμη ἀνήλικος. «Ἀκούσας τοὺς ὑπερηφάνους λόγους τοῦ ληστοῦ, ἐστράφῃ πρὸς τὸν ἀντιβασιλέα Ἀρμανσμπεργκ, ζητῶν ἄμεσον τὴν συναίνεσίν του, πρόθυμος νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα εἰς τὸ γενναῖον παλληκάρι καὶ μεταμορφώσῃ ἴσως διὰ τούτου παλαιὸν κλέφτην εἰς πολίτην ἔντιμον καὶ εἰρηνικόν. Μία ἐκ καρδίας ἐξερχομένη λέξις ἤθελε νὰ κατακτήσει τὸν ὀρεσίβιον ἄνδρα καὶ μετά τινας ὥρας οἱ σύντροφοι αὐτοῦ ἤθελον ταχθῆ ὑπὸ τὴν πειθαρχίαν τῶν νόμων. Ἀλλ' ἡ λέξις δὲν ἐλέχθη...»

Ὁ Ἀρμανσμπεργκ ἀποκρίθηκε πὼς θὰ ἐξέταζε τὴν ὑπόθεσι καὶ ὅτι αὐτὸς καὶ μόνο θ' ἀποφάσιζε γιὰ τὴν τύχη του.

— Δὲ πιστεύω ὅτι λὲς τὴν ἀλήθεια, τοῦ εἶπε στὸ τέλος κυττάζοντάς τον ὕποπτα. Ἂν ἐπιθυμῇς πραγματικὰ νὰ σοῦ δοθῇ ἀμνηστία, πρέπει νὰ μᾶς τ' ἀποδείξῃς. Παραδώσου στοὺς χωροφύλακες τώρα ἀμέσως καὶ θὰ πειστῶ...

Ὁ ληστὴς ἔκανε ἕνα βῆμα μπροστά.

— Ὁρίστε τὰ χέρια μου! ἀπάντησε μὲ φωνὴ ποὺ δὲν ἔτρεμε διόλου. Σᾶς τὰ παραδίνω γιὰ νὰ τοὺς περάσετε τὰ σίδερα καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ κρατήσετε τὸ λόγο σας...

Μὰ ὁ κακὸς ἐκεῖνος Βαυαρὸς δὲν τὸν κράτησε.

Μόλις ὁ ληστὴς βρέθηκε δεμένος καλά, ἄρχισε νὰ τὸν σαρκάζῃ μὲ τὸ χειρότερο τρόπο.

Τοῦ κάκου ὁ Ὄθων τὸν παρακάλεσε ν' ἀλλάξῃ ὄχι μόνο τὸ ὕφος του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόφασί του καὶ νὰ δώσῃ τὴ συγκατάθεσί του γιὰ τὴ χάρι ποὺ ζητοῦσε ὁ ληστής. Ὁ Ἀρμανσμπεργκ ἐξακολουθοῦσε τὰ ἴδια. Ὥσπου ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ πρόσφερε τὸ κεφάλι του στὸ βασιλέα καὶ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Θύμιο Λυκογιάννη, βρῆκε κάποια στιγμὴ τὴν εὐκαιρία καὶ δραπέτευσε.

Αὐτὸ ἦταν. Ὁ ἀρχιληστὴς ξανάφτιαξε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴ συμμορία του κι' ἔγινε ὁ φόβος κι' ὁ τρόμος τῆς Ρούμελης. Κάπου πέντε χρόνια ἔσφαζε, ἔκαιγε καὶ κατέστρεφε. Μαζί του κι' ἡ Ἀγγέλω τοῦ Λιάκουρα.

Ὕστερα πῆρε τοὺς συμμορίτες του καὶ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε καὶ πέρασε — αὐτὸ εἶναι βέβαιο — στὴ Θεσσαλία ποὺ τὴν κατεῖχαν ἀκόμη τότε οἱ ξένοι. Κι' ἀπὸ τότε δὲν ξανακούστηκε πιὰ πουθενὰ τ' ὄνομά τους...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

—Δὲν εἶμαι τὸ δημαρχόπουλο, τῆς εἶπε ὁ Λάμπρος. Εἶμαι ἕνας ληστής, ὁ Θύμιος Λυκογιάννης...

Ὅλα γιά τή Μαίρη

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ἦταν γεμᾶτα ἀπ' τὰ λουλούδια τοῦ ἀγροῦ, ἀπ' τὰ μικρὰ ἐκεῖνα γαλάζια καὶ μωβ λουλούδια, ποὺ φυτρώνουν ξένοιαστα, ὅπου τύχη. Τραβοῦσε μὲ τὸ μπουκέτο της, ἀκολουθῶντας τὴν ὄχθη τοῦ μικροῦ ποταμοῦ, καὶ τραγουδῶντας, μέσ' στὸ φθινοπωρινὸ πρωϊνό, εὐτυχισμένη. Ἔξαφνα, φύσηξε ἕνας δυνατὸς ἀέρας καὶ τῆς ἅρπαξε ἀπ' τὸ χαριτωμένο κεφάλι της τὸ ψάθινο καπέλλο. Τότε, ἀπ' τὴν ἄλλη ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ἀκούστηκαν τρανταχτὰ γέλια:

— Στάσου, θὰ τὸ πιάσω ἐγὼ ἀπ' τὸ νερό!...

Ἡ Μαίρη σήκωσε τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της καὶ κύτταξε ἀπέναντι. Εἶδε ἕναν ψηλὸ ἄντρα, μὲ γκρίζα ροῦχα, μ' ἕνα μικρὸ σκοῦφο στὸ κεφάλι κι' ἕνα μπαστοῦνι στὸ χέρι. Ὁ ἄγνωστος προσπαθοῦσε νὰ σταματήση τὸ ψάθινο καπέλλο, γιὰ νὰ μὴ τὸ παρασύρη πιὸ μακρυὰ τὸ ρεῦμα, ποὺ ἦταν δυνατό. Μὰ δὲν τὸ κατάφερε καὶ τὸ καπέλλο ὅλο κυλοῦσε ἀνάλαφρα σὰν κίτρινο πουλί. Τέλος, ἕνα μικρὸ κῦμα τοῦ ποταμοῦ, τὸ πέταξε πρὸς τὴν ὄχθη, ἀνάμεσα σὲ κάτι θάμνους. Ἔτσι, ὁ ἄγνωστος ἔτρεξε γρήγορα καὶ τὸ πῆρε.

— Νάτο! φώναξε θριαμβευτικά. Πῶς νὰ σοῦ τὸ δώσω;

— Προχώρησε, φώναξε ἡ κοπέλλα. Παρακάτω εἶναι ἡ γέφυρα. Θὰ σὲ περιμένω ἐκεῖ.

— Τώρα δὲν εἶμαι πια ἰδιότροπη, τοῦ εἶπε ἡ Μαίρη.

Σὲ λίγο, ὀρθὴ στὴ μικρὴ γέφυρα, ἡ Μαίρη τὸν εἶδε νὰ τὴν πλησιάζη: ἔμοιαζε μὲ μιγάδα, μὲ τὰ μαῦρα μάτια καὶ τὰ μαῦρα μαλλιὰ καὶ τὰ κόκκινα χείλη. Ὅταν πῆγε κοντά της, ἄνοιξε τὰ χέρια του καὶ φώναξε μὲ χαρά:

— Ἐσύ 'σαι, Λουκία;

Ἂν δὲν τὸν ἔσπρωχνε ἀπὸ πάνω της, σίγουρα θὰ τὴ φιλοῦσε. Ἅρπαξε τὸ καπέλλο της ἀπ' τὰ χέρια του κι' ἄρχισε νὰ τρέχη. Ἐκεῖνος τὴν κυνήγησε. Ἔπαιζαν σὰ μικρὰ παιδιά, προσπαθῶντας ὁ ἕνας νὰ φτάση τὸν ἄλλο. Ἡ Μαίρη ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη ἀπ' τὸ τρέξιμο κι' ἀπ' τὸ φόβο. Τὴ φώναξε Λουκία! Γιὰ ποιὸ λόγο, ἄραγε; Ὁ ἄγνωστος τὴν ἔφτασε, τὴν ἅρπαξε στὰ χέρια του, τὴν ἔσφιξε πάνω του καί, τέλος, τὴν ἔρριξε πάνω στὰ χόρτα. Ἔβλεπε τὸ πρόσωπό της ὕστερ' ἀπὸ δέκα χρόνια, ποὺ ἔλειπε ἀπ' τὴν πατρίδα του, καὶ ξανάβρισκε τὰ ἴδια γαλανὰ μάτια, τὶς ἴδιες μποῦκλες, τὸ ἴδιο θελκτικὸ πρόσωπο.

— Λουκία! Τί γίνεσαι;

— Μὲ λένε Μαίρη, ἀπάντησε ἡ νέα. Ἡ Λουκία εἶναι ἡ ἀδελφή μου...

— Εἶσαι ἡ Μαίρη! εἶπε ὁ ἄλλος. Εἶσαι ἐκεῖνο τὸ κοριτσάκι, ποὺ ἄφησα πρὶν ἀπὸ τόσα χρόνια, ποὺ ἦταν ὅλο καπρίτσια καὶ ποὺ τὰ ἤθελε ὅλα δικά του;

— Τώρα δὲν εἶμαι πιὰ ἰδιότροπη, τοῦ εἶπε ἡ Μαίρη.

Ἔπειτα, χαμογελῶντας, τὸν ρώτησε:

— Ἐσένα πῶς σὲ λένε;

— Ρενὲ Μερσιέ! Δὲ μὲ θυμᾶσαι;...

— Μὰ ἐσὺ εἶσαι κατάμαυρος! Ποῦ νὰ σὲ γνωρίσω! Μοιάζεις σὰ μιγάς! Στὴν Ἀφρικὴ πῆρες αὐτὸ τὸ χρῶμα; Ἔλα, τώρα θὰ σὲ πάω στὴ Λουκία, θὰ εὐχαριστηθῆ πολύ, ποὺ θὰ σὲ δῆ. Δὲν ἔλεγε τίποτα ποτέ της, μὰ ξέρω πῶς σὲ περίμενε...

Ναί, ἡ Λουκία δὲν ἔλεγε τίποτα, ἀκόμα κι' ὅταν πέθανε ἡ μητέρα τους καὶ εἶχε μείνει μόνη της μαζὶ μὲ τὴν ἰδιότροπη Μαίρη. Θἄπαιζε τώρα τὸ ρόλο τῆς μητέρας καὶ θὰ φρόντιζε ἐκείνη καὶ γιὰ τὶς δυό. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἔκανε τὴ ράφτρα γιὰ νὰ ζοῦν καὶ πάντα εἶχε τὴν ἐλπίδα πώς, μιὰ μέρα, ὁ Ρενὲ θὰ γύριζε πίσω στὴν πατρίδα. Εἶχε φύγει, δέκα χρόνια πρίν, γιὰ τὸ Βελγικὸ Κογκό, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ κερδίση λεφτὰ καὶ νὰ ξαναγυρίση νὰ παντρευτῆ τὴ Λουκία, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε. Στὴν ἀρχή, τῆς ἔγραφε τακτικά, ἔπειτα τὰ γράμματά του ἀραίωσαν καί, στὸ τέλος, ἔπαψαν ἐντελῶς. Καὶ ἡ Λουκία εἶχε γεράσει κατὰ δέκα χρόνια. Πότε-πότε ἔκλαιγε κρυφά, καὶ φώναζε στὸν ὕπνο της τ' ὄνομά του. Τὸν ἀγαποῦσε πάντα μὲ τὴν ἴδια θέρμη.

Ἡ Λουκία τώρα στεκόταν στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, φορῶντας τὴν ποδιά της, μὲ μάτια κάπως ἄτονα, μὲ χείλη χλωμὰ καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά της μαζεμένα σὲ κότσο. Τὸν γνώρισε ἀμέσως κι' ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ κραυγή. Ἔπειτα, ἔτρεξε κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του, κλαίοντας.

★

Ὁ Ρενὲ πήγαινε τώρα κάθε μέρα στὸ σπίτι τους καὶ φώναζε ἀπὸ μακρυὰ τὴ Μαίρη, γιατὶ αὐτὸ τ' ὄνομα τοῦ ἄρεσε πιὸ πολύ. Ἂν ἡ Μαίρη βρισκόταν στὸν κάμπο, τότε καθόταν κοντὰ στὴ Λουκία καὶ μιλοῦσε ἥσυχα γιὰ τὶς δουλειές του. Ὡστόσο, ἂν καὶ κουβέντιαζε μὲ τὴ Λουκία, ἡ σκέψι του πετοῦσε στὴν ἄλλη ἀδελφή, τὴ Μαίρη. Κι' ὅταν ἐκείνη ἐρχόταν, μικροκαμωμένη, λεπτή, χαριτωμένη, μὲ τὰ χέρια γεμᾶτα λουλούδια, μὲ τὰ φωτεινὰ μάτια της, ἦταν σὰ νἄμπαινε ἡ χαρὰ μέσα στὸ σπίτι.

— Δὲ μοῦ λές, δεσποινὶς Ἄτακτη, τῆς ἔλεγε ὁ Ρενέ, πειράζοντάς την, ἄφησες πάλι τὸ ψάθινο καπέλλο σου νὰ πέση στὸ ποτάμι;

— Μάλιστα, κύριε μιγάδα! τοῦ ἀπαντοῦσε χαμογελῶντας. Κι' αὐτὴ τὴ φορά, βρέθηκε ἕνας πολὺ-πολὺ ὡραῖος νέος, ποὺ ἔπεσε στὸ ποτάμι καὶ μοῦ τὄφερε, ἀφοῦ ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι σὰν ἱππότης!...

Κι' ἡ Μαίρη ἔσκαγε στὰ γέλια.

— Εἶσαι τὸ πιὸ τρομερὸ κορίτσι ποὺ γνώρισα στὴ ζωή μου! ἔλεγε ἐκεῖνος. Εἶσαι ἕνα παιδί!...

— Καὶ βέβαια εἶναι παιδί! ἀπαντοῦσε ἡ Λουκία. Ἐγὼ ἤμουνα πιὸ φρόνιμη στὰ χρόνια της. Τὸ θυμᾶσαι, Ρενέ; Τώρα πιὰ ὅμως γέρασα! πρόσθετε σὰ νὰ περίμενε κάποια διαμαρτυρία ἐκ μέρους του.

★

Μιὰ ἡμέρα, ξαφνικά, τὰ τραγούδια, τὰ γέλια καὶ οἱ περίπατοι τῆς χαριτωμένης Μαίρης ἔπαψαν. Τώρα, τὶς περισσότερες ὧρες ἔμενε στὸ σπίτι, βοηθῶντας τὴ Λουκία στὴν κουζίνα, ἢ καθόταν ὅλο μόναχη καὶ σκεφτική. Κι' ὅταν ἐρχόταν ὁ Ρενέ, ἡ Μαίρη ἔφευγε..

— Μὰ τί ἔχει; ρωτοῦσε ἐκεῖνος ἀνήσυχος. Μήπως τὴν πρόσβαλα; Γιὰ ποιὸ λόγο δὲ μοῦ μιλάει; Γιατί μοῦ φέρνεται τόσο ἐχθρικά;

Ἡ Λουκία δὲν ἔλεγε τίποτα, τὰ μάτια της ὅμως ἔπαιρναν μιὰ ἔκφρασι θλιμμένη. Κι' ἔσκυβε τὸ κεφάλι. Ἕνα βράδυ, περνῶντας ἀπ' τὴν κάμαρα τῆς ἀδελφῆς της, τὴν ἄκουσε ποὺ ἔκλαιγε. Μπῆκε μέσα, πλησίασε στὸ κρεβάτι της, κι' ἀφοῦ τῆς χάϊδεψε τὰ μαλλιά, τῆς εἶπε γλυκά:

— Μαίρη μου, μὴν κλαῖς! Εἶσαι τὸ κορίτσι ποὺ τὰ θέλει ὅλα κο κανένας δὲν πρέπει νὰ σοῦ ἀρνιέται τίποτα. Ἡ Λουκία σου, εἶναι μητέρα σου καὶ ἡ ἀδελφή σου μαζί, καὶ ξέρει νὰ θυσιάζεται...

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ βράδυ, ἡ Λουκία καθόταν μαζὶ μὲ τὸ Ρενέ, ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι.

— Ρενέ, τοῦ εἶπε, ἐσὺ ἀγαπᾶς τὴ Λουκία, ὅπως ἦταν πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια. Σήμερα, ἡ Λουκία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εἶναι ἡ Μαίρη. Μὴ λὲς τίποτα. Τὸ ξέρω, εἶσαι τίμιος καὶ κρατᾶς τὸ λόγο σου, μὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ λίγο γιὰ μιὰ γυναίκα. Ἔπειτα κουράστηκα νὰ σὲ περιμένω τόσα χρόνια. Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ ξαναρχίσω τώρα μιὰ καινούργια ζωή. Καλὰ εἶμαι ὅπως εἶμαι τώρα, μὲ τὴν κουζίνα μου, τὰ ραψίματά μου καὶ τὸ χτῆμα μου. Ρενέ, παντρέψου τὴ Μαίρη!

Ὁ Ρενὲ διαμαρτυρήθηκε στὴν ἀρχή, ἀλλ' ἄτονα, κι' ὅταν στὸ τέλος δέχτηκε, κύτταξε στὰ μάτια τὴ Λουκία, γιὰ νὰ δῆ ἂν πονοῦσε.

— Μὴ φοβᾶσαι, Ρενέ, δὲν ὑποφέρω! τοῦ εἶπε. Μιὰ γρηὰ γυναίκα ὑποφέρει ποτέ;...

Τῆς φίλησε τὸ χέρι μ' εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸ μεγάλο δῶρο ποὺ τοῦ ἔκανε, δίνοντάς του τὴ Μαίρη. Κι' ὅταν ἔφυγε ὁ Ρενέ, σήκωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανό, σὰ νὰ ἤθελε νὰ εὐχαριστήση τὸ Θεό. Ἀπ' τὸ κατῶφλι της, ἡ Λουκία τὸν παρακολουθοῦσε, ὥσπου σιγὰ-σιγὰ ὁ Ρενὲ χάθηκε στὸν ὁρίζοντα...

ΜΑΡΣΕΛ ΛΕΡΜΠΙΕ

Ὁ καρκίνος στά ἔντερα

Τὰ συμπτώματα καὶ ἡ θεραπεία του

Ο καρκίνος τῶν ἐντέρων προσβάλλει κυρίως τοὺς ἄνδρες. Στὶς γυναῖκες εἶναι σπανιώτερος. Ἐμφανίζεται συνήθως μετὰ τὰ 50. Δὲν ἀποκλείεται, ὅμως, νὰ ἐμφανιστῆ καὶ σὲ πολὺ μικρότερη ἡλικία.

Ὁ καρκίνος τῶν ἐντέρων μπορεῖ νὰ ἐντοπισθῆ σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ παχέος ἐντέρου. Οἱ κυριώτερες ἐκδηλώσεις του, εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Ὁ καρκῖνος τοῦ ἀπηυθυσμένου. Ἐμφανίζεται συνήθως μετὰ τὰ 45. Ἡ κυριώτερη ἐκδήλωσί του εἶναι μία μετρία αἱμορραγία κατὰ ἢ μετὰ τὴν ἀποπάτησι. Ἄλλα συμπτώματα εἶναι ἡ δυσκοιλιότης ἢ ἀντίθετα ἡ διάρροια, μιὰ προοδευτικὴ ἀπίσχνανσι, χωρὶς προφανῆ αἰτία, πόνοι διάσπαρτοι στὴν περιοχὴ τοῦ ἀπηυθυσμένου, κλπ.

Ὅσο πιὸ γρήγορα γίνη ἡ διάγνωσι καὶ ἡ καταπολέμησι αὐτοῦ τοῦ καρκίνου, τόσο μεγαλύτερες πιθανότητες θεραπείας ὑπάρχουν.

2) Ὁ καρκῖνος τῆς σιγμοειδοῦς καμπῆς. Τὸ συνηθέστερο σύμπτωμα αὐτοῦ τοῦ καρκίνου, εἶναι ἡ δυσκοιλιότης, ποὺ ἐντείνεται μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου. Ἡ δυσκοιλιότης αὐτὴ προκαλεῖ ὀδυνηροὺς κωλικοὺς καὶ μπορεῖ νὰ φτάση μέχρι τελείας ἐμφράξεως, ὁπότε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξέλθουν οὔτε περιττώματα, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀέρια.

Ἡ αἱμορραγία σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ἐμφανίζεται σπανιώτατα. Τὸ καρκίνωμα ἐδῶ, ἀντὶ νὰ εἶναι μαλακὸ καὶ νὰ αἱμάσση, ὅπως στὸν καρκῖνο τοῦ ἀπηυθυσμένου, ἐκτείνεται μὲ τὴ μορφὴ σκληροῦ δακτυλίου, ποὺ περισφίγγει ὁλοένα καὶ περισσότερο τὴ σιγμοειδῆ καμπή.

3) Ὁ καρκῖνος τοῦ τυφλοῦ ἐντέρου. Τὸ κυριώτερο σύμπτωμά του εἶναι ἡ διάρροια, ποὺ προκαλεῖ ταχύτατα ἀπίσχνανσι καὶ ἀναιμία.

Ὁ ἀσθενὴς αἰσθάνεται ἐπίσης πόνους στὸ δεξιὸ μέρος τῆς κοιλιᾶς. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπαραίτητο.

Ὁ καρκῖνος τῶν ἐντέρων, ἂν ὁ ἀσθενὴς δὲν ὑποβληθῆ ἐγκαίρως στὴν κατάλληλη θεραπευτικὴ ἀγωγή, ἐξελίσσεται ταχύτατα καὶ προκαλεῖ δυσάρεστες ἐπιπλοκὲς (ὅπως εἶναι ἡ ἔμφραξι τῶν ἐντέρων, στὴν περίπτωσι τοῦ καρκίνου τῆς σιγμοειδοῦς καμπῆς). Εἰδικώτερα, ὁ καρκῖνος τοῦ ἀπηυθυσμένου ἔχει τὴν τάσι νὰ ἐξαπλώνεται καὶ στὰ γειτονικὰ ὄργανα: προστάτη, οὐροδόχο κύστι, ἱερὸν ὀστοῦν. Ἐπηρεάζει ἐπίσης τὰ γειτονικὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα, καθὼς καὶ τὰ νεῦρα καὶ γι' αὐτὸ οἱ πόνοι ποὺ προκαλεῖ εἶναι ἀφόρητοι.

Ὁ καρκῖνος τοῦ τυφλοῦ ἐντέρου, ἐξ ἄλλου, κάνει μεταστάσεις σ' ὅλο τὸν ὀργανισμὸ διὰ μέσου τῶν λυμφατικῶν ἀγγείων καὶ τῶν ἀρτηριῶν, ποὺ μεταφέρουν μικρὰ ὑπολείμματα καρκινωδῶν κυττάρων καὶ δημιουργοῦν ἔτσι νέες ἑστίες. Μιὰ ἀκόμη ἐπιπλοκὴ αὐτοῦ τοῦ καρκίνου, εἶναι ἡ μόλυνσι, ποὺ προκαλεῖ τὸ σχηματισμὸ ἀποστημάτων γύρω στὸν καρκινώδη ὄγκο.

Ἡ θεραπεία τοῦ καρκίνου τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος εἶναι δυνατὴ μόνο ἐφ' ὅσον γίνη ἐγκαίρως ἡ διάγνωσί του. Ἡ ἐγχείρησι μπορεῖ νὰ ἀποδώση καλὰ ἀποτελέσματα, ὑπὸ τὶς ἀκόλουθες πέντε προϋποθέσεις:

α) Ἡ γενικὴ κατάστασι τοῦ ἀσθενοῦς πρέπει νὰ εἶναι καλή.

β) Ὁ καρκινώδης ὄγκος πρέπει νὰ εἶναι μικρός.

γ) Οἱ διακλαδώσεις του δὲν πρέπει νὰ ἔχουν φτάσει στὰ γειτονικὰ ὄργανα.

δ) Πρέπει ὁ καρκινώδης ὄγκος νὰ μπορῆ νὰ ἀφαιρεθῆ στὸ σύνολό του, χωρὶς νὰ προκληθοῦν ἀνεπανόρθωτες βλάβες στὸν ὀργανισμό.

ε) Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν μεταστάσεις.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι, καλὰ ἀποτελέσματα μπορεῖ ν' ἀποδώση κι' ἡ ἀκτινοθεραπεία, ὅταν ὁ καρκῖνος βρίσκεται στὸ πρῶτο στάδιο τῆς ἐξελίξεώς του. Στὴν περίπτωσι αὐτή, χρησιμοποιοῦνται ἀκτῖνες ποὺ δὲν εἶναι πολὺ διεισδυτικές, ἀλλ' ἔχουν μεγάλη καταστρεπτικὴ ἐπίδρασι.

Ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι, προκειμένου γιὰ τὸν καρκῖνο τοῦ ἀπηυθυσμένου, γίνεται σὲ δυὸ χρόνους. Δημιουργεῖται πρῶτα ἕνας τεχνητὸς πρωκτὸς στὴν περιοχὴ τῶν λαγόνων. Γίνεται κατόπιν ἡ ἐγχείρησι στὸ ὀρθὸν ἔντερον καὶ ἀφαιρεῖται ὁ καρκινώδης ὄγκος. Δυὸ ἐνδεχόμενα εἶναι τότε δυνατά. Ἢ ὁ μῦς τοῦ πρωκτοῦ ἔχει προσβληθῆ ἀπὸ τὸν καρκῖνο, ὁπότε ὁ τεχνητὸς πρωκτὸς τῶν λαγόνων παραμένει ὁριστικός. Ἢ δὲν ἔχει προσβληθῆ, ὁπότε ὁ χειροῦργος κλείνει τὸν τεχνητὸ πρωκτό, ποὺ εἶναι πιὰ περιττός, ἀφοῦ ὁ ἀσθενὴς μπορῆ ν' ἀποπατῆ ἀπὸ τὴν κανονικὴ ὁδό.

Ὅταν ἡ διάγνωσις γίνη ἐγκαίρως, ἡ ἀκτινοθεραπεία μπορεῖ νὰ προλάβη τὴν ἐγχείρησι.

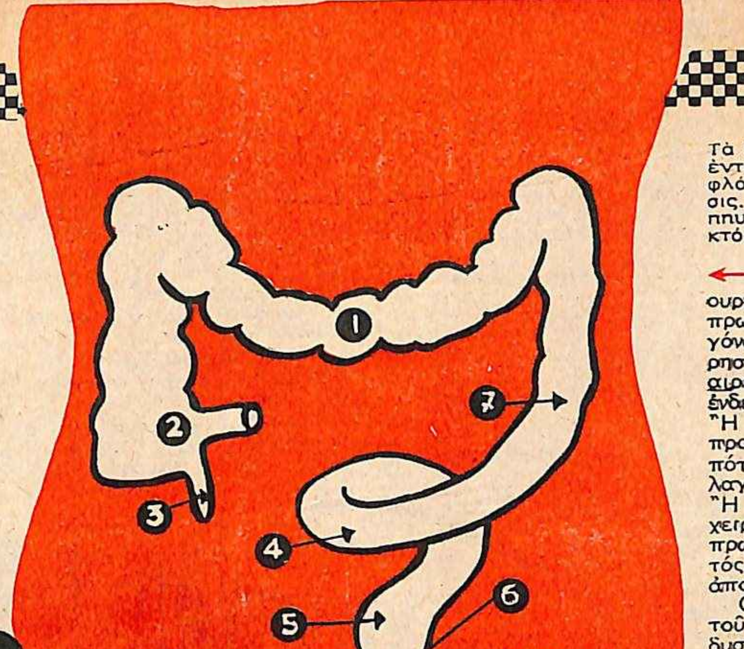

Τὰ διάφορα τμήματα τοῦ παχέος ἐντέρου 1) Ἐγκάρσιον. 2) Τυφλόν. 3) Σκωληκοειδὴς ἀπόφυσις. 4) Σιγμοειδὴς καμπή. 5) Ἀπηυθυνόμενον ἢ ὀρθόν. 6) Πρωκτός. 7) Ἀριστερὸν τμῆμα τοῦ παχέος ἐντέρου.

Οἱ ἐγχειρήσεις στὴν περιοχὴ τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος εἶναι δυσχερέστατες καὶ ἀποτελοῦν προνόμιο ὡρισμένων βιρτουόζων τοῦ νυστεριοῦ.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν χειρουργικῶν ἐπεμβάσεων αὐτῆς τῆς μορφῆς, ὅπως δείχνουν οἱ στατιστικὲς ὅλων τῶν χωρῶν, εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

Θάνατοι κατὰ τὴν ἐπέμβασι ἢ μερικὲς ἡμέρες ἔπειτα ἀπ' αὐτὴν 25 — 40 %.

Καλὰ ἀποτελέσματα ποὺ διατηροῦνται καὶ μετὰ τὴν παρέλευσι πενταετίας ἀπὸ τὴν ἐγχείρησι:

Γιὰ τὸ δεξιὸ τμῆμα τοῦ παχέος ἐντέρου 50 %. Γιὰ τὸ ἀριστερὸ 20 %.

Τὰ ἀποτελέσματα αὐτὰ δὲ φαίνονται ἐνθαρρυντικά. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε, ὅμως, ὅτι, πρὶν ἀπὸ εἴκοσι ἀκόμη χρόνια, ἡ θνησιμότης ἀπὸ τὶς χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ἀνερχόταν σὲ 90 %.

Σὲ περίπτωσι ποὺ ὁ καρκῖνος βρίσκεται σὲ προχωρημένο στάδιο, δὲν ἀπομένει παρὰ ἡ παρηγορητικὴ ἀγωγή, ποὺ γίνεται μὲ μικρὲς καὶ περιωρισμένης ἐκτάσεως ἐγχειρήσεις. Οἱ ἐγχειρήσεις αὐτὲς δὲν ἀποβλέπουν στὴ θεραπεία τοῦ ἀσθενοῦς, ποὺ εἶναι πιὰ ἀδύνατη, ἀλλὰ τὸν ἀνακουφίζουν προσωρινά.

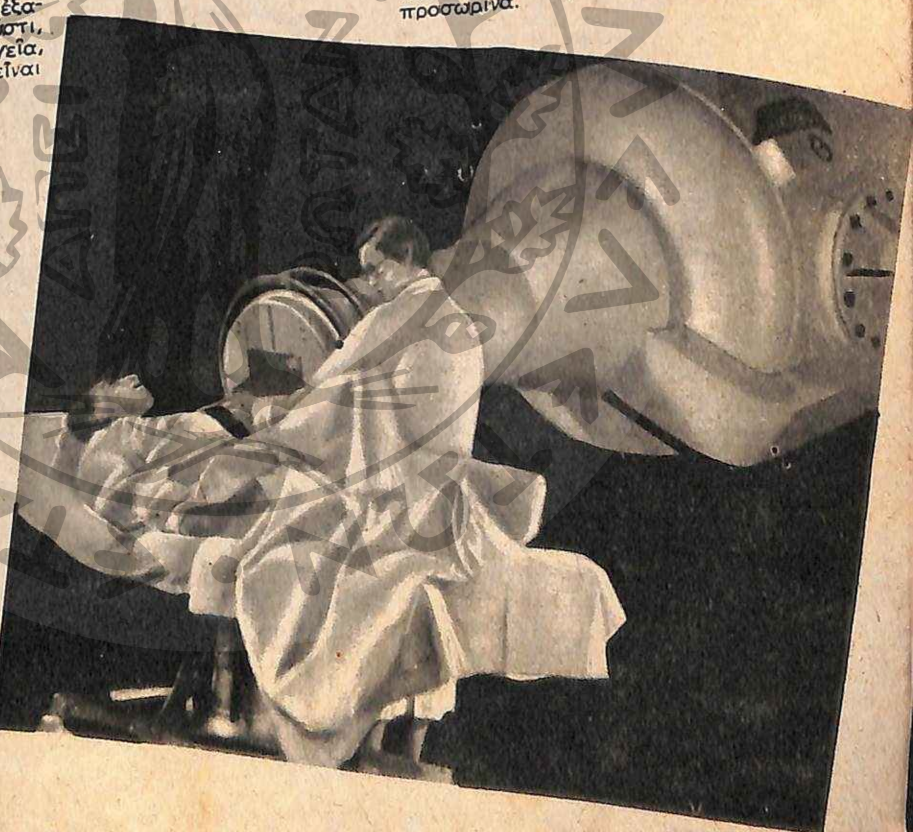

Κι' ἔπειτα ὁ δολοφόνος Τιλέκε ἔπεσε στὸ κρεββάτι του καὶ κοιμήθηκε...

Η ΝΕΑΡΗ κυρία Γκρέτα Τιλέκε τοῦ κάκου περίμενε τὸν ἄντρα της τὴ νύχτα τῆς 5ης πρὸς τὴν 6ην Αὐγούστου 1930. Ὁ Κάλιστρος — αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομά του — δὲ φάνηκε παρὰ τὸ ἄλλο πρωῒ κατὰ τὶς ὀκτώ.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι αὐτὴ τὴν ὥρα; τοῦ φώναξε θυμωμένη ἡ Γκρέτα.

— Ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μητέρας μου, τῆς ἀπάντησε.

— Κοιμήθηκες ἐκεῖ;

— Τὴ σκότωσα, ἀπάντησε ὁ Κάλιστρος.

Ἡ γυναίκα του ἔχασε τὸ χρῶμα της.

— Δὲ μπορεῖ νὰ ἔκαμες αὐτὸ τὸ ἔγκλημα! τοῦ φώναξε.

— Καὶ ὅμως, τὴ σκότωσα!

— Πῶς;... Γιατί;

— Πῆγα νὰ τὴ δῶ χτὲς τὸ βράδυ, λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Βρισκόταν στὸ κρεβάτι... Κουβεντιάσαμε. Ξαναεῖδα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της τὸν πίνακα, ποὺ τὴν παρίστανε γυμνή... Τὸ αἷμα ἀνέβηκε, ξαφνικά, στὸ κεφάλι μου καί, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, ἔβγαλα τὸ ἰνδιάνικο μαχαῖρι, ποὺ ἔχω πάντα στὴ ζώνη μου... Ἡ μητέρα μου θέλησε νὰ μοῦ τὸ πάρη... Ἤρθαμε στὰ χέρια... Ἦταν μιὰ τρομερὴ πάλη... Στὸ τέλος, τὴ χτύπησα καὶ τὴ σκότωσα.

— Κι' ἔπειτα:

— Ἔπειτα... δὲν ξέρω. Πῆγα στὸ δωμάτιο, ποὺ εἶχα πρὶν σὲ πάρω, ἔπεσα στὸ κρεβάτι κι' ἀποκοιμήθηκα... Ξύπνησα μόλις πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα κι' ἔτρεξα ἀμέσως ἐδῶ.

Ἡ Γκρέτα ἄρχισε νὰ κλαίη.

— Εἶσαι ἕνα τέρας! φώναξε στὸν ἄντρα της. Πάει τὸ σπίτι μας!... Πάει ἡ ἀγάπη μας!...

Ὁ Κάλιστρος ἔμεινε συλλογισμένος κάμποσες στιγμές. Σήκωσε ὕστερα τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου κι' ἔφτιαξε τὸν ἀριθμὸ τοῦ Ἑβραίου φίλου του Ἐμμανουὴλ Μπὲν Γκουριόν.

— Ἐσὺ εἶσαι, Ἐμμανουήλ; ρώτησε ὁ Κάλιστρος. Θέλω νὰ ξέρω ἂν θὰ παραμείνης φίλος μου ὅ,τι κι' ἂν ἔχω κάμει.

— Τί ἐρώτησι! ἀπάντησε ὁ συνομιλητής του. Μιὰ φιλία σὰν τὴ δική μας, δὲ φοβᾶται τίποτα.

— Καλά. Εἶσαι ψύχραιμος;

— Γιατί μὲ ρωτᾶς;

— Γιατὶ θέλω νὰ σοῦ πῶ πὼς σκότωσα τὴ μητέρα μου.

— Πῶς;... Αὐτὸ εἶναι τρομερό!...

— Δῶσε μου τὴ γνώμη σου. Πρέπει νὰ παραδοθῶ στὴν ἀστυνομία;

— Νομίζω πὼς εἶναι τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάμης.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ὁ Κάλιστρος Τιλέκε παρουσιάστηκε στὸ γειτονικὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα καὶ ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά του.

Ἡ μητέρα τοῦ δολοφόνου Καμίλλα Τιλέκε εἶχε ἀρχίσει τὴ σταδιοδρομία της ὡς τραγουδίστρια. Τὸ ταλέντο της ἦταν μέτριο, ἀλλ' εἶχε ἐκθαμβωτικὴ ὀμορφιὰ κι' οἱ ἄντρες τρελλαίνονταν γιὰ τὸ κορίτσι αὐτὸ τῶν δεκαοχτὼ χρόνων, μὲ τὸ ἀγαλματένιο κορμί, τὸ τριανταφυλλένιο πρόσωπο καὶ τὰ ὁλόξανθα μαλλιά...

Ὁ πρῶτος της «σοβαρὸς» φίλος ἦταν ὁ καπνοβιομήχανος Κροῦγκερ, ἕνας ἀδιόρθωτος γλεντζές, ποὺ εἶχε διπλάσια ἡλικία ἀπ' αὐτήν. Ἔζησαν κάμποσους μῆνες μαζὶ καὶ τὸ εἰδύλλιό τους θὰ συνεχιζόταν, ἂν ἡ Καμίλλα δὲν τοῦ ἀνάγγελλε μιὰ μέρα πὼς θὰ γινόταν μητέρα.

— Αὐτὸ εἶναι δυσάρεστο, τῆς ἀπάντησε. Τὰ παιδιὰ δὲ μοῦ ἀρέσουν...

— Δὲ φαντάζομαι νὰ θέλης νὰ μ' ἐγκαταλείψης σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, εἶπε ἡ Καμίλλα, ποὺ τὰ μάτια της εἶχαν πλημμυρίσει δάκρυα.

— Οὔτε τὰ παιδιά, οὔτε οἱ ἔγκυες γυναῖκες μ' ἀρέσουν, συνέχισε ὁ Κροῦγκερ. Ἐγὼ θέλω νὰ ζήσω εὐχάριστα τὴ ζωή μου. Δὲ θὰ σ' ἀφίσω, φυσικά, ἀβοήθητη. Ἀλλὰ τὸ καλύτερο ποὺ ἔχομε νὰ κάμωμε, εἶναι νὰ χωρίσωμε σὰ φίλοι.

Ἡ Καμίλλα ἔφερε στὸν κόσμο, ἀργότερα, ἕνα ἀγόρι, ποὺ τὸ ὠνόμασε Κάλιστρο, ὅπως ἦταν ἡ μάρκα τῶν τσιγάρων ποὺ ἔβγαζε ὁ Κροῦγκερ.

Μετὰ τὸν τοκετό, ἡ Καμίλλα ἄφησε τὸ θέατρο κι' ἔγινε μοδίστα. Ἀλλὰ μοδίστα περιωπῆς. Ἔρραβε μόνο τὶς γυναῖκες συγγραφέων, καλλιτεχνῶν, καθηγητῶν Πανεπιστημίου καὶ μεγάλων εὐγενῶν. Οἱ γυναῖκες τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν βιομηχάνων δὲ γίνονταν δεκτὲς στὸ κατάστημά της. Εἶχε ταὐτόχρονα διάφορες περιπέτειες. Ἕνας διάσημος ζωγράφος τὴν ἔφτιαξε γυμνὴ κι' ὁ πίνακας αὐτὸς στόλιζε τὴν κρεβατοκάμαρά της. Παντρεύτηκε κατόπιν κάποιον Νεχάουζ, ποὺ τὸν χώρισε γιὰ νὰ πάρη ἕναν τσιγγάνο, ὀνόματι Τσόσκελ, ποὺ κι' αὐτὸν ἐπίσης τὸν χώρισε.

Τὸ γυιό της δὲ φαίνεται πὼς τὸν ἀγάπησε ποτέ. Εἶχε, ὅμως, μεγάλες φιλοδοξίες γι' αὐτόν. Τὸν ἤθελε νὰ γίνη συγγραφεὺς ἢ καλλιτέχνης παγκοσμίου φήμης. Ἀλλ' ὁ νεαρὸς Κάλιστρος δὲν ἔδειξε ἐνδιαφέρον, παρὰ μόνο γιὰ τὴν ἐθνογραφία καὶ εἰδικώτερα γιὰ τοὺς ἐρυθροδέρμους τῆς Ἀμερικῆς. Σὲ ἡλικία δεκαοκτὼ χρόνων, μάλιστα, ἔπεισε τὴ μητέρα του νὰ τὸν στείλη γιὰ μερικοὺς μῆνες στὸ Μεξικό, ὅπου μελέτησε τὴ ζωὴ τῶν ἰθαγενῶν.

Γυρίζοντας ἀπὸ τὸ Μεξικό, ὁ Κάλιστρος ἀγάπησε ἕνα μαννεκὲν τῆς μητέρας του, τὴν ὄμορφη Γκρέτα, καὶ τὴν ἔκαμε γυναίκα του, παρὰ τὶς ἐπίμονες ἀντιρρήσεις τῆς Καμίλλας Τιλέκε.

Αὐτὸς ὁ γάμος ἄνοιξε μιὰ ἄβυσσο μεταξὺ μητέρας καὶ γυιοῦ. Ἡ Καμίλλα Τιλέκε ἀποπειράθηκε κάποτε νὰ στραγγαλίση τὸ παιδί, ποὺ ὁ Κάλιστρος κι' ἡ Γκρέτα ἔφεραν στὸν κόσμο. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὁ Κάλιστρος ἄρχισε νὰ βρίσκη τὴ ζωὴ τῆς μητέρας του ἀνάρμοστη καὶ ἀκόλαστη.

Ἡ Καμίλλα Τιλέκε, παρὰ τὰ σαράντα χρόνια της, διατηροῦσε πάντα τὴν παλιὰ ὀμορφιά της καὶ δὲν εἶχε πάψει ποτὲ νὰ ἔχη περιπέτειες. Τὸν τελευταῖο καιρό, μάλιστα, τὸ εἶχε παρακάμει. Ἴσως γιατὶ φοβόταν πὼς ἡ ἡμέρα τῆς παρακμῆς δὲ θ' ἀργοῦσε. Κι' ἄλλαζε κάθε τόσο τοὺς φίλους της. Συγχρόνως, δὲν τηροῦσε πιὰ οὔτε τὰ πιὸ στοιχειώδη προσχήματα. Στὸν κύκλο τῶν γνωστῶν της, ἡ ζωή της χαρακτηριζόταν ἀπ' ὅλους σὰ σκάνδαλο.

Ἔτσι, τὰ πράγματα ἔφτασαν στὴν τραγωδία τῆς αὐγουστιάτικης ἐκείνης νύχτας. Φαίνεται, ὅτι ὁ νεαρὸς Κάλιστρος ἔκαμε καφτερὲς παρατηρήσεις στὴ μητέρα του κι' ὅτι οἱ ἀπαντήσεις της ἦταν τόσο ἀδιάντροπες, ποὺ ὁ γυιός της ἔβγαλε τὸ ἰνδιάνικο ἐγχειρίδιό του, ποὺ δὲν τὸ ἀποχωριζόταν ποτὲ κι' ἄρχισε νὰ τὴ χτυπάη... Ὁ γιατρὸς ποὺ ἐξέτασε τὸ πτῶμα, μέτρησε δεκαπέντε μαχαιριές.

Τὸ δικαστήριο καταδίκασε τὸν Κάλιστρο Τιλέκε σὲ θάνατο. Ἀλλ' ἡ ποινή του μετατράπηκε σὲ ἰσόβια δεσμὰ κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες τὸν ἔκλεισαν στὸ φρενολογικὸ ἄσυλο τοῦ Μάρμπεργκ. Εἶχε καταντήσει τρελλός...

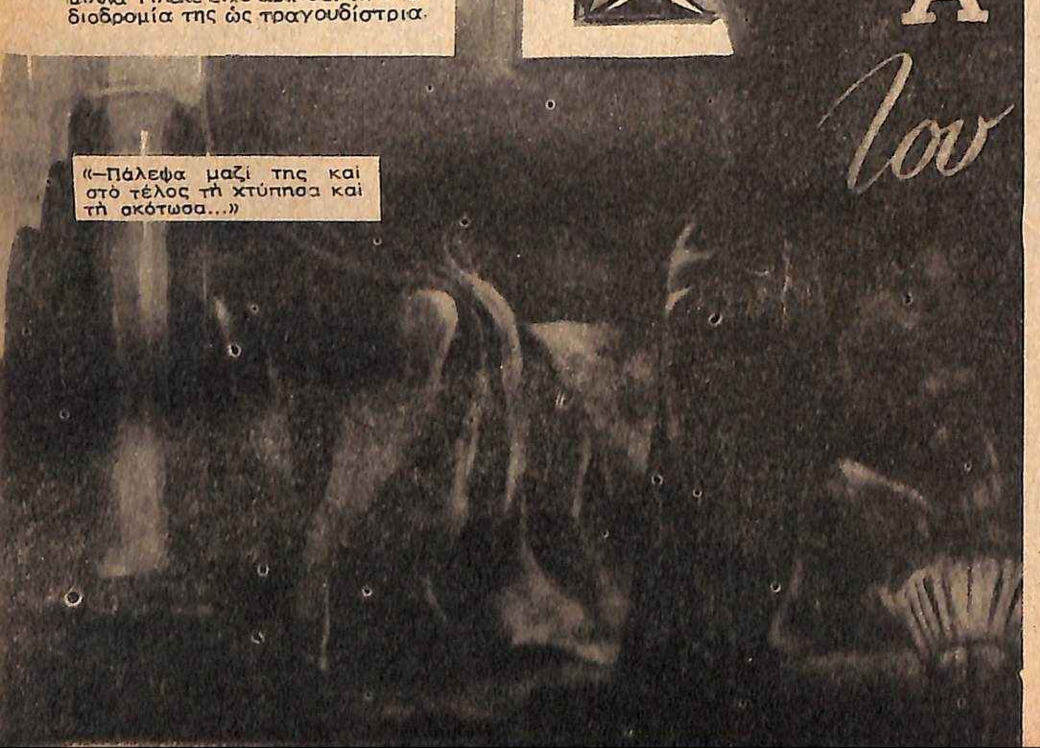

«—Πάλεψα μαζί της καὶ στὸ τέλος τὴ χτύπησα καὶ τὴ σκότωσα...»

✪✪

Μακάβρια προειδοποίησι

Ἕνας Γάλλος ἐφευρέτης ἐπενόησε ἕναν καινούργιο τύπο «καντὲρ» γιὰ αὐτοκίνητα. Ἡ πρωτοτυπία του συνίσταται στὸ ὅτι, ὅταν τὸ αὐτοκίνητο ξεπεράση τὰ 80 χιλιόμετρα, ἀντὶ γιὰ ἀριθμούς, ἐμφανίζεται στὴν πλάκα ἡ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου, μὲ τὴ φράσι: «Καὶ τώρα καλὸ εἶναι νὰ σκεφτῆς τὴν ψυχή σου».

ΟΙ ΜΠΛΕ „ΚΑΤΣΑΡΟΛΕΣ" τῶν Ἀφρικανῶν

Πῶς διαδόθηκε τὸ ραδιόφωνο στὴ Ροδεσία

Η ΙΣΤΟΡΙΑ τοῦ «σίδερου ποὺ ἁρπάζει λέξεις στὸν ἀέρα», ἄρχισε πρὸ 10 ἐτῶν περίπου. Ἕνας Ἄγγλος ἀποικιακὸς ὑπάλληλος, ὀνόματι Χάρρυ Φράνκλιν, εἶχε ἀναλάβει τότε τὴν Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν τῆς Βορείου Ροδεσίας. Ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὅμως, συνάντησε τεράστιες δυσκολίες στὸ ἔργο του.

Τὰ 96% τῶν κατοίκων τῆς ἀφρικανικῆς αὐτῆς χώρας, δὲν ἤξεραν νὰ διαβάζουν. Τὰ 90% δὲν εἶχαν ταξιδέψει ποτὲ ἔξω ἀπ' τὰ χωριά τους. Ἡ Βόρειος Ροδεσία εἶναι ἑξαπλασία σὲ ἔκτασι ἀπὸ τὴν Ἀγγλία καὶ δὲν ἔχει δρόμους. Τέλος, ὁ πληθυσμός της μιλάει πολλὲς διαφορετικὲς γλῶσσες κι' ἑκατοντάδες διαλέκτους!

Μ' αὐτές, λοιπόν, τὶς συνθῆκες, πῶς θὰ τοὺς μετέδιδε τὶς πληροφορίες του ὁ Χάρρυ Φράνκλιν; Οἱ προϊστάμενοί του, ὅταν τοὺς ζήτησε μιὰ συμβουλή, τοῦ ἀπάντησαν νὰ τὰ βγάλη πέρα ὅπως μποροῦσε...

Ἡ μόνη πρακτικὴ λύσι ἦταν οἱ ραδιοφωνικὲς ἐκπομπές. Ναί, ἀλλὰ πῶς ν' ἀγοράσουν ραδιόφωνα οἱ ἰθαγενεῖς ἀγρότες, ποὺ κέρδιζαν περὶ τὶς 5 χάρτινες λίρες τὸ μῆνα; Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ὁ Φράνκλιν πῆγε μὲ ἄδεια στὴν Ἀγγλία, πρότεινε σ' ἕνα βιομήχανο ραδιοφώνων:

— Γιατί δὲ φτιάνετε ἕνα φτηνὸ καὶ ἁπλὸ ραδιόφωνο, μ' ἕνα κουμπὶ μονάχα καὶ μὲ μιὰ καλὴ μπαταρία, ποὺ νὰ κοστίζη γύρω ἀπὸ τὶς 4 λίρες; Θὰ πουλήσετε ἑκατομμύρια ἀπ' αὐτὲς τὶς συσκευές!

Ἐκεῖνος, τ' ἀποφάσισε. Φυσικά, εἶχε νὰ λύση ἕνα σωρὸ τεχνικὰ προβλήματα. Τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ ἀφοροῦσε τὸ «κουτὶ» τοῦ ραδιοφώνου. Ἔπρεπε νἆναι πολὺ φτηνὸ καὶ γερὸ συγχρόνως, ὥστε ν' ἀντέχη στὴν κακομεταχείρισι. Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες, εἶχαν βγῆ σὲ δημοπρασία μερικὲς χιλιάδες κατσαρόλες, ἀπὸ περισσεύματα πολεμικοῦ ὑλικοῦ. Ὁ βιομήχανος τὶς ἀγόρασε γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμὶ καὶ τὶς μεταχειρίστηκε γιὰ «κουτιὰ» ραδιοφώνου, ἀφοῦ τοὺς ἔκοψε τὸ χεροῦλι!

Ἔπειτα παρουσιάστηκε τὸ πρόβλημα τοῦ χρωματισμοῦ. Τὸ κόκκινο συμβολίζει τὸ φόνο γιὰ τοὺς Ἀφρικανούς. Τὸ πράσινο θεωρεῖται βλαβερὸ στὴν ὑγεία. Τὸ μαῦρο εἶναι τὸ χρῶμα τῶν μάγων. Τελικά, τὰ ραδιόφωνα-κατσαρόλες χρωματίστηκαν μπλέ.

Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1949, ἔφτασαν οἱ πρῶτες 1500 τέτοιες συσκευὲς στὰ καταστήματα τῆς Ροδεσίας. Καί, σὲ πέντε βδομάδες, εἶχαν γίνει ὅλες ἀνάρπαστες ἀπ' τοὺς ἰθαγενεῖς! Οἱ ἀγορασταὶ ἔμειναν κατενθουσιασμένοι κι' ἔστειλαν θερμὰ συγχαρητήρια γράμματα στὴν Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν καὶ στὸ νεοσύστατο Ραδιοφωνικὸ Σταθμό.

Σήμερα, οἱ κάτοχοι ραδιοφώνων στὴ Ροδεσία ἔχουν φτάσει τὶς 600.000. Χάρις στὶς ἐκπομπὲς τοῦ σταθμοῦ, μαθαίνουν νὰ διαβάζουν, νὰ καθαρίζουν τὰ δόντια τους, νὰ προφυλάγωνται ἀπ' τὰ μικρόβια, νὰ ζοῦνε μιὰ καλύτερη ζωή. Καί, πρὸ πάντων, μαθαίνουν τί γίνεται στὸν ἄλλο κόσμο.

Ὁ ἀριθμός τους αὐξάνει συνεχῶς. Κάθε μῆνα, πουλιοῦνται περὶ τὰ 2.000 ραδιόφωνα. Ἡ κατοχὴ ραδιοφώνου θεωρεῖται σημεῖο κοινωνικῆς ἐπιτυχίας. Μάλιστα πολλοὶ ἰθαγενεῖς ἔχουν στήσει προκαταβολικὰ πάνω ἀπ' τὴν καλύβα τους... τὴν κεραία, μὲ τὴν προοπτικὴ ν' ἀγοράσουν καὶ τὸ ραδιόφωνο, μόλις μαζέψουν μερικὰ λεφτά!

Τὰ προγράμματα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Λουζάκα μεταδίδονται γιὰ τὴν ὥρα σὲ 8 διάφορες γλῶσσες — ἐκτὸς τῆς ἀγγλικῆς — ἀπὸ ἰσάριθμους ἐκφωνητάς. Προβλέπεται δὲ ν' αὐξηθῆ ὁ ἀριθμός τους, ὥστε ὅλοι οἱ Ἀφρικανοὶ νὰ μποροῦν νὰ παρακολουθήσουν ἐκπομπὲς στὴ γλῶσσα τους.

Σὲ μιὰ χώρα, ποὺ οἱ κάτοικοί της ζοῦνε σὲ μικρὰ κι' ἀπομονωμένα χωριουδάκια ἀπὸ 10—12 καλύβες, παρουσιάζουν βεβαίως μεγάλο ἐνδιαφέρον τὰ τοπικὰ νέα καὶ τὰ «κουτσομπολιά»! Γι' αὐτό, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ κάνουν ταχτικὰ περιοδεῖες, βάζουν τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ μιλήσουνε μπροστὰ σὲ μαγνητόφωνα καὶ μεταδίδουν ὕστερα τὰ λόγια τους ἀπ' τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμό.

Ἐξαιρετικὴ ἀγάπη δείχνουν οἱ Ἀφρικανοὶ στὴ μουσική. Ὁ Σταθμός, λοιπόν, τῆς Λουζάκα διαθέτει τὴ μεγαλύτερη συλλογὴ ἀφρικανικῶν τραγουδιῶν καὶ μουσικῆς, ἀποτυπωμένων σὲ 20.000 δίσκους. Ἡ συνεχὴς ἀναμετάδοσί τους συντελεῖ σιγὰ-σιγὰ στὴ συγχώνευσι τῶν σκορπισμένων καὶ συχνὰ ἐχθρικῶν φυλῶν σ' ἕνα ἑνιαῖο ἔθνος.

Εἶναι ὅμως κι' ἄλλες, πολλὲς καὶ ἀνεκτίμητες, οἱ ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρει ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμός. Ἔχει κάμει π. χ. τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ καταλάβουν, ὅτι οἱ ἀρρώστειες ὀφείλονται σὲ μικρόβια, κι' ὄχι σὲ μάγια, κι' ὅτι προλαμβάνονται μὲ τὰ κατάλληλα μέτρα ὑγιεινῆς. Προπαγανδίζει μ' ἐπιτυχία τὴν ἀνάγκη νὰ μορφώνωνται, ὄχι μόνο τ' ἀγόρια, ἀλλὰ καὶ τὰ κορίτσια — πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶχε ξανασυμβῆ ποτὲ στὴ Ροδεσία. Δίνει πολύτιμες ὁδηγίες γιὰ τὴ γεωργία, τὴν κτηνοτροφία, τὴ δασοκομία, τὴν ὑγιεινή, τὴν κοινωνικὴ ὀργάνωσι τῶν χωριῶν.

Κι' οἱ ἰθαγενεῖς τ' ἀκοῦνε ἄπληστα ὅλ' αὐτά, γιατὶ εἶναι διψασμένοι γιὰ μάθησι — καὶ οἱ μπλὲ «κατσαρόλες» τοὺς τὴν προσφέρουν γρήγορα καὶ εὔκολα.

Η ΣΕΣΙΛ ΩΜΠΡΥ ΚΑΙ ΤΟ ΜΩΡΟ ΤΗΣ

Η Σεσὶλ Ὠμπρύ, ἡ περίφημη «Μανὸν» τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου, ἡ ὁποία μετὰ τὸ γάμο της μὲ τὸν πρωτότοκο γυιὸ τοῦ Μαροκινοῦ πασᾶ Ἔλ Γκλαουῒ ἐγκατελείφθη ἀπὸ τοὺς γνωστούς της καὶ τοὺς φίλους της καὶ περιφρονήθηκε ἀπ' ὅλους, εἶναι σήμερα μιὰ εὐτυχισμένη μητέρα. Ὁ γυιός της, ὁ μικρὸς Μεντί, ὅπως καυχᾶται ἡ ἴδια εἶναι ἐξαιρετικὰ τυχερός. Πράγματι ὁ πατέρας του Σὶ Μπραῒμ ὀφείλει σ' αὐτὸν τὴ ζωή του. Ὁ Μεντὶ γεννήθηκε τὴν παραμονὴ τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ Μαρακές, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πληθυσμὸς κατέσφαξε πολλοὺς συγγενεῖς τοῦ Ἔλ-Γκλαουῒ. Ὁ Σὶ—Μπραῒμ σώθηκε, γιατὶ δυὸ ἡμέρες ἐνωρίτερα εἶχε φύγει γιὰ τὸ Παρίσι, γιὰ τὸν τοκετὸ τῆς γυναίκας του.

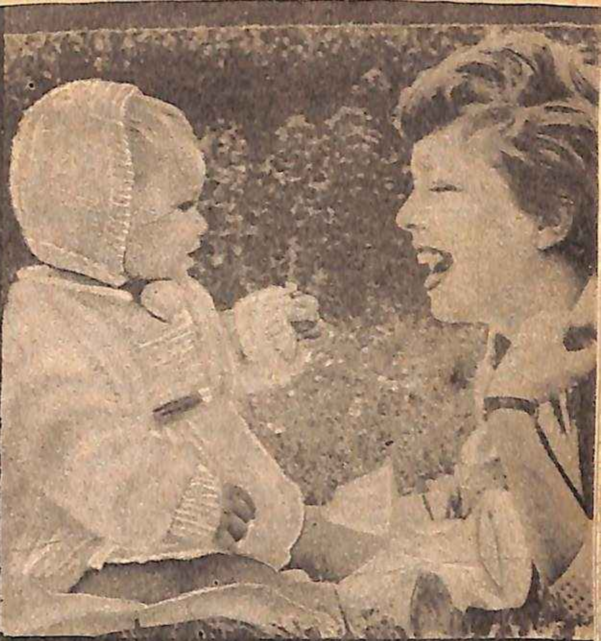

ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ 35 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΩΝ

Τὰ μεγάλα αὐτὰ πόδια, ποὺ ὁ φακὸς τὰ μεγαλώνει ἀκόμα περισσότερο, ἀνήκουν στὸν Ἀμερικανὸ κ. Μ. Τέϊνες ἀπὸ τὴν Τζόλιετ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν. Μὲ τὰ πόδια αὐτὰ ὁ κάτοχός τους ἔχει διανύσει μέχρι σήμερα 400. 000 χιλιόμετρα (250.000 μίλια) Ὁ κ. Τέϊνες ἦταν ἤδη τὸ 1906 μανιώδης φίλος τῆς πεζοπορείας, ὅταν προσεβλήθη ἀπὸ πολιομυελίτιδα. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνάρρωσί του, ἄρχισε πάλι τοὺς περιπάτους, παρὰ τὶς δυσχέρειες ποὺ ἀντιμετώπιζε, βέβαιος πὼς μόνο ἔτσι θὰ ξανάδινε στὰ πόδια του τὴν παλιά τους ζωτικότητα. Τὸ κατώρθωσε πράγματι καὶ σήμερα, σὲ ἡλικία 73 χρόνων, δὲν περνᾶ μέρα χωρὶς νὰ διανύση τοὐλάχιστον 35 χιλιόμετρα μὲ τὰ πόδια.

ΕΠΕΙΔΗ ΤΗΣ ΕΚΟΨΑΝ ΤΗΝ ΑΛΟΓΟΟΥΡΑ

Η Μπάρμπελ Πάσχεν, μιὰ μαθητριούλα ἀπὸ τὸ Ἀμβοῦργο ἡλικίας 13 χρόνων, ἦταν ὑπερήφανη γιὰ τὴν ὡραία ἀλογοουρά της. Τὴν οὐρὰ αὐτὴ ὅμως ἡ μικρὴ ἀλλὰ κοκκέτα Μπάρμπελ τὴν κουνοῦσε συχνὰ κατὰ τρόπον ποὺ ὁ πατέρας της τὸν εὕρισκε πολὺ ἐνοχλητικὸ καὶ πρὸ ἡμερῶν, ὕστερα ἀπὸ παρατηρήσεις ποὺ ἔμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἅρπαξε τὸ ψαλίδι καὶ τῆς τὴν ἔκοψε. Τὴν... προσβολὴ αὐτὴ τὴν ἔφερε βαρειὰ ἡ μικρὴ Μπάρμπελ καὶ τὸ ἄλλο πρωΐ, μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρη τὴν... ντροπή, ἐπήδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ της, γιὰ ν' αὐτοκτονήση! Σήμερα βρίσκεται ἀκίνητη σὲ μιὰ κλινικὴ μὲ ἕνα σοβαρὸ τραῦμα στὴ σπονδυλικὴ στήλη...

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Τὸ κομψότερο καὶ μεγαλύτερο ξενοδοχεῖο τῆς Εὐρώπης εἶναι σήμερα τὸ ξενοδοχεῖο «Χίλτον» τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ πολυτελέστατη αὐτὴ οἰκοδομὴ βρίσκεται σὲ μιὰ τοποθεσία ποὺ δεσπόζει τοῦ Βοσπόρου καὶ ὁλοκλήρου τῆς πόλεως. Ἔχει 300 σύγχρονα διαμερίσματα, δέκα ρεστωράν, μπὰρ καὶ μεγάλες αἴθουσες χοροῦ. Ἐκτὸς αὐτῶν διαθέτει μικρὰ καταστήματα μὲ κάθε εἴδους ἐμπόρευμα, ἕνα παράρτημα τοῦ ταχυδρομείου καὶ ἕνα ὑποκατάστημα τῆς Τραπέζης τῆς Τουρκίας. Περιβάλλεται ἀπὸ ἕνα μαγευτικὸ πάρκο, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπάρχουν κολυμβητικὴ δεξαμενὴ καὶ ἀρκετὰ γήπεδα τοῦ τέννις. Στὴ φωτογραφία μας μιὰ ἄποψις μὲ τὴν πισίνα του.

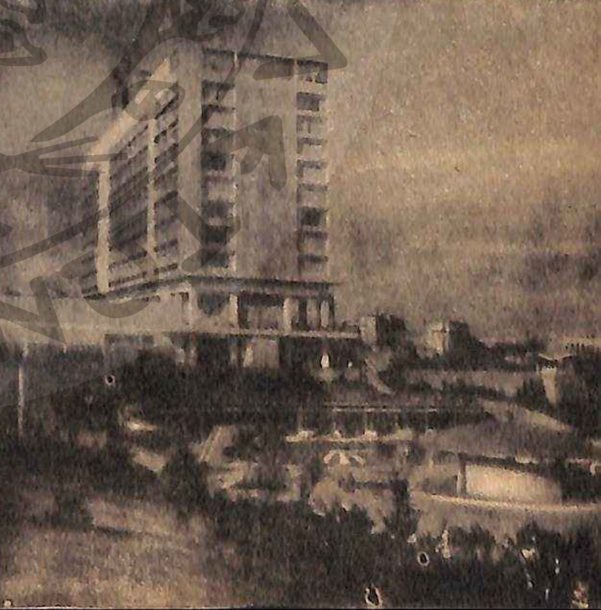

Ἡ λίμνη μὲ τὰ κοράκια

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ Ἐδβίγη, θυγατέρα τοῦ μεγάλου δούκα τοῦ Ὄλεμβουργ, ἦταν περίφημη γιὰ τὴν καλλονή της καὶ τὶς ἀρετές της. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βασίλευε στὴ Σουηδία ὁ Μάγνος ὁ Α΄, δίκαιος κι' ἀγαθότατος ἡγεμόνας, ποὺ ἐπιθυμοῦσε μ' ὅλη του τὴν ψυχὴ νὰ παντρευτῆ τὴν πεντάμορφη ἐκείνη κόρη. Νὰ τὴν παντρευτῆ ὄχι μόνο γιὰ πολιτικοὺς λόγους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν καλὴ φήμη ποὺ εἶχε. Ἔστειλε, λοιπόν, γιὰ νὰ ζητήση τὸ χέρι της, τὸ νεαρό του ἐξάδελφο Βάλδεμαρ ντὲ Φόλκιγκ.

Ὁ νεαρὸς πρίγκηπας ἔφυγε ἀμέσως γιὰ τὸ Ὄλδεμβουργ μὲ πολυάριθμη ἀκολουθία, ἀντάξια καὶ τῆς περιωπῆς του καὶ τῆς ἀποστολῆς, ποὺ εἶχε ἀναλάβει. Ὅταν ἔφτασε στὴ Γερμανία, ὅσοι τὸν εἶδαν, πῆραν μιὰ ἐξαιρετικὰ κολακευτικὴ ἰδέα γιὰ τὴν αὐλὴ τοῦ Βασιλέα Μάγνου, μὲ τὸ θελκτικό του παρουσιαστικό, τοὺς εὐγενικούς του τρόπους καὶ τὴ μεγαλοπρέπεια ποὺ τὸν περιέβαλλε.

Ὁ δούκας τοῦ Ὄλδεμβουργ μὲ μεγάλη χαρὰ ἀντελήφθη πὼς ἡ κόρη του, ποὺ εἶχε ἀποκρούσει ὡς τότε ἕνα σωρὸ μνηστῆρες, φαινόταν νὰ ἀκούη μ' εὐχαρίστησι τὶς προτάσεις ποὺ εἶχε φέρει ὁ ὑψηλός τους ξένος. Ἀπέδωκε δὲ τὴν ἐπιτυχία αὐτή, στὴν εὐγλωττία τοῦ νεαροῦ καὶ ὡραίου Βάλδεμαρ.

Ὁ νεαρὸς πρίγκηπας εἶχε ἀναπτύξει πραγματικὰ τὰ πιὸ ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα γιὰ τὸν ἐξάδελφό του τὸ Βασιλέα. Ἀλλ' ἐνῶ ὑπερασπιζόταν μὲ θέρμη τὴν ὑπόθεσι τρίτου, ἡ καρδιά του ἦταν βυθισμένη στὴν πιὸ μαύρη ἀπελπισία. Εὐθὺς μόλις ἀντίκρυσε ἐκείνη ποὺ προωριζόταν γιὰ βασίλισσα τῆς Σουηδίας, ἔμεινε καταγοητευμένος. Ἡ νεαρὴ αὐτὴ κόρη ξεπερνοῦσε σ' ὀμορφιὰ κι' ἐξυπνάδα, ὅλες μαζὶ τὶς γυναῖκες ποὺ εἶχε γνωρίσει ὡς τότε.

Τὴν ἴδια ὅμως ἐντύπωσι προξένησε κι' αὐτὸς στὴν Ἐδβίγη. Κι' ὅταν ὁ νεαρὸς ἀπεσταλμένος τοῦ βασιλέα Μάγνου, μὲ παι-

—Πρέπει νὰ διευκολύνετε τοὺς συντρόφους μου κι' ἐμένα γιὰ νὰ πᾶμε ὡς τὴν Παλαιστίνη!... τοῦ εἶπε ὁ Χριστόφορος.

δικὴ σχεδὸν ἀφέλεια, ὡμολόγησε στὴν ἀγαπημένη του ὅτι σπάραζε ἡ καρδιά του, γιατὶ ἦταν ἀναγκασμένος νὰ ἐκλιπαρῆ γιὰ λογαριασμὸ ἄλλου ὅ,τι θὰ ἤθελε νὰ ζητήση γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε μὲ θάρρος:

— Δὲ θὰ γίνω ποτὲ γυναῖκα τοῦ Μάγνου. Κι' ἂν εἶμαι ἕτοιμη νὰ σ' ἀκολουθήσω στὴ Σουηδία, θὰ σ' ἀκολουθήσω σὰν σύζυγος δική σου κι' ὄχι δική του...

Ὁ Βάλδεμαρ ἔπεσε γονατιστὸς μπροστά της καὶ φίλησε τὴν ἄκρη τοῦ φορέματός της. Αὐτὸ ἦταν ἕνα δεῖγμα τῆς ἀπεριόριστης λατρείας του.

*

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι συμφώνησαν τότε ν' ἀφήσουν νὰ γίνη ὁ γάμος τους στὸ Ὄλδεμβουργ — οἱ Βασιλικοὶ γάμοι γινόντουσαν τότε μ' ἀντιπρόσωπο κι' ὁ Βάλδεμαρ θὰ τὴν παντρευόταν γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Μάγνου — κι' ἔπειτα, ὅταν θὰ πήγαιναν στὴ Σουηδία, ἀντὶ νὰ κατευθυνθοῦν στὴ Βασιλικὴ αὐλή, νὰ φύγουν κρυφὰ γιὰ τὶς κτήσεις τοῦ Βάλδεμαρ, ποὺ βρισκόντουσαν πίσω ἀπὸ τὰ ὄρη ποὺ γειτονεύουν μὲ τὴ λίμνη Σέλλιαν.

Τὸ σχέδιο ἐκτελέστηκε κατὰ γράμμα. Μόλις ἀποβιβάστηκαν στὴ νοτιοανατολικὴ ἀκτὴ τῆς Σουηδίας, κίνησαν ἔφιπποι γιὰ τὸν προορισμό τους. Μὲ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, διέσχισαν μιὰ μεγάλη περιοχὴ καὶ τὸ πρωΐ, μόλις φώτισε, βρέθηκαν μπροστὰ σὲ μιὰ μικρὴ λίμνη. Στάθηκαν τότε γιὰ ν' ἀναπαυτοῦν λίγο.

Ξαφνικὰ ὅμως ἀκούστηκαν οἱ βηματισμοὶ πολλῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἐρχόντουσαν πρὸς τὸ μέρος τους ἀπὸ τὸ γειτονικὸ δάσος. Ὁ Βάλδεμαρ ἔβαλε τὴ γυναῖκα του σ' ἕνα ὑψωματάκι κι' ὁ ἴδιος στάθηκε μπροστά της, κρατῶντας τὰ χαλινάρια τῶν ἀλόγων μὲ ὕφος δῆθεν ἀδιάφορο. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἔλπιζε νὰ ξεγελάση τοὺς ἀγνώστους, ποὺ ὁλοένα πλησίαζαν. Ἦταν εἴκοσι ἄντρες, ποὺ ἀπὸ τὰ ραβδιὰ ποὺ κρατοῦσαν καὶ τὰ ροῦχα τους, φανέρωναν πὼς ἦταν προσκυνητές. Μιὰ στιγμή, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, μόλις εἶδε τὸ Βάλδεμαρ, ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ στῆθος καὶ φώναξε:

—Ἐσεῖς ἐδῶ, πρίγκηψ;

— Χριστόφορε! εἶπε χαρούμενος ἐκεῖνος, ἀναγνωρίζοντας στὸ πρόσωπό του ἕνα παλαιὸ ἐπιστάτη του. Οὔτε λέξι ὅτι μὲ συνάντησες! Καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος γιὰ τὴν εὐγνωμοσύνη μου...

Ὁ ἄλλος χαμογέλασε παράξενα.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀρκετό, ἀπάντησε μὲ ὑπόκωφη φωνή. Πρέπει νὰ διευκολύνετε τοὺς συντρόφους μου κι' ἐμένα γιὰ νὰ πᾶμε ὡς τὴν Παλαιστίνη, χωρὶς νὰ στενοχωρηθοῦμε...

— Περιμένετε λίγες μέρες... Μὰ ὡς τότε σιωπή!...

—Ἡ σιωπή μου δὲ δίνει πίστωσι, εἶπε ὁ προσκυνητὴς μὲ γέλιο μοχθηρό. Ὑπάρχει κι' ἄλλος τρόπος, ἂν θέλη νὰ φτάση κανεὶς μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στὸν προορισμό του...

Γυρίζοντας κατόπιν στοὺς φίλους του, φώναξε:

— Σύντροφοι, βοηθῆστε με νὰ συλλάβουμε αὐτὸ τὸ παλληκαράκι καὶ τὴν ὀμορφούλα του, ποὺ εἶναι χωρὶς ἄλλο ἡ κόμησσα Ἐδβίγη. Ἂν τοὺς πᾶμε στὸ βασιλέα, θὰ πληρωθοῦμε μὲ χρυσάφι.

Ὅλοι μαζὶ τότε ὥρμησαν στὴν νεαρὴ γυναῖκα, ποὺ μάταια προσπαθοῦσε νὰ τὴν ὑπερασπισθῆ μὲ τὸ σῶμα του ὁ Βάλδεμαρ. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ πεντάμορφη νέα σήκωσε τὸ χέρι της.

— Πίσω, κακοῦργοι! φώναξε μὲ ὅλη της τὴ δύναμι. Μὴ μ' ἀγγίσετε! Πηγαίνετε καλύτερα νὰ ζητήσετε τὴν ἀμοιβή σας μέσα στὴ λίμνη. Ἐμπρός!...

Ἀμέσως οἱ προσκυνηταὶ ἔγιναν ἄφαντοι ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ νεαροῦ πρίγκηπα, σὰν νὰ τοὺς κατάπιε ἡ γῆ. Κι' ἀντὶ γι' αὐτούς, εἶδε ἕνα κοπάδι ἀπὸ εἴκοσι κοράκια, νὰ ὁρμοῦν στὴ λίμνη καὶ νὰ βυθίζωνται στὰ νερά της. Ὁ Βάλδεμαρ τὴν κύτταξε παγωμένος.

— Τί ἦταν αὐτό, Ἐδβίγη; τὴ ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε. Εἶσαι, λοιπόν, μάγισσα;

Ἐκείνη χαμογέλασε.

—Ὄχι ἐντελῶς, ἀποκρίθηκε. Ἀλλ' ἔχω νουνὰ μιὰ μάγισσα, ποὺ μοῦ ἔδωσε τὸ χάρισμα νὰ μπορῶ μιὰ φορὰ στὴ ζωή μου, σὲ κανένα μεγάλο κίνδυνο, νὰ ἐπικαλεστῶ τὴ δύναμί της...

Κύτταξε ἄλλη μιὰ φορὰ πρὸς τὴ λίμνη καὶ πρόσθεσε:

— Καὶ τώρα, ἂς ἀνεβοῦμε στ' ἄλογά μας κι' ἂς φύγουμε!

Ὁ Βάλδεμαρ κι' ἡ νέα του γυναῖκα ἔφτασαν στὸν πύργο Σίλλιαν, χωρὶς καμμιὰ ἄλλη κακὴ συνάντησι. Ὁ νέος ζήτησε ταπεινὰ συγγνώμη ἀπὸ τὸ βασιλέα καὶ πέτυχε τὴ χάρι του. Λέγεται ὅμως ὅτι ὁ Μάγνος ὁ Α΄, λυπήθηκε τόσο πολὺ γι' αὐτὸ τὸ περιστατικό, ποὺ γιὰ νὰ διασκεδάση τὴ θλῖψι του, ἀσχολήθηκε μὲ τὴν ἀνοικοδόμησι τῆς περίφημης μητροπόλεως τῆς Οὐψάλας, ποὺ τὴ διακόσμησί της ἀνέθεσε στὸν περίφημο Γάλλο Στέφανο Μποβέλ.

Ὁ θρύλος προσθέτει ἀκόμη, ὅτι ἡ συνοδεία τοῦ Χριστόφορου ἦταν μιὰ συντροφιὰ κακοποιῶν, ποὺ εἶχαν φορέσει τὸ ράσο τοῦ προσκυνητοῦ γιὰ νὰ διαφύγουν τὸ ἄγρυπνο βλέμμα τοῦ Βασιλέα Μάγνου...

ΣΑΡΛ ΜΟΝΤΥ

Συγκινητικὸ κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Πιὲρ Ντεκουρσέλ

Ἡ ΖΗΤΙΑΝΑ τῆς ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Φλεριὸ ἀναλαμβάνει νὰ ἐξαργυρώση τὸ πλαστὸ τσέκ, παίρνοντας γιὰ ἀμοιβή του 20 χιλιάδες φράγκα. Τὸ σχέδιο πετυχαίνει, χωρὶς κανένα ἀπρόοπτο. Ὁ Ρομπιὰκ ἔχει πιὰ ἐξασφαλίσει τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς Ναντίν. Στὸ μεταξὺ ἡ Πὼλ κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ ξαναφέρη κοντά της τὸ Μπερνάρ. Ὑποκρίνεται πὼς τὸν ξέχασε καὶ πὼς πρόκειται νὰ παντρευτῆ μὲ ἄλλον, γιὰ νὰ τὸν κάνη νὰ ζηλέψη. Ἐκεῖνος ὅμως χαίρεται ἀπεναντίας καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ κάνη τὶς ἀπαιτούμενες ἐνέργειες γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ πατέρα της, ποὺ πρέπει νὰ δώση τὴν συγκατάθεσί του γιὰ τὸ γάμο τῆς ἀνήλικης Κλωντέτ. Ἂν δὲ βρεθῆ ὁ κόμης, θὰ δώση αὐτὴ τὴ συγκατάθεσι ἕνα οἰκογενειακὸ συμβούλιο, μὲ πρωτοβουλία τῆς Πώλ. Ἡ Πώλ, ἡ Κλωντὲτ κι' ἡ δὶς ντὲ Λενιλὶ μένουν τώρα στὴν ἐξοχικὴ βίλλα τῆς πρώτης. Ἐκεῖ τὴν ἐπισκέπτεται ὁ συμβολαιογράφος της καὶ τῆς φέρνει ἕνα γράμμα σταλμένο πρὸ καιροῦ ἀπὸ ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Αὐστραλίας, ἀπ' τὸν πατέρα της. Ὁ κόμης τὴν πληροφορεῖ πὼς τὸν κατάτρεξε ἡ τύχη καὶ πὼς ἔμεινε πάμπτωχος. Τῆς ἐκφράζει τὴ μεταμέλειά του γιατὶ τὴν ἀδίκησε ἄλλοτε, καὶ ζητάει τὴ συγγνώμη της. Ἐκείνη σχεδιάζει τότε νὰ τὸν φέρη στὴ Γαλλία καὶ νὰ τοῦ ἐπιβάλη ν' ἀρνηθῆ τὴ συγκατάθεσί του στὸ γάμο τῆς Πωλέτ. Τηλεγραφεῖ ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο, ἀπ' ὅπου ὅμως τὴν πληροφοροῦν πὼς ἔφυγε πιὰ ὁ πατέρας της καὶ πὼς δὲν ξέρουν ποῦ πῆγε. Ὁ Ρομπιὰκ κι' ἡ Ναντὶν ἔχουν φύγει ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ γυρίζουν τὸν κόσμο. Ὁ πρῶτος κερδίζει πολλὰ λεφτὰ μὲ διάφορες ἐπιχειρήσεις, κι' ἡ φιλενάδα του τὰ σπαταλάει. Ὁ Φλεριὸ γράφει ἀπ' τὸ Παρίσι στὸ συνένοχό του, γιὰ νὰ τὸν πληροφορήση πὼς ἡ πλαστογραφία ἀποκαλύφθηκε καὶ πὼς ὁ Ρομπιὰκ καταδικάσθηκε ἐρήμην γι' αὐτήν.

7ον

Ὁ πρίγκηψ Ρίχτεμπεργκ παραπονέθηκε τότε στὴ διεύθυνσι καὶ ζήτησε νὰ γίνη μιὰ ἔρευνα. Διαπιστώθηκε λοιπὸν πὼς εἶχε ἐξαφανισθῆ ἕνα τσέκ, ποὺ εἶχε πληρωθῆ κανονικὰ πρὸ 18 μηνῶν σὲ διαταγὴ τοῦ Μπουσερά. Ἡ ἐξέτασι τοῦ καρνὲ ποὺ εἶχε μείνει στὰ χέρια τοῦ πρίγκηπος, ἀποκάλυψε πὼς εἶχε κοπῆ τὸ στέλεχος.

Φυσικά, ἡ Τράπεζα ἐπέστρεψε δίχως συζήτησι τὸ ποσὸν ἐκεῖνο στὸν πρίγκηπα. Ἀναζήτησαν ὅμως τὸ δράστη τῆς κλοπῆς.

Ἔπρεπε νὰ ἦταν κάποιος ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους. Ὁ ταμίας Λοριόλ, καταστενοχωρημένος, ἔβαλε ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ διαφωτίση αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ νὰ βρῆ τὸν ἔνοχο.

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες, θυμήθηκε τὸ ἐπεισόδιο ἐκεῖνο μὲ τὸ μεγάλο χρηματοκιβώτιο. Θυμήθηκε ἀκόμη ὅτι ὁ Ρομπιὰκ βρισκότανε στὸ γραφεῖο του τὴν ὥρα ἐκείνη κι' ὅτι τὸν εἶχε ἀφίσει μονάχο γιὰ λίγο, γιὰ νὰ παρακολουθήση, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ὑπαλλήλους, τὸ σοβαρὸ ἀτύχημα ποὺ εἶχε συμβῆ στὸν ἐργάτη στὴ σκάλα. Τὸ καινούργιο καρνὲ τῶν τσὲκ τοῦ πρίγκηπος Ρίχτενμπεργκ βρισκόταν τότε ἐκεῖ, πάνω σ' ἕνα τραπέζι.

Ἡ ἀστυνομία ἔκαμε μιὰ ἔρευνα σχετικὰ μὲ τὸ Ρομπιάκ. Ἐξακρίβωσε πὼς εἶχε φύγει γιὰ ἄγνωστο προορισμό, μαζὶ μὲ τὴ φιλενάδα του.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτό, δὲν ἀπόμενε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἐνοχή του.

Ἡ Τράπεζα ὑπέβαλε μήνυσι ἐναντίον του. Καὶ καταδικάσθηκε ἐρήμην.

Δὲν ἐπεδίωξε ὡστόσο ἡ Τράπεζα τὴν καταδίωξι καὶ τὴ σύλληψί του, γιὰ διαφόρους λόγους: γιατὶ θὰ χρειάζονταν τεράστια ἔξοδα γι' αὐτὲς τὶς ἔρευνες, γιατὶ εἶχαν περάσει τόσα χρόνια ἀπὸ τὴν κλοπή, γιατὶ θὰ δυσκολευόταν ἴσως ἡ ἀστυνομία νὰ ἐπιτύχη τὴν ἔκδοσί του, ἂν ἀνακάλυπτε τὰ ἴχνη του... κι' ἀκόμη, γιατὶ μποροῦσε νὰ τὸν βρίσκανε πιὰ πάμπτωχο κι' ἀνίκανο νὰ ἐπιστρέψη ἔστω κι' ἕνα μέρος ἀπ' τὰ κλεμμένα λεφτά.

Ἀρκέστηκε λοιπὸν στὴν καταδίκη του, ποὺ θὰ τὸν ἐμπόδιζε στὸ ἑξῆς νὰ γυρίση στὴ Γαλλία. Ἄλλωστε, εἶχαν μιὰ προθεσμία 10 ἐτῶν γιὰ νὰ τὸν συλλάβουν—ἂν τὸν βρίσκανε στὸ μεταξύ.

Ὁ Ρομπιὰκ ἔκρινε πὼς ἦταν ἀσφαλὴς γιὰ τὴν ὥρα, στὴ μακρυνὴ Αὐστραλία. Μετάνοιωσε ὡστόσο ποὺ δὲν εἶχε ἀλλάξει τ' ὄνομά του, ὅπως εἶχε σκεφθῆ στὴν ἀρχή. Τὸν εἶχε ἐμποδίσει ἡ σκέψι ὅτι ἡ Ναντὶν θὰ παραξενευότανε καὶ θὰ τοῦ ζητοῦσε ἐξηγήσεις, ποὺ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τῆς τὶς δώση.

Εὐτυχῶς, ἡ γαλλικὴ «Ἐφημερὶς τῶν Δικαστηρίων» δὲν ἔφτανε στὸ Σίδνεϋ. Κι' οἱ ἄλλες παρισινὲς ἐφημερίδες δὲν εἶχαν δημοσιεύσει καθόλου τὴν εἴδησι τῆς καταδίκης τοῦ Ρομπιάκ, θεωρῶντας την ἀσήμαντη.

Ἔτσι, ὁ Ρομπιὰκ καθησύχασε.

Τὸ σπουδαῖο ἦταν νὰ μὴν ἰδῆ καὶ νὰ μὴν ὑποπτευθῆ τίποτα ἡ Ναντίν.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Ρομπιὰκ ἔγινε ἀκόμη τολμηρότερος στὶς ἐπιχειρήσεις του. Ρίχτηκε στὶς πιὸ ριψοκίνδυνες κερδοσκοπίες κι' αὔξησε σημαντικὰ τὴν περιουσία του.

Συγχρόνως ὅμως ἡ Ναντὶν εἶχε κυριευτῆ ἀπ' τὸν ἴλιγγο τῆς πολυτελείας καὶ σπαταλοῦσε μὲ τρομαχτικὴ ἀσωτεία ὅσα κέρδιζε ὁ φίλος της. Δὲν τὸν ἄφινε νὰ βάλη τίποτα κατὰ μέρος γιὰ τὸ μέλλον.

Σὲ λίγο καιρό, βαρέθηκε κι' αὐτὴ τὴν πυρετικὴ ζωὴ τῆς πολυτελείας καὶ τῶν ξέφρενων ἀπολαύσεων κι' ἔπληξε πάλι.

— Ἀντρούλη μου, εἶπε μιὰ μέρα στὸ Ρομπιάκ, θυμᾶσαι ποὺ μοῦ εἶχες ὑποσχεθῆ πὼς θὰ γυρίζαμε στὸ Παρίσι ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια;... Τρία χρόνια τώρα τραβιόμαστε καὶ φυτοζωοῦμε ἐδῶ κι' ἐκεῖ! Δὲν εἶναι πιὰ καιρὸς νὰ ξαναδοῦμε τὴ Γαλλία;

Ὁ Ρομπιὰκ χλώμιασε. Δίστασε νὰ τῆς τὰ ὁμολογήση ὅλα. Τὸν ἐμπόδισε μιὰ ἀκατανίκητη ντροπή, μαζὶ μὲ τὸ φόβο μήπως τὸν παρατοῦσε ἂν μάθαινε τὴν ἀλήθεια!

— Μοῦ εἶναι τελείως ἀδύνατο νὰ γυρίσω τώρα ἀμέσως στὴ Γαλλία! ἀπάντησε στὴ Ναντίν. Ἔχω μπλεχτῆ σ' ἕνα σωρὸ σπουδαῖες δουλειὲς καὶ δὲ μπορῶ νὰ ρευστοποιήσω ἔτσι βιαστικὰ τὴν περιουσία μου. Πρέπει νὰ κάνης ἀκόμη ὑπομονή...

— Μὰ δὲ σοῦ ζητάω νὰ φύγουμε ἀμέσως, μὲ τὸ πρῶτο βαπόρι! εἶπε ἡ νέα γυναίκα. Ἀφοῦ τὸ θέλεις, θὰ κάνω λίγο ἀκόμη ὑπομονή.

Ὡστόσο, οἱ δουλειὲς τοῦ Ρομπιὰκ δὲν πήγαιναν πολὺ καλά. Ἔπειτα ἀπ' τὸν κλονισμὸ ποὺ εἶχε δοκιμάσει μαθαίνοντας τὴν καταδίκη του, εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνη τὴν ψυχραιμία του καὶ τὴ διορατικότητά του. Δυὸ - τρεῖς ἀποτυχίες του κλόνισαν τὴν πίστι τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἴδιου στὸν ἑαυτό του.

— Θὰ γίνετε δική μου, ἂν καταστραφῆ ὁ ἄντρας σας; εἶπε μιὰ μέρα στὴ Ναντὶν ὁ χοντρὸς τραπεζίτης Οὐΐλλιαμ Τόμψον, ποὺ δὲν εἶχε πάψει νὰ τὴν πολιορκῆ.

— Νὰ καταστραφῆ ὁ Ρομπιάκ; ἀπάντησε ἐκείνη. Ὤ, δὲν ὑπάρχει τέτοιος κίνδυνος. Ξέρει καλὰ τὴ δουλειά του!

— Πάντως, μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε;

— Γιατί ὄχι, ἀφοῦ δὲ διακινδυνεύω τίποτα; εἶπε ἡ Ναντὶν γελῶντας. Σύμφωνοι! Ἂν ὁ ἄντρας μου δὲ μπορῆ πιὰ νὰ ἐπαρκέση στὰ ἔξοδά μου, σᾶς ὑπόσχομαι

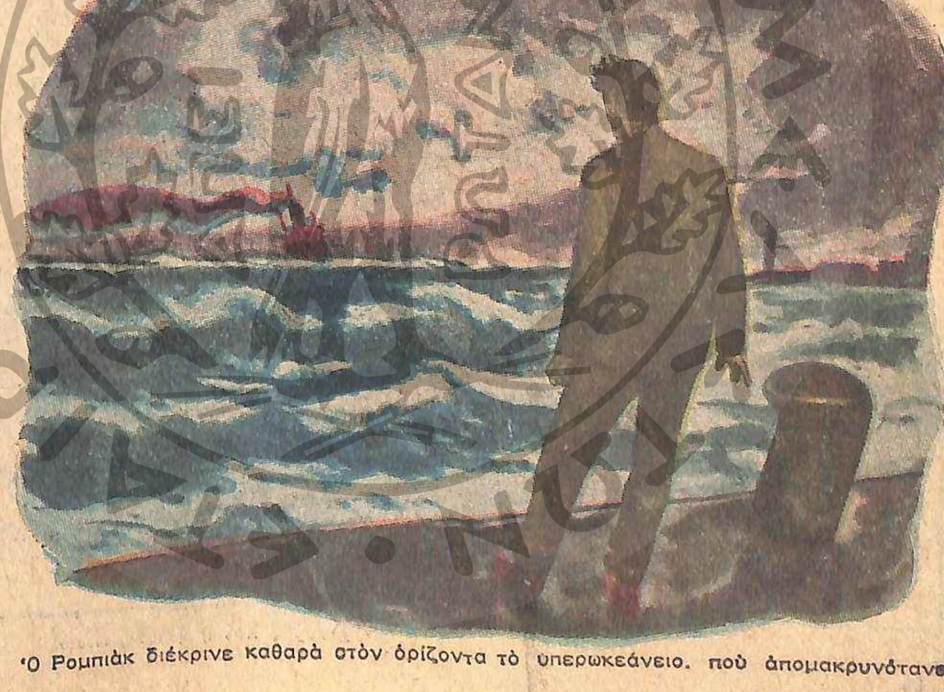

Ὁ Ρομπιὰκ διέκρινε καθαρὰ στὸν ὁρίζοντα τὸ ὑπερωκεάνειο, ποὺ ἀπομακρυνότανε...

ν' ἀναθέσω σὲ σᾶς αὐτὴ τὴ φροντίδα.

Πραγματικά, ὁ Ρομπιὰκ εἶχε ριχτῆ κι' ὅλας στὴν τρομερὴ ἐκείνη πάλη ποὺ προμηνύει τὴν ὁλοκληρωτικὴ κατάρρευσι. Ἐπινοοῦσε καινούργιους συνδυασμούς, ἐπιδιδόταν σὲ κερδοσκοπικὰ κόλπα τολμηρότερα ὁλοένα, γιὰ νὰ ἰσοφαρίση τὶς ζημίες του.

Φαινομενικά, διατηροῦσε ὅλη τὴν ψυχραιμία καὶ τὴν τόλμη του. Ἀλλ' ἕνα τρομερὸ χτύπημα ἐπιτάχυνε τὴν καταστροφή του.

Εἶχε λείψει σὲ ταξεῖδι, γιὰ ὑποθέσεις του. Ὅταν γύρισε λοιπὸν στὸ σπίτι του, βρῆκε τὸ ἑξῆς γράμμα τῆς Ναντίν:

«Ἀγαπητέ μου φίλε. Ὁ τραπεζίτης Οὐΐλλιαμ Τόμψον, ποὺ ξέρει καλὰ τὴν οἰκονομική σου κατάστασι, μὲ πληροφόρησε καὶ μοῦ ἀπέδειξε πὼς πηγαίνεις πολὺ ἄσχημα. Εἶναι περιττὸ νὰ ἐπεκταθῶ σὲ λεπτομέρειες. Βεβαιώθηκα πάντως πὼς εἶσαι χρεωκοπημένος.

»Θὰ μοῦ πῆς ἴσως ὅτι θὰ συνέλθης γρήγορα καὶ θὰ ξαναφτιάξης τὴν περιουσία σου. Τὸ πιστεύω καὶ τὸ εὔχομαι. Μὰ δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ περιμένω ὥς τότε.

»Ξέρεις τὶς συμφωνίες μας. Τὶς τηρήσαμε κι' οἱ δυό μας: Ἐσὺ μοῦ πρόσφερες τὴ ζωὴ ποὺ ποθοῦσα, κι' ἐγὼ σοῦ ἔμεινα πιστή. Δυστυχῶς, δὲ μπορεῖ νὰ συνεχισθῆ αὐτό. Λυπᾶμαι, ἀλλὰ δὲ γίνεται ἀλλοιῶς. Ἐπειδὴ ἔχω συνηθίσει πιὰ σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ καὶ δὲ μπορῶ νὰ τὴ χάσω, φεύγω μαζὶ μὲ τὸν Οὐΐλλιαμ Τόμψον, ποὺ εἶναι σὲ θέσι νὰ μοῦ τὴν ἐξασφαλίση.

»Σὲ φιλῶ γιὰ τελευταία φορά.

Ναντίν».

Ὁ Ρομπιὰκ εἶχε βρῆ αὐτὸ τὸ γράμμα στὸ χὼλλ τοῦ σπιτιοῦ ποὺ εἶχε νοικιάσει. Ἦταν βαλμένο σὲ τέτοια θέσι, ὥστε νὰ τὸ δῆ ἀμέσως.

Ὅταν τελείωσε τὸ διάβασμά του, ἔνοιωσε νὰ κομματιάζεται ἡ καρδιά του.

Μὲ πολὺν κόπο κατάφερε νὰ κρατηθῆ ὄρθιος καὶ ν' ἀνεβῆ τὴ σκάλα, τρεκλίζοντας σὰν μεθυσμένος.

Οἱ ὑπηρέτες εἶχαν ἐξαφανισθῆ ὅλοι. Σίγουρα, θὰ εἶχαν ἀπαιτήσει νὰ τοὺς πληρώση καὶ νὰ τοὺς ἀπολύση ἡ κυρία τους, ὅταν ἔμαθαν πὼς ἐπρόκειτο νὰ φύγη.

Ἦταν ἄλλωστε προσχεδιασμένη αὐτὴ ἡ δραπέτευσι τῆς Ναντίν. Γιατὶ δὲν εἶχε ξεχάσει τίποτε πίσω της—οὔτε ἕνα κόσμημα, οὔτε ἕνα φόρεμα, οὔτε ἕνα ἀτομικό της ἀντικείμενο.

Ὁ τραπεζίτης Τόμψον περίμενε ἀπὸ καιρὸ αὐτὴ τὴν εὐκαιρία κι' εἶχε πάρει τὰ μέτρα του, γιὰ νὰ ἐξακολουθήση νὰ λειτουργῆ κανονικὰ ἡ Τράπεζά του ὅσο θὰ ἔλειπε αὐτὸς ἀπ' τὴν Αὐστραλία.

«Μὰ τότε, θὰ τὄχη μάθει κι' ὅλας ὅλο τὸ Σίδνεϋ!» σκέφθηκε ὁ Ρομπιάκ. Ἦταν τὸ τελειωτικὸ χτύπημα στὴν κλονισμένη ἤδη πίστι του. Ἡ Ναντὶν τὸν κατέστρεφε, μὲ τὸ σκάνδαλο ποὺ εἶχε προκαλέσει!

Σὲ μιὰ ὥρα, σὲ λίγα λεπτὰ ἴσως, θὰ τὸν συλλαμβάνανε γιὰ χρέη καὶ θὰ τὸν κλείνανε στὴ φυλακή!

Καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ ἄπιστη κι' ὁ καινούργιος φίλος της θὰ ταξείδευαν γιὰ τὴ Γαλλία, γελῶντας μὲ τὴν κατάντια του!

Ἕνας τρομερὸς θυμὸς τὸν κυρίεψε. Κι' ἀποφάσισε νὰ τοὺς κυνηγήση, νὰ τοὺς βρῆ καὶ νὰ ἐκδικηθῆ!

Σίγουρα θὰ τοὺς προλάβαινε, εἴτε στὴ Μελβούρνη, εἴτε στὸ Ἄλμπανυ, ἀπ' ὅπου φεύγουν τὰ ὑπερωκεάνεια... ἢ ἀργότερα στὸ Ἄντεν, στὸ Σουέζ, στὸ Πὸρτ-Σαΐδ...

Θὰ σκότωνε τὸν Αὐστραλό... Τί θἄκανε τότε ἡ ἐπιπόλαιη φιλενάδα του; Θἆταν ἀναγκασμένη νὰ ξαναγυρίση σ' αὐτόν!

Πάνω στὴν ἔξαψί του, δὲν ἔβλεπε κανένα ἐμπόδιο στὸ σχέδιό του.

Εἶχε καμμιὰ ἑκατοστὴ λίρες. Θὰ τοῦ φτάνανε αὐτὰ τὰ χρήματα.

Πῆγε ἀμέσως στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ—χωρὶς νὰ κάνη καμμιὰ δυσάρεστη συνάντησι—καὶ πῆρε τὸ τραῖνο γιὰ τὴ Μελβούρνη.

Λογάριαζε πὼς ὁ Οὐΐλλιαμ Τόμψον κι' ἡ Ναντὶν θὰ μπαρκάριζαν σ' ἕνα ἀπ' τὰ ὑπερωκεάνεια τῆς «Μεσαζερὶ Μαριτίμ». Κι' ἤξερε πὼς τὸ πλοῖο ἐκεῖνο θὰ σταματοῦσε ὁπωσδήποτε στὴ Μελβούρνη εἰκοσιτέσσερες ὧρες, γιὰ νὰ συμπληρώση τὸ φορτίο του καὶ νὰ πάρη ἐπιβάτες.

Εἶχε καταστρώσει τὸ σχέδιό του στὴν ἐντέλεια.

Θὰ ταξείδευε κι' αὐτὸς μὲ τὸ ἴδιο πλοῖο. Θὰ ξανάβλεπε τὴ Ναντὶν καὶ θὰ τὴν ἀποσποῦσε ἀπ' τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο ποὺ τὴν εἶχε ξεμυαλίσει.

Εἶχε κάμει μιὰ κουταμάρα ἡ Ναντίν,ποὺ τὴ δικαιολογοῦσε ὁ φόβος τῆς φτώχειας.

Τὴν εἶχε ἐξαπατήσει ὁ τραπεζίτης!

Πῶς τὸν παρουσίασε γιὰ φτωχό, γιὰ κατεστραμμένο;... Θἄκανε τὸ κάθε τι ὁ Ρομπιάκ, θἄκλεβε, θὰ σκότωνε στὴν ἀνάγκη, ἀλλὰ θἄβρισκε ὁπωσδήποτε τὰ λεφτὰ ποὺ χρειαζόταν ἡ φιλενάδα του!

Ὅταν ἔφτασε στὸ Οὐΐλλιαμστόουν, τὸ ἐπίνειο τῆς Μελβούρνης, κόντευε πιὰ νὰ νυχτώση. Εἶχαν ἀνάψει κι' ὅλας οἱ δυὸ φάροι.

Ἡ ζέστη ἦταν πνιγηρή. Ἡ θάλασσα εἶχε πάρει ἕνα σκοῦρο χρῶμα κι' ἄρχιζε ν' ἀγριεύη. Σύννεφα βαρειὰ ἀνέβαιναν ἀπ' τὸν ὁρίζοντα.

Ὅλα δείχνανε πὼς θὰ ξεσποῦσε μιὰ τρομερὴ θύελλα, ἀπὸ τὶς συνηθισμένες σ' αὐτὰ τὰ μέρη.

Κάποιος διαβάτης ἔδειξε στὸ Ρομπιὰκ τὰ γραφεῖα τῆς «Μεσαζερὶ Μαριτίμ».

Οἱ ὑπάλληλοι ἑτοιμάζονταν πιὰ νὰ σκολάσουν.

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριε, εἶπε ὁ Ρομπιὰκ σ' ἕνα ἀπ' αὐτούς, ἔφτασε τὸ ὑπερωκεάνειο τῆς ἑταιρείας σας ποὺ πρόκειται νὰ φύγη γιὰ τὴν Εὐρώπη;

— Βέβαια, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Εἶναι τὸ «Σίδνεϋ». Μπῆκε σήμερα στὸν κόλπο στὸ λιμάνι, ἀλλὰ ξανάφυγε ἀμέσως. Μπορεῖτε νὰ τὸ δῆτε ἀκόμη στ' ἀνοιχτά, ἂν ἔχετε καλὰ μάτια.

— Τί λέτε;... μουρμούρισε ὁ Ρομπιάκ, ἀναστατωμένος.

— Λέω ὅτι τὸ «Σίδνεϋ» μπῆκε σήμερα στὸ λιμάνι. Εἶχε ὅμως συμπληρώσει τὸ φορτίο του καὶ δὲν τοῦ ἔμενε οὔτε μιὰ καμπίνα ἐλεύθερη γιὰ ἐπιβάτες. Πῆρε λοιπὸν μονάχα τὴν ἀλληλογραφία... Ἐπειδὴ δὲ πρόκειται νὰ ξεσπάση μεγάλη φουρτούνα, ὁ καπετάνιος προτίμησε νὰ τὴν ἀντιμετωπίση στ' ἀνοιχτά, παρὰ κοντὰ στὴ στεριά.

Πραγματικά, ὁ Ρομπιὰκ διέκρινε καθαρά, μπροστὰ στὸν ὁρίζοντα, τὸν καπνὸ τοῦ ὑπερωκεανείου ποὺ ἀπομακρυνότανε.

Ἔνοιωσε τότε καὶ πάλι νὰ κομματιάζεται ἡ καρδιά του. Ἕνας λυγμὸς ξέσκισε τὸ στῆθος του κι' ἄρχισε νὰ κλαίη σὰν μικρὸ παιδί.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας δυνατὸς ἄνεμος σάρωσε τὸ κάθε τι. Μιὰ ἀστραπὴ αὐλάκωσε τὸν οὐρανό, ποὺ εἶχε γίνει κατάμαυρος, κι' ἀντήχησε τὸ κύλημα τῆς βροντῆς.

Ἄρχιζε ἡ θύελλα.

Ὁ Ρομπιὰκ ἔφυγε τρέχοντας, στὰ τυφλά, σὰν ἕνα πληγωμένο ζῶο ποὺ τρέχει μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις, δίχως νὰ ξέρη ποῦ πηγαίνει, μακρυὰ ἀπὸ ἕνα κίνδυνο, ὥσπου νὰ σωριαστῆ ἐξαντλημένο...

Εἶχε ἀρχίσει νὰ βρέχη ραγδαῖα. Ἡ μπόρα λυσσομανοῦσε.

Ὁ Ρομπιάκ, μουσκεμένος, καταλασπωμένος, ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχη στὴν ἔρημη ἀκροθαλασσιά. Βλαστημοῦσε τὰ κύματα ποὺ σπάζανε στὴν ἀκτή, ἀπαντοῦσε μὲ βρισιὲς στὰ μουγκρητὰ τοῦ κεραυνοῦ καὶ στοὺς ξεροὺς κρότους τῶν δέντρων ποὺ σπάζανε ἀπ' τὸν ἄνεμο...

Περιπλανήθηκε ἔτσι ὅλη τὴ νύχτα. Τὸ πρωΐ, εἶχε ἡσυχάσει κάπως ὁ καιρός. Ὁ Ρομπιὰκ κάθησε σ' ἕνα βράχο, ψάχνοντας μὲ τὸ βλέμμα του τὸν ἀπέραντο ὠκεανό, ὅπου δὲ φαινότανε τίποτα, κάτω ἀπ' τὸ μολυβένιο οὐρανό.

Σὲ λίγο, πέρασε ἀπὸ κεῖ ἕνας χωρικός, ποὺ πήγαινε μὲ τὸ κάρρο του, παρ' ὅλη τὴ βροχή, νὰ φορτώση λαχανικὰ στὸ τραῖνο γιὰ τὴ Μελβούρνη.

— Μέθυσε, ὁ φουκαρᾶς! ψιθύρισε, βλέποντας τὸ Ρομπιάκ.

Ἐκεῖνος τὸν κύτταξε, παραζαλισμένος στὴν ἀρχή. Ὕστερα συνῆλθε καὶ τοῦ πρότεινε:

— Μὲ παίρνετε στὸ κάρρο σας, ὥς τὸ Οὐΐλλιαμστόουν; Θὰ σᾶς δώσω ἕνα σελλίνι.

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἀπάντησε ὁ χωρικός. Ἀνεβῆτε.

Ἡ βροχὴ κι' ὁ ἄνεμος εἶχαν δυναμώσει καὶ πάλι.

— Λύσσαξε ὁ παληόκαιρος! εἶπε ὁ χωρικός. Πόσο λυπᾶμαι αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους ποὺ πνιγήκανε!...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε ζωηρὰ ὁ Ρομπιάκ.

— Χτὲς τὸ βράδυ εἶχε βγῆ ἀπ' τὸ λιμάνι ἕνα πλοῖο, παρ' ὅλη τὴ μπόρα. Ἔμαθα λοιπὸν πὼς βούλιαξε τὴ νύχτα!

— Βούλιαξε;...Ποιὸ ἦταν αὐτὸ τὸ πλοῖο; Δὲν πήγανε νὰ τὸ βοηθήσουνε;

— Δὲν ξέρω τ' ὄνομά του... Στὰ σκοτεινὰ καὶ μὲ τέτοια φουρτούνα, δὲν ἦταν δυνατό, ὄχι νὰ τὸ βοηθήσουνε, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ τὸ δοῦνε... Ἀκούγανε μονάχα τὶς ἀπελπισμένες φωνὲς τῶν ναυαγῶν, ποὺ τοὺς πετούσανε τὰ κύματα στὰ βράχια, λίγο μετὰ τὸ Γκέλονγκ.

— Τ' ὄνομα;... Τ' ὄνομά του;...

— Δὲν ξέρω, σᾶς εἶπα. Μὰ ἴσως νἆτανε τὸ ὑπερωκεάνειο τῆς «Μεσσαζερὶ» ποὺ σαλπάρισε χτὲς τὸ βράδυ...

Ὁ Ρομπιὰκ δὲν περίμενε ν' ἀκούση περισσότερα.

— Σταματῆστε, παρακαλῶ, εἶπε στὸ χωρικό. Ἄλλαξα ἰδέα, δὲ θὰ πάω στὸ Οὐΐλλιαμστόουν... Νά, πάρτε τὰ λεφτὰ ποὺ σᾶς ὑποσχέθηκα. Θὰ κατεβῶ ἐδῶ.

Ξαναπῆρε τὸν ἴδιο δρόμο, τρέχοντας.

Μακάβριες ὀπτασίες χόρευαν μπροστὰ στὰ μάτια του...

Περπάτησε ἔτσι, πάνω ἀπὸ δυὸ ὧρες, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη ποῦ πήγαινε, ποῦ βρισκότανε...

Ξαφνικά, σὲ μιὰ στροφὴ τοῦ δρόμου, ἀντίκρυσε τὴ θάλασσα, μαύρη, τρομερή, ἀγριεμένη... καί, λίγο πιὸ πέρα, μερικοὺς ἀνθρώπους ποὺ τριγύριζαν στὴν ἀκρογιαλιά, μέσα στὴ βροχή.

Πῆγε ἀμέσως κοντά τους καὶ ρώτησε ἕνα ἀπ' αὐτούς, ποὺ τραβοῦσε ἔξω ἀπ' τὴ θάλασσα ἕνα μισοσπασμένο βαρέλι:

— Ποιὸ πλοῖο ναυάγησε; Τὸ ὑπερωκεάνειο τῆς «Μεσσαζερὶ Μαριτίμ»;

— Ὄχι, κύριε, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἕνα πορτογαλικὸ φορτηγό... Τὸ εἴδαμε χτὲς ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κρατηθῆ στ' ἀνοιχτά, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερε.

— Εἴσαστε βέβαιος;

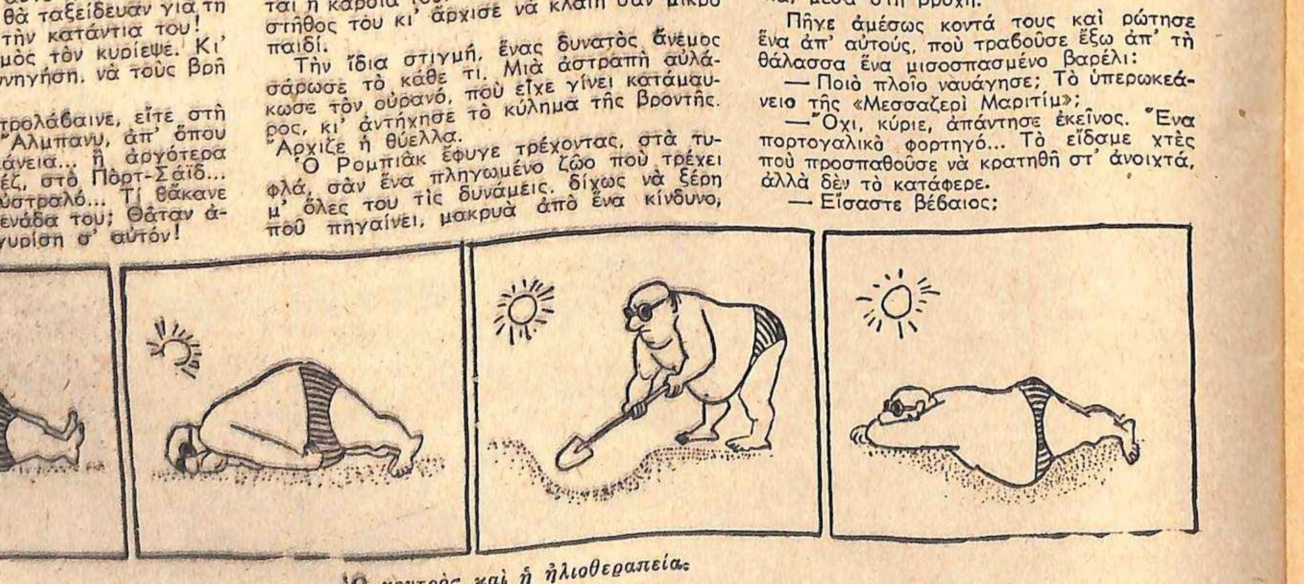

Ὁ χοντρὸς καὶ ἡ ἡλιοθεραπεία.

— Βεβαιότατος.

Δὲν εἶχε πιὰ τὴ δύναμι νὰ ὑποφέρη ὁ Ρομπιάκ.

Ὥστε ἡ Ναντὶν εἶχε σωθῆ... κι' εἶχε χαθῆ γι' αὐτόν!

Ἀπομακρύνθηκε σιγὰ-σιγά, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴ βροχή, τρέμοντας σύγκορμος ἀπ' τὴν ταραχή του...

Ὁ δρόμος του τὸν ἔβγαλε σ' ἕνα φυσικὸ ὁρμίσκο, τριγυρισμένο ἀπὸ μεγάλα βράχια, ὅπου σπάζανε τ' ἀφρισμένα κύματα. Στὸ βάθος του ἁπλωνότανε μιὰ μικρὴ ἀμμουδιά. Καὶ πάνω σ' αὐτὴν ἦταν ξαπλωμένο ἕνα πτῶμα, ποὺ τὄχε φέρει ὥς ἐκεῖ ἡ θάλασσα.

Ὁ Ρομπιὰκ ἔμπηξε μιὰ φωνὴ κι' ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω. Ὕστερα προχώρησε, πῆγε κοντὰ κι' ἐξέτασε τὸ ἄψυχο ἐκεῖνο σῶμα.

Ὁ ναυαγὸς ἦταν ἕνας ἄντρας 50 χρονῶν περίπου. Ἡ φυσιογνωμία του ἦταν σημαδεμένη ἀπ' τὴ φτώχεια καὶ τὴ μιζέρια. Φοροῦσε κάτι παληά, τριμμένα ροῦχα.

Ὁ Ρομπιὰκ ἔσκυψε πάνω του, γιὰ νὰ δῆ μήπως ὑπῆρχε ἀκόμη κάποια ἐλπίδα νὰ τὸν ξαναφέρη στὴ ζωή.

Μὰ τὰ μάτια του ἦταν κλειστά, κι' ἀπ' τὰ μισανοιχτὰ χείλη του δὲν ἔβγαινε καμμιὰ πνοή...

Ὁ Ρομπιὰκ πέρασε τὰ χέρια του κάτω ἀπ' τὸ πουκάμισό του κι' ἄγγιξε τὸ στῆθος του. Ἡ καρδιά του δὲ χτυποῦσε πιά.

«Εἶναι πεθαμένος» σκέφτηκε ὁ Ρομπιάκ.

Κι' ἀνασηκώθηκε. Πρόσεξε τότε πὼς ὁ πνιγμένος εἶχε κρεμασμένο, κάτω ἀπ' τὸ σακκάκι του, ἕνα πέτσινο σακκουλάκι.

— Τί μπορεῖ νἄχη ἐκεῖ μέσα; μουρμούρισε. Τὶς οἰκονομίες του, σίγουρα...

Τὸ πῆρε, τ' ἄνοιξε καὶ βρῆκε μέσα λίγα λεφτά, κάτι μικροπράγματα, μιὰ πίπα, ἕνα μαχαῖρι...

— Ἄ, νὰ κι' ἕνα πορτοφόλι! εἶπε. Τί νἄχη μέσα ἄραγε;

Τὸ πορτοφόλι περιεῖχε μονάχα ἕνα σφραγισμένο φάκελλο. Ὁ Ρομπιὰκ τὸν ἄνοιξε κι' ἔβγαλε μερικὰ χαρτιά. Τοὺς ἔρριξε μιὰ ματιά.

— «Κόμης Οὐμπὲρ ντὲ Κρουὰ-Μενίλ», διάβασε. Μπᾶ! Ἦταν κόμης λοιπὸν αὐτὸς ὁ φουκαρᾶς;

Τὸ πρόσωπό του φωτίσθηκε ξαφνικά. Μιὰ λάμψι πέρασε ἀπ' τὰ μάτια του.

— Βρίσκονται ὅλα τὰ χαρτιά του ἐδῶ, πρόσθεσε. Πιστοποιητικὰ γεννήσεως, γάμου, τοῦ θανάτου τῆς γυναίκας του... διαβατήρια... Μπορεῖ νὰ μάθη κανεὶς ἀπ' αὐτὰ ὅλη τὴν ἱστορία του...

Μιὰ ἰδέα ἔπαιρνε ὡρισμένη μορφή, μέσα στὸ ἐρεθισμένο μυαλό του.

— Ναί, μοῦ τὸν ἔστειλε ἡ Θεία Πρόνοια, γιὰ νὰ μὲ βοηθήση!... συνέχισε. Ἂν γυρίση στὴ Γαλλία ὁ Ρομπιάκ, τὸν περιμένουν τὰ κάτεργα... Ἀλλ' ὁ κόμης ντὲ Κρουὰ - Μενὶλ δὲ θὰ διατρέχη τέτοιο κίνδυνο!

Ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ πτῶμα, ξεκρέμασε τὸ σακκουλάκι, τὸ πῆρε κι' ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς νὰ γυρίση πιὰ νὰ κυττάξη τὸ νεκρό.

— Ναντίν! Ναντίν! Θὰ σὲ ξαναβρῶ! φώναξε.

ΙΔ΄.

Ἡ τελικὴ ἐξήγησι

Ἡ Πὼλ Σαντεναὶ ἦταν ἀποφασισμένη νὰ παλέψη γιὰ τὴν ἀγάπη της.

Στὴν ἀρχὴ τῆς ἦρθε ἡ ἰδέα ὅτι ἕνα ἀπ' τὰ καλλίτερα μέσα γιὰ νὰ ξανανάψη τὸ πάθος τοῦ Μπερνὰρ ἦταν νὰ τραβήξη τὴ γενικὴ προσοχὴ γύρω ἀπ' τὸ ἄτομό της. Βλέποντας νὰ τὴ θαυμάζουν ὅλοι, ὁ Μπερνὰρ θὰ ζητοῦσε ἴσως νὰ τὴν ξανακάνη δική του, ἀπὸ ματαιοδοξία.

Ἔστειλε λοιπὸν σὲ μιὰ ἔκθεσι ζωγραφικῆς ἕνα ἔργο της, στὸ ὁποῖο εἶχε βάλει ὅλο τὸ ταλέντο της, ὅλη τὴ θέλησί της νὰ θριαμβεύση.

Τὸ εἶχε ὀνομάσει «Ἐρωτικὸς πόνος». Τὸ θέμα του ἦταν κοινὸ καὶ μελοδραματικό: Μιὰ κοπέλλα, ἐγκαταλελειμμένη ἀπ' τὸν ἀγαπημένο της, εἶχε αὐτοκτονήσει σ' ἕνα δάσος, στὸν τόπο τοῦ πρώτου ραντεβού τους.

Ἡ ἐπιτυχία της ἦταν τεραστία. Ἀκόμη κι' οἱ αὐστηρότεροι κριτικοὶ τὴν ἀνεβάσανε στὰ σύννεφα.

Τὸ βράδυ τῶν ἐγκαινίων τῆς ἐκθέσεως, ὁ Μπερνὰρ δὲν παρέλειψε νὰ συγχαρῆ τὴν Πὼλ μ' ἐνθουσιασμό.

— Μὰ ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γιὰ τὸ θρίαμβό σας πιστεύω πὼς εἶναι ἡ Κλωντέτ, τῆς εἶπε ἡ δὶς ντὲ Λενιλί. Κάνει σὰν τρελλὴ ἀπ' τὴ χαρά της.

Ἡ Πὼλ κατάφερε νὰ χαμογελάση. Ὅταν ὅμως ἔμεινε μόνη, ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ὡστόσο, τὸ πεῖσμα τοῦ πάθους της δὲν τὴν ἄφινε νὰ παραιτηθῆ ἀπ' τὰ σχέδιά της. Ἔπρεπε νὰ ἐπιχειρήση κάτι ἄλλο...

«Ἡ Κλωντὲτ εἶναι χαριτωμένη, βέβαια—σκέφθηκε. Ἀλλὰ τὰ κομπλιμέντα, οἱ κολακεῖες, ἀκόμη κι' οἱ ἐκμυστηρεύσεις τόσων σπουδαίων ἀνθρώπων ποὺ μὲ τριγυρίζουνε καὶ ζητιανεύουν ἕνα χαμόγελό μου, μόλις μπῶ σ' ἕνα σαλόνι, δὲ δείχνουν πὼς ἐγὼ εἶμαι ἀκόμη πιὸ ὄμορφη;... Ἔκαμα ἄσχημα νὰ παραμελήσω τὸ κομψὸ ντύσιμο, ποὺ κάνει τὴ γυναῖκα πιὸ ἐπιθυμητὴ καὶ μεγαλώνει ἀκόμη πιὸ πολὺ τὴν ὀμορφιά της!»

Ἀπὸ τότε, ἄρχισε νὰ τρέχη στὶς μοδίστρες, στὶς καπελλοῦδες καὶ στὰ καταστήματα νεωτερισμῶν. Ἐνδιαφερότανε γιὰ ὅλες τὶς χαριτωμένες ἐπινοήσεις τῆς μόδας. Περνοῦσε ὧρες ὁλόκληρες διαλέγοντας ὑφάσματα ἢ δοκιμάζοντας καινούργια μοντέλα.

Χάρις στὶς καλλιτεχνικὲς κλίσεις της, ἤξερε νὰ βρίσκη συνδυασμοὺς ἀποχρώσεων ποὺ κάναν νὰ χλωμιάζουν ἀπὸ φθόνο οἱ βασίλισσες τῆς κομψότητος τοῦ Παρισιοῦ.

— Ἡ τουαλέτα σας εἶναι ὑπέροχη, τῆς εἶπε μιὰ μέρα ὁ Μπερνάρ. Θἄθελα πολὺ νὰ ντύνεται κομψὰ σὰν καὶ σᾶς ἡ Κλωντέτ, ὅταν θὰ γίνη γυναῖκα μου.

Παρ' ὅλες τὶς ἀποτυχίες της, ἡ Πὼλ δὲν ἀποθαρρυνότανε.

Εἶχε ἀγοράσει κοσμήματα θαυμάσια καὶ πανάκριβα—μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων κι' ἕνα διαμαντένιο κολλιέ, ποὺ τὸ εἶχε πληρώσει 100 χιλιάδες φράγκα.

Ἔκανε ἔξοδα τρελλά, γιατὶ τῆς χρειάζονταν ὅπλα γιὰ τὸν ἀγῶνα της, γιὰ νὰ νικήση τὴν ἀντίζηλό της!

Μερικὲς μέρες ἀργότερα, πρωτοφόρεσε τὸ μοναδικὸ ἐκεῖνο κολλιέ της, σ' ἕνα χορὸ ποὺ ἔδινε ἡ κ. ντὲ Τερνουάρ.

Ὅταν, τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸν καθρέφτη, πρὶν ξεκινήση ἀπ' τὸ σπίτι της, χαμογέλασε μὲ περηφάνεια κι' ἐλπίδα. Ἦταν ἀληθινὰ ὑπέροχη.

Φοροῦσε μιὰ μαύρη βελουδένια τουαλέτα, σωστὸ ἀριστούργημα, ποὺ ἄφινε γυμνοὺς τοὺς ἀγαλματένιους ὤμους καὶ τὰ μπράτσα της. Κι' εἶχε στολίσει τὸ λαιμό της μὲ τὸ διαμαντένιο κολλιὲ ποὺ ἀστραποβολοῦσε.

Ὅταν μπῆκε στὰ κατάφωτα σαλόνια, τὴν ὑποδέχθηκε ἕνας ψίθυρος θαυμασμοῦ. Ἡ οἰκοδέσποινα προχώρησε ἀμέσως γιὰ νὰ τὴν ὑποδεχθῆ.

Ἀφοῦ τῆς εἶπε τὰ κολακευτικώτερα λόγια γιὰ τὴν τουαλέτα της καὶ γιὰ τὴν ὀμορφιά της, πρόσθεσε:

— Ἐπρόκειτο νάρθοῦν ἀπόψε ἡ δὶς ντὲ Λενιλὶ κι' ἡ Κλωντέτ, δυστυχῶς ὅμως ἡ μικρὴ ἔπαθε γρίππη κι' ἡ μητέρα της δὲ θέλησε νὰ τὴν ἀφίση μονάχη.

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ἡ Πὼλ χαμογελῶντας. Μὰ δὲν εἶναι τίποτα σοβαρό...

— Ὤ, ὄχι! Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἐπέμειναν κι' οἱ δυὸ νάρθῆ ὁ Μπερνάρ, ἔστω καὶ μόνος του, ὥστε νὰ μὴν ἀνησυχήσω.

— Ἄ, εἶν' ἐδῶ ὁ κ. ντὲ Πρέϊγ; ρώτησε ἡ Πώλ, χωρὶς νὰ προδίδη καμμιὰ συγκίνησι ἡ φωνή της.

Στὸ μεταξύ, εἶχε σχηματισθῆ γύρω της ἕνας κύκλος ἀπὸ θαυμαστές, ποὺ ἀνάμεσά τους ἔλαμπε ἡ Πὼλ σὰν βασίλισσα, μὲ τὴν ἀκτινοβολία τῆς ὀμορφιᾶς της, τὸ κομψὸ της ντύσιμο καὶ τὴ χάρι τῆς κουβέντας της.

Ὁ Μπερνὰρ δὲν εἶχε ἔρθει ἀκόμη νὰ τὴ χαιρετήση. Μὰ τὸν ἤξερε καλὰ ἡ Πώλ. Ἀπ' τὶς ἐλαφρὲς πτυχὲς τῶν χειλιῶν του, ἀπ' τὸ ἀδιόρατο τρεμούλιασμα τῶν βλεφάρων του κι' ἀπ' τὴν ἔκφρασι τῶν ματιῶν του μάντευε πὼς ἦταν ταραγμένος...

Μιὰ τρελλὴ ἐλπίδα ἔκανε νὰ χτυπήση δυνατώτερα ἡ καρδιά της...

Ἄραγε ὁ Μπερνὰρ πάλευε μὲ τὴν ἐντύπωσι ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ἡ ὀμορφιά της κι' ὁ γενικὸς θαυμασμὸς ποὺ τὴν τριγύριζε;

Ἔπρεπε νὰ τὸ μάθη ἡ Πώλ, νὰ τὸ ἐξακριβώση. Κι' ἂν ἦταν αὐτό, ἔπρεπε νὰ ὁλοκληρώση τὴν ἐπιτυχία της, νὰ τὸν παρασύρη, νὰ τὸν ὑποχρεώση νὰ ὁμολογήση τὴν ταραχή του καὶ νὰ τὸν ξαναφέρη ὁριστικὰ κοντά της.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χορό, ζήτησε ἀπ' τὸν καβαλιέρο της—ἕνα νέο διπλωμάτη — νὰ περάσουν σ' ἕνα μικρὸ σαλόνι, σχεδὸν ἀδειανό, γιὰ νὰ ξεκουραστῆ λίγο καὶ νὰ βρῆ κάποια δροσιά.

Πέρασε ἔτσι μπροστὰ στὸ Μπερνάρ. Κι' ἐκεῖνος ἀναγκάσθηκε τότε νὰ τοὺς χαιρετήση καὶ νὰ τὴν πλησιάση.

Ἐκείνη εἶχε καθήσει σ' ἕνα καναπέ. Τοῦ ἔκαμε νόημα νὰ καθήση κι' αὐτὸς κοντά της, καὶ τοῦ εἶπε, μ' ἕνα ἐλαφρὸ τρεμούλιασμα στὴ φωνή της:

—Εἴσαστε ὁ μόνος, ἀγαπητέ μου Μπερνάρ, ποὺ δὲν ἤρθατε ἀκόμη νὰ μὲ συγχαρῆτε γιὰ τὴν τουαλέτα μου καὶ τὴν ὀμορφιά μου.

— Ἀλήθεια, εἴσαστε ὑπέροχη ἀπόψε, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ νέος. Πρόσεξα κι' ἐγώ, ὅπως ὅλοι, τὸ θαυμάσιο φόρεμά σας. Ὅσο γιὰ τὸ κολλιέ σας, ἀξίζει νὰ στολίση μιὰ βασίλισσα... Μὰ περίμενα ν' ἀραιώση κάπως ὁ κύκλος τῶν θαυμαστῶν σας, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σᾶς πλησιάσω.

— Γιὰ ν' ἀκούσω καλλίτερα τὰ κομπλιμέντα σας; εἶπε ἡ Πώλ, μ' ἕνα φωτεινὸ χαμόγελο καὶ μιὰ ματιὰ γεμάτη ἔρωτα.

Ὁ Μπερνὰρ ἔμεινε ἀτάραχος. Τράβηξε ἥσυχα τὸ χέρι του, πάνω στὸ ὁποῖο εἶχε ἀκουμπήσει ἡ Πὼλ τὸ δικό της, δῆθεν τυχαῖα, κι' ἀπάντησε:

— Ὄχι γι' αὐτό. Περίμενα νὰ μείνετε μόνη, γιατὶ εἶχα νὰ σᾶς μιλήσω σοβαρά.

— Ἐδῶ, σ' ἕνα χορό;

— Ναί, γιατὶ εἶναι σπάνιες οἱ στιγμὲς ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς δῶ μονάχη, κι' εἶχα καθῆκον νὰ μὴν καθυστερήσω περισσότερο αὐτὴ τὴ συνομιλία μας.

Ἡ καρδιὰ τῆς Πὼλ χτυποῦσε ὁλοένα πιὸ

Ἡ σύζυγος, ὁ σύζυγος καὶ τὰ ψώνια.

δυνατά. Τύλιξε τὸ νέο μ' ἕνα πύρινο βλέμμα της.

—Ἤξερα πὼς θὰ σᾶς εὕρισκα ἐδῶ ἀπόψε, συνέχισε ἐκεῖνος. Μπορῶ νὰ πῶ μάλιστα πὼς ἦρθα, παρ' ὅλη τὴν ἀδιαθεσία τῆς Κλωντέτ, ἐπίτηδες γιὰ νὰ σᾶς συναντήσω.

—Ἄ, ἔτσι;... πρόφερε ἡ νέα γυναῖκα, μεθυσμένη ἀπ' τὴν ἐλπίδα ποὺ μεγάλωνε στὴν ψυχή της σὲ κάθε λέξι τοῦ Μπερνάρ.

—Ἀκοῦστε, Πώλ! ἐξακολούθησε ἐκεῖνος, μὲ φωνὴ κομμένη. Συχωρέστε με ἂν θὰ σᾶς μιλήσω ὠμά. Μὰ ἔτσι πρέπει...Καταλαβαίνω πὼς μ' ἀγαπᾶτε ἀκόμη. Τὸ βλέπω, τὸ μαντεύω...

Ἡ Πὼλ εἶχε κλείσει τὰ μάτια της. Ρουφοῦσε ἀχόρταγα τὰ λόγια τοῦ λατρευτοῦ της καὶ περίμενε μὲ λαχτάρα μιὰ ἐξομολόγησί του, ποὺ θὰ ξανάναβε ἐπιτέλους τὴ σβυσμένη ἀγάπη τους.

—Μοῦ εἴχατε πῆ πρὸ ὀλίγου καιροῦ πὼς σκοπεύατε νὰ παντρευτῆτε, συνέχισε ὁ Μπερνάρ. Μὰ δὲ μοῦ κάνετε πιὰ λόγο γι' αὐτὸ τὸ σχέδιό σας... Πέστε μου, ἦταν πραγματικό; Ἢ ἀποτελοῦσε ἕνα τέχνασμά σας, γιὰ νὰ δῆτε ποιὰ ἐντύπωσι θὰ μοὔκανε ἕνας γάμος, ποὺ θὰ σᾶς ἔρριχνε γιὰ πάντα καὶ σᾶς σ' ἄλλου ἀγκαλιά;

—Γιατί νὰ σᾶς ἀπαντήσω, ἀφοῦ μαντέψατε;... μουρμούρισε ἡ Πώλ.

—Ὥστε λοιπὸν ἦταν μιὰ κωμῳδία, γιὰ ν' ἀνάψετε τὴ ζήλεια μου; Σωστὰ εἶχα μαντέψει!

Ἡ Πὼλ ἔγειρε τὸ κεφάλι της.

—Ἒ λοιπόν, δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ διαρκέση αὐτὴ ἡ κατάστασι! τόνισε ὁ Μπερνάρ. Πρέπει νὰ τελειώνουμε...

—Τὸ θέλετε ἀληθινά;

—Ναί, γιατὶ πνίγομαι... δὲ μπορῶ πιὰ νὰ ὑποκριθῶ...

—Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ! Ἂν ξέρατε πόσο ὑποφέρω!...

—Τὸ κατάλαβα... καὶ δὲ θέλω νὰ διαρκέση περισσότερο αὐτὸ τὸ μαρτύριό σας... Πρέπει νὰ μάθετε τὴν ἀλήθεια!

—Δηλαδή; Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ ἀλήθεια;

—Ὅτι δὲ σᾶς ἀγαπῶ πιά, Πώλ!...

Ἡ νέα γυναῖκα ἔπνιξε μιὰ φωνὴ πόνου ἀνείπωτου.

—Εἴπατε... εἴπατε πὼς δὲ μ' ἀγαπᾶτε πιά; τραύλισε.

—Σᾶς τὸ εἶχα ξαναπῆ. Κι' ὅμως ἐσεῖς ἐξακολουθούσατε νὰ ἐλπίζετε... ἀκόμη κι' ὅταν εἴδατε νὰ γεμίζη τὴν καρδιά μου μιὰ ἄλλη ἀγάπη!

»Θἄταν ἔγκλημα νὰ σᾶς ἀφίσω ἀκόμη νὰ πλάθετε αὐτὲς τὶς ἐπικίνδυνες χίμαιρες... Γιὰ μένα μονάχα—τὸ μαντεύω καὶ ντρέπομαι γι' αὐτὸ—γιὰ μένα στολίζεσθε μὲ ὡραῖες τουαλέτες καὶ μ' ἀκριβὰ κοσμήματα, γιὰ νὰ γίνετε πιὸ ἑλκυστική!

—Ναί, εἶν' ἀλήθεια! ἀπάντησε ὁρμητικὰ ἡ νέα γυναῖκα. Σ' ἀγαπῶ ἀκόμη, Μπερνάρ! Σ' ἀγαπῶ ἑκατὸ φορές, χίλιες φορὲς πιὸ πολὺ ἀπὸ πρίν!

—Πώλ! Τὰ περασμένα πεθάνανε, καὶ τίποτε δὲ μπορεῖ νὰ τ' ἀναστήση!

—Ἄκουσέ με... καὶ μὴ μοῦ πῆς ὄχι, ἂν δὲ θέλης νὰ ξεσπάσουν οἱ μεγαλείτερες συμφορές! Θέλω νὰ μοῦ δώσης πίσω λίγη ἀπ' τὴν ἀγάπη σου ποὺ μοῦ ἀνήκει καὶ ποὺ μοῦ τὴν ἔκλεψε ἡ Κλωντέτ... Δέχομαι ν' ἀφίσω ἕνα μέρος τῆς καρδιᾶς σου καὶ σ' αὐτήν, ἂν δώσης σ' ἐμένα ὅ,τι δικαιοῦμαι!

—Πώλ! Εἶσαι τρελλή! Μὰ δὲ θὰ καταφέρης νὰ μὲ τρελλάνης κι' ἐμένα... Ἀγαπῶ τὴν Κλωντέτ!

—Πῶς μπορεῖς νὰ συγκρίνης τὴν ἁπλοϊκὴ κι' ἀδέξια ἀγάπη της μ' ἕνα ὁρμητικὸ πάθος σὰν τὸ δικό μας;... Θυμήσου τὰ φιλιά μας, τ' ἀγκαλιάσματα, τὸ μεθύσι μας!...

—Σώπα, Πώλ! Σώπα!...

—Γιατί νὰ σωπάσω;... Προσπάθησα νὰ πνίξω μέσα στὴν καρδιά μου αὐτὸ τὸν ἔρωτα ποὺ μὲ φλόγιζε! Πάλεψα, ἔχυσα δάκρυα, πέρασα νύχτες ὁλόκληρες κλαίγοντας μὲ λυγμούς, βασανισμένη ἀπ' τὴ ζήλεια... Δὲ μπορῶ πιά, δὲ μπορῶ! Σ' ἀγαπῶ!...

Ὁ Μπερνὰρ ἔμεινε γιὰ λίγο ἀμίλητος. Χαιρέτησε μὲ μιὰ φιλικὴ χειρονομία ἕνα νέο ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κοντά του, ἐνῶ ἡ Πώλ, τρέμοντας ἀκόμη ὁλόκληρη, ἀναγκαζόταν ν' ἀπαντήση μ' ἕνα εὐγενικὸ χαμόγελο σ' ἕνα κομπλιμέντο ποὺ τῆς ἔκανε κάποιος ἐνοχλητικός.

Τέλος, ἔμειναν μόνοι καὶ πάλι. Κι' ὁ Μπερνὰρ εἶπε ψυχρά:

—Πρέπει, Πώλ, νὰ ὁρίσετε τὴν ἡμερομηνία τοῦ γάμου μου μὲ τὴν ἀδελφή σας.

—Τοῦ γάμου σου; Ποτέ!...

Μὰ ὁ Μπερνὰρ συνέχισε, σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει αὐτὴ τὴ διακοπή της:

—Ἡ δὶς ντὲ Λενιλὶ καὶ σεῖς μοῦ δώσατε τὸ χέρι ἐκείνης ποὺ ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπάει. Ὅλες οἱ προσπάθειες νὰ βρῆτε τὰ ἴχνη τοῦ πατέρα σας, ἔμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα. Δὲ μένει παρὰ νὰ συγκαλέσετε τὸ οἰκογενειακὸ συμβούλιο, δίχως ἄλλη ἀναβολή, ὥστε νὰ τελειώση πιὰ αὐτὸ τὸ ζήτημα. Εἶναι ἀπαραίτητο, γιὰ τὴν ἡσυχία σας καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία μου.

—Γιὰ τὴν ἡσυχία μου, εἴπατε; πρόφερε εἰρωνικὰ ἡ νέα γυναῖκα.

—Ναί, Πώλ. Θέλω νὰ βάλω ἕνα τέρμα στὸ ἀφόρητο μαρτύριό σας... Τὸ ὄνειρο ποὺ εἴχαμε πλάσει, νὰ ζήσουμε ὅλοι μαζί, εἶναι ἀπραγματοποίητο, γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστον. Σκοπεύω λοιπὸν νὰ φύγω γιὰ τὸ ἐξωτερικό, ἀμέσως ἀφοῦ παντρευτῶ.

—Γιὰ νὰ κάνετε τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου σας;

—Ἀποφάσισα ν' ἀγοράσω ἕνα γιὼτ καὶ νὰ κάνω τὸ γῦρο τοῦ κόσμου, μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα μου.

—Καὶ πόσο σκοπεύετε νὰ λείψετε;

—Δυὸ χρόνια.

—Δυὸ χρόνια!...

—Ἴσως καὶ τρία, τόνισε ὁ Μπερνὰρ κυττάζοντας στὰ μάτια τὴ νέα γυναῖκα. Στὸ γυρισμό μου, Πώλ, ἐλπίζω πὼς θὰ μπορῶ πιὰ νὰ σᾶς δώσω τὸ χέρι μου καὶ νὰ σᾶς ὀνομάσω ἀδελφή μου...

—Κι' ἂν ἀρνηθῶ νὰ δώσω τὴ συγκατάθεσί μου γι' αὐτὸ τὸ γάμο;

Ὁ Μπερνὰρ χλώμιασε ἀκόμη πιὸ πολύ.

—Θὰ σᾶς μισήσω τότε, ἀπάντησε ψυχρά.

—Σώπα! Σώπα!... Θὰ κάνω ὅ,τι θέλεις!...

Κι' ἡ Πὼλ σηκώθηκε ἀπότομα κι' ἀπομακρύνθηκε. Ὁ νέος τὴν παρακολουθοῦσε μὲ τὰ μάτια του, ψιθυρίζοντας μὲ συμπόνια:

—Καϋμένη γυναῖκα!...

Ἡ Πὼλ πλησίασε ἕνα γέρο δούκα καὶ τοῦ εἶπε:

—Μοῦ εἴχατε ὑποσχεθῆ νὰ μὲ συνοδέψετε ὡς τὸ σπίτι μου, μετὰ τὸ χορό! Ἂν θέλετε, ἂς φύγουμε πιά... Εἶμαι λίγο κουρασμένη.

Ἐκεῖνος ὑποκλίθηκε ἱπποτικὰ, τῆς πρόσφερε τὸ μπράτσο του κι' ἀπομακρύνθηκε μαζί της, περήφανος γιὰ τὴ ντάμα του

ΙΕ΄.

Ἡ ἄτιμη συμφωνία

Ὅταν γύρισε στὸ σπίτι της κι' ἀνέβηκε στὴν κάμαρά της, ἡ Πὼλ κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη καὶ μουρμούρισε μὲ πικρία:

—Χαμένα πῆγαν ὅλα!...

Ἔβγαλε ἀπ' τὸ λαιμό της τὸ κολλιὲ ποὺ εἶχε φορέσει πρὶν ἀπὸ τρεῖς ὧρες μὲ τόσες ἐλπίδες, καὶ τὄρριξε μέσα σὲ μιὰ κασετίνα, πάνω στὴν τουαλέτα της.

Ὕστερα ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα.

Ὤ, γιατὶ νὰ μὴν ἔχη τὸν πατέρα της;... Μὲ τὴ βοήθειά του, θὰ μποροῦσε νὰ συνεχίση τὸν ἀγῶνα της καὶ νὰ νικήση.

Μὰ τώρα, μόνη, ὁλομόναχη, δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ ἐλπίδα...

Ξαφνικὰ πετάχτηκε ὄρθια. Τῆς ἔμενε ἀκόμη ἕνα μέσο... κάτι ποὺ τὸ εἶχε σκεφθῆ ἐπανειλημμένως: ἡ αὐτοκτονία!

Θὰ φανέρωνε ὅλη τὴν ἀλήθεια κι' ὕστερα θὰ σκοτωνότανε.

Θ' ἄφινε ἕνα γράμμα, ποὺ θἄλεγε ὅτι πέθαινε γιὰ νὰ ἐμποδίση τὸ φίλο της νὰ παντρευτῆ μὲ τὴν ἀδελφή της.

Θὰ τολμοῦσαν κατόπιν ν' ἀγαπηθοῦν αὐτοὶ οἱ δυό, νὰ ἑνώσουν τὰ χέρια τους καὶ τὰ χείλια τους, ὅταν θὰ τοὺς χώριζε τὸ πτῶμα της;...

Καθὼς ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις, κύτταζε ἕνα θαυμάσιο ἑξάσφαιρο ρεβόλβερ, ποὺ τὸ εἶχε ἀγοράσει στὸ Λονδῖνο καὶ τὄχε κρεμασμένο ἀνάμεσα στὰ δυὸ παράθυρα τῆς κάμαράς της, ἀνάμεσα σὲ διάφορα μπιμπελὸ κι' ἄλλα ἐνθύμια τῶν ταξειδιῶν της.

Ξαφνικὰ ὅμως ἀνασκίρτησε καὶ συγκράτησε μὲ κόπο μιὰ φωνὴ τρομαγμένης ἐκπλήξεως.

Κάτω ἀπ' τὶς βαρειὲς κουρτίνες τοῦ ἑνὸς παραθύρου εἶχε δῆ νὰ ξεπροβάλλουν λίγο δυὸ ἀντρικὰ πόδια, ἀκίνητα, σφιγμένα τὸ ἕνα δίπλα στ' ἄλλο!

Τὰ παπούτσια ἦταν παληά, παραμορφωμένα καὶ γεμᾶτα λάσπες.

Ἕνας κλέφτης, ἕνας δολοφόνος, ἦταν κρυμμένος ἐκεῖ ἀπὸ πίσω, περιμένοντας νὰ πλαγιάση καὶ ν' ἀποκοιμηθῆ ἡ Πὼλ γιὰ νὰ τὴ σκοτώση καὶ νὰ τὴ ληστέψη!

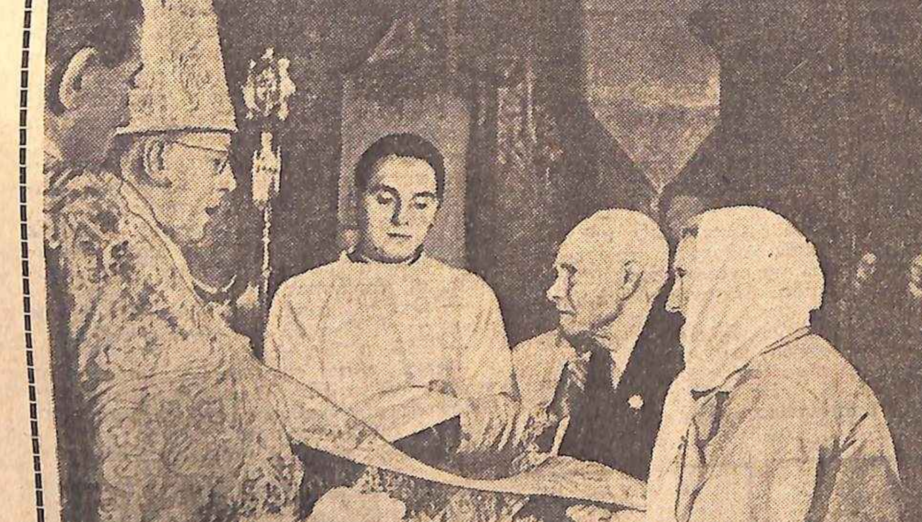

80 ΧΡΟΝΙΑ ΣΥΖΥΓΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

Στὸν περίφημο καθεδρικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τῆς Βιέννης ἔγινε, πρὸ ἡμερῶν, μιὰ μεγαλοπρεπὴς τελετή, τὴν ὁποία παρακολούθησαν χιλιάδες πιστῶν ποὺ τιμοῦν καὶ σέβονται τὸ θεσμὸ τοῦ γάμου. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Βιέννης εὐλόγησε κατὰ τὴ διάρκεια εἰδικῆς τελετῆς τὸ ζεῦγος Γιόχαν καὶ Ἄννα Ρόρερ, ποὺ συμπλήρωσε στὶς 25 τοῦ περασμένου μηνὸς 80 ὁλόκληρα χρόνια εὐτυχισμένης συζυγικῆς ζωῆς. Ὁ Γιόχαν εἶναι σήμερα 98 καὶ ἡ σύζυγός του Ἄννα 99. Σ' ὅλη τὴ συζυγικὴ τους ζωὴ εἶχαν μόνο μιὰ ἀτυχία: Ἔχασαν στὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο ἕνα γυιό τους. Τὸ ζεῦγος Ρόρερ εἶναι τὸ μοναδικὸ ζεῦγος στὴν Εὐρώπη, καὶ πιθανὸν σ' ὅλο τὸν κόσμο, ποὺ συμπλήρωσε συζυγικὴ ζωὴ 80 ὁλοκλήρων ἐτῶν.

Τὸ διαμαντένιο κολλιὲ ἀστραποβολοῦσε μέσα στὴν κασετίνα, μαζὶ μὲ τ' ἄλλα κοσμήματά της. Κι' ἡ τσάντα της βρισκότανε πάνω στὸ τραπέζι, γεμάτη λεφτά.

Σίγουρα, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲ θὰ δίσταζε μπροστὰ σ' ἕνα ἔγκλημα προκειμένου ν' ἁρπάξη τέτοια λεία!

Ἡ Πὼλ δὲν ἔκανε καμμιὰ κίνησι. Ἔπρεπε ὡστόσο νὰ πάρη ἀμέσως μιὰ ἀπόφασι.

Νὰ χτυπήση τὸ κουδοῦνι, γιὰ νἄρθοῦν οἱ ὑπηρέτες της; Μά, ὥσπου νὰ ξυπνήσουν καὶ νὰ τρέξουνε ὁ ληστὴς θὰ τὴ σκότωνε καὶ θἄφευγε!

Νὰ ὁρμήση ἔξω ἀπ' τὴν κάμαρα καὶ νὰ κλειδώση ἐκεῖ μέσα τὸν κακοποιό; Μὰ θὰ πρόφταινε ἄραγε;... Σίγουρα, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις της, μέσα ἀπ' τὶς κουρτίνες.

Προσποιήθηκε λοιπὸν πὼς δὲν εἶχε δῆ τίποτα καὶ πὼς ἑτοιμαζότανε γιὰ νὰ πλαγιάση. Καί, καθὼς πηγαινοερχότανε μέσα στὴν κάμαρα, μὲ μιὰ κίνησι ἀστραπιαία ξεκρέμασε τὸ ρεβόλβερ.

Παραμέρισε ὕστερα ἀπότομα τὴν κουρτίνα καὶ κόλλησε τὴν κάννη τοῦ ὅπλου στὸ μέτωπο τοῦ ἀγνώστου, ποὺ εἶχε μείνει σὰν ἀπολιθωμένος ἀπ' τὴν ἔκπληξι.

—Ἂν κάνης μιὰ κίνησι, σοῦ τίναξα τὰ μυαλά! πρόφερε ἀπειλητικά.

Ἐκεῖνος ἔμεινε ἀκίνητος. Εἶχε κλείσει τὰ μάτια, μὴ τολμῶντας ν' ἀντικρύση τὸ θάνατο ποὺ ἔνοιωθε ἀπέναντί του.

Τὰ χείλη του τρέμανε, καθὼς τραύλιζε ἱκετευτικά:

—Λυπηθῆτε με, κυρία!... Λυπηθῆτε με!

Ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν σημαδεύη μὲ τὸ ρεβόλβερ, ἡ Πὼλ ἐξέταζε τὰ χαρακτηριστικά του.

Δὲ φαινότανε τύπος κακούργου. Ἦταν καλοξυρισμένος κι' εἶχε χτενισμένα μ' ἐπιμέλεια τὰ μαλλιά του, γκρίζα στοὺς κροτάφους. Φοροῦσε ροῦχα παληά, φθαρμένα, ἀλλὰ καθαρά.

Ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη ἀκίνητος, τρέμοντας ἀπ' τὸ φόβο του.

Σίγουρα, δὲν ἦταν συστηματικὸς κλέφτης. Τὄδειχνε, τόσο τὸ παρουσιαστικό του ὅσο κι' ἡ συμπεριφορά του.

—Σᾶς ἱκετεύω, κυρία... πρόσθεσε, ξετρελλαμένος. Μὴ μὲ καταστρέψετε! Λυπηθῆτε με!...

—Πῶς μπῆκες ἐδῶ; τὸν ρώτησε ἡ Πώλ.

—Θὰ σᾶς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, κυρία! Ἤξερα πὼς μένετε ἐδῶ μονάχη, μὲ τοὺς ὑπηρέτες σας... καὶ πὼς εἴσαστε πλούσια. Μιὰ ἐφημερίδα ποὺ ἔπεσε στὰ χέρια μου, μιλοῦσε γιὰ τὰ κοσμήματά σας, γιὰ τὰ διαμάντια σας... Παραφύλαξα λοιπόν, περιμένοντας μιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ μπῶ κρυφὰ στὸ σπίτι σας.

—Κι' ἡ εὐκαιρία αὐτὴ παρουσιάστηκε;

—Μάλιστα... Ἀπόψε ποὺ λείπατε, οἱ ὑπηρέτες σας εἶχαν συγκεντρωθῆ ὅλοι στὸ θυρωρεῖο. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς βγῆκε νὰ ψωνίση κάτι κι' ἄφισε τὴν ἐξώπορτα μισανοιχτὴ γιὰ λίγα λεπτά... Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινή. Χώθηκα μέσα, χωρὶς νὰ μὲ δῆ κανείς. Ἀνέβηκα ἐδῶ καὶ κρύφτηκα πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν κουρτίνα, περιμένοντας ν' ἀποκοιμηθῆτε, γιὰ νὰ κλέψω ὅ,τι θἄβρισκα καὶ νὰ φύγω...

—Καὶ τώρα κλαῖς ἀπ' τὸ φόβο σου! εἶπε περιφρονητικὰ ἡ Πώλ. Ἐνῶ εἶχες τὸ θάρρος νὰ κάνης τὴν κλοπή, δὲν τολμᾶς τώρα ν' ἀντιμετωπίσης τὴν τιμωρία... καὶ ζητᾶς ἔλεος!

Ὁ ἄγνωστος δίστασε μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα μουρμούρισε:

—Ναί, εἶμαι δειλός, ἄνανδρος! Φοβᾶμαι τὴ φυλακή, τὰ κάτεργα! Μὰ ὄχι γιὰ τὸ λόγο ποὺ πιστεύετε!... Ὤ, μὴ μὲ παραδώσετε στὴν ἀστυνομία! Ἂν ἔφτασα σ' αὐτὸ τὸ κατάντημα, ἔχω ἴσως κάποια δικαιολογία...

—Δικαιολογία;

—Κυττᾶχτε με, κυρία. Θὰ δῆτε στὸ πρόσωπό μου καὶ στὰ ροῦχα μου τὴ φτώχεια ποὺ μ' ἔσπρωξε στὸ ἔγκλημα...

—Ἡ ἐργασία σώζει τὸν ἄνθρωπο ἀπ' τὴ φτώχεια!

—Ποιὰ ἐργασία;... Τί μπορῶ νὰ κάνω, χωρὶς ὑποστήριξι, δίχως φίλους, χωρὶς κανένα ποὺ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ μένα;

—Καὶ γι' αὐτὸ ἔγινες κλέφτης;

—Εἶν' ἡ πρώτη φορά, κυρία, σᾶς τ' ὁρκίζομαι!... Ὕστερα, κι' ἂν ἀκόμη δούλευα, δὲ θὰ μποροῦσα νὰ κερδίσω τὰ λεφτὰ ποὺ μοῦ χρειάζονται!

—Τί θὲς νὰ πῆς; ρώτησε ἡ Πώλ, ἔκπληκτη.

—Τίποτα, κυρία, τίποτα! μουρμούρισε ὁ ἄγνωστος, σὰν τρομαγμένος γιατὶ εἶχε πῆ πολλά.

—Μοῦ κάνει ἐντύπωσι ὁ τόνος τῶν ἀπαντήσεών σου, εἶπε ἡ Πώλ. Δὲ φαίνεσαι νἄκανες πάντα αὐτὴ τὴ ζωή...

—Ὄχι, κυρία, σᾶς τ' ὁρκίζομαι! Ὤ, ἂν ξέρατε... ἂν σᾶς ἔλεγα ποιὸς εἶμαι!... Μὰ ὄχι, δὲ θὰ μὲ πιστεύατε, μ' ὅλες τὶς ἀποδείξεις ποὺ θὰ σᾶς παρουσίαζα.

—Ἐξαστάται... Μίλησε ἐξηγήσου! Μονάχα ἂν φανῆς εἰλικρινής, θὰ μπορῆς ἴσως νὰ ἐλπίζης στὴν ἐπιείκειά μου.

Ὁ ἄντρας δίστασε λίγο ἀκόμη, κι' ὕστερα εἶπε:

—Μάθετε λοιπόν, κυρία, ὅτι ἀνήκω σὲ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια!

—Ἐσύ;

—Μάλιστα, κυρία.

—Καὶ ποιὸ εἶναι τ' ὄνομά σου;

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ μουρμούρισε:

—Λέγομαι κόμης Οὐμπὲρ ντὲ Κρουὰ-Μενίλ.

Ἡ Πὼλ ἔβγαλε μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως:

—Ἐσύ!... Ὁ κόμης... Ὄχι, λὲς ψέμματα, ἄθλιε! Λὲς ψέμματα!...

—Δὲ λέω ψέμματα, κυρία... Ἦρθα ἀπ' τὴν Αὐστραλία.

—Ἀπ' τὴν Αὐστραλία;...

—Μάλιστα... Ἡ Τύχη μὲ κατάτρεξε, καὶ κατάντησα κλέφτης!

—Φτάνει! Μὴν πῆς ἄλλη λέξι! φώναξε ἡ Πώλ. Ὄχι, δὲν εἶσαι σὺ ὁ κόμης ντὲ Κρουὰ-Μενίλ! Δὲν εἶσαι σύ, σοῦ λέω!

—Σᾶς εἶχα προειδοποιήσει πὼς δὲ θὰ μὲ πιστεύατε. Κι' ὅμως ἔχω ἐδῶ τὶς ἀποδείξεις... Νά τις!

Κι' ἔδωσε στὴν Πὼλ ἕνα πορτοφόλι γεμᾶτο χαρτιά.

Ἡ νέα γυναῖκα τοὺς ἔρριξε μιὰ ματιά. Ἀποδείκνυαν πραγματικὰ τὸν ἰσχυρισμὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου. Μὰ ἡ Πὼλ δὲν πείσθηκε:

—Τἄκλεψες, αὐτὰ τὰ χαρτιά, ἄθλιε, εἶπε, ἀφοῦ πρῶτα δολοφόνησες τὸν ἀληθινὸ κόμητα ντὲ Κρουὰ-Μενίλ! Τώρα δὲ διστάζω πιὰ νὰ σὲ παραδώσω στὴν ἀστυνομία...

Κι' ἅπλωσε τὸ ἀριστερὸ χέρι της γιὰ νὰ πιέση τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ, ἐνῶ μὲ τὸ δεξιὸ κρατοῦσε πάντα τὸ πιστόλι καὶ τὸν σημάδευε.

Ἦταν βέβαιη πὼς ὁ κακοῦργος αὐτὸς εἶχε σκοτώσει τὸν πατέρα της, τὸν εἶχε ληστέψει καὶ τοῦ εἶχε πάρει τὰ χαρτιά του.

Μὲ τὸ ἔγκλημά του αὐτό, τὴ στεροῦσε ἀπ' τὴν ὑστάτη ἐλπίδα της νὰ ἐμποδίση τὸ γάμο τοῦ Μπερνὰρ καὶ τῆς Κλωντέτ!

Γιατί νὰ τὸν παραδώση στὴν ἀστυνομία; Δὲν ἦταν προτιμώτερο νὰ τὸν σκοτώση σὰ σκυλί;...

Ἦταν ἕτοιμη νὰ πατήση τὴ σκανδάλη τοῦ ὅπλου, ξαφνικὰ ὅμως δίστασε.

Μιὰ τρομερὴ σκέψι εἶχε γεννηθῆ μέσα στὸ μυαλό της... καὶ μεγάλωνε σιγὰ-σιγά! Κύτταζε τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, συλλογισμένη.

Τί σκεπτόταν αὐτός; Νὰ ὁρμήση πάνω της ἴσως, ἀψηφῶντας τὶς σφαῖρες τοῦ ρεβόλβερ της, νὰ τὴν ἁρπάξη ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ νὰ τὴ στραγγαλίση!

Ἔμειναν κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι γιὰ λίγο, κυττάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο στὰ μάτια.

Ὕστερα ἡ Πώλ, χωρὶς ν' ἀφίση τὸ ὅπλο της, ἅπλωσε τὸ ἀριστερό της χέρι, ἄνοιξε ἕνα συρτάρι καὶ πῆρε κάτι ἀπὸ κεῖ μέσα.

—Ναί, δολοφόνησες τὸν κόμητα Οὐμπὲρ ντὲ Κρουὰ-Μενὶλ καὶ τοὔκλεψες τὰ χαρτιά του, πρόφερε. Καὶ νὰ ἡ ἀπόδειξι! Αὐτὴ εἶναι μιὰ φωτογραφία τοῦ κόμητος.

Ὁ ἄλλος ἔνοιωσε πὼς τοῦ παρουσιαζότανε μιὰ ἐλπίδα σωτηρίας.

—Σταθῆτε, κυρία! φώναξε. Δὲ δολοφόνησα τὸν κόμητα, σᾶς τ' ὁρκίζομαι! Ἀφῖστε με νὰ σᾶς μιλήσω... Θὰ καταλάβετε τότε!...

Ὁ τόνος του φαινόταν εἰλικρινής. Ἡ Πὼλ χαμήλωσε τὸ ρεβόλβερ της.

—Μιλῆστε, εἶπε ξερά. Ποιὸ εἶναι τὸ ἀληθινό σας ὄνομα;

—Ζὰν Ρομπιάκ.

—Τί εἴσαστε;

—Σήμερα, κυρία, δὲν εἶμαι παρὰ ἕνα δυστυχισμένο θῦμα τῆς μοίρας. Ἄλλοτε ὅμως... Ἐσεῖς, μιὰ καλλιτέχνις, μὲ καλλιεργημένο πνεῦμα, μπορεῖτε νὰ καταλάβετε σὲ ποιὰ ἐγκλήματα μπορεῖ νὰ σπρώξη τὸν ἄνθρωπο ἕνα ἐρωτικὸ πάθος...

Ἡ Πὼλ ἀνασκίρτησε, ἀλλ' ἔμεινε ἀμίλητη.

—Ἤμουν ὑπάλληλος σὲ μιὰ Τράπεζα τοῦ Παρισιοῦ, συνέχισε ὁ Ρομπιάκ. Γνώρισα μιὰ γυναῖκα, τὴν ἀγάπησα... Τὴν ἀγαπῶ ἀκόμη, μέχρι τρέλλας... Ἤθελε νὰ μ' ἐγκαταλείψη, γιατὶ ἤμουν φτωχός... Γιὰ νὰ μὴν τὴ χάσω, ἔγινα κλέφτης, πλαστογράφος!...

Ἡ Πὼλ ἔκαμε μιὰ χειρονομία ἀποστροφῆς.

—Σᾶς φαίνεται φριχτὸ νὰ κλέβη κανείς, γιὰ νὰ διατηρήση τὸν ἔρωτα μιᾶς γυναίκας;...Αὐτὸ θὰ πῆ πὼς δὲν ἀγαπήσατε!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΝΑ ΦΟΡΗΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΚΡΕΒΑΤΑΚΙ

Στὴ Βιέννη ἔγινε πρὸ ἡμερῶν μιὰ μεγάλη ἔκθεσις πρακτικῶν ἐφευρέσεων ποὺ σκοπός τους εἶναι νὰ ἁπλοποιήσουν καὶ νὰ κάνουν πιὸ ἄνετη τὴ ζωή μας. Μεταξὺ τῶν ἐκτιθεμένων ἦταν καὶ τὸ παιδικὸ κρεβατάκι ποὺ σᾶς παρουσιάζομε ἀνωτέρω. Εἶναι, ὅπως βλέπετε, πτυσσόμενο καὶ ἔχει, ὅταν διπλωθῆ, σχῆμα βαλίτσας. Τὸ περιωρισμένο βάρος του ἐπιτρέπει τὴν εὔκολη μεταφορά του ἀπὸ ἕνα μονάχα ἄτομο. Ὑπάρχουν ὅμως στὸ κάτω μέρος μικρὲς ρόδες ποὺ κινοῦνται πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις καὶ διευκολύνουν ἀκόμα περισσότερο τὴ μεταφορὰ αὐτή.

Κρατῆστε μακρυὰ τοὺς διαρρῆκτες!..

Τι πρέπει νὰ κάνετε, ὅταν πρόκειται νὰ λείψετε ἀπὸ τὸ σπίτι σας

ΑΚΟΜΗ καὶ ἕνας ἄπειρος διαρρήκτης πολὺ σπάνια μπαίνει στὸ πρῶτο σπίτι, ποὺ θὰ τύχη στὸ δρόμο του. Πρὶν ἀρχίση τὴ «δουλειά» του, ἐξετάζει διάφορα σπίτια καὶ διαλέγει ἐκεῖνο ποὺ τοῦ φαίνεται πιὸ κατάλληλο. Στὴν ἐκλογὴ αὐτὴ τὸν βοηθάει πολὺ ἡ πεῖρα, χάρις στὴν ὁποία μπορεῖ νὰ ξεχωρίση διάφορα σημάδια, ποὺ τὸν πείθουν ὅτι ἡ διάρρηξι εἶναι εὔκολη.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ φροντίζει νὰ ἐξακριβώση εἶναι ἂν τὸ ὑποψήφιο σπίτι κατοικῆται ἐκείνη τὴ στιγμή. Αὐτὸ τὸ καταλαβαίνει ἀπὸ διάφορα σημάδια, ποὺ ἔχει ἀφίσει ὁ ἰδιοκτήτης του χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος νὰ κρατήσετε τοὺς διαρρῆκτες ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, εἶναι νὰ μὴν τοὺς δώσετε τὰ σημάδια αὐτά.

Συστηματικὴ μελέτη τῆς μεθόδου ἐργασίας τῶν κακοποιῶν ἔχει ἀποδείξει ὅτι πέντε εἶναι τὰ πράγματα, ποὺ πρέπει νὰ προσέχη κανεὶς ὅταν πρόκειται νὰ λείψη ἀπὸ τὸ σπίτι του, καὶ μάλιστα γιὰ περισσότερο ἀπὸ μία ἡμέρα.

Ὁ διαρρήκτης θὰ βρῆ εὔκολα τὸ κλειδὶ ποὺ κρύψατε..

1) Ἀποφύγετε ὅλα τὰ σημάδια ποὺ θὰ κάνουν τὸν διαρρήκτη νὰ προτιμήση τὸ σπίτι σας.

2) Φροντῖστε ὥστε νὰ περιπλέξετε καὶ νὰ ἀποτρέψετε τοὺς ὑποψηφίους, ποὺ ἀποφεύγουν τὶς μπλεγμένες δουλειές.

3) Κλειδῶστε καλὰ ὅλες τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα καὶ ἂν εἶναι δυνατόν, προσθέστε κλειδαριές, σῦρτες ἢ λουκέττα σὲ ὅσα ἀνοίγματα νομίζετε ὅτι ὁ ἀνεπιθύμητος ἐπισκέπτης σας θὰ μπορέση ν' ἀνοίξη μὲ εὐκολία.

4) Εἰδοποιῆστε τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα γιὰ τὴν ἀπουσία σας (ὅταν πρόκειται νὰ κρατήση λίγες ἡμέρες ἢ περισσότερες), ὥστε τ' ἀστυνομικὰ ὄργανα τῆς περιοχῆς νὰ ἔχουν τὸ νοῦ τους στὸ σπίτι σας καί

5) Ὅ,τι κοσμήματα, χρήματα καὶ ἄλλα πολύτιμα μικροαντικείμενα ἔχετε στὸ σπίτι σας, ἀφίστε τα στὴν τράπεζα ἢ σὲ κάποιο πρόσωπο ποὺ τοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνη. Ἀλλοιῶς φροντῖστε νὰ εἶνε καλὰ κρυμμένα καὶ κλειδωμένα.

Αὐτὰ τὰ μέτρα δὲν ἐξασφαλίζουν ἀπολύτως τὸ σπίτι σας ἀπὸ τὴν διάρρηξι. Μειώνουν ὅμως κατὰ πολὺ τὶς πιθανότητες νὰ γυρίσετε ἀπὸ τὸν παραθερισμὸ ἢ ἀπὸ μιὰ εὐχάριστη ἐκδομὴ καὶ νὰ τὸ βρῆτε ἄδειο!

Συνηθισμένο «κόλπο» γιὰ νὰ ξεγελάσουμε τὸν διαρρήκτη, ὅταν πρόκειται νὰ βγοῦμε γιὰ τὸ βράδυ, εἶναι νὰ ἀφίσουμε ἀναμμένο τὸ φῶς τῆς ἐξώπορτας. Ὅταν, ὅμως, ὅλο τὸ ὑπόλοιπο σπίτι εἶναι κατασκότεινο, ὁ διαρρήκτης δὲ χρειάζεται πολὺ γιὰ νὰ καταλάβη ὅτι στὸ σπίτι δὲ βρίσκεται κανείς. Ἂν μάλιστα εἶναι ἔξυπνος, δὲν πρόκειται νὰ ξεγελαστῆ οὔτε κι' ἂν δῆ ἀναμμένο ἕνα φῶς στὸ λουτρὸ ἢ στὴν εἴσοδο. Ἐνῶ, ἀντίθετα, θὰ διστάση νὰ μπῆ ἂν τὸ σπίτι εἶναι φωτισμένο ὅπως συνήθως.

Ἀφῖστε ἐπίσης, μισοτραβηγμένες τὶς κουρτίνες. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὄχι μόνο παραπλανᾶτε τὸ διαρρήκτη, ἀλλὰ δίνετε τὴ δυνατότητα στοὺς γείτονες νὰ προσέξουν τυχὸν ὕποπτες κινήσεις στὰ δωμάτιά σας καὶ νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομία.

Ἂν πρόκειται νὰ λείψετε γιὰ λίγες ὧρες, εἶναι χρήσιμο νὰ ἀφίσετε τὸ ραδιόφωνο ἀνοικτό, ποὺ δείχνει ὅτι κάποιος εἶναι μέσα καὶ τὸ ἀκούει. Αὐτὸ βέβαια μὲ τὴ προϋπόθεσι ὅτι οἱ ἀπ' ἔξω δὲ μποροῦν νὰ δοῦν ὁλόκληρο τὸ δωμάτιο.

Παρ' ὅλο ποὺ θὰ ἀφήσετε σὲ μερικὰ δωμάτια τὸ φῶς ἀναμμένο καὶ τὶς κουρτῖνες μισοτραβηγμένες, πρέπει ἐκεῖνος ποὺ θὰ βρίσκεται ἀπ' ἔξω νὰ μὴ μπορῆ νὰ δῆ ἐντελῶς τὸ ἐσωτερικό τους. Γιατί τότε θὰ μπορέση νὰ καταλάβη ἂν ὑπάρχουν μέσα ἄνθρωποι.

Ἂν ὁ ἐφημεριδοπώλης σᾶς ἀφήνη τακτικὰ ἐφημερίδα ἢ περιοδικό, εἰδοποιῆστε τον νὰ σταματήση, ὅσον καιρὸ θὰ λείψετε. Οἱ μαζεμμένες ἐφημερίδες, ἀποτελοῦν πολύτιμο σημάδι γιὰ κάθε διαρρήκτη. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν ἀλληλογραφία, ποὺ συγκεντρώνεται στὸ γραμματοκιβώτιο. Γι' αὐτό, πρὶν φύγετε, εἰδοποιῆστε τὸ ταχυδρομεῖο, εἴτε νὰ κρατάη στὰ γραφεῖα του τὴν ἀλληλογραφία σας, εἴτε νὰ σᾶς τὴν στέλνη κατευθεῖαν ἐκεῖ ποὺ μένετε, ὅσο λείπετε ἀπὸ τὸ σπίτι σας.

Καὶ φυσικά, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀφήσετε στὴν πόρτα οὔτε γιὰ λίγα

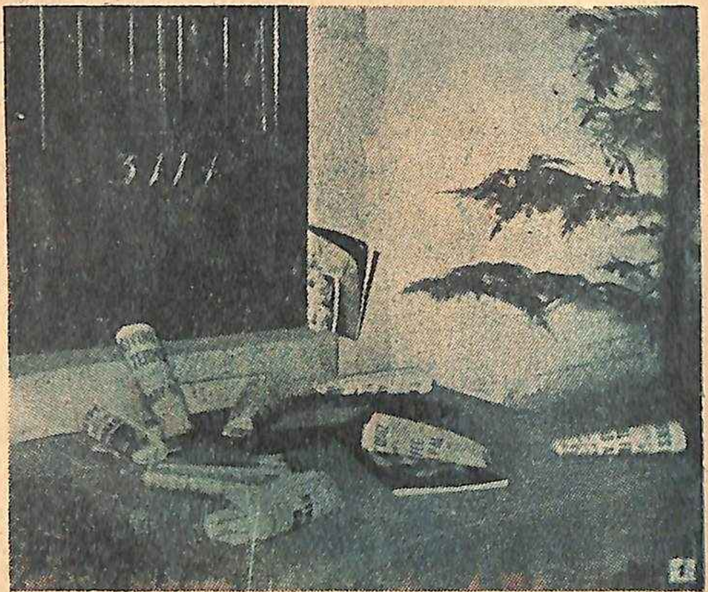

Οἱ ἐφημερίδες ποὺ μαζεύονται μπροστὰ στὴν πόρτα καὶ τὰ πολλὰ γράμματα στὸ γραμματοκιβώτιο, εἶναι πρώτης τάξεως σημάδια γιὰ τὸν διαρρήκτη.

λεπτὰ κανένα σημείωμα γιὰ κάποιο φίλο, συγγενῆ ἢ ἄλλο πρόσωπο, ὅπου νὰ λέτε ὅτι φεύγετε. Οὔτε πρέπει νὰ ἀφήνετε κλειδιὰ σὲ μέρη ποὺ γνωρίζετε μόνο ἐσεῖς καὶ ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὸ βρῆ. Οἱ διαρρῆκτες ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ βρίσκουν εὔκολα παρόμοιες «κρυψῶνες».

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, δὲν πρέπει νὰ ἀφήνετε πάνω στὴν πόρτα τὸ κλειδί της, παρ' ὅλο ποὺ θὰ εἶναι ἀπὸ τὸ μέσα μέρος. Ἂν ὅμως αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο, καταφύγετε τουλάχιστον στὸ ἑξῆς: Φτιᾶξτε μὲ ἕνα χοντρὸ σῦρμα ἕνα ἀγκίστρι, ποὺ τὸ κυρτὸ μέρος του νὰ τὸ γαντζώσετε στὸ πόμολο τῆς πόρτας καὶ τὸ ἴσιο μέρος του νὰ εἶναι περασμένο μέσα στὴν τρύπα τοῦ κλειδιοῦ.

Ὅλες αὐτὲς οἱ προφυλάξεις, δὲν ἀποτρέπουν τὸν κίνδυνο τῆς διαρρήξεως. Τὸν ἀπομακρύνουν, ὅμως ἀρκετά.

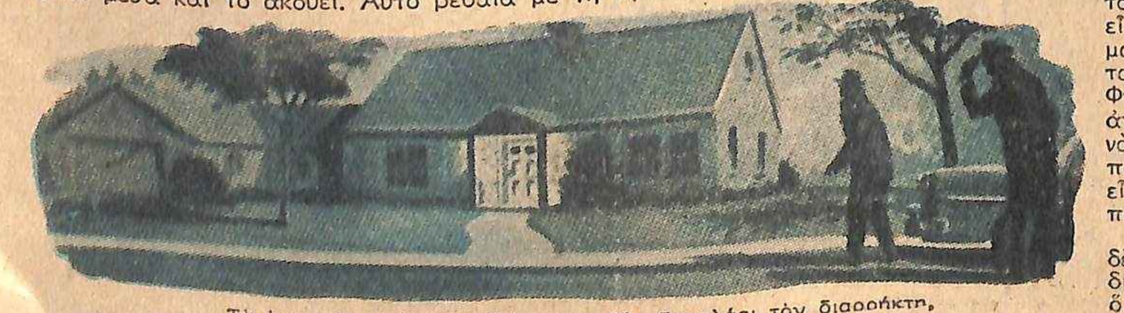

Τὸ ἀναμμένο φῶς τῆς ἐξώπορτας δὲν ξεγελάει τὸν διαρρήκτη.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ κόκκινο φῶς

Ο ΣΑΜ Μὴρν πατοῦσε ὡς κάτω τὸ γκάζι τοῦ αὐτοκινήτου του. Βιαζότανε νὰ φτάση στὸ σπίτι του, γιατὶ οἱ ἀστραπὲς ποὺ αὐλακώνανε κάθε τόσο τὸν οὐρανό, προμηνύανε μπόρα.

Ἦταν ἕνας συμπαθητικὸς νέος, κομψοντυμένος πάντα. Εἶχε ὅμως ἕνα σοβαρὸ ἐλάττωμα: Ζοῦσε μιὰ ζωὴ ἀνώτερη ἀπ' τὰ περιωρισμένα οἰκονομικὰ μέσα του. Εὐτυχῶς, ἔμενε μαζὶ μὲ τὸ γέρο κι' ἀνύπαντρο θεῖο του, τὸν Τὸμ Μέρεντιθ, ποὺ εἶχε ἀναλάβει ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ.

Δὲν ἤξερε ὁ Σὰμ πόση περιουσία εἶχε ὁ θεῖος του. Σίγουρα ὅμως, ἦταν ἀρκετὰ πλούσιος. Εἶχε πάρει τὴ σύνταξί του — ἦταν πρὶν καθηγητὴς στὸ Καῖμπριτζ — κι' εἶχε ἀφοσιωθῆ σὲ φωτογραφικὲς ἔρευνες. Ὁ σκοτεινός του θάλαμος καὶ τὸ τέλειο ἐργαστήριό του, στὸ βάθος τοῦ κήπου, ἀποτελοῦσαν τὸ καύχημά του.

Ὁ Σὰμ ἄφησε τ' αὐτοκίνητο ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι καὶ μπῆκε στὸ χώλ. Κρέμασε τὸ καπέλλο του κι' ἔψαξε ὕστερα νὰ βρῆ τὸ θεῖο του. Δὲν ἤξερε ἀκόμα πῶς θὰ τοῦ τὄλεγε, γιὰ τὶς 400 λίρες ποὺ τοῦ χρειάζονταν ἀπαραιτήτως. Ἔπρεπε νὰ πληρώση ἕνα χρέος του ἀπ' τὰ χαρτιά, μέσα σὲ 48 ὧρες.

Δὲ βρῆκε πουθενὰ τὸν καθηγητή. Μάντεψε πὼς θὰ βρισκότανε στὸ ἐργαστήριό του — κι' ἂς ἦτανε περασμένα μεσάνυχτα.

Βγῆκε στὸν κῆπο καὶ προχώρησε ὡς τὸ βάθος του. Ἡ πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου ἦταν ξεκλείδωτη. Ὁ Σὰμ τὴν ἄνοιξε καὶ μπῆκε στὸ μικρὸ δωμάτιο, ποὺ ἦταν φωτισμένο μόνο μὲ μιὰ κόκκινη λάμπα. Πάνω σ' ἕνα τραπέζι, βρισκόταν ἕνα ἀνοιχτὸ κουτὶ μὲ φωτογραφικὲς πλάκες. Ὁ καθηγητὴς πρόβαλε στὸ κατῶφλι τοῦ σκοτεινοῦ θαλάμου.

— Γειά σου, Σάμ, εἶπε. Νωρὶς γύρισες ἀπόψε...

Ὁ νέος πρόσεξε γιὰ πρώτη φορὰ πόσο γέρος κι' ἀδύνατος φαινόταν ὁ θεῖος του, σ' ἐκεῖνο τὸ κόκκινο φῶς... Κι' ὅμως ἦταν τόσο πεισματάρης! Ὁ Σὰμ ἀμφέβαλλε πολὺ ἂν θὰ δεχότανε νὰ τοῦ δώση ἐκεῖνες τὶς 400 λίρες...

— Διαρκῶς, λοιπόν, θὰ δουλεύετε, θεῖε;... τοῦ εἶπε, προσπαθῶντας νὰ μὴν προδίνη ἡ φωνή του τὸν ἐκνευρισμό του.

— Εἶχα νὰ ἐμφανίσω αὐτὲς τὶς φωτογραφίες. Δοκίμασα ἕνα καινούργιο ὑγρὸ γιὰ τὴν ἐμφάνισι. Δὲν εἶναι ἀκόμα τέλειο, ἀλλὰ κάνει θαυμάσια τὴ δουλειά του.

— Θ' ἀργήσετε νὰ τελειώσετε; ρώτησε ὁ Σάμ. Θἄθελα νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ κάτι...

— Γιὰ λεφτὰ μήπως; πρόφερε ὁ γέρος, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια. Δὲ γίνεται τίποτα... Ὅταν πεθάνω, θὰ κληρονομήσης ὅ,τι ἔχω. Στὸ μεταξὺ ὅμως, πρέπει νὰ φροντίζης νὰ ζῆς μὲ τὸ ἐπίδομα ποὺ σοῦ δίνω κάθε μῆνα.

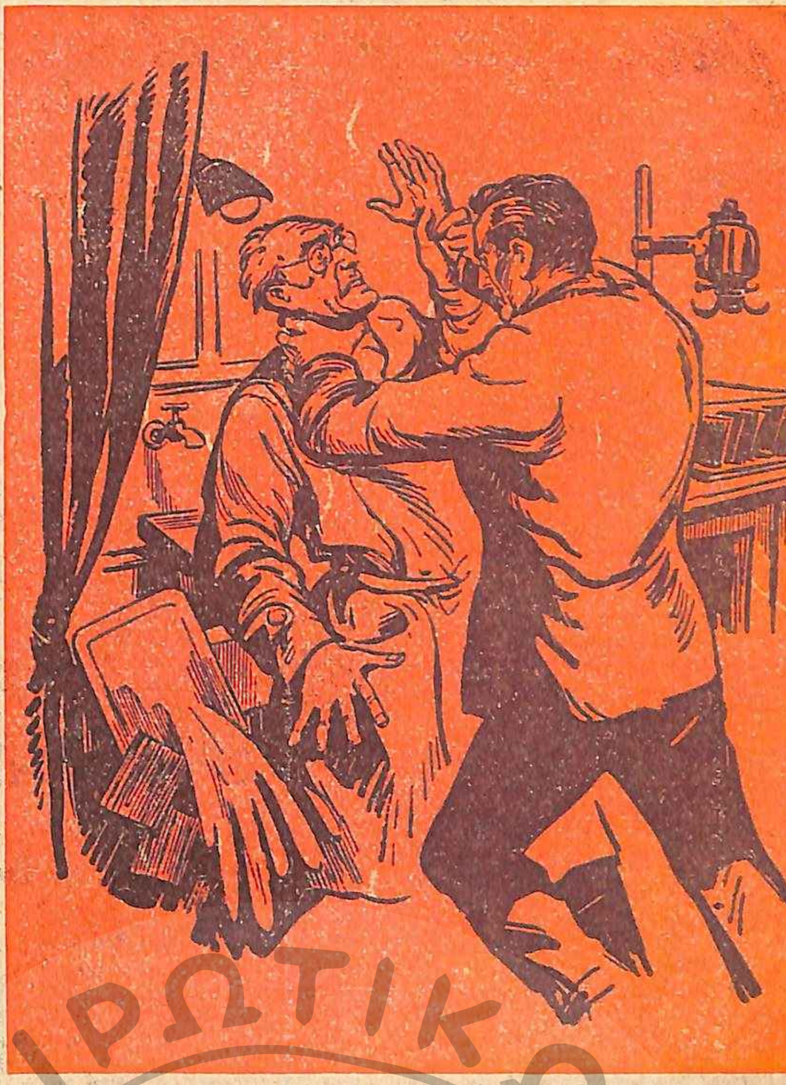

Χύμηξε πάνω στὸ θεῖο του κι' ἄρχισε νὰ παλεύη μαζί του...

Ὁ Σὰμ κατάλαβε ἀπ' τὸν τόνο του πὼς θἆταν ἀδύνατο νὰ τὸν μεταπείση. Ὁ θυμὸς τὸν ἔπνιξε! Ἅρπαξε πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι ἕνα βαρὺ πιάτο ἀπὸ πορσελάνη, ἀπ' αὐτὰ ποὺ μεταχειριζόταν ὁ καθηγητὴς γιὰ τὰ πειράματά του, καὶ τοῦ τὸ πέταξε στὸ κεφάλι. Ὁ γέρος ζαλίστηκε ἀπ' τὸ χτύπημα καὶ τρέκλισε σὰ μεθυσμένος.

«Τώρα ποὔκανες τὴν ἀρχή, ἀποτελείωσέ τον!», φώναξε στὸ Σὰμ μιὰ ἐσωτερικὴ φωνή.

Χύμηξε πάνω στὸ θεῖο του κι' ἄρχισε νὰ παλεύη μαζί του. Μὰ ὁ γέρος εἶχε ἀπίστευτη δύναμι...

Τὰ χημικὰ ὄργανα πέφτανε χάμω καὶ σπάζανε... Ξαφνικά, ὁ καθηγητὴς σωριάστηκε στὸ πάτωμα. Ὁ Σὰμ ἔσφιξε τὰ χέρια του γύρω στὸ λαιμό του...

Ὅταν ἀνασηκώθηκε σὲ λίγο, ὁ θεῖος του δὲ ζοῦσε πιά!

Ὁ νέος σκέφτηκε πὼς μπορεῖ ν' ἄκουσαν οἱ γείτονες τὸ θόρυβο τῆς πάλης... Ἔπρεπε νὰ φύγη ἀμέσως ἀπὸ κεῖ! Πρὶν βγῆ, ἐλευθέρωσε τὸ σύρτη ἀσφαλείας, ὥστε, μὲ τὸ τράβηγμα, νὰ κλειδωθῆ μόνη της ἡ πόρτα, ἀπὸ μέσα.

Εἶχε φροντίσει νὰ τυλίξη τὸ χέρι του μὲ τὸ μαντῆλι του, γιὰ νὰ μὴν ἀφίση δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.

Γύρισε ἀμέσως στὸ σπίτι, ἅρπαξε τὸ τηλέφωνο κι' εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία. Ἰσχυρίστηκε πὼς εἶχε φτάσει ἐκείνη τὴ στιγμή. Εἶχε ἀκούσει θόρυβο ἀπ' τὸ ἐργαστήριο, εἶχε ὁρμήσει ἔξω στὸν κῆπο κι' εἶχε προλάβει νὰ δῆ τὴ σιλουέτα κάποιου ποὺ βγῆκε ἀπὸ κεῖ, χτυπῶντας πίσω του τὴν πόρτα, καὶ τὄβαλε στὰ πόδια.

Σὲ δέκα λεπτά, εἶχε φτάσει ἕνα ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο, μ' ἕνα ντέτεκτιβ καὶ τρεῖς ἀστυφύλακες. Ὁ Σὰμ τοὺς περίμενε στὸ δρόμο, μπροστὰ στὸ σπίτι. Τοὺς ὡδήγησε σ' ἕνα μικρὸ τετράγωνο παραθυράκι, ἀπ' ὅπου φαινότανε τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἐργαστηρίου, μὲ τὴν τρομερὴ ἀκαταστασία, τὰ σπασμένα χημικὰ ὄργανα καὶ τὸ νεκρὸ ποὺ κειτόταν χάμω. Στὸ κόκκινο φῶς τῆς λάμπας, ὅλ' αὐτὰ φαίνονταν σὰν καταχθόνια ὀπτασία.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἕνωσαν τὶς προσπάθειές τους κι' ἔσπασαν τὴν πόρτα. Ὁ ντέτεκτιβ θέλησε ν' ἀνάψη τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι του, ἀλλὰ τὸν ἐμπόδισε ὁ Σάμ.

— Μιὰ στιγμὴ νὰ κλείσω αὐτὸ τὸ κουτί, γιὰ νὰ μὴ χαλάσουνε οἱ φωτογραφικὲς πλάκες, τοῦ εἶπε.

Ὁ ντέτεκτιβ συνεννοήθηκε σιγὰ μὲ τοὺς ἄνδρες του. Ὕστερα σύστησε στὸ Σάμ:

— Καλύτερα νὰ περιμένετε ἔξω σεῖς...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ ντέτεκτιβ βγῆκε στὸν κῆπο κι' ἄρχισε νὰ τοῦ κάνη διάφορες ἐρωτήσεις. Ὁ Σὰμ περιορίστηκε νὰ ἐπαναλάβη ὅσα εἶχε πῆ ἤδη μὲ τὸ τηλέφωνο.

— Ἂν δὲν κάνω λάθος, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ, ὁ θεῖος σας ἐμφάνιζε κάτι φωτογραφίες, ὅταν τοῦ ἐπιτέθηκε ὁ δολοφόνος. Τὶς εἶχε βουτήξει σ' ἕνα κόκκινο ὑγρό. Μὲ τὴν πάλη, ἀναποδογυρίστηκε τὸ δοχεῖο καὶ τὸ ὑγρὸ χύθηκε παντοῦ στὸ ἐργαστήριο... ἀκόμα καὶ πάνω στὸ κεφάλι τοῦ θείου σας. Μποροῦμε νὰ πᾶμε τώρα μέσα στὸ σπίτι, κύριε Μὴρν;

Ὁ Σὰμ προχώρησε πρῶτος, μπῆκε στὴν τραπεζαρία κι' ἄναψε τὸ φῶς. Ἀμέσως οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν, βγάλανε μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως. Κύτταζαν ὅλοι τὰ πόδια του...

Τὰ κύτταξε κι' αὐτός... κι' εἶδε μὲ τρόμο καὶ φρίκη, ὅτι τὰ παπούτσια του καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ παντελονιοῦ του ἦταν πιτσιλισμένα μὲ τὸ κόκκινο ὑγρὸ ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὁ καθηγητής!

— Τί ἔχετε νὰ πῆτε γι' αὐτό; πρόφερε παγωμένα ὁ ντέτεκτιβ.

— Θέλω... θέλω νὰ συμβουλευθῶ πρῶτα τὸ δικηγόρο μου!...

— Δὲν πιστεύω νὰ μπορῆ νὰ κάνη πολλὰ πράγματα γιὰ σᾶς ὁ δικηγόρος σας... Ἡ ἐνοχή σας εἶναι ὁλοφάνερη!

»Στὸ κόκκινο φῶς τοῦ ἐργαστηρίου, δὲ μπορούσατε νὰ δῆτε αὐτὸ τὸ κόκκινο ὑγρό, ποὺ εἶχε χυθῆ παντοῦ... κι' ἀπάνω σας! Ὕστερα δὲν τὸ προσέξατε, στὴ βία σας νὰ τηλεφωνήσετε στὴν ἀστυνομία, λίγα δευτερόλεπτα μετὰ τὴ δολοφονία...

»Πρώτη φορὰ εἶδα, ἀλήθεια, ἕνα ἐγκληματία ποὺ νὰ βιάζεται τόσο νὰ εἰδοποιήση τὴν ἀστυνομία, ἀντὶ νὰ προσπαθήση νὰ ἐξαφανίση τὰ ἴχνη τοῦ ἐγκλήματός του!

»Καὶ τώρα ἐλπίζω νὰ μ' ἀκολουθήσετε στὴν ἀστυνομία, χωρὶς ἀντίστασι.

ΦΡΑΝΣΙΣ ΜΠΕΛ

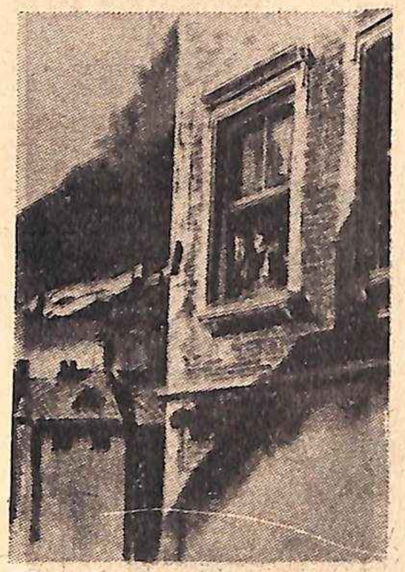

Ἕνας ἄνθρωπος βγῆκε ἀπὸ τὸ παράθυρο ἑνὸς σπιτιοῦ κι' ἔμεινε ..α λεπτὰ στὸν ἀέρα...

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΠΕΤΑΝΕ!..

Ὁ Σίμων ὁ Μάγος καὶ ὁ Δανιὴλ Χὸμ

Στὶς 13 Μαρτίου 1868, ἕνας ἄνθρωπος βγῆκε ἀπὸ τὸ παράθυρο ἑνὸς σπιτιοῦ, ἔμεινε κάμποσα λεπτὰ στὸν ἀέρα καὶ ξαναμπῆκε ἀπὸ ἕνα ἄλλο παράθυρο.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν τὸ περίφημο μέντιουμ Δανιὴλ Χόμ, ποὺ εἶχε καταπλήξει τοὺς ἀνθρώπους τοῦ περασμένου αἰώνα μὲ τὶς «ὑπερφυσικὲς» ἱκανότητές του. Ἦταν ἡ ἐποχὴ τῶν μεγάλων θριάμβων τοῦ πνευματισμοῦ κι' οἱ ἄνθρωποι ἀπέδιδαν αὐτοὺς τοὺς ἄθλους στὴν ἐπίδρασι πνευμάτων ἢ μυστηριωδῶν δυνάμεων, ποὺ πίστευαν ὅτι προέρχονταν ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν.

Ἡ ἐπιστήμη ἐξήγησε σήμερα πολλὰ ἀπὸ τὰ «ὑπερφυσικὰ» αὐτὰ φαινόμενα. Προκειμένου γιὰ τὴν «μετεώρισι», τὴν θεωρεῖ ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ὑπερβολικῆς συγκινήσεως τοῦ μέντιουμ, ποὺ κατορθώνει μὲ τὴν αὐθυποβολὴ νὰ ἐξαφανίση τὴν αἴσθησι τοῦ βάρους ἀπὸ τὴ σκέψι του καὶ νὰ πραγματοποιήση «θαύματα» ἀδύνατα γιὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ἄλλωστε, ὅτι αὐτὲς οἱ «μετεωρίσεις» δὲν διαρκοῦν περισσότερο ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα. Διάσημοι χορευτὲς καὶ ἀκροβάτες κάνουν τὸ ἴδιο, μὲ τὴν ἄσκησι, καὶ τὴν ὑπομονή, χωρὶς νὰ βρίσκωνται στὴν ἰδιαίτερη καταληπτικὴ κατάστασι τοῦ μέντιουμ.

Οἱ «μετεωρίσεις» δὲν ἀποτελοῦν, ἄλλωστε, ἀποκλειστικὸ προνόμιο τῶν μέντιουμ. Ὁ καταπληκτικώτερος θαυματοποιὸς αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἦταν ὁ Σίμων ὁ Μάγος ἀπὸ τὴ Σαμάρεια, ποὺ ἔζησε κατὰ τὸν πρῶτον αἰῶνα μ. Χ. καὶ πού, ἀφοῦ ἐξέπληξε τοὺς ὁμοεθνεῖς του μὲ τὶς καταπληκτικὲς ἱκανότητές του, μετέφερε τὸ πεδίο τῆς δράσεώς του στὴ Ρώμη, ὅπου ἵδρυσε, μάλιστα, δική του θρησκεία καί, φυσικά, ἀνακήρυξε τὸν ἑαυτό του θεὸ καὶ τὴ φίλη του Ἑλένη ἢ Σελήνη ἀνταύγεια τῆς θεότητος. Ὁ Σίμων ὁ Μάγος, λοιπόν, ὄχι μόνον μετακινοῦσε ἀντικείμενα ἀπὸ μεγάλη ἀπόστασι (τὰ φαινόμενα αὐτὰ ἡ ἐπιστήμη τὰ ἀποκαλεῖ σήμερα τηλεκινητικὰ καὶ τὰ ἐξηγεῖ χωρὶς τὴν ἐπέμβασι ὑπερφυσικῶν δυνάμεων), ἀλλ' ἐκτινασσόταν καὶ ὁ ἴδιος στὸν ἀέρα σὲ ὕψος πολλῶν μέτρων καὶ κατέβαινε κατόπιν ἤρεμα στὸ ἔδαφος.

Ἕνα παρόμοιο πείραμα ἔκαμε καὶ στὴ Ρώμη ἀπὸ τὸν τρίτο ὄροφο ἑνὸς σπιτιοῦ. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶχε ὑπερτιμήσει τὶς δυνάμεις του, γιατὶ ἔχασε, ξαφνικά, τὴν ἰσορροπία του κι' ἔπεσε στὸ ἔδαφος σὰν βολίδα. Κατὰ τὴν πτῶσι αὐτὴ ἔσπασε τὰ πόδια του καὶ πέθανε λίγο καιρὸ ἀργότερα ἀπὸ τὰ τραύματά του.

Ἡ λατινικὴ ἐκκλησία ἀποδίδει αὐτὴ τὴν ἱκανότητα τῆς «μετεωρίσεως» σὲ πολλοὺς ἁγίους της, ὅπως στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο τῆς Ἀσσίζης, στὸν Ἰγνάτιο Λογιόλα, τὸν περίφημο ἱδρυτὴ τοῦ τάγματος τῶν Ἰησουϊτῶν, στὸν Ἅγιο Ἰωσὴφ ἀπὸ τὸ Κυπερντῖνο κτλ. Ὁ τελευταῖος εἶχε ἀποκληθῆ ὁ «ἅγιος μὲ τὰ φτερά», λόγω τῶν συχνῶν «πτήσεών» του στὸ κενό.

Ἀξιοσημείωτη εἶναι, ἐξ ἄλλου, ἡ περίπτωσι τοῦ γυιοῦ τοῦ λόρδου Τόρπιχεν, ποὺ ἔζησε στὸ Λονδῖνο κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα. Ὁ νεαρὸς Ἄγγλος ἀριστοκράτης, ἐνῶ περπατοῦσε ἤρεμα, τιναζόταν, ξαφνικά, στὸν ἀέρα σὲ ὕψος ἀρκετῶν μέτρων·

Ὁ πατέρας του ἔβαλε τότε κοντά του ἕνα σωματοφύλακα, πού, κάθε φορὰ ποὺ ὁ νεαρὸς Τόρπιχεν ἀνυψωνόταν στὸν ἀέρα, τὸν ἔπιανε ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὸν τραβοῦσε κάτω.

Τὸ φαινόμενο τῆς «μετεωρίσεως» φαίνεται ὅτι εἶναι πολὺ συνηθισμένο καὶ μεταξὺ τῶν λαμάδων τοῦ Θιβέτ, ὅπως βεβαιώνουν ὅλοι ὅσοι εἶχαν τὴ σπάνια τύχη νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ μεγάλο αὐτὸ θρησκευτικὸ κέντρο τῆς Ἀσίας. Οἱ λαμάδες, σύμφωνα μὲ τὴν καθιερωμένη ἔκφρασι, «φοροῦν τὰ στιβάλια τῶν ἑπτὰ νόμων» καὶ τινάζονται στὸ κενό, βυθισμένοι σὲ καταληπτικὴ κατάστασι. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, μάλιστα, φορτώνονται στὴ ράχη τους μεγάλα βάρη ἢ δένουν βαρειὲς ἁλυσίδες στὰ πόδια τους γιὰ νὰ μὴ σηκωθοῦν πολὺ ψηλά. Τὸ μέσο αὐτὸ τὸ χρησιμοποιοῦν ἰδίως ὅταν πρόκειται νὰ κάνουν μακρυνὰ ταξίδια. Κάθε βῆμα τους τότε εἶναι κι' ἕνα πήδημα στὸ κενό. Κατορθώνουν ἔτσι νὰ διατρέξουν τεράστιες ἀποστάσεις σὲ ἐλάχιστο χρόνο καὶ χωρὶς νὰ κουραστοῦν καθόλου.

Οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ γάτες

Ὅπως εἶναι γνωστό, οἱ γάτες βλέπουν στὸ σκοτάδι πολὺ καλύτερα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Μιὰ γάτα, ὅμως, ποὺ περνάει ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ φῶς, χρειάζεται τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες γιὰ νὰ ξαναβρῆ τὴν κανονική της ὅρασι· Ὁ ἄνθρωπος, ἀντίθετα, χρειάζεται μόνον 15 δευτερόλεπτα.

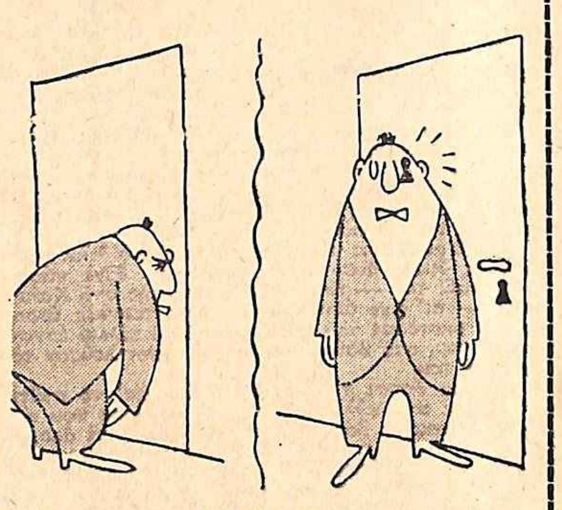

Χωρὶς λόγια.

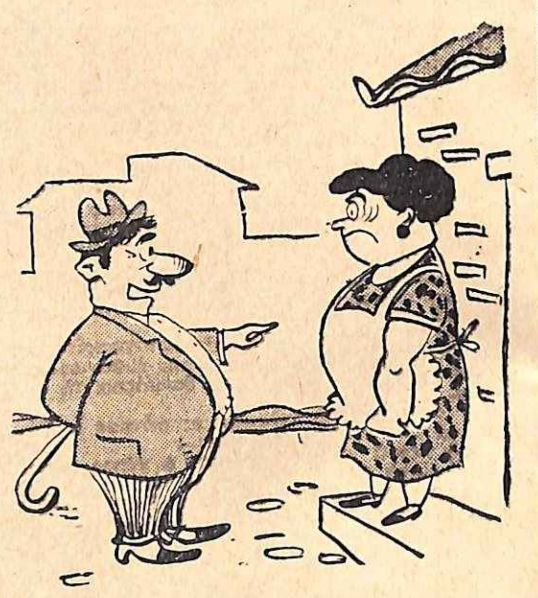

—Ἤθελα νὰ μιλήσω στὸ σύζυγό σας, μαντάμ.
— Εἶναι γδυτός...
— Τότε, πῆτε του νὰ ντυθῆ καὶ νἄρθη στοῦ κὺρ Ἀνέστη γιὰ κάνα ποτηράκι!...

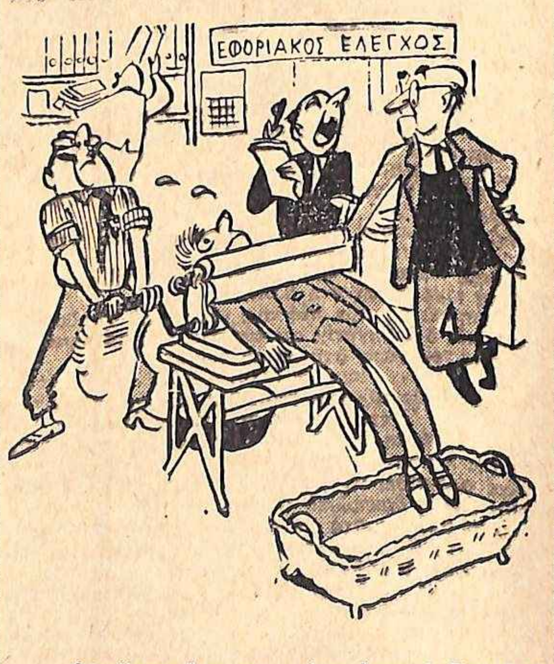

—Ἀπόλυτη ἐπιτυχία, κύριε ἔφορα! Τοῦ βγάλαμε δυὸ εἰκοσάρικα, ἕνα δίφραγκο, μερικὲς δεκάρες καὶ τρία κουμπιά!...

Μυθώδη κέρδη ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Οὐγκὼ καὶ τοῦ Ἐδμόνδου Ροστὰν

Ὡς τὸ 16ο αἰῶνα, οἱ συγγραφεῖς, ὅπως ἀναφέρει ἕνας παληὸς χρονικογράφος, «δὲν ζοῦσαν ἀπὸ τὸ προϊὸν τῆς πωλήσεως τῶν ἔργων τους, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἐκτίμησι τῶν συγχρόνων τους». Αὐτὸ σημαίνει, μ' ἁπλούστερα λόγια, ὅτι ζοῦσαν ἀπὸ τὰ δῶρα καὶ τὶς ἐπιχορηγήσεις ποὺ τοὺς ἔδιναν οἱ ἰσχυροὶ τῆς ἡμέρας: βασιλιάδες, πρίγκηπες μεγιστᾶνες κτλ. Ἡ Μαρία Στούαρτ πχ. δώρησε στὸ Ρονσὰρ μιὰ πλήρη ἐπίπλωσι γιὰ τὸ σπίτι του, ποὺ ἡ ἀξία της ὑπολογίσθηκε σὲ 45.000 λίβρες, ποσὸν τεράστιο γιὰ τὴν ἐποχή.

Ὁ Ραμπελαί, μ' ὅλο ποὺ πούλησε ἀπὸ τὸν «Γαργαντούα» του «περισσότερα ἀντίτυπα σὲ δυὸ χρόνια ἀπὸ τὶς Βίβλους ποὺ πουλήθηκαν σὲ ἐννέα» δὲν κέρδισε τίποτα σχεδόν. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Μαρό, ποὺ ζοῦσε ἀπὸ τὸ μισθό του ὡς θαλαμηπόλου τοῦ βασιλιᾶ. Ὁ Φραγκῖσκος ὁ 1ος τοῦ χάρισε ἀργότερα ἕνα σπίτι κι' ὁ Κάρολος Κουῖντος τοῦ ἔδωσε ἕνα ποσὸν 13.400 φράγκων γιὰ νὰ ἐκδώση τοὺς «Ψαλμούς» του.

Ἡ κατάστασι δὲν ἄλλαξε καὶ τὸν ἑπόμενο αἰῶνα. Ὁ Μπουαλὼ ζοῦσε ἀπὸ τὶς ἐπιχορηγήσεις καὶ τὰ δῶρα τοῦ Βασιλιᾶ κι' ὁ Λὰ Μπρυγιὲρ ἀπὸ μιὰ ἐπιχορήγησι 10.000 φράγκων ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ πρίγκηπας τοῦ Κοντέ.

Οἱ τραγωδίες τοῦ Κορνηλίου δὲν τοῦ ἔδιναν περισσότερο ἀπὸ 1000 λίβρες ἡ καθεμιά. Ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψιν ὅτι εἶχε ἑπτὰ παιδιά, εἶναι εὔκολο νὰ καταλάβωμε ὅτι ζοῦσε πολὺ στενοχωρημένα.

Ὁ Ρακίνας, ἐξ ἄλλου, μ' ὅλες τὶς τραγωδίες του καὶ τὰ δῶρα τοῦ βασιλιᾶ καὶ τῆς αὐλῆς, δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξοικονομήση παρὰ μόνο 21.000 φράγκα.

Ὁ Μολιέρος, ἀντίθετα, ποὺ ἦταν ταὐτόχρονα συγγραφεύς, ἠθοποιὸς καὶ διευθυντὴς θεάτρου, πέθανε ἑκατομμυριοῦχος. Καθένα ἀπὸ τὰ ἔργα του τοῦ ἄφηνε 50.000 φράγκα.

Κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὁ Βολταῖρος ἦταν ὁ πλουσιώτερος ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς του. Ἡ περιουσία του τοῦ ἀπέδιδε ἐτήσιο εἰσόδημα 350.000 φράγκων. Ἀλλὰ δὲν εἶχε κερδίσει οὔτε πεντάρα ἀπὸ τὰ ἔργα του, πού, ἄλλωστε, τὰ ἔδινε στὸν ἐκδότη δωρεὰν καὶ τὸ μόνο ποὺ ζητοῦσε ἦταν ἕνας ἀριθμὸς ἀντιτύπων πολυτελείας γιὰ νὰ τὰ μοιράση στοὺς φίλους του, ποὺ οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἦταν βασιλιάδες καὶ πρίγκηπες. Ὁ Βολταῖρος σχημάτισε τὴν περιουσία του ἀπὸ τὰ δῶρα καὶ τὶς ἐπιχορηγήσεις ποὺ τοῦ ἔδιναν. Ὁ βασιλιᾶς τῆς Γαλλίας, ἡ Μεγάλη Αἰκατερίνη τῆς Ρωσίας, ὁ βασιλιᾶς τῆς Πρωσίας, οἱ πρίγκηπες τῆς Ἰταλίας, ὅλοι συναγωνίζονταν ποιὸς νὰ τοῦ στείλη τὰ περισσότερα. Τόσο πολὺ ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὰ κέρδη ἀπὸ τὴν πώλησι τῶν ἔργων του, ὥστε ἄφησε τὸ γραμματέα του νὰ τὰ πουλήση γιὰ 12.000 φράγκα καὶ δὲν πῆρε ἀπ' αὐτὰ τὰ χρήματα οὔτε πεντάρα.

Πολὺ μικρά, ἀντίθετα, ἦταν τὰ κέρδη τοῦ Ρουσσώ. Ἀπὸ τὶς ὄπερές του κέρδισε μόνο 2.700 φράγκα, ἀπὸ τὸ «Λεξικὸ τῆς μουσικῆς» 660 φράγκα ἐτήσιο εἰσόδημα ἰσοβίως, ἀπὸ τὴ «Νέα Ἐλοΐζα» 4.860 φράγκα, ἀπὸ τὸ «Κοινωνικὸ Συμβόλαιο», 2.200 φράγκα κι' ἀπὸ τὴν ἔκδοσι τῶν «Ἁπάντων» του 1.400 φράγκα.

Ὁ Μπερναρντὲν ντὲ Σαὶν-Πιέρ, ἀπὸ τὸν «Παῦλο καὶ Βιργινία» του κέρδισε μόνο 2.250 φράγκα.

Ὁ Μπυφὸν κι' οἱ συνεργάτες του ἀντίθετα κέρδισαν 180.000 φράγκα ἀπὸ τὴν ἔκδοσι τῆς «Φυσικῆς Ἱστορίας».

Καταπληκτικὴ ἦταν ἐπίσης ἡ ἐπιτυχία τοῦ Γκρίμ, πού, μὲ τὴ «Φιλολογικὴ Ἀλληλογραφία» του ἐξασφάλισε ἐτήσιο εἰσόδημα 200.000 φράγκων.

Νὰ τώρα τὰ κέρδη μερικῶν ἄλλων διασήμων συγγραφέων:

Ὁ Εὐγένιος Σύη κέρδισε 100.000 φράγκα ἀπὸ τὸν «Περιπλανώμενο Ἰουδαῖο» καὶ 160.000 φράγκα ἀπὸ τὰ «Μυστήρια τῶν Παρισίων».

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ κέρδισε 200.000 φράγκα μόνο ἀπὸ τοὺς «Ἀθλίους». Πεθαίνοντας, ἄφησε περιουσία 7 ἑκατομμύρια φράγκα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Ὁ Θιέρσος κέρδισε 200.000 φράγκα ἀπὸ τὴν «Ἱστορία τῆς Ἐπαναστάσεως».

Ὁ Σκρίμπ κέρδισε 400.000 φράγκα ἀπὸ τὰ θεατρικά του ἔργα.

Ἡ Γεωργία Σάνδη κέρδιζε 400.000 φράγκα τὸ χρόνο ἀπὸ τὰ μυθιστορήματά της.

Ὁ Ἐδμόνδος Ροστὰν κέρδισε ἑκατομμύρια ἀπὸ τὸν «Ἀετιδέα».

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς πατὴρ κέρδισε 200.000 φράγκα ἀπὸ τοὺς «Τρεῖς σωματοφύλακες» καὶ τὸν «Κόμητα Μοντεχρῆστο».

Τεράστια ἦταν ἐπίσης τὰ κέρδη τοῦ Πὼλ ντὲ Κόκ, τοῦ Ξαβιὲ ντὲ Μοντεπὲν καὶ τοῦ Ριτσιμπούργκ, ποὺ εἶχαν καταπιαστῆ μὲ τὸ λαϊκὸ μυθιστόρημα. Ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς εἶχε πῆ σ' ἕνα νεαρὸ συγγραφέα: «Ἂν θέλετε νὰ γίνετε πλούσιος, γράψετε γιὰ τοὺς φτωχούς».

Ὁ λόρδος Βύρων κέρδισε ἀπὸ τὰ ἔργα του 500.000 φράγκα, ὁ Οὐῶλτερ Σκῶτ 200.000 καὶ ὁ Ντίκενς ἐξασφάλισε ἐτήσιο εἰσόδημα 100.000 φράγκων.

Κάθε βιβλίο τῆς Ἰταλίδος συγγραφέως Μαρίας Κορέλλι τῆς ἀπέφερε 300.000 φράγκα. Τὸ ἴδιο περίπου ποσὸν κέρδιζε ἀπὸ κάθε ἔργο του καὶ ὁ Ρύντγιαρ Κίπλινγκ.

Τὰ εἰσοδήματα τοῦ Οὐέλς ἀπὸ τὰ ἔργα του ξεπερνοῦσαν τὰ 100.000 φράγκα τὸ χρόνο.

Ὁ Κόναν Ντόϊλ, ἐξ ἄλλου, πληρωνόταν 3 φράγκα καὶ 60 λεπτὰ γιὰ κάθε λέξι.

Ὁ Μπερανζέ, ἀντίθετα, ἐξεχώρησε τὰ ἔργα του γιὰ τὸ εὐτελὲς ποσὸν τῶν 800 φράγκων ἐτησίως.

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΗΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ · ΥΠΕΥΘΥΝΗ · ΑΝΩΔΥΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHETIQUE MODERNE
Me KASTRIOTIS
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ τηλ. 612-010

Εὔθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Τὸ πηγάδι μὲ τὸ θησαυρὸ

Πολὺ ἄτυχος ἄνθρωπος τελοσπάντων αὐτὸς ὁ Λουΐς Βούρικ! Λὲς καὶ τὸν κυνηγοῦσε ὁλοένα ἡ γρουσουζιά... Κι' ὅμως δὲν ἔχανε τὸ ἠθικό του. Ἦταν βέβαιος πὼς «θὰ γύριζε μιὰ μέρα ὁ τροχὸς» καὶ θἄπαυε πιὰ νὰ εἶναι τὸ ἀποπαῖδι τῆς Τύχης...

Ἀπ' αὐτὴ τὴν πεποίθησι ξεκίνησε κι' ὅταν ἀποφάσισε νὰ κλέψη τὰ διαμαντικὰ τοῦ Σταβελεῦ! — γιατὶ πρέπει νὰ ποῦμε πὼς ἡ ἐπαγγελματικὴ εἰδικότης του ἦταν λωποδύτης καὶ διαρρήκτης. Αὐτὸς ὁ Σταβελεῦ ἦταν ἕνας γέρος δικαστικός, ποὺ ζοῦσε μονάχος του σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι. Ἐκεῖ φύλαγε τὰ κοσμήματα τῆς μακαρίτισσας τῆς γυναίκας του.

Μὰ ὁ Λουΐς ἔκανε τὴ λογικὴ σκέψι ὅτι τὰ διαμαντικὰ εἶνε ἄχρηστα, ὅταν τὰ κρατᾶν κανεὶς κλειδωμένα σὲ μιὰ κάσσα. Κι' ἀποφάσισε νὰ τὰ βάλη σὲ κυκλοφορία.

Μελέτησε τὰ κατατόπια δυὸ βδομάδες καὶ κατάστρωσε μ' ἐπιμέλεια τὸ σχέδιό του. Ὕστερα, μιὰ νύχτα, μπῆκε στὸ σπίτι τοῦ γέρου ἀπ' τὸ παράθυρο, ἄνοιξε τὴν κάσσα του δίχως πολὺ δυσκολία καὶ πῆρε τὴν κασετίνα μὲ τὰ διαμαντικά...

Καθὼς ὅμως ἔκανε νὰ φύγη ὕστερα, σκόνταψε... στὸ πτῶμα τοῦ Σταβελεῦ! Δὲ δυσκολεύτηκε νὰ καταλάβη πὼς τὰ εἶχε τινάξει! Σίγουρα, θὰ εἶχε πάθει συγκοπὴ ὁ φουκαρᾶς, ἐνῶ καθότανε στὸ γραφεῖο του, κι' εἶχε κυλήσει στὸ πάτωμα.

Ὁ Βούρικ τὸν κύτταξε μὲ συμπόνοια... Μὰ ὕστερα μιὰ σκέψι ἔκανε νὰ σηκωθοῦν οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του: Ἂν τὸν πιάνανε — κι' αὐτὸ ἦταν πολὺ πιθανόν, μὲ τὴ γρουσουζιὰ ποὺ τὸν ἔδερνε — θὰ μποροῦσε νὰ συμπεράνη ἡ ἀστυνομία ὅτι ὁ γέρος τὸν εἶχε τσακώσει νὰ τοῦ κλέβη τὰ διαμαντικὰ κι' ὅτι εἶχε πεθάνει ἀπ' τὴ συγκίνησι καὶ τὸ φόβο. Καὶ τότε τὸν περίμενε ἴσως ἡ κρεμάλα!...

Ὅταν βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι ἐκεῖνο, ὁ Λουΐς ἦταν ἕνας δυστυχισμένος ἄνθρωπος.. Ὡστόσο τὸ μυαλό του δούλευε γοργά... Σκεπτότανε πὼς ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ κάνη δυὸ πράγματα: νὰ κρύψη τὰ κοσμήματα καὶ νὰ ἐξασφαλίση ἕνα καλὸ ἄλλοθι.

Ἤξερε πώς, ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ γέρου βρισκόταν ἕνα παληὸ πηγάδι, ἄχρηστο, βαθὺ ὡς 6 μέτρα, μὲ μισὸ μέτρο νερὸ μονάχα. Ἐκεῖ μέσα λοιπὸν πέταξε τὴν κασσετίνα, κι' ἔπειτα τράβηξε γιὰ τὴν πόλι. Ὅταν ἡσύχαζαν τὰ πράγματα, θὰ ξαναρχόταν νὰ τὴν πάρη.

Τώρα ἔνοιωθε κάπως πιὰ ξαλαφρωμένος. Μὰ ἔμενε ἀκόμα τὸ ἄλλοθι... Τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα θὰ ἦταν νὰ τὸν πιάση ἡ ἀστυνομία γιὰ κάποια μικροδουλειά. Ἔτσι, δὲ θὰ φαντάζόντανε ποτὲ πὼς εἶχε κάνει, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, τὴν κλοπὴ τῶν διαμαντικῶν.

«Περίφημη ἰδέα!» σκέφτηκε, κι' ἔτριψε τὰ χέρια του.

Διάλεξε ἕνα καπνοπωλεῖο, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴν ἀστυνομία. Ὁ καπνοπώλης κατοικοῦσε πάνω ἀπ' τὸ μαγαζί.

Δίχως νὰ χάση καιρό, ὁ φίλος μας ἅρπαξε ἕνα τοῦβλο κι' ἔσπασε τὸ τζάμι τῆς πόρτας. Κι' ὅμως δὲν ἄκουσε κανεὶς τὸ δαιμονισμένο κρότο, μέσ' στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας... Ἔτσι, ὁ Λουΐς ἀναγκάστηκε νὰ βάλη ἀπὸ μέσα τὸ χέρι του, νὰ ξεκλειδώση τὴν πόρτα καὶ νὰ μπῆ στὸ μαγαζί. Ἕνας σκύλος, μεγάλος σὰν ἄλογο, ἦταν ξαπλωμένος σὲ μιὰ γωνιά. Μά, ἀντὶ νὰ τὸν γαυγίση τοῦ κούνησε τὴν οὐρά του!

Ὁ Λουΐς ἄναψε τὸ φῶς καὶ πῆρε τὰ λεφτὰ ἀπ' τὸ μπεζαχτᾶ. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, πέρασε ἀπ' ἔξω ἕνας ἀστυφύλακας. Ὁ Λουΐς ἀνάπνευσε μ' ἀνακούφισι. Ἐπιτέλους θὰ τὸν ἔπιανε!... Μὰ ὁ φρουρὸς τῆς τάξεως προχώρησε κι' ἀπομακρύνθηκε, δίχως νὰ προσέξη τί γινότανε μέσ' στὸ καπνοπωλεῖο.

Ἂν δὲν τὸν ἐμπόδιζε ἡ ἐπαγγελματικὴ ἀξιοπρέπεια, ὁ Λουΐς θὰ τοῦ φώναζε: «Ἔ, δὲ μὲ βλέπεις; Εἶμαι λωποδύτης».

Αὐτὸ ἦταν πιὰ ἄνω ποταμῶν! Ἤθελε νὰ τὸν πιάσουνε, καὶ δὲν τὰ κατάφερνε...

Πέρασε στὴν κουζίνα, ἔφαγε ὅ τι βρῆκε, ἔφτιαξε ἕνα τσάϊ. Λίγο ἔλειψε ν' ἀνεβῆ καὶ νὰ ρωτήση τὸν καπνοπώλη ποῦ φύλαγε τὴ ζάχαρη. Μὰ σκέφτηκε πὼς δὲ θὰ κατώρθωνε ἀσφαλῶς νὰ τὸν ξυπνήση! Τό-

— Αὐτὴν ἐδῶ!

ση ήταν ή άτυχία του...

Ύστερα σκέφτηκε πώς δέν τούμενε πιά παρά νά φύγη άπό κεί καί νά πάη νά γδύση κάποιο άλλο μαγαζί. Άκριβώς όμως τή στιγμή έκείνη άλλαξε ή τύχη του: Καθώς περνούσε τό κατώφλι, ό σκύλος άγρίεψε ξαφνικά, χύμηξε πάνω του κι' άρχισε νά τόν ξεσκίζη μέ τά δόντια του.

Ό Λουΐς ούρλιαζε, ό σκύλος γαύγιζε... Τέτοιο πανδαιμόνιο δέ μπορούσε παρά νά ξυπνήση καί πεθαμένους... Κι' ό φίλος μας πέτυχε έπιτέλους αύτό πού ποθούσε: Τόν έπιασε ή άστυνομία καί τόν έστειλε στό φρέσκο!

Ό Λουΐς ήξερε άπό άλλοτε πώς ήταν μάλλον έπιεικείς οί δικαστές πού θά τόν δικάζανε. Άλλωστε, τόν είχαν...παλιό καί ταχτικό πελάτη τους! Λογάριαζε λοιπόν πώς θά ξεμπέρδευε μέ έξη μηνών φυλακισι τό πολύ.

Άλλοίμονο όμως! Ό πρόεδρος τού δικαστηρίου ό έπιεικής ήταν ό γερο-Σταβελέϋ! Καί τώρα, πού αύτός τάχε τινάξει, τόν άντικατέστησε ένα σωστό στραβόξυλο...

Γιά νά μήν τά πολυλογούμε ό Λουΐς έμεινε δεκαοχτώ μήνες στή φυλακή! Τούς δυό πρώτους μήνες τούς πέρασε στό νοσοκομείο τών καταδίκων, γιά νά γιατρευτή άπ' τίς δαγκωματιές τού σκύλου. Όταν βγήκε άπό κεί, κούτσαινε λιγάκι.

Μά δέν τόν ένοιαζε γιά τίποτα. Τόν παρηγορούσε ή σκέψι πώς τά διαμαντικά τόν περιμένανε μέσ' στό πηγάδι... Όταν θάβγαινε άπ' τή φυλακή, θά μπορούσε νά τά χαρή μέ τήν ήσυχία του. Γιατί, όπως τόχε προβλέψει, κανείς δέν τόν συσχέτισε ποτέ μέ τή μυστηριώδη έκείνη κλοπή.

Θάπαιρνε λοιπόν τά διαμαντικά, θάφευγε γιά κάποιο μέρος μακρυνό καί θά ζούσε πιά σάν άφέντης...

Τελοσπάντων, έφτασε ή εύλογημένη μέρα πού βγήκε άπ' τή φυλακή. Μά, γιά καλού-κακού, δέν πήγε άμέσως νά πάρη τήν κασετίνα. Περίμενε πρώτα νά περάση άλλος ένας μήνας. Σ' αύτό τό μεταξύ άφισε μουστάκι, φόρεσε σκούρα γυαλιά καί πήγε γιά δοκιμή στό καπνοπωλείο πού είχε κάνει τήν κλοπή. Ό καπνοπώλης δέν τόν άναγνώρισε — ούτε κι' ό σκύλος του.

Όλα πηγαίνανε καλά λοιπόν. Είχε άλλάξει έπιτέλους ή τύχη του. Καί μιά νύχτα — μιά όμορφη νύχτα μέ φεγγάρι—ξεκίνησε κρυφά καί πάλι γιά τό έξοχικό σπίτι τού Σταβελέϋ. Κοντεύανε μεσάνυχτα. Οί δρόμο ήταν άδειανοί.

Ό Λουΐς είχε πάρει μαζί του ένα σκοινί, γιά νά κατεβή μέσα στό πηγάδι. Άνατρίχιαζε λίγο, στή σκέψι πώς θάκανε άναγκαστικά ένα παγωμένο μπάνιο. Άλλά «τά καλά κόποις κτώνται». Τό πολύ-πολύ, θά τό πλήρωνε μέ καμμιά γερή πούντα! Άξιζε όμως τόν κόπο...

Πέρασε τή στροφή τού δρόμου έφτασε κοντά στό παληό πηγάδι... κι' άντίκρυσε τότε τό Σταβελέϋ! Ήταν μεγάλος σάν ζωντανός — κι' άκόμα μεγαλύτερος μάλιστα — καί καθόταν άπάνω στά διαμαντικά του!

Ήταν κάτι πού τό άγνοούσε ό Λουΐς, γιατί είχε γίνει τόν καιρό πού βρισκόταν αύτός στή φυλακή. Οί συμπολίτες τού Σταβελέϋ, εύγνωμονώντας τον γιά τίς δωρεές πού άφισε στόν τόπο μέ τή διαθήκη του, άποφάσισαν νά τού στήσουν ένα άγαλμα, πού τόν παρίστανε καθισμένον μπροστά στό γραφείο του.

Καί γιά νάχη γερά θεμέλια αύτό τό άγαλμα, είχαν γεμίσει μέ πέτρες καί τσιμέντο τό παληό καί άχρηστο πηγάδι! Τώρα τά διαμαντικά βρισκόνταν θαμένα κι' άσφαλισμένα κάτω άπό κάμποσους τόννους μπετόν, κι' ό Σταβελέϋ καθόταν άπό πάνω τους, γιά νά φυλάη τό θησαυρό του μέχρι συντελείας τού αίώνος!

Β. ΚΑΝΝΙΓΚ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

Μέσα στό κάθε τετραγωνίδιο τού σχεδίου μας αύτού, άντί νά βάλετε ένα μονάχα γράμμα θά τοποθετήσετε μιά όλόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Τμήμα νομού τής Δ. Στερεάς Έλλάδος. — Άλιευτικό έργαλείο (πληθ.).
2) Ή κάτοικος μεγάλης Ιταλικής πόλεως.

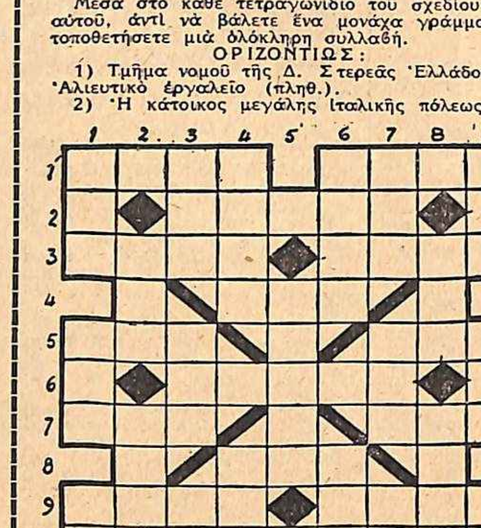

3) Δημοκρατία τής Κεντρικής Άμερικής. — Λουΐς...: Γάλλος ήθοποιός καί τραγουδιστής.
4) Θυσανωτά.
5) Έπίρρημα: πολύ σύντομα. — Τήν προκαλεί ή μονοτονία.
6) Παραμιλητό.
7) Κατακάθαρος. — Προορίζεται γιά ύποζύγιο.
8) ...Τσόου: Έμπορική πόλις τής Ν. Κίνας.
9) Έλευθεροτεκτονισμός. — Περίοδος αύστηράς νηστείας γιά τούς Μωαμεθανούς.
10) Όνομασία πολλών χημικών ένώσεων καί όξέων (ούδ. πληθ.).
11) Ένέργεια άστοχη καί άνόητη. — Πράξις κακοήθης.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Γυιός τού Διός καί τής Αίγίνης, χάριν τού όποίου ό Ζεύς μετέτρεψε τά μυρμήγκια σέ άνθρώπους, τούς Μυρμηδόνες. — Περνούν πολλά λεφτά άπό τά χέρια του. — Γοητεία, ήδονική άπόλαυσις.
2) Άπληστία, πλεονεξία (τουρκ.). — Περίφημος σύγχρονος ζωγράφος.
3) Φυτό πού συμβάλλει στήν κατασκευή όμωνύμων ύφασμάτων. — Μαλακός. — Διάκρισις, χάρις (τουρκ.).
4) Τοπικό έπίρρημα τής δημοτικής, πού σημαίνει ύπό. — Ένισχύουν τήν όρασι.
5) Άποτύπωσις τής φωνής.
6) Μέσα στά μάτια (έπίρρ.). Μεγάλη όροσειρά πού χωρίζει δυό ήπείρους.
7) Έχει πολύ νόστιμο κρέας.—Άνηψιός τού Δαυΐδ, πού ώς στρατηγός τού Άβεσσαλώμ νικήθηκε άπό τόν στρατηγό τού Δαυΐδ, Ίωάβ. — Ύφασμα γιά τήν κάλυψι τών καναπέδων (τουρκ.).
8) Τόπος έργασίας γιά τούς χωρικούς. —... Παβάν: άστέρι τού Χόλλυγουντ.
9) Λέγεται καί μουστάκι τού σταριού. — Άνήκει στό ίσχυρό φύλον. — Κέντρον παραθερισμού τής Ν. Γαλλίας.

Δ.

Σωστό — Λάθος

Άπό τίς δυό λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ, πού συνοδεύουν καθεμιά άπό τίς κατωτέρω φράσεις διαγράψετε έκείνη πού δέν ταιριάζει:

1) Ή πρώτη σιδηροδρομική γραμμή μέ τακτικά δρομολόγια λειτούργησε τό 1825: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
2) Ό σίδηρος είναι βαρύτερος άπό τό άρσενικό: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
3) Ή καμήλα κατάγεται άπό τήν Άφρική: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
4) Ό Βέρντι είναι ό συνθέτης τής όπερας «Μποέμ»: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
5) Στόν πόλεμο μεταξύ Βορείων καί Νοτίων, στίς Ήν. Πολιτείες οί Βόρειοι βγήκαν νικητές. ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
6) Ή ύπόφυσις βρίσκεται κοντά στόν έγκέφαλο: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
7) Ή σακχαρίνη είναι δέκα φορές πιό ίσχυρή άπό τή ζάχαρη. ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
8) Τ' αύγά περιέχουν άφθονες βιταμίνες C: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
9) Οί άρχαίοι Ρωμαίοι φορούσαν βαρύτιμα δαχτυλίδια: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
10) Μιά συλλογή άπό άσφράγιστα γραμματόσημα έχει μεγαλύτερη άξία άπό μιά άλλη μέ σφραγισμένα. ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

Μικρά προβλήματα

1) Ένας ζαχαροπλάστης στέλνει τό βοηθό του νά τού φέρη 13 κιλά αύγά, πού τού χρειάζονται γιά τά γλυκίσματά του. Ό νεαρός φεύγει άμέσως γιά τήν άγορά καί άγοράζει 100 αύγά, τά όποία συμπληρώνουν άκριβώς τό βάρος πού τού είπε ό προϊστάμενός του. Τά φορτώνει πάνω στό ποδήλατό του καί παίρνει τό δρόμο τής έπιστροφής. Στό δρόμο όμως πέφτει καί σπάει ένα σημαντικό άριθμό αύγών. Έτσι φτάνοντας στό ζαχαροπλαστείο έξακριβώνει πώς τά γερά αύγά πού έχει στό καλάθι του ζυγίζουν 9 κιλά 620 γραμμάρια. Πόσα γερά αύγά παρέδωσε στό άφεντικό του;

★

2) Δυό ύπάλληλοι ξεκινούν κάθε πρωΐ τήν ίδια ώρα άπό τό σπίτι τους καί κατευθύνονται στά γραφεία τους, πού βρίσκονται στήν άντίθετη άκριβώς κατεύθυνσι τό ένα άπό τ' άλλο. Ύστερα άπό πέντε λεπτά συναντώνται στό δρόμο καί καλημερίζονται μέ μιά θερμή χειραψία. Συνεχίζουν κατόπιν τό δρόμο τους καί φτάνουν καί οί δυό στό γραφείο τους ένα τέταρτο τής ώρας μετά τήν άναχώρησί τους άπό τό σπίτι τους.

Οί δυό αύτοί φίλοι, γιά νά γλυτώσουν ένα σημαντικό μέρος τού δρόμου πού κάνουν καθημερινώς, άποφασίζουν μιά μέρα ν' άνταλλάξουν κατοικία καί νά βρίσκωνται έτσι πιό κοντά στά γραφεία τους. Σέ πόση ώρα θά φτάνη ό καθένας στό γραφείο του ύστερα άπό τήν άνταλλαγή αύτή;

★

3) Τρείς φίλοι μπαίνουν σ' ένα μπάρ τής Βιέννης καί άρχίζουν νά πίνουν τή μιά μπύρα πάνω στήν άλλη. Όταν ύστερα άπό άρκετή ώρα άποφασίζουν νά φύγουν, άνακαλύπτουν ότι άδειασαν κατά δυάδες τόν άντίστοιχο άριθμό ποτηριών:

Χάνς + Κάρλ = 33 μπύρες
Κάρλ + Όττο = 15 μπύρες
Όττο + Χάνς = 40 μπύρες.

Πόσες μπύρες ήπιε ό καθένας άπό τούς τρείς;

★

4) Γιά νά μπορή νά παρακολουθή ό,τι γίνεται στόν κόσμο, ό Λέανδρος έχει έγγραφή συνδρομητής σέ τρία περιοδικά, ένα μηνιαίο, ένα δισεβδομαδιαίο καί ένα έβδομαδιαίο. Καί τά τρία μαζί τά περιοδικά αύτά έχουν 108 σελίδες. Δεδομένου ότι τό μηνιαίο περιοδικό έχει τίς διπλάσιες σελίδες άπό τό δισεβδομαδιαίο καί αύτό πάλι έχει τά δυό-τρίτα τών σελίδων τού έβδομαδιαίου, μπορείτε νά βρήτε πόσες έντυπες σελίδες χάρτου θά συγκεντρώση ό Λέανδρος μέσα σ' ένα χρόνο;

Οί τρείς όμοιες γραβάτες

Άνάμεσα στίς πολυάριθμες γραβάτες πού ύπάρχουν μέσα στό κατάστημα αύτό, μόνο τρείς είναι έντελώς όμοιες μεταξύ τους άκόμα καί στίς παραμικρότερες λεπτομέρειες. Άν βρήτε τίς τρείς αύτές γραβάτες μέσα σέ ένα λεπτό τής ώρας, θά σάς άξίζουν συγχαρητήρια γιά τήν παρατηρητικότητά σας.

Οί λύσεις στή σελίδα 90

Ό γιατρός σας

Άπαντήσεις έπιστολών

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Π. Π. 114: Ύπάρχει άκόμη καιρός νά κάνετε τά λουτρά σας καί σάς συνιστώ νά πάτε γιά νά έχετε σχετική ήσυχία τό χειμώνα. Δέν ξέρω τί σάς λένε οί διάφοροι καί ποιά είναι έκείνα τά φάρμακα, μέ τά όποία θά σάς κάνουν άπολύτως καλά. Έγώ σάς λέω ότι στήν ήλικία σας δέ μπορείτε νά γίνετε άπολύτως καλά. Θά κάνετε συμπτωματική θεραπεία μέ τίς ένέσεις Multi B καί τά άλλα φάρμακα πού παίρνετε.

Δυστυχισμένη άδελφούλα: Τό θέμα πού σάς ένδιαφέρει δέ λύνεται μέ άλληλογραφία. Είναι άνάγκη νά έξεταστή ή άρρωστη. Έφ' όσον όμως, όπως μού λέτε, γιά λόγους σκοπιμότητος δέ θέλετε νά πάη στό γιατρό, τότε θά πάτε έσείς προσωπικώς πρώτα στό χειρουργό, πού έκανε τήν έπέμβασι καί ύστερα σέ ένα είδικό γιατρό γιά τήν πάθησι καί νά τού έκθέσετε τήν κατάστασι. Καμμιά φορά αύτού τού είδους τά ένοχλήματα προέρχονται άπό τό νευρικό σύστημα, όπότε χρειάζεται νά γίνη σχετική θεραπεία.

Άκρίτα: Δέ νομίζω ότι ή θεραπεία πού κάνατε είναι έπαρκής. Έχω τή γνώμη ότι θά πρέπει μετά δίμηνο νά έπαναλάβετε τήν ίδια θεραπεία καθώς καί τήν έξέτασι τού μικροβιολόγου. Άν ή κατάστασί σας δέν έχη βελτίωσι, θά μού ξαναγράψετε γιά νά έφαρμόσουμε άλλο σύστημα θεραπείας. Άν καί θά πρέπει μετά τήν έφαρμογή 2—3 σειρών θεραπείας μέ τά άνωτέρω φάρμακα, νά έπέλθη βελτίωσι.

Δυστυχισμένη μητέρα, Νο 63: Ή άρρώστεια πού μού άναφέρετε είναι άπό τίς πιό άσήμαντες τής ειδικότητος τού ούρολόγου. Μού λέτε ότι έγινε θεραπεία, δέ μού καθορίζετε όμως ποίου είδους. Έπίσης, δέ μού καθορίζετε τά ένοχλήματα, πού λέτε ότι έξακολουθούν νά ύφίστανται καί έπομένως δέν έχω τή δυνατότητα νά σχηματίσω γνώμη. Πάντως δέν πρόκειται περί σπουδαίας ούτε έπικινδύνης άρρώστειας.

Άθηναία, Κ. Μ.: Μή δίνετε πάντοτε άπόλυτη πίστι στίς διαφημίσεις. Είδικά φάρμακα γιά νά μακραίνουν οί βλεφαρίδες δέν ύπάρχουν. Πιθανό ή πτώσι τους νά όφείλεται σέ πάθησι τών βλεφάρων, όπως π.χ. βλεφαραδενίτιδα, κριθή ή καμμιά δερματίτιδα, όπότε βεβαίως γίνεται χρήσι διαφόρων άλοιφών γιά τή θεραπεία, τήν πύκνωσι καί τόνωσι τών κατεστραμμένων βλεφαρίδων. Αύτό όμως θά σάς τό πή ό είδικός γιατρός.

Άναγνώστρια, Χίο: Δυστυχώς δέ μού είναι δυνατό νά καταλάβω άπό όσα άναφέρετε στό γράμμα σας. Συμπεραίνω μόνο ότι δέν πρόκειται περί έλαφράς καταστάσεως, όπως θέλετε νά πιστεύετε, άλλά περί περιστατικού πού έχει άνάγκη νά έξεταστή άμέσως άπό γιατρό καί νά ύποβληθή στή δέουσα θεραπευτική άγωγή. Πιθανό νά πρόκειται περί άτόνων έλκών ή συριγγίου τού δέρματος. Γι' αύτό πρίν νά είναι άκόμη άργά, άφήστε τά πρακτικά καί πηγαίνετε νά σάς δή ένας γιατρός.

Άφροδίτη Κ.: Έφ' όσον πρόκειται περί πλήρους καί ύποτυπώδους άτροφίας, έχετε άνάγκη όρμονοθεραπείας σέ συνδυασμό μέ ήλεκτροθεραπεία. Χρειάζεται όμως ύπομονή καί έπιμονή. Πολύ έπίσης θά σάς βοηθήσουν στή βελτίωσι τής καταστάσεως, οί γυμναστικές άσκήσεις τού θώρακος, —τό κουπί, οί άσκήσεις καί τό τέννις. Ή τό βόλεϋ-μπώλ καί τό τέννις. Ή όρμονοθεραπεία όμως γίνεται πάντοτε μέ τήν παρακολούθησι γυναικολόγου.

Τραυματισμένο ψυχικώς: Δέ βλέπω τό λόγο τού ψυχικού τραυματισμού. Ή αίσθητική χειρουργική σήμερα έπιτελεί θαύματα. Δέ μπορώ νά ξέρω, βέβαια, άπό μακρυά τήν έκτασι τού δικού σας άντιαισθητικού φαινομένου, μιά όμως έπίσκεψι στήν Άθήνα θά σάς άπαλλάξη άσφαλώς τού ψυχικού σας τραυματισμού.

Μικρή μαμά: Οί άντιαισθητικές πλατειές ραβδώσεις, πού παρουσιάζονται στά διάφορα μέρη τού σώματος, όφείλονται στήν άπότομη αύξησι τού ύποδερμικού λίπους (παχυσαρκία) ή άντιθέτως σέ μεγάλη άπώλεια αύτού (άδυνάτισμα). Τό τοπικό ήλεκτρικό μασάζ, άκόμη καί ή χειρομαλαξία, έχουν τίς περισσότερες φορές πολύ εύχάριστα άποτελέσματα. Τά ήλεκτρομασάζ δέ μπορούν βέβαια, νά γίνουν έκεί πού μένετε τώρα, τό μασάζ όμως μέ τά χέρια είναι εύκολο.

Πάκμαν: Ή άρρώστεια σας είναι άπό έκείνες πού άφήνουν άποδείξεις στό πέρασμά της, χωρίς όμως αύτό νά σημαίνη ότι ό άρρωστος διακινδυνεύει στό μέλλον. Είναι δέ μιά άπό τίς άρρώστειες, πού καθιστούν συνήθως άνίκανο τόν πάσχοντα γιά στρατιωτική ύποχρέωσι. Δέ μπορώ νά ξέρω πού όφείλεται ή άδυναμική κατάστασι, πού μού περιγράφετε. Έχω τή γνώμη ότι πρέπει νά σάς δή ένας καλός παθολόγος. Πρός τό παρόν μπορείτε νά παίρνετε τρία κουταλάκια τού γλυκού τήν ήμέρα Hepavite ή Solepar.

Ήλικιωμένο, Καλάμας: Ψώρα καί ψωρίασι δέν είναι ή ίδια άρρώστεια, όπως νομίζετε ή όπως σάς είπαν. Τό πρώτο είναι μεταδοτικό καί θεραπεύεται σέ λίγες ήμέρες, τό δέ άλλο, δέν είναι μεταδοτικό, άλλά θεραπεύεται άργά καί όχι πάντοτε όριστικά. Σάς συνιστώ, λοιπόν, νά σάς έξετάση ένας είδικός γιατρός, όπότε θά βεβαιωθήτε έκ τού άσφαλούς.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Malheureuse, Ο. Κ. Ένταύθα: Πρέπει νά έπιβληθήτε στόν έαυτό σας καί νά συνδεθήτε περισσότερο ψυχικά. Βοηθητικώς θά παίρνετε άμέσως μετά τή λήξι τής περιόδου, τρία χάπια τήν ήμέρα άπό τό φάρμακο Tabl. Thelygan καί έπί 15 ήμέρες. Έν συνεχεία καί μέχρι τής έμφανίσεως τής περιόδου, θά παίρνετε τρία χάπια τήν ήμέρα άπό τό φάρμακο Tabl. Yohimbine Houdé. Ή θεραπεία θά συνεχιστή έπί δίμηνο.

Όντίλ, Βόλο: Όφείλονται σέ τριχομονάδες καί σαπρόφυτα. Ή θεραπεία είναι κυρίως τοπική, άλλά λόγω τής είδικής θέσεώς σας, δέν είναι δυνατό νά γίνη παρά μόνο άπό γυναικολόγο. Γιά τή βελτίωσι τής καταστάσεως θά παίρνετε κάθε όκτώ ώρες άπό ένα χάπι άπό τό φάρμακο Caps. Mystecline τών 250 m.g. No 1 Flacon. Τοπικώς θά κάνετε πλύσεις καθαριότητος μέ ένα κουταλάκι τού γλυκού άπό τό φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σέ μισή όκά νερό ζεστό. Νά πραγματοποιήσετε τήν έπιθυμία σας, γιατί μετά τό γάμο ή θεραπεία θά είναι δυνατό νά έφαρμοσθή μέ ριζικά άποτελέσματα.

Έλβίρα Ε. Θ., Ίωάννινα: Ή άνωμαλία προέρχεται άπό δευτεροπαθή ώοθηκική άνεπάρκεια έπιμόνου μορφής. Ή θεραπεία στήν όποία ύποβληθήκατε ήταν άνεπαρκής καί χωρίς σύστημα. Άν μέχρι τής στιγμής αύτής δέν έχετε τακτοποιηθή, θά κάνετε άμέσως πέντε ένέσεις καί μιά κάθε ήμέρα άπό τό φάρμακο Amp. Estioprol. Μετά τήν τακτοποίησι καί τή λήξι τής περιόδου, θά κάνετε τρείς ένέσεις, καί μιά κάθε τέσσερες ήμέρες, άπό τό φάρμακο Amp. Ovocycline τών 5 m.g. Όκτώ δέ ήμέρες πρό τής άναμενομένης περιόδου θά κάνετε τρείς ένέσεις, καί μιά κάθε ήμέρα, άπό τό φάρμακο Amp. Lutocycline τών 10 m.g. Καθ' όλη τή διάρκεια τού μηνός θά παίρνετε τρείς κάψουλες τήν ήμέρα άπό τό φάρμακο Caps. E-VITA. Ή θεραπεία θά έπαναληφθή έπί τρίμηνο.

Λόλα-Λόλα, Τρίπολι: Λόγω τού θέματος δέν είναι δυνατό νά τάς άπαντήσω άπό τής στήλης τού «Θησαυρού». Άποστείλατε τή διεύθυνσι πού έπιθυμείτε γιά νά σάς γράψω λεπτομερώς.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Δ.Λ. Σύρον: Καλόν είναι κατά τήν διάρκειαν τής περιόδου νά σταματήση ή θεραπεία. Τά χάπια νά τά πάρετε μετά τό φαγητό άπό τρία ήμερησίως. Άφού τελειώση ή θεραπεία, νά μέ ένημερώσετε έπί τής πορείας.

Α. Μ. Κ., Φλώρινα: Καταπίνετε συνεχώς μέ τήν αίσθησι, πώς έχετε κάτι στό λαιμό. Συνυπάρχουν δυσθυμία, άγχος, φόβοι, άγωνία, μελαγχολία καί άπογοήτευσι. Κυρίως σάς ένδιαφέρει τό πρώτο σύμπτωμα. Όμως δέν είναι μόνο αύτό. Είναι άπλώς μιά έκδήλωσι τής ψυχονευρώσεως, πού σάς βασανίζει. Έφ' όσον ύπάρχουν οί μελαγχολικές έκδηλώσεις, πρέπει νά γίνουν ήλεκτροσόκ. Λεπτομερής ψυχιατρική έξέτασι είναι άπολύτως άναγκαία. Νά κάνετε Amp. 17—Ketovis 2 c.c. 50 m.g. No 12. Νά συνεχίσετε δέ μέ Tab. 17—Ketovis fl. No 2, άπό τρία τήν ήμέρα μετά τό φαγητό.

Σ. Ε., Μαντείο Δωδώνης: Κατ' άρχή πρέπει όπωσδήποτε νά σταματήση ή κατάχρησι. Τό ζήτημα αύτό παίζει κεφαλαιώδη σημασία. Συμφωνώ άπολύτως ώς πρός τή διάγνωσι μέ τούς συναδέλφους. Διαφωνώ όμως ώς πρός τή θεραπεία. Κανένας φόβος τρέλλας δέν ύπάρχει. Νά συνεχίσετε τίς σπουδές σας. Κάθε βράδυ νά γίνεται ένδομυϊκώς μιά Amp. Largactil 5 c.c. No 20. Άφού τελειώσουν, νά συνεχίσετε μέ Tab. Largactil fl. No 1, άπό μισό-μισό ένα.

Γ. Τ., Δράμα: Έφ' όσον οί γιατροί, πού κρίνουν άντικειμενικά, μιλούν περί φυσιολογικής καταστάσεως καί έσείς έπιμένετε περί τού άντιθέτου, άσφαλώς πρόκειται περί έμμόνου ίδέας αύτομομφής. Έξ άλλου, ή κατάστασι αύτή δέν άποτιμάται μέ τόν τρόπο, πού έσείς τήν άποτιμάτε. Άλλοι είναι οί ούσιώδεις παράγοντες, οί όποίοι σέ σάς εύτυχώς ύπάρχουν όλοι. Τό ζήτημά σας πρέπει ν' άντιμετωπιστή καθαρώς άπό ψυχικής πλευράς καί όχι χειρουργικής ή άλλης. Ή σωματική άνάπτυξι στά 30 χρόνια έχει έντελώς σταματήσει. Μιά έπίμονη καί παρατεταμένη όρμονοθεραπεία θά σάς βοηθήση έλαφρώς. Κάθε είκοσι ήμέρες νά γίνεται ένδομυϊκώς μιά Amp. Testoviron Dépot 100 m.g. No 6. Έσωτερικώς νά πάρετε Tab. E-VITA fl. No 2, άπό τρία τήν ήμέρα.

Τ. Κ., Βενεζουέλα: Πρόκειται περί άναστολής ψυχικής αίτιολογίας. Ύποβοηθούν οί φοβίες καί ή τάσι τής αύτομομφής καί αύτοτιμωρίας. Ή έπιμονή τών φαινομένων αύτών έπί δέκα πέντε όλόκληρα χρόνια, είναι δυσμενής παράγων ώς πρός τήν άποτελεσματικότητα τής θεραπείας. Ή ψυχανάλυσι είναι ό ίδεώδης τρόπος θεραπείας. Έφ' όσον αύτή, λόγω τού έπαγγέλματος, δέν είναι δυνατό νά γίνη, κατ' άνάγκη θά περιοριστήτε σέ φαρμακευτική θεραπεία Tab. Miltown 400 m.g. No 100, άπό τρία τήν ήμέρα μετά τό φαγητό. Μετά τό τέλος τής θεραπείας νά μέ ένημερώσετε έπί τής πορείας τής καταστάσεως.

Ένα δυστυχή νέο, Θεσσαλονίκη: Κάθε περίπτωσι είναι κάτι ξεχωριστό, πού έχει τίς δικές του ίδιορρυθμίες καί άνάγκη διαφορετικής θεραπείας. Ή ψυχανάλυσι άσφαλώς είναι ή ένδεδειγμένη θεραπευτική μέθοδος γι' αύτές τίς περιπτώσεις. Έσείς όμως νά κάνετε τή θεραπεία, πού σάς γράφω. Νά πάρετε συνεχώς έπί ένα μήνα τρία χάπια τήν ήμέρα. Άφού τελειώση ή θεραπεία αύτή, νά κάνετε Amp. 17—Kétovis 2 c.c. 50 m.g. No 12, άπό μιά ένδομυϊκώς κάθε δεύτερη ήμέρα. Ή συμπεριφορά σας θά γίνη φυσιολογική, όπως κάθε κοινωνικού καί μορφωμένου άνθρώπου.

Δυστυχισμένη, Λάρνακα, Κύπρος: Τά σωματικά, τά νευρικά καί τά ψυχικά ένοχλήματα συνιστούν στό σύνολό τους τήν ίδια άρρώστεια. Πρόκειται γιά σοβαρή ψυχική άρρώστεια, πού δέν ύποχωρεί τόσο εύκολα μέ λίγα φάρμακα καί λίγα ήλεκτροσόκ. Έχετε άνάγκη συστηματικής κλινικής θεραπείας καί είδικώτερα ίνσουλινοθεραπείας. Μόνο έτσι θά κατορθώσετε νά ξεφύγετε άπό τήν άρρώστεια.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

Κουρασμένη μητέρα: Τό πλύσιμο τού παιδιού είναι ζήτημα συνηθείας άπό τή βρεφική ήλικία. Άφού τό παιδί σας δέν έγινε φίλος μέ τό νερό άπό μωρό, είναι άρκετά δύσκολο, τώρα, πού έγινε 5 χρόνων, νά άγαπήση τό νερό καί νά μή σηκώνη τό χωριό στό πόδι άπό τίς φωνές, όταν τό λούζετε. Τώρα θέλει μεγάλη ύπομονή έκ μέρους σας καί σιγά-σιγά μέ διάφορα παιγνίδια καί άστεία γιά νά δυνηθή νά ύπερπηδήση τήν άντιπάθειά του πρός τό νερό καί τό σαπούνι.

Νέα μητέρα, Σ. Α.: Τό μόνο πού μπορείτε νά κάνετε, έφ' όσον ή άκτινογραφία είναι άρνητική, είναι νά χορηγήσετε βιταμίνες D σέ μεγάλες δόσεις 600.000 μονάδων, μιά κάθε έβδομάδα, σύνολο 6 ένέσεις καί κάθε δεύτερη ήμέρα μιά ένεσι Betaxine, σύνολο 12 ένέσεις. Θά κάνετε διακοπή 15 ήμέρες καί θά έπαναλάβετε τή θεραπεία.

Δυστυχη μητέρα, Θεσσαλονίκη: Άπό τό ίστορικό, πού μού γράφετε, φαίνεται ότι τό παιδί πέρασε κάποια άρρώστεια, ή όποία καί έφερε βλάβη κυρίως στήν ψυχική του σφαίρα. Βασιζομένη μόνο στό ίστορικό, πού στείλατε, σάς λέω ότι πρόκειται περί ύπερκινητικής ψυχώσεως τής παιδικής ήλικίας, άρρώστειας άρκετά σοβαρής, τής όποίας ή πρόγνωσι δέν είναι άπελπιστική. Συνήθως τά παιδιά αύτά μετά τό 7ον έτος τής ζωής παρουσιάζουν μεγάλη βελτίωσι. Έν τώ μεταξύ, τό μόνο πού μπορείτε νά κάνετε είναι νά φροντίζετε νά τρώη καλά τό παιδί καί νά μή τό μαλώνετε όλη τήν ώρα. Νά τό άπασχολήτε δέ μέ διάφορα παιγνίδια.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥΝΙΔΟΥ—ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ

ΩΡΑΙΟ ΔΕΡΜΑ
Χάρις
Στό "Κερί τών Λουλουδιών"

Τό θαυμάσιο αύτό κερί τών λουλουδιών μπορεί νά γίνη ένα ίδεώδες προϊόν ύγείας καί ώμορφιάς

Συνήθως όταν οί άνδρες μιλούν μέ θαυμασμό γιά μιά γυναίκα λένε: "Έχει ένα ώραίο δέρμα..." Αύτό τό ώραίο καί έλκυστικό δέρμα, πού τόσο γοητεύει τούς άνδρες, δέν είναι δύσκολο νά έχη κάθε γυναίκα πού θά θελήση νά έπωφεληθή άπό τίς καταπληκτικές ίδιότητες τού άγνού κεριού πού βρίσκεται στήν καρδιά τών λουλουδιών. Τό παρθένο αύτό κερί, ίδεωδώς άγνό, θά τό βρήτε τώρα παντού σέ άπλή μορφή, πρακτικό καί χωρίς νά στοιχίζη πολύ μέ τό όνομα CIRE ASEPTINE.

Τό βάζετε πρωΐ καί βράδυ στό πρόσωπό σας, στό λαιμό σας, στά μπράτσα σας, όπως τήν συνηθισμένη σας κρέμα.

Πολύ γρήγορα, χάρις στήν CIRE ASEPTINE, τά μικρά έλαττώματα τού δέρματός σας (έρεθισμοί, μαύρα στίγματα, κοκκινίλες, άκόμα καί πανάδες) σβύνουν καί έξαφανίζονται.

Δοκιμάστε άπό σήμερα, καί θά μείνετε κατάπληκτη άπό τά θαυμάσια άποτελέσματα.

Καί γιά τά χέρια, τί Θαύμα!

Πρίν κοιμηθήτε κάμετε ένα έλαφρό μασάζ στά χέρια σας μέ λίγη CIRE ASEPTINE θά είναι πάντα άπαλά καί βελουδένια.

ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στὴν Ἔκθεσι

Ἡ καρσινὴ τσ' Ἐφταλίας ἐφέτος ἤκανε ἕνα γκερεμὲ λαχανιασμένες ἐκδρομὲς τὰ Σαββατοκύριακα. Τρεχάλες, μπαϊλντισμός, γκουστοῦρι κι' οὖλα αὐτά, γιὰ νὰ ποστάρη κάρτες στὸ μαχαλᾶ καὶ νὰ γράφη: «Φιλιὰ ἀπ' τὴν Αἴγινα», «Χαιρετισμοὺς ἀπ' τὸν Πόρο».

Κι' ἔτσι, προχτές, ἤλεγε ἡ πικαρίστρα στὴν Ἐφταλία, μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο:

— Καλέ, κι' οἱ δοῦλες πήρανε τὸ κονζέ τους καὶ μονάχα ἐσὺ κι' ὁ Ἄγνωστος Στρατιώτης 'πομείνατε φέτο στὴν Ἀθήνα, μέσ' τὸ καμίνι τοῦ καλοκαιριοῦ γιὰ τσεσίτι!

Γι' αὐτό, γκιζτισμένη ἡ Ἐφταλία, ἤλεγε στὸ Νικολάκη τση:

— Δὲ νταγιαντῶ πιὰ νὰ τσαλακώνη τὴν ἀξιοπρέπειά μου. Ἔχω κι' ἐγὼ ναμοῦσι καὶ φιλότιμο. Γι' αὐτό, ἔλα νὰ πᾶμε στὴ Σαλονίκη στὴν Ἔκθεσι, νὰ περάσουμε ἕνα-δυὸ πλούσιες μέρες στὰ πλούσια κέντρα τση κι' ἔτσι νὰ μπῶ καρφὶ στὸ μάτι τση.

Κι' ἰστὲρ ἰστεμὲζ μπαρκάρανε γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη.

— Ἠβοί, θὰ λωλαθῶ! ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία, μόλις ξεμπαρκάρανε. Καλέ, τί ταβατοῦρι, τί πατιρντὶ εἶν' αὐτό;

Πράγματι, παντοῦ στρουμέντα, ρεβεράντσες, φώσια, παντιέρες. Βροχὴ τὰ «παρακαλῶ», τὰ «σελὰμ ἀλὲκ» καὶ τὰ «μπουγιουρουνούζ». Κόσμος τουρλοῦ-τουρλοῦ, ἕνα μωσαϊκὸ ἀπὸ φάτσες. Φωνές, ξεσκουντιές, πατεῖς με καὶ πατῶ σε ἡ Ἔκθεσι. Κι' ἄκουγες μικροπαρεξηγήσεις: «Νὲ μπου; Πρόσεχε καλέ, ντροπή σου, κοτζὰμ μαντραχαλᾶς!». «Χριστιανέ μου, κάνε πιὸ πέρα, θὰ μὲ λερώσης!».

Κι' ἡ Ἐφταλία γκιζτισμένη ἀπ' αὐτὸ τὸν μαλεχουλέ, πῆρε τὸ Νικολάκη τση καὶ πήγανε σὲ μιὰ ταβέρνα λοὺξ μὲ ξενικὸ ὄνομα. Ἀμέσως ὁ πορτιέρης, τὰ γκαρσόνια κι' οἱ ἔξτρα βοηθοί, τὴν ἀκομπανιάρουν θριαμβευτικὰ σ' ἕνα τραπέζι μὲ πούλουδα καὶ σούρτα-φέρτα, κουβαλᾶνε σερβίτσια, σαμπανιέρες, φαγιάντσες μὲ φαγιά, ζεστὲς φρυγανιὲς μέσα σ' ἄσπρες πετσέτες κι' ὁ Νικολάκης τρώει μὲ τὰ δυὸ μάνουλα.

— Νικολάκη, τοῦ φωνάζει ἡ Ἐφταλία, σὰν τρῶς, νὰ μὴ χτυπᾶς τὴ γλῶσσα σου! Ρεζῆλι μ' ἔκανες.

Καὶ πάλι, σὲ λίγο:

— Νικολάκη, γλῦψε τὰ μουστάκια σου, ποὺ τάχεις πασαλείψει μαγιονέζες καὶ τρέχουνε ζουμιά...

Ξαφνικά, μιὰ ἀρτίστα, ποὺ θέλει νὰ παραστήση τὴ «βάμπ», πῆρε τὸ μικρόφωνο καὶ μὲ πάθος καὶ νταλγκᾶ στριγλίζει, ξεφωνίζει, στριφογυρίζει. Τέλος, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Νικολάκη καί, φιλῶντας τον, κάνει τὰ γύρω τραπέζια νὰ σπάνε πλάκα.

Ἡ ἐπίθεσι εἶχε τόση ἐπιτυχία, ποὺ ἐπαναλήφτηκε, τὰ φλὰς γύρω ἀποθανατίσανε τὴ σκηνὴ καὶ τότε ἡ Ἐφταλία πῆρε φωτιά. Οἱ γροθιές της, παλληκαρίσιες, πέφτουνε βροχὴ πάνω στὴν ἀρτίστα. Κι' ὁ Νικολάκης, γιὰ νὰ τὴν καλμάρη, τῆς λέει:

— Ἐγὼ βλέπω πὼς εἶναι δάχτυλος τῆς καρσινῆς μας.

— Δάχτυλος; ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία. Ὄσσε πέντε δάχτυλα, γιὰ νὰ βλέπης πιὸ καλά!...

Καὶ τὸν πῆρε κακὴν κακῶς καὶ φύγανε τὸ μπρὸς πίσω γιὰ τὴν Ἀθήνα.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Χωρὶς λόγια.

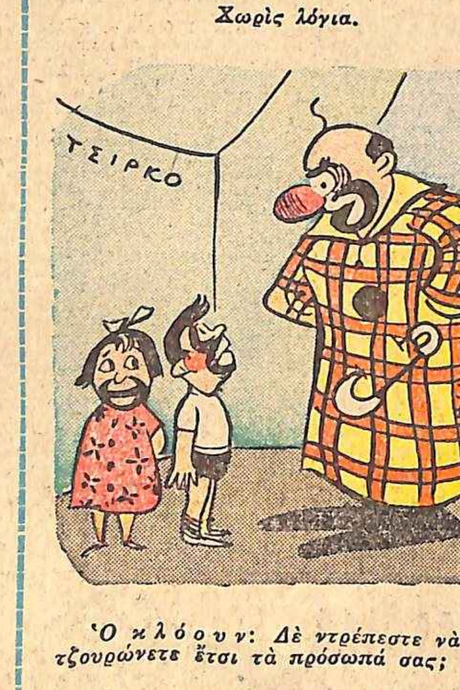

Ὁ κλόουν: Δὲ ντρέπεστε νὰ μουτζουρώνετε ἔτσι τὰ πρόσωπά σας;

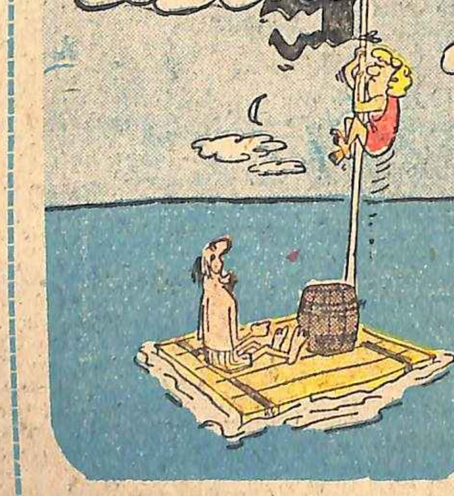

— Σοῦ ἔχω ἀπαγορέψει νὰ ψάχνης τὶς τσέπες μου!

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ι.Δ.Ε.Ν

Ἀτήνα ΣΕΓΑΣ ἔκει, ΔΕΣΠΑ ἔκει, ΕΦΕΤ ἔκει, ΑΣΟΕΕ ἔκει, ΟΔΕΠ, ΚΤΕΛ, ΑΚΕΛ, ΓΕΝ, ΜΠΕΝ, ΧΕΝ καὶ μαχαλᾶς μας ΜΕΝ ἔχει «Μέριμνα εργαζομένων νέων».

Αὐτὸ ἰσωματεῖο, ἅμα ντουλειὰ ντὲν ἔκη, ντουλειὰ σὲ βρσκει.

Αὐτοῦ ντογροῦ πῆγα, γιαβρούμ, ντιρεκτόρο ἕνα μερχαμετλῆ ἄντρωπο, ριτζᾶ τεμενᾶ ἤκανα, μιὰ ντουλειὰ νὰ βρίσκη ἐμένα.

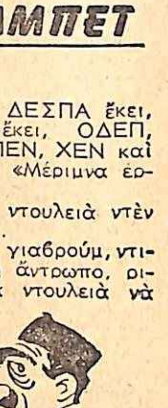

— Καραμπὲτ ἐφέντη, ΜΕΝ ἴτς ντουλειὰ ντὲν ἔκει, ἅμα γράμμα συστατικὸ γιὰ ΙΔΕΝ τὰ ντώσω ἐσένα.

— ΙΔΕΝ νὲ ντεμέκ: ρώτησα.

— ΙΔΕΝ τὰ πῆ «Ἵδρυμα δι' ἐργαζομένους νέους».

— Τεσεκιοὺρ ἐντέριμ, εἶπα καὶ ντογροῦ ἰσπίτι γύρισα.

— Ὑναῖκα, σουκιοὺρ ἀλλάχ! φώναξα, ντουλειὰ βρῆκα.

Καὶ σαμπάλα — σαμπάλα ρεκομαντασιὸν γράμμα πῆρα καὶ γκαλὸπ ΙΔΕΝ πῆγα. Φάκατ νὲ βακὶτ ἐγκὼ ἰσυστατικὸ γράμμα ΙΔΕΝ ἤδινα, ΜΕΝ μέσα μεάλο πατιρντὶ κάνανε, ντιρεκτόρος φώναζε:

— Βάϊ, βάϊ, ἠτρέξε, γιαβρούμ, ρεζιλῆκι πάταμε, ἕνα γράμμα γιὰ ἰτρελλό, ποὺ λέει πὼς εἶναι ὁ Ἀγᾶ Χὰν καὶ παρακαλοῦσα Δρομοκαΐτειο νὰ κλείσουνε, κατὰ λάτος Καραμπὲτ ἤντωσα.

Αὐτὸ μπερντεψιὰ ἴτς χαμπερὶμ γιόκ! Καὶ ἰβγενικὰ ἰμπροστὰ μπᾶς μουδουροῦ παρουσιάστηκα.

— Κατῆστε, περικαλῶ, εἶπε ἐμένα.

Γιαβὰς-γιαβὰς γράμμα ντιάβασε, ἅμα ξαφνικὰ φάτσα του ἄλλαξε, μάτια του γούρλωσε καὶ ρώτησε:

— Σοϊλὲ μπακαλούμ. Ὥστε ἔτσι;... Εἶσαι ὁ Ἀγᾶ Χάν;

— Νὲ ντιόρ σου μπὲν μουδοὺρ ἐφέντη;

— Τίποτα, λέω πὼς εἶσαι πολὺ ἐν τάξει, ἀλλὰ γιατί σοῦ καρφώθηκε ἡ ἰδέα πὼς εἶσαι ὁ Ἀγᾶ Χάν;

Ἀγριεμένος, ἰφουρκισμένος, φώναξα:

— Βρὲ τζάνεμ, ποιὸς εἶπε τέτοιο ἰπράγμα, γιαβρούμ;

Μπᾶς μουδουροῦ εὐτὺς ἀκουστικὸ ἤπιασε, πῆρε ἕνα νούμερο, ντιαταγὲς ἤντωσε, καὶ μπὶρ ἄζ σόνρα ντὸρτ ἰνοσοκόμοι, σπιταλιόροι, ντομούζ, γκιμπὶ μπήκανε. Καὶ μπᾶς μουδουροῦ πρεζαντασιὸν ἤκανε ἐμένα:

— Νὰ σᾶς συστήσω, ἀπ' ἐδῶ μεγάλο ψώνιο! Εἶναι ὁ Ἀγᾶ Χάν!... Λοιπόν, ἀχταρμᾶ, χαβαλὲ μὲ προσοχὴ γιάπινιζ, ριτζᾶ ἐντέριμ.

— Γκὲλ μπακαλούμ! φωνάξανε τότες, καὶ ζὸρ-ζορινά, ζουρλομαντύα νὰ φορέσω τέλανε.

— Ντινινὶ ἰμανινί! Λαρούγκι σας τὰ φάω! φώναξα.

Ἅμα αὐτοὶ γερὰ γραπώσανε ἐμένα.

— Οὐλέν, Ἀγᾶ Χάν, κάτσε φρόνιμα! Δρομοκαΐτειο γκιντελούμ!

— Γκιτμέμ! Βοήτειααα! φώναξα, Ἰδρομοκαΐτειο ἐσεῖς μπὲ νὰ πᾶτε! Ἀγᾶ Χὰν ντεΐλιν. Καραμπὲτ Ἀρμένης εἶμαι!...

Τσὸκ ταβατοῦρι, πατιρντὶ ἔνηκε. Κόσμος, ντουνιᾶς, ἀσκέρι μαζεύτηκε.

Ἅμα Σουκιοὺρ Ἀλλάχ! Πόρτα ἄνοιξε καὶ ἀπὸ ΜΕΝ καπουτζῆς ἦρτε καὶ φώναξε:

— Μπεκλὲ μπακαλούμ! Λάτος Καραμπὲτ ἐφέντη γράμμα ντώσαμε.

Κι' ἔτσι ἐξήγησι-παρεξήγησι. Οὖλοι σουρουσούϊλεν σκάσανε στὰ γέλια.

— Βάϊ, βάϊ, φώναξα, Ἀλλὰχ μπελανίβερσιν αὐτὸ ΙΔΕΝ. μηδὲν εἶναι!...

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ὁ ἀσθενὴς δὲν τὸ αἰσθάνεται καθόλου

Ἕνας ὀδοντογιατρὸς ποὺ... φοβότανε νὰ πάη στὸν ὀδοντογιατρό, ἐπινόησε ἕνα νέο ὀδοντιατρικὸ «τρυπάνι» ποὺ κάνει 150.000 στροφὲς στὸ λεπτό. Τὸ ἐργαλεῖο αὐτὸ εἶναι ἀληθινὰ μαγικό.

Κάνει τὴ δουλειά του χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ κἂν ὁ ἀσθενής. Γιατί, μὲ τέτοια ταχύτητα, οἱ παλμικὲς δονήσεις ποὺ προκαλεῖ στὸ δόντι ἡ λειτουργία του, δὲ γίνονται πιὰ ἀντιληπτὲς ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα νεῦρα.

Ἐξ ἄλλου, λειτουργεῖ μὲ ἐλαχίστη πίεσι καὶ «κόβει» τὸ δόντι 4 ἢ 5 φορὲς γρηγορώτερα. Ἔτσι, μιὰ ἑτοιμασία γιὰ σφράγισμα, ποὺ θ' ἀπαιτοῦσε περίπου μιὰ ὥρα μὲ τὰ συνηθισμένα ἐργαλεῖα, μπορεῖ νὰ γίνη μόνο σὲ 15 λεπτὰ τῆς ὥρας. Οἱ κουφάλες τῶν δοντιῶν εἶναι ἕτοιμες γιὰ βούλωμα, σχεδὸν προτοῦ ἀντιληφθῆ ὁ ἀσθενὴς ὅτι τὶς ἔξυσε τὸ τρυπάνι τοῦ γιατροῦ.

Ἡ ἐφεύρεσι αὐτὴ ὀφείλεται στὸν Ἀμερικανὸ ὀδοντογιατρὸ Ρίτσαρντ Παίητζ. Ἔχει τεθῆ σὲ χρῆσι ἀπὸ τὸ 1955, τὴ χρησιμοποιοῦν δὲ ἤδη ἄλλοι 4.000 συνάδελφοί του.

Ὁ Παίητζ δὲν ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ σκέφτηκε ν' αὐξήση τὴν ταχύτητα τοῦ ὀδοντοϊατρικοῦ τρυπανιοῦ. Συνήθως, τὰ ἠλεκτροκίνητα αὐτὰ ἐργαλεῖα κάνουν 6.000 στροφὲς στὸ λεπτό. Μερικοὶ ὀδοντογιατροὶ λοιπὸν εἶχαν αὐξήσει τὶς στροφὲς σὲ 20.000, μὲ κατάλληλες τροποποιήσεις. Κι' ἕνας ὀδοντογιατρὸς τῆς Οὐάσιγκτων εἶχε ἐπινοήσει μιὰ ὑδραυλικὴ τουρμπίνα ποὺ ἐξασφάλιζε 45.000 στροφές. Οἱ μαγικὲς ὅμως ἰδιότητες τοῦ τρυπανιοῦ τοῦ Παίητζ ἀρχίζουν νὰ παρατηροῦνται μετὰ τὶς 100.000 στροφές.

Συνήθως, οἱ ὀδοντογιατροὶ πιέζουν τὸ τρυπάνι τους πάνω στὸ δόντι μὲ δύναμι 1 κιλοῦ περίπου — καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ κάνουν κάλο στὴν πρώτη ἄρθρωσι τοῦ δευτέρου δακτύλου τους. Μὲ τὸ νέο ὅμως τρυπάνι δὲν ἀπαιτεῖται πίεσι μεγαλύτερη ἀπὸ 100 γραμμάρια. Ἔτσι, ἡ μύτη τοῦ τρυπανιοῦ χαϊδεύει τὸ δόντι, σὰ νὰ τὸ τρίβη ἐλαφρὰ ἕνα βουρτσάκι. Μὲ τὴ μικρὴ αὐτὴ πίεσι, δὲν ἐκνευρίζεται ὁ ἀσθενὴς — ἀλλ' οὔτε κι' ὁ γιατρός. Ἐξ ἄλλου, ἡ τριβὴ εἶναι ἐλαχίστη, συνεπῶς τὸ δόντι δὲ ζεσταίνεται κι' ἑπομένως δὲν πονεῖ. Ἡ φθορὰ τοῦ δοντιοῦ εἶναι μικρότερη, καθὼς κι' ὁ κίνδυνος νὰ ξεγλυστρήση τὸ τρυπάνι. Ἀκόμα κι' οἱ πιὸ ἰδιότροποι κι' εὐαίσθητοι ἀσθενεῖς, δὲν ἐνοχλοῦνται καθόλου καὶ δὲ ζητᾶνε ποτὲ ἀπ' τὸ γιατρὸ νὰ ἐφαρμόση τοπικὴ ἀναισθησία.

Ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω, ὁ δόκτωρ Παίητζ ἐπιδόθηκε στὶς ἔρευνές του, ἐπειδὴ φοβότανε κι' ὁ ἴδιος τὸ τρυπάνι, ὡς ἀσθενής! Ποτὲ δὲ δεχότανε νὰ τοῦ θεραπεύσουνε δόντι χωρὶς ἀναισθητικό.

Στὴν ἀρχή, σκέφτηκε νὰ μεταχειριστῆ γιὰ τὴν περιστροφὴ τοῦ τρυπανιοῦ μιὰ μικρὴ τουρμπίνα, ποὺ θὰ λειτουργοῦσε μ' ἕνα ρεῦμα ἀέρος. Στὶς ἐλεύθερες ὧρες του, λοιπόν, ἄρχισε νὰ σκαρώνη ὁ ἴδιος τέτοιες τουρμπίνες, ποὺ εἶχαν διάμετρο ἀπὸ μισὸ ὡς 1 πόντο κι' ἀνέπτυσσαν μεγάλες ταχύτητες, ὡς 200.000 στροφὲς στὸ λεπτό.

Τὶς δοκίμαζε στὴν ἀρχὴ στὸν ἑαυτό του, στὴν κορυφὴ τῶν δοντιῶν του, γιὰ νὰ κρίνη τὰ ἀποτελέσματά τους. Ὕστερα τόλμησε νὰ τὶς μεταχειριστῆ καὶ σὲ λίγους πελάτες του, ποὺ μείνανε κατενθουσιασμένοι, ἰδίως ὅταν συγκρίνανε τὰ καινούργια αὐτὰ μηχανήματα μὲ τὰ συνηθισμένα.

Ἀλλ' ὁ δόκτωρ Παίητζ, ὡς μηχανικός, ἀντιμετώπισε ἕνα σωρὸ τεχνικὰ προβλήματα, ποὺ θ' ἀποθαρρύνανε κάθε ἄλλον στὴ θέσι του. Τὸ κυριώτερο ἀπ' αὐτὰ ἦταν ἡ μεγάλη τριβὴ στὰ περιστρεφόμενα μέρη τοῦ μηχανήματος. Ὅταν περιστρέφεται ἕνας ἄξονας, οἱ δυὸ ἄκρες του ἀκουμπᾶνε εἴτε σὲ σταθερὰ «κουζινέτα», εἴτε σὲ «ρουλεμὰν» μὲ μπίλιες, γιὰ νὰ περιορίζεται ὅσο τὸ δυνατὸν ἡ τριβή.

Ἀλλὰ τὰ κουζινέτα ἀπεδείχτηκε πὼς δὲ μποροῦσαν ν' ἀνθέξουν σὲ ταχύτητα μεγαλύτερη ἀπὸ 12.000 στροφὲς στὸ λεπτό. Καὶ τὰ ρουλεμὰν ὅμως ὑπερθερμαίνονταν καὶ φθείρονταν γρήγορα. Ἔτσι, ἐνῶ οἱ μικρὲς τουρμπίνες εἶχαν στὴν ἀρχὴ ἀρκετὴ ταχύτητα, ἀργότερα τὴν ἔχαναν σιγὰ-σιγά. Γιὰ νὰ περιστραφοῦν τότε, χρειάζονταν ρεῦμα ἀέρος δυνατώτερο ἀπὸ κεῖνο ποὺ ἔδινε ὁ μικρὸς ἀεροσυμπιεστής, ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὁ δόκτωρ Παίητζ. Συγχρόνως, ἡ ἔξοδος τοῦ ἀέρος ἔκανε ἕνα θόρυβο ποὺ ἐνοχλοῦσε μερικοὺς ἀσθενεῖς.

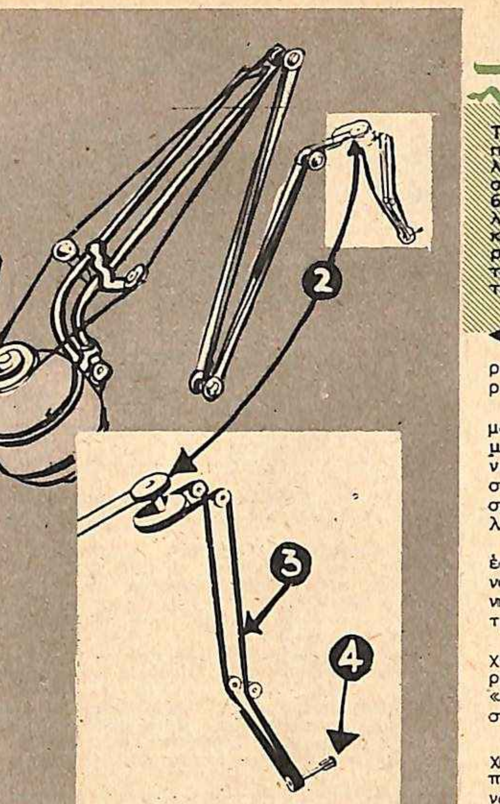

Τὸ σύστημα λειτουργίας τοῦ νέου «τρυπανιοῦ» μὲ τὶς 150.000 στροφὲς στὸ λεπτό. 1) Τὸ ἠλεκτρικὸ μοτὲρ περιστρέφει τὴν πρώτη αὐτὴ τροχαλία μὲ 6.000 στροφὲς στὸ λεπτό. 2) Ἡ τροχαλία αὐτή, μικρότερη ἀπὸ τὴν πρώτη, κάνει 25.000 στροφές. 3) Ἐπίπεδο λουρὶ ἀπὸ ἐλαστικοποιημένο νάϋλον. 4) Ἡ τρίτη αὐτὴ τροχαλία, ἕξη φορὲς μικρότερη ἀπὸ τὴν πρώτη, δίνει στὸ τρυπάνι 150.000 στροφὲς στὸ λεπτό.

Ὁ δόκτωρ Παίητζ μελέτησε τὸ ζήτημα καὶ ξαναγύρισε τελικὰ στὸ ἠλεκτρικὸ μοτέρ, γιὰ τὴν περιστροφὴ τοῦ τρυπανιοῦ. Πῶς θὰ πολλαπλασίαζε ὅμως τὶς στροφὲς τοῦ μοτέρ; Ὑπῆρχαν δυὸ λύσεις: 1) μὲ γρανάζια καὶ 2) μὲ τροχαλίες.

Ὁ δόκτωρ Παίητζ ἔκαμε δοκιμὲς στὸν ἑαυτό του καὶ διαπίστωσε, ὅτι τὰ γρανάζια προκαλοῦσαν μιὰ ἐκνευριστικὴ δόνησι. Προτίμησε, λοιπόν, τὸ σύστημα μὲ τροχαλίες.

Ἔφτιαχνε καὶ πάλι μόνος του τὰ μηχανήματα ποὺ δοκίμαζε. Τώρα τοῦ παρουσιάστηκαν ἄλλες δυσκολίες, μὲ τὰ «λουριὰ» ποὺ θὰ μετέδιδαν τὴν κίνησι στὶς τροχαλίες.

Στὴν ἀρχὴ μεταχειρίστηκε ἁπλᾶ λάστιχα. Ἔσπαζαν ὅμως σὲ λίγα δευτερόλεπτα. Δοκίμασε ὕστερα «σπάγγους» ἀπὸ νάϋλον, ἀπὸ κείνους ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ ψαράδες. Αὐτοὶ εἶχαν μεγάλη ἀντοχή. Ὁ κόμπος ὅμως ποὺ ἕνωνε τὶς ἄκρες τους, προκαλοῦσε ἕνα τίναγμα, κάθε φορὰ ποὺ περνοῦσε ἀπ' τὴν τροχαλία.

Τό νέο "τρυπάνι" ΠΟΥ ΧΑΪΔΕΥΕΙ τά δόντια!

Ἀκόμα κι' οἱ λεγόμενοι «ἀτέρμονες ἱμάντες», εἶχαν ἕνα σημεῖο παχύτερο, ποὺ χαλοῦσε τὴν ὁμαλότητα τῆς περιστροφῆς, καθὼς περνοῦσε ἀπ' τὴν τροχαλία.

Τελικά, ὁ δόκτωρ Παίητζ κατέληξε σὲ μιὰ πλατειὰ ταινία ἀπὸ ἐλαστικοποιημένο νάϋλον, φτιαγμένη ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο σὲ σχῆμα μονοκόμματης ζώνης, ἀπ' τὴν ὁποία ἔκοβε «λουριὰ» πλάτους 1 ½ χιλιοστομέτρου.

Τὸ ἐργοστάσιο δὲν ἀναλάμβανε αὐτὸ τὸ κόψιμο, ἀλλ' ὁ δόκτωρ Παίητζ ἐπινόησε ἕνα μηχάνημα γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

Ἐξ ἄλλου, παράγγειλε τελειότερα ρουλεμάν, ἀνθεκτικὰ σὲ μεγάλες ταχύτητες.

Γιὰ νὰ μὴ μαζεύεται δὲ στὸ ἐσωτερικό τους ὑγρασία, τρίμματα δοντιῶν κι' ἄλλα ξένα σώματα, ἀπὸ τὴ λειτουργία τοῦ τρυπανιοῦ, καὶ φθείρουν τὶς λεπτεπίλεπτες μπίλιες, βρῆκε μιὰ ἔξυπνη λύσι: Διοχέτευσε ἀνάμεσά τους ἕνα ρεῦμα ἀέρος, ποὺ παρασύρει κι' ἀπομακρύνει κάθε ξένο ὑλικό.

Τὸ ρεῦμα αὐτό, μὲ τὴν πίεσί του, κρατάει συνεχῶς ἀνασηκωμένο ἕνα μικρὸ μυτερὸ ἐξάρτημα τοῦ μηχανήματος. Ἂν λοιπὸν πάθη τυχὸν κάποια βλάβη ὁ ἀεροσυμπιεστὴς καὶ διακοπῆ τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος, πέφτει ἀμέσως τὸ ἐξάρτημα καὶ ἐμποδίζει τὴν περιστροφὴ τῆς τροχαλίας.

Ἔτσι, σταματάει τὸ μηχάνημα, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη κίνδυνος νὰ πάθουν βλάβη τὰ ρουλεμάν.

Τέλος, ὁ δόκτωρ Παίητζ πρόσθεσε στὸ μηχάνημά του ἕνα λεπτὸ σωληνάκι, ποὺ ἐκσφενδονίζει συνεχῶς μὲ ὁρμὴ νερὸ πάνω στὸ δόντι, γιὰ νὰ τὸ κρυώνη καὶ συγχρόνως ν' ἀπομακρύνη τὰ τρίμματά του.

Αὐτὸ εἶναι τὸ νέο τρυπάνι, ποὺ ἀποτελεῖ ἀληθινὴ ἐπανάστασι γιὰ τὴν ὀδοντοϊατρική.

Ἀριστερά: Τὰ μικροσκοπικὰ ἐξαρτήματα μιᾶς ἀπὸ τὶς τουρμπίνες τοῦ δόκτορος Παίητζ. **Μέσον:** Ὁ δόκτωρ Παίητζ δὲν εἶναι μόνο ὀδοντογιατρός, ἀλλὰ καὶ ἱκανὸς μηχανικός. **Δεξιά:** Ἕνα ἀπ' τὰ πρῶτα «τρυπάνια» ποὺ κατασκεύασε ὁ δόκτωρ Παίητζ, κινούμενο μὲ τουρμπίνα. Ἀπὸ τοὺς σωλῆνες αὐτοὺς περνοῦσε τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος γιὰ τὴν περιστροφὴ τῆς τουρμπίνας.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε. ΜΑΛΟ

Χωρὶς Οἰκογένεια

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο Ρεμῆς κι' ὁ Ματτίας μάζεψαν εἴκοσι ὀχτὼ φράγκα ἀπὸ τὸ γάμο καὶ ξεκίνησαν γιὰ νὰ πᾶνε στὸ σπίτι τῆς μάνας Μπαρμπερίνας. 'Ο Ρεμῆς ἤθελε νὰ τῆς κάνη δῶρο μιὰν ἀγελάδα, μὰ ἔμαθε πὼς κόστιζε ἑκατὸ πενῆντα φράγκα κι' ἔτσι ἀποφάσισε νὰ πάη πρῶτα στὴ Βάρση γιὰ νὰ δῆ τὸν 'Αλέξη καὶ στὸ μεταξὺ νὰ συγκεντρώση τὰ χρήματα ποὺ τοῦ χρειαζόντουσαν. Κοντὰ στὴ Βάρση ἦταν ἕνα μεγάλο ἀνθρακωρυχεῖο, ὅπου δούλευε ὁ 'Αλέξης μαζὶ μὲ τὸ θεῖο του...

29ΟΝ — Ποτὲ δὲ θὰ σοῦ δώσω τὸν Πετράκη μου!... φώναξε. Τὸ νερὸ εἶναι γλυκό, τὸ νερὸ εἶναι δροσερό... Ποῦ εἶναι ὁ δρόμος; 'Αφοῦ δὲν τὸν ξέρεις, εἶσαι κι' ἐσὺ βλάκας, σὰν τοὺς ἄλλους, ποὺ μὲ καροϊδεύουν. Ἔλα, τί μὲ κρατᾶς; 'Ο Μάριος μὲ περιμένει!...

Μοῦ γύρισε τὴ ράχη κι' ἔφυγε σφυρίζοντας τὸ χαρούμενο σκοπό της.

Κατάλαβα πὼς ἦταν τρελλὴ ἀπὸ τὸ χάσιμο τοῦ ἄντρα της στὸ ἀνθρακωρυχεῖο.

'Η συνάντησι αὐτῆς τῆς δυστυχισμένης μας ἔκανε μελαγχολικούς...

Μᾶς ἔδειξαν τὸ σπίτι τοῦ 'Αλέξη. Γκασπὰρ τὸν ἔλεγαν. Καθόταν κοντὰ στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, σ' ἕνα δρόμο στριφτό, ποὺ κατηφόριζε ἀπ' τὸ λόφο στὸ ποτάμι.

Τὸν ζήτησα. Μιὰ γυναίκα ἦταν στὴν πόρτα καὶ κουβέντιαζε μὲ μιὰ γειτόνισσα. Μοῦ ἀποκρίθηκε πὼς θὰ γύριζε στὶς ἔξη τὸ ἀπόγευμα, μετὰ τὴ δουλειά.

— Καὶ τί τὸν θέλεις, παιδί μου; ρώτησε.

— Θέλω νὰ δῶ τὸν 'Αλέξη.

Μὲ κύτταξε καλὰ-καλά, κύτταξε καὶ τὸν Κάπη καὶ εἶπε:

— Μὴν εἶσαι ὁ Ρεμῆς;... 'Ο 'Αλέξης μᾶς μίλησε γιὰ σένα. Σὲ περίμενε!... Κι' αὐτὸς ποιός εἶναι;

— 'Ο σύντροφός μου, ὁ Ματτίας...

Ἦταν ἡ θεία τοῦ 'Αλέξη. Νόμισα πὼς θὰ μᾶς ἔλεγε νὰ μποῦμε μέσα νὰ ξεκουραστοῦμε. Τὰ παπούτσια μας, τὰ ἡλιοκαμμένα πρόσωπά μας μαρτυροῦσαν τὴν κούρασί μας. Μὰ τίποτα! Μοῦ εἶπε μόνο πὼς ἂν γύριζα στὶς ἔξη, θὰ εὕρισκα τὸν 'Αλέξη, ποὺ θὰ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ ἀνθρακωρυχεῖο.

Δὲν τόλμησα νὰ τῆς πῶ τίποτε. Τὴν εὐχαρίστησα μόνο γιὰ τὴν πληροφορία. Καὶ φύγαμε μὲ τὸ Ματτία γιὰ νὰ βροῦμε κανένα φοῦρνο ν' ἀγοράσουμε ψωμί. Πεινούσαμε. Εἴχαμε νὰ φᾶμε ἀπὸ τὸ πρωΐ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πεῖνα, αἰσθανόμουν καὶ ντροπὴ γιὰ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ μᾶς ἔκανε ἡ θεία τοῦ 'Αλέξη. 'Ο Ματτίας θ' ἀποροῦσε, βέβαια: Ἄξιζε ἀλήθεια, τόσο δρόμο; Καὶ θὰ σχημάτιζε κακὴ ἰδέα γιὰ τοὺς φίλους μου. Κι' ἂν τοῦ μιλοῦσα καὶ γιὰ τὴ Λίζα, δὲ θὰ μὲ ἄκουγε μὲ τὴν ἴδια συμπάθεια.

'Ο τρόπος τῆς θείας μὲ ἀνάγκασε νὰ πᾶμε λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς ἔξη νὰ περιμένουμε ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνθρακωρυχεῖο.

'Η ἐκμετάλλευσι τῶν ἀνθρακωρυχείων τοῦ Τρουγέρα γίνεται ἀπὸ τρία πηγάδια: Τὸ πηγάδι τοῦ 'Αγίου 'Ιουλιανοῦ, τὸ πηγάδι τῆς 'Αγίας 'Αλφονσίνας καὶ τὸ πηγάδι τοῦ 'Αγίου Παγκρατίου. Τὰ πηγάδια αὐτὰ δὲ χρησιμεύουν γιὰ τὸ ἀνέβασμα τῶν ἐργατῶν, γιατὶ θᾆταν ἐπικίνδυνο. Αὐτὸ γίνεται ἀπὸ μιὰ στοά, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ λυχνιοστάσιο, φτάνει ὡς τὸ πρῶτο ἐπίπεδο τῆς ἐργασίας κι' ἀπὸ ἐκεῖ συγκοινωνεῖ μ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ ἀνθρακωρυχείου.

Ὅταν ἔμαθα πὼς ἀπ' αὐτὴ τὴ στοὰ θ' ἀνέβαιναν οἱ ἐργάτες, στάθηκα στὴν εἴσοδο μὲ τὸν Ματτία καὶ τὸν Κάπη. Σὲ λίγο εἶδα στὸ βάθος κάτι μικρὰ φῶτα. Ἦταν οἱ ἐργάτες ποὺ μὲ τὴ λυχνία στὸ χέρι, ἀνέβαιναν.

Προχωροῦσαν σιγὰ σὰν να τους πονοῦσαν τὰ γόνατα. Τὰ πρόσωπά τους ἦταν μαῦρα καὶ τὰ ροῦχα τους καὶ τὰ καπέλλα τους γεμάτα καρβουνόσκονη καὶ μαύρη λάσπη. Περνῶντας ἀπὸ τὸ λυχνιοστάσιο ἔμπαινε ἕνας - ἕνας καὶ κρεμοῦσε τὴ λυχνία του σ' ἕνα καρφί.

Δὲν εἶδα ὡστόσο τὸν 'Αλέξη νὰ βγαίνη. Κι' ἂν δὲν ἔτρεχε ἐκεῖνος νὰ μὲ ἀγκαλιάση, θὰ τὸν ἄφηνα νὰ περάση χωρὶς νὰ τὸν γνωρίσω. Τόσο μαῦρος ἦταν.

— Εἶναι ὁ Ρεμῆς! φώναξε γυρίζοντας σ' ἕναν ἄνθρωπο καμμιὰ σαρανταριὰ χρόνων, ποὺ εἶχε τὴν ἴδια φυσιογνωμία μὲ τὸν Πέτρο 'Ακκέν, πρᾶγμα καθόλου παράξενο, ἀφοῦ ἦταν ἀδελφός του.

— Σὲ περιμέναμε τόσον καιρό! μοῦ εἶπε μὲ καλωσύνη, ὁ θεῖος τοῦ 'Αλέξη.

— Μὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι ὡς τὴ Βάρση τὸ ταξίδι εἶναι μεγάλο...

'Ο Κάπης, χαρούμενος ποὺ ξανάβλεπε τὸν 'Αλέξη, τοῦ τραβοῦσε τὸ μανίκι τῆς μπλούζας του.

Στὸ μεταξὺ ἐξηγοῦσα στὸν Γκασπὰρ ὅτι ὁ Ματτίας εἶναι καλὸς φίλος καὶ πιστὸς σύντροφός μου, κι' ὅτι ἔπαιζε περίφημο κορνέτο.

— Κι' ὁ Κάπης; 'Ο 'Αλέξης μᾶς λέει πὼς τὸ σκυλί σου εἶναι σοφώτερο ἀπὸ δάσκαλο!... εἶπε ὁ Γκασπάρ.

Ὅση στενοχώρια ἔννοιωσα πρὶν μὲ τὴ θεία, τόσο εὐχαριστήθηκα τώρα μὲ τὸν ἀνοιχτόκαρδο θεῖο.

— Ὅταν ξεκουραστῆτε, παιδιά, μας εἶπε, θὰ μᾶς δώσετε μιὰ παράστασι. Τώρα μιλῆστε ἐσεῖς οἱ δυό. Ἔχετε νὰ πῆτε πολλά. 'Εγὼ θὰ κουβεντιάσω μὲ τὸ φίλο σου, ποὺ παίζει περίφημο κορνέτο.

Περπατούσαμε σιγὰ - σιγά. Εἴχαμε τόσα πολλὰ νὰ ποῦμε!

'Ο 'Αλέξης ἤθελε νὰ μάθη γιὰ τὸ ταξίδι μου κι' ἐγὼ γιὰ τὴν καινούργια του ζωή. Οἱ ἐργάτες, ποὺ γύριζαν στὰ σπίτια τους, μᾶς ξεπερνοῦσαν.

Κοντὰ στὸ σπίτι πιὰ ὁ θεῖος Γκασπὰρ μᾶς πλησίασε.

— Παιδιά, εἶπε, θὰ φᾶτε μαζί μας!

Ποτὲ πρόσκλησι δὲν μ' εὐχαρίστησε τόσο πολύ. Γιατὶ καθὼς περπατούσαμε, συλλογιζόμουν πώς, ὅταν φτάναμε στὴν πόρτα, ἔπρεπε ἴσως νὰ χωριστοῦμε. 'Η ὑποδοχὴ τῆς θείας, βλέπετε, δὲν μοῦδινε καμμιὰ ἐλπίδα...

— Νὰ ὁ Ρεμῆς κι' ὁ φίλος του, τῆς εἶπε μπαίνοντας ὁ Γκασπάρ.

— Τοὺς εἶδα προτήτερα.

— Τόσο τὸ καλλίτερο. 'Η γνωριμία ἔγινε! Θὰ φᾶνε μαζί μας.

Ἤμουν εὐχαριστημένος ποὺ θἄτρωγα μὲ τὸν 'Αλέξη. Κι ἀκόμη πὼς θὰ ἔτρωγα σὲ τραπέζι. Γιατὶ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ φύγαμε ἀπ' τὸ Παρίσι, τρώγαμε ὅπου καὶ ὅπως νᾆτανε. Μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ εἴχαμε, βέβαια, μπορούσαμε νὰ τρῶμε στὰ καλλίτερα ξενοδοχεῖα. Μὰ ἔπρεπε νὰ φυλᾶμε τὰ λεπτά μας γιὰ τὴν «ἀγελάδα τοῦ βασιλόπουλου».

Κάθισα στὸ τραπέζι, μὰ σούπα τίποτα! Οἱ ἑταιρεῖες τῶν μεταλλείων ἔχουν μαγαζιά, ὅπου οἱ ἐργάτες ἀγοράζουν καλῆς ποιότητος πράγματα. Καὶ τὰ πληρώνουν κάθε δεκαπενθημερία ἢ τοὺς τὰ κρατοῦν ἀπὸ τὸ μισθό τους. Ἔτσι δὲν ἔχουν χρέη ποτέ. Μὰ ἔχει καὶ τὸ κακό του τὸ εὐεργέτημα αὐτό. Οἱ γυναῖκες στὴ Βάρση δὲν ἐργάζονται ὅσο οἱ ἄντρες τους λείπουν στὴ δουλειά. Συγυρίζουν μόνο τὸ σπίτι, ντύνονται, κάνουν βίζιτες στὴ γειτονιὰ καὶ φλυαροῦν ὅλη τὴν ἡμέρα. Κι' ὅταν βραδιάζη καὶ γυρίζουν οἱ ἄντρες τους δὲν τοὺς ἔχουν ἑτοιμάσει τίποτα! Πετιοῦνται ἐκείνη τὴν ὥρα στὰ μαγαζιὰ καὶ παίρνουν κρύα φαγητά: τυρί, σαλάμι, ζαμπόν, ρέγγες...

Ἔτσι κι' ἐμεῖς ἐκεῖνο τὸ βράδυ, δὲν εἴ-

— Τόσο μικρὸς καὶ μαθαίνει μπόξ;
— Ὄχι!... τοῦ τὰ βάζουνε γιὰ νὰ μὴ τρώη τὰ νύχια του!..

χαμε σούπα. 'Η θεία εἶχε φλυαρήσει...

'Ο θεῖος, ὅμως, καλόβολος ἄνθρωπος, δὲν τῆς ἔκανε καμμιὰ παρατήρησι. Μονάχα πίνοντας τὸ κρασάκι του, ἔλεγε μὲ μαλακὸ τρόπο:

— Ἂν δὲν καταντήσω ἐγὼ μπεκρῆς μ' αὐτὰ τ' ἁλμυρὰ ποὺ μοῦ δίνεις κάθε μέρα, θὰ πῆ πὼς εἶμαι γερός. Κάνε μας, καϋμένη, αὔριο καὶ καμμιὰ σούπα.

— Μὰ θἄχω καιρό;

— Τί, οἱ ὧρες εἶναι πιὸ μικρὲς ἀπάνω στὴ γῆ παρὰ ἀπὸ κάτω;...

— Καὶ ποιός θὰ σᾶς μπαλλώση τὰ ροῦχα;

Τὸ δεῖπνο μας δὲν βάσταξε πολύ.

— Ρεμῆ, μοῦ εἶπε ὁ θεῖος, θὰ πλαγιάσης μὲ τὸν 'Αλέξη. Κι' ἐσὺ Ματτία, ἂν θέλης νάρθης στὴ σοφίτα, θὰ βρεθῆ κανένα ἀχυρόστρωμα νὰ γλυκοκοιμηθῆς...

Ὅλο τὸ βράδυ ὁ 'Αλέξης κι' ἐγὼ ἀγρυπνήσαμε καὶ λέγαμε τὰ δικά μας.

Στὸ ἀνθρακωρυχεῖο ὁ θεῖος Γκασπὰρ ἔβγαζε μὲ τὸν κασμᾶ τὸ κάρβουνο κι' ὁ 'Αλέξης ἦταν ὁ «κυλιστής» του. Δηλαδή, αὐτὸς κυλοῦσε πάνω στὶς γραμμὲς ἕνα βαγονάκι φορτωμένο κάρβουνο. Ὅταν τὸ βαγονάκι ἔφτανε στὸ πηγάδι, τὸ κρεμοῦσαν μὲ χοντρὸ σχοινὶ καὶ μιὰ μηχανὴ τὸ ἀνέβαζε ἐπάνω.

Ἂν καὶ λίγο καιρὸ εἶχε ὁ 'Αλέξης στὴ δουλειὰ αὐτή, ἔννοιωθε ἀγάπη γιὰ τὸ ἀνθρακωρυχεῖο του, ποὺ ἦταν τὸ ὡραιότερο. Καὶ μοῦ τἄλεγε τόσο παραστατικά!

Περνοῦσες πρῶτα μιὰ στοὰ σκαμμένη στὸ βράχο. Σὲ δυὸ λεπτὰ εὕρισκες μιὰ ὄρθια σκάλα. Ὕστερα μιὰ ἀνεμόσκαλα, ἔπειτα ἄλλη κι' ἄλλη. Ἔπειτα ἔφτανες στὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ ἀνθρακωρυχείου, σὲ βάθος δηλαδὴ πενῆντα μέτρων. Γιὰ νὰ φτάσης στὸ δεύτερο πάτωμα, δηλαδὴ στὰ ἐνενῆντα μέτρα καὶ στὸ τρίτο, στὰ διακόσια, ἦταν τὸ ἴδιο σύστημα ἀπὸ σκάλες κι' ἀνεμόσκαλες. 'Ο 'Αλέξης δούλευε στὸ τρίτο.

Νὰ κατέβης διακόσια μέτρα, δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα, μὰ δὲν εἶναι κι' ὅλο. Πρέπει ἀπὸ διάφορες στοὲς κι' ἀπὸ διάφορα κεφαλόσκαλα νὰ φτάσης στὸ μέρος τῆς δουλειᾶς. Οἱ στοὲς αὐτὲς εἶναι πάρα πολὺ μεγάλες. Ἔτσι κάποτε ἡ πορεία εἶναι κουραστική. Γιατὶ περπατᾶς μέσα στὸ νερό, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὶς σχισμάδες τοῦ βράχου καὶ τρέχει ὡς τὶς δεξαμενές, ἀπ' ὅπου τὸ τραβοῦν ἀντλίες καὶ τὸ χύνουν ἔξω.

— Ἐδῶ κι' ἐκεῖ — ἐξακολουθοῦσε νὰ μοῦ λέη ὁ 'Αλέξης — μέσα στὸ ἀνθρακωρυχεῖο ἀπαντᾶς καὶ στοὲς ποὺ οἱ θόλοι τους εἶναι γεμᾶτοι ρίζες καὶ κορμοὺς δέντρων. Τοὺς περιορίζουν ὅσο μποροῦν, μὰ ἡ στοὰ στενεύει καὶ γιὰ νὰ περάσης, πρέπει νὰ σκύβης ἢ νὰ σέρνεσαι. Ἐκεῖ βλέπεις μανιτάρια, ἄγνωστα φυτά, ἀράχνες, μυῖγες, πεταλοῦδες ἀλλοιώτικες. Βλέπεις ἀκόμη ποντίκια καὶ μεγάλες νυχτερίδες κρεμασμένες στοὺς θόλους, μὲ τὸ κεφάλι κάτω.

Ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ διηγήθηκε ὁ 'Αλέξης, μοῦ κίνησαν τὴν περιέργεια. Κι' ἤθελα νὰ ἐπισκεφτῶ ἕνα ἀνθρακωρυχεῖο. Μὰ ὅταν τὸ εἶπα τὴν ἄλλη μέρα στὸ θεῖο Γκασπάρ, μοῦ ἀποκρίθηκε, ὅτι δὲν ἐπέτρεπαν τὴν εἴσοδο σὲ ξένους.

— Ἂν θέλης ὅμως νὰ γίνης ἐργάτης, εἶναι εὔκολο, πρόσθεσε. Ἔρχεσαι νὰ δουλέψης μὲ τὸν 'Αλέξη; Θὰ βροῦμε κάτι καὶ γιὰ τὸν Ματτία. Ἔ, τί λές;

Μὰ ἐγὼ δὲν εἶχα πάει στὴ Βάρση γιὰ νὰ μείνω. 'Η περιέργειά μου, νὰ δῶ ἀνθρακωρυχεῖο, θἄμενε ἀνικανοποίητη. Θἄφευγα χωρὶς νὰ δῶ τίποτα. Μὰ ἡ τύχη μου ἔλεγε ἄλλα. Θὰ μάθαινα καλὰ τ' ἀνθρακωρυχεῖο καὶ τοὺς κινδύνους, ποὺ ἀπειλοῦσαν τοὺς ἐργάτες.

'Ο «κυλιστής»

Τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ εἶχα κανονίσει γιὰ τὴν ἀναχώρησί μου, ὁ 'Αλέξης γύρισε μὲ τὸ δεξί του χέρι σὲ κακὸ χάλι. Εἶχε πέσει ἐπάνω του ἕνα μεγάλο κομμάτι κάρβουνο. Ἕνα του δάχτυλο ἦταν μισοσπασμένο καὶ τὸ χέρι ὅλο ἦταν καταματωμένο.

'Ο γιατρὸς τῆς ἑταιρείας ἦρθε καὶ τοῦ τὸ ἔδεσε. Δὲν ἦταν τίποτα. Θὰ γιατρευόταν. Μὰ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι.

Ὅταν ὁ θεῖος Γκασπὰρ ἄκουσε πὼς ὁ 'Αλέξης δὲν θὰ πήγαινε στὴ δουλειά, ἔβαλε τὶς φωνές. Ποιός θὰ κυλοῦσε τὸ βαγόνι; Δὲν ὑπῆρχε ἀντικαταστάτης. Δὲν ὑπῆρχαν τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐργάτες διαθέσιμοι καὶ μάλιστα παιδιά.

Βλέποντας τὴ στενοχώρια του, ρώτησα ἂν εἶναι δύσκολη ἡ δουλειὰ τοῦ «κυλιστῆ».

— Εὐκολώτατη, μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ θεῖος. Σπρώχνει κανεὶς τὸ βαγονάκι κι' αὐτὸ κυλάει στὶς γραμμές του.

— Εἶναι βαρὺ τὸ βαγονάκι;

— Ὄχι...

— Τότε, ἀφοῦ τὸ κυλοῦσε ὁ 'Αλέξης, θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κυλήσω κι' ἐγώ.

— Ἐσύ; Ὄχι δά!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ

Μιὰ φορὰ ἕνας φτωχὸς ξυλοκόπος βρῆκε στὴν κουφάλα ἑνὸς δέντρου ἕνα μωρό. Καλόκαρδος, ὅπως ἦταν τὸ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸ πῆγε στὸ σπίτι του. 'Η γυναῖκα του, πονόψυχη κι' αὐτή, τὸ καλοδέχτηκε καὶ τὸ κράτησε γιὰ νὰ γίνη ἀδελφάκι τῆς κορούλας της, τῆς πεντάμορφης Φιλίτσας.

Τὸ μωρὸ σὲ λίγες μέρες τὸ βάφτισαν καὶ τὸ ἔβγαλαν 'Αετάκη.

Πέρασε καιρὸς καὶ γιὰ κακὴ τύχη, ἡ μητέρα πέθανε. 'Ο ξυλοκόπος ξαναπαντρεύτηκε, μὰ ἡ δεύτερη γυναῖκα του ἦταν κακὴ καὶ ζηλιάρα.

— Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε ψωμὶ νὰ φᾶμε! Τί θέλουμε νὰ τρέφουμε δυὸ παιδιά; εἶπε μιὰ βραδυὰ στὸν ἄντρα της. Νὰ τὰ πᾶμε στὸ δάσος καὶ νὰ τ' ἀφήσουμε στὴν τύχη τους.

'Ο ξυλοκόπος ποὺ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ πῆ τὴ γνώμη του, δέχτηκε τὴν ἀπόφασι τῆς γυναίκας του, ἐλπίζοντας στὸ Θεὸ ὅτι τὰ παιδιὰ δὲ θὰ χανόνταν.

Τὰ παιδιὰ ὅμως ἦταν ξύπνια κι' ἄκουσαν τὰ λόγια τῆς κακῆς γυναίκας. 'Η Φιλίτσα τρόμαξε κι' ἔβαλε τὰ κλάματα.

— Σώπα, ἀδελφούλα μου, τῆς εἶπε ὁ 'Αετάκης. 'Εγὼ θὰ βρῶ τρόπο νὰ ξαναγυρίσουμε ἀπὸ τὸ δάσος...

Βγῆκε στὴν αὐλή, γέμισε τὶς τσέπες του μ' ἄσπρα χαλικάκια καὶ γύρισε στὸ κρεβατάκι του.

Τὰ ξημερώματα πῆρε ἡ μητρυιὰ τὰ παιδιὰ καὶ τὰ πῆγε στὸ δάσος. Στὸ μεταξὺ ὁ 'Αετάκης ἔρριχνε στὸ δρόμο κι' ἀπὸ ἕνα χαλικάκι.

Μὲ τὴν πρόφασι πὼς θὰ γυρίση πίσω νὰ τὰ πάρη, ἡ μητρυιά τους παράτησε τὰ παιδιὰ στὸ δάσος, δίνοντάς τους δυὸ κομμάτια ψωμί. Ἔτσι, ἔμειναν ἐκεῖ ὅλη τὴν ἡμέρα. Μὰ ὅταν ἔφτασε ἡ νύχτα, ἔπεσαν καὶ κοιμήθηκαν. Κι' ὅταν ξύπνησαν, βρέθηκαν ὁλομόναχα στὸ σκοτάδι. 'Η Φιλίτσα ἔβαλε πάλι τὰ κλάματα.

— Ἔννοιά σου, τῆς εἶπε ὁ 'Αετάκης, κι' ἅμα βγῆ τὸ φεγγαράκι θὰ βροῦμε τὸ δρόμο.

Καὶ σὲ λίγο πῆραν τὸ δρόμο, ἀκολουθῶντας τὰ χαλικάκια καὶ κατάφεραν ἔτσι νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι τους. Μὰ ὅσο χάρηκε ὁ ξυλοκόπος ποὺ ξαναεῖδε τὰ παιδιά του, τόσο ἡ μητρυιὰ ἔγινε θηρίο. Κι' ἀποφάσισε νὰ τὰ ξαναπάη στὸ δάσος.

Ὅταν ὅμως ὁ 'Αετάκης θέλησε τὴ νύχτα νὰ βγῆ ἔξω, γιὰ νὰ μαζέψη χαλικάκια, βρῆκε τὴν πόρτα κλειστή. 'Η πονηρὴ μητρυιὰ εἶχε μυριστῆ τὸ σχέδιό του!

Τὰ ξημερώματα πῆραν πάλι τὸ δρόμο γιὰ τὸ δάσος με τὴ μητρυιὰ κι' ὁ 'Αετάκης πετοῦσε πίσω του κομματάκια ψωμάκι. Ὅταν ὅμως θέλησαν νὰ γυρίσουν πίσω, τὰ πουλιὰ εἶχαν φάει τὰ ψωμάκια. Τὰ παιδιὰ κουρασμένα, πλάγιασαν στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου καὶ πέρασαν ἐκεῖ τὴ νύχτα τους.

Τὸ πρωΐ, ποὺ ξύπνησαν, ἕνα πουλάκι ἦρθε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τους κι' ἄρχισε νὰ κελαϊδάη. Ὕστερα πέταξε χαμηλά, σὰν νὰ τὰ προσκαλοῦσε νὰ τὸ ἀκολουθήσουν.

Κι' ἐκεῖνα πῆραν ἀπὸ πίσω τὸ πουλί, ποὺ σταμάτησε στὴ στέγη ἑνὸς σπιτιοῦ. Τὸ σπιτάκι αὐτὸ εἶχε τοὺς τοίχους ἀπὸ ψωμί, τὴ στέγη του ἀπὸ γλύκισμα καὶ τὰ τζάμια του ἀπὸ καραμέλλα.

— Νά! φώναξε ὁ 'Αετάκης, βρήκαμε φαγητὸ καὶ νόστιμο μάλιστα!...

Καὶ τὰ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ τρῶνε ἐνθουσιασμένα. Μὰ ξαφνικὰ ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

— Ποιός μασσᾶ καὶ τραγανίζει, καὶ τὸ σπίτι μου γκρεμίζει;

Τὰ παιδιὰ τότε ἀποκρίθηκαν:

— Εἶν' ὁ ἀέρας ποὺ φυσάει καὶ τὸ σπίτι σου κουνάει!...

Σὲ λίγο ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε μιὰ γριὰ κακομούτσουνη καὶ καμπούρα.

— Ἐλᾶτε μέσα, νὰ ξεκουραστῆτε, τοὺς εἶπε. Θὰ σᾶς δώσω νὰ φᾶτε καὶ νὰ πιῆτε.

Ἀνύποπτα τὰ παιδιὰ τὴν ἀκολούθησαν κι' ἐκείνη τοὺς ἔδωσε γάλα, μῆλα, φουντούκια καὶ γλυκά. Ὕστερα τἄβαλε νὰ κοιμηθοῦν. 'Η γριὰ ἦταν μάγισσα, κι' εἶχε φτιάξει ἐπίτηδες τὸ σπίτι φαγώσιμο, γιὰ νὰ ξεγελάη τὰ παιδιὰ καὶ νὰ τὰ κρατάη σκλάβους της...

Μόλις κοιμήθηκε ὁ 'Αετάκης, τὸν πῆρε καὶ τὸν ἔκλεισε σ' ἕνα σιδερένιο κλουβί. Ὕστερα πῆγε στὴ Φιλίτσα.

— Σήκω, τεμπέλα, τῆς εἶπε, νὰ μὲ βοηθήσης στὴν κουζίνα. Πάω νὰ φέρω ξύλα νὰ μαγειρέψω! Νὰ ξέρεις πὼς δὲν πρόκειται νὰ ξαναφύγετε ἀπὸ δῶ!

'Η Φιλίτσα, μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά, δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη. Κι' ὅταν βγῆκε ἔξω ἡ γριά, ἔτρεξε στὸν 'Αετάκη καὶ τοῦ τὰ εἶπα ὅλα.

— Μὴ σὲ νοιάζη, τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Φρόντισε μόνο νὰ τῆς πάρης τὸ μαγικὸ ραβδί της.

'Η Φιλίτσα ἔψαξε ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ καὶ βρῆκε τὸ ραβδί, καθὼς καὶ μιὰ φλογέρα. Μ' αὐτὰ κατάφερε νὰ ἐλευθερώση τὸν 'Αετάκη. Κι' ἔπειτα ἔφυγε μαζί του μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μάγισσας. 'Η γριά, ὅταν γύρισε καὶ δὲ βρῆκε τὰ παιδιά, φόρεσε τὰ σανδάλια της, ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ τρέχη σὰν ζαρκάδι κι' ἄρχισε νὰ τὰ κυνηγάη.

'Ο 'Αετάκης ὅμως σήκωσε τὸ μαγικὸ ραβδί κι' ἔκανε στὸν ἀέρα ἕνα σημεῖο. Κι' εὐθὺς ἐκεῖνος ἔγινε πάπια κι' ἡ Φιλίτσα λίμνη.

'Απελπισμένη η γριὰ γύρισε σπίτι της.

Τὴν ἄλλη, μέρα, βγαίνοντας ἀπὸ μιὰ σπηλιά, ὅπου εἶχαν περάσει τὴ νύχτα τους, ξαναεῖδαν τὴ γριά. 'Αμέσως ὁ 'Αετάκης σήκωσε ψηλὰ τὸ μαγικὸ ραβδί. Εὐθὺς μεταμορφώθηκε ἡ Φιλίτσα σὲ τριανταφυλλιὰ κι' ἐκεῖνος ἔγινε τριαντάφυλλο. Καὶ μόλις ἡ γριὰ ἔσκυψε νὰ κόψη τὸ τριαντάφυλλο, ἕν' ἀγκάθι χώθηκε στὸ δάχτυλό της. 'Εκείνη ἔβαλε τὶς φωνὲς ἀπὸ τὸν πόνο, τὸ παράτησε κι' ἔφυγε.

Τὰ παιδιὰ τότε, ξαναπαίρνοντας τὴν ἀνθρώπινη μορφή τους, ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους. Σὲ λίγο ὅμως νάσου πάλι ἡ γριά. 'Ο 'Αετάκης τότε πῆρε τὴ φλογέρα κι' ἄρχισε νὰ παίζη. 'Η γριὰ ἀμέσως ἄρχισε νὰ στριφογυρίζη σὰν σβοῦρα στὴ θέσι της. Κι' αὐτὸ βάσταξε ὥσπου βγῆκαν ἀπὸ τὸν τόπο ποὺ ἐξουσίαζε ἡ μάγισσα.

Ἦταν πιὰ μεσημέρι, ὅταν ὁ 'Αετάκης εἶπε:

— 'Αδελφούλα μου, δὲν ὑποφέρω πιὰ τὴ δίψα. Θὰ πάω νὰ βρῶ καμμιὰ πηγή.

'Η Φιλίτσα ὅμως φοβήθηκε νὰ μείνη μονάχη. Κι' ἀκολούθησε τὸν 'Αετάκη, ὥσπου βρῆκαν ἕνα ρυάκι. Ὅταν ὅμως ἔσκυψε ἐκεῖνος νὰ πιῆ, ἡ Φιλίτσα νόμισε πὼς ἄκουσε τὸ ρυάκι νὰ λέη: «Ὅποιος πιῆ ἀπὸ τὸ νερό μου, θὰ γίνη πρόβατο!»

'Ο 'Αετάκης ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ κρατήση τὴ δίψα του, ἤπιε ἀπὸ τὸ νερό του κι' ἔγινε ἀμέσως πρόβατο. Τότε ἡ Φιλίτσα, γιὰ νὰ μὴ τὸ χάση, τὸ ἔδεσε μ' ἕνα σκοινὶ καὶ τὄσερνε μαζί της.

Ἔτσι ἔφτασαν σὲ μιὰ ἀδειανὴ καλύβα. Μπῆκαν μέσα καὶ σκέφτηκαν νὰ τὴν κάνουν σπιτάκι τους. 'Η Φιλίτσα τὴ νοικοκύρεψε, τὴν ἔκανε ἀγνώριστη κι' ἔτσι πέρασαν ἐκεῖ ἀρκετὰ χρόνια.

Μιὰ μέρα ὁ βασιλιᾶς βγῆκε νὰ κυνηγήση. 'Η Φιλίτσα μόλις ἄκουσε τὶς ντουφεκιὲς καὶ τὰ γαυγίσματα τῶν σκύλων, φοβήθηκε μήπως τῆς σκοτώσουν τὸ πρόβατο καὶ τοῦ εἶπε:

— 'Αδελφούλη μου, θὰ μείνης σήμερα μέσα, γιὰ νὰ μὴ σοῦ κάνουν κανένα κακό. Κι' ἐγὼ θὰ βγῶ νὰ μαζέψω ὅ,τι μᾶς χρειάζεται

'Ο 'Αετάκης ὅμως ποὺ φοβόταν μήπως πάθη τίποτα ἡ Φιλίστα δὲ δέχτηκε. Κι' ὅταν βγῆκε ἔξω, ὁ βασιλιᾶς τὸ εἶδε καὶ τὸ ζήλεψε. Πρόσταξε τότε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ τὸ πιάσουν ζωντανό. Μὰ ἐκεῖνο, βλέποντας τὸν κίνδυνο, ἔτρεξε στὴν καλύβα του κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη:

— 'Αδελφούλα μου, ἄνοιξέ μου!...

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιλιᾶ τάχασαν ἀκούγοντας τὸ πρόβατο νὰ μιλάη. Γύρισαν τότε κι' εἶπαν στὸ βασιλιᾶ ὅ,τι ἄκουσαν.

'Εκεῖνος, περίεργος, ἀποφάσισε νὰ τὸ κυνηγήση ὁ ἴδιος. Ἔτσι, τὴν ἄλλη μέρα ποὺ ὁ 'Αετάκης βγῆκε ἔξω, ὁ βασιλιᾶς, ποὺ παραφύλαγε, ἔτρεξε στὴν πόρτα τῆς καλύβας κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη: «'Αδελφούλα μου, ἄνοιξέ μου!...

'Η Φιλίτσα ἄνοιξε ἀμέσως καὶ βρέθηκε μπροστὰ στὸ βασιλιά. 'Εκεῖνος τάχασε ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της καὶ τὴ ρώτησε ἂν ἤθελε νὰ τὸν ἀκολουθήση στὸ παλάτι του.

— Ἔρχομαι εὐχαρίστως, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Φιλίτσα, φτάνει μόνο νὰ μὴν ἀποχωριστῶ τὸ προβατάκι μου.

Ἔτσι ὁ βασιλιᾶς πῆρε στὸ παλάτι τὸ πρόβατο καὶ τὴ Φιλίτσα, ποὺ τοῦ διηγήθηκε ὅλη τους τὴν ἱστορία. Πρόσταξε τότε ὁ βασιλιᾶς νὰ τοῦ φέρουν τὴ γριὰ μάγισσα, τὸν ξυλοκόπο καὶ τὴν κακιὰ μητρυιά. 'Η μητρυιὰ ὅμως δὲν ζοῦσε πιά...

'Ο βασιλιᾶς ἀνάγκασε τὴ γριὰ νὰ δώση τὴν ἀνθρώπινη μορφὴ του στὸ πρόβατο. Κι' ἐκεῖνο ἔγινε ἕνα ὄμορφο παλληκάρι, ποὺ ὁ βασιλιᾶς τὸν ἔκανε στρατηγό του. Σὲ λίγες μέρες, κατόπιν πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ παντρευτῆ τὴ Φιλίτσα. Κι' ὁ ξυλοκόπος ἔκανε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Τὸ γλυκὸ

'Η μαμά μου βγῆκε ἔξω
καὶ δὲν μ' ἄφησε νὰ παίξω.
'Η καϋμένη σὰν γυρίση
ἡ καρδιά της θὰ ραΐση.

★

Ἔφαγ' ὅλα τὰ γλυκά
πάει καὶ τὸ νεραντζάκι
ποὺ τὸ βρῆκα ξαφνικὰ
πάνω ἀπὸ τὸ ντουλαπάκι.

★

Νὰ τὰ τρῶνε ὅλα οἱ ξένοι
καὶ γιὰ μένα νὰ μὴ μένη;
Τἄφαγα λοιπόν, κι' ἂς πᾶνε
καὶ οἱ ξένοι ἂς μὴ φᾶνε!

★

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τὸ διπρόσωπο φεγγάρι

'Ο Τοτὸς εἶναι ἕνα ἄτακτο παιδί. Ἔτσι, προχθὲς ἄδειασε ἕνα ὁλόκληρο μελανοδοχεῖο στὴ γυάλα μὲ τὰ χρυσόψαρα. Κι' ὅταν τὸν ρώτησε ἡ μητέρα του γιατὶ τὄκανε, ἐκεῖνος τῆς ἀποκρίθηκε:

— Γιὰ νὰ νομίσουν τὰ ψάρια πὼς νύχτωσε πιά...

Προχτὲς πάλι τὴ νύχτα σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι, θέλοντας σώνει καὶ καλά, νὰ δῆ τὸ φεγγάρι. Ἀλλὰ ὁ οὐρανὸς ἦταν συννεφιασμένος. 'Εκεῖνος ὅμως ἐπέμενε! Οἱ γονεῖς του, γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθοῦν, τὸν ἔβγαλαν στὸ μπαλκόνι. Ποιός ξέρει, ἴσως νὰ φαινότανε κάποτε τὸ φεγγάρι.

Καὶ πραγματικά, ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, παρουσιάστηκε τὸ φεγγάρι στρογγυλὸ κι' ἀσημένιο πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα.

— Εἶσαι τώρα εὐχαριστημένος; ρωτάει ὁ πατέρας του.

— Ὄχι!... Ὄχι!.. φωνάζει ὁ Τοτός.

— Μὰ βλέπεις ἐπὶ τέλους τὸ φεγγάρι, ποὺ τόσο λαχταροῦσες νὰ τὸ δῆς!... τοῦ λέει ἡ μητέρα του.

Κι' ὁ Τοτός, ἐξακολουθεῖ νὰ ξεφωνίζη:

— Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ θέλω νὰ τὸ δῶ κι' ἀπὸ τὴν ἀνάποδη!..

ΜΙΚΥ — ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

— Γιατὶ αὐτὴ ἡ σκύλα εἶναι μαύρη; ρωτᾶ ἡ Φιφὴ τὸ μικρότερο ἀδελφό της.

Κι' ἐκεῖνος:

— Γιατὶ πέθαναν τὰ μικρά της...

★

Μαμά: Τάκη, ἄλλη φορὰ νὰ μὴν κάνης μακροβούτια στὸ σιρόπι...

Τάκης: Ἔννοια σου, μαμᾶ, καὶ δὲν πνίγομαι.

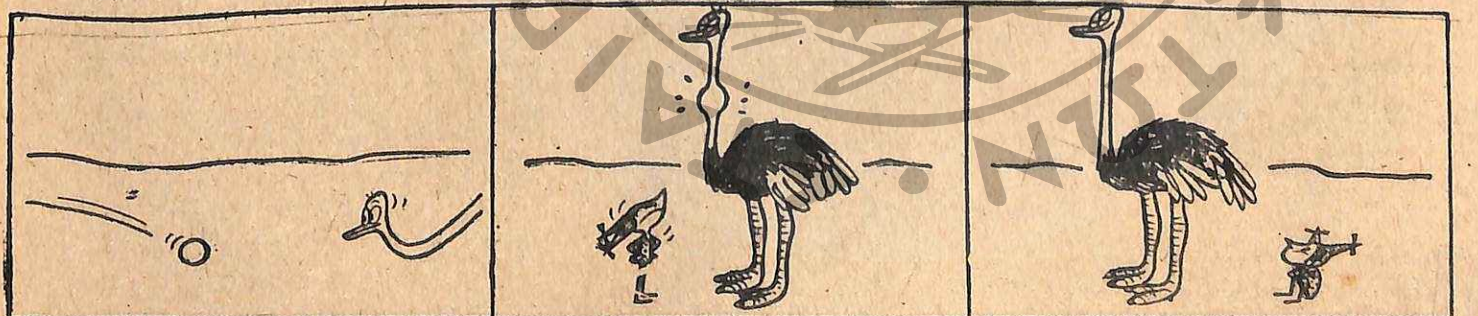

'Η Ζωΐτσα περιμένει νὰ ξαναβρῆ τὴ μπάλα της.

Ἡ σελὶς τῆς γυναίκας

ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ «ΣΩΛΗΝΑ»

Η ΜΟΔΑ τοῦ 1958 ἔχει ἀλλάξει βασικὰ τὴ γυναικεία σιλουέττα καὶ ἔχει φέρει ριζικὴ μεταβολὴ στὴ γραμμὴ τοῦ γυναικείου ντυσίματος.

Ἡ γραμμὴ «Σωλήνας», ποὺ εἶναι τὸ στὺλ τῆς σιλουέττας 1958, ἐφαρμόζεται, τελευταῖα, μὲ ἄπειρες παραλλαγές, προκειμένου νὰ προσαρμοστῇ καὶ νὰ ντύσῃ κομψὰ καὶ μοντέρνα τὴ γυναῖκα.

Οἱ Παρισινοὶ δημιουργοὶ τῆς γυναικείας μόδας φροντίζουν νὰ κάνουν προσιτὴ τὴν καινούργια γραμμὴ σ' ὅλα τὰ σώματα καὶ νὰ ἱκανοποιήσουν ὅλα τὰ γοῦστα. Σοφίζονται δὲ τὶς πιὸ ἐκκεντρικὲς παραλλαγές, προκειμένου νὰ κάνουν ἐνδιαφέρουσα τὴ νέα γραμμή. Ἐσχάτως π. χ. λανσάρεται στὸ Παρίσι ἕνα κομψότατο μοντέλο σὲ στὺλ «Σωλήνα», ποὺ ἐφαρμόζει ὡστόσο στὸ σῶμα καὶ ἀναδεικνύει τὶς καμπυλότητές του, ὅσο καμμιὰ ἄλλη γραμμή. Πῶς συμβαίνει αὐτό;

Ἁπλούστατα, γίνεται ἕνα φόρεμα-μισοφόρι ἀπὸ σατὲν χρωματιστό, ποὺ ἐφαρμόζει καλὰ στὴ μέση μὲ πένσες, καὶ ἀπὸ πάνω του πέφτει ἕνα ἄλλο φόρεμα ἀπὸ δαντέλλα, σὲ ἴσια γραμμὴ «Σωλήνα», ποὺ βάζει κοκκέτικα σ' αὐτὸ τὴ σφραγίδα τῆς μόδας τοῦ 1958.

Ἄλλοτε πάλι ἡ πλάτη ἑνὸς φορέματος εἶναι ὁλόϊσια, σὰ φουγάρο καὶ τὸ ἐμπρὸς ἐφαρμόζει ἔντονα κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος καὶ σφίγγει ἀρκετὰ στὴ μέση.

Γιὰ νὰ ξαναθυμηθοῦμε τὰ λόγια τοῦ Ζὰν Ντεσσέ, τοῦ πασίγνωστου Ἑλληνοπαρισινοῦ ράφτη, ποὺ τὰ μοντέλα του ἔρχονται στὴν πρώτη σειρά, «ἡ μόδα γίνεται, βέβαια, γιὰ τὶς γυναῖκες, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀρέσῃ στοὺς ἄνδρες!».

Καὶ ἡ ἰσοπέδωσι τοῦ γυναικείου σώματος, ἀπὸ κάθε καμπυλότητα, δὲν εἶναι καθόλου κολακευτική, οὔτε καὶ καλαίσθητη.

Τὸ ἔχουν δὲ ἀντιληφθῆ αὐτὸ οἱ Παρισινοὶ ράφτες καὶ καθημερινὰ δημιουργοῦν νέες κομψὲς παραλλαγὲς στὴν ἴσια γραμμή, τῆς μόδας 1958, γιὰ νὰ ἐπιβληθῇ τελικά, ἀλλὰ καὶ γιὰ ν' ἀρέσῃ.

Μά, γιὰ νὰ ἀρέσῃ μιὰ καινούργια μόδα, πρέπει «νὰ πηγαίνῃ» καὶ ὁπωσδήποτε νὰ κολακεύῃ τὴ γυναῖκα.

Μιὰ «νουβωτὲ» ποὺ ἔχει ξετρελλάνει τὶς Παριζιάνες, εἶναι τὰ «βαρύτιμα ταγιέρ», ὅπως ὀνομάζουν τὸ βραδυνὸ «σπορτὶφ» ντύσιμο, ποὺ γίνεται μὲ βαρειὰ μεταξωτὰ καὶ λαμὲ ὑφάσματα.

Ὁ νεωτερισμὸς τοῦ «βαρύτιμου ταγιὲρ» εἶναι ἡ τελευταία λέξι τῆς καινούργιας μόδας καὶ ἀρέσει ὑπερβολικά, γιατὶ «ντύνει» ἐπίσημα καὶ μὲ ὑπέρκομψη ἁπλότητα. Ἁπλᾶ ταγεράκια π. χ. ἢ «ντὲ-πιές», μὲ «μαρινιὲρ» ἢ «κάρντιγκαν», γίνονται ἀπὸ δαντέλλα λαμέ, μπροσὲ ἢ γυαλιστερὸ σατέν, σὲ ἁπλὸ καὶ κοινότατο «σπορτὶφ» τύπο.

Τὰ κομψὰ αὐτὰ βραδυνὰ σύνολα, ἀποτελοῦνται, συνήθως, ἀπὸ φόρεμα, βέστα καὶ ἐπανωφόρι ἢ φούστα, μπλούζα καὶ ζακέττα, ἀλλὰ γίνονται ὅλα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ἐκτὸς τῆς μπλούζας τοῦ ταγιέρ. Σ' ἕνα ταγιὲρ π. χ. ἀπὸ βαρὺ λαμὲ ὕφασμα, ἡ ζακέττα φοδράρεται μὲ ζέρσεϋ, ἡ δὲ μπλούζα γίνεται ἀπὸ τὸ ἴδιο ζέρσεϋ. Ἐπίσης ζακέττα καὶ μπλούζα ρελιάζονται μὲ μιὰ ὁλόχρυση τρέσσα.

Τὰ κομψότατα αὐτὰ «βαρύτιμα ταγιὲρ» ἐξυπηρετοῦν γιὰ κάθε ἐπίσημη βραδυνὴ ἐμφάνισι καὶ φοριοῦνται καὶ μέσα ἀπὸ τὰ γούνινα ἐπανωφόρια.

Σὲ περίπτωσι, ποὺ τὸ μοντέρνο ἀνσάμπλ ἔχει καὶ ἐπανωφόρι δικό του, φοριέται μόνο τὸ φόρεμα, μὲ τὴ βέστα, μέσα ἀπὸ τὴ γούνα, ἢ δὲ φοριέται ἡ γούνα καὶ χρησιμοποιεῖται μόνο τὸ ἐπανωφόρι τοῦ ἀνσάμπλ, ποὺ φοδράρεται μὲ φανέλλα, ἐσωτερικῶς, γιὰ νὰ εἶναι πιὸ ζεστό.

Τὰ χειμωνιάτικα ὑφάσματα πρέπει νὰ εἶναι τόσο μαλακά, ὥστε νὰ δίνουν τὴν ἐντύπωσι, ὅτι μποροῦν νὰ χωρέσουν μέσα στὴ φούχτα μας.

Πολλὰ χειμωνιάτικα ὑφάσματα μοιάζουν μὲ δέρμα καὶ ἄλλα μὲ πλεκτά. Πάρα πολλὰ δὲ ἔχουν ὕφανσι πλεκτοῦ. Ἄλλα, τέλος, εἶναι πλεγμένα στὸ χέρι ἢ στὴ μηχανή. Βασιλεύει τὸ σκωτσέζικο βελοῦδο καὶ τὸ ζέρσεϋ, τὸ μάλλινο καὶ τὸ μεταξωτό, ἀπὸ τὸ ὁποῖο γίνονται τόσο τὰ πρωϊνά, ὅσο καὶ τὰ ἀπογευματινὰ «ἀμπιγιὲ» φορεματάκια.

1) Μοντέρνο, ἁπλὸ φορεματάκι, σὲ ἴσια γραμμή, μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ «μπλουζὰν» στὴν πλάτη. 2) Κομψότατο ἀπογευματινὸ φόρεμα, στὴν καινούργια γραμμὴ «τονὼ» ἀπὸ ὕφασμα πλεκτὸ λάστιχο. 3) Μοντέλο παραλλαγῆς τῆς γραμμῆς «Σωλῆνα» μὲ λοξὰ «ντραπὲ» ποὺ στερεώνονται στὸ κλείσιμο τῆς πλαϊνῆς ραφῆς.

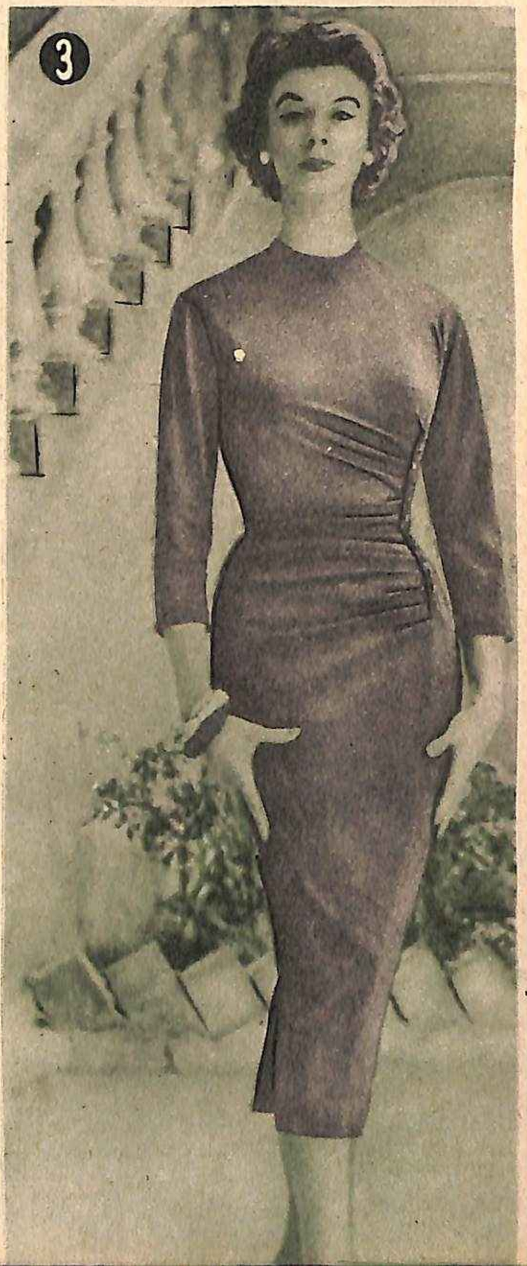

Μοντέρνο ταγιέρ, μὲ μακρυὰ ζακέττα καὶ πελώριο γούνινο γιακᾶ ἀπὸ μαῦρο ἀστρακάν.

Ἐπίσης τὰ «τουΐντ» ἐξακολουθοῦν νὰ γνωρίζουν μεγάλες δόξες. Τὰ μοντέρνα «τουΐντ» εἶναι λεπτότατα, γίνονται δὲ ἀπ' αὐτὰ τόσο τὰ πρωϊνά, ὅσο καὶ ἀπογευματινά, καθὼς καὶ βραδυνὰ ἀνσάμπλ. Ἕνα σύνολο π. χ. ἀπὸ φόρεμα καὶ ζακέττα, καμωμένο ἀπὸ λεπτὸ μαυρόασπρο «τουΐντ», μπορεῖ νὰ φορεθῇ ὅλες τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας.

Τὸ πρωῒ εἶναι ταγεράκι τοῦ δρόμου, μὲ τὴν ἴσια, ριχτὴ ζακεττούλα, κουμπωμένο ὡς ψηλὰ στὸ λαιμό.

Τὸ ἀπόγευμα ἀνοίγει λίγο ἡ ζακέττα καὶ ἀφίνει νὰ φαίνεται μιὰ ἐσάρπα, ποὺ γαρνίρει τὸ ντεκολτέ, ἀσσορτὶ μὲ τὸ καπελλάκι.

Καὶ τὸ βράδυ, στὸ θέατρο, στὸ κοσμικὸ κέντρο ἢ στὴ φιλικὴ συγκέντρωσι, βγαίνει ἡ ζακέττα καὶ μένει μόνο τὸ φόρεμα, ποὺ γίνεται ἴσιο καὶ στενό, μὲ μέτριο ἄνοιγμα λαιμοῦ καὶ κοντὸ μανίκι.

Ὁ Ντεσὲ τονίζει, πὼς τὸ κορσὰζ τοῦ μοντέρνου ἀνσάμπλ πρέπει νὰ γαρνίρεται κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ κολακεύῃ τὴ γυναῖκα, δεδομένου, ὅτι, ὅταν κάθεται, φαίνεται μόνο τὸ πάνω μέρος τοῦ σώματος.

Τὸ ντεκολτὲ τοῦ φορέματος γαρνίρεται ἐπίσης μὲ φαρδυὰ κολλιέ, ἢ μὲ δυὸ σειρὲς ἀπὸ πέρλες, ποὺ τόσο εἶναι ἐφέτος τῆς μόδας.

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

Τὰ γουναρικὰ ἐφέτος βρίσκονται στὶς δόξες τους καὶ δὲν ὑπάρχει ταγιέρ, ἐπανωφόρι ἢ «ντὲ-πιές», ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ λίγη γούνα γιὰ γαρνιτούρα.

Τὸ περίεργο δὲ εἶναι πὼς ἡ μόδα 1958 ἔχει ὑποτάξει τὰ γουναρικὰ καὶ τοὺς δίνει τὴν ἔκφρασι, ποὺ θέλει ἐκείνη.

Ἐνῷ ἄλλοτε, βάζοντας λίγη γούνα πάνω σ' ἕνα ροῦχο, τὸ κάνατε περισσότερο ἐπίσημο, ἐφέτος ἡ γούνα γίνεται σπὸρ ἢ ἀμπιγιέ, ἀνάλογα μὲ τὸν τρόπο ποὺ θὰ τὴ χρησιμοποιήσετε.

Ἕνα πρωϊνὸ ταγεράκι π. χ. ἀπὸ γκρίζα φανέλλα, ποὺ εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν ἁπλὸ καὶ σπορτὶφ εἶδος ντυσίματος, γαρνίρεται μὲ γκρίζα ἢ μαρὸν γούνα στὸ γιακᾶ καὶ στὶς μανσέττες.

Ξαναγύρισαν, ἐπίσης, στὴ μόδα, ὕστερα ἀπὸ πολυετῆ ἐξαφάνισι, τὰ γουναρικὰ μὲ μακρειὰ τρίχα, ὅπως εἶναι οἱ ἀλεποῦδες, οἱ περίφημες ρενάρ, ποὺ τόσο κολακεύουν τὸ γυναικεῖο πρόσωπο,. Οἱ ρενὰρ φοριοῦνται πάλι χωριστὰ ἢ ραμμένες πάνω στὸ ἐπανωφόρι.

Βέβαια, ἕνας γούνινος γιακᾶς, κινητός, ἐξυπηρετεῖ πολλαπλᾶ μιὰ γυναῖκα καὶ φοριέται μὲ περισσότερα πράγματα, ἀκόμη καὶ μὲ ἕνα «ντε-πιὲς» ἀπὸ ζέρσεϋ.

Ἀλλοιῶς σκλαβώνεται ὁ γούνινος γιακᾶς, πάνω σ' ἕνα ροῦχο, ποὺ τὸ σκλαβώνει κι' αὐτό, γιατὶ μπορεῖ ὡραιότατα νὰ φορεθῇ καὶ δίχως γούνινο γιακᾶ ἕνα πανωφόρι ἢ ταγιέρ, μιὰ ζεστὴ χειμωνιάτικη μέρα.

Ἐδῶ πρέπει νὰ σημειώσουμε τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ «Κὸλ σάλ», ποὺ δὲν εἶναι παρὰ ὁ ξεχασμένος, ἀλλὰ τόσο γνώριμος γιακᾶς «σμόκιν», ποὺ μεσουρανοῦσε τὸ 1925 καὶ ἀργότερα.

Σήμερα, ὁ γιακᾶς «σμόκιν» ξαναβρῆκε τὰ παλιά του μεγαλεῖα καὶ ἐμφανίζεται στὰ περισσότερα μοντέλα, μὲ ἀπαιτήσεις πλήρους ἐπικρατήσεως.

Μιὰ «νουβωτὲ» τοῦ 1958, εἶναι ἡ ἀξιοποίησι τῶν γουναρικῶν, μὲ τὴν ἀλλαγὴ τῶν φυσικῶν τους χρωματισμῶν. Ἐνεφανίσθησαν π. χ. στὸ Παρίσι θαυμάσιες γοῦνες καστὸρ σὲ χρῶμα καραμέλλας. Ἀστρακὰν σὲ ἀποχρώσεις μπλὲ καὶ κυρίως σὲ ζεστὸ «μπλὲ-νουΐ», ποὺ ἔχει μεγάλη ἐπιτυχία γιὰ ἀπογευματινὰ καὶ βραδυνὰ ἐπανωφόρια, καθὼς καὶ γιὰ μικρές, κοντὲς κάπ. Τὰ λουσᾶτα κατάμαυρα μπράϊντσβαντς εἶναι ἐφέτος σὲ χρῶμα γραφίτου, οἱ δὲ πλούσιες ρενὰρ εἶναι κάτασπρες οἱ περισσότερες καὶ κυρίως αὐτὲς ποὺ προορίζονται γιὰ βραδυνὲς κάπες. Πάντως, ἕνα ὁποιοδήποτε κομματάκι γούνας, ποὺ ἔχετε, μπορεῖ ἐφέτος νὰ ἀξιοποιηθῇ καὶ νὰ γαρνίρῃ τὸ παλιὸ ταγεράκι ἢ τὸ περσινὸ καὶ τὸ προπέρσινο ἐπανωφόρι καὶ νὰ τὸ παρουσιάσῃ ὡς καινούργιο. Γιατὶ πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψι, ὅτι ἕνα ροῦχο παλιώνει, πραγματικά, μόνον ὅταν δὲν τὸ ἀνανεώσετε, σύμφωνα μὲ τὴν καινούργια μόδα.

Ὅσα χρόνια κι' ἂν ἔχετε ἕνα ἐπανωφόρι, ἕνα φόρεμα ἢ ἕνα ταγιέρ, εἶναι πάντα καινούργια, ὅταν φροντίζετε νὰ εἶναι πάντοτε μοντέρνα.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ ΚΑΙ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ

Ἐφέτος ἡ μόδα δὲν παραφορτώνει τὴ γυναῖκα, ὅπως ἄλλοτε.

Ἕνα φαρδὺ κολλιὲ καὶ ἕνα δαχτυλίδι εἶναι ὅ,τι χρειάζεται γιὰ συμπλήρωμα ἑνὸς βραδυνοῦ φορέματος. Γιὰ τὸ ἀπόγευμα πάλι, σκουλαρίκια καὶ μιὰ καρφίτσα ἀσσορτὶ τοποθετημένη στὸ ντεκολτέ, στὴ ζώνη, στὴν πὰτ τῆς τσέπης τοῦ ταγιὲρ ἢ στὸ ρεβὲρ τοῦ μανικιοῦ.

Ἐπίσης, μιὰ ἐσάρπα, φορεμένη μὲ γοῦστο, ἀποτελεῖ ἕνα πρώτης τάξεως ἀξεσουὰρ τῆς καινούργιας μόδας.

Μὲ τὸ μοντέρνο μάκρος τῶν μανικιῶν 3)4 φοριέται μακρὺ γάντι, ποὺ ζαρώνει καὶ γεμίζει τὸ γυμνὸ καρπὸ τοῦ χεριοῦ.

Πολὺ συνηθίζονται ἐφέτος καὶ τὰ πολὺ κοντὰ γάντια, αὐτὰ δηλ. ποὺ μόλις καλύπτουν τὴν παλάμη τοῦ χεριοῦ.

Πολλὰ τέτοια γάντια εἶναι ἀσσορτὶ μὲ τὴν τσάντα ἢ μὲ τὰ χρωματιστὰ παπούτσια.

Τὰ κουμπιὰ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι τῆς μόδας καὶ ποικίλλουν σὲ σχήματα καὶ ὑλικό. Ὁ Ντιὸρ λανσάρει κουμπιὰ ἀπὸ «ζαὶ» στὰ ἀμπιγιὲ φορέματα, καὶ ὁ Μπαλμαίν, ἡ Μαντελαὶν ντὲ Ρός, κ. ἄ. τὰ πλεχτὰ κουμπιά.

Ἡ γαρνιτούρα τῆς μόδας εἶναι οἱ φιόγκοι, ποὺ γαρνίρουν ὅλα γενικῶς τὰ σημεῖα τοῦ φορέματος ἢ τοῦ ἀμπιγιὲ ντὲ-πιές.

Ἕνας φιόγκος ἀπὸ βελοῦδο π. χ. κλείνει τὸ ντεκολτέ, πίσω στὸ σβέρκο, ἑνὸς δαντελένιου φορέματος καὶ ἄλλος ἕνας φιόγκος δένει λίγο παρακάτω

Ἀριστερά: «Βαρύτιμο ταγιὲρ» ἀπὸ λαμὲ σὲ στὺλ σπορτὶφ μὲ κουμπιὰ πίσω στὴν πλάτη. Δεξιά: «Ἀνσάμπλ» ἀπὸ τουΐντ, γαρνιρισμένο μὲ φιόγκο ἀπὸ κορδέλλα «μουαρὲ» στὴν τάλλια καὶ μὲ κινητὸ γιακᾶ ἀπὸ ρενάρ.

Τὰ παπούτσια καὶ οἱ τσάντες τῆς μόδας παρουσιάζουν ἐφέτος μεγάλη ποικιλία. Ἰδιαιτέρως πρωτότυπες εἶναι οἱ μοντέρνες φόρμες τῶν δύο αὐτῶν ἀξεσουάρ. Τὰ παπούτσια εἶναι ὅλα μυτερὰ ὅπως βλέπετε στὸ φιγουρίνι, καὶ τὰ περισσότερα ἔχουν μπαρέττα, δηλ. «λουράκι» ὅπως τὸ λέγαμε ἄλλοτε. Ὅσο γιὰ τὶς τσάντες, ἡ μόδα τοῦ 1958 εὐνοεῖ ἰδιαίτερα τὸ σχῆμα φακέλλου καὶ εἶναι ὅλες οἱ ἀμπιγιὲ μικρὲς καὶ πλακέ, ἀντίθετα μὲ τὶς πρωϊνὲς τσάντες ποὺ διατηροῦν τὴ μεγάλη φόρμα.

καὶ σημειώνει τὴ θέσι τῆς τάλιας.

Γενικά, οἱ φιόγκοι συνηθίζονται πολὺ καὶ εἶναι μιὰ γαρνιτούρα ἐξαιρετικὰ κοκκέτικη, ὅταν εἶναι καλοβαλμένη. Δίνει δὲ χάρι καὶ θηλυκότητα στὸ ντύσιμο, ἐνῷ παράλληλα στοιχίζει ἐλάχιστα.

Ἰδιαίτερη ἐντελῶς θέσι στὶς μοντέρνες γαρνιτοῦρες, ἔχουν τὰ γουναρικά, ὅπως εἴπαμε.

Ἡ μεγάλη ὅμως «νουβωτὲ» στὶς γανιτοῦρες 1958, εἶναι ἡ τουαλέττα. Τὸ ἀραχνοΰφαντο αὐτὸ δίχτυ, μὲ τὰ μικρὰ ἢ τὰ μεγάλα ἀνοίγματα, χρησιμοποιεῖται γιὰ πρώτη φορὰ ἐφέτος, ὡς γαρνιτούρα βραδυνῶν φορεμάτων.

Ἄσπρη, μαύρη καὶ χρωματιστὴ τουαλέττα, σκέτη ἢ κεντημένη μὲ παγιέττες κλπ., γαρνίρει κομψὰ τὰ βραδυνὰ φορέματα. Γίνονται ἐπίσης καὶ ὁλόκληρες μπλοῦζες γιὰ βράδυ ἀπὸ σουρωτὴ τουαλέττα, ἡ ὁποία ἐφαρμόζεται καὶ ράβεται, προηγουμένως, πάνω σὲ μεταξωτὸ φόντο, γιὰ νὰ συγκρατῆται.

ΛΙΛΙΑΝ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΠΟΡΤΙΒ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Μὲ τὶς πρῶτες χειμωνιάτικες μέρες, τὰ παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, θὰ ἐγκαινιάσουν τὶς σπορτὶβ ἐμφανίσεις, τὶς τόσο ταιριαστὲς μὲ τὴν ἡλικία τους.

Τὸ πρῶτο ποὺ θὰ δοῦμε στ' ἀγόρια, εἶναι τὰ ριχτὰ ἐπανωφόρια-ζακέττες. Γίνονται πολὺ ἄνετα, ἄλλοτε μὲ σταυρωτὸ κούμπωμα καὶ ἄλλοτε μὲ ἴσιο.

Ἐκεῖνο ποὺ ἰδιαιτέρως συμβουλεύει ἡ μόδα γι' αὐτὰ τὰ ἐπανωφόρια-ζακέττες, εἶναι τὸ ὕφασμα «καμιλλό». Εἶναι ἕνα ὕφασμα εὐχάριστο ἐλαφρὸ καὶ συγχρόνως ζεστό.

Μιὰ ἀπὸ τὶς κούπ, ποὺ θὰ φορεθῆ πιὸ πολύ, εἶναι αὐτὴ ποὺ ἐφαρμόζει ἕνα μεγάλο τετράγωνο νωμίτη μπροστὰ καὶ στὴν πλάτη. Ὁ νωμίτης αὐτὸς ὑπογραμμίζεται μ' ἕνα φαρδὺ γαζί, ποὺ τὸν περιβάλλει. Τὸ ἴδιο γαζὶ στολίζει καὶ τὶς μεγάλες ἐξωτερικὲς τσέπες, καθὼς καὶ τὸ τέλος τῶν μανικιῶν. Ἐκεῖ ἰδίως μπαίνουν τρεῖς σειρὲς γαζιά. Στολίζονται ἐπίσης τὰ ἄκρα στὶς δυὸ πλαϊνὲς ραφὲς τῆς ζακέττας, ποὺ μένουν ἀνοιχτὲς κάτω.

Τὸ κούμπωμα εἶναι σταυρωτὸ καὶ τὰ κουμπιὰ δερμάτινα. Ὁ γιακᾶς κλασσικός, μὲ ρεβέρ.

Κάποτε, τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ ἐπανωφοριοῦ συμπληρώνεται μὲ μιὰ κουκούλα, ποὺ πέφτει στὴν πλάτη, ἀφίνοντας νὰ φαίνεται ἡ σκωτσέζικη φόδρα της.

Ἄλλος τύπος σχετικὸς εἶναι ἡ ζακέττα-ἐπανωφόρι, ποὺ ἔχει εὐθύγραμμο κούμπωμα. Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει νωμίτης, ἀλ-

1) Ἀγορίστικη βέστα—ἐπανωφόρι σταυρωτὴ μὲ δερμάτινα κουμπιά. 2) Γιὰ μικρότερο ἀγόρι ζακεττούλα ἴσια μὲ γούνινο γιακᾶ. 3) Ριχτὴ βέστα ποὺ κουμπώνει μὲ ἐκλαίρ. 4) Φουστανάκι σκωτσέζικο μὲ βελούδινο γιακᾶ. 5) Κοντὸ παντελονάκι μπλὲ καὶ σκωτσέζικη μπλούζα γιὰ μικρὸ ἀγόρι.

λὰ μιὰ ἴσια γραμμὴ χαρακτηρίζει τὸ κλείσιμο μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιά.

Σ' αὐτὸ τὸν τύπο οἱ τσέπες γίνονται κοφτὲς καὶ διαγώνιες καὶ αὐτὲς δέ, ὅπως καὶ τὸ κούμπωμα, στολίζονται μὲ γαζιά. Τὸ κάτω τελείωμα ἔχει τρεῖς καὶ τέσσερες σειρὲς γαζιά, τὸ ἴδιο δὲ καὶ τὰ μανίκια.

Ἂν θέλωμε, μποροῦμε νὰ στολίσωμε τὸν κατεβαστὸ γιακᾶ μὲ λίγη γούνα ἢ βελοῦδο.

Γιὰ τ' ἀγοράκια εἶναι ἐπίσης πολὺ τῆς μόδας οἱ ριχτὲς βέστες ἀπὸ γκαμπαρντίνα, ποὺ κλείνουν μ' ἕνα ἐκλαὶρ ἀπὸ τὸ λαιμὸ ὡς κάτω. Μὲ ἐκλαὶρ κλείνουν ἐπίσης οἱ διαγώνιες τσέπες, ποὺ στολίζουν τὴ βέστα. Τὰ μανίκια εἶναι τοποθετημένα χαμηλὰ στοὺς ὤμους μὲ πολὺ ἄνετη μασχάλη. Μποροῦμε καὶ σ' αὐτὴ τὴ βέστα νὰ βάλωμε κουκούλα.

ΤΑ ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ

Ἡ μόδα τῶν σκωτσέζικων ὑφασμάτων θὰ συνεχιστῆ ὅλο τὸ χειμῶνα, καθὼς κι' ἡ μόδα τῶν καντριγιέ.

Στὶς κοπελλίτσες βλέπομε σωρεία ἀπὸ φουστίτσες σκωτσέζικες, καθὼς καὶ ὁλόκληρα φουστανάκια καὶ σύνολα φούστας καὶ βέστας. Ἕνα τέτοιο ντὲ-πιές, καθὼς βλέπομε στὰ φιγουρίνια μας, ἔχει τὴ φουστίτσα του ὅλη πλισσεδωτή.

Ἡ βέστα του εἶναι τελείως εὐθύγραμμη καὶ καταλήγει φτάνοντας λίγο χαμηλότερα ἀπὸ τὴ μέση, σὲ μιὰ φάσα μὲ τὸ σκωτσέζικο, τοποθετημένο διαγώνια. Ἔτσι σχηματίζονται καὶ τσεπάκια, ποὺ κουμπώνουν μ' ἕνα κουμπάκι.

Ὁ γιακᾶς εἶναι βελούδινος ἢ γουνένιος.

Ἔπειτα θὰ δοῦμε τὸ συνδυασμὸ τοῦ σκωτσέζικου μὲ μονόχρωμο ὕφασμα, εἴτε σ' ὁλόκληρο φορεματάκι, εἴτε σὲ φουστίτσες, μὲ συνδυασμὸ βέστας ἢ μπλούζας.

Ἕνα παρόμοιο σύνολο εἶναι αὐτὸ ποὺ ἐμφανίζεται μὲ μιὰ σκωτσέζικη πλισσεδωτὴ φουστίτσα καὶ συμπληρώνεται μὲ μιὰ μπλούζα-καζάκα μονόχρωμη. Τὸ μάκρος της εἶναι ὡς τὰ μισὰ τῶν γοφῶν καὶ καταλήγει σὲ μιὰ ἐξωτερικὴ γαζωμένη φάσα.

Ἡ καζακούλα δὲν ἔχει κούμπωμα καὶ φορίεται ἀπὸ τὸ κεφάλι. Ἔχει μυτερὸ ἄνοιγμα, ἕνα κατεβαστὸ γιακαδάκι καὶ συμπληρώνεται μὲ μιὰ σκωτσέζικη γραβάτα. Τὰ μανίκια της, χαμηλὰ προσηρμοσμένα στοὺς ὤμους, καταλήγουν σὲ κουμπωτὰ πουανιέ.

Γιὰ τ' ἀγοράκια, τὰ σκωτσέζικα καὶ τὰ καντριγιέ, τὰ βλέπομε σὲ ὄμορφες μπλουζίτσες κουμπωτὲς ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ καὶ μὲ μικρὰ κατεβαστὰ γιακαδάκια. Φοριοῦνται μὲ μονόχρωμα παντελονάκια, μακρυὰ ἢ κοντά.

1) Τουαλετίτσα ἀπὸ λαινὰζ μὲ μυτεροὺς νωμίτες στὸ κορσὰζ καὶ στὴ φούστα. 2) Φορεματάκι ἀπὸ τζέρσεϋ μὲ φουστίτσα ἐβαζὲ καὶ κορσὰζ κιμονὸ μὲ ντεκοὺπ ὀβάλ. 3) Φουστανάκι μονόχρωμο χωρὶς μανίκια ποὺ φοριέται μὲ μπλουζίτσες.

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΙΤΣΕΣ

Μὲ τὶς πρῶτες χειμωνιάτικες μέρες, οἱ μητέρες πρέπει ἀκόμη νὰ φροντίσουν νὰ ἔχουν τὰ κορίτσια τους μιὰ ἢ δυὸ τουαλεττίτσες περισσότερο ἢ λιγώτερο ἀμπιγιέ, γιὰ τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη περίστασι.

Ἡ μόδα λανσάρει γι' αὐτὲς τὰ ἐλαφρὰ μονόχρωμα λαινάζ, τὰ ζέρσεϋ καὶ διάφορα μεταξωτά, σ' ἀνοιχτὲς ἀποχρώσεις.

Ἡ κούπ, τὴν ὁποία θὰ ἐφαρμόσωμε, εἶναι κιμονὸ κορσὰζ καὶ φουστίτσες ἀν φὸρμ ἢ μὲ πιέτες. Δὲν ἀποκλείεται ὡστόσο καὶ ἡ χαμηλὴ μανικοκόλλησι στὰ κορσάζ.

Τὰ φιγουρίνια μας σᾶς δείχνουν μιὰ ἄμαρφη κοριτσίστικη τουαλεττίτσα ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμο λαινάζ, ποὺ ἔχει ἕνα χαριτωμένο σκέρτσο στὸ κορσάζ. Δηλαδὴ ἕνα μεγάλο μυτερὸ νωμίτη μπροστὰ καὶ στὴν πλάτη, ποὺ σχηματίζει δυὸ σειρὲς ἀπὸ τρεῖς διαγώνιες πιετοῦλες. Ἡ κάθε δεύτερη ἀπ' αὐτές, ξεπερνᾶ τοὺς ὤμους. Τὰ μανικάκια βγαίνουν κάτω ἀπὸ τὸ νωμίτη, σχηματίζοντας σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο σουρίτσες. Εἶναι ἄνετα πρὸς τὰ πάνω, στενεύουν κάτω καὶ ἔχουν μάκρος τρουὰ κάρ.

Τὸ σκέρτσο τοῦ μυτεροῦ νωμίτη ἐπαναλαμβάνεται καὶ στὴ φούστα ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω.

Μιὰ δερμάτινη ζώνη μὲ ἀγκράφα κι' ἕνα σηκωτὸ γιακάδάκι στὸ λαιμό, συμπληρώνουν τὴν τουαλεττίτσα, ποὺ κουμπώνει πίσω μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιά.

Ἄλλο φιγουρίνι μας σᾶς δείχνει μιὰ τουαλεττίτσα ἀπὸ ζέρσεϋ μὲ κορσὰζ ζαπονὰὶ καὶ μανικάκια τρουὰ κάρ. Αὐτὸ τὸ κορσὰζ κουμπώνει μπροστὰ ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ καὶ συμπληρώνεται μ' ἕνα στρογγυλὸ λευκὸ γιακαδάκι.

Μιὰ ντεκοὺπ σὲ σχῆμα ὀβάλ, ποὺ ξεκινᾶ ἀπὸ τοὺς ὤμους, σχηματίζει ἕνα γαρνίρισμα στὸ κορσὰζ μὲ κατάληξι ἕνα δετὸ φιογκάκι.

Ἡ φουστίτσα ἔχει γραμμὴ ἐβαζὲ καὶ σχηματίζεται μὲ πιέτες κουφωτὲς καὶ πλαγιαστές, στενώτερες πάνω καὶ φαρδύτερες κάτω. Μιὰ στενὴ ζωνίτσα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα μὲ ἀγκράφα ὑπογραμμίζει τὴ μέση.

Βλέπετε ἐπίσης στὰ φιγουρίνια μας τὰ φουστανάκια χωρὶς μανίκια, ποὺ φοριοῦνται μὲ μπλοῦζες, καὶ τὶς σκωτσέζικες πλισσεδωτὲς φοῦστες μὲ μονόχρωμες καζάκες.

Ἀλληλογραφία

Ε. Β., Χανιά: Τὸ ἀγγουρόνερο γίνεται ὡς ἑξῆς: Ἀφοῦ ξεφλουδίσετε ἕνα μέτριο ἀγγοῦρι, τὸ ξύνετε στὸν τρίφτη τοῦ κρεμμυδιοῦ. Τὸ περνᾶτε ἀπὸ ἕνα τουλπάνι, τὸ στίβετε καὶ τὸ χυμὸ αὐτὸ τὸν ἀνακατεύετε μὲ 20 γρ. γλυκερίνη, 20 γρ. λευκὸ οἰνόπνευμα, 3 γρ. βάμμα βενζόης, 40 γρ. κολώνια 60 βαθμῶν καὶ 1 κουταλάκι ἀμυγδαλόλαδο. Τὰ βάζετε ὅλα σ' ἕνα μπουκαλάκι, τὸ σφραγίζετε μὲ βουλοκέρι καὶ κρεμᾶτε τὸ μπουκάλι στὸν ἥλιο ἐπὶ 25 μέρες. Μετὰ τὸ χρησιμοποιεῖτε. Εἶναι περίφημο γιὰ τὸ πρόσωπο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Μικρά μυστικά
ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΖΟΠΟΡΙΑ

Μετὰ τὶς τρεῖς πρῶτες ἀσκήσεις ποὺ σᾶς ὑποδείξαμε στὸ προηγούμενο τεῦχος, γιὰ τὸν περίπατό σας, ἀκολουθοῦν οἱ ἑξῆς:

1) Ἔχετε περπατήσει ἤδη 20 λεπτὰ περίπου κι' ἔχετε τρέξει τέσσερις - πέντε φορὲς ἐπὶ 1 - 2 λεπτά, ὅπως σᾶς ἐξηγήσαμε. Βαδίζετε τώρα ἀργὰ πάντα, πετᾶτε ψηλὰ τὸ τόπι καὶ τὸ ξαναπιάνετε σκύβοντας χαμηλά.

2) Πετᾶτε τὸ τόπι ἀπὸ χέρι σὲ χέρι πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σας. Ἔπειτα διαγράφετε ὁλόκληρους κύκλους στὸν ἀέρα, πότε μὲ τὸ ἕνα καὶ πότε μὲ τ' ἄλλο χέρι, μὲ τὸ ὁποῖο κρατᾶτε τὸ τόπι. Φυσικά, περπατᾶτε συγχρόνως.

3) Τώρα ποὺ ἔχετε πιὰ ξεκουραστῆ, ἀρχίζετε νὰ τρέχετε πηδηχτά, πότε μὲ τὸ ἕνα πόδι καὶ πότε μὲ τ' ἄλλο. Κάνετε δηλαδὴ δυὸ βήματα συνέχεια μὲ τὸ κάθε πόδι. Δὲν πρόκειται νὰ λαχανιάσετε, ὅσο φαντάζεστε. Φροντίζετε μόνο νὰ πέφτετε πάντα πάνω στὴ μύτη τοῦ ποδιοῦ, κι' ὄχι σ' ὁλόκληρο τὸ πέλμα.

Ὅταν γυρίσετε ὕστερα σπίτι σας, κάνετε ἕνα ἐλαφρὰ χλιαρὸ ντοὺς (προτιμώτερο παρὰ μπάνιο). Καὶ μένετε ἐπὶ 1 ὥρα ξαπλωμένη, ἢ ἔστω ὄρθια ἂν ἔχετε δουλειές, ποτὲ ὅμως καθιστή.

Ὅπως εἴπαμε καὶ στὴν ἀρχή, ἡ πεζοπορία δὲν πρέπει νὰ σᾶς κουράση. Θ' ἀντιληφτῆτε δὲ ὅτι κουραστήκατε, ἂν παρατηρήσετε ὅτι ἔχει ἀλλάξει ἡ φωνή σας, ἢ ὅτι τρέμουν λίγο τὰ δάχτυλά σας ὅταν τεντώσετε τὸ χέρι σας, ἢ ὅτι δὲ μπορεῖτε πιὰ νὰ σφυρίξετε δίχως κόπο.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΕΜΠΗ

Ἕνα ζήτημα ποὺ ἀπασχολεῖ πολὺ τὶς νέες μητέρες, εἶναι τὸ πότε θ' ἀρχίση νὰ περπατάη ὁ μπέμπης τους. Ἀκοῦνε διάφορες ἀντίθετες συμβουλὲς ἀπ' τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο... καὶ δὲν ξέρουν τί νὰ κάνουν! Θὰ προσπαθήσουμε λοιπὸν νὰ τὶς ὑποβοηθήσουμε.

Πολλὲς μητέρες συνηθίζουν νὰ δένουνε μὲ εἰδικὲς πέτσινες ζῶνες τὸ μπέμπη τους στὸ καρροτσάκι ἢ στὸ κρεβάτι. Αὐτὸ ἐπιτρέπεται νὰ γίνεται μόνο ὅταν κοιμᾶται τὸ παιδί. Τὶς ἄλλες ὧρες, ἀφήνετέ το πάνω σ' ἕνα χαλάκι — ἢ πάνω σὲ μιὰ καθαρὴ κουβέρτα, στὸν κῆπο — μ' ἐλεύθερες τὶς κινήσεις του, γιὰ νὰ ἐπιχειρήση σιγὰ-σιγὰ μόνο του νὰ στερεωθῆ στὰ ποδαράκια του, ὁδηγούμενο ἀπ' τὴ Φύσι.

Μόνο ἂν ἔχη πολὺ λεπτὰ πόδια ἢ ἂν τὸ ἔχη ἀπαγορέψει ρητὰ ὁ γιατρός, δὲ θ' ἀφίσετε τὸ παιδὶ νὰ προσπαθήση νὰ βαδίση ὅταν νοιώση αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία.

Κανονικὰ τὸ παιδὶ ἀρχίζει νὰ περπατάη στοὺς 11-13 μῆνες. Μερικὰ ἀργοῦνε λίγο παραπάνω. Ἂν ὡστόσο ὁ μπέμπης σας, σὲ ἡλικία ἐνάμισυ χρόνου, δὲν ἔχη περπατήσει ἀκόμα, καλὸ εἶναι νὰ ζητήσετε τὴ γνώμη τοῦ γιατροῦ.

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Ὅποιος ἔχει τὴν κακὴ συνήθεια νὰ μὴν εἶναι συνεπὴς στὰ ραντεβού του, δὲ μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ποτὲ πὼς ἔχει καλὴ ἀνατροφή, σ' ὁποια κοινωνικὴ τάξι κι' ἂν ἀνήκη. Δὲ διαφέρει ἀπ' τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν περιφρονοῦν ὅλοι γιατὶ δὲν κρατάει τὸ λόγο του.

Ὅταν δὲν πηγαίνετε στὴν ὥρα σας σ' ἕνα ραντεβού, κλέβετε κάτι ποὺ δὲ σᾶς ἀνήκει — δηλαδὴ τὴν ὥρα ποὺ ἀναγκάζεται νὰ χάση ὁ ἄλλος περιμένοντάς σας. Δὲ μπορεῖτε δὲ νὰ ξέρετε ποιὰ ἀξία ἔχει τυχὸν γι' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ἡ ὥρα ποὺ χάνει γιὰ χατῆρι σας. Δὲν εἶν' ἀπίθανο π.χ. νὰ χάση ἐξ αἰτίας σας κάποιο ἄλλο ραντεβού, ἀπ' τὸ ὁποῖο θὰ εἶχε ἕνα θετικὸ κέρδος. Ἴσως τὸ κακὸ ποὺ τοῦ κάνετε εἶναι μεγαλείτερο ἀπ' ὅ,τι φαντάζεστε.

Συμπέρασμα: Δὲν εἶναι κανεὶς «συνεπὴς» στὰ ραντεβού του, ὅταν πηγαίνη... δέκα λεπτὰ ἀργότερα ἀπ' τὴν ὡρισμένη ὥρα! Πρέπει κανονικὰ νὰ πάη ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν ὥρα.

Ἂν προβλέπετε πώς, γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε λόγο, δὲ θὰ μπορέσετε νὰ εἶσαστε συνεπὴς στὸ ραντεβού σας, ὀφείλετε νὰ εἰδοποιήσετε ἐγκαίρως τὸν ἄλλο, γιὰ νὰ λάβη τὰ μέτρα του.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΥΝ Τ' ΑΣΗΜΙΚΑ

Τὰ ἀσημικὰ ποὺ μένουν ἀχρησιμοποίητα, μαυρίζουν, ἀκόμα κι' ἂν τἄχετε φυλαγμένα σὲ θήκη. Γιὰ νὰ τὰ καθαρίσετε καὶ νὰ τὰ γυαλίσετε, θὰ μεταχειριστῆτε τὴν ἑξῆς μέθοδο:

Τὰ τρίβετε μ' ἕνα πανί, βουτηγμένο σὲ στουπέτσι ἀναλιγωμένο μὲ λίγο οἰνόπνευμα ἢ νερό. Ὕστερα τὰ γυαλίζετε μ' ἕνα μαλακὸ δέρμα, ἐντελῶς στεγνό.

Ἡ θυσία τῆς Γιαμιλέ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο νεαρὸς μηχανικός, ὁ Ρομπὲρ Μπερτιέ, ἔβλεπε, μὲ λύπη, πὼς οἱ ἐργασίες γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ φράγματος τοῦ ποταμοῦ θὰ τελείωναν σὲ λίγο. Καὶ μαζί τους θὰ τελείωνε καὶ τ' ὄνειρο ποὺ εἶχε ζήσει, ἕνα ὄνειρο ἀπροσδόκητο ποὺ εἶχε ὀμορφήνει μῆνες τώρα τὴ μονότονη ζωή του, στὴν ἔρημη καὶ μακρυνὴ ἐκείνη περιοχὴ τῆς Ἀφρικῆς.

Μόλις νύχτωνε, ἔφευγε κρυφὰ ἀπὸ τὴ βίλλα του, καὶ τραβοῦσε, μὲ τὴν καρδιὰ πλημμυρισμένη ἀπὸ ἔρωτα, γιὰ νὰ βρῆ στὸ λευκὸ σπίτι, ποὺ φάνταζε μέσα στὸ σκοτάδι, τὴν ἀγαπημένη του Γιαμιλέ. Ἔμπαινε ἀπὸ μιὰ κρυφὴ πόρτα, ποὺ ἔμενε τὶς νύχτες ἀνοιχτή, καὶ ἡ γρηὰ παραμάνα τῆς Γιαμιλέ, ἡ πιστὴ Σαρίνα, τὸν ὁδηγοῦσε στὸν ὀντᾶ τῆς ἀγαπημένης του. Τὰ ξημερώματα ὁ Ρομπὲρ ξανάφευγε, γυρίζοντας στὸ σπίτι του. Πέντε μῆνες περίπου κρατοῦσε τὸ ἐρωτικό του εἰδύλλιο...

★

Ὅταν ἡ Ἑταιρία Δημοσίων Ἔργων ἀνάγγειλε στὸ Ρομπὲρ πὼς θὰ τὸν ἔστελναν σὲ λίγες μέρες στὸ Κόνακρυ τῆς Γαλλικῆς Γουϊνέας, δὲν ἔδειξε κανένα ἐνθουσιασμὸ καὶ μάλιστα γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκε νὰ παραιτηθῆ ἀπ' τὴ θέσι του γιὰ ν' ἀποφύγη τὸ μακρυνὸ ταξίδι. Ὁ μισθὸς ὅμως ἦταν δελεαστικὸς κι' οἱ ἐργασίες γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ φράγματος τοῦ ποταμοῦ δὲ θὰ κρατοῦσαν πάνω ἀπὸ δυὸ μῆνες. Ἔτσι, στὸ τέλος, ἀποφάσισε νὰ φύγη καὶ νὰ παρατήση, γιὰ λίγο καιρό, τὴ γλεντζέδικη ζωὴ ποὺ περνοῦσε στὸ Παρίσι. Ἔφυγε, ὡστόσο, μὲ βαρειὰ καρδιὰ γιατὶ τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶχε συνδεθῆ μὲ τὴν Φρανσουάζ, μιὰ ὄμορφη κοπέλλα ποὺ ἦταν κόρη ἑνὸς μεγαλοβιομηχάνου καὶ πού, ἂν τὴν παντρευόταν, θὰ ἔλυνε μιὰ γιὰ πάντα τὸ οἰκονομικὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς του.

Ἔφτασε στὸ Κόνακρυ μιὰ βροχερὴ μέρα. Ἐλάχιστοι Εὐρωπαῖοι ἦταν ἐκεῖ, ἐγκαταστημένοι ἀπὸ χρόνια, ἔμποροι ξυλείας, μαζὶ μ' ἕναν καθολικὸ παπᾶ. Οἱ λευκοὶ καὶ οἱ γυναῖκες τους εἶχαν ἀπὸ καιρὸ περάσει τὴ πρώτη νεότητα. Ἔτσι ὁ Ρομπὲρ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φλερτάρη μὲ καμμιὰ γυναῖκα γιὰ νὰ περνάη τὴν ὥρα του...

Κάποιο ἀπόγεμα — ἡ δουλειὰ [...]ε τελειώσει ἐκείνη τὴν ἡμέρα — ὁ Ρομπὲρ καθόταν καπ[...]ντας κοντὰ στὸ ποτάμι. Ὁ ἥλιος εἶχε ἀρχίσει νὰ βασιλεύη. [...]ξαφνα, δυὸ γυναῖκες φάνηκαν νὰ ἔρχωνται πρὸς τὸ μέρο[ς] [...]ου. Τὰ πρόσωπά τους ἦταν σκεπασμένα. Κύτταζαν δεξιὰ κι' [ἀρ]ιστερὰ σὰν νὰ φοβόνταν μήπως τὶς δῆ κανείς. Ὁ νεαρὸς μη[χ]ανικὸς κρύφτηκε πίσω ἀπ' ἕνα σωρὸ πέτρες, ποὺ θὰ χρησίμευαν γιὰ τὸ φράγμα. Βλέποντας πὼς ἦταν μόνες, οἱ δυὸ γυναῖκες ξεσκέπασαν τὰ πρόσωπά τους: ἡ μιὰ ἦταν μιὰ συμπαθητικὴ γρηά, ἡ ἄλλη νέα καὶ ἐξαιρετικὰ ὄμορφη. Ἦταν κι' οἱ δυὸ ἰθαγενεῖς. Κάτι εἶπαν μεταξύ τους στὴ γλῶσσα τους καί, σὲ λίγο, ἡ νέα ἄρχισε νὰ γδύνεται. Ἔπεσε σὲ λίγο στὸ ποτάμι γιὰ νὰ πάρη τὸ λουτρό της. Ὁ Ρομπέρ, βλέποντας τὸ ὑπέροχο σῶμα της, ποὺ φωτιζόταν ἀπ' τὶς ἀνταύγειες τοῦ ἥλιου ποὺ βασίλευε, ἀπόμεινε ἄναυδος. Τοῦ ἐρχόταν νὰ πέση [κ]ι' αὐτὸς στὸ ποτάμι καὶ νὰ τρέξη κοντά της, ἀλλὰ συγκρατήθηκε. Ἔπειτ' ἀπὸ λίγο, ἡ νέα βγῆκε ἀπ' τὸ νερό, τίναξε τὰ πλούσια μαλλιά της, τανύστηκε κι' ἀνάσανε τὸ μυρωμένο ἀέρα. Ἡ γρηὰ τὴν τύλιξε μέσα σ' ἕνα κατάλευκο σεντόνι. Ἔπειτα, ἡ νέα ντύθηκε κι' οἱ δυὸ γυναῖκες ἔφυγαν μὲ τὸ ἴδιο μυστήριο, ὅπως εἶχαν ἔρθει.

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Ρομπὲρ ἀναστατώθηκε. Ἡ ὀπτασία τῆς ὡραίας νέας τριβέλιζε διαρκῶς τὸ μυαλό του. Ἔπρεπε νὰ μάθη ποιὰ ἦταν, νὰ τὴν πλησιάση, νὰ τὴ γνωρίση.

Κι' ἡ τύχη τὸν βοήθησε.

Στὸ μακρυνὸ Κόνακρυ ὁ μόνος πλούσιος ἰθαγενὴς ἦταν ὁ πασᾶς. Ὅπως ἔλεγαν, ἦταν ἕνας σωματώδης καὶ κοντὸς ἄντρας, ποὺ τοῦ ἄρεσε νὰ περιποιῆται τοὺς ξένους. Εἶχε ἕνα χαρέμι ἀπ' τὰ ὡραιότερα κορίτσια ἀλλὰ φερνόταν σκληρὰ στὶς γυναῖκες του, ὅταν τύχαινε νὰ τὶς πιάση νὰ τὸν ἀπατοῦν. Διηγόνταν μάλιστα πὼς ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ εἶχε σκοτώσει μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια κάποιον ποὺ τὸν βρῆκε στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς εὐνοοουμένης του. Ὅσο γι' αὐτήν, ἀφοῦ τὴ βασάνισε φρικτά, στὸ τέλος τῆς ἔκοψε ὁ ἴδιος τὸ κεφάλι!

Ἕνα βράδυ, ὁ Ρομπὲρ ἦταν καλεσμένος μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους λευκοὺς στὸ μέγαρο τοῦ πασᾶ. Ἦταν ἕνα λευκὸ εὐρύχωρο σπίτι, μαυριτανικοῦ ρυθμοῦ. Ὁ πασᾶς τοὺς δέχτηκε μὲ πολλὴ εὐγένεια, τοὺς πρόσφερε τσάϊ σὲ χρυσοστόλιστα φλυτζάνια καὶ περίφημα γλυκά, ποὺ τὰ σέρβιραν μαῦρες κοπέλλες.

— Καὶ τώρα, ἀγαπητοί μου φίλοι, εἶπε ὁ πασᾶς ὅταν οἱ προσκαλεσμένοι του ἤπιαν τὸ τσάϊ τους, σᾶς ἐπιφυλάσσω μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι...

Μιὰ παράξενη λικνιστικὴ μουσικὴ ἀκούστηκε σὲ λίγο κι' ἔξη νεαρὲς χορεύτριες, ἡ μιὰ πιὸ ὄμορφη ἀπ' τὴν ἄλλη, μπῆκαν στὴν αἴθουσα κι' ἄρχισαν νὰ χορεύουν ἐξωτικοὺς χορούς. Ὅλοι χειροκρότησαν ἐνθουσιασμένοι ὅταν οἱ χορεύτριες τελείωσαν τὸ χορό τους κι' ἔφυγαν.

— Θέλω πάντα οἱ ξένοι μου νὰ εὐχαριστοῦνται στὸ σπίτι μου, εἶπε ὁ πασᾶς.

— Πολυχρονεμένε μου, ἀπάντησε ὁ Ρομπέρ, τὸ θέαμα ποὺ μᾶς προσφέρατε μόνο στὸ Παρίσι θὰ μποροῦσε νὰ τὸ δῆ κανείς.

— Ἔζησα ἀρκετὸ καιρὸ στὸ Παρίσι, ἀπάντησε ὁ πασᾶς, κι' ἐκεῖ ἔμαθα τὰ λίγα γαλλικὰ ποὺ ξέρω. Ναί, τέτοια θεάματα ἴσως ἐκεῖ νὰ τὰ βρίσκη κανείς. Ἀλλὰ τὴ χορεύτρια ποὺ θὰ σᾶς παρουσιάσω τώρα, σίγουρα δὲν τὴν εἴδατε πουθενά, τοὺς εἶπε ὁ πασᾶς. Ἡ ἀγαπημένη μου Γιαμιλὲ ξεπερνάει σὲ ὀμορφιὰ καὶ σὲ χάρι κάθε ἄλλη γυναῖκα κι' ὁ χορός της εἶναι ἕνα ζωντανὸ ὄνειρο!...

Χτύπησε τὰ χέρια του καὶ ἡ μουσικὴ ξανάρχισε. Τότε μπῆκε στὴν αἴθουσα μιὰ νέα χορεύτρια, μὲ τὸ πρόσωπο σκεπασμένο. Μιὰ ἀνάλαφρη τούλινη γάζα ἄφηνε νὰ φαίνεται τὸ κορμί της, ποὺ οἱ φιδίσιες κινήσεις του ἄρχισαν ν' ἀναστατώνουν τοὺς ξένους. Κάποια στιγμὴ πέταξε τὸν πέπλο ποὺ σκέπαζε τὸ πρόσωπό της κι' ὁ Ρομπὲρ λίγο ἔλειψε νὰ φωνάξη. Ἦταν ἐκείνη, ἡ γυναῖκα τοῦ ποταμοῦ, ποὺ τόσο τὸν βασάνιζε. Εἶχε μπροστὰ τὴν ὑπέροχη αὐτὴ γυναῖκα, πού, καθὼς χόρευε, ἄφηνε νὰ μαντεύεται ὅλη ἡ φλόγα ποὺ τὴν ἔκαιε. Ὁ Ρομπὲρ εἶχε καρφώσει τὰ μάτια του πάνω της κι' ἐκείνη τὸ πρόσεξε καὶ τὸν κύτταζε χαμογελῶντας. Ἄλλωστε ἦταν ὁ μόνος νέος ἀπ' ὅλους τοὺς ξένους. Ὅταν ἡ Γιαμιλὲ ἔφυγε, ἀφήνοντας πίσω της ἕνα μεθυστικὸ ἄρωμα, ὁ Ρομπὲρ ἦταν σὰν μεθυσμένος...

★

Ἐκείνη τὴ νύχτα δὲν κοιμήθηκε. Περιπλανήθηκε ἔξω ἀπ' τὸ μέγαρο τοῦ πασᾶ, ἐλπίζοντας ν' ἀντικρύση τὴν ὡραία Γιαμιλέ. Ἡ τύχη ποὺ βοηθάει τοὺς ἐρωτευμένους τὸν εὐνόησε. Λίγο πρὶν νὰ ξημερώση, ἡ γρηὰ παραμάνα τῆς Γιαμιλὲ βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι καὶ τοὔγνεψε νὰ τὸν ἀκολουθήση. Ἔτσι σὲ λίγο βρέθηκε μπροστὰ στὴ Γιαμιλέ, ποὺ ἀνασηκώθηκε ἀπ' τὸ ντιβάνι της καὶ τοῦ χαμογέλασε.

Τολμηρός, ὅπως ὅλοι οἱ νέοι, ὁ Ρομπὲρ τὴν ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἄρχισε νὰ τὴ φιλάη φλογερὰ στὰ χείλη. Ἐκείνη δὲν ἔφερε καμμιὰν ἀντίστασι ἀνταποδίδοντας τὰ φιλιά του.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, κάθε βράδυ, οἱ δυὸ νέοι συναντιόνταν κρυφά.

Ἡ Γιαμιλὲ μόλις ἤξερε δυό-τρεῖς γαλλικὲς λέξεις κι' ἄλλες τόσες ὁ Ρομπὲρ ἀπ' τὴ γλῶσσα της. Ἀλλ' ὁ ἔρωτας δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ καμμιὰ γλῶσσα γιὰ νὰ συνεννοηθῆ. Καὶ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι πέρασαν ξένοιαστοι εὐτυχισμένες ὧρες...

★

Κι' ἦρθε ἡ τελευταία τους νύχτα. Τὸ φράγμα τοῦ ποταμοῦ εἶχε τελειώσει.

Τὸ βαπόρι ποὺ θὰ ξαναπήγαινε τὸ Ρομπὲρ στὴ Γαλλία εἶχε κιόλας ἀγκυροβολήσει στὸ λιμάνι τοῦ Κόνακρυ.

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ζοῦσαν τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς παραφορης ἀγάπης τους. Μάταια ὁ Ρομπὲρ ἱκέτευε τὴ Γιαμιλὲ νὰ τὸν ἀκολουθήση στὴ Γαλλία.

Ὄχι, δὲ μποροῦσε νὰ φύγη! Ὁ πασᾶς θὰ τὴ σκότωνε καὶ θὰ σκότωνε κι' αὐτόν.

Μεθυσμένοι ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους, δὲν εἶδαν κατὰ τὰ ξημερώματα πὼς τὸ παραπέτασμα τοῦ ὀντᾶ εἶχε ἀνοίξει καὶ πὼς μιὰ βαρειὰ σιλουέτα εἶχε φανῆ. Ἀλλὰ κάποια στιγμὴ γυρίζοντας ἡ Γιαμιλὲ τὸ κεφάλι της, ἀντίκρυσε τὸν πασᾶ.

— Σκύλοι! τοὺς φώναξε ἐκεῖνος ἔξαλλος καὶ βγάζοντας τὸ πιστόλι του ἀπ' τὴ ζώνη του τοὺς πυροβόλησε.

Ἡ Γιαμιλὲ ὥρμησε μπροστὰ ἀπ' τὸν ἀγαπημένο της γιὰ νὰ τὸν προστατέψη καὶ δέχτηκε τὴ σφαῖρα κατάστηθα.

Σὰν τὴν εἶδε νὰ σωριάζεται στὸ αἷμα της, ὁ Ρομπέρ, ἀψηφώντας τὸν πασᾶ, ὥρμησε ἐναντίον του, τὸν χτύπησε μὲ τὶς γροθιές του μ' ὅλη του τὴ δύναμι καὶ κατάφερε νὰ τοῦ πάρη τὸ περίστροφο ἀπ' τὰ χέρια. Ἔπειτα, σὰν τρελλὸς τὸ ἄδειασε πάνω του καὶ μόνο σὰν τὸν εἶδε νὰ σωριάζεται νεκρός, ἔτρεξε κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του ποὺ σπαρταροῦσε. Ἦταν ὅμως ἀργὰ πιά.

— Ρομπέρ! Ρομπέρ! μόλις κατάφερε νὰ ψιθυρίση ἡ ὄμορφη νέα καὶ σωριάστηκε στὰ πόδια του, πλέοντας στὸ αἷμα της.

Ἦταν νεκρή.

Ὁ Ρομπὲρ ἄρχισε νὰ φωνάζη σὰν τρελλὸς καὶ νὰ χτυπιέται:

— Γιαμιλέ! Ἀγαπημένη μου Γιαμιλέ!...

Μὰ ἡ Γιαμιλὲ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ τὸν ἀκούση. Ἡ ὡραία ψυχή της εἶχε πετάξει στὸν οὐρανό. Εἶχε θυσιάσει τὴ ζωή της στὴν ἀγάπη τους...

ΑΝΡΥ ΜΑΡΤΕΝ

Ἡ Γιαμιλὲ ὥρμησε μπροστὰ στὸν ἀγαπημένο της καὶ δέχτηκε τὴ σφαῖρα κατάστηθα...

Συγκλονιστικὸ ἐγκληματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΡΕΞ ΦΟΣΤΕΡ

Ἡ Τελευταία ΑΠΟΣΤΟΛΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ αὐτοκινητιστὴς ποὺ προσφέρθηκε νὰ βοηθήση τὸ Γκρέγκορυ, εἶναι ἀστυνομικός. Τὸν ἀναγνωρίζει καὶ θέλει νὰ τὸν συλλάβη. Ἀλλ' ἐκεῖνος τοῦ ξεφεύγει, παίρνοντάς του μάλιστα καὶ τὰ παπούτσια. Πηγαίνει ὕστερα στὴ Βενετία, στὸ σπίτι τοῦ Μπλίσεν. Ἀφίνει τὴν Ἄννα νὰ τὸν περιμένη κάτω κι' ἀνεβαίνει μόνος. Βρίσκεται ἐκεῖ κι' ἡ Κάρολ, ἡ ὁποία θέλει γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ σκοτώση τὸν ἄντρα της καὶ τὸ Γκρέγκορυ, ἀλλ' ὁ Μπλίσεν καταφέρνει νὰ τῆς πάρη τὸ πιστόλι καὶ νὰ τὴν ἀπομακρύνη. Ἀπ' τὶς συζητήσεις τους, ὁ Γκρέγκορυ τὰ μαθαίνει ὅλα: Ὁ Μπλίσεν ὑποπτευόταν πὼς τὸν πρόδινε ὁ Παραντίζο ἢ ὁ Ὀσμάν. Γιὰ νὰ τὸν ἀποκαλύψη λοιπόν, τοὺς ἔπαιξε ἐκεῖνο τὸ παιχνίδι τῆς δῆθεν κηρύξεως τῆς ἐπαναστάσεως. Μέσα στὰ παπούτσια ποὺ ἔστειλε στὸ Γκρέγκορυ, δὲν ὑπῆρχαν διαμάντια αὐτὴ τὴ φορά. Ἡ Κάρολ ὅμως δὲν τὄξερε, καὶ σκότωσε τὸ Μέστρα, στὸ σπίτι τοῦ Γκρέγκορυ, γιὰ νὰ πάρη τὰ διαμάντια καὶ νὰ ἐγκαταλείψη ὕστερα τὸ Μπλίσεν. Ὁ Μέστρα ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς φίλους της. Ἀφοῦ δὲν πέτυχε ἔτσι τὸ σκοπό της, ξεμυάλισε τὸ Μπροῦνο καὶ τὸν ἔπεισε νὰ πάρη τὰ παπούτσια τοῦ Γκρέγκορυ. Γιὰ νὰ τὸν διευκολύνη, ἔρριξε στὸν καφὲ τοῦ Γκρέγκορυ ναρκωτικό, τὸ ὁποῖο ὅμως δὲν ἔφερε ἀποτέλεσμα. Ἀφοῦ φεύγει ἡ Κάρολ ἀπ' τὸ γραφεῖο του, ἔξω φρενῶν γιὰ τὴν ἀποτυχία της, ὁ Μπλίσεν τηλεφωνεῖ στὴ Γιουγκοσλαβία, γιὰ νὰ συλλάβη ἡ ἀστυνομία τὸ Μπλίσεν καὶ τοὺς συντρόφους του ἐκεῖ ποὺ ἔχουν συγκεντρωθῆ νομίζοντας πὼς θ' ἀρχίση ἡ ἐπανάστασι. Δίνει ὕστερα στὸ Γκρέγκορυ τὰ λεφτὰ ποὺ τοῦ ἔχει ὑποσχεθῆ, καὶ τὸν βάζει νὰ τοῦ διηγηθῆ λεπτομερῶς ὅσα συνέβησαν στὴ Γιουγκοσλαβία. Ὅταν τελειώνη τὴν ἀφήγησί του, τοῦ ἀναγγέλλει ξαφνικὰ πὼς θὰ τὸν σκοτώση, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ ἕνα ἐνοχλητικὸ μάρτυρα. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπαίνει ἡ Ἄννα, ποὺ ἀνησύχησε βλέποντας ὅτι ἀργοῦσε πολὺ ὁ Γκρέγκορυ, καὶ πῆγε νὰ δῆ τί τοῦ συνέβαινε. Λέει στὸ Γκρέγκορυ πὼς μπῆκε καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι ὁ Μπροῦνο, αὐτὸς ὅμως δὲν τὴν πιστεύει. Νομίζει πὼς εἶναι κόλπο της, γιὰ νὰ τοῦ ξεφύγουνε, κι' ἑτοιμάζεται νὰ τοὺς δολοφονήση καὶ τοὺς δυό.

8ον

— Ἐγὼ τὸν μισῶ; Μὰ ὄχι, καθόλου! Αὐτὸ εἶναι δουλειὰ τῆς γυναίκας μου. Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ τὸν μισήσω; Ἐγὼ δὲν τοῦ δίνω καθόλου σημασία. Εἶναι τόσο ἀνώτερος ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀνθρώπινα πάθη!

»Τὸ μῖσος εἶναι ἀδελφὸς τοῦ ἔρωτα. Ἐγὼ δὲ μισῶ, οὔτε ἀγαπάω! Μπορῶ δὲ νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι δὲν ἔχω τίποτε προσωπικὸ μὲ τὸ κ. Γκρέγκορυ. Δὲ θὰ τὸν σκοτώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος. Θὰ τηλεφωνήσω τώρα ἀμέσως στοὺς ἀνθρώπους μου νάρθοῦν καὶ νὰ τὸν ἀναλάβουνε...

Σηκώθηκε, μὲ κινήσεις σπασμωδικές. Φαινόταν ἕτοιμος νὰ πάθη νευρικὴ κρίσι.

— Τώρα θὰ δῆτε! πρόσθεσε λαχανιασμένα.

Γύρισε λίγο κι' ἅπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸ τηλέφωνο. Μὰ ἔμεινε ἀμέσως ἀκίνητος, ἀκούγοντας μιὰ φωνὴ νὰ προφέρη:

— Μὴν ἀγγίξετε τὸ τηλέφωνο, ἀλλοιῶς θὰ τυροβολήσω! Ἀφῖστε τὸ ρεβόλβερ.

Εἶχα συμμαζευτῆ, ἕτοιμος νὰ ὁρμήσω. Μὰ ἦταν περιττὸ πιά. Ὁ Μπλίσεν εἶχε μείνει ἀπολιθωμένος, ἀνίκανος γιὰ τὴν παραμικρὴ κίνησι, παγωμένος ἀπ' τὸν τρόμο.

— Πετᾶχτε τὸ ρεβόλβερ ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ γραφείου, διάταξε ἡ φωνή.

Ὁ Μπλίσεν ὑπάκουσε, σὰν αὐτόματο. Ἀνασηκώθηκε τότε ἡ ταπετσαρία, κοντὰ στὴ βιβλιοθήκη, καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο ἕνας νεαρός.

Ποτὲ δὲν εἶχα νοιώσει τόση ἀνησυχία, βλέποντας κάποιον... Ἀναγνώρισα τὸ Μάριο.

Ἐκεῖνος προχώρησε μερικὰ βήματα. Τὰ ξανθὰ μαλλιά του πέφτανε στὸ πρόσωπό του. Ἦταν ἄσπρος σὰν πανί.

Μοῦρριξε μιὰ ἔκπληκτη ματιά. Τοῦ χαμογέλασα, ἀλλὰ δὲν ἀπάντησε.

— Γειά σου, Μάριο, τοῦ εἶπα. Στράφηκα στὴν Ἄννα καὶ πρόσθεσα:

— Νὰ ὁ ἀδελφός σου!

Τὰ κατάλαβα τότε ὅλα, ἀπ' τὴν ἔκφρασί της... Ἤξερα τώρα γιατί εἴχαμε περάσει τόσο εὔκολα τὰ σύνορα, γιατὶ ὁ ἀστυνομικὸς μᾶς εἶχε βοηθήσει, στὴ Γκράζνα, καὶ γιατὶ ὁ ἄλλος συνάδελφός του ἔμενε κρυμμένος στὴ σκιά. Ἤξερα γιατί ὁ κοντόχοντρος εἶχε ἐμφανιστῆ, στὸ συνοριακὸ σταθμό, πάνω στὴν κατάλληλη στιγμή...

Τὰ μάντεψα ὅλα μεμιᾶς. Καί, πρὶν ἀκόμη μοῦ ἀπαντήση ἡ Ἄννα, ἤξερα τί θὰ ἔλεγε...

— Δὲν εἶν' αὐτὸς ὁ ἀδελφός μου! φώναξε. Ποτέ μου δὲν τὸν ἔχω ξαναδῆ.

Ὁ Μπλίσεν στράφηκε σιγὰ-σιγά. Εἶχε παραλύσει ἀπ' τὸ φόβο του κι' ἦταν ἀναγκασμένος ν' ἀκουμπάη στὸ γραφεῖο γιὰ νὰ μὴν πέση.

— Ποιὸς εἴσαστε σεῖς; τραύλισε.

Ὁ νεαρὸς ἔβρεξε μὲ τὴ γλῶσσα του τὰ στεγνωμένα χείλια του. Ἀπ' τὴν ἔκφρασι τῆς ματιᾶς του κατάλαβα πὼς ἦταν ἕτοιμος νὰ πυροβολήση...

Ἔκανα μιὰ κίνησι. Ἀμέσως τὸ ρεβόλβερ στράφηκε σὲ μένα.

Ἔπρεπε ὡστόσο νὰ κάνω κάτι...

— Τὸν στείλανε ἀπ' τὴ Γιουγκοσλαβία, εἶπα γρήγορα στὸ Μπλίσεν. Δὲν ξέρω τὸ λόγο. Φρόντισαν νὰ περάση λαθραῖα στὴν Ἰταλία, χτὲς τὴ νύχτα, γιατὶ δὲ θέλανε νὰ φαίνεται στὰ χαρτιὰ ἡ εἴσοδός του στὸ ἰταλικὸ ἔδαφος. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἦρθε ἐδῶ μ' ἕνα σκοπὸ παράνομο.

»Ἂν τυχὸν κάτι τι δὲν πάη καλά, οἱ ἀρχηγοί του θὰ μποροῦν νὰ νίψουν τὰ χέρια τους, νὰ ποῦνε πὼς δὲν ἤξεραν κἂν ὅτι βρισκόταν ἐδῶ, νὰ τὸν προδώσουν, νὰ τὸν πουλήσουνε, νὰ τὸν ἀπαρνηθοῦν... Τὸ καταλαβαίνεις αὐτό, μικρέ;

Ὁ νεαρὸς δὲν ἀπάντησε. Φάνηκε σὰν νὰ μὴ μὲ εἶχε ἀκούσει.

Φοβότανε κι' αὐτός, σχεδὸν ὅσο ὁ Μπλίσεν. Μὰ ἦταν ὁπλισμένος...

Προσπάθησα νὰ μιλήσω ἀκόμα, ἀλλὰ δὲν εὕρισκα πιὰ τί νὰ πῶ. Στράφηκα στὴν Ἄννα. Ἐκείνη κούνησε ἀργὰ τὸ κεφάλι της καὶ ψιθύρισε:

— Νόμιζες πὼς ἦταν ὁ Μάριο. Σ' ἔκανα νὰ κινδυνέψης γιὰ τὸ τίποτα. Συχώρεσέ με!

Ἔστρεψε τὰ τεράστια μάτια της στὸ νέο μὲ τὸ ρεβόλβερ.

— Ποῦ εἶν' ὁ ἀδελφός μου; τὸν ρώτησε. Ποῦ εἶναι ὁ Μάριο Γιανόρα;

— Πέθανε! πρόφερε ἐκεῖνος μὲ πνιγμένη φωνή. Ὅλοι οἱ ἐχθροί μας πρέπει νὰ ἐξοντωθοῦν ἀλύπητα. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀπειλῆται ἡ γενικὴ εὐημερία ἀπ' τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου. Ὀφείλομε νἆμαστε ἕτοιμοι ὅλο. νὰ θυσιαστοῦμε γιὰ τὸ σύνολο.

Ἡ Ἄννα ἄφησε νὰ τῆς ξεφύγη ἕνας λυγμός.

Δὲν τὴν κύτταζα. Ἔμενα μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ Μπλίσεν. Αὐτὸς εἶχε ἀλλάξει ἀπίστευτα. Εἶχε ξαναπάρει ἕνα ἤρεμο καὶ ψυχρὸ ὕφος. Τὰ μάγουλά του εἶχαν ξαναβρῆ τὸ χρῶμα τους. Κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ δήλωσε:

— Καλὰ τὰ λέτε, φίλε μου. Ἐσεῖς μπορεῖ νὰ γίνετε μεγάλος ἄνθρωπος! Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ κρίνω γιὰ τὴ διαφορά σας μὲ τὸ Γκρέγκορυ, μάθετε ὅμως πὼς ἔχετε ὅλη τὴν ὑποστήριξί μου. Κάντε τον ὅ,τι σᾶς ἀρέσει. Πάρτε τον μαζί σας, ἂν θέλετε. Θὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ τὴν κοπέλλα.

Κι' ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὴν Ἄννα. Σταμάτησε ὅμως ἀμέσως, βλέποντας τὴν ἔκφρασι τοῦ νεαροῦ.

— Σκουλῆκι! πρόφερε ἐκεῖνος. Ἠλίθιε μικροσυνωμότη! Μὲ στείλανε ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς σκοτώσω!

Ἔνοιωθα μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ γελάσω.

— Ὡραῖα τὰ καταφέρατε! εἶπα στὸ νεαρό. Ξέρατε πὼς ἐργαζόμουνα γιὰ τὸ Μπλίσεν;

Δὲν ἀπάντησε. Ἦταν περιττὸ ἄλλωστε, γιατὶ καταλάβαινα τὴν παρεξήγησι.

Οἱ ἀρχηγοί του ἀγνοοῦσαν τις σχέσεις μου μὲ τὸ Μπλίσεν. Τὶς εἶχα καμουφλάρει πάντα μ' ἐπιμέλεια. Μὲ νομίζανε λοιπὸν γι' αὐτὸ ποὺ ἔλεγα πὼς εἶμαι: ἀντιπρόσωπος ἑνὸς ἀμερικανικοῦ ἐργοστασίου γεωργικῶν μηχανημάτων.

Ξέρανε τὴ φιλία μου μὲ τὴν Ἄννα, κι' ὅτι εἶχε ἕνα ἀδελφὸ στὴ Γιουγκοσλαβία. Ἴσως νἆχε δραπετέψει πραγματικὰ ὁ Μάριο. Ἢ ἴσως νἆχαν ἐπινοήσει τὴ δῆθεν δραπέτευσί του κι' εἶχαν στείλει τὰ πλαστὰ ἐκεῖνα γράμματά του στὴν ἀδελφή του.

Ὁπωσδήποτε, ἦταν μιὰ θαυμασία εὐκαιρία γι' αὐτούς. Εἶχαν στὴ διάθεσί τους ἕνα Ἀμερικανὸ

Μικρὲς ἱστορίες

Στὸ ἄψε σβύσε...

Μιὰ ὄμορφη καὶ χαριτωμένη Γαλλίδα θέλει νὰ πάρη διαζύγιο στὸ Ρένο, τὴ γνωστὴ πόλι τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου τὰ διαζύγια βγαίνουν μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα ποὺ βγαίνουν τὰ σοκολατάκια ἀπ' τὶς αὐτόματες μηχανές...

Στὴν εἴσοδο ὅμως τοῦ δικαστηρίου, ἐξομολογεῖται στὸ δικηγόρο της μιὰ ἀδυναμία της:

— Ξέρετε, «μαίτρ», εἶμαι λίγο ἀνήσυχη, γιατὶ δὲν ξέρω οὔτε λέξι ἐγγλέζικα...

Ὁ δικηγόρος σπεύδει νὰ τὴν καθησυχάση:

— Μὴ σᾶς νοιάζη! Εἶναι ἁπλούστατο: Ὁ πρόεδρος θὰ σᾶς κάνη μερικὲς ἐρωτήσεις, θ' ἀπαντήσετε «γιὲς» σ' ὅλες καὶ τὸ πήρατε τὸ διαζύγιο!...

Εὐχαριστημένη ἡ Γαλλίδα, τραβάει γιὰ τὸ γραφεῖο τοῦ δικαστῆ.

Αὐτὸς ἀρχίζει ἀμέσως τὶς σχετικὲς ἐρωτήσεις, ἐνῶ ἐκείνη ἀπαντάει διαρκῶς «γιὲς» μὲ ἀπόλυτη πεποίθησι.

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ τὴν τελευταία ἐρώτησί του καὶ τὸ «γιὲς» τῆς Γαλλίδας, ὁ δικαστὴς χαμογελάει παράξενα καὶ δίνει στὴ Γαλλίδα τὸ στυλό του γιὰ νὰ βάλη τὴν ὑπογραφή της.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο. ἡ διαδικασία τέλειωσε.

Ὅταν ὅμως βγαίνη στὸ δρόμο μαζὶ μὲ τὸ δικηγόρο της, ἡ Γαλλίδα τὸν βλέπει ταραγμένο κι' ἀνήσυχο.

— Μὰ τί συμβαίνει; Δὲν πῆρα τὸ διαζύγιό μου; τὸν ρωτάει παραξενεμένη.

Κι' ἐκεῖνος, σκυθρωπός, τῆς ἀπαντάει:

— Ναί, τὸ πήρατε. Ἀλλὰ τώρα εἴσαστε παντρεμένη μὲ τό... δικαστή! Ἡ τελευταία ἐρώτησις, ποὺ σᾶς ὑπέβαλε, ἦταν ἂν τὸν θέλετε γιὰ ἄντρα σας. Καὶ εἴπατε «γιές»!...

Η ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΗ ΚΑΙ Η ΕΞΥΠΝΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

—Πότε εἶναι συγχρονισμένη μιὰ νοικοκυρά;

—Ἀσφαλῶς, ὅταν στὸ νοικοκυριό της χρησιμοποιῇ ὅλα ἐκεῖνα τὰ σύγχρονα μέσα, ποὺ τῆς προσφέρει ὁ πολιτισμὸς καὶ τὰ ὁποῖα, ὄχι μόνον την ἐξυπηρετοῦν καὶ την διευκολύνουν εἰς την διεκπεραίωσιν τῶν διαφόρων ἐργασιῶν τοῦ σπιτιοῦ της, ἀλλὰ καὶ τὸ παρουσιάζουν εἰς την λαμπρότερη μορφή του.

—Καὶ ποιά νοικοκυρὰ εἶναι ἔξυπνη;

— Χωρὶς καμμίαν ἀντίρρησιν, ἡ νοικοκυρά, ποὺ μεταχειρίζεται τὰ ἀνώτερα καὶ οἰκονομικώτερα σύγχρονα εἴδη γιὰ τὸ νοικοκυριό της.

Ἕνα τέτοιο εἶδος, ἀσυναγώνιστο καὶ σὲ ποιότητα καὶ σὲ τιμὴ καὶ σὲ ἀποτελέσματα ἐκπληκτικά, εἶναι, κατὰ κοινὴν πλέον ὁμολογίαν, τὸ Dal. Διότι τὸ Dal δίνει στὴ νοικοκυρὰ την εὐκαιρία νὰ ἔχῃ μὲ τὰ ὀλιγώτερα ἔξοδα καὶ την μικρότερη προσπάθεια τὸ πιὸ καθαρό, τὸ πιὸ λαμπρὸ σπιτικό. Ὁ ρουχισμός, ἕως τὰ πλέον λεπτεπίλεπτα εἴδη του —μάλλινα, μεταξωτά, νάυλον κλπ.— καθὼς καὶ τὰ πιατικὰ καὶ λοιπὰ εἴδη τῆς κουζίνας μὲ τὸ Dal ἀστράφτουν, λαμποκοποῦν, μοσχοβολᾶνε. Καὶ τὰ χέρια δὲν ὑποφέρουν. Γι' αὐτό, τὸ σύνθημα εἶναι πλέον:

«Ἡ συγχρονισμένη νοικοκυρὰ μεταχειρίζεται Dal. — Ἡ ἔξυπνη νοικοκυρὰ μεταχειρίζεται μόνον Dal!».

Ἐξασφαλίσατε τὸ μέλλον τῶν κοριτσιῶν σας εἰς τὸν μοναδικὸν Οἶκον ἐμπιστοσύνης

„ΠΟΛΥΞΕΝΗ„

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ
ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΩ 48-48α
(Πλησίον Ὁμονοίας)
ΤΗΛ. 56-603
Διὰ θύματα πολέμου, ἀπόρους, πολυτέκνους κλπ. δίδακτρα ἠλαττωμένα.
Ἐπὶ πλέον διδάσκεται ἡ ΓΑΛΛΙΚΗ διὰ φιγουρίνια
Δεχόμεθα καὶ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ Δάφνη

Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως, τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Ὁδὸς Κυψέλης 34Β. Ὧραι ἐπισκέψεως 9—1 καὶ 4—6½. Τηλ. 812-278.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ
KABA-UNIVERSAL
Αἱ φθηνότεραι
Αἱ τελειότεραι

ΜΕ 2 ΒΕΛΟΝΙΑ
UNIVERSO
Δωρεὰν ἐκμάθησις
εὐκολίαι πληρωμῆς
Α. & Ε. ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4 (Στοὰ) ΑΘΗΝΑΙ
Κ. ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ
Π. ΜΕΛΑ 12 — ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5—7
ΣΕΚΕΡΗ 8 καὶ Γωνία ΚΑΝΑΡΗ — ΤΗΛΕΦ. 612-006
ΑΘΗΝΑΙ

ἐμπορικὸ ἀντιπρόσωπο ποὺ δὲν τὸν ὑποψιαζότανε κανεὶς — ὅ,τι τοὺς χρειαζότανε δηλαδή, γιὰ νὰ στείλουν κρυφὰ στὴν Ἰταλία ἕνα δολοφόνο.

Ἕνα μόνο δὲν ξέρανε: ὅτι τὸ ὑποψήφιο θῦμα τους ἦταν κατὰ τύχη ὁ προϊστάμενος αὐτοῦ τοῦ ἐμπορικοῦ ἀντιπροσώπου.

Ἀργότερα θὰ μποροῦσα νὰ γελάσω μ' αὐτὴ τὴ φάρσα... Μὰ τώρα ἡ μοναδική μου σκέψι ἦταν πῶς νὰ γλυτώσω, μαζὶ μὲ τὴν Ἄννα. Ἀδιαφοροῦσα τελείως γιὰ τὸ τί θὰ γινόταν ὁ Μπλίσεν.

— Πιστεύω πὼς δὲ θὰ θέλετε μάρτυρες, εἶπα στὸ νεαρό. Ἀφῖστε μας νὰ φύγουμε μὲ τὴν κοπέλλα.

— Ὄχι.

Ὁ ἱδρώτας κυλοῦσε στὸ πρόσωπό του. Ἦταν πολὺ νέος κι' ἀπροετοίμαστος γι' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Δὲν ἤξερε πῶς ν' ἀντεπεξέλθῃ..

— Ἐλάτε λοιπόν, ἀφῖστε μας... τὸν παρακάλεσα.

Ἔκανα συγχρόνως δυὸ βήματα πρὸς τὸ μέρος του. Ἐκεῖνος ἀποτραβήχτηκε ὡς τὸν τοῖχο. Τὰ χείλια του πάψανε νὰ τρέμουν. Θεώρησε ξαφνικὰ τὸν ἑαυτό του ἄντρα καὶ ἥρωα...

— Θὰ ὑπακούσω στὶς διαταγὲς ποὺ μοῦ δώσανε, πρόφερε μὲ ἄχρωμη φωνή. Βρίσκομαι ἐδῶ γιὰ νὰ σκοτώσω τὸ Μπλίσοβιτς. Μ' ἔχουν διατάξει ἀκόμα νὰ ἐξασφαλίσω ἀπόλυτη μυστικότητα. Ὀφείλω λοιπὸν νὰ σκοτώσω καὶ σᾶς τοὺς δυό.

— Ὅπως σκοτώσατε καὶ τὸν ἀδελφό μου, εἶπε ἡ Ἄννα.

Ὁ νεαρὸς θέλησε νὰ πῇ κάτι. Τὰ βλέφαρά του τρεμοπαίξανε. Τὸ στόμα του ἔκαμε ἕνα περιφρονητικὸ μορφασμό.

Ὁ Μπλίσεν εἶχε πέσει γονατιστὸς καὶ κρατιότανε σπασμωδικὰ ἀπ' τὸ γραφεῖο του.

— Μὴ μὲ σκοτῶστε, σᾶς ἱκετεύω! τραύλισε. Θὰ σᾶς δώσω ὅ,τι θελήσετε. Ἔχω ἀρκετὰ λεφτά, γιὰ νὰ ζήσετε μέσα στὴν πολυτέλεια ὅλη τὴ ζωή σας. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πάρετε τὸ σπίτι μου, τ' αὐτοκίνητό μου, τὸ γιὼτ μου...

— Καὶ τὴ γυναῖκα του, ἂν σοῦ κάνῃ γοῦστο, συμπλήρωσα.

Ὁ νεαρὸς μὲ κύτταξε, σὰν νὰ θαύμαζε τὴν ψυχραιμία μου. Θέλησα νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπ' τὴν πλεονεκτικὴ θέσι ποὺ μοῦ ἐξασφάλιζε αὐτὸς ὁ θαυμασμός του.

Ὁ Μπλίσεν ἔμενε γονατιστός. Εἶχα περάσει τὸ χέρι μου γύρω ἀπ' τὴν Ἄννα. Ὁ νεαρὸς μᾶς κρατοῦσε καὶ τοὺς τρεῖς κάτω ἀπ' τὴν ἀπειλὴ τοῦ πιστολιοῦ του.

Ξαφνικά, χτύπησε κάποιος δυνατὰ τὴν πόρτα τῆς σκάλας.

—Ἡ ἀστυνομία! φώναξε ἡ Ἄννα.

Ἀμέσως ἄρχισε νὰ πυροβολῇ ὁ νεαρός. Τὰ ὑπόλοιπα ἦταν ἕνας ἀληθινὸς ἐφιάλτης....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ΄

Ἡ πρώτη σφαῖρα σφύριξε στ' αὐτί μου. Ἄλλες δυὸ χτύπησαν στὸν τοῖχο.

Ὁ Μπλίσεν οὔρλιαζε ἀπ' τὸν πόνο. Κάποιος προσπαθοῦσε νὰ σπάσῃ τὴν πόρτα.

Ὁ νεαρὸς στεκότανε στὴ μέση τῆς κάμαρας κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ πυροβολῇ.

Τὸ ρεβόλβερ τιναζότανε μέσα στὸ χέρι του, σὲ κάθε πιστολιά, γιατὶ δὲν ἤξερε νὰ τὸ μεταχειρίζεται πολὺ καλά.

Ἤθελα νὰ τὸν φτάσω, ἀλλὰ δὲ μποροῦσα. Μὲ κρατοῦσε ἡ Ἄννα, μὲ μιὰ δύναμι ἀπίστευτη.

Ὅλ' αὐτὰ γίνανε μέσα σὲ τρία δευτερόλεπτα.... Ἐλευθερώθηκα, σκόνταψα κι' ἔπεσα χάμω.

Ὁ Μπλίσεν ὥρμησε μ' ἀπόγνωσι γιὰ ν' ἁρπάξῃ τὸ ρεβόλβερ. Μιὰ σφαῖρα τὸν βρῆκε στὴν κοιλιά.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀπότομα, καὶ χύμηξε μέσα ὁ Μπροῦνο.

Μὰ σταμάτησε ἀμέσως, γιατὶ εἶχε δεχτῇ μιὰ σφαῖρα στὸ στῆθος, πάνω ἀκριβῶς ἀπ' τὴν καρδιά! Σωριάστηκε χάμω, σὰν ξεριζωμένο δέντρο.

— Γκρεγκορίνο! τραύλισε μ' ἕνα λυγμό.

Ὁ Μπλίσεν σπαρταροῦσε, σφίγγοντας μὲ τὰ χέρια τὴν κοιλιά του καὶ μπήγοντας φωνὲς σπαρακτικές, σὰν τὴν κατσίκα ποὺ εἴχαμε χτυπήσει μὲ τ' αὐτοκίνητο στὴ Γκράζνα...

Ἐπιτέλους, τὸ ρεβόλβερ ἄδειασε. Ὁ νεαρὸς ἔψαξε στὶς τσέπες του, γιὰ νὰ τὸ ξαναγεμίσῃ.

Τὰ δόντια τῆς Ἄννας χώθηκαν στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ του, ἐνῷ συγχρόνως προσπαθοῦσε νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ μάτια μὲ τὰ νύχια της.

Βρέθηκα ὄρθιος μ' ἕνα πήδημα. Βλέποντάς με νὰ ὁρμάω, ὁ νεαρὸς ἔσπρωξε ἀπότομα τὴν Ἄννα, τὴν πέταξε πάνω μου καὶ μ' ἔκανε νὰ χάσω ἔτσι τὴν ἰσορροπία μου. Ἔπεσα χάμω. Κι' ὥσπου νὰ ξανασηκωθῶ, ὁ νεαρὸς εἶχε ἐξαφανιστῇ.

Ὁ Μπλίσεν σπάραζε σὲ μια γωνιά, σὰν φεῖδι ποὺ τοῦ σπάσανε τὴ ραχοκοκκαλιά. Οὔρλιαζε κάθε τόσο καὶ κρατοῦσε τὴν κοιλιά του.

Ὁ Μπροῦνο ἦταν πεσμένος ἀνάσκελα καὶ βογγοῦσε σιγανά. Κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα χαρτί. Ἡ Ἄννα ἔσκυβε πάνω του. Προσπάθησα νὰ τοῦ ἀνασηκώσω τὸ κεφάλι.

Ἄκουγα θόρυβο στὸ σπίτι, κι' εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου πὼς θὰ ἦταν οἱ ὑπηρέτες.

— Πήγαινε νὰ φωνάξῃς ἕνα γιατρό, εἶπα στὴν Ἄννα.

Βγῆκε ἀμέσως. Τὰ πράγματα ἄρχιζαν νὰ παίρνουν ἕνα πιὸ ἀργὸ ρυθμό, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀστραπιαία ἐξέλιξί τους.

Ὁ Μπροῦνο εἶχε τὰ μάτια του ὀρθάνοιχτα, σὰν γυάλινα, κι' ἔπλεε στὸ αἷμα του. Κούνησε ἐλαφρὰ τὰ χείλια του. Μὰ δὲ μπόρεσα ν' ἀκούσω τί μοὔλεγε, μὲ τὶς φωνὲς ποὔμπηγε ὁ Μπλίσεν.

— Τί εἶναι, Μπροῦνο; τὸν ρώτησα.

Προσπάθησε ν' ἀνασηκωθῇ. Τὸ βοήθησα, κι' ἀκούμπησα τὸ μάγουλό μου στὸ πρόσωπό του.

Ἔνοιωθα νὰ χτυπᾶνε οἱ ἀρτηρίες τοῦ μετώπου του.

— Σιγὰ-σιγά... μὴν κουράζεσαι! τοῦ σύστησα. Θάρθῃ ἀμέσως ὁ γιατρός, θὰ σὲ κυττάξῃ... Ξαπλώσου χάμω καλλίτερα!

Θέλησε νὰ μοῦ δώσῃ τὸ χαρτὶ ποὺ κρατοῦσε Ὕστερα ἔγειρε πίσω κι' ἔπεσε πάνω στὸ μπράτσο μου.

— Ἤμουν ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα.. μουρμούρισε. Τὴν ἄκουσα νὰ γελάῃ, νὰ μὲ κοροϊδεύῃ... τὴν παληογυναῖκα!

— Καλά, μὴ στενοχωριέσαι τώρα, τοῦ σύστησα.

Τοῦ πῆρα ἀπ' τὰ χέρια τὸ χαρτί. Τὸν κύτταξα στὸ πρόσωπο καὶ κατάλαβα πὼς θὰ πέθαινε. Ἡ καρδιά μου σφίχτηκε...

— Αὐτὴ σκότωσε τὸ Μέστρα... τραύλισε. Ἤθελε νὰ σὲ βάλῃ σὲ μπελάδες... μὰ δὲν τὴν ἄφισα.... Τὴν παρακολούθησα ὡς τὸ σπίτι της... Τὴ χτύπησα... Τὴν ἀνάγκασα νὰ τὰ γράψῃ ὅλα.. σ' αὐτὸ τὸ χαρτί.. καὶ νὰ ὑπογράψῃ... Τώρα θὰ γλυτώσῃς... Ἡ ἀστυνομία θὰ σὲ πιστέψῃ..

— Ναί, βέβαια! ἀπάντησα. Μὰ ἄφισέ τα τώρα, αὐτά! Θὰ πᾶμε νὰ μεθύσουμε οἱ δυό μας στοῦ Τζούλιο, ὅπως εἴχαμε συμφωνήσει.

Κούνησε λίγο τὸ κεφάλι του. Ἕνα ἀχνὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλια του.

Θέλησε νὰ πῇ κάτι ἀκόμα. Μὰ ἔτρεξε αἷμα ἀπ' τὸ στόμα του. Τὰ μάτια του ἀναποδογυρίστηκαν. Ἡ ἀναπνοή του ἔγινε ρόγχος ἀγωνίας.

Τὸν ξάπλωσα μαλακὰ χάμω κι' ἔμεινα σκυμμένος πάνω του, κυττάζοντάς τον... Ὅταν κατάλαβα πὼς εἶχε ξεψυχήσει, τοὔκλεισα τὰ μάτια.

Ἕνα χέρι ἀκούμπησε στὸν ὦμο μου. Ἦταν ἡ Ἄννα.

— Θάρθῃ ἀμέσως ὁ γιατρός, μοῦ εἶπε. Κι' ἡ ἀστυνομία.

— Πέθανε ὁ Μπροῦνο, μουρμούρισα.

— Πᾶμε νὰ φύγουμε! Θὰ σὲ πιάσουνε, ἂν σὲ βροῦν ἐδῶ!

Κούνησα ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι μου, τῆς ἔδωσα τὸ χαρτὶ καὶ τῆς ἐξήγησα:

— Ὅταν εἶδες τὸ Μπροῦνο νὰ ξαναβγαίνῃ ἀπὸ δῶ, παρακολουθοῦσε τὴν Κάρολ Μπλίσεν. Πῆγε στὸ σπίτι της καὶ τῆς πῆρε αὐτὸ ἐδῶ...

Μὲ ἕνα φακελλάκι τῶν 2.50 δραχμῶν ἐλβετικὴ ἐλαστικὴ σκόνη

ΣΤΑΪΦ

θὰ κάμετε ὑπέροχα μέτριο κολλάρισμα μεγάλης διαρκείας 18—20 γιακάδες καὶ 32 μανσέττες ὑποκαμίσων

ΚΑΙ

μὲ ἕνα φακελλάκι τῶν 7.50 δραχμῶν πολλὰ πράγματα ἀπὸ ἐλαφρὸ μέχρι σκληρὸ διαρκείας κολλάρισμα καὶ θαυμασίαν μεγάλης διαρκείας τσάκισιν τοῦ παντελονιοῦ ὅλων τῶν χρωμάτων.

Ζητήσατέ το ἀπὸ τὰ παντοπωλεῖα, φαρμακεῖα καὶ καταστήματα νεωτερισμῶν. Παρακαταθήκη Διδότου 44. Τηλ. 610-409.

ΣΧΟΛΗ „ΡΑΛΛΟΥ ΜΑΝΟΥ"

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ
ΚΛΑΣΣΙΚΟ ΜΠΑΛΛΕΤΟ
ΡΥΘΜΙΚΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ
ΛΑ·Ι·ΚΟΙ ΧΟΡΟΙ ΜΟΥΣΙΚΗ
Γιὰ παιδιά, ἐρασιτέχνες καὶ ἐπαγγελματίες.
ΕΚΤΑΚΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΛΑΣΣΙΚΟΥ ΜΠΑΛΛΕΤΟΥ
ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΥΟΥ ΧΟΡΟΓΡΑΦΟΥ
DIMITRIJE PARLIC
Ἀπὸ 1ης ἕως 30ῆς ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
Πληροφορίαι: Τηλ. 32.043 (9—1 καὶ 6—8) καὶ εἰς τὴν Σχολὴν ΛΕΩΦ. ΟΛΓΑΣ 2 (10—1 καὶ 5—7).

Ὁ Μπλίσεν εἶχε πάψει πιὰ νὰ σπαρταράῃ. Εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις του καὶ κειτότανε χάμω, κουλουριασμένος, σφίγγοντας μὲ τὰ χέρια του τὴν κοιλιά του. Τὸ αἷμα κυλοῦσε ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του.

Δὲ μποροῦσα νὰ κάνω πιὰ τίποτε γι' αὐτόν. Δὲν τὸν ἄγγιξα καθόλου.

Γυρίζοντας τὸ κεφάλι μου, εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς ὑπηρέτες ποὺ σπρώχνονταν στὴν ἐσωτερικὴ πόρτα.

Ἡ Ἄννα μὲ κύτταζε, ἐξαντλημένη, νικημένη... Μοῦ ἔδινε τὸ χαρτί. Δίστασα μιὰ στιγμὴ νὰ τὸ πάρω. Θυμήθηκα ξαφνικὰ πὼς ὁ Μπροῦνο δὲν ἤξερε νὰ διαβάζῃ! Βλέποντας τὴν Κάρολ τρομοκρατημένη, θὰ εἶχε πιστέψει πὼς ἔγραφε τὴν ἀλήθεια.

Μὰ νὰ τί εἶχε γράψει στὴν πραγματικότητα αὐτὴ ἡ διαβολογυναῖκα:

«Ὁ Ἀμερικανὸς Τζὼν Γκρέγκορυ μ' ἐνοχλοῦσε μὲ τὴν ἐπίμονη καταδίωξί του. Εἶχα μάθει πὼς ἦταν ἕνας ληστὴς καὶ εἶχα διακόψει κάθε σχέσι μαζί του. Τώρα μαθαίνω ὅτι δολοφόνησε ἕνα κάποιο Μέστρα. Αὐτὸ δὲ μὲ παραξενεύει. Σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ συλληφθῇ, εἶμαι πρόθυμη νὰ καταθέσω ὅσα ξέρω ἐναντίον του.

ΚΑΡΟΛ ΜΠΛΙΣΕΝ»

Τσαλάκωσα τὸ χαρτὶ καὶ τὸ πέταξα χάμω.

—Ἡ Κάρολ θριαμβεύει, εἶπα. Ὁ Μπροῦνο εἶναι νεκρός. Κι' ἐμένα μὲ περιμένει ἡ φυλακή.

Πραγματικά, ἡ ἀστυνομία θὰ δεχότανε ἀδίστακτα καὶ μ' ἐνθουσιασμὸ αὐτὰ ποὺ εἶχε γράψει ἡ Κάρολ...

Ἡ Ἄννα ἔγειρε τὸ κεφάλι της κι' ἀπάντησε μὲ πικρία:

— Πάει κι' ὁ ἀδελφός μου! Χαθήκαμε ὅλοι, ἐσύ, ἐγώ, ὁ Μπροῦνο, ὁ Μάριο... Ἡ Κάρολ κέρδισε. Ὁ νεαρὸς φονιᾶς ἔκανε τὴ δουλειά του κι' οἱ ἀρχηγοί του βγῆκαν νικητές. Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι δὲν εἴμαστε παρὰ ἕνας σωρὸς ἀπὸ θύματα καὶ ἠλιθίους. Θὰ μᾶς κοροϊδέψουν ὅλοι... καὶ τὸ ἀξίζουμε!

Ἔβαλε τὰ κλάματα.

Δὲν εἶχα πιὰ νὰ χάσω τίποτε. Ἔτσι κι' ἔτσι θὰ μὲ πιάνανε ὡς δολοφόνο...

Διέσχισα γρήγορα τὸ δωμάτιο καὶ σήκωσα ἀπὸ χάμω τὸ ρεβόλβερ ποὺ εἶχε πέσει ἀπ' τὸ χέρι τοῦ Μπλίσεν.

Ἤμουν τρελλὸς ἀπ' τὸ θυμό μου. Ἔπρεπε δίχως ἄλλο νὰ κάνω κάτι γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ!

Ὁ νεαρὸς εἶχε φύγει ἐδῶ καὶ πέντε λεπτά. Δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἕνας δρόμος κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴ Βενετία γιὰ τὴ Γιουγκοσλαβία. Δὲ μποροῦσε ν' ἀκολουθήσῃ ἄλλον ἀπ' αὐτόν, γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν Τεργέστη κι' ὕστερα στὰ σύνορα.

— Περίμενέ με, Ἄννα! φώναξα.

Καί, γυρίζοντας τὴν πλάτη στοὺς σαστισμένους ὑπηρέτες, βγῆκα τρέχοντας ἀπ' τὴν ἄλλη πόρτα καὶ κατέβηκα τὰ σκαλοπάτια τέσσερα-τέσσερα.

Μόλις εἶχε ἀρχίσει νὰ ξημερώνῃ. Οἱ πρῶτες λάμψεις τῆς αὐγῆς καθρεφτίζονταν στὰ κανάλια.

Ἄκουσα φωνές, ὁμιλίες, πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Ἐρχότανε κόσμος, ποὺ εἶχε ἀκούσει τὶς πιστολιές.

Τὄβαλα στὰ πόδια, γιὰ νὰ μὴ μὲ προλάβουνε. Τὰ παπούτσια τοῦ ἀστυνομικοῦ μὲ πονούσανε. Τὰ βήματά μου ἀντηχοῦσαν δυνατά, ἀνάμεσα στὰ ψηλὰ γκρίζα κτίρια.

Πέρασα δίπλα ἀπὸ μιὰ μικρὴ συντροφιά, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποὺ γύριζαν ἀπὸ γλέντι. Ἀκούγοντάς τους νὰ φωνάζουν, πίσω μου, πρόσεξα πὼς κρατοῦσα στὸ χέρι τὸ ρεβόλβερ. Τὄκρυψα στὴν τσέπη μου καὶ τάχυνα τὸ βῆμα μου.

Στὸ Μεγάλο Κανάλι, ἦταν ἀκόμα ἀναμμένα τὰ φῶτα τοῦ δημοτικοῦ φωτισμοῦ.

Πέρασα τὴ γέφυρα τοῦ Ριάλτο. Μιὰ καμπάνα ἄρχισε νὰ χτυπάῃ, κάπου ἐκεῖ κοντά. Ὅλη ἡ πόλι ξυπνοῦσε.

Στὴ στάσι τοῦ «βαπορέτο» περίμεναν ἕνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναῖκα, πιασμένοι ἀπ' τὸ μπράτσο. Δὲ μὲ κύτταξαν, δὲ μὲ πρόσεξαν καθόλου.

Ἀπομακρύνθηκα ἀπ' τὸ κανάλι, τρέχοντας πρὸς τὸ μεγάλο δημοτικὸ γκαράζ. Μὰ τὸ βρῆκα κλειστό.

Σὲ κάθε ἄλλη περίπτωσι, θὰ τὰ παρατοῦσα πιά, ἀφοῦ εὕρισκα τόσες δυσκολίες. Μὰ τώρα εἶχα πληγωθῇ βαθειὰ στὸ φιλότιμό μου! Ἔπρεπε νὰ κάνω κάτι, γιὰ ν' ἀποδείξω πὼς δὲν ἤμουν ἠλίθιος, θῦμα, ἀνδρείκελο...

Κύτταξα στὸ δρόμο. Ἦταν σταματημένα τέσσερα αὐτοκίνητα, ὅλα μ' ἀναμμένα τὰ φῶτα τους. Εἶδα μερικοὺς ἄντρες ποὺ χειρονομούσανε καὶ μιλούσανε ζωηρά. Ἴσως νᾶταν ἀστυνομικοί. Μὰ δὲ μ' ἔνοιαζε πιά!

Ἔτρεξα πρὸς τὸ μέρος τους. Τὸ χέρι μου, χωμένο στὴν τσέπη μου, ἔσφιγγε τὸ ρεβόλβερ.

Στὴ μέση τῆς μικρῆς ὁμάδας, ἕνας κοντούλης διαμαρτυρότανε πὼς τοῦ εἶχαν κλέψει τὸ καινούργιο αὐτοκίνητό του. Εἶχε προσφερθῇ ἀπὸ καλωσύνη νὰ μεταφέρῃ ἕνα νεαρό. Ἐκεῖνος ἀνέβηκε, τὸν ἔσπρωξε ξαφνικά, τὸν πέταξε ἔξω κι' ἔφυγε μὲ τ' αὐτοκίνητό του.

Ἀπομακρύνθηκα ἀπ' τὸν κύκλο τῶν περιέργων. Λίγο πιὸ πέρα, στάθμευε μιὰ Πακάρ, μὲ ἀμερικανικὸ ἀριθμὸ κυκλοφορίας. Ἄνοιξα τὴν πόρτα της.

Μέσα καθόταν ἕνας κύριος μεσόκοπος, μὲ γυαλιά.

— Τί συμβαίνει; μὲ ρώτησε, σὲ ἀπαίσια ἰταλικά.

Σταμάτησε ξαφνικὰ κι' ἀνάσανε βαθειά. Εἶχε δῆ τὸ ρεβόλβερ ποὺ κρατοῦσα.

—Ἀκοῦστε. Δὲ θέλω μπελάδες... μοῦ εἶπε γρήγορα, φοβισμένα, σὲ ἀγγλικὴ γλῶσσα τώρα.

Κάθησα δίπλα του.

— Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς πειράξω, ἀπάντησα. Ξεκινῆστε ἀμέσως!

Ἔρριξα μιὰ ματιὰ ἀπ' τὸ πίσω κρύσταλλο κι' εἶδα νὰ πλησιάζῃ ἕνα ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο.

— Γρήγορα! πρόσθεσα. Δὲ θὰ σᾶς κάνω κακό!

Τἄχασε, μπλέχτηκε μὲ τὶς ταχύτητες. Ἔτρεμε ἀπ' τὸ φόβο του, ὅσο ἔβλεπε τὸ πιστόλι μου.

— Δὲν ἔχω λεφτὰ μαζί μου, σᾶς ὁρκίζομαι! μοῦ εἶπε. Κάνω ὅλες μου τὶς πληρωμὲς μὲ τραπεζιτικὰ τσέκ.

Ξεκίνησε ἐπιτέλους κι' ἔκανε περὶ τὰ 800 μέτρα. Ἔτσι ποὺ πηγαίναμε, γρήγορα θὰ μᾶς πρόφταινε τὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο.

Δὲ θὰ ξανάβρισκα ἴσως ποτὲ τέτοια εὐκαιρία... Δὲ χρειαζόμουν μαζί μου αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο. Κόλλησα τὸ ρεβόλβερ στὸ πλευρό του καὶ τὸν διάταξα:

— Σταματῆστε!

Φρενάρισε ἀπότομα. Ἔσκυψα, ἄνοιξα τὴν πόρτα καὶ τὸν ἔσπρωξα ἔξω. Μούρριξε μιὰ δύσπιστη ματιά. Ὕστερα κατέβηκε καὶ τραύλισε κάτι.

Δὲν περίμενα ν' ἀκούσω τί ἔλεγε. Πῆρα τὴ θέσι του, στὸ βολάν, ἔκλεισα μὲ ὁρμὴ τὴν πόρτα καὶ ξεκίνησα.

Ἔτρεχα τώρα τόσο πολύ, ὥστε τὰ δέντρα τοῦ δρόμου περνοῦσαν δεξιὰ κι' ἀριστερά μου σὰν ἀστραπή.

Δὲν ἔλπιζα νὰ προλάβω τὸ νεαρό. Οὔτε κι' ἤξερα, τί θἄκανα, ἂν τὸν προλάβαινα.

Μὰ ἤθελα μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν ἐμποδίσω νὰ γυρίσῃ στὴ Γιουγκοσλαβία, ἔστω κι' ἂν χρειαζότανε νὰ δώσω τὴ ζωή μου γι' αὐτό... ἢ νὰ πέσω στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας!

Διασταυρώθηκα μ' ἕνα τεράστιο καμιόνι. Ὕστερα ὁ δρόμος ἔμεινε ἀδειανὸς καὶ πάλι.

Πέρασα τὴ Λατιζάνα καὶ τὸ Κορβινιάνο κι' ἔφτασα ἐπιτέλους στὸ Μονφαλκόνε.

Εἶχε πιὰ ξημερώσει γιὰ καλά. Δὲν εἶχα ξαναδῆ αὐτὴ τὴν πόλι, σὲ τόσο πρωϊνὴ ὥρα. Μοῦ φάνηκε παράξενη, σὰν ἄγνωστη.

Καθὼς ἔτρεχα σὰν ἀστραπή, ἔψαχνα συγχρόνως γύρω μου μὲ τὰ μάτια, περιμένοντας νὰ δῶ κάπου τὴν ἀστυνομία...

Εἶχα ἀφίσει τὸ ρεβόλβερ δίπλα μου, πάνω στὸ κάθισμα.

Σὲ λίγο, διέκρινα μακρυὰ στὸ δρόμο ἕν' αὐτοκίνητο ποὺ ἔτρεχε μ' ὅλη τὴν ταχύτητά του. Ἡ καροσερί του γυάλιζε στὸν ἥλιο, ὁλοκαίνουργη. Τ' ἀναγνώρισα: Ἡ-

ΓΙΑ ΣΑΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Θὰ μιλήσουμε γιὰ κάτι ποὺ ἔχει ἀγνοηθεῖ ἢ παρανοηθεῖ γενικὰ στὸν τόπο μας καὶ ποὺ ἀφορᾶ εἰδικὰ τὶς μητέρες. Πρόκειται γιὰ τὴν παιδικὴ μόδα ἡ ὁποία στὶς εὐρωπαϊκὲς πρωτεύουσες ἔχει ἐξελιχθεῖ σὲ ἀληθινὴ τέχνη καὶ ἀποσκοπεῖ νὰ ἐξασφαλίσει στὸ παιδὶ ἕνα ντύσιμο ὡραῖο, εὐχάριστο καὶ ὑγιεινὸ τόσο γιὰ τὸν ὀργανισμὸ του ὅσο καὶ τὴν ψυχολογική του διάπλασι. Ἡ παιδικὴ μόδα ἔχει καὶ τὰ κέντρα της. Βέβαια. Ὁ ἄξων Μιλάνο, Βιέννη, Παρίσι, Λονδῖνο, εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δίνει τὶς κατευθύνσεις, στοὺς διαφόρους τομεῖς τοῦ παιδικοῦ ντυσίματος. Τὸ Λονδῖνο δίνει πάντα τὴν καλλίτερη γραμμὴ στὸ παιδικὸ παλτουδάκι καὶ διαθέτει τὰ καλλίτερα ὑφάσματα τοῦ εἴδους. Στὸ ἐπίσημο παιδικὸ ντύσιμο, σὲ κοστουμάκια καὶ φορεματάκια, ἔρχονται ἐπικεφαλῆς οἱ οἶκοι παιδικῆς μόδας τοῦ Παρισιοῦ καὶ τοῦ Μιλάνου. Βοηθοῦνται πολὺ σ' αὐτὸ ἀπὸ τὰ θαυμάσια ἰταλικὰ καὶ γαλλικὰ εἰδικὰ παιδικὰ ὑφάσματα. Τέλος ἡ Βιέννη, μὲ τὴν παράδοσι τῆς Τυρολέζικης καὶ Βαυαρικῆς λαϊκῆς τέχνης, δίνει τὴν τελευταία λέξι τῆς παιδικῆς μόδας στὰ πουλοβεράκια, στὰ γαντάκια καὶ γενικὰ σὲ ὅλα τὰ πλεκτικά.

Χάρις στὰ καταστήματα BÉBÉ ROSE τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται σὲ διαρκῆ ἐπαφὴ καὶ συνεργασία μὲ τὰ κέντρα αὐτά, ἡ Ἀθήνα μας, ἔχει γίνει ἕνα ἀκόμη ὑπολογίσιμο κέντρο τῆς παιδικῆς μόδας.

Σημειωτέον ὅτι συχνὰ τὰ σχέδια ποὺ προμηθεύονται καὶ τροποποιοῦν οἱ σχεδιασταὶ τῶν καταστημάτων BÉBÉ ROSE παρουσιάζονται ἀνώτερα ἀπὸ τὰ εὐρωπαϊκὰ πρωτότυπα.

Τὰ καταστήματα BÉBÉ ROSE προμηθεύονται κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὶς πηγὲς αὐτὲς τὰ καλλίτερα ὑφάσματα, προσαρμόζουν τὰ διάφορα σχέδια στὶς κλιματολογικὲς συνθῆκες τοῦ τόπου μας καὶ διαθέτουν σὲ κάθε ἐποχή, τὸ τέλειο ντύσιμο.

Προκειμένου λοιπὸν νὰ προμηθευθεῖτε τὰ ρουχαλάκια τοῦ παιδιοῦ σας ἐπισκεφθῆτε τὰ καταστήματα BÉBÉ ROSE Ἑρμοῦ 54 & 55 Ἀθῆναι καὶ Γεωργίου τοῦ Α΄ 6 Πειραιεύς.

Προβαδίζουν στὴ παιδικὴ μόδα καὶ διαθέτουν ἐπίσης ὅ,τι χρειάζεται τὸ παιδὶ σὲ σκεύη, εἴδη ὑγιεινῆς, παιγνίδια, δῶρα καὶ βαπτιστικά.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΡΙΖΙΚΗ ★ ΑΝΩΔΥΝΟΣ
ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ ΑΜΠΑΖΩ
ΣΠΕΣΙΑΛΙΣΤ-ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ
ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΗ
ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΣ-ΚΡΕΑΤΟΕΛΗΕΣ
ΕΡΜΟΥ 51-ΤΗΛ.32-069

"ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΒΙΟΥ"

Τοῦ J. J. ROUSSEAU

Ὁ μεγάλος φιλόσοφος J. J. ROUSSEAU γράφει στὸ ἔργο του «Αἰμίλιος»: «Ἕνας ἰδιώτης ὀνόματι Πατρίκιος Ὁ' Νὴλ παντρεύτηκε ἑπτὰ φορές. Σήμερα ἄγει τὸ 113ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀκούει καλά, ὑγιαίνει καὶ βαδίζει χωρὶς μπαστούνι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔχει πιῆ στὴ ζωή του τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ μπύρα».

Ἀπὸ σήμερα πίνετε τακτικὰ μπύρα στὸ φαγητό σας καὶ κάθε φορὰ ποὺ διψᾶτε κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἡμέρας. Προσφέρετέ την ἐπίσης καὶ στοὺς φίλους σας. Γευστική, τονωτικὴ καὶ ξεδιψαστικὴ ἡ μπύρα ΦΙΞ εἶναι πραγματικὴ ἀπόλαυσις.

Ο ΔΑΙΜΩΝ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΕΠΙΣΚΕΥΑΖΩ ὅλα τὰ χαλασμένα Δικύλινδρα, Σκοῦτερ, Μοτοποδήλατα ὅλων τῶν τύπων καὶ Μοτοσυκλέττες. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΩ Vespes, Cachs, Ilo καὶ NSU. Βαφὰς ἐργοστασίου Delux καὶ Duco, ὀξυγόνο κλπ. Τηλ. ἡμέρας 58-944, νυκτὸς 53-837. Ὁδὸς Παλαμηδίου 50 — Ἀθῆναι (πάροδος Λένορμαν, Τρὰμ 11)

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΣΧΟΛΗΣ ΜΕΤΑΞΑ-ΧΟΛΑΡΓΟΥ

Ε΄ στάσις Χολαργοῦ τηλ. 672.787. Διεύθυνσις Κ. ΚΡΟΝΤΗΡΑ —ΜΑΡΙΑΣ Κ. ΚΡΟΝΤΗΡΑ 1906—1956 πεντήκοντα ἔτη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἑλληνικῆς ἰδιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως. Τὸ μόνον ἐν Ἑλλάδι λειτουργοῦν Οἰκοτροφεῖον ἐντὸς τριωρόφου εἰδικοῦ σχολικοῦ μεγάρου μὲ ὅλας τὰς συγχρόνους ἀνέσεις, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ παιδιὰ Δημοτικοῦ.

ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ — ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ — ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

822 σελίδες, 120 εἰκόνες, 3 βιβλία σὲ ἕνα τόμον. Περιέχει: Ἀνατομικὴ περιγραφή, Ἀνικανότητα ἀνδρός, Ἀναφροδισία, Ψυχρότης, Θεραπεῖες. Στείρωσις ἀνδρός, γυναικός. Τεχνητὴ γονιμοποίησι. Ψυχολογία τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς Ἑλληνίδος. Διαστροφές. Ἑρμαφρόδιτοι. Ἐλεύθερος ἔρως καὶ παρθενία. Ἡ πρώτη νύχτα τοῦ γάμου. Παράνομος ἔρως. Πορνεία. Σύφιλις. Βλεννόρροια, Ρανταροθεραπεία, ἡ τελευταία κατάκτησις. Αὐνανισμός, Νυμφομανία. Καὶ πολλὲς ἱστορίες παθόντων ἰδιόγραφες. Μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ 50 δραχ. στὴ διεύθυνσι τοῦ συγγραφέως Ἀλέξη Τσακίρη, Ἁγ. Κωνσταντίνου 28, στέλλεται στὶς ἐπαρχίες. Τὸ πληρέστερο καὶ τελειότερο ἀπὸ 20 ἄλλα βιβλία τοῦ ἰδίου συγγραφέως καὶ τὸ μόνο ἑλληνικὸ βιβλίο ποὺ στέλλεται εἰς ὅλον τὸν κόσμο. Ἐξωτ. δολλ. 5.

ΤΡΙΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ ΕΚΖΕΜΑ
με την ΚΡΕΜΑ
ΧΕΡΙΩΝ
LYDIA-P
ΣΕΚΕΡΗ 4 Τηλ. 612-450
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ Φαρμακεία - Μυροπωλεία

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΑ ΜΩΡΑ ΣΑΣ

Ἡ καθαριότης γιὰ τὰ μωρὰ εἶναι ἕνα βασικὸ στοιχεῖο ποὺ συμβάλλει στὴν ἀνάπτυξί των καὶ τὴν καλην των ὑγεία.

Εἶναι ὅμως καὶ μιὰ σκοτούρα ἀπὸ τὶς πιὸ μεγάλες γιὰ τὶς μητέρες. Δεν εἶναι καὶ τόσο εὔκολη δουλειὰ νὰ διατηρηθοῦν τὰ μωρὰ καθαρά.

Τὸ Dal θὰ σᾶς βοηθήση νὰ ἔχετε τὰ ρουχαλάκια τους πάντοτε καθαρὰ καὶ νὰ μοσχοβολᾶνε μὲ τὴν μικρότερη προσπάθεια, γρήγορα, εὔκολα καὶ με τὰ λαμπρότερα ἀποτελέσματα. Δοκιμάστε σήμερα τὸ Dal καὶ θὰ ἐκπλαγῆτε γιὰ τὴν καταπληκτική του ἱκανότητα νὰ κάνη τὰ ροῦχα πεντακάθαρα μὲ ἐλαχίστη προσπάθεια καὶ χωρὶς νὰ βλάπτη τὰ χέρια.

"ALEMAGNA" (MILANO - ITALIE)
Présente:
Ses spécialités de confisserie Superfine.
WILD CHERRY CHARMS
(ΤΣΑΡΜΣ)
Sana Gola ALEMAGNA
(Σάνα Γκόλα)
Les bonbons de nos temps. En Italie et dans tout le monde.
Πωλοῦνται: Περίπτερα, Ζαχαροπλαστεῖα, Κατ)τα τροφίμων
Ρ. Ρ. Μπεραχά - Ρηγίλλης 12 - Τηλ. 72201

ΑΡΙΑΔΝΗ—ΝΙΚΟΛΑ'Ι'ΔΟΥ ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ
ΔΕΧΕΤΑΙ 11—1 & 5—7 μ. μ.
Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ΔΕΛΦΩΝ 3
(Πάροδος ὁδοῦ Διδότου)
Τηλέφ. 612-515

ταν «Φίατ»... αὐτὸ ποὺ κυνηγοῦσα!

Ἔσκυψα πάνω στὸ βολὰν καὶ πάτησα ὣς κάτω τὸ γκάζι.

Μ' ὅλο ποὺ συμπαθῶ πολὺ τὶς «Πακάρ», αὐτὴν τὴν καταριόμουνα, γιατὶ εὕρισκα πὼς δὲν ἔτρεχε ἀρκετά...

Πῆρα μιὰ στροφὴ πάνω στὶς ρόδες μονάχα.

Τὰ δέντρα ποὺ ὑπῆρχαν πιὸ πέρα, μοῦ κρύψανε προσωρινὰ τὴ «Φίατ».

Ἔφερα πάλι τ' αὐτοκίνητό μου στὴ μέση τοῦ δρόμου, ποὺ ἦταν ἀκόμα ὑγρὸς ἀπ' τὴ νυχτερινὴ βροχή.

Ξαναεῖδα σὲ λίγο τὴ «Φίατ», στὸν ἀνήφορο. Ὕστερα τὴν ξανάχασα.

Μὰ εἶχε κερδίσει ἔδαφος στὸ μεταξύ.

Βρισκόμαστε τώρα στὶς «κορδέλλες» τοῦ βουνοῦ. Ἤξερα πὼς δὲ θὰ θανάβλεπα τὴ «Φίατ» πρὶν ἀπ' τὴν Τεργέστη.

Δεξιά μου, κάτω χαμηλά, ἁπλωνόταν ἡ θάλασσα, ἥσυχη καὶ διάφανη σὰν κρύσταλλο.

Ἔνοιωσα ξαφνικὰ τὸν ἑαυτό μου χαμένο, δυστυχισμένο. Τί θὰ γινόμουν, ὅταν θὰ τελείωνε αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ κυνηγητοῦ τοῦ νεαροῦ;...

Μοῦ ἦρθε ἡ ἐπιθυμία νὰ στρίψω ἀπότομα τὸ βολὰν καὶ νὰ πέσω μὲ τ' αὐτοκίνητο στὸ γκρεμνό, γιὰ νὰ βρῶ ἐπιτέλους τὴν ἡσυχία...

Μά, τὴν ἄλλη στιγμή, φάνηκε μπροστά μου ἡ Τεργέστη. Εἶδα καὶ τὴ «Φίατ», ὣς 300 μέτρα πιὸ μπροστά.

Σκέφτηκα πὼς ὁ νεαρὸς θἆταν ἀναγκασμένος νὰ σταματήση στα σύνορα, κι' ἔτσι θὰ τὸν προλάβαινα.

Τρέχαμε κι' οἱ δυὸ σὰν τρελλοί. Φοβήθηκα ξαφνικὰ μήπως ζητήση ἄσυλο στὸ γιουγκοσλαβικὸ προξενεῖο. Μὰ κατάλαβα πὼς δὲ θὰ τολμοῦσε.

Δὲ μποροῦσε νὰ σταματήση καθόλου, πρὶν βρεθῆ στὴ Γιουγκοσλαβία, ἀσφαλισμένος.

Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ σταθῆ, στὰ σύνορα...

Πῆρα τὸ ρεβόλβερ πάνω ἀπ' τὸ κάθισμα κι' ἀναρωτήθηκα ἂν θὰ μποροῦσα νὰ πετύχω ἕνα ἀπ' τὰ πισινά του λάστιχα... Μὰ θὰ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνο, αὐτό, γιατὶ κυκλοφοροῦσε κόσμος στὸ δρόμο.

Ἡ «Φίατ» ἔστριψε ἀριστερά. Τὴν ἀκολούθησα. Μέσα στὸν καθρέφτη ποὺ εἶχα μπροστά μου, εἶδα ἕν' ἄλλο αὐτοκίνητο ποὺ ἐρχότανε πίσω ἀπ' τὸ δικό μου, μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα. Κάποιος ἔσκυβε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα του: ἕνας ἀστυνομικός!

Τὰ σύνορα δὲν ἀπεῖχαν τώρα περισσότερο ἀπὸ ὀχτακόσια μέτρα...

Κόντευα πιὰ νὰ φτάσω τὴ «Φίατ». Πήραμε τὴν τελευταία στροφὴ κι' ἀντικρύσαμε τὸ μεθοριακὸ σταθμό.

Τὸ κατεβασμένο ξῦλο ἔφραζε τὸ δρόμο...

Τρία αὐτοκίνητα ἦταν σταματημένα μπροστά του. Κι' εἶχαν κατεβῆ ἀπ' αὐτὰ καμμιὰ ἑκατοστὴ ἀστυνομικοί!

Μὰ ὁ νεαρός, δίχως νὰ κόψη καθόλου ταχύτητα, πάτησε τὸ κλάξον.

Βλέποντάς τον νἄρχεται καταπάνω τους, ὁλοταχῶς, οἱ αστυνομικοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ παραμερίσουν μ' ἕνα πήδημα, νὰ τοῦ ἀφίσουν τὸ δρόμο ἐλεύθερο.

Ἡ «Φίατ» ἔπεσε μ' ὁρμὴ πάνω στὸ χοντρὸ ξῦλο, τὄσπασε, τὸ πέταξε ἀπ' τὴ θέσι του καὶ συνέχισε τὸ τρέξιμό της μέσα στὴν «οὐδετέρα ζώνη».

Ἡ «Πακάρ» μου τὴν ἀκολούθησε ἀπὸ κοντά. Μὰ δὲν τὴν εἶχε φτασει ἀκόμα...

Πλησιάζαμε στὸ φυλάκιο ἀπὸ ἀλουμίνιο, ὅταν ἡ «Φίατ» σταμάτησε ξαφνικά. Ἴσως νἄχε πάθει κάτι τὸ μοτέρ...

Φρενάρισα ἀμέσως κι' ἐγώ, ἄνοιξα τὴν πόρτα μὲ μιὰ κλωτσιὰ καὶ πήδησα ἔξω.

Ὁ νεαρὸς ἔτρεχε σὰν βέλος, περίπου ἑκατὸ μέτρα πιὸ μπροστά μου.

Ἕνας ἄντρας πετάχτηκε ἔξω ἀπ' τὸ φυλάκιο, κρατῶντας ἕνα αὐτόματο.

Τὸ μυαλό μου καθάρισε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ λειτούργησε ἀστραπιαῖα. Ἤξερα τώρα τί ἔπρεπε νὰ κάνω!

Ἔδειξα μὲ τὸ δάχτυλο στὸ φρουρὸ τὸ νεαρὸ ποὺ ἔτρεχε, κι' οὔρλιασα:

— Σταματῆστε τον! Πιᾶστε τον! Εἶν' ὁ Ἀμερικάνος! Ὁ Γκρέγκορυ!

Ἔκανα ὕστερα μεταβολὴ κι' ἔτρεξα πρὸς τὸ ἰταλικὸ ἔδαφος.

Ὑποθέτω πὼς ὁ φρουρὸς δὲ σκέφτηκε πολύ. Τὸ αὐτόματό του κακάρισε ἀπαίσια... Ἀντήχησε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγή. Ὕστερα ἁπλώθηκε σιωπή.

Ἔτρεχα, ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσα.

Μοῦ εἶχε κοπῆ ἡ ἀνάσα, εἶχα χάσει τὴ συναίσθησι τοῦ περιβάλλοντος... ὥσπου πέρασα πάλι τὴ μεθόριο κι' ἔπεσα χάμω, ἐξαντλημένος, μισοπεθαμένος...

Οἱ ἀστυνομικοὶ μ' ἁρπάξανε ἀμέσως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣΤ'

Ὁ ἥλιος ἔλαμπε ἔξω. Βγαίνοντας ἀπ' τὴν ἐκκλησία, οἱ ἄντρες πήγαιναν ὅλοι νὰ πιοῦν ἕνα ποτῆρι.

Ὁ Μόντεστο δὲ βρισκότανε στο μαγαζί του. Θὰ εἶχε πάει νὰ κοιμηθῆ.

Τὸν ἀντικαθιστοῦσε ἡ γυναῖκα του. Φαινόταν κουρασμένη, κακόκεφη, ἀνήσυχη.

Δὲν εἶχε εἰδοποιήσει τὴν ἀστυνομία, γιὰ νὰ μὲ πιάση. Κάθε φορὰ ὅμως ποὺ γύριζα πρὸς τὸ μέρος της, τὴν ἔβλεπα νὰ μὲ κυττάζη.

Δὲ μὲ εἶχε πιστέψει, ὅταν τὴ βεβαίωσα πρὶν ἀπὸ λίγο πὼς εἶχαν ταχτοποιηθῆ ὅλα...

Μὰ τί μ' ἔνοιαζε; Εἶχα μπροστά μου μια μποτίλια κρασὶ μισοαδειανὴ καὶ σκόπευα νὰ τὴν ἀποτελειώσω.

Δὲν ἤθελα νὰ δῶ κανένα, νὰ μιλήσω σὲ κανένα. Τὸ μόνο ποὺ ἐπιθυμοῦσα, ἦταν νὰ μείνω καθισμένος ἐκεῖ ποὺ ἤμουνα,,, καὶ νὰ μεθύσω!

Ἡ Λουκία, ἡ γυναῖκα τοῦ Μόντεστο, ἀνασκίρτησε ξαφνικά, τὰ μάτια της γουρλώσανε καὶ γέμισαν φόβο.

Εἶχε δῆ νὰ μπαίνη ἕνας ἀστυφύλακας, μαζὶ μ' ἕνα χοντρὸ ἄντρα μὲ πολιτικά!

Πλησιάσανε κι' οἱ δυὸ στὸ τραπέζι μου, μὲ χαιρέτησαν καὶ καθίσανε κοντά μου. Ἡ ἀνακούφισι ποὺ εἶδα νὰ ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπο τῆς Λουκίας, μοὖκανε καλό...

Εἶχα ἀναγνωρίσει στὸ μεταξὺ τὸ χοντρὸ μὲ τὰ πολιτικά. Ἦταν ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ τοῦ εἶχα πάρει τὰ παπούτσια.

— Φορᾶτε ἀκόμα τὰ παπούτσια μου, μοῦ εἶπε.

— Ναί. Ἂν ξέρατε ὅμως πῶς μὲ σφίγγουνε!...

— Κι' ἐμένα μοῦ πᾶνε λίγο στενά!... Ξέρετε πὼς πονάει ἀκόμα τὸ κεφάλι μου, ἀπὸ τότε ποὺ μὲ χτυπήσατε;... Εὐτυχῶς ποὺ τ' αὐτοκίνητό μου δὲν ἔχει πάθει μεγάλες ζημίες! Ψάχνουμε νὰ βροῦμε τώρα τὸν ἰδιοκτήτη τῆς «Πακάρ». Αὐτὸς θὰ πληρωθῆ ἀπ' τὴν ἀσφάλεια γιὰ ὅ,τι ἔχει πάθει τ' ἁμάξι του.

— Θὰ πιῆτε κάτι; τοῦ πρότεινα. Κερνάω ἐγώ.

— Δὲ λέω ὄχι... Εὐχαριστῶ πολύ!

Ὁ ἀστυφύλακας πῆγε ὣς τὸν πάγκο καὶ ξαναγύρισε φέρνοντας δυὸ ποτήρια καὶ μιὰ ἄλλη μποτίλια.

Γέμισα ὅλα τὰ ποτήρια.

— Εἰς ὑγείαν! φώναξε ὁ χοντρός.

Κι' ἄρχισε νὰ πίνη μὲ μικρὲς γουλιές, μὲ ὕφος συλλογισμένο. Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα λεπτό, στράφηκε καὶ μὲ ρώτησε:

— Τί εἴδους ἄνθρωπος ἦταν αὐτὸς ὁ φίλος σας, ὁ Μπροῦνο;

— Ἕνας τύπος πρώτης τάξεως!

— Τὸν ἀγαποῦσατε πολύ, ὅπως καταλαβαίνω... Μὰ εἶναι ἴσως προτιμώτερο γι' αὐτὸν ποὺ πέθανε.

PFAFF
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
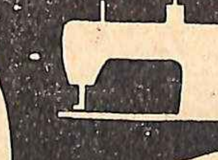
Ἡ ἀξία τῆς ραπτομηχανῆς ΦΑΦΦ ὀφείλεται εἰς τὴν ἐξαιρετικήν της ποιότητα, τὴν εὔκολον χρῆσιν της, τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ οἱανδήποτε ἐπισκευὴν καὶ τὴν ἀπαράμιλλον ἐξυπηρέτησιν τῆς πελατείας της.
Ἡ μηχανὴ ΦΑΦΦ διευκολύνει τὸ ράψιμο καὶ φέρνει παντοῦ χαρά.
ΦΑΦΦ - γνωσταὶ ἀπὸ τὸ 1862
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΦΑΦΦ (ΕΛΛΑΣ) Α. Ε.
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 12 - ΑΘΗΝΑΙ
Ἀντιπροσωπεῖται εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος

»Ἀλλοιῶς θἄμαστε ἀναγκασμένοι νὰ τὸν συλλάβουμε γιὰ τὸ φόνο τῆς Κάρολ Μπλίσεν.

»Τὴ χτύπησε ὥσπου τὴν ἄφισε στὸν τόπο! Εἶχε θυμώσει, φαίνεται, κι' εἶχε χάσει τελείως τὰ λογικά του... Δὲν προσπάθησε κἂν νὰ καμουφλάρη τὸ ἔγκλημά του. Τὸν εἶδε τόσος κόσμος ποὺ μπῆκε καὶ βγῆκε, κι' οἱ γείτονες τὸν ἄκουσαν νὰ φωνάζη...

»Ἀλήθεια, δὲ σᾶς φαίνεται παράξενο ποὺ δὲν ἐπεμβαίνει ποτὲ κανείς, ὅταν τὶς τρώη μιὰ γυναῖκα;

Ἤπιε ἄλλη μιὰ γουλιὰ καὶ πρόσθεσε:

— Κρῖμα ὅμως γιὰ τὴν Κάρολ Μπλίσεν. Ἦταν ὄμορφη γυναῖκα!

— Ἂν ζοῦσε, θἄπρεπε νὰ τὴ συλλάβετε γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Μέστρα.

— Ναί, βέβαια... Αὐτὸς ὁ ἄντρας της, τὸ κάθαρμα, φαίνεται πὼς δὲν τὴ χώνευε. Ἀκόμα καὶ στὰ τελευταῖα του, φέρθηκε πρόστυχα! Μόλις συνῆλθε κάπως, δὲ σκέφτηκε ἄλλο, παρὰ πῶς νὰ ἐκδικηθῆ τὴ γυναῖκα του. Μᾶς διηγήθηκε λοιπὸν πῶς εἶχε δολοφονήσει τὸ Μέστρα, καὶ μᾶς παρουσίασε γι' ἀπόδειξι τὴν ταινία τοῦ μαγνητοφώνου ποὺ εἶχε ἀποτυπώσει τὰ λόγια της... Ξέρατε πὼς λειτουργοῦσε τὸ μαγνητόφωνο ὅλη τὴν ὥρα;

— Τὸ ἔλπιζα.

— Δὲν ἤξερε τότε ὁ Μπλίσεν πὼς ἡ γυναῖκα του εἶχε πεθάνει. Τώρα τὸ ξέρει, ἀφοῦ πῆγε καὶ τὴ βρῆκε, στὸν ἄλλο κόσμο!

— Ἆ, πέθανε λοιπὸν κι' αὐτός; Πότε;

— Ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα... πάνω στὴν ἐγχείρησι ποὺ τοῦ κάνανε... Ἦταν πολὺ εὐχάριστο, αὐτό. Μᾶς ἔβγαλε ἀπὸ μιὰ δύσκολη θέσι. Ἀλλοιῶς θἄμαστε ἀναγκασμένοι νὰ κάνουμε μιὰ ἔρευνα, καὶ δὲν τὸ θέλαμε, γιατὶ μποροῦσε νὰ δημιουργηθῆ κανένα διπλωματικὸ ἐπεισόδιο μὲ τοὺς γείτονες!

Ἄδειασε τὸ ποτῆρι του, σκούπισε τὰ χείλια του καὶ ρώτησε, πιὸ μαλακά:

— Πέστε μου, ποιὸς ἔστειλε τὸ νεαρὸ νὰ σκοτώση τὸ Μπλίσεν;

— Δὲν ξέρω.

— Εἴσαστε βέβαιος πὼς δὲν τὸ ξέρετε;

— Ἴσως κάποια ἄλλη μυστικὴ ὀργάνωσι, σὰν τοῦ Μπλίσεν, ποὺ λειτουργεῖ ὅμως στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Γιουγκοσλαβίας... Μπορεῖ νἆταν ψεύτικοι ἐκεῖνοι οἱ δυὸ ἀστυφύλακες, στὴ Γκράζνα...

— Κι' ὁ κοντόχοντρος ἄνθρωπος ποὺ σᾶς βοήθησε στὰ σύνορα;...

— Μπορεῖ ν' ἀνῆκε κι' αὐτὸς στὴν ὀργάνωσι... Μὰ δὲ μ' ἐνδιαφέρουνε καθόλου αὐτὲς οἱ πολιτικὲς μηχανορραφίες! Ἐγὼ εἶμ' ἕνας Ἀμερικανὸς ἀτομικιστής, ποὺ δὲ σκέπτεται παρὰ τοὺς φίλους του καὶ τὰ λεφτά.

— Χαίρω πολὺ ποὺ σᾶς γνώρισα, κ. Γκρέγκορυ.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἀγαπητέ μου κύριε.

Ὁ ἀστυφύλακας ἄνοιξε τὸ στόμα του, γιὰ πρώτη φορά.

— Φαίνεται πὼς εἶχαν κάτι φασαρίες οἱ γείτονες, κατὰ τὶς 6 τὸ πρωΐ, εἶπε. Ἀκούστηκαν πυροβολισμοί, πέρα ἀπ' τὰ σύνορα...

»Μὰ τί μᾶς νοιάζει, ἐμᾶς τί γίνεται στὸν ξένο τόπο;

Συμφώνησα ἀπόλυτα μαζί του. Ὕστερα ἄρχισα νὰ λύνω τὰ παπούτσια, γιὰ νὰ τὰ ἐπιστρέψω στὸν ἰδιοκτήτη τους.

Μὰ ἐκεῖνος δὲ θέλησε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὰ πάρη.

— Φορέστε τα λίγο ἀκόμα, μοῦ εἶπε. Θὰ σᾶς χρειαστοῦνε γιὰ νὰ πᾶτε νὰ βρῆτε τὴν κοπέλλα σας... Πῶς τὴ λένε; Τὴν ἄφισα στὸ Μονφαλκόνε.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

— Νὰ τὴν προσέχετε!

— Ἀσφαλῶς! Αὐτὸς εἶν' ὁ σκοπός μου.

Ἄναψε ἕνα τσιγάρο, ἔστειλε τὸν καπνὸ πρὸς τὸ ταβάνι καὶ εἶπε:

— Ἀκοῦστε! Ἦρθα νὰ σᾶς προειδοποιήσω, γιὰ ν' ἀποφύγετε πιθανοὺς μπελάδες... Βρήκαμε στὸ σπίτι τοῦ Μπλίσεν ἕνα σωρὸ ταινίες μαγνητοφώνου. Σὲ μερικὲς ἀπ' αὐτὲς μιλᾶτε καὶ σεῖς... Ὑπάρχει λοιπὸν ὁ κίνδυνος νὰ χώση τὴν οὐρά του σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι κάποιος φιλόδοξος πολιτικός, νὰ τὴν ἐκμεταλλευτῆ γιὰ νὰ μαζέψη ψήφους, καὶ ν' ἀπαιτήση νὰ γίνη μιὰ ἔρευνα γιὰ σᾶς. Δὲ θὰ μᾶς ἦταν ὅμως εὐχάριστο αὐτό, προπάντων μὲ τὴ σημερινὴ διεθνῆ κατάστασι...

— Τι μὲ συμβουλεύετε λοιπὸν νὰ κάνω;

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του, χαμογέλασε ἐλαφρὰ κι' ἀπάντησε ὕστερα:

— Σᾶς κρατάει τίποτα στὴν Ἰταλία;... Ἔχω ἀκούσει πὼς φεύγουνε κάθε μέρα ἀπὸ δῶ διάφορα καράβια, γιὰ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

— Ναί, ἔτσι φαίνεται.

— Κάνετε λοιπὸν ἕνα ταξειδάκι, ὅσο συντομώτερα μπορεῖτε.... πρὶν περάσουν ὀχτὼ μέρες.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς σκόπευα νὰ κάνω.

Σηκώθηκα.

Ὁ χοντρὸς μὲ τὰ πολιτικὰ μὲ ρώτησε:

— Ποῦ πᾶτε;

— Μὲ περιμένουνε.

Κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ξαναχαμογέλασε.

Πλησίασα τὴ Λουκία.

— Ποῦ εἶν' ὁ ἄντρας σας; τὴ ρώτησα.

— Στὴν ἐκκλησία.

— Ἔχετε τηλέφωνο στὸ μαγαζί σας;

— Ναί.

— Πόσο κάνει ἕνα τηλεφώνημα; εἶπα, βάζοντας τὸ χέρι μου στὴν τσέπη.

— Γιὰ σᾶς, τίποτα.

Ἔβγαλα ἀπ' τὴ τσέπη μου τὸ χέρι μου.

Κρατοῦσα ἀκόμα κάτι ποὺ εἶχα ξεχάσει: Ἕντεκα χιλιάδες πεντακόσια δολλάρια.

— Τότε λοιπόν, κεράστε ὅλους ἀπὸ μιὰ μποτίλια κρασί, εἶπα.

Πῆρα ὕστερα στὸ τηλέφωνο τὸ σπίτι τῆς Ἄννας. Μοῦ ἀπάντησε ἡ κ. Φουζέλι.

Εἶπε κάποιο «ἁλμυρὸ» ἀστεῖο γιὰ τοὺς νέους ἐκείνους ποὺ ξεπλανεύουνε τὶς ἀθῶες κοπέλλες. Ὕστερα φώναξε τὴν Ἄννα στὸ τηλέφωνο...

ΤΕΛΟΣ

ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ
ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
Δ/ΝΣΙΣ Γ. καὶ Τ. Βάλληνδα
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 96 (ΠΛΑΤ. ΚΑΝΙΓΓΟΣ), Β' καὶ Γ' ΟΡΟΦΟΣ, ΤΗΛ. 20.612-23.249
ΠΛΗΡΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ - ΠΙΣΤΩΤΙΚΗ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΣ
1.—ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ ΕΠΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙ: Εἰς Πολυκατοικίας ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν. Πώλησις μὲ καταβολὴν ἐντὸς ἔτους 30% ἕως 60% ἤτοι: 30, 40, 50 χιλ. δρχ. καὶ ἄνω. Ἐξόφλησις μὲ ἐτήσιον τόκον 10% ἐντὸς 80—40 μηνῶν.
2.—ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΣΙΣ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΕΩΝ: Ἐπὶ ἀτομικῶν ἰδιοκτησιῶν μὲ πίστωσιν τοῦ ἡμίσεος τοῦ κόστους κατασκευῆς ἐξοφλητέου ἐντὸς 50 μηνῶν. Καταβολὴ ἐντὸς ἑξαμήνου 70 χιλ. δρχ. καὶ ἄνω.
3.—ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΙΣ ΑΚΙΝΗΤΩΝ: Ἀξιοποίησις καὶ διαχείρισις ἀκινήτων μὲ ταχεῖαν αὔξησιν εἰσοδήματος.
4.—ΕΠΕΝΔΥΣΙΣ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ: Ἐξασφάλισις ἀνωτάτου εἰσοδήματος
ΑΡΤΙΟΝ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ: ΤΕΧΝΙΚΟΝ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ - ΝΟΜΙΚΟΝ
ΤΕΧΝ. Δ/ΝΣΙΣ: Γ. Βάλληνδας, Σύμβουλος Μηχανικός, Ἀρχιτέκτων.
ΟΙΚΟΝ. Δ/ΝΣΙΣ: Τ. Βάλληνδας, Οἰκονομικῶν καὶ Νομικῶν Ἐπιστημῶν.
ΤΕΧΝ. ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ: Ν. Παπᾶς, Ἐπιτ. Γεν. Δ/ντὴς Ὑπουργ. Δημ. Ἔργων.
ΣΥΜΒ/ΛΟΣ ΜΗΧ/ΛΟΓΟΣ: Χρ. Βοσυνιώτης, Τ. Δ/ντὴς Μελετῶν Ὑπουργείων Μεταφορῶν καὶ Βιομηχανίας.
Δ/ΝΣΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ: Ἠλίας Πέτας, Δικηγόρος παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ.
ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΕΧΝΙΚΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΣΤΕΛΕΧΗ: Γιαννάκης Β. Ἀρχιτέκτων, Καραβίτης Γ. Πολιτ. Μηχανικός, Μόζερ Λεων. Πολ. Μηχανικός, Μπέλλας Δημήτ. Πολ. Μηχανικός, Χατζηπᾶνος Β. Ἀρχιτέκτων.
ΔΟΣΟΛΗΨΙΑΙ: ΕΘΝ. ΤΡΑΠΕΖΑ Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν - Ὑπ/μα ὁδοῦ Πραξιτέλους.
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: Εἰς Ἡνωμ. Πολ'τ. Ἀμερικῆς, Γερμανίαν καὶ Ἑλβετίαν.

ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΘΗΛΕΩΝ
ΤΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΑΘΗΝΩΝ Ο «ΗΦΑΙΣΤΟΣ»
Ρὼς 3, Τέρμα Πατησίων καὶ Μιχ. Βόδα 86 (Πλατ. Βάθης)
— Δεκταὶ μαθήτριαι ἔχουσαι ἀπολυτήριον Δημοτικοῦ Σχολείου.
— Πληροφορίαι καὶ κανονισμοί, καθ' ἑκάστην 9—12,30' καὶ 5—8 μ.μ.

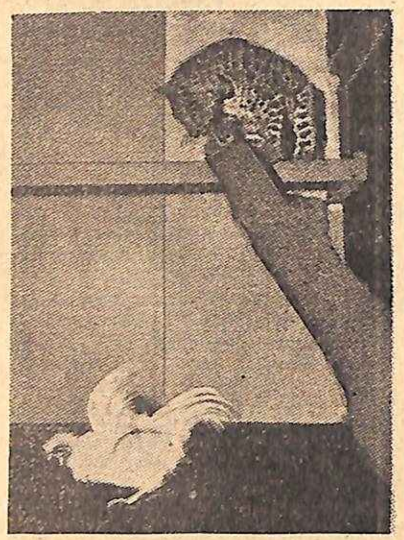

Ἡ λεοπάρδαλι κύτταζε μὲ ἔκπληξι τὸν κόκκορα, ποὺ βολτάριζε στὸ κλουβί της.

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΚΟΚΚΟΡΑΣ καὶ ἡ λεοπάρδαλι

Τὸν ἔρριξαν στὸ κλουβί της, γιὰ νὰ τῆς ἀνοίξη τὴν ὄρεξι!...

Ἕνας γηραλέος ἄσπρος κόκκορας ἔζησε, ἐδῶ καὶ λίγον καιρό, στὸν ζωολογικὸ κῆπο τοῦ Μονάχου, μιὰ περιπέτεια, πού, ἂν μποροῦσε νὰ τὴ διηγηθῆ, θὰ ἔκανε ὅλα τὰ πετεινάρια τοῦ κόσμου... νὰ σκάσουν ἀπὸ τὴ ζήλεια τους! Πέρασε δέκα ὁλόκληρες ὧρες στὸ κλουβὶ μιᾶς λεοπαρδάλεως,... τὲτ-ἀ-τὲτ μὲ τὸ ἄγριο θηρίο καὶ βγῆκε ἀπὸ κεῖ μέσα ζωντανός!

Τὸ «τὲτ - ἀ - τὲτ» αὐτὸ ἦταν ἔμπνευσι ἑνὸς ἀπὸ τοὺς φύλακες τοῦ ζωολογικοῦ κήπου — ἔμπνευσι, ὅμως, πρέπει νὰ ἐξηγήσωμε, ποὺ δὲν ὀφειλόταν σὲ σαδισμό.

Ἀπὸ τέσσερις μέρες μιὰ νεαρὴ λεοπάρδαλι, πεσμένη σὲ βαθειὰ μελαγχολία, ἐπειδὴ τὴν εἶχαν χωρίσει ἀπὸ τὴ μητέρα της καὶ τ' ἀδέρφια της, δὲ δεχόταν νὰ φάη τίποτα. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀπεργία πείνης ἦταν ὁλοφάνερο πώς, ἂν συνεχιζόταν, θὰ ὁδηγοῦσε στὸ θάνατο τοῦ ζώου, ποὺ ἀποτελοῦσε ἕνα ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα ἀποκτήματα τοῦ γερμανικοῦ ζωολογικοῦ κήπου.

Τότε, ἐνῶ ὁ διευθυντὴς τοῦ ζωολογικοῦ κήπου, ἀπελπισμένος, δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ κάνη, ἕνας ἡλικιωμένος φύλακας, ποὺ εἶχε ἀρκετὴ πεῖρα ἀπὸ λεοπαρδάλεις, βρῆκε τὴ λύσι. Πρότεινε νὰ ρίξουν μέσα στὸ κλουβὶ τοῦ θηρίου μιὰ κόττα ἢ ἕναν κόκκορα. Οἱ κινήσεις τοῦ φτερωτοῦ —ἐξήγησε— θὰ ἐξερέθιζαν τὴν λεοπάρδαλι, ποὺ δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ. Καὶ ἡ γεῦσι τῆς σάρκας του θὰ τῆς ἄνοιγε τὴν κλεισμένη της ὄρεξι!

Ὁ διευθυντής, μὴ βλέποντας ἄλλη διέξοδο καὶ προτιμῶντας νὰ θυσιάση ἕνα κοινὸ πουλερικὸ παρὰ ἕνα δυσεύρετο θηρίο, δέχτηκε τὸ σχέδιο τοῦ φύλακα. Διάλεξαν μαζὶ ἕναν ἄσπρο κόκκορα, ἀρκετὰ γέρο, ποὺ εἶχε... ζήσει πιὰ τὴ ζωή του καὶ θὰ τοὺς προκαλοῦσε ἔτσι λιγώτερες τύψεις ὁ θάνατός του, καί, στὶς 8 τὸ βράδυ, ὅταν ἔφυγαν οἱ τελευταῖοι ἐπισκέπτες κι' ὁ ζωολογικὸς κῆπος ἔκλεισε τὶς πόρτες του, ὡδήγησαν τὸ θῦμα στὸ κλουβὶ τοῦ δημίου του.

Ὁ κόκκορας, στὴν ἀρχή, δὲν πρόσεξε καθόλου τὴν παρουσία τοῦ θηρίου, πού, σκαρφαλωμένο ψηλά, σὲ μιὰ σανίδα, ποὺ ἀκουμποῦσε, στὸ ἕνα της μέρος, σ' ἕναν κομμένο κορμὸ δέντρου, εἶχε κουρνιάσει κι' ἑτοιμαζόταν νὰ κοιμηθῆ. Ἄρχισε, λοιπόν, ἀνυποψίαστος γιὰ τὸν τραγικὸ ρόλο ποὺ τοῦ εἶχε ἀνατεθῆ, νὰ κόβη βόλτες πάνω - κάτω καὶ νὰ λαλάη στὴ διαπασῶν!

Ἀντίθετα, ἡ λεοπάρδαλι εἶχε ὁλοφάνερα ἐνοχληθῆ ἀπὸ τὴν εἰσβολὴ τοῦ ἀπροσδόκητου αὐτοῦ ἐπισκέπτη. Μὲ τὰ νύχια γαντζωμένα στὴν προεξοχὴ τοῦ κορμοῦ τοῦ δέντρου, παρακολουθοῦσε τὸν κόκκορα μὲ ἔκπληξι καὶ δυσφορία.

Ἴσως, θ' ἀδιαφοροῦσε ἐντελῶς γιὰ τὴν ὕπαρξί του, ἂν ἐκεῖνος δὲν ἐπέμενε νὰ φωνάζη.

Ὁ διευθυντὴς καὶ ὁ φύλακας τοῦ ζωολογικοῦ κήπου, ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴ σκηνὴ ἀπὸ τὰ κάγκελλα, περίμεναν πώς, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, τὸ θηρίο, νοιώθοντας πιὰ τὴν ὑπομονή του νὰ ἐξαντλῆται, θὰ ἀποφάσιζε νὰ ἐπιτεθῆ γιὰ νὰ τιμωρήση τὸ θορυβοποιὸ κόκκορα. Ἀλλὰ ἡ ἐξέλιξι ἦταν ἐντελῶς διαφορετική.

Ὁ κόκκορας, σὲ μιὰ στιγμή, διαπίστωσε, ἐπιτέλους, πὼς δὲν βρισκόταν μόνος του στὸ κλουβί. Κύτταξε τὸν συγκάτοικό του, ποὺ τὸν κύτταζε κι' ἐκεῖνος ἀπὸ ψηλά, καὶ... — ἀλλὰ μὴ νομίσετε πὼς ἔντρομος τότε ἔκανε μιὰ ἀπελπισμένη κίνησι γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὰ κάγκελλα. Κάθε ἄλλο! Θρασύτατα, χτύπησε τὰ φτερά του καὶ πέταξε ὁλόϊσια πρὸς τὴ λεοπάρδαλι!

Ἂν δὲν τρόμαξε, ὅμως, ὁ πετεινὸς ἀπὸ τὴν λεοπάρδαλι, τρόμαξε... ἡ λεοπάρδαλι ἀπὸ τὸν πετεινό! Βλέποντάς τον νὰ ἐφορμᾶ ἐναντίον της, τινάχτηκε μ' ἕνα σάλτο καὶ βρέθηκε κάτω, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κλουβιοῦ, ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν πρὶν ὁ κόκκορας! Οἱ ρόλοι ἀνάμεσα στὸ τρομερὸ θηρίο καὶ τὸ ἀνυπεράσπιστο φτερωτὸ εἶχαν ἀντιστραφῆ...

Ἡ λεοπάρδαλι εἶχε πάρει τώρα ἕνα ὕφος ἀξιολύπητα παραπονεμένο, ποὺ ἕνας παρείσακτος τὴν εἶχε διώξει ἀπὸ τὸ κρεββάτι της, ἀλλὰ κι' ὁ κόκκορας δὲν εἶχε καθόλου τὸν ἀέρα νικητοῦ. Τὸ παράτολμο πέταγμά του τὸ εἶχε ἐμπνεύσει ἡ ἐνστικτώδης τάσι, ποὺ ἔχουν πολλὰ ζῶα καὶ φτερωτὰ νὰ καταφεύγουν, τὴ νύχτα, ὅσο τὸ δυνατὸ ψηλότερα, γιὰ νὰ νοιώθουν πιὸ ἀσφαλισμένα ἀπὸ τοὺς κινδύνους, ποὺ κρύβει τὸ σκοτάδι. Καὶ ἡ ἐνστικτώδης αὐτὴ τάσι εἶχε ἀποδειχτῆ ἰσχυρότερη ἀπὸ τὸ φόβο, ποὺ εἶχε ἀρχίσει, ἴσως, νὰ τοῦ ἐμπνέη ἡ λεοπάρδαλι.

Ὁπωσδήποτε, τὸ διωγμένο θηρίο δὲν ἐπεδίωξε νὰ διεκδικήση τὰ δικαιώματά του καὶ νὰ ἀνακαταλάβη τὴ θέσι, ποὺ τοῦ ἀνῆκε. Ἀφοῦ ξανακύτταξε, μὲ περιέργεια ἀνάμικτη μ' ἀντιπάθεια, τὸν ἀναιδῆ καὶ ἀδιάκριτο κόκκορα, ξάπλωσε ἥσυχα στὴ γωνιὰ τοῦ κλουβιοῦ του καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀποκοιμηθῆ.

Ὅταν ὁ φύλακας, μόλις χάραξε τὸ ἄλλο πρωΐ, πῆγε νὰ δῆ τί γινόταν, οἱ δυὸ συγκάτοικοι δὲν εἶχαν ξυπνήσει ἀκόμη. Ὁ θριαμβευτὴς κόκκορας ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμᾶται στὰ ὕψη τοῦ κλουβιοῦ καὶ ἡ λεοπάρδαλι στὰ βάθη!

Ἀνήσυχος γιὰ τὴν ἐξέλιξι ποὺ ἔπαιρναν τὰ πράγματα, ὁ φύλακας ἀποφάσισε νὰ μεταχειριστῆ ἕνα ὕστατο μέσο. Ξύπνησε τὸν κόκκορα κι' ἔστρωσε τὸ δάπεδο τοῦ κλουβιοῦ μὲ ἄφθονο καλαμπόκι.

Ἂν κάνη πὼς πηδάει γιὰ νὰ φάη τὸ καλαμπόκι —σκέφτηκε— ἡ λεοπάρδαλι θὰ θυμώση γιὰ τὰ καλά, ἐπιτέλους, καὶ θὰ τοῦ ἐπιτεθῆ!

Φαίνεται, ὅμως, πὼς τὸ καταχθόνιο αὐτὸ σχέδιο... ἔπεσε στὴν ἀντίληψι καὶ τοῦ κόκκορα, ποὺ ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα στὸ βάθρο του, κυττάζοντας μιὰ τὸ καλαμπόκι καὶ μιὰ τὴ λεοπάρδαλι...

Στὸ τέλος, ὡστόσο, ἡ πεῖνα του στάθηκε πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὸ φόβο του. Λαλῶντας ἀλαζονικώτατα, προσγειώθηκε σχεδὸν δίπλα στὴ λεοπάρδαλι κι' ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὸ καλαμπόκι. Ὅσο γιὰ ἐκείνη, οὔτε μὲ τὴν καινούργια αὐτὴ πρόκλησι συγκινήθηκε! Ἁπλούστατα, βρῆκε τὴν εὐκαιρία, ποὺ ὁ... ἀντίπαλός της εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν ἐπίζηλη θέσι στὸ σανίδι καὶ σάλταρε γιὰ νὰ τὴν ἀνακαταλάβη!

Ἀπογοητευμένος, ὁ φύλακας πῆγε στὸ διευθυντὴ καὶ τοῦ ἐξέθεσε τὴν ἀπραξία, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπικρατῆ στὸ κλουβὶ τοῦ θηρίου.

Ἐκεῖνος σήκωσε τοὺς ὤμους:

«— Τί νὰ γίνη; ἀποκρίθηκε. Ὁ κόκκορας κέρδισε. Βγάλτον ἔξω!»

Ὡπλίστηκε τότε ὁ φύλακας μ' ἕνα μακρὺ ραβδὶ καὶ πῆγε νὰ ἀπελευθερώση τὸν τυχερὸ πετεινό, ποὺ εἶχε κερδίσει τὸν πρῶτο ἀριθμὸ τοῦ λαχείου! Ἀλλὰ ἐκεῖνος —θαυμᾶστε ἀποκοτιά!— δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀπομακρυνθῆ, ὅσο κι' ἂν τὸν ἔσπρωχνε μὲ τὸ ραβδί του, ἂν δὲν ἔτρωγε καὶ τὸ τελευταῖο σπειρὶ καλαμπόκι.

Τέλος, ἀφοῦ τὰ καθάρισε ὅλα, προχώρησε, κουνιστὸς καὶ λυγιστός, πρὸς τὴν ἔξοδο. Τὴ στιγμή, ποὺ ἔβγαινε, κοντοστάθηκε ἀκόμη λίγο καὶ τρίφτηκε μὲ νωχέλεια στὰ κάγκελλα. Μιὰ μακρειὰ ἄσπρη φτερούγα χώθηκε μέσα στὸ κλουβὶ καὶ κουνήθηκε παιχνιδιάρικα. Τότε, ἔγινε ἐπιτέλους τὸ θαῦμα! Ἡ λεοπάρδαλι σκανδαλίστηκε τρομερὰ μὲ τὴν προκλητικὴ αὐτὴ φτερούγα καὶ σάλταρε καταπάνω της μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό!

Ὁ φύλακας, εὐτυχῶς, κρατοῦσε ἕνα λαχταριστὸ κομμάτι ὠμὸ κρέας στὰ χέρια του. Τῆς τὸ πέταξε καὶ ἡ λεοπάρδαλι τὸ ἅρπαξε στὰ δόντια της, ἐνῶ ὁ κόκκορας ἔφευγε στριγγλίζοντας!

Ἔτσι ἡ ἱστορία αὐτὴ τέλειωσε μὲ τὸ πιὸ ἀπροσδόκητο «χάππυ-ἐντ»: Καὶ ἡ λεοπάρδαλι ξαναβρῆκε τὴν πολύτιμη ὄρεξί της καὶ ὁ κόκκορας γλύτωσε τὴν ὄχι λιγώτερο πολύτιμη — τουλάχιστον γιὰ τὸν ἴδιο... — ζωή του!

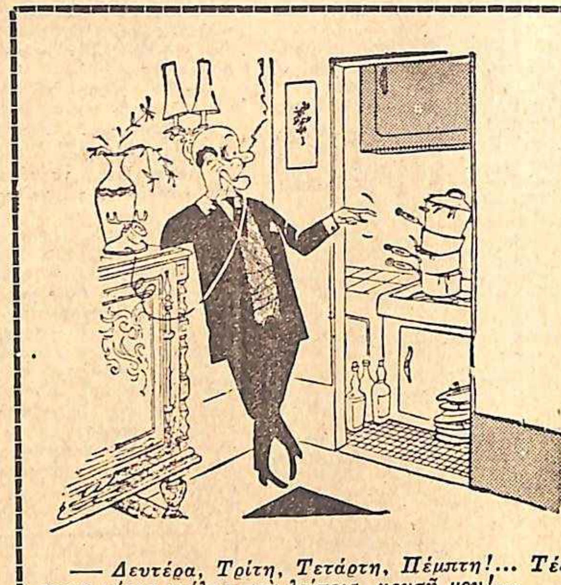

— Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη!... Τέσσερις μέρες κιόλας ποὺ λείπεις, χρυσῆ μου!...

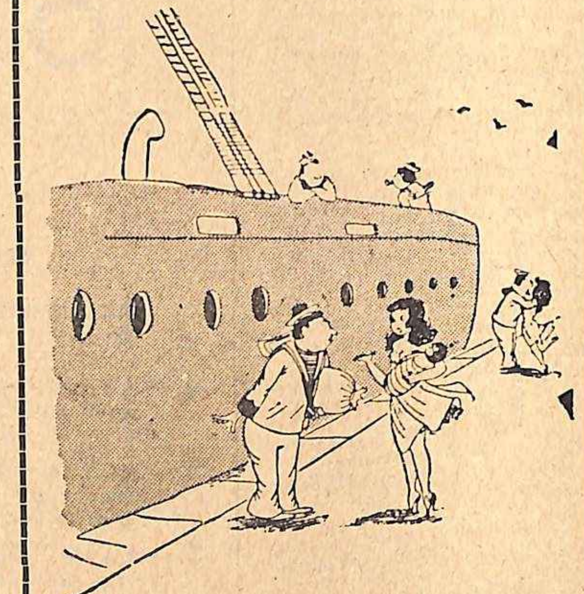

— Περίεργο! Τὸ βρίσκεις, λοιπόν, τόσο παράξενο, μιὰ κι' ἔλειπες ὁλόκληρο χρόνο στὴν Ἀφρική;

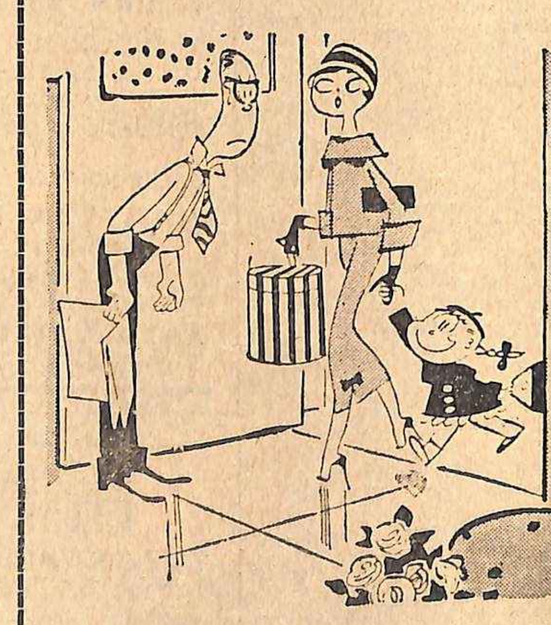

— Τὸ κουτὶ ἄρεσε πολὺ στὴ Λιλίκα. Καὶ γιὰ νὰ μὴ τῆς χαλάσω τὸ χατήρι ἀγόρασα τὸ καπέλλο ποὺ εἶχε μέσα!...

Ἐρωτικό ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Ἀπογοητεύσεις

Φ. Ροδεσία: Οἱ νέοι ποὺ βρίσκονται στὴν ἡλικία σας καὶ στὴν οἰκονομικὴ κατάστασί σας, δὲ σκέπτονται ἀκόμη τὴν παντρειά, ἀλλὰ τὴν περιπέτεια.

Κανένας πατέρας ἢ μητέρα, δὲ μπορεῖ νὰ ἔχη ἐμπιστοσύνη σ' ἕνα τέτοιο νέο, γιὰ νὰ δώση τὸ κορίτσι του.

Μεγαλώσετε πιὸ πολύ, ἀποκτήσετε τὰ μέσα γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς οἰκογενειακῆς ζωῆς, καὶ τότε διαλέγετε μιὰ καλὴ καὶ ἁγνὴ κοπέλλα, ὅπως τὴ θέλετε, γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς σας.

Κατίνα: Ὅπως σᾶς συμβούλεψα καὶ ἄλλοτε, ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ σᾶς. Ἐσεῖς εἶστε ἡ αἰτία, ποὺ ἀπομακρύνθηκε ὁ ἄντρας σας ἀπὸ σᾶς, ἀπὸ τὸ παιδί του καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Δὲν ἀρκεῖ νὰ πετύχη μιὰ νέα νὰ παντρευτῆ ἕναν ἄντρα. Πρέπει καὶ νὰ ξέρη νὰ τὸν κρατήση.

Παντρευτήκατε, ἀποκτήσατε ἕνα παιδὶ καὶ νομίζετε ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ πᾶν στὴ ζωὴ μιᾶς γυναίκας.

Ἡ γυναίκα ὅμως πρέπει νὰ εἶναι τὸ στολίδι τοῦ σπιτιοῦ της. Αὐτὴν ἔρχεται νὰ βρῆ ὁ ἄντρας ἔπειτα ἀπὸ τὴ βιοπάλη τῆς ἡμέρας. Ὅταν γυρίση, λοιπόν, στὸ σπίτι του καὶ βρῆ τὴ γυναίκα του ἀτημέλητη καὶ τὸ σπίτι του ἀκατάστατο, ἀσυγύριστο, ἀρχίζει νὰ κουράζεται.

Διορθώσετε, λοιπόν, τὸν ἑαυτό σας, περιποιηθῆτε τον, ἀλλάξετε τὸν τρόπο τῆς ζωῆς σας, κάνετε τὸν ἄντρα σας νὰ σᾶς προσέξη καὶ θὰ δῆτε πὼς θ' ἀλλάξη καὶ θ' ἀγαπήση τὸ σπίτι του: δηλαδὴ ἐσᾶς καὶ τὸ παιδί του!

Ἀεροναύτη: Μὴ σκέπτεστε μὲ τόση ἀφέλεια. Δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ συνταυτίση τὶς ἀθλητικὲς ἢ τὶς ἐπαγγελματικὲς ἐπιτυχίες μὲ τὴ ζωή. Δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα ν' αὐτοκτονήση ἐπειδὴ δὲν ἐπέτυχε σὲ μιὰ ἄσκησι ἢ σὲ μιὰ δουλειά. Δὲν ἐπιτυγχάνουν ὅλοι. Δὲν ἔρχονται ὅλοι πρῶτοι στὶς ἀθλητικὲς ἐπιδόσεις ἀλλὰ καὶ δὲν... αὐτοκτονοῦν!

Ὅσον ἀφορᾶ τὴ φρύνη σας, δὲ συλλογίζεστε ὅτι θὰ λυπηθῆ;

Μὴν εἶστε, λοιπόν, ἐγωϊστὴς καὶ πεισματάρης. Ρίξτε μιὰ ματιὰ γύρω σας. Θὰ δῆτε παντοῦ τὸν ἐνθουσιασμό, τὴ χαρά! Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν κυνηγοῦν δόξες καὶ πρωταθλήματα. Χαίρονται τὴ ζωὴ χωρὶς νὰ κάνουν ἀνόητες σκέψεις σὰν τὶς δικές σας.

Πικρὸν ἔρωτα: Τὰ λόγια ποὺ διαβάσατε καὶ ποὺ ἦταν μιὰ συμβουλή, θέλω νὰ τ' ἀκολουθήσετε. Ἔχετε μεγάλη θέλησι καὶ ἀποφασιστικότητα. Ἐπίσης, ἀγαπᾶτε πολὺ τὴ νέα αὐτή. Αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπαν εἶναι ὑποθέσεις. Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ ξέρη μὲ βεβαιότητα τὴν ἀλήθεια.

Πάρτε τὰ πράγματα, ὅπως βρίσκονται σήμερα. Μὴν ἀνακατεύεστε τίποτα, καὶ πρὸ πάντων μὴν πικραίνετε τὴ ψυχή της. Ἂν οἱ γονεῖς συμφωνοῦν σ' ἕνα τέτοιο γάμο, νὰ τὸν δεχτῆτε καὶ νὰ παντρευτῆτε τὴν ἀγαπημένη σας. Καὶ ξεχάστε τὰ λόγια ποὺ ἦρθαν νὰ σᾶς δηλητηριάσουν τὴ ψυχή.

Δυστυχισμένη: Ὁ ἀρραβωνιαστικός σας, γιὰ ν' ἀναβάλη τὸ γάμο σας, θὰ ἔχη ἀσφαλῶς κάποιο λόγο.

Αὐτὴ τὴν αἰτία ὅμως δὲν σᾶς τὴ φανερώνει. Ἔχουν, λοιπόν, ὑποχρέωσι νὰ τὴ μάθουν οἱ γονεῖς σας. Νὰ τοῦ ζητήσουν νὰ δώση μιὰ ἐξήγησι. Δὲ πρέπει νὰ δημιουργήσετε θόρυβο γύρω του. Μπορεῖ, βέβαια, νὰ ὑπάρχη κάποιο μυστικό, κάποια ἰδιαίτερη ὑποχρέωσί του καὶ γι' αὐτὸ προσπαθεῖ τώρα νὰ λυτρωθῆ.

Πάντως χρειάζεται μιὰ ἐξήγησι καὶ ὁ καθορισμὸς μιᾶς ἡμερομηνίας γιὰ τὸ γάμο σας.

Ὑποψήφιο λοχία Κωστή: Ἀφοῦ εἶστε τώρα 23 ἐτῶν, πῶς πρὸ δέκα ἐτῶν ἀγαπούσατε; Μπορεῖ νὰ γνωριζόσαστε σὰ γειτονόπουλα, ἀλλὰ δὲ θὰ ἤσαστε ἐρωτευμένοι.

Αὐτὸ τὸ συμπέρασμα βγαίνει κι' ἀπὸ τὴν τελευταία ἐρώτησί σας.

Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾶ δὲν ἀμφιβάλλει, δὲν περιμένει συμβουλὲς ἂν πρέπει νὰ συνεχίση ν' ἀγαπᾶ.

Βλέπω, λοιπόν, ἕνα ἄτυχο γάμο, τώρα, μάλιστα, ποὺ φιλονεικήσατε καὶ μὲ τὸν ἀδελφό της.

Ἀφῆστε τὰ πράγματα ὅπως εἶναι. Τελειώσετε τὴ στρατιωτική σας θητεία, κι' ὅταν ἀπολυθῆτε καὶ ξαναγυρίσετε στὸ χωριό, θὰ καταλάβετε σὲ ποιὸ σημεῖο βρίσκονται τὰ πράγματα.

Πρὸ πάντων, τότε, ρωτῆστε τὴ καρδιά σας!

Δὲ σᾶς ἔγραψα, γιατὶ ἀπαντοῦμε μόνο ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ περιοδικοῦ.

Ἀπελπισμένο ἀεροποράκι: Φανήκατε τόσο ἐπιπόλαιος, πού, ὅ,τι καὶ ἂν σᾶς πῶ, ὅ,τι καὶ ἂν σᾶς συμβουλέψω θὰ εἶναι περιττό.

Ἐκείνη ἦταν μιὰ ἄμυαλη. Καὶ μόνο ὅτι ἦταν παντρεμένη καὶ μὲ παιδιὰ καὶ ζητοῦσε περιπέτειες, ἔπρεπε νὰ σᾶς κάνη ἄσχημη ἐντύπωσι καὶ νὰ μὴ δεχτῆτε νὰ τὴν πάρετε καὶ νὰ φύγετε.

Τί κάνατε τώρα; Χαλάσατε τὴ ζωή σας, κι' ὁ κόσμος σᾶς κατηγόρησε. Γιατὶ τὰ βάρη τάρριξε σὲ σᾶς, πὼς τὴν ξεμυαλίσατε. Χωρίσατε ἀπὸ τὴ γυναίκα σας καὶ δημιουργήσατε μιὰ θλιβερὴ κατάστασι γύρω σας.

Σᾶς συμβουλεύω νὰ λογικευτῆτε καὶ νὰ πᾶτε νὰ συναντήσετε τὴ γυναίκα σας. Νὰ τῆς διηγηθῆτε μὲ εἰλικρίνεια ὅλα ὅσα σᾶς συνέβησαν καὶ νὰ τῆς ζητήσετε τὴ συγγνώμη της. Ἂν ἐκείνη σᾶς συγχωρήση καὶ ἐπαναλάβετε τὴ συζυγική σας ζωή, ὅλα θὰ ξεχαστοῦν καὶ ἡ ντροπὴ θὰ μείνη στὴν ἄλλη. Ἂν πάλι δὲ δεχτῆ, τότε κυττάξετε τὴ δουλειά σας ἢ ἀλλάξετε μέρος καὶ περιβάλλον, γιὰ νὰ ξαναφτιάσετε τὴ ζωή σας.

Τὸ «Ἐρωτευμένο ζευγάρι» στέλνει ἕνα γράμμα γεμάτο ἀπελπισία. Οἱ δυό τους ἀγαπιῶνται, ἀπὸ ἐδῶ καὶ τρία χρόνια. Ἦταν φοιτηταί. Τώρα πῆραν τὰ πτυχία τους κι' εἶναι καὶ οἱ δυὸ γιατροί. Ἀγαποῦν καὶ σέβονται τοὺς γονεῖς τους ποὺ φρόντισαν γι' αὐτούς. Αὐτοί, ὅμως, οἱ γονεῖς δὲ συμφωνοῦν μὲ κανένα τρόπο νὰ τοὺς παντρέψουν. Τοὺς παρακαλοῦν, τοὺς λένε ὅτι ἔμειναν σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ ἔρωτά τους, δυὸ ἁγνοὶ ἐρωτευμένοι. Αὐτοὶ ὅμως ἀρνοῦνται νὰ δώσουν τὴ συγκατάθεσί τους, τὴν εὐχή τους.

Καὶ γιατί; Γιατὶ τόσον οἱ γονεῖς τῆς νέας, ὅσο καὶ οἱ γονεῖς τοῦ νέου θέλουν νὰ βάλουν στὸ σπίτι τους πολλὰ χρήματα, περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔχουν.

Ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ ἀπογοήτευσι κατέλαβε τοὺς δυὸ νέους. Δὲν ξέρουν τί νὰ κάνουν, γιατὶ δὲ θέλουν νὰ παντρευτοῦν δίχως τὴν εὐχὴ τῶν γονέων τους.

Κι' ἔρχομαι νὰ συμβουλέψω καὶ τοὺς δυό, νὰ κάνουν ὑπομονή. Δηλαδή, χωρὶς νὰ δυσαρεστήσουν τοὺς γονεῖς τους, νὰ μὴ δεχτοῦν καμμιὰ ἄλλη πρότασι γάμου. Ὅπως ἐργάστηκαν ἐντατικὰ νὰ πάρουν τὸ πτυχίο τους, τὸ ἴδιο νὰ ἐργαστοῦν μαζὶ καὶ γιὰ τὴν πρόοδό τους μετὰ τὸ δίπλωμα, νὰ ἀποκτήσουν μιὰ οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία.

Ἡ ἐπιμονή τους καὶ ἡ συνεργασία τους, θὰ συγκινήση τέλος τοὺς γονεῖς καὶ θὰ δώσουν τὴ συγκατάθεσί τους.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ἐγκληματικὲς παρανομίες

Δυστυχισμένη καρδιά, Καλλιθέα: Τὸ ζήτημα, ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ, εἶναι ἀρκετὰ σοβαρό, ἂν συμβαίνη βέβαια στὴν πραγματικότητα καὶ δὲν εἶναι δημιούργημα τῆς φαντασίας σας. Θὰ ἦταν φοβερὸ μιὰ γυναίκα παντρεμένη, ποὺ ἔχει μάλιστα καὶ κόρη τῆς παντρειᾶς, νὰ ἔχη ἕναν παράνομο δεσμὸ μ' ἕναν ἐπίσης παντρεμένο. Μὰ προσέξετε μήπως κάνετε λάθος καὶ οἱ κρίσεις σας αὐτὲς γιὰ τὴ μητέρα σας εἶναι ἀβάσιμες καὶ ἄδικες. Ἀλλὰ καὶ ἂν αὐτὰ ποὺ ὑποψιάζεστε τώρα ἀποδειχτοῦν ἀργότερα ἀληθινά, πάλι δὲν πρέπει νὰ καταφύγετε στὴν ἀνωνυμογραφία, ποὺ εἶναι μιὰ ἐνέργεια εὐτελής. Θὰ ἦταν καλύτερα νὰ μιλούσατε κατ' εὐθεῖαν στὴ μητέρα σας, ἂν ἔχετε τὸ θάρρος, καὶ νὰ τῆς τονίζατε πώς, ἂν δὲν σταματήση τὶς ἔνοχες σχέσεις της, θὰ εἴσαστε ἀναγκασμένη νὰ τ' ἀποκαλύψετε ὅλα στὸν πατέρα σας. Αὐτὸ ἴσως τὴν ἀναγκάση νὰ συμμορφωθῆ καὶ πιθανὸν νὰ σκεφτῆ πὼς γίνεται τὸ πιὸ φριχτὸ παράδειγμα γιὰ τὴν κόρη της, ποὺ τώρα μόλις ἀρχίζει τὴ ζωή της. Ἐπίσης στὸν «κύριο» αὐτό, ἂν δείξη καὶ πάλι τὶς ἴδιες διαθέσεις ἀπέναντί σας, μὴ διστάσετε νὰ τὸν βάλετε στὴ θέσι του, ὅπως τοῦ ἀξίζει, καὶ νὰ τὸν ἀπειλήσετε ἀκόμα πὼς θὰ κάνετε γνωστὴ μὲ κάποιον τρόπο τὴ διαγωγή του στὴ σύζυγό του. Εὔχομαι ὅλ' αὐτὰ νὰ μὴν ἀληθεύουν καὶ νὰ ἡσυχάσετε ἀπὸ τὴν ψυχικὴ ἀναστάτωσι, στὴν ὁποία σᾶς ἔχει ρίξει ἡ ὑπόνοια αὐτή.

Πονετικὸν Ν.: Τὸ τόσο λακωνικὸ γράμμα σας, δὲν μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω καὶ πολλὰ πράγματα σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημα ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ. Πῶς νὰ μαντέψω τί συνέβη ξαφνικὰ μέσα στὴν ψυχὴ τῆς ἀγνώστης μου αὐτῆς κοπέλλας κι' ἄλλαξε ἔτσι ἀπότομα ἀπέναντί σας, ἀποφεύγοντας τώρα νὰ σᾶς ξαναϊδῆ; Δὲ μοῦ γράφετε τίποτα γιὰ τὸν χαρακτῆρα της καὶ τὴν ἐν γένει συμπεριφορά της μέχρι σήμερα. Γι' αὐτὸ τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ ὑποθέσω εἶναι ὅτι ἴσως ἔπαψε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ ἄτομό σας καὶ ἐπειδὴ δὲν τολμᾶ νὰ σᾶς τὸ πῆ κατ' εὐθεῖαν γιὰ νὰ μὴ σᾶς πικράνη, σκέφτηκε νὰ ἀραιώση τὰ ραντεβοῦ ποὺ δίνατε, γιὰ νὰ συνηθίσετε ἔτσι σιγὰ-σιγὰ στὴν ἀπομάκρυνσί της. Αὐτὴ εἶναι βέβαια μιὰ ἐκδοχή. Ἐκτός, ἂν τὴν τελευταία φορὰ ποὺ συναντηθήκατε, τῆς εἴπατε κάτι ποὺ τὴ θύμωσε καὶ γι' αὐτὸ ἀποφεύγει τώρα νὰ σᾶς δῆ. Δυστυχῶς, τὰ στοιχεῖα ποὺ μοῦ δίνετε εἶναι ἐλάχιστα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σᾶς συμβουλέψω. Ὡστόσο, νομίζω πὼς πρέπει νὰ ἐπιδιώξετε νὰ τὴ βρῆτε καὶ νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὴν ἴδια νὰ σᾶς ἐξηγήση τοὺς λόγους τῆς μεταβολῆς αὐτῆς. Ἐλπίζω νὰ σᾶς ἀπαντήση μὲ εἰλικρίνεια, ὁπότε θὰ ξέρετε κι' ἐσεῖς τί πρέπει νὰ κάνετε.

Εἶμαι ἐρωτευμένη, Θεσσαλονίκη: Διάβασα μὲ προσοχὴ τὸ γράμμα σας καὶ νομίζω, ἀπ' ὅσα μοῦ ἐξιστορεῖτε ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα σοβαρὸ νέο, ποὺ ἐνδιαφέρεται ἀληθινὰ γιὰ σᾶς. Ἡ ἐπιφυλακτικότης του ἀπέναντί σας πιθανὸν νὰ εἶναι δεῖγμα τοῦ δειλοῦ χαρακτῆρος του. Ἴσως ὅμως καὶ ἡ ἀνεκδήλωτη στάσι σας στὸ πάρτυ, ποὺ συναντηθήκατε, νὰ τὸν ἀναχαίτισε. Μπορεῖ νὰ περίμενε, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐρωτική του ἐξομολόγησι, νὰ φανῆτε πιὸ ἐνδοτική, ὅπως συνηθίζουν μερικὲς «μοντέρνες» νέες. Ὡστόσο τὸ φέρσιμό σας ἦταν ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε στὴν προκειμένη περίπτωσι. Γιατὶ στὸν ἔρωτα εἶναι πάντα προτιμώτερο ν' ἀφίνη μιὰ γυναίκα τὴν πρωτοβουλία στὸν ἄντρα. Σπάνια πετυχαίνει, ἂν θελήση ν' ἀντιστρέψη τοὺς ὅρους. Γι' αὐτὸ νομίζω πὼς πρέπει νὰ περιμένετε νὰ σᾶς δώση νέα δείγματα τῆς ἀγάπης του, πρᾶγμα ποὺ θὰ τὸ κάνη, ἂν τὸ αἴσθημά του γιὰ σᾶς εἶναι ἀληθινό, κι' ὄχι νὰ ἐκβιάσετε τὴν κατάστασι. Σκεφτῆτε ὅτι δὲν ἀποκλείεται νὰ ἔννοιωσε ἕνα ἁπλὸ καπρίτσιο γιὰ σᾶς, ποὺ νὰ προῆλθε ἀπὸ τὸ χορό, τὴ μουσική, τὴ μέθη τῆς βραδυᾶς. Ποιὰ θὰ εἶναι, λοιπόν, ἡ θέσι σας ἂν τοῦ δείξετε ἐσεῖς πρώτη ὅτι πήρατε τοῖς μετρητοῖς τὰ ἐρωτόλογά του; Ἀφῆστε τὸν ἴδιο νὰ μιλήση, ἐξακολουθῶντας νὰ τοῦ φέρεστε μὲ συμπάθεια, βέβαια, ἀλλὰ χωρὶς καμμιὰ ἄλλη ἐπιπόλαιη ἐκδήλωσι. Ὁ καιρὸς θὰ δείξη ἂν οἱ προθέσεις του γιὰ σᾶς εἶναι σοβαρές.

ΕΡΗ

Η ΜΠΑΡΝΤΟ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Τὸ γερμανικὸ φίλμ «Λιάνα», ποὺ γυρίστηκε ἐξ ὁλοκλήρου μέσα στὴ ζούγκλα, θὰ μᾶς ἀποκαλύψη ἕνα γοητευτικὸ καὶ νεαρώτατο θηλυκὸ Ταρζάν, τὴν Μάριον Μικαέλ, ἡ ὁποία θεωρεῖται σήμερα ὡς ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ τῆς Γερμανίας. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ τῆς ὡραίας Μάριον, ποὺ εἶναι μόλις 17 χρόνων, δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ φίλμ «Λιάνα», στὸ ὁποῖον ἐμφανίζεται ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος σχεδὸν γυμνή, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ νέο ἔργο ποὺ γυρίζει τώρα στὰ γερμανικὰ στούντιο. Ἡ ὁμοιότης της μὲ τὴν Γαλλίδα Μπριζὶτ Μπαρντὸ εἶναι ἐκπληκτική.

ΝΕΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

«ιπταμένων δίσκων»..

Πάλι τὸ μυστήριο γιὰ τὶς ἀνεξήγητες ἐξαφανίσεις ἀεροπλάνων

ΜΙΑ εἴδησι ποὺ δημοσιεύτηκε πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες στὸν παγκόσμιο Τύπο, ἀναζωπύρωσε τὸ ἐνδιαφέρον γύρω ἀπὸ τὸ μυστήριο τῶν «ἱπταμένων δίσκων»: Τρεῖς Οὐαλλοὶ ἀστυνομικοὶ ἀνέφεραν στὴν ὑπηρεσία τους, ὅτι, ἐνῶ περιπολοῦσαν κοντὰ στὴ διώρυγα τοῦ Μπρίστολ, εἶδαν ξαφνικὰ ν' ἀναδύεται ἀπ' τὸ νερό, ν' ἀνεβαίνη ἀθόρυβα πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ χάνεται ἕνας τεράστιος κόκκινος δίσκος!

Τί πρέπει νὰ ὑποθέσουμε; Πὼς εἶναι κι' οἱ τρεῖς φαρσέρ, ἢ πὼς ἔπαθαν ὁμαδικὴ παραίσθησι;

Τὸν ἴδιο περίπου καιρό, σημειώθηκε κι' ἕνα ἄλλο παράξενο περιστατικό: ἡ μυστηριώδης ἐξαφάνισι ἑνὸς πελώριου τετρακινητηρίου ἀεροπλάνου τῆς ἀμερικανικῆς πολιτικῆς ἀεροπορίας, ἐνῶ ταξίδευε, μὲ αἴθριο οὐρανὸ καὶ μὲ θαυμάσιο καιρό, ἀπ' τὴν Καλιφορνία πρὸς τὸ Τόκιο.

Τὸ ἀεροπλάνο αὐτὸ χάθηκε χωρὶς ν' ἀφίση κανένα ἴχνος του, ὅταν εἶχε φτάσει κοντὰ στὶς ἰαπωνικὲς ἀκτές. Κι' ὅμως, πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτά, εἶχε εἰδοποιήσει μὲ τὸν ἀσύρματο ὅτι ὅλα πήγαιναν καλά...

Ἑξηνταπέντε ἀεροπλάνα ἀναγνωρίσεως καὶ ἀρκετὰ πλοῖα τὸ ἀναζήτησαν στὸν ὠκεανό, σὲ μιὰ ἔκτασι 50.000 τετραγωνικῶν μιλίων. Ἀλλ' ἡ ἔρευνα αὐτὴ — ἡ μεγαλύτερη ποὺ διοργανώθηκε στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου τῆς Κορέας — ἔμεινε ἄκαρπη. Δὲ βρέθηκε τὸ παραμικρὸ ἴχνος τοῦ χαμένου ἀεροπλάνου καὶ τῶν 67 ἀτυχων ἐπιβατῶν του.

Πῶς ὅμως, στὴν ἐποχὴ αὐτὴ τῆς θαυμαστῆς ἐπιστημονικῆς καὶ τεχνικῆς ἀναπτύξεως, μπορεῖ νὰ ἐξαφανιστῆ ἕνα πελώριο ἀεροπλάνο ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς γῆς, χωρὶς νὰ δώση κἂν τὸ παραμικρὸ σῆμα κινδύνου; Δὲ χωρεῖ ἄλλη ἐξήγησι, παρὰ ὅτι τὸ βρῆκε μιὰ ἀστραπιαία καταστροφή.

Ἐδῶ λοιπὸν ἔρχεται νὰ γεμίση τὸ κενὸ ἡ θεωρία ὅτι οἱ ἱπτάμενοι δίσκοι προέρχονται ἀπὸ ἄλλους μακρυνοὺς κόσμους, ἐπιθεωροῦν ἀπὸ ψηλὰ τὸν πλανήτη μας κι' αἰχμαλωτίζουν κάπου-κάπου ἀνθρώπους καὶ ἀεροπλάνα μας.

Ὁ σκοπός τους εἶναι πιθανώτατα νὰ ἐξακριβώσουν ὡς ποῦ ἔχουν φτάσει οἱ δικές μας προσπάθειες γιὰ τὴν ἐξερεύνησι τοῦ Ἀπείρου.

Αὐτὸ ὑποστηρίζει σὲ μιὰ πρόσφατη ἀνακοίνωσί του κι' ὁ Ἀμερικανὸς ναύαρχος Ντέλμερ Φάρνεϋ, πρόεδρος μιᾶς «ἑταιρίας» ποὺ ἱδρύθηκε στὴν Οὐάσιγκτων μὲ σκοπὸ τὴ διαφώτισι τοῦ μυστηρίου τῶν ἱπταμένων δίσκων.

Καὶ νὰ τώρα ἕνα ἄλλο ντοκουμέντο ποὺ φαίνεται νὰ ἐπιβεβαιώνη αὐτὴ τὴν ἄποψι:

«Στὶς 9 Μαρτίου 1955, κατὰ τὶς 5.30' μ. μ., κύτταζα ἕνα ἀεριωθούμενο ποὺ πετοῦσε πρὸς τὸ μέρος μου, ὅταν ξαφνικά, χωρὶς καμμιὰ προειδοποίησι, ἐμφανίστηκε πίσω του μιὰ πελώρια καὶ ἀργυρόχρωμη πτητικὴ μηχανὴ καὶ τὸ ἐξαφάνισε αὐτοστιγμεί, μπροστὰ στὰ μάτια μου...»

Ἔτσι ἀρχίζει ἡ ἐπίσημη ἀναφορὰ ἑνὸς ἔμπειρου Ἀμερικανοῦ πιλότου, τοῦ Εὐγένιου Μέτκαλφ, ποὺ παρακολούθησε τὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ ἐξαφάνισι ἑνὸς ἀεριωθουμένου βομβαρδιστικοῦ στὸν οὐρανὸ τοῦ Ἰλλινόϊς.

Καὶ σ' αὐτὴν ἐπίσης τὴν περίπτωσι, ὁ οὐρανὸς ἦταν ὁλοκάθαρος.

Κατὰ τὸν Μέτκαλφ, ἀφοῦ ἡ ἀλλόκοτη πτητικὴ μηχανὴ «ἀπορρόφησε» τὸ βομβαρδιστικό, ἔκλεισε τὶς πόρτες της καὶ χάθηκε μὲ ἀπίστευτη ταχύτητα.

Ὁ Μέτκαλφ τὴν περιέγραψε σὰν ἕνα «γυρτὸ πιάτο», μὲ ἄσπρα, πράσινα καὶ πορτοκαλιὰ φῶτα ὁλόγυρά της, καὶ τόσο μεγάλη, ὥστε νὰ χωρᾶνε στὸ ἐσωτερικό της ἀρκετὰ ἀεροπλάνα σὰν ἐκεῖνο ποὺ εἶχε αἰχμαλωτίσει.

Τὸ χαμένο ἀεροπλάνο δὲν ξαναβρέθηκε ποτὲ—οὔτε ὁλόκληρο, οὔτε τὰ συντρίμματά του.

Λίγο ἀργότερα, τρία ἄλλα ἀεριωθούμενα καταδιώχτηκαν ἀπὸ μιὰ ὅμοια παράξενη μηχανή, ποὺ εἶχε ταχύτητα τριπλασία περίπου ἀπὸ τὴ δική τους — ὅπως ὑπολόγισαν οἱ πιλότοι τους.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ἐδῶ ὅτι τὰ περιστατικὰ αὐτὰ συνέβησαν σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ὁ Ἄρης βρισκόταν στὴ μικρότερη ἀπόστασι ἀπὸ τὴ Γῆ — πρᾶγμα ποὺ ἐπιτρέπει νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ἀπὸ κεῖ προέρχονταν ἴσως οἱ ἀλλόκοτες πτητικὲς μηχανές.

Τριανταένα χρόνια πρωτύτερα, τὸ 1924, εἶχε πλησιάσει καὶ πάλι ὁ Ἄρης στὴ Γῆ — ὅπως συμβαίνει κάθε τόσο. Τὸν καιρὸ λοιπὸν ἐκεῖνο, δυὸ Βρεταννοὶ ἀεροπόροι, οἱ σμηναγοὶ Ντέϋ καὶ Στιούαρτ, ἔπεσαν θύματα ἑνὸς δράματος, ποὺ ἀναστάτωσε τὴν κοινὴ γνώμη κι' ἔμεινε πάντα σκοτεινὸ μυστήριο.

Εἶχαν ἀπογειωθῆ ἀπ' τὸ Ἰράκ κι' ἐξαφανίστηκαν στὴ διαδρομή τους. Ἔγινε τότε μιὰ ἔρευνα. Τὸ ἀεροπλάνο τους βρέθηκε ἐγκαταλελειμμένο σὲ μιὰ ἔρημη περιοχή, χωρὶς νὰ παρουσιάζη καμμιὰ βλάβη. Οἱ πατημασιές τους ξεκινοῦσαν ἀπ' αὐτὸ κι' ἀπομακρύνονταν, ἀποτυπωμένες καθαρὰ στὴν ἄμμο.

Ἔφταναν σ' ἕνα σημεῖο, ὅπου σταματοῦσαν ἀπότομα. Δὲν ξαναγύριζαν πίσω στὸ ἀεροπλάνο.

Στὸ σημεῖο ἐκεῖνο δὲν ὑπῆρχε τίποτα, κανένα σημεῖο ζωῆς, οὔτε καὶ ἴχνη πάλης!

Ποιὰ ἄγνωστη δύναμι εἶχε ἁρπάξει τοὺς δυὸ ἀεροπόρους, ἔτσι ἀμέσως, καὶ τοὺς εἶχε ἐξαφανίσει, ἀφήνοντας πίσω τους μονάχα τὴ λεία καὶ γυμνὴ ἄμμο;

Πιὸ πρόσφατο — κι' ἴσως ἀκόμα πιὸ δραματικὸ — εἶναι αὐτὸ ποὺ συνέβη στὶς 5 Δεκεμβρίου 1945 σὲ πέντε ἀμερικανικὰ βομβαρδιστικὰ τύπου «Ἄβεντζερ».

Εἶχαν ξεκινήσει ἀπ' τὴ βάσι τους, στὸ Φὸρτ Λάουντερνταλ τῆς Φλόριντας, γιὰ μιὰ πτῆσι 160 μιλίων ὡς τὶς νήσους Μπαχάμας, μὲ ἐπιστροφή. Καθένα τους εἶχε πλήρωμα ἀπὸ 3 ἄνδρες.

Ἀπογειώθηκαν στὶς 2.10' μ. μ. Μιὰ ὥρα ἀργότερα ὁ ἀρχηγὸς τοῦ σμήνους ἔστειλε τὸ ἑξῆς παράξενο μήνυμα στὴ βάσι τους: «Φαίνεται πὼς χάσαμε τὸ δρόμο μας... Δὲν εἶμαι βέβαιος γιὰ τὴ θέσι μας».

Ἡ φωνή του εἶχε ἕνα τόνο ταραγμένο.

Ἀκολούθησαν κι' ἄλλα μηνύματα στὶς ἑπόμενες ὧρες, ὅλο καὶ πιὸ ἀνήσυχα. Πῶς εἶχαν παραπλανηθῆ λοιπὸν καὶ τὰ πέντε ἀεροπλάνα; Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ λαθέψουν κι' οἱ πέντε πυξίδες μαζί;

Στὶς 4.25, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ σμήνους εἰδοποίησε, πανικόβλητος: «Νομίζω πὼς ἀπέχομε 225 μίλια ἀπὸ τὴ βάσι».

Ἀμέσως ἀπογειώθηκε ἕνα τεράστιο ἀεροπλάνο, μὲ πλήρωμα ἀπὸ 13 ἄνδρες καὶ μὲ τέλεια μέσα διασώσεως. Ζήτησε ἀπ' τὰ πέντε «Ἄβεντζερ» νὰ τοῦ καθορίσουν τὴ θέσι τους. Ἀλλὰ δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι.

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη, χάθηκαν τὰ ἴχνη, τόσο τῶν πέντε βομβαρδιστικῶν, ὅσο καὶ τοῦ ἀεροπλάνου ποὺ εἶχε ξεκινήσει γιὰ νὰ τὰ βοηθήση! Ἔγινε μιὰ ἔρευνα, μὲ ἀεροπλάνα καὶ πλοῖα, σὲ μιὰ ἔκτασι 280.000 τετραγωνικῶν μιλίων, ἀλλὰ δὲ βρέθηκε τὸ παραμικρό. Ἐπίσης δίχως ἀποτέλεσμα ἔμεινε μιὰ ἐξερεύνησι ὅλων τῶν γύρω δασῶν.

Ὁ ἁρμόδιος ἀξιωματικὸς ποὺ διεύθυνε αὐτὲς τὶς ἔρευνες, ἔγραψε τὴν ἑξῆς χαρακτηριστικὴ φράσι στὴν ἀναφορά του:

«Ἐξαφανίστηκαν τελείως, σὰν νὰ πέταξαν στὸν Ἄρη».

Θὰ τελειώσουμε μὲ τὴν ἀφήγησι ἑνὸς ἀεροπόρου, ὀνόματι Γιάνσεν, ποὺ εἶχε ἀποφύγει στὴν ἀρχὴ ν' ἀναφέρη τὴν καταπληκτικὴ περιπέτεια ποὺ τοῦ συνέβη ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια, γιατὶ ἦταν βέβαιος πὼς κανεὶς δὲ θὰ τὸν πίστευε. Βεβαιώνει ὅτι «μιὰ πτητικὴ μηχανὴ ἀγνώστου εἴδους» κράτησε τὸ ἀεροπλάνο του γιὰ ἐπιθεώρησι κι' ὕστερα τ' ἄφισε ἐλεύθερο νὰ φύγη, σὰν ν' ἀδιαφοροῦσε πιὰ γι' αὐτό!

Σημειῶστε ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ περιγραφὲς τῶν μυστηριωδῶν φαινομένων προέρχονται ἀπὸ ἔμπειρους ἀεροπόρους, δηλαδὴ ἀπὸ ἀνθρώπους συνηθισμένους στὶς ὀπτικὲς ἀπάτες ποὺ προκαλοῦν κάποτε τὰ σύννεφα, ὁ δυνατὸς ἥλιος, κλπ. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς τοὺς δίνει μεγαλύτερη βαρύτητα.

Ποιὸς ξέρει πότε θὰ διαφωτιστοῦν ἐπιτέλους αὐτὰ τὰ μυστήρια!...

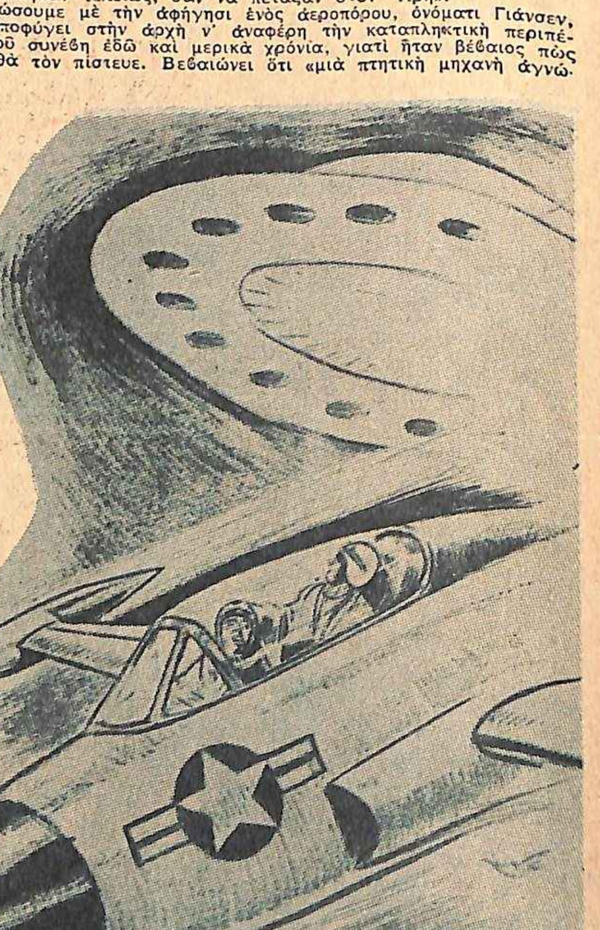

Ἡ παράξενη μηχανὴ ποὺ κατεδίωκε τὸ ἀεροπλάνο εἶχε ταχύτητα τριπλασία ἀπὸ τὴ δική του...

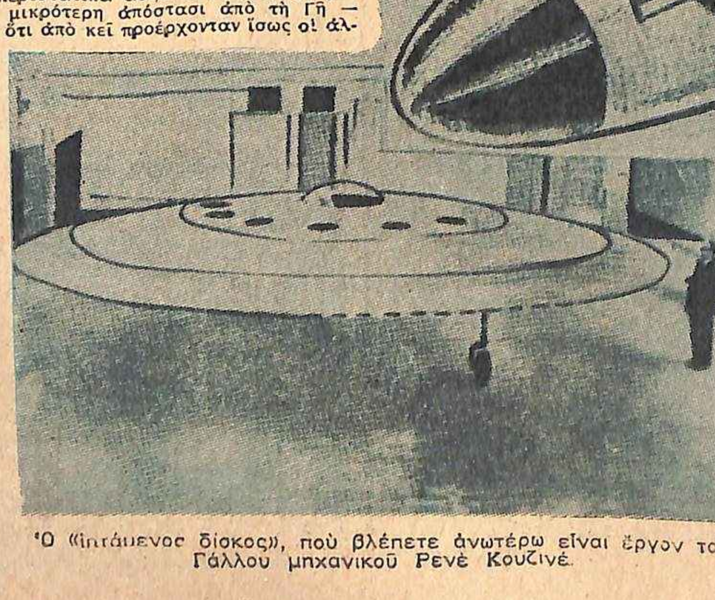

Ὁ «ἱπτάμενος δίσκος», ποὺ βλέπετε ἀνωτέρω εἶναι ἔργον τοῦ Γάλλου μηχανικοῦ Ρενὲ Κουζινέ.

ΕΝΑ χρόνο μετὰ τὴν πρώτη ἀτομικὴ ἔκρηξι στὴ Νεβάδα, οἱ ἐπιστήμονες ἀνακάλυψαν, ἔκπληκτοι, μιὰ ἀπροσδόκητη μεταβολὴ στὶς συνθῆκες τοῦ φτερωτοῦ κόσμου. Τὰ σμήνη τῶν ἀποδημητικῶν πουλιῶν δὲν ἐμφανίστηκαν οὔτε τὴν ἄνοιξι, οὔτε τὸ φθινόπωρο, ποὺ ἀκολούθησε! Σ' ὁλόκληρη τὴν ἀχανὴ περιοχή, ποὺ συγκλονίστηκε ἀπὸ τὴν πτῶσι τῆς βόμβας, οὔτε φτερὸ δὲ φάνηκε στὸν ὁρίζοντα...

Στὴν ἀρχή, ὑποθέσανε πὼς ἡ τρομαχτικὴ ἔκρηξι εἶχε προκαλέσει μιὰ παροδικὴ ἀναστάτωσι στὰ πουλιά, ποὺ σύντομα θὰ τὴ λησμονοῦσαν, γιὰ νὰ ξαναπεράσουν ἀπὸ τοὺς γνώριμους δρόμους, ποὺ ἀκολουθοῦν ἐπὶ αἰῶνες ὁλόκληρους. Ἀλλ' ἦρθε καὶ δεύτερη ἄνοιξι καὶ δεύτερο φθινόπωρο καὶ τὰ πουλιὰ δὲν ξαναφάνηκαν στὴν περιοχὴ τοῦ Λὰς Βέγκας, ἀπ' ὅπου περνοῦσαν πάντα, ὅταν ψύχραινε ὁ καιρός, γιὰ νὰ κατέβουν στὶς ἡλιόλουστες ἀκτὲς τῆς νότιας Καλλιφορνίας καί, ὅταν καλωσύνευε, γιὰ νὰ ξανανέβουν στὶς λίμνες τοῦ Καναδᾶ.

Δυὸ Ἀμερικανοὶ ζωολόγοι, ὁ δόκτωρ Ἄρτλεϋ καὶ ὁ δόκτωρ Βάλλερς, ἀποφάσισαν τότε νὰ μελετήσουν συστηματικὰ αὐτὴ τὴν ἀνεξήγητη «ἀλλαγὴ πορείας» τῶν ἀποδημητικῶν πουλιῶν, τὴν πρώτη ποὺ ἔχει γίνει ἀπὸ ἀμνημόνευτα χρόνια, καὶ νὰ ἐξηγήσουν τὰ αἴτιά της.

Τὶς διαπιστώσεις, στὶς ὁποῖες καταλήξανε, τὶς διατύπωσαν, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, σὲ μιὰ ἐκτενῆ ἀνακοίνωσι, ποὺ προκάλεσε ζωηρότατη αἴσθησι στοὺς ἀμερικανικοὺς

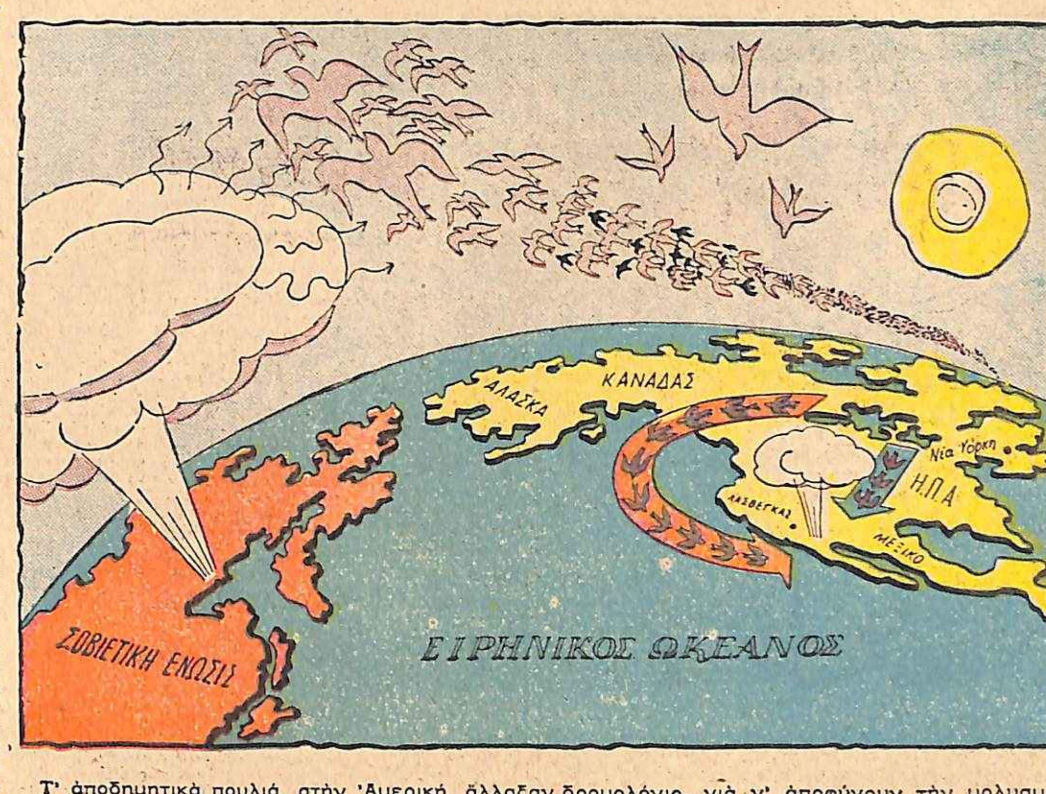

Τ' ἀποδημητικὰ πουλιά, στὴν Ἀμερικὴ ἄλλαξαν δρομολόγιο, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν μολυσμένη ἀπὸ τὴν ραδιενέργεια ἀτμόσφαιρα.

Τὰ πουλιὰ μαντεύουν ΤΟΝ ΑΤΟΜΙΚΟ κίνδυνο

Κι' ἀλλάζουν τὰ καθιερωμένα ἀπὸ αἰῶνες δρομολόγιά τους γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγουν!..

ἐπιστημονικοὺς κύκλους καὶ πρόσθεσε ἕνα καινούργιο ἐπιχείρημα στὸ ὁπλοστάσιο ἐκείνων, ποὺ συνιστοῦν τὴ διακοπὴ τῶν ἀτομικῶν πειραμάτων.

Τ' ἀποδημητικὰ πουλιά — ἀποκαλύπτουν οἱ ζωολόγοι Ἄρτλεϋ καὶ Βάλλερς — ἐκτελοῦν τώρα ἕνα δρομολόγιο, δυὸ φορὲς σχεδὸν μακρότερο καὶ κοπιαστικώτερο! Ἐνῶ, ἄλλοτε, γιὰ νὰ φτάσουν ἀπὸ τὶς λίμνες τοῦ Καναδᾶ στὶς ἀκτὲς τῆς Καλλιφορνίας, ἀκολουθοῦσαν μιὰ εὐθεῖα ὁδὸ ἀπὸ τὰ βορειοανατολικὰ πρὸς τὰ νοτιοδυτικά, περνῶντας ἀπὸ τὴν ἔρημο τῆς Νεβάδα, τώρα διαγράφουν μιὰ ὁλόκληρη καμπύλη, φτάνοντας ὡς τὸ Βανκοῦβερ, στὶς ἀκτὲς τοῦ Εἰρηνικοῦ, γιὰ νὰ στρίψουν ἀπὸ κεῖ πρὸς τὸ νότο.

Φυσικά, τὰ πουλιά, ποὺ, μὲ τὸ ἀλάνθαστο ἔνστικτό τους, ἔδειχναν νὰ ξέρουν τόσο καλά, ὅσο καί... ὁ Πυθαγόρας, πὼς «ἡ εὐθεῖα ὁδὸς εἶναι συντομωτέρα πάσης ἄλλης», δὲν ἔχασαν ξαφνικὰ αὐτὸ τὸ ἔνστικτο προσανατολισμοῦ, γιὰ ν' ἀντικαταστήσουν τὴν εὐθεῖα μὲ τὴν καμπύλη. Κάτι ἄλλο ἔπρεπε νὰ συμβαίνη. Κι' αὐτὸ τὸ κάτι ἄλλο — λένε οἱ δυὸ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες — εἶναι πὼς ἤξεραν τὸ θανάσιμο κίνδυνο, ποὺ ἀποτελοῦσε γι' αὐτὰ ἡ ραδιενέργεια τῆς ἀτμόσφαιρας στὶς κεντρικὲς πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, κι' ἐπιθυμοῦσαν νὰ τὸν ἀποφύγουν, ἔστω κι' ἂν χρειαζόταν ἔτσι νὰ κάνουν τὸ διπλὸ δρόμο!

Πῶς, ὅμως, ἦταν σὲ θέσι νὰ μαντέψουν, ἂν ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι μολυσμένη ἀπὸ τὴ ραδιενεργὸ τέφρα, ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὶς ἀτομικὲς ἐκρήξεις;

Μὲ τὸ ἴδιο, οὐσιαστικά, μέσο, ὅπως κι' οἱ ἄνθρωποι — ἀπαντοῦν ὁ δόκτωρ Ἄρτλεϋ καὶ ὁ δόκτωρ Βάλλερς. Ὅπως οἱ ἄνθρωποι ἀνιχνεύουν τὴν παρουσία ραδιενεργείας μὲ τοὺς «μετρητὲς Γκάϊγκερ», ἔτσι καὶ τὰ πουλιὰ τὴν ἀνιχνεύουν μὲ τὸ φυσικὸ «μετρητὴ Γκάϊγκερ», μὲ τὸν ὁποῖο εἶναι προικισμένα. Ἤ, ἂν προτιμᾶτε — προσθέτουν — μὲ τὴν «αἴσθησι Γκάϊγκερ»!

Ἡ αἴσθησι αὐτὴ τοὺς εἶναι ἀπόλυτα ἀπαραίτητη, γιατὶ οἱ μικροσκοπικοὶ αὐτοὶ ὀργανισμοὶ εἶναι πολὺ πιὸ εὐαίσθητοι ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο στὴ ραδιενέργεια. Ἐλάχιστα μόρια ραδιενεργοῦ ὕλης εἶναι ἱκανὰ νὰ σκοτώσουν ἕνα πουλί, καὶ ἀκόμη λιγώτερα μπορεῖ νὰ τοῦ προκαλέσουν σοβαρὲς ὀργανικὲς βλάβες.

Αὐτὸ διαπιστώθηκε, κυρίως, στὴν Ἰαπωνία, ὅπου, στὴν περιοχὴ Νιαγκάτα, βρέθηκαν πέρυσι σωροὶ ὁλόκληροι ἀπὸ κουφάρια μικρῶν πουλιῶν. Ἕνα τέτοιο φαινόμενο δὲν εἶχε ξαναπαρουσιαστῆ ποτὲ στὴ Νιαγκάτα καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀπόρησαν γιὰ τὴ φύσι τῆς μυστηριώδους ἐπιδημίας, ποὺ προκάλεσε τοὺς ὁμαδικοὺς αὐτοὺς θανάτους στὸν κόσμο τῶν φτερωτῶν.

Ὁ μόνος, ποὺ ὑποψιάστηκε τὴν ἀληθινὴ αἰτία τῆς μαζικῆς τραγωδίας, ἦταν ὁ Ἰάπωνας καθηγητὴς Βατανάμπε, αὐθεντία στὰ σχετικὰ μὲ τὴν ραδιενέργεια ζητήματα. Ἐξέτασε ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ κουφάρια τῶν πουλιῶν καὶ διαπίστωσε πὼς ὅλα περιεῖχαν ἰσχυρὸ ποσοστὸ ραδιενεργείας. Ἕνα ραδιενεργὸ νέφος, ποὺ εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὰ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὅπου γίνονται τὰ πυρηνικὰ πειράματα, ἦταν ἐκεῖνο, ποὺ ἔσπειρε τὸ θάνατο στὶς τάξεις τῶν μικρῶν φτερωτῶν.

«Καμμιὰ ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει — παρατήρησε τότε ὁ καθηγητὴς Βατανάμπε — πὼς ἂν πυκνωθῆ ὁ ρυθμὸς τῶν ἀτομικῶν καὶ ὑδρογονικῶν ἐκρήξεων, τὸ πρῶτο ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι νὰ σβύση κάθε κελάηδημα πουλιοῦ ἀπὸ τὸν αἰθέρα τῆς Γῆς μας!».

Εὐτυχῶς, ὅπως διαπίστωσαν οἱ δυὸ Ἀμερικανοὶ ζωολόγοι, τὰ πουλιὰ εἶναι ἀρκετὰ καλὰ προετοιμασμένα γι' αὐτὸν τὸ σοβαρώτατο κίνδυνο, ποὺ τὰ ἀπειλεῖ, καὶ εἶναι σὲ θέσι νὰ τὸν ἀποφεύγουν, ὅταν δὲν τὰ βρίσκη ξαφνικά, ὅπως στὴν περίπτωσι τῆς Νιαγκάτα.

Ἡ περίπτωσι, ἄλλωστε, τῆς ἀλλαγῆς δρομολογίου, ποὺ ἐγκαινίασαν τὰ ἀποδημητικὰ πουλιὰ τοῦ δυτικοῦ ἡμισφαιρίου, δὲν εἶναι ἡ μόνη, ποὺ δείχνει, ὅτι ὁ φτερωτὸς κόσμος ἀποφάσισε νὰ λάβη μέτρα... ἀντιατομικῆς ἀμύνης!

Στὴ Γερμανία, φτάσανε, τελευταῖα, πολυάριθμα σμήνη πουλιῶν, ποὺ οἱ ζωολόγοι δὲ δυσκολεύτηκαν νὰ διαπιστώσουν πὼς ἦταν... φυγάδες ἀπὸ τὴ Σιβηρία, ὅπου τὰ ρωσικὰ πυρηνικὰ πειράματα διαδέχονται τὸ ἕνα τὸ ἄλλο μὲ τόση συχνότητα, ὅση τὰ ἀμερικανικὰ στὸν Εἰρηνικό.

Ἡ αἰτία τῆς ὁμαδικῆς φυγῆς δὲν ἄργησε κι' αὐτὴ νὰ ἐξακριβωθῆ. Ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς δραπέτες ξεψύχησαν, ἐνῶ ἔφταναν στὸ τέρμα τοῦ προορισμοῦ τους. Τὰ πτώματά τους ἐξετάστηκαν καὶ διαπιστώθηκε πὼς περιεῖχαν ραδιενέργεια. Τὸ σχέδιο τῆς φυγῆς ποὺ εἶχαν ἀποφασίσει, τὸ ἐξετέλεσαν κάπως ἀργά...

★

Ἐπικίνδυνες ἐνέσεις

Ἂν παρατηρήσετε μιὰ ἐλαφρειὰ φαγούρα ἢ ἐξάνθημα γύρω ἀπ' τὸ μέρος ὅπου κάνατε μιὰ ἔνεσι πενικιλλίνης, σημαίνει πὼς ἀνήκετε στὸ ποσοστὸ 1 % τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἔχουν ἀλλεργικὴ εὐαισθησία ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ φαρμάκου. Οἱ ἔρευνες ἔχουν ἀποδείξει, ὅτι περὶ τὰ 500 διάφορα φάρμακα προκαλοῦν ἀλλεργία σὲ ὡρισμένα ἄτομα. Τὰ κοινότερα ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἡ πενικιλλίνη, ὡρισμένες σουλφαμίδες, ὁ ἀντιτετανικὸς ὀρρὸς καὶ τὸ ἀναισθητικὸ «προκαΐνη», ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ ὀδοντογιατροί.

Ὅταν ἡ ἀλλεργία αὐτὴ ἔχη σοβαρὴ μορφή, μπορεῖ νὰ προκαλέση τεράστιες φουσκάλες στὸ δέρμα, ὑψηλὸ πυρετό, πρήξιμο τῶν ἀδένων, πόνους στὶς ἀρθρώσεις καὶ στοὺς μῦς. Μπορεῖ δὲ ν' ἀπαιτηθοῦν πολλοὶ μῆνες γιὰ τὴν ἀνάρρωσι.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Ζιζή, Χολαργό: Ἡ διεύθυνσι τοῦ ζεύγους Ἔλλη Λαμπέτη καὶ Δημήτρη Χόρν εἶναι: Θέατρον «Κεντρικόν» Πλατεία Κολοκοτρώνη, Ἀθῆναι. Ἡ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημά σας εἶναι «σχεδόν», δεδομένου ὅτι ἐκείνη δὲν πῆρε ἀκόμα διαζύγιο ἀπὸ τὸν πρῶτο της σύζυγο. Ἡ διεύθυνσι τῆς Sofia Loren εἶναι: C)o Paramount Pictures Corp., 5451 Marathon Street, Hollywood 38, Calif. U.S.A.. Τῆς Ἀλίκης Βουγιουκλάκη: Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 53, Ἀθῆναι καὶ τῆς Gina Lollobrigida: Via Appia 223, Roma, Italia.

Κώστα Μητσάκη: Ἡ διεύθυνσι τῆς Maria Meneghini Callas εἶναι: Via M. Buonarroti 20, Milano, Italia. Τῆς δὲ Carla del Poggio: Via Fratelli Ruspoli 2, Roma, Italia.

Ὑβὸν Κάρτερ, Ἀθῆναι: Ὁ Πρίσλεϋ παραμένει μέχρι στιγμῆς ἄγαμος. Ἡ διεύθυνσί του εἶναι: Elvis Presley: C)o Metro - Goldwyn - Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, City, Calif. U.S.A. Συντάξετε τὸ γράμμα σας στὴν ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ἀναγνώστρια Δ. Δ. Γ.: Ἡ διεύθυνσι τοῦ George Marshall εἶναι: C)o Screen Actors Guild, 7046, Hollywood, Calif. U.S.A. Θὰ βρῆτε πιὸ πάνω τὴ διεύθυνσι τῆς Λολομπρίτζιντα.

Νέλη καὶ Ἔτα: Ἡ διεύθυνσι τοῦ Κώστα Κακαβᾶ εἶναι: Χρυσανθέμων 8, Ψυχικό, Ἀθῆναι.

Παν. Φωτεινόπουλο, Ἐνταῦθα. Θὰ βρῆτε πιὸ πάνω τὴ διεύθυνσι τοῦ Ἔλβις Πρίσλεϋ.

Θαυμάστρια τοῦ Ντήν, Ἐνταῦθα: Καὶ βέβαια ἔχει πεθάνει ὁ Τζέημς Ντήν. Οἱ διαδόσεις που κυκλοφοροῦν περὶ δῆθεν παραμορφώσεώς του καὶ καταδίκης του σὲ ἀκινησία εἶναι ψευδεῖς καὶ ἀνόητες.

Φίλιππο, Θεσσαλονίκη: Ἡ Μαρτὶν Καρὸλ γεννήθηκε στὶς 16 Μαΐου 1923 καὶ ἡ Τζίνα Λολομπριτζίντα στὶς 4 Ἰουλίου 1928. Πρὶν παντρευτῇ τὴ Σοῦε Κάρρολ, ὁ Ἄλαν Λὰντ ἦταν σύζυγος τῆς Μάρτζορυ Τζέην Φάρνσγουωρθ, ποὺ πέθανε τὴν 1 Μαΐου 1957. Μ' αὐτὴν εἶχε ἀποκτήσει τὸν Ἄλαν (υἱὸν) ποὺ ἔπαιξε μαζί του σ' ἕνα του φίλμ.

Σούζαν Δ., Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσι τῆς Antonella Lualdi εἶναι: Via Monte Parioli 25, Roma, Italia καὶ τοῦ Gino Cervi: Via della Consulta 1, Roma, Italia

Ἀρετὴ Λαμπροπούλου: Ὁ Τάυρον Πάουερ γεννήθηκε στὶς 5 Μαΐου 1914. Ἔχει μαῦρα μαλλιὰ καὶ μάτια καὶ ὕψος 1 μ. 80. Ντεμπουτάρησε στὸν κινηματογράφο τὸ 1939. Τὴν Ἀναμπέλλα τὴ γνώρισε κατὰ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Σουέζ» καὶ τὴν παντρεύτηκε τὸ 1949 στὴ Ρώμη. Σπάταλος, ὁ Τάϋρον ξοδεύει περισσότερα ἀπ' ὅσα κερδίζει καὶ ἔχει μεγάλη ἀδυναμία για τὰ τυχερὰ παιγνίδια.

Ἰωάννα, Ἐνταῦθα: Ἡ Μάμυ Βὰν Ντόρεν γεννήθηκε στὴ Νότιο Ντακότα πρὶν ἀπὸ 24 χρόνια. Δὲν ἦταν πωλήτρια, ὅπως ἔχετε διαβάσει, ἀλλὰ μαθήτρια τῆς «Ἀκαδημίας δραματικῆς Τέχνης» τῆς Νέας Ὑόρκης.

Θαυμαστὴ τῆς Ντόροθυ: Ἡ Ντόροθυ Μὰκ Γκουάϊρ γεννήθηκε στὴν Ὀμάχα τῆς Ντεμπράσκας στὶς 14 Ἰουνίου 1918. Ἔχει γαλανὰ μάτια, καστανὰ μαλλιὰ καὶ ὕψος 1 μ. 68. Στὸν κινηματογράφο παίζει ἀπὸ τὸ 1943. Δὲν διέκοψε τὴν κινηματογραφική της δρᾶσι. γυρίζει ὅμως λίγα φίλμ, γιατὶ προτιμᾶ νὰ παίζη στὸ θέατρο. Θὰ ἰδοῦμε ἐφέτος δυο ἢ καὶ τρία νέα της ἔργα μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ «Ὁ νόμος τοῦ Κυρίου» (Ὁ ἄνθρωπος χωρὶς ὅπλα) στὸ ὁποῖο παίζει μὲ παρτεναὶρ τὸν Γκάρυ Κοῦπερ.

Κατίνα Π., Ἐνταῦθα: Ὁ Ροσσάνο Μπράτσι βρίσκεται τώρα στο Χόλλυγουντ, δὲ θ' ἀργήση ὅμως νὰ ἐπιστρέψη στὴν πατρίδα του, ὅπου ἡ διεύθυνσί του εἶναι: Rossano Brazzi, via Sistina 57, Roma, Italia. Ἡ διεύθυνσι τοῦ Folco Lulli εἶναι: Viale Angelico 84, Roma, Italia καὶ τοῦ Raf Vallone: Via Parioli 44, Roma, Italia.

Λάτρην τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου: Ἡ διεύθυνσι τοῦ σκηνοθέτη Federico Fellini εἶναι: Via Lutezia 11, Roma, Italia.

Γοργόνα τῶν Σπετσῶν: Τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ Τόνυ Μάρτιν εἶναι: Ἄλβεν Μόρρις. Γεννήθηκε στὸ Ὤκλαντ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου στὶς 25 Δεκεμβρίου 1915. Ἦταν σύζυγος τῆς Ἄλις Φαὶη ἀπὸ τὴν ὁποία χώρισε τὸ 1941. Εἶναι δὲ ἀπὸ τὸ 1948 σύζυγος τῆς Σὺντ Τσάρρις.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Δημητράκης Κυριάκου, Χουάϊτ Νο 20, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, με σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Μαυροκέφαλος, Κάτω Δίκωμον, Κυρήνεια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ σοβαροὺς νέους καὶ νέες μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων σὲ λογοτεχνικὰ θέματα.

Ὁ Κώστας Θεοφάνους, Ἀλαμπρα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας τοῦ 977 τεύχους, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἄτυχη ὀμορφιά». Τὴν παρακαλεῖ, ἐφ' ὅσον ἀπαντήση, νὰ στείλη μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ Νεόφυτος Α. Νεοφύτου (17 χρόνων), Κρήτης Νο 3, Καϊμακλί, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Τραῖνο τῶν ὀνείρων».

Ὁ Κωστάκης Παλάτος (18 χρόνων), Πεντέλης 40, Καϊμακλί, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἀνθισμένη γαρδένια».

Δυὸ φίλοι, ὁ Σοφοκλῆς Χαραλάμπους καὶ ὁ Ἀνδρέας Γεωργίου, Κοντεμένου, Κηρύνεια, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 18—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Παναγ. Καλαθᾶ (18 χρόνων), Σαλαμῖνος Νο 180, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφηση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—20 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅποια γραφη, νὰ στείλη μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἀνδρέας Σαββίδης, Ἐλευθερίας Νο 11, Ταχ. Κιβ. 153, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 16—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλικῆς γνωριμίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Τάσος Νικολάου (21 χρόνων), Περικλέους 25. Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση με τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Κατινίτσα Μ.» τοῦ 978 τεύχους.

Ὁ Γιάννης Θεμιστοκλέους, (18 χρόνων), Παλαμᾶ Νο 1, Βαρώσια, Κύπρος. ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Βύρων Σεβεριάδης (18 χρόνων), Πτωχοκομείου 2, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ τουρκικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Παναγ. Ἰωαννίδης, Μαραθόβουνο, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπο τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Σωτος Ἀργυρίδης (18 χρόνων), Μελετίου Μεταξάκη Νο 3, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καθὼς καὶ μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν Τουρκία, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστάλ.

Ὁ Νικόδημος Ἀριστοδήμου (19 χρόνων), Μητροπόλεως 4, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Νικόλαος Ἀποστολίδης (18 χρόνων), Φιλελλήνων Νο 8, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Κατινίτσα Μ.».

Ὁ Νῖκος Ἀγγελίδης (19 χρόνων), Δημόσια Ἔργα, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Κεφαλλωνιά, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἀγριοκάτσικο» τοῦ 979 τεύχους.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Ἀταλάντη Γεμενιτζῆ, Ἀχαίου Νο 25, Λευκωσία, Κύπρος, καὶ ἡ Λίτσα Δράκου (17 χρόνων καὶ οἱ δυό), Ξερόν, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἄννα-Μαρία» τοῦ 978 τεύχους.

Ἡ «Γαλάζια ραψωδία» καὶ ἡ φίλη της τὸ «Γαλάζιο ζουμπουλάκι», ἀπὸ τὴ Λεμεσό, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν Ἑλβετία, ποὺ ἀγαποῦν τὴ μουσικὴ καὶ τὰ σπόρ. Ἡ «Μαρίλια», μαθήτρια τοῦ Παγκυπρίου Γυμνασίου, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσι τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ Ε. Ν. George Mourikis (20 χρόνων), ραδιοτηλεγραφητής, S)S Hawk C)o Goulandris Bros, 61 St. Mary Axe, E. C. 3, London, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 17—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ κατὰ προτίμησι στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἐκμάθησί της καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ ὑποπλοίαρχος Ε. Ν. (28 χρόνων), S)S Atenas, C)o S. G. Embiricos Ltd, Dunster House, 17—19 Mark Lane, London E.C. 3, England, ποὺ ἐκτελεῖ χρέη κυβερνήτου, θέλει ν' ἀλληλογραφήση με νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—26 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Vassilios D. C. (23 χρόνων), S)T World Unity, C)o Niarchos London Ltd, 41—43 Park St., London W. 1., England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας, ποὺ ἴσως καταλήξη σὲ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Panayiotis Ambatis, S)S Themistocles, Universal Sea Carriers, 52 Broadway, New York 4, N.Y., U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση με Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας μέχρι 30 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Georgios Giakimakis, S)T World Glory, Transoceanic Marine Inc, 39 East 51 Str. New York 22, N.Y., U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ἁγνὲς Ἑλληνίδες, ἡλικίας μέχρι 18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργια μιᾶς φιλίας καὶ ἀπώτερο σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Denis Likoudis, S)S Pardalina Blidberg, 80 Broad Str. N.Y. 4, U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο ὁ «Σβυσμένος φάρος». Ὁ John Sclavenas (20 χρόνων), γ' μηχανικός, για τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἰδία διευθυνσι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφηση μὲ τὸ «Φυλακισμένο καναρίνι» ἀπὸ τὸ Πειραιᾶ.

Ὁ Franqua Zenar (21 χρόνων), S)T Ionian Traveller Universal Sea Carriers, 52 Broadway 52, New York 4, N.Y., U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 17—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Δυὸ φίλοι, ὁ Petros Dimas (22 χρόνων), δόκιμος ἀσυρματιστής, καὶ ὁ Antonios Amarianos (19), δόκιμος μηχανικός, S)S Taygetos, C)o Coulouthros Ltd, 51—54 Fenchurch Street, London E.C. 3, England, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἄνδρο, Ἀθήνα καὶ Χαλκίδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλικῆς γνωριμίας.

Ὁ Nicos Ampelas (22 χρόνων) καὶ ὁ Georgios Makris (19), S)S Navarino, C)o N. J. Goulandris Ltd, Baltic House, 27 Leadenhall Str., London E.C. 3, England. θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας.

Ὁ μηχανικὸς Constantinos Olimpidis, M)V Master Nicos, Phocean Ship. Agency, Milgrat House 53, London, E.C. 3, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλίας.

Ὁ P. Bounatsos καὶ ὁ D. Fourtounas, S)S North Queen, A. Papadakis Co Ltd, 44—46 Leadenhall Str., London E.C. 3, England, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁπλῆς φιλίας.

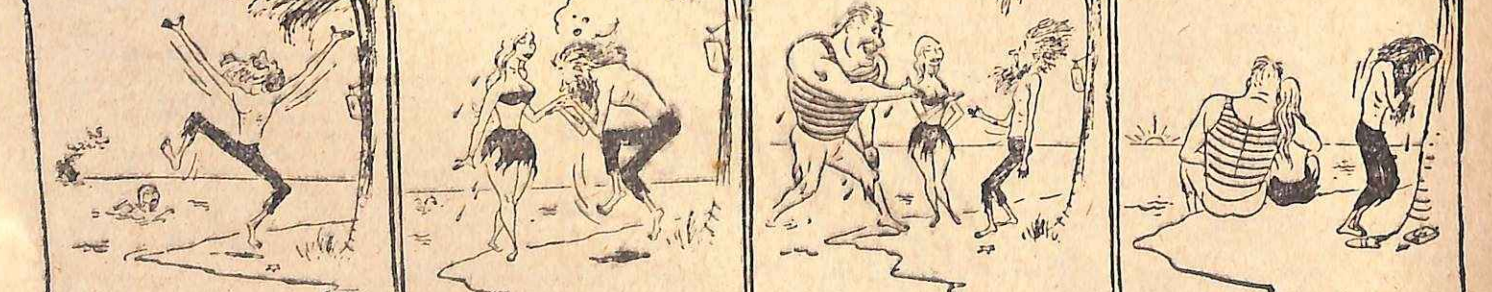

'Ο τρίτος ἄνθρωπος.

Ὁ William P. Kazel, β' ἀξιωματικός, S)S Andros Heigths, W. I. Cain, Kaiser Aluminun Corp., Baton Rouge. La., U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση με Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—21 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα.

Οἱ δόκιμοι πλοίαρχοι George Arvanitakis (21 χρόνων) καὶ Michel Zografos (20), S)T Adoration, C)o Carras, U.S.A., Ltd, 21 West Street N.Y. 6, New York, U.S.A., ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 17—21 χρόνων.

Ὁ ὑποπλοίαρχος P. Galiatsatos (28 χρόνων), S)S Marcella, C)o Transmar. Acencies Inc, 26 Broadway Room 1231, New York 4, N.Y., U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Nicolaos Merkouris (22 χρόνων), μηχανικός, M)T Khios Pioneer, C)o A. Lusi Ltd, 26—28 Fenchurh Street, London E.C. 3, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνοποῦλες, ἡλικίας 16—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς γνωριμίας, ποὺ ἴσως καταλήξη στὸ γάμο. Ὁ Nicolaos Sitaras (22 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς σταθερῆς φιλίας, ποὺ μπορεῖ νὰ ὁδηγήση σὲ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Michel Voulgarakis, S)S Sariza, C)o United Operators Shipping Corp., 80 Broad Street, New York, U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἁπλὴ ἐπαρχιωτοπούλα» ἀπὸ τὴ Σαντορίνη, τὴ «Χρυσὴ πεταλούδα» καὶ τὸ «Γιασεμὶ» ἀπὸ τὴ Χαλκιδικὴ τοῦ 969 τεύχους.

Ὁ Georgios Gerollimos, β' μηχανικὸς στὸ S)S Herald μᾶς γνωρίζει ὅτι κακοήθης φαρσὲρ ἐν ἀγνοίᾳ του ἀπέστειλε τὸ ὄνομά του στὴ στήλη τῆς ἀλληλογραφίας. Ὁ ἴδιος, ὡς μᾶς γράφει, δὲν ἐζήτησε καὶ δὲν ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Eva Papaïoannou, Hamalbasi Samanci Ali Sok No 7)2, Beyoglu, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Παρακαλεῖ ὅσους γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Loulou Louis (19 χρόνων), Ἑλληνοαμερικανίς, Cezanne St. 32, Walldorf, Frankfurt, Germany, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐσωτερικοῦ καθὼς καὶ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ἡ Contsita, Cicekli Yali Sok. 21, Boyukada, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερική, κατὰ προτίμησι μὲ σπουδαστὲς τῆς ἰατρικῆς καὶ Ἑλληνοαμερικανοὺς ναῦτες, ἡλικίας 19—20 χρόνων. Θὰ ἀπαντήση μόνον σ' ἐκείνους ποὺ θὰ στείλουν στὸ πρῶτο γράμμα, μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Miss Nolla Patricia (21 χρόνων), 20 Yorong Street City, Sydney, Australia, γεννημένη στὴν Αὐστραλία ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα Ἑλληνίδα, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἡλικίας 20—24 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅποιος γράψη, νὰ στείλη μιὰ φωτογραφία του.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Peter Androutsos (22 χρόνων), ὁ Antonios Antonopoulos (24) καὶ ὁ Demitrios Papadopoulos (20), C)o S.A.R. Camp. Naracoote, S. Australia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ καλὲς καὶ ἠθικὲς οἰκογένειες, ἡλικίας 18—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλοῦν ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ M. Ioannis (25 χρόνων), Ἑλληνοαιγύπτιος, Railways Station, Mt. Isa, W. Queensland, Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Αἴγυπτο, ἡλικίας 18—22 χρόνων, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀραβικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς πλατωνικῆς φιλίας.

Ὁ George Takantza, Kadiköy - Kalfaoglu Sok 23, Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο Rock 'N' Roll.

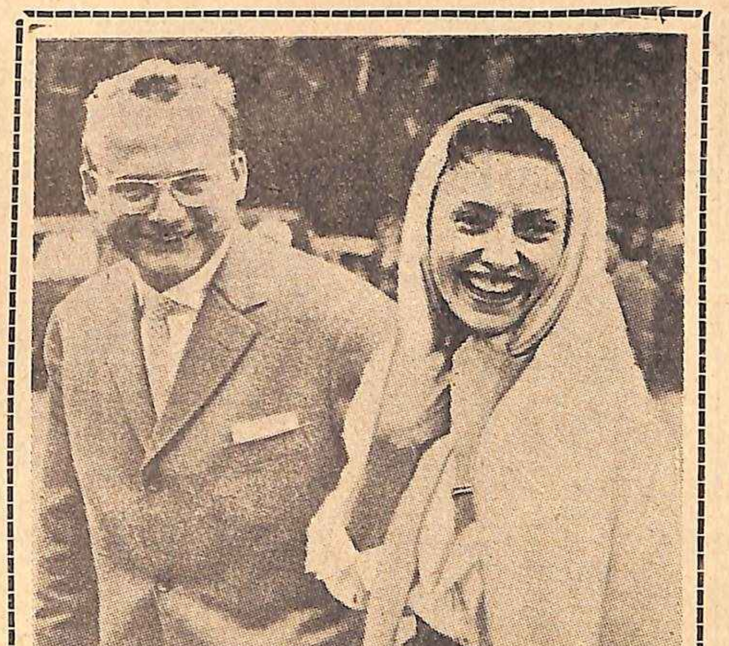

Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΑΛΕΝΤΕ ΚΑΙ Ο ΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ

Ἡ Κατερίνα Βαλέντε δὲν εἶναι μόνο μεγάλη καλλιτέχνις, ἀλλὰ καὶ μιὰ ἐξαιρετικὴ καὶ εὐτυχισμένη σύζυγος. Πολὺ λίγοι ὅμως εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ξέρουν πὼς ἡ διάσημη τραγουδίστρια καὶ στὰρ εἶναι παντρεμένη. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι οἱ δυὸ σύζυγοι, λόγω τῆς ἐργασίας τους σπανίως συναντῶνται καὶ ζοῦν μαζί. Γιὰ πρώτη φορὰ ἐφέτος ὅμως τὸ ζεῦγος ἀποφάσισε νὰ περάση μαζὶ τὶς θερινὲς διακοπές του καὶ γιὰ νὰ τὸ κατορθώση αὐτὸ ἡ Κατερίνα ἀπέρριψε πολλὲς προτάσεις καὶ δελεαστικὰ συμβόλαια. Στὴ φωτογραφία μας ἡ Κατερίνα μαζὶ μὲ τὸ σύζυγό της Ἔρικ Βὰν Ἄρο, ποὺ τὴν λατρεύει.

Ὁ Petros Petridis, Elmadag Uftade Sok. No 43)1, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Γλωσσοῦ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς» τοῦ 977 τεύχους.

Ὁ Georgios Vavoutis (18 χρόνων) καὶ ὁ Pantelis Vavoutis (26), Rue Adriatic No 13, Ibrahimieh, Alexandrie, Egypte, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Ioannis Zikos (24 χρόνων), 36 Chapel Street Fitzroy, Melbourne Vic. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Dimitrios Papadopoulos (26 χρόνων), Rue Grade Foxhalle No 88P, Herstal, Liege, Belgique, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 19—24 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μὲ τὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Savvas Michaïlidis, Rue du Cure 41, Cheratte, Liege, Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ καλὸ χαρακτῆρα καὶ ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, ἡλικίας 17—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Δυὸ φίλοι, ὁ Tom Mastro (27 χρόνων) καὶ Bill Vans (25), ποὺ εἶναι συνέταιροι σὲ καλὴ ἐπιχείρησι, C)o Central Lodge Mt. Isa., Queensland, Australia, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἡλικίας κάτω τῶν 24 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ L. Panagos, 38 Dreese St., Brunswick No 10, Melbourne, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 20—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Bill Frageskidis (20 χρόνων), 543 Harris St. Ultimo N.S.W., Sydney, Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 16—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Andreas Benitopoulos, Rua Don Carlos Botelho, No 466, Sao Paulo, Brasil, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ δεσποινίδα ἢ χήρα ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, καλόκαρδη καὶ μορφωμένη, ἡλικίας 34—39 χρόνων.

Ὁ Elias Charhogiannis (25 χρόνων), S.A.R. Mingary S. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἀσχέτως ἡλικίας, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστάλ.

Ὁ George Poulios, E. E.E. Kenys Knob Via Cooma, N.S. W., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα φτωχὲς ἢ ὀρφανές, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Spiros Kakios (24 χρόνων), Simpson Avenue 24, Coniston, N.S.W., Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας μέχρι 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Antonino Vincenti, Ferma Posta, Messina, Italia, Ἰταλὸς φοιτητής, ποὺ ἡ μητέρα του εἶναι Ἑλληνίδα, ἐπιθυμεῖ πολὺ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—21 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἰταλικὴ ἢ ἰσπανικὴ γλῶσσα.

Ὁ G. Yiannacou, 29 Beacon Hill, London N. 1, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Πεντάμορφη Κεφαλλωνιτοπούλα». Τὴν παρακαλεῖ ὅταν γράψη, νὰ στείλη μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ Emm. Capetanakis (26 χρόνων), Crindes Wes No 71, Eisden Limburc, Belgique, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, μετρίου ἀναστήματος, μελαχροινές, εὐπαρουσίαστες καὶ νοικοκυρές, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Bill Kalotheos, 115 Macley Str., Potts Point (Lindys R.), N.W.S. Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς τρεῖς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ναυσικᾶ Λ.», «Ἀνεμώνη» καὶ «Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ» τοῦ 970 τεύχους.

Ὁ Pete Balis (22 χρόνων), 6337 South Green Street, Chicago Illinois, ἀπόφοιτος Γυμνασίου καὶ καλῶς ἐγκατεστημένος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀποφοίτους Γυμνασίου, εὐγενικές, εὐπαρουσίαστες καὶ μὲ καλὸ χαρακτῆρα, ἡλικίας κάτω τῶν 21 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Jimis Lambropoulos (20 χρόνων), 154 Linden Ave, Westbury, L.I.N.Y., U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι μὲ μαθήτριες Γυμνασίου, ἡλικίας μέχρι 18 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Tom. Liapis (27 χρόνων), 2 Peter Street, South Yarra, Melbourne, Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Andreas Yiannacou, 62 Camden Road, London, N.W. 1, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Rock 'N' Roll».

Ὁ Dimitrios Tzamarias (23 χρόνων), Post Office, Caribaldi B.C., Canada, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας κάτω τῶν 22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστὰλ καὶ ἀργότερα ἴσως τὸ γάμο.

Δυὸ φίλοι, ὁ Nicolaos Cappas καὶ ὁ Nicolaos Mitropoulos, C)o Polar Milk Bar, Main Street, Gwelo Southern Rhodesia, S. Afrika, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὴν «Ἀτίθαση ἀμαζόνα» καὶ τὴ «Μελαχροινὴ Ντόλλυ».

Ὁ Georgios Skapoullis, 62 Camben Rd, London N.W. 1, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἐλίζαμπεθ Τέϋλορ» καὶ τὴν «Ἀτίθαση ἀμαζόνα».

Ὁ Marios Zabounis, E.W.S. Dept. Modbury, S. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Χρυσὴ πεταλούδα». Ὁ Athanassios Hliaras, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Γιασεμὶ» ἀπὸ τὴ Χαλκιδική.

Ὁ A. Michaïlides, A.B. C)o P.O. Box 1224, Bulawayo S. Rhodesia, Africa, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ ἀπὸ τὴν Κύπρο, ἡλικίας 19—25 χρόνων, ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν ἀρχιτεκτονική.

Δυὸ φίλοι, ὁ Chris. Kontexis καὶ ὁ Alec Martin, Ridge Hostel Morwell, Vic. Austraia, ποὺ ἔχουν γεννηθῆ στὴν Αὐστραλία, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—20 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ John Davilas, Morwell Heights, P.O. Ces., Vic. Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Sotirios Mamouris (25 χρόνων), 269 Main Rd, Corrimal, N.S.W., Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας κάτω τῶν 24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Peter Gonatas, 28—03 Ditmars Blvd, Astoria L.I.N.Y., U.A.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Παπαρουνίτσα».

Ὁ Luciano Ferrari, Villa Aldisio P.C. No 17, Messina, Italia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα.

Ὁ N. Daniel, 64 Kinkora Rd., Hawthorn E. 2, Victoria, Australia, καλῶς ἐγκατεστημένος, μὲ κρατικὴ ἐργασία, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ νέα, κατὰ προτίμησι κομμώτρια, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἢ τὴν Αἴγυπτο, ἡλικίας 17—20 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Nikos Antoniou, 381 Oxford Street, Paddington, Sydney, Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Ioannis Costas καὶ ὁ Christos Papachristos, 165 Oxford Rd, Rosebank Johannesburg, South Africa, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Nicolakis Roussos, Spruge Falls Power Paper G. 73, Kapuskasing Ontario, Canada. ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—21 χρόνων, στὴν ἑλληνική, γαλλική, ἰταλικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μὲ τὸ πρῶτο γράμμα, μιὰ φωτογραφία τους.

Προλαμβάνει τὴν κακοσμίαν τοῦ ἱδρῶτος

Bac-Stick
ΑΠΟΣΜΗΤΙΚΟΝ
Μία ἐλαφρὰ ἐπάλειψι... Θαυμασία φρεσκάδα, Ἐξαίσιο ἄρωμα!
ΕΥΧΡΗΣΤΟ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ
OLIVIN - WIESBADEN (ΓΕΡΜΑΝΙΑ)
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Ἑλένη Κικίδου
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)
Δέχεται: 9—1 π.μ. καὶ 5—7 μ.μ. ὁδὸς Μετσόβου 25, 1ος ὄροφος (στάσις Μουσείου). Τηλ. 810—975

Ἕνας ἰατρὸς συνιστᾶ τὴν ΜΠΥΡΑ ΣΤΟΥΣ ΑΘΛΗΤΑΣ

Ὁ Διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς E.VAILLANT γράφει «Ἡ μπύρα συνιστᾶται στοὺς ἀθλητάς, γιατί τοὺς παρέχει τὴν ἐπιπρόσθετη ἐνέργεια, ποὺ τοὺς εἶναι τόσο συχνὰ ἀπαραίτητη κατὰ τοὺς ἀγῶνες, ὁπότε καὶ χρειάζεται νὰ καταβάλουν μιὰ ἐξαιρετικὰ σκληρὴ προσπάθεια.»(BIERE ET SANTE σελ. 518). Ἡ μπύρα εἶναι τονωτικόν, ποὺ μᾶς βοηθεῖ νὰ ἀντέχωμε περισσότερο στὴν κούρασι. Εἶναι ἀπὸ ὅλα τὰ ποτὰ τὸ πλουσιώτερο σὲ βιταμῖνες. Εἶναι ἐπίσης ἡ πιὸ πλούσια τροφὴ σὲ ἔνζυμα, ποὺ διευκολύνουν τὴν πέψι. Ἀπὸ σήμερα, πίνετε κανονικὰ μπύρα κατὰ τὰ γεύματα καὶ κάθε φορὰ ποὺ θὰ διψάσετε στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας. Προσφέρετε ἐπίσης μπύρα καὶ στοὺς φίλους σας. Γευστικὴ καὶ ξεδιψαστική, ἡ μπύρα ΦΙΞ εἶναι πραγματικὴ ἀπόλαυσις.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀγ. Κωνσταντίνου 12
ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ἰδοὺ τὸ μυστικό μας
Τηλ. 53.100

Κολώνιες
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
μὲ φυσικὰ αἰθέρια ἔλαια
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΔΑΜΒΕΡΓΗ
ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 39 (ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ)

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Δυὸ φίλες ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο οἱ «Ξενητεμένες ὑπάρξεις», ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας. Ἡ «Γειά σου πατρίδα», (28 χρόνων), ἀπὸ τὴ Γαλλία, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μ' ἕνα νέο, ἡλικίας 30—34 χρόνων. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας.

Ἡ Ἄννα Ποτήρη, Ἀνακοῦς 81, Νέα Φιλαδέλφεια, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κὰρτ-ποστάλ.

Τὸ «Ταξιδιάρικο πουλὶ» ἀπὸ τὴν Ἀλεξανδρούπολι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Ξανθὸς ἄγγελος» (19 χρόνων), ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ὄμορφη καὶ ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μ' ἕνα ἀξιωματικὸ τοῦ Ε.Ν., ὑψηλὸ καὶ εὐπαρουσίαστο. Δυὸ φίλες, ἡ «Λέλα» (20 χρόνων) καὶ ἡ «Ξανθὴ σειρήνα» (19), ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι. Ἡ «Πονεμένη μοδίστα» (24 χρόνων), ἀπὸ τὸ Βόλο, εὐπαρουσίαστη καὶ μὲ ἠθικὲς ἀρχές, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἡλικίας 27—36 χρόνων.

Ἡ «Ταμάρα Σοῦ» (27 χρόνων), ἀπὸ τὸν Πύργο Ἠλείας, λεπτή, εὐπαρουσίαστη καὶ μορφωμένη, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ κυρίους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο μ' εὐγενικὴ καρδιά, ἡλικίας 35—45 χρόνων. Ἡ «Σουζάνα» (22 χρόνων) καὶ ἡ «Τζένυ» (17), ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ δυὸ νέους ἀπὸ Ἀμερική, κατὰ προτίμησι δυὸ ἐξαδέλφια, ἀπὸ καλὴ καὶ ἠθικὴ οἰκογένεια. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὸ περιοδικό μας.

Ἡ «Φρύνη τῆς Ἀθήνας», εὐπαρουσίαστη, μὲ χαρούμενη καρδιὰ καὶ μὲ ὄνειρα γιὰ τὴ ζωή, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένους κυρίους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ γιὰ νὰ βρῆ τὴ χαρὰ ποὺ χρόνια ζητεῖ. Ὅσοι θέλουν νὰ στείλουν γράμμα στὴν ἀναγνώστριά μας αὐτή, ἂς τὸ ἀπευθύνουν στὰ γραφεῖα μας.

Ἡ Μαρία Βαρότση (26 χρόνων), Θεσσαλονίκης 60, Θησεῖο, Ἀθῆναι, Grèce, ἕνα καλὸ κι' εὐγενικὸ κορίτσι, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Τρεῖς φίλες ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ἡ «Ζανὲτ» καὶ «Νατάσσα», ἡ «Λόττε» (17 χρόνων καὶ οἱ τρεῖς), θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 18—22 χρόνων. Ἡ ἀναγνώστριά μας «Καλαματιανὸ μαντήλι» ἐπιθυμεῖ ν'ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας ἄνω τῶν 30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων. Τὸ «Μαῦρο γεράκι», θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸ Βόλο. Ὁ «Κύκνος» (19 χρόνων), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπὸ τὴ Ρόδο, μὲ σκοπὸ τὴ φιλία καὶ ἀργότερα τὸ γάμο.

Ἡ «Λεπτὴ ψυχή», ἀπὸ τὰ Χανιά, ὑψηλὴ καὶ εὐπαρουσίαστη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ σοβαροὺς νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 32—42 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο. Τὰ «Θλιμμένα μάτια» (25 χρόνων), ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, μορφωμένη καὶ ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ σοβαροὺς νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας μέχρι 25 χρόνων, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἡ «Γαρδένια Τ. Ζ.» (17 χρόνων), ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀμερική, τὴν Αὐστραλία καὶ τὸν Καναδᾶ, ἡλικίας 23—26 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς σοβαρῆς γνωριμίας, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι. Ἡ «Πριγκήπισσα τοῦ Σορέντο» (18 χρόνων), ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες ναυτικούς. Ἡ «Ἀτυχήσασα κυρία» (44 χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 38—50 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Τὸ «Ἀγριολούλουδο Σ. Κ.» ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ἕνα σοβαρὸ κύριο, μόνον ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 35—40 χρόνων. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Ἀνέστος Κώστας (18 χρόνων), σπουδαστής, Φαναρίου 57, Καρδίτσα, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας 14—18 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη. Ὁ Κωνστ. Δαβράδος, Καστέλλι Φουρνῆς, Μαραμβέλου, Κρήτη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες καὶ ξένες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μορφωμένες, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, Ἀμερική, Γαλλία καὶ Αἴγυπτο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

Ὁ Βασίλ. Δέγλερης, Κολοκοτρώνη 29, Περιστέρι, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Μαραμένο γιασεμὶ» ἀπὸ τὴ Στοκχόλμη, τοῦ 976 τεύχους. Ὁ Θησεὺς Μηλῖγγος, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία με τὴν «Ἀτίθασση ἀμαζόνα» καὶ τὴ «Μελαχροινὴ Ντόλλυ». Ὁ Σωτήριος Ρουσέας, Αἰσχύλου 20, Ἄνω Χαραυγή, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μόνικα».

Ὁ Κωνστ. Κουτσός, Ν. Πελαγία, Χαλκιδική, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση με τὸ «Παράξενο κορίτσι». Ὁ Γιάννης Νικολαΐδης, πολιτικὸς μηχανικός, Poste Restante, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Κουκλίτσα» ἀπὸ τὸ Ν. Φάληρο. Ὁ Ἀναστάσιος Ἐμμανουήλ, Ξενοδοχεῖον Νέα Ἐπίδαυρος, Νέα Ἐπίδαυρος Ναυπλίας, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Κύπρο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Θὰ σ' ἀγαπῶ παντοτινά». Ὁ Βασίλειος Καραγγέλης, Ι.Μ.Λ., 3η Κλινική, Νοσοκομεῖον Σ. Σωτηρία, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ Βασίλ. Τσαλαπάτης, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι. Ὁ Βενέδικτος Κοντομίχης, Πεντάλοφος Μεσολογγίου, Αἰτωλοακαρνανία, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Φτωχειά». Ὁ Πέτρος Τσόκολας, Ὑψηλάντη 30, Ἄργος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Πεντάμορφη Κεφαλλωνιτοπούλα». Ὁ Εὐγένιος Πετρᾶτος, Δάβαρη 65, Μακρυγιάννη, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας μέχρι 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Π. Μοσχόπουλος, (25 χρόνων), Χαβριᾶτα, Ληξούριον, Κεφαλληνίας, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὸ Καναδᾶ. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Εὐάγγελος Σκονᾶκος, μηχανικός, Σκάλα, Λακωνία, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα. Ὁ ἴδιος θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μελαχροινὴ Ντόλλυ», τὴν «Κολινὲτ» καὶ τὴ «Μιριέτ».

Ὁ Κωνσταντῖνος Σταμέλος, (21 χρόνων), Ἄστρους 16, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴ Γαλλία καὶ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας 20-21 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἠλίας Σεϊμένης, (19 χρόνων), Ἄστρους 52, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Αὐστραλία, ἡλικίας 18-19 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ἐμμ. Δασκαλάκις (25 χρόνων) Θράκης 5, Κιλκίς, ποὺ κατάγεται ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ ὑπηρετεῖ στὸ Κιλκίς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Παράξενο κορίτσι». Δυὸ φίλοι, ὁ Κώστας Δρακάκης (22 χρόνων), ἀπόφοιτος Γυμνασίου, καὶ ὁ Νίκος Δασκαλογρηγοράκης (23), Παπαδιανὰ Σελίνου, Χανιά, Κρήτη, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αὐστραλία καὶ τὴν Ἀμερική. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ ὑπεν)ρχης Ἀθανάσιος Τζιαμουράνης, Φρουρὰ Φυλακῶν Γυάρου, Κυκλάδες, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Παναγιώτης Ἀνγκουλέας, Γυθείου 42, Πειραιεύς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴ Ρόδο καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας. Ὁ Μικέλος Γουρλῆς, Πέλοπος 37, Περιστέρι, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Rock 'N' Roll» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ καὶ τὴ «Στακτοπούτα» ἀπὸ τὴν Ξάνθη. Ὁ Γεώργ. Καρακώστας, Γαλατᾶ, Μεσολόγγιον, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μελαχροινὴ Ντόλλυ» καὶ τὴν «Ἄτυχη ὀμορφιά».

Ὁ Βασίλ. Σαπουνᾶς, Φιλίππου Ἰωάννου 80, πάροδος, Βόλος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν «Ξανθὴ ἀμαζόνα». Ὁ Τάκης Τασσόγλου (28 χρόνων), Ἀλιπέδου 25, Πειραιεύς, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα μὲ τὴ «Μελαχροινὴ Ντόλλυ» ἀπὸ τὴν Ἀφρική. Ὁ Ἠλίας Δεπάστας (17 χρόνων), Μαρασλῆ 13, Κολωνάκι, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Λευκάδα, ἡλικίας 16—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Δημήτριος Πακωνσταντίνου, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Κουκλίτσα», «Χιονάτη» καὶ «Σμαραγδένια μάτια».

Ὁ Ν. Λάτσικας (27 χρόνων), Poste Restante, Σύνταγμα, Ἀθῆναι, Grèce, μορφωμένος ἀλλὰ ὄχι ὡραῖος, ὕψος 1.60, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα τοῦ ἐσωτερικοῦ ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ποὺ ἔχει πονέσει πολὺ στὴ ζωή, ὄχι ὡραία, μὲ εὐαίσθητη καὶ εὐγενικὴ καρδιά, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

ΣΜΗΝΙΤΕΣ

Ὁ Μιχ. Πολιτάκης, 2α Μ.Κ.Ε.Π., ΣΤΓ 904Α, Πήλιον, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸ Βόλο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μυρτούλα Ε. Π.» Ὁ Νικόλαος Ριμπόπουλος, 111 Π. Μάχης, Μ Τροφοδοσίας, Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Καμπανάκι τῆς ἐρήμου» τοῦ 957 τεύχους. Ὁ Σπυρίδων Βαγενᾶς, ὁ Κ. Νώτας, ὁ Σ. Ζωΐδης καὶ ὁ Εὐάγγελος Συργκάνης 110 Π. Μάχης, 407 ΜΠΑ, ΒΣΤ 904, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Νικόλ. Παπαϊωάννου, 2α Κ. ΚΕΠ, ΣΤΓ 904, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Χωρὶς εὐτυχία Δ.Μ.» τοῦ 955 τεύχους.

Ὁ Μάκης Τζάνης, 336 ΜΔ)Β 111 Π. Μάχης, Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, ἡλικίας 17—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἰωάννης Χουρδάκης, 111 Π.Μ., 498 ΜΠΑ, Ν. Ἀγχίαλος. Βόλος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Βασούλα». Ὁ Ἀθαν. Ἀλεξίου, 28ον Α.Τ.Μ., Μ. «Σ», ΒΣΤ 904, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Τρύφων Σταθόπουλος, 335 ΜΔ)Β 111 Π.Μ., Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Οἱ ὑποσμηνίες Ἀλέξ. Φιλίππου, Ὅμηρος Γλυκίδης, Μάριος Ἠλιόπουλος, Τώνης Μαλάμας, Φώτης Νικηφόρος καὶ Π. Χρυσοστόμου, 111 Π. Μ., 348 Μ.Τ.Α., Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Γρηγόριος Ζανῖκος καὶ ὁ Σπυρίδων Πάγκαλος, 2α Μ. ΚΕΠ, ΣΤΓ 904Α, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—22 χρόνων. Ὁ Νικόλ. Μάνης, 2α Μ. ΚΕΠ, ΣΤΓ 904Α, Πήλιον, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Νέλλη Β. Π.» τοῦ 955 τεύχους, ἀπὸ τὸ Βόλο.

Ὁ Ἠλίας Κατσαρός, ὁ Ἀριστείδης Σπυρίδης καὶ ὁ Γεώργιος Καψάλης, 114 Π. Μάχης, ΜΣΒ, Τανάγρα Βοιωτίας, Grèce, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Γεώργιος Χρυσόπουλος, 111 Π.Μ. Μ.Δ)Β, Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μιράντα».

Ὁ Ζήσης Ζησόπουλος καὶ ὁ Ν. Σωλήνας, 111 Π.Μ., Μοῖρα Ἐγκαταστάσεων, Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος, Grèce, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κύπρο. Ὁ Νικόλαος Μπελλῆς (20 χρόνων), 111 Π. Μάχης ΜΣΒ, Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ὁ Εὐστρ. Καραβασίλης, 2α Μ. ΚΕΠ, ΣΤΓ 904Α, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας τοῦ 955 τεύχους, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Χωρὶς εὐτυχία».

Ὁ Χαράλαμπος Παπαδανέλλης, 142 ΣΕΑ (Μ.ΕΠΙΤ.) ΒΣΤ 904, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Χρυσόστομος Μακρῆς, 111 Π.Μ., Μ. Ἐγκαταστάσεων, Νέα Ἀγχίαλος, Βόλος, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἰταλικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Σωτήριος Καρακούσης, 111 Π.Μ., Μ. Ἐφοδιασμοῦ, Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Νικόλαος Ρουτσόπουλος, 28ον Α.Τ.Α., Μοῖρα Ἐπιτελείου, ΒΣΤ 904, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κύπρο.

ΝΑΥΤΕΣ

Οἱ κάτωθι ναῦτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο:

Στυλιανὸς Μάνδυλας καὶ Ἄρης Λάμπρου, ΑΒΝ, Σχολὴ Τεχνιτῶν, ΒΣΤ 902, ΓΕΝ. Γεώρ. Τριανταφύλλου καὶ Γ. Στεφάνου, ΓΕΝ. Θεόφ. Ἠλιάδης καὶ ὁ ἐξάδελφός του Λάκης Ἠλιάδης, Β.Π. Σάμος, Τ)Λιμ. ΒΝ Σαλαμῖνος. Α.Β.Ν. Ἀντώνιος Πανηγυράκης, Γ. Μαστοράκος, Μ. Μεταξᾶς. Δ. Δεμέστιχας καὶ Τάκης Τόγιας. Α)Γ Ἀχελῶος. ΓΕΝ, Grèce. Νικόλαος Βόλης, Ὄθων Κόντος, Προκόπης Προκοπίου καὶ Γεώργ. Κραμπῆς, Α.Β.Ν., καὶ Ἠλίας Πατρώνης, Νῖκος Βαλασσᾶς, ΓΕΝ. Β.Π. Σάμος, Β.Π. Ἰωάν. Νιάνιουρας, Εὐάγγελος Μαρούλης, Ἔλλη, ΓΕΝ. Εὐάγγελος Καρακασίδης καὶ Δ. Ρουπακιώτης, Δ.Π.Α. Α)ΒΕΦ, ΒΣΤ 902. Κωνστ. Ἀρβανίτης καὶ Ἀρ. Κοσιούλας, Β.Π. Χ΄΄Κωνσταντῆς, ΓΕΝ. Ε. Πατσαδάκης, Γ. Αὐγουστάκης καὶ Α. Νομικός, Α.Β.Ν., Σχολὴ Μηχανικῶν Β. Ναυστάθμου, ΒΣΤ 902, ΓΕΝ. Π. Μανίκας καὶ Ε. Γαβρᾶς, ΚΕ) ΠΑΛ. ΓΕΝ.

Ὁ ὑπ)κὸς Φώτιος Θεοφιλόπουλος, Β.Π. Θεμιστοκλῆς, ΓΕΝ, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμο «Τὸ ἄσπρο ἀραπάκι» καὶ ἡ «Βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ» τοῦ 963 τεύχους. Ὁ Χρῆστος Νιάρχος, ὁ Σ. Ἀναγνωστόπουλος καὶ ὁ Κ. Κωνσταντίνου, Β.Ν. Κρήτης, Σούδα, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Β. Παξινός, Β. Π. Κανάρης. Β.Κ.Ν., Σούδας. Ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ δίοπος Δημήτριος Αὐλωνίτης, ἠλεκτρολόγος, Β.Π. Ἱέραξ, ΓΕΝ, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Οἱ δίοποι Γ. Μπεληγιάννης καὶ Γ. Γιανναρᾶς, Κ.Ε. Παλάσκας, ΓΕΝ, Ἀθῆναι, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Ἄρης Κ. Κόμης, Β.Π. Ἀρματωλός, ΓΕΝ, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Αὐγούλα» τοῦ 954 τεύχους. Ὁ Πέτρος Λάμπρου (21 χρόνων), ΚΕ)ΚΑΝ ΒΣΤ 902, ΓΕΝ, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Κόρη τοῦ Βόλγα» καὶ τὸ «Τρελλὸ θαλασσοπούλι». Ὁ ὑποκελευστὴς Ἀντ. Κανόνης, Δ.Ε.Σ.Μ.)ΒΝΣ, ΒΣΤ 902, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας. Ὁ Βασίλ. Ἀναστόπουλος, Ὑποβρύχιον Πιπῖνος, Δ.Υ. ΓΕΝ, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ, ποὺ ἀγαποῦν τὴ μουσικὴ καὶ τὴ θάλασσα.

Ὁ Κωνστ. Λιώσης, Β.Ν. Σ., ΑΑΑ, ΒΣΤ ΓΕΝ, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Φυλακισμένο καναρίνι». Ὁ ναυτόπαις Γεώργιος Ἀλεξάνδρου, Σχολὴ Ναυτοπαίδων Κ Ε. Πόρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μαμζὲλ Πιγκάλ». Ὁ Κωνστ. Τζωρτζόπουλος καὶ ὁ Μ. Χατζῆς, Α.Β.Ν. Σχολὴ Τεχνιτῶν, Β ΣΤ 902, ΓΕΝ, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—20 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Οἱ δίοποι Θεόδωρος Ξένος καὶ Τάκης Ἀϊβαλιώτης, Β.Π. Ἀδρίας, ΓΕΝ, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὸ «Φλογερὸ χανουμάκι» ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ «Εὐῶδες γιασεμὶ» ἀπὸ τὸ Ν. Φάληρο. Ὁ Ἀχιλλεὺς Λωΐδης (20 χρόνων), Β.Π. Λέων, ΓΕΝ, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσο, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων. Ὁ Κ. Κρητικός, μηχανικός, ΚΕ)ΚΑΝ, ΒΣΤ 902 ΓΕΝ, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας «Εἶμαι στὴν καλύτερη ἡλικία».

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Ὁ Γεώργ. Παυλοχρῆστος, 573 Τ.Π. Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 917Α, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστὰλ καὶ γραμματοσήμων. Ὁ Γεώργιος Παναγιώτου, Λ.Σ. VI Μεραρχία, ΣΤΓ 910, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κὰρτ-ποστάλ. Ὁ Στέλιος Τσακίρης, 392 ΣΑ 1η Ἴλη ΒΣΤ 913Γ, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς Κωνσταντῖνος Μπιζᾶνος, 1041 Μοινάς, ΒΣΤ 904 Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων γιὰ τὸ θέατρο καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Φίλιππος Λιτσάκης, 572 Τ.Π. 2ος Λόχος, ΣΤΓ 917Α, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μυρτούλα» ἀπὸ τὸ Βόλο τοῦ 955 τεύχους. Ὁ Παναγ. Ἀποστόλου, 527 Τ.Π., ΛΒΟ, ΣΤΓ 912Β, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀγαπημένη καρδιά».

Ὁ Παῦλος Γιαννόπουλος, 4η Τ.Σ. Διοίκησις, Γραφεῖον Γ(3), Θήρα, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ἠθικὴ καὶ μορφωμένη ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ ἢ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Σταῦρος Τσιμπιμπάκης, 155 ΜΜΠ Πυροβολαρχία Δ)σεως, ΣΤΓ 914Γ, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ λοχίας Χρῆστος Ἀρκάδας, ΚΕΝ Κορίνθου, 8ος Λόχος, ΣΤΓ 909 Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Κωνσταντ. Τράκας, 502 Τ.Π. Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 912Α, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες. Ὁ δεκανεὺς Γρηγ. Λιαράκης καὶ ὁ Παῦλος Ἰωαννίδης, 488 Τ.Δ., 2ος Λόχος, ΒΣΤ 900Α, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλίας. Ὁ λοχίας Νικόλ. Παπούλιας, 778 Μ.Λ.Μ., ΣΤΓ 914, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Δράμα καὶ τὴν Καβάλα, ποὺ νὰ ἔχουν πονέσει στὴ ζωή. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Νικόλ. Κόνσουλας καὶ ὁ Ν. Ψωμᾶς, 783 Σ.Ε., ΒΣΤ 904, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς δυὸ ἀναγνώστριές μας ἀπὸ τὴν Ξάνθη, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Βερόνικα» καὶ «Ὑπατία». Ὁ Στέφανος Γκάνιας, 569 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 916Γ, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀπογοητευμένη μικρούλα» ἀπὸ τὰ Τρίκαλα, τοῦ 963 τεύχους. Ὁ Εὐστρ. Πονηρίδης, ἔφεδρος ἀξιωματικός, 128 Μ.Π.Π., ΣΤΓ 916, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἰουλιέττα» ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο. Τὴν παρακαλεῖ, ἐφ' ὅσον τοῦ γράψη, νὰ στείλη μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ Ὅμηρος Κλήμης καὶ ὁ Νικόλαος Ἀνδρουλάκης, Σ.Μ.Υ., 2ος Λόχος, Σῦρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς δυὸ ἀναγνώστριές μας ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Βασούλα» καὶ «Νίκη». Ὁ Τ. Παναγιωτίδης (20 χρόνων), ΚΕΝ Μεσολογγίου, 5ος Λόχος, ΣΤΓ 907, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Πειραιᾶ καὶ Πάτρα, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ βιβλίων. Ὁ Θεόδ. Γαρυφαλλάκης, 284, ΕΤΠ, 3ος Λόχος, ΒΣΤ 902, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Μιχαὴλ Καραμᾶνος, 514 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 914, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μελαγχολία» ἀπὸ τὴν Καλλιθέα. Τὸ ἴδιο ζητεῖ καὶ ὁ Ἠλίας Καλαντζῆς, 586 Τ.Π., Λ.Β.Ο., ΣΤΓ 916 Γ. Ὁ Γεώργ. Χατζῆς, 106 ΜΠΠ, ΣΤΓ 913Α, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴ «Μυριάνα». Ὁ Κ. Γιαννάκας, 399 ΣΚΑ, Δ)σις Ὑλικοῦ, ΣΤΓ 904Β, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μελαχροινούλα μὲ τὰ πράσινα μάτια». Ὁ Ἠλίας Ἐρωτόκριτος, 617 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 920Β, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Κύπρο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἐρικέτη».

Ὁ λοχίας Παναγιώτης Ζαχαρίου, Πρότυπος Μοῖρα Σχολῆς Πυροβολικοῦ, ΒΣΤ 902, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ὑπατία» ἀπὸ τὴν Ξάνθη. Ὁ ἐθελοντὴς λοχίας Αἰμίλ. Παπαγιαννάκης, 622 Ε.Τ.Π., 3ος Λόχος ΣΤΓ 912Α, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀπελπισμένη στὴ ζωή» ἀπὸ τὴν Ἔδεσσα. Ὁ λοχίας Θεόδωρος Τσαβδαρίδης καὶ ὁ Σωτήριος Τσακαλίδης, 567 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 916Γ, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Κωνστ. Κρητσιωτάκης, 90 ΛΒΟ, ΣΤΓ 917Β, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Κατερίνα Α. Ω.» ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο Κρήτης. Ὁ Νῖκος Πούλης, 774 Μ.Λ.Μ., ΣΤΓ 904Β, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Istanbul, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Καρδιοκλέφτρα». Ὁ μόνιμος ὑπαξιωματικὸς Κ. Γιάνναρος, 393 Σ.Α., 2α Ἴλη, ΒΣΤ 903, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Λαμία, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἀγρίμι στὴ ζούγκλα».

Ὁ Ναπολ. Γεωργίου, Ε.Σ.Ε.)Κ.Ε.Τ., ΒΣΤ 902, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Πονεμένη ὀρφανή». Ὁ Στέλιος Μυλωνᾶς, 1090 Ε.Α., ΒΣΤ 903, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ὁ Θεοφάνης Χρούσης καὶ ὁ Μιχαλάκης Τσαλίκης, 1701 Ε.Α., ΒΣΤ 900Α, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Ἰωάννης Κοντοπίδης, 566 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 916Β, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸν Καναδᾶ καὶ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς Ἐμμ. Χατζάκης, 519 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 914Γ, Grece, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ξενητεμένη Κρητικοπούλα» ἀπὸ τὴ Ν. Ἀφρική. Ὁ Ἀντ. Καταληματίας, 586 Τ.Π., Λ.Β.Ο., ΣΤΓ 916Γ, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λεϊλὰ» τοῦ 964 τεύχους. Ὁ Γεώργ. Μπουτσίνης, 106 Μ.Π.Π., ΣΤΓ 913Α, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀπελπισμένη στὴ ζωή». Ὁ Νικόλ. Γεωργιλόπουλος, 206 Τ.Υ., ΣΤΓ 920, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλίας.

Ὁ Γεώργιος Φραγκόπουλος, 622 Ε.Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 912Α, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων. Ὁ Χρ. Γασπαρινᾶτος (25 χρόνων) 726 Τ.Μ.Κ., ΣΤΓ 904Α, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ δόκιμος ἀνθυπολοχαγὸς Δῆμος Τσοκαναρίδης, 515 Τ.Π., ΣΤΓ 924Β, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Τάκης Ἀναγνωστόπουλος καὶ ὁ Ἄλκης Παπαδόπουλος, 582 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 918Β, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὴ «Λιάνα» καὶ τὴ «Λεϊλὰ» τοῦ 964 τεύχους. Ὁ Κ. Προῦτζος, ὁ Γ. Πολυμενάκος καὶ ὁ Γ. Μανωλαράκης Κ.Ε.Υ.—ΛΕΟ, Χίος ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες. Ὁ Ἀθαν. Λούσκας, 392 Σ.Α., 1η Ἴλη, ΣΤΓ 904Β, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ποὺ ἀγαποῦν τὸ χορὸ καὶ τὴ μουσική. Ὁ Γεράσιμος Αὐλωνίτης, ΚΕΝ Μεσολογγίου, 7ος Λόχος, ΣΤΓ, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5—8
Ἀκαδημίας 78. Τηλ. 25-226

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος-Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610

«Ρεσολντὼρ»
GAZZONI - BOLOGNA ('Ιταλία)
Γιὰ τὸν λαιμὸ
Γιὰ τὴν φωνὴ
Ἐξαφανίζουν τὴν δυσοσμία τοῦ στόματος
Ἀρωματίζουν τὴν ἀναπνοὴ
«Ρεσολντὼρ»: στὴν Ἰταλία καὶ σ' ὅλον τὸν κόσμο.
Φαρμακεῖα καὶ Περίπτερα δρχ. 4
Ἀντιπροσ. τηλ. 72-201

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΘΗΛΕΩΝ
"Ο ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ"
ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
Διευθυντής: ΠΑΝΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ καθηγητὴς τ. Ἐπιμελητὴς Πανεπιστημίου
ΟΔΟΣ ΑΓΗΣΙΛΑΟΥ ἀρ. 12 — ΑΘΗΝΑΙ
Διδασκαλία ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ — ΚΕΝΤΗΜΑΤΩΝ — ΟΙΚΙΑΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ καὶ ὅλων τῶν μορφωτικῶν μαθημάτων σύμφωνα μὲ πρόγραμμα Ὑπουργείου. Διδακτικὸν προσωπικὸν ἄριστον καὶ πεπειραμένον. Φιγουρίνια καὶ πατρὸν τῶν καλυτέρων Οἴκων μόδας τῶν Παρισίων. Ἐκπαίδευσις ἰδεώδης. Περιβάλλον αὐστηρῶς σχολικόν. Ἐγγραφὴ ἄνευ ἐξετάσεων. Ἀριθμὸς μαθητριῶν κατὰ τάξιν περιωρισμένος. ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ καὶ ΕΓΓΡΑΦΑΙ καθ' ἑκάστην 9 π. μ. 2 μ. μ. καὶ 5—8 μ. μ. Ζητήσατε κανονισμόν.

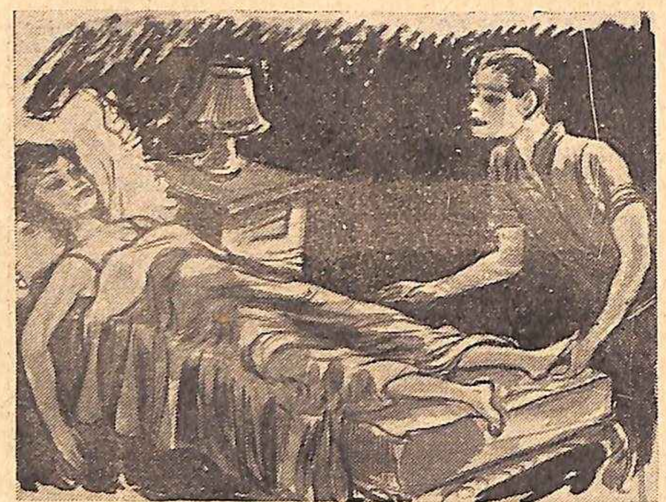

Ἐνῶ οἱ γυναῖκες κοιμόντουσαν ἀνύποπτες, ὁ «κύριος κούκου» τὶς ξυπνοῦσε μ' ἕνα γαργάλημα στὰ πόδια.

285 ΔΙΑΡΡΗΞΕΙΣ ΣΕ ΟΧΤΩ ΜΗΝΕΣ!..

Οἱ ἐκπληκτικοὶ ἆθλοι τοῦ «Κυρίου Κούκου», ποὺ πλήρωσε, ὅμως, μὲ δέκα χρόνια φυλακὴ

«Ἡ δικαιοσύνη δὲν ἔχει χιοῦμορ!», ἦταν ἡ ὁμόφωνη κρίσι πολλῶν ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων, ὅταν ἀνακοινώθηκε ἡ ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου τοῦ Σαὶν—Λιούϊς, ποὺ καταδίκαζε τὸ Τζέημς Κόριγκ, τὸν ἐπιλεγόμενο «Κύριο Κούκου», σὲ φυλάκισι 10 ἐτῶν.

Γιατὶ ὁ «κύριος Κούκου», μ' ὅλο ποὺ εἶχε —μὲ ἀδικαιολόγητη διάθεσι ὑπερβολῆς— ἀποκληθῆ «ὁ τρόμος τῶν γυναικῶν», δὲν εἶχε βλάψει ποτὲ οὔτε μυρμήγκι. Τὰ ἀδικήματα,γιὰ τὰ ὁποῖα καταδικάστηκε, δὲν ἦταν παρὰ ἡ ἐπανάληψι μιᾶς ἀθώας φάρσας, τῆς ἴδιας πάντα, λίγο σκληρῆς, ἴσως, στὸ βάθος, μὰ ὄχι καὶ τέτοιας, ὥστε ν' ἀξίζη μιὰ τόσο αὐστηρὴ καταδίκη.

Βέβαια —γράφει μιὰ ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα— οἱ δικαστὲς τοῦ Σαὶν—Λιούϊς μποροῦν ν' ἀπαντήσουν: Αὐτὸς ὁ Τζέημς Κόριγκ ἢ «Κύριος Κούκου» ἔκανε, μέσα σ' ὀχτὼ μῆνες, 285 διαρρήξεις. Πολλὰ εἶναι, γιὰ τόσες διαρρήξεις, δέκα χρόνια φυλακή;

Ἀλλὰ —κι' αὐτὴ εἶναι ἡ μοναδικὴ στὰ ἀστυνομικὰ χρονικὰ πρωτοτυπία τῆς ὑποθέσεως— ὁ «Κύριος Κούκου» δὲν ἀπεκόμισε κανένα ὑλικὸ ὄφελος ἀπ' αὐτὲς τὶς διαρρήξεις. Οἰκονομικὰ ἀνεξάρτητος, χρησιμοποιοῦσε τὸ ἀσύγκριτο... ἀκροβατικὸ καὶ διαρρηκτικὸ ταλέντο του ἁπλῶς καὶ μόνο γιὰ νὰ κάνη τὸ κέφι του — δηλαδή, γιὰ νὰ τρομάζη τὶς γυναῖκες! Ἀφοῦ τὶς τρόμαζε καὶ τὶς ἄκουγε νὰ τσιρίζουν περίφοβες, ἔφευγε ἱκανοποιημένος, χωρὶς οὔτε τίποτε ἀπὸ τὸ σπίτι τους νὰ πάρη οὔτε τὶς ἴδιες νὰ πειράξη!

Τὸ πρῶτο «θῦμα» τοῦ Κόριγκ ἦταν μιὰ παντρεμένη γυναῖκα 34 ἐτῶν, ἡ Κύνθια Μπλάκ. Ἕνα βράδυ, ποὺ ὁ ἄντρας της εἶχε ἀργήσει νὰ γυρίση, ἡ Κύνθια ξύπνησε ξαφνικά, νοιώθοντας πὼς κάποιος... τῆς γαργαλοῦσε τὶς φτέρνες! Καταλαβαίνετε, φυσικά, τὸ τρόμο της καὶ τὶς φωνὲς ποὺ ἔβαλε, ὅταν εἶδε ἕναν ἄγνωστο νὰ κάθεται στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ της καὶ νὰ τὴν κυττάζη χαμογελῶντας! Ἐκεῖνος, ὡστόσο, δὲν ἔδειξε καθόλου νὰ ταράχτηκε. Σηκώθηκε, τῆς φώναξε «Κούκου!» καί, μ' ἕνα σάλτο, βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ὅταν ὁ κ. Μπλὰκ γύρισε, λίγο ἀργότερα, βρῆκε τὴν γυναῖκα του στὸ σαλόνι, νὰ τὸν περιμένη τρέμοντας, πιὸ ἄσπρη κι' ἀπὸ τὸ κατάλευκο νυχτικό της. Τοῦ διηγήθηκε μὲ τὸ νῖ καὶ τὸ σῖγμα τὴν ἐπίσκεψι τοῦ μυστηριώδους διαρρήκτη, ἀλλ' αὐτὸς δὲν πίστεψε λέξι ἀπ' ὅσα ἄκουσε.

—Παρὰ νὰ φωνάξουμε τὴν ἀστυνομία, εἶναι καλύτερα νὰ φωνάξουμε τὸν γιατρό, χρυσῆ μου! τῆς ἀποκρίθηκε. Σίγουρα, ἔχεις ἐφιάλτες...

Ἡ συνέχεια, ὅμως, τῆς ἱστορίας ἀπέδειξε πὼς ὁ «ἐφιάλτης» τῆς κυρίας Μπλὰκ εἶχε σάρκα καὶ ὀστᾶ. Τὴν ἑβδομάδα ποὺ ἐπακολούθησε— ἦταν, τότε, ἀρχὲς Ὀκτωβρίου τοῦ 1956— τρεῖς ἀκόμη γυναῖκες, ποὺ κοιμόντουσαν μόνες τους, δέχτηκαν τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ἀγνώστου. Καὶ τὶς τρεῖς, τὶς ξύπνησε γαργαλῶντας τους τὶς φτέρνες, μετὰ τοὺς ἔκανε «κούκου!» κι' ἐξαφανίστηκε, χωρὶς νὰ τὶς ἐνοχλήση.

Μονάχα στὴν πέμπτη νυκτερινή του ἐπίσκεψι, ὁ «Κύριος Κούκου» —ὅπως εἶχε πιὰ ἐπονομάσει τὸ μυστηριώδη φαρσὲρ ὁ πληθυσμὸς τοῦ Σαὶν Λιούϊς, μαθαίνοντας τὰ κατορθώματά του— ἀναγκάστηκε ν' ἀλλάξη λίγο τὴν τακτική του.

Ἡ ὡραιότατη δακτυλογράφος Κόννυ Πόρβερ, ποὺ εἶχε διαλέξει γιὰ ἑπόμενο θῦμα του, συνήθιζε νὰ κοιμᾶται βαριά. Τῆς γαργάλισε ἐπίμονα τὶς φτέρνες, ἀλλὰ ἐκείνη δὲ ξύπνησε. Τότε, ἀναγκάστηκε νὰ τῆς γαργαλίση... τὴ μύτη! Ἡ Κόννυ πετάχτηκε ἀπὸ τὸν ὕπνο της, τσίριξε πανικόβλητη βλέποντας τὸν ἄγνωστο, ἀλλά, πρὶν προλάβη νὰ ζητήση βοήθεια, αὐτὸς εἶχε ἐξαφανιστῆ, φωνάζοντας «κούκου»!

Τὰ ἀλλεπάλληλα αὐτὰ κρούσματα ἀναστάτωσαν τὴν ἀστυνομία, ποὺ ἐπεστράτευσε τὰ καλύτερα λαγωνικά της γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν καὶ νὰ γραπώσουν τὸν ἀδιάκριτο ἄγνωστο, ποὺ τάραζε τὸν ἥσυχο ὕπνο τῶν γυναικῶν τοῦ Σαὶν—Λιούϊς. Μὰ οἱ προσπάθειές της ἔμεναν ἄκαρπες. Τὰ «θύματα» τοῦ διαρρήκτη δὲν προλάβαιναν, μέσα στὸν τρόμο τους, νὰ ἀποτυπώσουν τὴν μορφή του καὶ οἱ πληροφορίες, ποὺ ἔδιναν στοὺς ἀστυνομικούς, ἦταν ἐντελῶς ἀσαφεῖς.

Ἐξ ἄλλου, ὁ «Κύριος Κούκου» «δούλευε» μὲ ἐκπληκτικὴ μαεστρία, ποὺ θὰ τὴ ζήλευε κι' ἐπαγγελματίας διαρρήκτης. Προικισμένος, κοντὰ στ' ἄλλα, καὶ μὲ ἀξιοθαύμαστες ἀκροβατικὲς ἱκανότητες, ἦταν ἱκανὸς νὰ σκαρφαλώση, ἀπὸ μιὰ ὑδρορρόη καὶ ὡς τὸν τρίτο ἀκόμα ὄροφο ἑνὸς σπιτιοῦ, γιὰ νὰ τρομάξη τὴν νεαρὴ δεσποινίδα, τὴν κυρία ἢ τὴν γεροντοκόρη, ποὺ εἶχε βάλει στὸ μάτι!

Ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριο ὡς τὸν Ἀπρίλιο, ὁ αἰνιγματικὸς «Κύριος Κούκου» συνέχισε, ἀκούραστα καὶ χωρὶς διακοπή, τὸ ἔργο του. Μονάχα μιὰ φορά, στὸ διάστημα αὐτό, λίγο ἔλειψε νὰ τὴν πάθη: Ὅταν μπῆκε στὸ διαμέρισμα κάποιας Ἔρνας Μαλόουν, χωρὶς νὰ ξέρη πώς, ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω, ἔμενε ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Γκόρκ, ποὺ ἦταν εἰδικὰ ἐπιφορτισμένος μὲ τὴν σύλληψί του!

Ὁ Γκόρκ, ποὺ ἀγρυπνοῦσε σὰν νὰ εἶχε μιὰ περίεργη διαίσθησι, ἄκουσε τὶς κραυγὲς τῆς Ἔρνας Μαλόουν καί, καταλαβαίνοντας ἀμέσως πὼς ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ καινούργια νυκτερινὴ εἰσβολὴ τοῦ περίφημου «Κύριου Κούκου», ἔτρεξε ἀμέσως, γιὰ νὰ πιάση τὸν δράστη ἐπ' αὐτοφώρω. Δυστυχῶς, ὅμως, γιὰ τὸν Γκόρκ, ὁ διαρρήκτης ἦταν ταχύτερος ἀπὸ ἐκεῖνον. Γλυστρῶντας σὰν γάτα, κατέβηκε στὸν δρόμο καί, πρὶν προλάβη ὁ ἄλλος νὰ τὸν κυνηγήση, εἶχε ἐξαφανιστῆ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ὕστερα γιὰ λίγο καιρό, ὁ Κόριγκ διέκοψε τὴν δραστηριότητά του. Οἱ ἀστυνομικοί, ποὺ εἶχαν ἐκνευριστῆ ἀπὸ τὴν ἐπίμονη ἀτυχία τους καὶ τοὺς εἶχαν ζαλίσει τὰ παράπονα τῶν «θυμάτων», ἀνάσαναν μ' ἀνακούφισι. Ἐλπίζανε πὼς ὁ «Κύριος Κούκου» εἶχε βαρεθῆ πιὰ τὴν μονότονη αὐτὴ φάρσα καὶ εἶχε θεραπευτῆ ἀπὸ τὸ ἀκατάλογιστο βίτσιο του.

Ἀλλ' αὐτὸς σχεδίαζε μόνο νὰ τοὺς αἰφνιδιάση, μ' ἕνα κατόρθωμα ἐντυπωσιακώτερο ἀπ' ὅλα τὰ προηγούμενα. Καὶ μιὰ νύχτα, τοῦ περασμένου Μαΐου, εἰσέβαλε σὲ δεκατέσσερες διαδοχικὰ κρεββατοκάμαρες, ξυπνῶντας, μὲ τὸ γαργαλητὸ τῆς φτέρνας, ἰσάριθμες θηλυκὲς ὑπάρξεις καὶ φωνάζοντας ἰσάριθμα «κούκου»!

Ὁ ἆθλος αὐτός, ὡστόσο, ἔμελλε νἆναι ὁ τελευταῖος, ἢ μᾶλλον ὁ προτελευταῖος, στὴν καρριέρα τοῦ... σπόρτσμαν διαρρήκτη. Ὅ,τι 284 γυναῖκες δὲ τὸ εἶχαν καταφέρει, τὸ κατάφερε, τὸ ἄλλο βράδυ, μιὰ γριὰ 72 ἐτῶν, ἡ Μαίρη Μπλάκγουωρντ.

Ἀπὸ τὸ παράθυρό της, εἶδε τὸν διαρρήκτη νὰ σκαρφαλώνη σ' ἕνα γειτονικὸ σπίτι. Ἀμέσως, χωρὶς νὰ χάση καθόλου τὴν ψυχραιμία της, τηλεφώνησε στὴν ἀστυνομία κι' ἔπειτα ξάπλωσε στὸ κρεββάτι της.

Σὲ λίγο, ὁλόκληρο τὸ τετράγωνο εἶχε κυκλωθῆ ἀπὸ ἀστυνομικούς, ποὺ περίμεναν ἀνυπόμονα νὰ ἐμφανιστῆ ὁ «Κύριος Κούκου» γιὰ νὰ τὸν βάλουν στὸ χέρι. Ἡ ὥρα, ὅμως, περνοῦσε κι' ἐκεῖνος δὲ φαινόταν πουθενά.

Ἀνήσυχοι, τότε, δυὸ ἀπὸ τοὺς ντέτεκτιβ ἀποφάσισαν νὰ μποῦν στὸ διαμέρισμα τῆς Μαίρης Μπλάκγουωρντ καὶ νὰ τὴν ἀνακρίνουν, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν ἂν ἦταν σωστὲς οἱ πληροφορίες, ποὺ τοὺς εἶχε δώσει.

Ἀλλὰ δὲ χρειάστηκε ν' ἀνησυχήσουν τὴ γριὰ ἀπὸ τὸν ὕπνο της. Στὴν κουζίνα, τὸ φῶς ἦταν ἀναμμένο καί, μπαίνοντας μέσα, βρῆκαν ἕνα νέο μὲ παιδικὸ πρόσωπο καὶ ντυμένο μὲ σόρτς, ποὺ τραγάνιζε μὲ τὴν ἡσυχία του ἕνα ψητὸ κοτόπουλο. Ὁ νέος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Τζέημς Κόριγκ ἢ «Κύριο Κούκου», πού, βλέποντας τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ πλησιάζουν, εἶχε καταφύγει στὸ σπίτι τῆς Μαίρης Μπλάκγουωρντ, χωρὶς νὰ φαντάζεται πὼς ἦταν ἐκείνη, ποὺ τὸν εἶχε ἐπισημάνει καὶ καταδώσει.

Ὅταν ἀντίκρυσε τοὺς διῶκτες του, δὲ δίστασε καθόλου νὰ ὁμολογήση ποιὸς ἦταν καὶ τοὺς ἀκολούθησε πειθήνια.

«Μοῦ ἄρεσε τρομερὰ —ἦταν ἡ μόνη ἐξήγησι, ποὺ ἔδωσε γιὰ τὶς πράξεις του, ὅταν, ἀργότερα, τὸν ἀνάκριναν— νὰ ἀκούω τὶς γυναῖκες νὰ ξεφωνίζουν φοβισμένες».

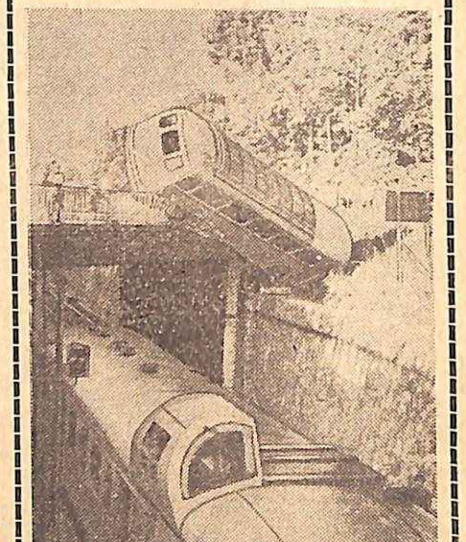

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Εἶναι θαῦμα τὸ πῶς διέφυγαν, πρὸ ἡμερῶν, τὸ θάνατο οἱ 65 ἐπιβάτες τοῦ εἰκονιζόμενου γαλλικοῦ λεωφορείου τῆς γραμμῆς Καννῶν — Νικαίας. Τὸ λεωφορεῖο, μόλις ἔφτασε στὴ γέφυρα ποὺ περνᾶ πάνω ἀπὸ τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμή, κοντὰ στὴ λουτρόπολι Ἀντίμπ ἔπαθε κάποια βλάβη στὸ σύστημα ὁδηγήσεως καὶ πρὶν ὁ σωφὲρ προλάβη νὰ φρενάρη, ἔσπασε τὰ σίδερα τῆς γεφύρας καὶ σταμάτησε στὸ σημεῖο, ποὺ βλέπετε, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ κάτω περνοῦσε μιὰ ἁμαξοστοιχία. Οἱ 65 ἐπιβάτες του στάθηκαν ὁμολογουμένως πολὺ τυχεροί. Ἂν τὸ αὐτοκίνητο δὲν στεκόταν στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων θὰ ἦταν πολὺ μεγάλος.

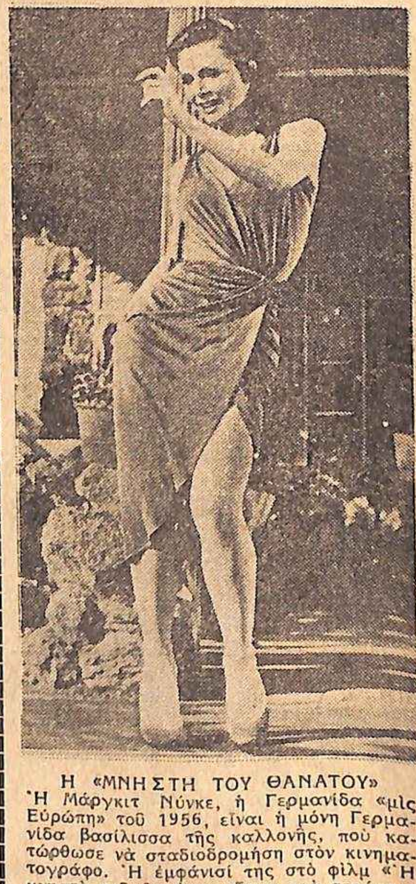

Η «ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ»

Ἡ Μάργκιτ Νύνκε, ἡ Γερμανίδα «μὶς Εὐρώπη» τοῦ 1956, εἶναι ἡ μόνη Γερμανίδα βασίλισσα τῆς καλλονῆς, ποὺ κατώρθωσε νὰ σταδιοδρομήση στὸν κινηματογράφο. Ἡ ἐμφάνισί της στὸ φίλμ «Ἡ μνηστὴ τοῦ θανάτου» ἦταν μιὰ τεράστια ἐπιτυχία καὶ τώρα συζητεῖ προτάσεις Ἀμερικανοῦ παραγωγοῦ γιὰ νὰ πάη στὸ Χόλλυγουντ.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ ἀλήτης τοῦ πόνου

Τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς τὸν φώναζαν «Παπιγιονάκια» ἐπειδὴ διαρκῶς φοροῦσε ἕνα φιογκάκι. Τοὖχε μείνει ἐκεῖ στὸ λαιμὸ καὶ δὲ τὸ εἶχε ἀλλάξει ἀπὸ ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια. Λιγδωμένο, ὅπως ὅλα του τὰ ροῦχα, τσαλακωμένο ὅπως κι' ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός του ἀπὸ τὶς στενοχώριες καὶ τὸν πόνο ποὺ τὸν πότισαν ὁ θάνατος τῆς γυναίκας του καὶ τοῦ παιδιοῦ του...

Κι' ὅμως ὁ Ἀλέξης Παρίσης δὲν ἦταν μεγάλος. Ἦταν, δὲν ἦταν τριάντα πέντε χρόνων. Μὰ τοὔλειπε τὸ χαμόγελο καὶ ἡ ἔκφρασι τοῦ ζωντανοῦ ἀνθρώπου. Χλωμός, ρυτιδωμένος, μὲ τὴ ματιὰ θολή, φοβισμένη, γυρνοῦσε ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας, χωρὶς κανένα σκοπό, στρίβοντας τὴ μιὰ γωνιὰ γιὰ νὰ μπῆ σ' ἕνα ἄλλο δρόμο, δίχως νὰ ἐνδιαφέρεται οὔτε ποῦ βρίσκεται, οὔτε ποῦ πάει. Μόνο σὰν ἄρχιζε νὰ σουρουπώνη, κουρασμένος, σταματοῦσε, σήκωνε τὸ κεφάλι στὸν οὐρανό, κατσούφιαζε, σὰν νὰ παραπονιόταν ἐπειδὴ νύχτωσε τόσο γρήγορα, καὶ τότε μόνο γύρευε νὰ προσανατολιστῆ γιὰ νὰ γυρίση στὸ σπίτι του. Μὰ τὸ σπίτι τὸν τρόμαζε, γιατὶ ἤξερε πὼς ἐκεῖ μέσα, ἐπιστρέφοντας, δὲ θαὔρισκε οὔτε τὴ γυναῖκα του, οὔτε τὸ παιδί του.

Μιὰ γειτόνισσα φρόντιζε νὰ τοῦ βάλη πάνω σ' ενα τραπέζι μιὰ φέτα ψωμί, ἕνα πιάτο φαΐ κι' ἕνα ποτῆρι νερό.

Αὐτὰ εὕρισκε ὁ Ἀλέξης κάθε βράδυ στὸ γυρισμό του. Ἔτρωγε, ἔπεφτε στὸ ντιβάνι κι' ἔσβυνε τὸ φῶς, γιὰ νὰ μένη στὰ σκοτεινά, γιὰ νὰ μὴ βλέπη ὅτι ἦταν μόνος καὶ νὰ εὐχαριστιέται βλέποντας μὲ τὴ φαντασία του τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του. Τοὺς μιλοῦσε μὲ τρυφερότητα καὶ πλημμύριζε ἀπὸ ἕνα αἴσθημα γαλήνης καὶ χαρᾶς, ποὺ τὸ παράσυρε, σὲ λίγο, κι' αὐτό, ὁ βαρὺς ὕπνος.

Ὅταν ξυπνοῦσε, ἄρχιζε πάλι τὸν κουραστικὸ περίπατό του, γιατὶ τὸ σπίτι δὲν τὸν χωροῦσε, γιατὶ ἐκεῖ μέσα ἀναζητοῦσε παντοῦ τὴν παρουσία τῆς γυναίκας του καὶ τοῦ παιδιοῦ του...

—Κὺρ Ἀλέξη, — τοὔλεγε ἡ καλὴ γειτόνισσα, ὅσες φορὲς τὸν πρόφταινε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του, γιατὶ ὅταν ἔμπαινε κλειδωνόταν γιὰ νὰ μὴ τὸν ἐνοχλήση κανείς. Κὺρ Ἀλέξη, ἔχω ἀφήσει πάνω στὴν καρέκλα καθαρὰ ἐσώρρουχα καὶ τὴν ἄλλη σας φορεσιά.

Ὁ Ἀλέξης τὴν κύτταζε, τὴν εὐχαριστοῦσε μὲ τὴ θλιμμένη ματιά του κι' ἔμπαινε σπίτι του. Ἄλλαζε, μὰ δὲ φοροῦσε τὴν ἄλλη φορεσιά.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δεύτερο κλειδί, ποὺ τῆς εἶχε δώσει γιὰ νὰ μπαίνη νὰ τοῦ συγυρίζη καὶ νὰ τοῦ φέρνη τὸ φαγητό, τῆς ἄφηνε πάνω στὸ τραπέζι κάθε βδομάδα ἕνα ποσὸ γιὰ τοὺς κόπους της καὶ τὰ ἔξοδά της.

Δέκα χρόνια ἔκανε τώρα αὐτὴ τὴ ζωή, περιμένοντας τελικὰ νάρθῆ καὶ γι' αὐτὸν ἡ εὐλογημένη ὥρα ποὺ θὰ πήγαινε νὰ συναντήση τοὺς ἀγαπημένους του.

★

Εἶχε τραβήξει πολλὰ βάσανα ὁ Ἀλέξης ὥσπου νὰ παντρευτῆ τὴν Ἐλενίτσα. Ὁ πατέρας του ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ πλούσιους νοικοκυραίους τῶν Πατρῶν καὶ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη πὼς ὁ γυιός του συναναστρεφόταν μιὰ φτωχὴ κοπελλίτσα τοῦ λαοῦ καὶ δὲ χαιρόταν τὶς διασκεδάσεις τῆς θέσεώς του. Κάθε τόσο, ποὺ ἔδιναν γιορτὲς στὰ σαλόνια τους, μαζευόταν ὅλη ἡ ὀμορφιὰ καὶ ἡ χάρι, ὁ ἀνθὸς καὶ ἡ δροσιὰ ἀπὸ τὰ νειάτα τῆς τάξεώς τους. Ὅλες οἱ κοπέλλες τριγύριζαν τὸν Ἀλέξη, μὰ ἐκεῖνος ἔκανε μιὰ σύντομη ἐμφάνισι κι' ἔπειτα ἐξαφανιζόταν γιὰ νὰ πάη νὰ βρῆ τὴν Ἐλενίτσα.

Ἔφερε πολλὰ ἐμπόδια ὁ πατέρας του μὰ στὸ τέλος τὰ κατάφερε ὁ Ἀλέξης νὰ παντρευτῆ τὴν Ἐλενίτσα. Στὸ γάμο του παρευρέθηκε μόνο ἡ μητέρα του, κι' αὐτὴ κρυφὰ ἀπὸ τὸν ἄντρα της. Θύμωσε, βέβαια, ὁ πατέρας του ὄχι μόνο γιατὶ αὐτὸς ὁ γάμος ἔγινε χωρὶς νὰ τὸ ξέρη, ἀλλ' ἀκόμη πιὸ πολύ, γιατὶ δὲν παρευρέθηκε κι' αὐτός, ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔπαιρνε ἀναβολή, κι' ἀφοῦ ὁ γυιός του εἶχε ἐκθέσει ἀνεπανόρθωτα τὴ φτωχὴ κοπέλλα.

Δὲν ἦταν κακός, ἀλλὰ μέσα στὰ μελλοντικὰ σχέδιά του γιὰ τὸ ἐργοστάσιό του εἶχε τοποθετήσει καὶ τὸ γάμο τοῦ γυιοῦ του μὲ μιὰ πλούσια κόρη ἔτσι, ποὺ νὰ συνδυασθοῦν δύο μεγάλες περιουσίες.

Τώρα γκρεμιζόντουσαν ὅλ' αὐτὰ τὰ ὄνειρα του, μὰ δὲ γύρευε καὶ τὸ κακὸ τοῦ γυιοῦ του...

Γι' αὐτό, μόλις ἔμαθε ὅτι ὁ Ἀλέξης ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀθήνα μὲ τὴν γυναῖκα του γιὰ νὰ τὴν πάη σὲ μιὰ κλινικὴ νὰ ξεγεννήση, τοῦ ἄνοιξε ἕνα λογαριασμὸ στὴν τράπεζα καὶ τοῦ ἐξεχώρησε καὶ τὰ νοίκια ἑνὸς σπιτιοῦ ποὺ εἶχε στὴν Ἀθήνα. Ὁ Ἀλέξης δέχτηκε τὴ βοήθεια τοῦ πατέρα του, κι' ὅταν γέννησε ἡ γυναῖκα του, ἐγκατέστησε αὐτὴν καὶ τὸ ἀγοράκι τους σ' ἕνα σπιτάκι, ποὖχε νοικιάσει σὲ μιὰ ἐξοχικὴ γειτονιά.

Πέντε χονια πέρασαν ἔτσι εὐτυχισμένοι. Τ' ἀγοράκι του εἶχε ξεπεταχτῆ κι' ἡ γυναῖκα του ὅλο κι' ὀμόρφαινε. Πλάϊ στὸ σπίτι τους βρισκόταν ἕνα φτωχικὸ σπιτάκι μὲ δύο δωμάτια καὶ σ' αὐτὸ καθόταν μιὰ ἡλικιωμένη χήρα, ποὺ βοηθοῦσε τὴν Ἐλενίτσα του σ' ὅλες τὶς δουλειές. Ἡ καλὴ γειτόνισσα κέρδιζε ἔτσι ἕνα μηνιάτικο κι' εἶχε καὶ μιὰ μικρὴ σύνταξι ἀπὸ τὸ μακαρίτη τὸν ἄντρα της.

Ἕνα βράδυ ὅμως, ποὺ ἡ Ἐλενίτσα, ὁ Ἀλέξης καὶ τ' ἀγοράκι τους εἶχαν πάει στὴ Βουλιαγμένη, τὸ παιδὶ ζήτησε νὰ κάνουν ἕνα περίπατο μὲ βάρκα.

Ὁ Ἀλέξης ἤξερε καλὸ κουπὶ καὶ δὲν ἄφησε τὸ βαρκάρη νὰ πάη μαζί τους. Τριγύρω τους ἦταν κι' ἄλλες βάρκες μὲ νέους καὶ νέες ποὺ τραγουδοῦσαν. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ γυναῖκα του, ποὺ καθόταν κοντά του, ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της. Ἔτσι δὲν εἶδε τ' ἀγοράκι τους, ποὺ εἶχε σκύψει γιὰ νὰ βρέξη τὰ χέρια του κι' ἔπεσε στὴ θάλασσα. Ὅταν τὸ κατάλαβε, ἔβγαλε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ κι' ἔπεσε κι' αὐτὴ στὴ θάλασσα.

Ὁ Ἀλέξης ρίχτηκε ἀμέσως γιὰ νὰ σώση τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του. Κι' ἄλλοι ἀπὸ τὶς κοντινὲς βάρκες ἔπεσαν στὸ νερὸ μὰ τὸ σκοτάδι δὲν τοὺς βοηθοῦσε νὰ διακρίνουν τίποτα.

Στὸ τέλος τράβηξαν τὴ γυναῖκα καὶ τὸ παιδὶ πνιγμένους καὶ τὸν Ἀλέξη λιπόθυμο.

Ὅταν ἐκεῖνος συνῆλθε, νόμισε πὼς θὰ τρελλαινόταν. Κι' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡμέρα παραμέλησε τὸν ἑαυτό του καὶ γύριζε δέκα χρόνια τώρα, σὰν ἀλήτης στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας.

★

Ἕνα βράδυ, γυρίζοντας στὸ σπίτι του, ὁ Ἀλέξης βρῆκε τὴν πόρτα ἀνοιχτή. Μέσα στὸ δωμάτιο τὸν περίμενε ἕνας ἡλικιωμένος ἄνδρας. Μὲ δυσκολία ὁ Ἀλέξης γνώρισε τὸν πατέρα του.

Ἀμίλητοι, κύτταξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο κι' ἔπειτα δὲν μπόρεσαν νὰ κρατήσουν ἕνα λυγμό, ποὺ τοὺς ἔπνιγε.

—Πατέρα!

—Ἀλέξη!

Ἀγκαλιασμένοι ἔκλαψαν κι' οἱ δύο κι' ἔπειτα ὁ Ἀλέξης ρώτησε:

—Κι' ἡ μητέρα; Τί γίνεται;

—Ἡ μητέρα σου θὰ πεθάνη ἀπὸ τὸν καϋμό της ἂν δὲν γυρίσης κοντά της, τοῦ ἀπάντησε ὁ πατέρας του. Ἔχω τ' αὐτοκίνητό μας ἐδῶ παρακάτω. Ἔλα νὰ πᾶμε στὸ σπίτι μας. Ἀρκετὰ ὑπέφερες...

Ἕνας ἀναστεναγμὸς βγῆκε ἀπὸ τὰ πονεμένα στήθη τοῦ Ἀλέξη, κι' ἄφισε νὰ τὸν ὁδηγήση ὁ πατέρας του στ' ἁμάξι.

Μὰ δὲν ἔφυγαν τὸ ἴδιο βράδυ. Πήγαν νὰ μείνουν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Καὶ τὸ πρωΐ, ἀφοῦ πέρασαν ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο γιὰ νὰ ρίξουν λίγα λουλούδια στὸ τάφο τῆς Ἐλενίτσας καὶ τοῦ παιδιοῦ, ξεκίνησαν γιὰ νὰ παρηγορήσουν μιὰ ἄλλη καρδιά, τὴν καρδιὰ τῆς μητέρας.

ΜΙΡΑΝΤΑ

—Α, εἶσθε ὁ συνάδελφος τῆς βάσεως τῶν ὑποβρυχίων, ἂν δὲν ἀπατῶμαι...

—Σταματᾶς γιὰ νὰ σοῦ δώσω μιὰ μικρὴ συμβουλή;...

—Γιὰ κύτταξε τὴν κοντὴ καὶ φτηνὴ φοῦστα της!... Οἱ ἄνδρες δὲν ἔχουν καθόλου γοῦστο!...

Ὁ Διεθνὴς Στίβος

ΔΕΠΑΣΤΑΣ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ, ΟΙ ΔΥΟ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΑΙ ΠΟΥ ΘΡΙΑΜΒΕΥΣΑΝ ΣΤΟ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ

Ἡ στρατηγικὴ τοῦ Δεπάστα γιὰ τὸ 1΄ 50΄΄ 3 καὶ τὸ σπρὶντ τοῦ Γεωργόπουλου γιὰ τὸ 10΄΄ 5

Ὁ ἑλληνικὸς ἀθλητισμὸς κατέκτησε μιὰ ἀπ' τὶς ἐντυπωσιακώτερες νίκες του στοὺς διεθνεῖς στίβους. Ὁ θρίαμβος τοῦ Βαγγέλη Δεπάστα στὸ δρόμο τῶν 800μ. κατὰ τοὺς πολυεθνεῖς ἀγῶνες τοῦ Βουκουρεστίου θὰ ἔχη ἀσφαλῶς γενικώτερη ἐπίδρασι στὴν ἐξέλιξι τοῦ ἀθλητισμοῦ μας. Νίκησε, βέβαια, ὁ Γιῶργος Ρουμπάνης στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες τῆς Μελβούρνης καὶ κατέκτησε τὴν γ΄ θέσι. Ἡ νίκη του ὅμως θεωρήθηκε ὡς κατάκτησις τῆς τεχνικῆς, ποὺ διδάχτηκε στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Βαγγέλης Δεπάστας, ὅμως, εἶναι γέννημα θρέμμα τῆς Ἑλλάδος. Ἀθλητικὸ λουλοῦδι, ποὺ φύτρωσε, μεγάλωσε καὶ ἄνθισε στοὺς ἑλληνικοὺς στίβους. Ὁ ἀνθοκόμος του μάλιστα ἦταν κι' αὐτὸς ἀπ' τ' ἅγια ἑλληνικὰ χώματα. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ νίκη του ἔχει μεγαλύτερη ἀξία καὶ πρέπει νἄχη μεγαλύτερη ἀπήχησι καὶ ἐπίδρασι.

Ἀπ' τοὺς προκριματικοὺς ἀγῶνες τῶν 800 μ. τῶν πολυεθνῶν ἀγώνων τοῦ Βουκουρεστίου φάνηκε πὼς ὁ Ἕλλην ἄσσος τῶν 800μ. θἄπαιζε σπουδαῖο ρόλο στοὺς τελικούς. Ἐνῶ στὴ πρώτη σειρὰ ὁ διάσημος Βέλγος παγκόσμιος ἄσσος Μόενς ἐπρώτευσε μὲ 1΄53΄΄ 4, στὴ 6΄ σειρὰ ὁ Δεπάστας ἦλθε πρῶτος μὲ 1΄51΄΄ 4. Δὲν εἶμαι σύμφωνος μ' ἐκείνους ποὺ ὑπεστήριξαν πὼς ὁ Μόενς φοβήθηκε καὶ δὲν ἔτρεξε στοὺς τελικούς. Μᾶλλον παραδέχομαι πὼς ὁ Βέλγος πρωταθλητὴς ἦταν πράγματι ἄρρωστος. Πρωταθληταὶ τῆς κλάσεως τοῦ Μόενς δὲ φοβοῦνται νὰ τρέξουν ἔστω καὶ ἂν ἡττηθοῦν. Τουναντίον, ξέρουν ν' ἀγωνίζωνται καὶ νὰ πέφτουν ἐνδόξως... Θἄχε ἀναμφισβήτητα μεγαλύτερη ἀξία τὸ 1΄50΄΄3 τοῦ Δεπάστα, ἐὰν ἐπιτυγχάνετο μὲ τὸν Μόενς, δεύτερο. Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὶς συνθῆκες ποὺ ὁ Ἕλλην ἄσσος κατέκτησε τὴ πρώτη νίκη του στὸ Βουκουρέστι ἡ σημασία τοῦ 1΄50΄΄4 δὲ μειώνεται.

Ὁ Δεπάστας ξεκίνησε μὲ αὐτοπεποίθησι καὶ καλομελετημένη στρατηγική. Ἄφησε τὸν Πολωνὸ Γιακουμπόφσκι καὶ τὸν Ἀμερικανὸ Στάνλεϋ νὰ προπορευτοῦν. Ἀκολούθησε σταθερὰ τρίτος καὶ πέρασε τὰ 400 μ. κάπως ἀργὰ γιὰ χρόνο κάτω ἀπὸ 1΄56΄΄ ὅσο δηλαδὴ χρειαζόταν γιὰ νὰ νικήση κανεὶς στὸ δύσκολο αὐτὸ τελικὸ ἀγῶνα.

Ἀπὸ τὰ 400 μ. ἄρχισε ἡ πάλη γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς πρωτοπορείας. Σαράντα χιλιάδες ἐνθουσιώδεις φίλαθλοι παρακολουθοῦσαν μὲ ἀγωνία τὴν ἐπικὴ τιτανομαχία.

Κανεὶς τους δὲν πίστευε πὼς ὁ σεμνὸς καὶ μικρόσωμος, ἀλλὰ σφιχτοδεμένος Ἕλλην πρωταθλητὴς ἦταν ἱκανὸς νὰ διαμφισβητήση τὴ πρώτη θέσι.

Ἀπὸ τὰ 600 μ. ὁ ἀγώνας προσέλαβε μεγαλύτερη δραματικότητα καὶ ἐνδιαφέρον. Ὁ Δεπάστας προχώρησε καὶ ὑπεσκέλισε τὸν Στάνλεϋ, ἐνῶ ὁ Ρουμάνος Βάμος τὸν συνηγωνίζετο.

Στὰ 700 μ. ἦλθε ἡ μεγάλη στιγμή. Ὁ Δεπάστας συγκέντρωσε τὶς δυνάμεις του, ἐπιτάχυνε τὸ ρυθμό του καὶ μ' ἕνα καταπληκτικὸ ἀμπαλὰζ ξεπέρασε τὸν Γιακουμπόφσκι καὶ ξεχύθηκε πιὰ ἀκάθεκτος πρὸς τὸ τέρμα.

Οἱ Ρουμάνοι θεαταὶ μὲ ζωηρὴ ἔκπληξι εἶδαν τὸ Δεπάστα νὰ προχωρῆ σταθερὰ πρὸς τὸ νῆμα, νὰ αὐξάνη τὴ διαφορὰ ἀπ' τοὺς ἀντιπάλους του καὶ μὲ περισσὴ δύναμι νὰ κόβη τὸ νῆμα πρῶτος σὲ χρόνο 1΄50΄΄ 3! Οἱ Ρουμάνοι τὸν ἀποθέωσαν. Ὄχι γιατὶ ὁ χρόνος ἦταν τόσο σπουδαῖος, ὅσο γιὰ τὴ στρατηγικὴ καὶ τὸ ἀμπαλάζ, τὸ τελικὸ σπρίντ, ποὺ χάρισαν στὸ πρωταθλητὴ μας τὴ νίκη. Ὁ Γιακουμπόφσκι, δεύτερος μὲ 1΄50΄΄5. Ὁ Βάμος (Ρουμ.) 1΄50΄΄8. Φανταστῆτε τί πάλη ἔγινε στὸ τέρμα, ποὺ τὸν ἴδιο χρόνο (1΄50΄΄8) σημείωσαν ὁ τέταρτος Σάριτς (Γιουγκ.) καὶ ὁ πέμπτος Στάνλεϋ (Ἀμερ.) Ὁ Ράντισιτς (Γιουγκ.) 1΄51΄΄ 8. Ὁ Πέκε (Οὔγγρος) 1΄ 51΄΄9.

★

Ἡ δευτέρα μεγάλη κατάκτησι κατὰ τοὺς διεθνεῖς τοῦ Βουκουρεστίου ἦταν τὸ 10΄΄5 τοῦ πρωταθλητοῦ μας Γεωργοπούλου στὰ 100 μ. Θὰ ἐνθυμῆσθε βέβαια τὸν Κύπριο ἄσσο τοῦ σπρὶντ Ρένο Φραγκούδη. Στὶς 4 Ἰουνίου τοῦ 1933 ὁ Φραγκούδης δημιουργοῦσε τὸ 10΄΄6. Ἐπὶ 24 ὁλόκληρα χρόνια ἄντεξε στὶς ἐπιθέσεις Ἑλλήνων πρωταθλητῶν τὸ ρεκὸρ αὐτό.

Ὁ Γεωργόπουλος ὅμως στὸ Βουκουρέστι κατώρθωσε νὰ κατακτήση τὸ γέρας. Ἀφοῦ σημείωσε μὲ βοηθητικὸ ἄνεμο στὸν προκριματικὸ 10΄΄6 κατώρθωσε στὸν τελικὸ νὰ ἐπαναλάβη ὑπὸ κανονικὲς ἀτμοσφαιρικὲς συνθῆκες, χωρὶς δηλαδὴ τὴ βοήθεια ἀνέμου, τὸν ἆθλο τοῦ 10΄΄5. Ἔτσι ἔγραψε τ' ὄνομά του στὴ Χρυσῆ Βίβλο τῶν Ἑλλήνων ρέκορντμαν.

Γιὰ τὴν ἱστορία θ' ἀναφέρουμε πὼς ὁ Πετράκης εἶχε τὸ 1952 σημειώσει 10΄΄ 5 στὰ 100 μ. ἀλλὰ τὸ ρεκὸρ δὲν ἀναγνωρίστηκε, γιατὶ ὁ ἄνεμος ἦταν εὐνοϊκός.

Τρία χρόνια ἀργότερα, τὸ 1955, ὁ Γεωργόπουλος, μὲ τὴ βοήθεια εὐνοϊκοῦ ἀνέμου ἔτρεξε τὰ 100μ. 10΄΄ 5 καὶ φυσικὰ τὸ ρεκὸρ τοῦ Φραγγούδη παρέμεινε ἀκλόνητο.

Πρέπει νὰ προστεθῆ πὼς ὁ Παναθηναϊκὸς ἀποδείχτηκε ὅτι δημιούργησε παράδοσι στοὺς δρόμους ταχύτητος.

Ὁ Ρ. Φραγγούδης (10΄΄ 6), ὁ Πετράκης (10΄΄7), ὁ Γεωργόπουλος (10΄΄5) ἦσαν δημιουργήματά του. Μονάχα ὁ Βάζας (Κύπρ.) μὲ 10΄΄7 (1940) ὁ Εὐλογημένος (Αἰγ.) μὲ 10΄΄7 (1947) ὁ Τσολάκης (ΕΓΣ) μὲ 10΄΄ 7 (1962) στάθηκαν ἀντάξιοί τους.

Θὰ ἀναφέρουμε ἐπίσης τὸν Φιλιακὸ (Πειραϊκοῦ) μὲ 10΄΄8, τὸν Σακελλαρίου (Ἐλευσῖνος) μὲ 10΄΄8 τὸν Πηλαβίδη (Αἰγ.) 10΄΄ 8 ὡς ἀρίστους σπρίντερς.

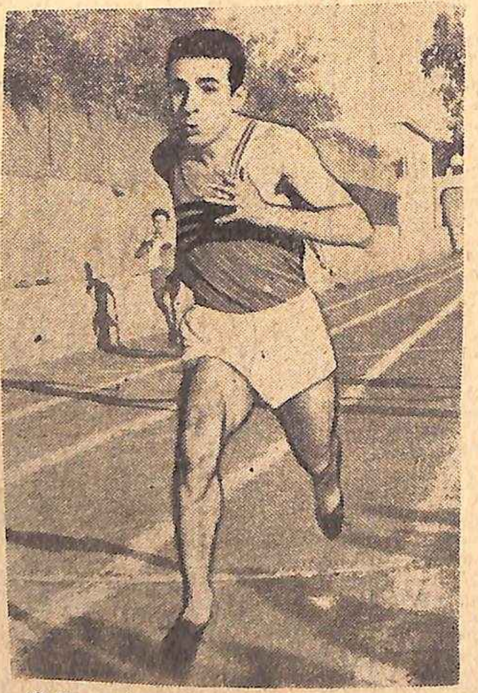

Ὁ Γεωργόπουλος (ΠΑΟ), ποὺ κατέρριψε τὸ πανελλήνιο ρεκὸρ τῶν 100 μ. μὲ 10΄΄5 στὸ Βουκουρέστι.

Τὸν πολὺ καλὸ χρόνο 10΄΄9 ἔχουν σημειώσει καὶ ὁ Λάμπρου (Ε.Γ.Σ.), ὁ Φατσέας (Παν.), ὁ Βαλσαμίδης (Αἰγίου), ὁ Εὐθυμίου (Μοσχάτου) ὁ Βεντῖκος (ΑΕΠ), ὁ Καλαϊτζῆς (Παν.), ὁ Αὐτοσμίδης (Ἐθν. Ἀλ.) ὁ Χατζηγιώσσης (Ἄρεως) ὁ Σπυρόπουλος (ΕΠΣ) καὶ ὁ Μανιᾶς (Αἰγίου).

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

✪✪

Χιοῦμορ στὸ δικαστήριο

Τὸ δικαστήριο τοῦ Λοῦτον (Ἡνωμ. Πολιτεῖες) ἀσχολήθηκε τελευταῖα μὲ τὴν ὑπόθεσι κάποιου ἀδιόρθωτου μπεκρῆ, ποὺ τὸν εἶχε κουβαλήσει ἐκεῖ ἡ ἀστυνομία μὲ τὴν κατηγορία τῆς διαταράξεως τῆς δημοσίας τάξεως.

— Ἄδικα μὲ κατηγοροῦνε, κύριε πρόεδρε! διαμαρτυρόταν ὁ κατηγορούμενος. Ἐγὼ μπορῶ νὰ πιῶ μέχρι 8 κιλὰ στὴν καθησιά μου.

— Κι' ὅταν σηκωθῆς ὄρθιος; τὸν ρώτησε ὁ πρόεδρος.

— Τότε... πέφτω χάμω! ἀπάντησε ὁ κατηγορούμενος μὲ εἰλικρίνεια.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΑΙΤΩΛΙΑ — ΚΑΜΑΚΙΑ. 2) ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΑ. 3) ΚΟΣΤΑΡΙΚΑ — ΜΑΡΙΑΝΟ. 4) ΤΟΥΦΩΤΑ. 5) ΤΑΧΙΑ — ΑΝΙΑ. 6) ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ. 7) ΑΣΠΙΛΟΣ — ΣΑΜΑΡΙ. 8) ΚΙΑΟΥ. 9) ΜΑΣΟΝΙΑ — ΡΑΜΑΖΑΝΙ. 10) ΣΑΛΙΚΥΛΙΚΑ. 11) ΑΣΟΦΙΑ — ΑΤΙΜΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΑΙΑΚΟΣ — ΤΑΜΙΑΣ — ΜΑΓΕΙΑ. 2) ΤΑΜΑΧΙ — ΠΙΚΑΣΣΟ. 3) ΛΙΝΑΡΙ — ΑΠΑΛΟΣ — ΝΙΣΑΦΙ. 4) ΑΠΟΚΑΤΟΥ — ΚΙΛΙΑ. 5) ΦΩΝΟΛΗΨΙΑ. 6) ΚΑΤΑΜΑΤΑ — ΟΥΡΑΛΙΑ. 7) ΜΑΝΑΡΙ — ΑΜΑΣΑ — ΜΑΚΑΤΙ. 8) ΑΛΩΝΙ — ΜΑΡΙΖΑ. 9) ΑΓΑΝΟ — ΑΓΟΡΙ — ΝΙΚΑΙΑ.

Σωστὸ — Λάθος

1) ΣΩΣΤΟ (Μεταξὺ τοῦ Στόκτον καὶ τοῦ Ντάρλιγκτον τῆς Ἀγγλίας). 2) ΛΑΘΟΣ. 3) ΛΑΘΟΣ (ἀπὸ τὴν Ἀσία. 4) ΛΑΘΟΣ (Πουτσίνι). 5) ΣΩΣΤΟ. 6) ΣΩΣΤΟ. 7) ΛΑΘΟΣ (500 φορές). 8) ΛΑΘΟΣ. 9) ΣΩΣΤΟ. 10) ΛΑΘΟΣ (πολλοὶ συλλέκτες προτιμοῦν τὰ σφραγισμένα).

Μικρὰ προβλήματα

1) 74 αὐγὰ (τὸ κάθε αὐγὸ ζυγίζει 130 γραμμάρια). 2) Πέντε λεπτά. 3) Ἤπιαν ἐν ὅλω $(33 + 15 + 40) : 2 = 44$ μπύρες. Ἀπ' αὐτὲς ὁ Χὰνς ἤπιε 29, ὁ Κὰρλ 4 καὶ ὁ Ὄττο 11. 4) Τὰ περιοδικὰ ἔχουν: 48 σελίδες τὸ μηνιαῖο, 24 τὸ δισεβδομαδιαῖο καὶ 16 τὸ ἑβδομαδιαῖο. Μέσα σ' ἕνα χρόνο ὁ Λέανδρος θὰ συγκεντρώση λοιπὸν $48 \times 12 = 576$, $104 \times 24 = 2496$ καὶ $36 \times 52 = 1872$ ἐν συνόλω δηλαδὴ 4944 σελίδες τὸ χρόνο. (Τὸ δισεβδομαδιαῖο περιοδικὸ ἐκδίδεται δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα καὶ ὄχι κάθε δυὸ βδομάδες).

Οἱ τρεῖς ὅμοιες γραβάτες

Ἡ μιὰ εἶναι αὐτὴ ποὺ φοράει ὁ ἴδιος ὁ πωλητὴς καὶ οἱ δυὸ ἄλλες βρίσκονται στὸ ἄνω ἄκρον δεξιὰ ἡ μιὰ καὶ στὸ ἀριστερὸ ἄκρο τῆς κρεμάστρας, ποὺ βρίσκεται πάνω στὸ τραπέζι, ἡ ἄλλη.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 659 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΒΑΡΟΣ — ΠΑΓΟΙ. 2) ΓΑΛΗΝΟΣ — ΣΑΜΑΡΑΣ. 3) ΜΑΤΑ — ΕΥΑ — ΑΛΗ — ΑΜΑΡ. 4) ΑΒΑΤΑ — ΒΛΑΧΑ — ΑΜΑΤΙ. 5) ΟΡ — ΑΣΥΛΑ — ΑΤΙΜΑ — ΑΠ. 6) ΝΙΣ — ΑΜΑΡΙ — ΑΝΙ. 7) ΙΑΤΡΟΣ — ΙΚΑ — ΑΔΑΜΑΣ. 8) ΣΟΥΣΤΑ — ΕΛΑΦΟΣ. 9) ΑΜΑΡΤΙΑ. 10) ΚΛΩΣΣΑ — ΣΙΡΟΠΙ. 11) ΚΟΥΦΙΑ — ΠΑΣ — ΑΙΣΙΩΣ. 12) ΗΡΩ — ΜΑΝΙΑ — ΑΝΑ. 13) ΡΑ — ΑΠΑΙΣ — ΤΙΜΟΡ — ΙΣ. 14) ΕΚΑΛΗ — ΑΤΛΑΣ — ΣΑΡΚΩ. 15) ΣΑΛΑ — ΩΡΑ — ΡΙΣ — ΔΙΟΝ. 16) ΣΥΝΕΤΟΣ — ΙΟΥΝΙΟΣ. 17) ΣΙΝΑΣ — ΙΝΙΟΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΜΑΟΝΙ — ΚΗΡΕΣ. 2) ΓΑΒΡΙΑΣ — ΚΟΡΑΚΑΣ. 3) ΒΑΤΑ — ΣΤΟ — ΛΥΩ — ΑΛΥΣ. 4) ΑΛΑΤΑ — ΡΥΚΩΦ — ΑΛΑΝΙ. 5) ΡΗ — ΑΣΚΟΣ — ΣΙΩΠΗ — ΕΝ. 6) ΟΝΕ — ΣΤΑΣΑ — ΩΤΑ. 7) ΣΟΥΒΛΑ — ΑΜΑ — ΜΙΑΡΟΣ. 8) ΣΑΛΑΜΙ — ΠΑΣΤΑΣ. 9) ΑΚΑΡΝΑΝ. 10) ΣΑΧΑΡΑ — ΣΙΤΑΡΙ. 11) ΠΑΛΑΤΙ — ΕΙΣ — ΑΙΣΙΟΙ. 12) ΑΜΗ — ΑΛΑΙΑ — ΣΥΝ. 13) ΓΑ — ΑΜΑΔΑ — ΡΙΓΟΣ — ΝΙ. 14) ΟΡΑΜΑ — ΑΦΡΟΣ — ΡΑΔΙΟ. 15) ΙΑΜΑ — ΑΜΟ — ΠΙΑ — ΡΙΟΝ. 16) ΣΑΤΑΝΑΣ — ΙΩΝΙΚΟΣ. 17) ΡΙΠΙΣ — ΣΑΣΩΝ.

✪✪

Ἐπίδομα γιὰ τὸ βῆχα

Οἱ καθαρίστριες τῶν σχολείων τῆς πόλεως Ἀρμιντάκλ (Ἡνωμένες Πολιτεῖες) ὑπέγραψαν μεταξύ τους πρωτόκολλο τιμῆς, μὲ τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνουν ἀμοιβαῖα τὴν ὑποχρέωσι νὰ μὴν ἐργαστοῦν κατὰ τὴν καινούργια σχολικὴ περίοδο, ἂν δὲν τοὺς παραχωρηθῆ «ἐπίδομα γιὰ τὸ βῆχα» ἀπὸ 55 σέντς τὴν ἡμέρα. Στὸ ὑπόμνημά τους ἀναφέρουν ὅτι τὸ ἐπάγγελμά τους τὶς ὑποχρεώνει «νὰ τρώνε τὴ σκόνη καὶ μὲ τὶς δυὸ τους φοῦχτες», πρᾶγμα ποὺ ἔχει ὡς συνέπεια ὅτι οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς ὑποφέραν ἀπὸ χρόνιο βῆχα. Μὲ τὸ ἐπίδομα αὐτό, προσθέτουν, θὰ μποροῦν ν' ἀγοράζουν εἰδικὲς παστίλλιες ἐναντίον τοῦ βήχα κι' ἔτσι θὰ προστατέψουν τὴν ὑγεία τους.

ΤΟ ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

Παράξενο διήγημα

Εἶχε κουραστῆ νὰ γυρίζη ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ γιατρὸς Χίλσοπ, κι' ἡ βροχὴ τὸν εἶχε μουσκέψει ὡς τὸ κόκκαλο. Μόλις ὅμως γύρισε στὸ σπίτι του καὶ πλάγιασε, τὴ νύχτα, χτύπησε τὸ τηλέφωνο.

— Γιατρέ, ἐλᾶτε γρήγορα στὸ σπίτι τοῦ Ρόμπερτ Γκλέν, στὸ Γιάρροου, εἶπε μιὰ γυναικεία φωνὴ ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος. Εἶν' ἀπόλυτη ἀνάγκη!

Ὁ Χίλσοπ τρόμαξε. Τὸ Γιάρροου βρισκότανε πέντε χιλιόμετρα μακρυά!

— Ποιὰ εἴσαστε σεῖς; ρώτησε.

— Εἶμαι ἡ γυναῖκα τοῦ Γκλέν. Ἡ κόρη μου εἶν' ἄρρωστη.

— Καλά, θἄρθω τὸ πρωΐ, τῆς εἶπε ὁ Φίνλεϋ γιὰ νὰ τὴν καθησυχάση.

— Ὤ, ὄχι, γιατρέ μου. Σᾶς ἐξορκίζω, ἐλᾶτε ἀμέσως! πρόφερε ἡ φωνὴ μ' ἕνα τόνο ἀγωνίας καὶ ἱκεσίας ποὺ τὸν συγκίνησε.

Ἄφισε τ' ἀκουστικὸ κι' ἑτοιμάστηκε γρήγορα. Πῆρε τὴ μικρὴ βαλίτσα του μὲ τὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα καὶ ξεκίνησε. Ἡ βροχὴ εἶχε σταματήσει εὐτυχῶς, φυσοῦσε ὅμως ἕνας παγωμένος ἄνεμος.

Τὸ ταξίδι ὡς τὸ Γιάρροου τοῦ φάνηκε ἀτελείωτο.

Τὸ σπίτι τοῦ Γκλὲν ἦταν ξύλινο καὶ μοναχικό. Ὁ γιατρὸς χτύπησε τὴν πόρτα. Τοῦ ἄνοιξε μιὰ γρηά, ποὺ κρατοῦσε ἕνα φανάρι. Τὸν κύτταξε, τρομαγμένη κι' ἀμίλητη. Ὁ γιατρός, νευριασμένος, τὴν παραμέρισε καὶ μπῆκε στὸ σπίτι.

Στὴν κρεβατοκάμαρα, μιὰ κοπέλλα κοιτότανε στὸ κρεβάτι. Μὲ τὴν πρώτη ματιά, ὁ Χίλσοπ κατάλαβε πὼς ἡ κατάστασί της ἦταν κρίσιμη.

Δίπλα της καθόταν ἕνας ἄντρας γκριζομάλλης—ὁ πατέρας της, σίγουρα. Ὅταν ἄκουσε τὰ βήματα τοῦ Χίλσοπ, γύρισε καὶ τὸν κύτταξε.

— Τί θέλετε; τὸν ρώτησε ἄγρια.

— Εἶμαι ὁ γιατρός. Ἦρθα νὰ ἐξετάσω τὴν ἄρρωστη.

— Δὲ θέλω γιατροὺς στὸ σπίτι μου! οὔρλιασε ὁ Γκλέν. Ἔξω, ἔξω γρήγορα!

— Αὐτὴ ἡ κοπέλλα εἶν' ἄρρωστη βαρειά, εἶπε ἥσυχα ὁ Φίλσοπ. Ἀφῖστε με τουλάχιστον νὰ τὴν ἐξετάσω.

— Δὲν ἔχω καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στοὺς γιατρούς! φώναξε μὲ πεῖσμα ὁ Γκλέν.

— Ὅπως θέλετε... Ἂν πεθάνη ἡ κόρη σας, θἄχετε σεῖς τὴν εὐθύνη.

Ὁ Γκλὲν ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ μουρμούρισε:

— Καλά. Μὴ φεύγετε. Ἀφοῦ νομίζετε πὼς εἶναι τόσο ἄρρωστη, μπορεῖτε νὰ τὴν ἐξετάσετε.

Ὁ γιατρὸς ἄρχισε τὴν ἐξέτασι. Ἡ νέα εἶχε ἕνα μεγάλο πρήξιμο πίσω ἀπ' τ' αὐτί. Ἐπρόκειτο γιὰ μόλυνσι ὀξυτάτης μορφῆς. Ὁ γιατρὸς ἀνησύχησε.

— Ἔπρεπε νὰ μὲ φωνάξετε νωρίτερα, εἶπε. Τώρα εἶναι ἴσως ἀργὰ πιά! Ὡς αὔριο, ἡ κόρη σας θἄχη πεθάνει!

Ὁ ἄλλος τἄχασε καὶ τὸν κύτταξε, κατάπληκτος.

— Ἀκοῦστε, πρόσθεσε ὁ γιατρός. Πρέπει νὰ τῆς κάνω ἀμέσως μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι. Ἴσως νὰ τὴ σώσω...

— Κάνετε ὅ,τι θέλετε... μουρμούρισε ὁ Γκλέν, κι' ἀκούμπησε στὴν πολυθρόνα του γιὰ νὰ μὴν πέση.

Τώρα ὁ γιατρὸς ἔνοιωθε κάποιον τρόμο. Τί θὰ γινόταν, ἂν δὲν πετύχαινε ἡ ἐγχείρησι;... Ἑτοίμασε ὡστόσο τὰ ἐργαλεῖα του καὶ πλησίασε μὲ θάρρος τὴν ἄρρωστη...

Σὲ μιὰ ὥρα, ἡ ἐγχείρησι εἶχε τελειώσει μ' ἐπιτυχία. Ἡ ἄρρωστη εἶχε σωθῆ. Ὁ Γκλὲν ἔκλαιγε τώρα ἀπὸ συγκίνησι.

— Δὲν πρέπει νὰ ξεχάσετε κάτι, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Νὰ εὐχαριστήσετε τὴ γυναῖκα σας ποὺ μ' εἰδοποίησε.

— Ποιὰ γυναῖκα μου; ἀπόρησε ἐκεῖνος.

Ἔδειξε τὴ γρηά, ποὺ στεκόταν στὸ βάθος τῆς κάμαρας, καὶ πρόσθεσε:

— Αὐτὴ εἶν' ἡ Τζένυ, ἡ ὑπηρέτριά μας. Εἶναι ξένη, δὲν ξέρει ἀκόμη τὴ γλῶσσα μας. Δὲν προσέξατε πὼς δὲ μποροῦσε νὰ σᾶς μιλήση;

— Μὰ ξέρω καλὰ τί λέω! ἐπέμεινε ὁ Χίλσοπ. Μοῦ τηλεφώνησε ἡ γυναῖκα σας καὶ μ' ἐξώρκισε νἄρθω ἀμέσως!

Ὁ Γκλὲν γούρλωσε τὰ μάτια του καὶ ψιθύρισε μὲ φωνὴ τρεμουλιαστή:

— Γιατρέ, ἐδῶ δὲν ὑπάρχει τηλέφωνο. Τὸ πιὸ κοντυνὸ ἀπέχει κάμποσα μίλια!

Ὁ Χίλσοπ ἦταν βέβαιος πὼς ὁ Γκλὲν δὲν ἦταν τρελλὸς καὶ πὼς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

Τὸν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια καὶ πρόσθεσε:

— Κι' ὅμως σᾶς λέω πὼς μοῦ τηλεφώνησε ἡ γυναῖκα σας, ἐδῶ καὶ λίγες ὧρες, νὰ ἐξετάσω τὴν ἄρρωστη κόρη της. Τὴ ρώτησα μάλιστα ποιὰ ἦταν καὶ μοῦ ἀπάντησε πὼς ἦταν ἡ γυναῖκα σας.

Ὁ Γκλέν, κατάχλωμος, σήκωσε ψηλὰ τὶς σφιγμένες γροθιές του. Ὁ Χίλσοπ νόμισε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς θὰ χυμοῦσε πάνω του νὰ τὸν χτυπήση. Μὰ δὲν ἔγινε τίποτε τέτοιο... Μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, ὁ Γκλὲν συγκρατήθηκε κι' εἶπε:

— Δὲ μπορεῖ νὰ σᾶς τηλεφώνησε ἡ γυναῖκα μου. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατὶ πέθανε σ' αὐτὴν τὴν κάμαρα, ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια!

— Μὰ ποιὸς μοῦ τηλεφώνησε λοιπόν;

Ἡ ἐρώτησι αὐτὴ ἔμεινε χωρὶς ἀπάντησι.. Ὁ γιατρὸς ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ Γκλὲν κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ πῆ τίποτ' ἄλλο...

Τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας τοῦ φαινότανε τώρα γεμᾶτο ἀπὸ μυστηριώδεις δυνάμεις. Μιὰ ἀπ' τὶς δυνάμεις αὐτὲς εἶχε κάμει ἕνα θαῦμα.

Γιατὶ ὁ δόκτωρ Φίνλεϋ δὲ μποροῦσε νὰ δώση ἄλλη ἐξήγησι στὸ παράξενο ἐκεῖνο περιστατικό. Ἦταν βέβαιος πὼς τὸ πνεῦμα τῆς νεκρῆς γυναίκας τοῦ Γκλὲν τοῦ εἶχε τηλεφωνήσει, γιὰ νὰ σώση τὴν κόρη της.

Ὑπάρχουν ἀκόμη τόσα ἄγνωστα μυστήρια στὸν ἀόρατο κόσμο τῶν πνευμάτων!

Α. ΚΡΟΝΙΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ. 340.—
Ἑξάμηνος	» 170.—
Τρίμηνος	» 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες 7.—
»	Δολλάρια 20.—
»	Φρ. Γαλ. 8.000
»	Φρ. Βελγ. 1.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938. Ἰδιοκτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ἰωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσανίου 4. Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπῦρος Μπέλλας, ὁδὸς Δύσεως, Νέον Ἡράκλειον

Γιατρός σας

Ἡ τροφὴ τοῦ δέρματος

Κάθε ὄργανο τοῦ σώματος γιὰ νὰ ἀναπτυχθῆ καὶ νὰ κάνη κανονικὰ τὶς λειτουργίες του γιὰ τὸ καλὸ τοῦ ὅλου ὀργανισμοῦ πρέπει νὰ τρέφεται κανονικά. Ἀλλοιώτικα μαραζώνει καὶ παρασύρει στὸ μαρασμὸ καὶ ὁλόκληρο τὸν ὀργανισμό, ὅταν εἶναι ἀπὸ τὰ σπουδαῖα ὄργανα ὅπως εἶναι τὸ δέρμα, τὸ ἧπαρ, ἡ καρδιά, τὰ πλεμόνια, οἱ ἐνδοκρινεῖς ἀδένες, τὸ στομάχι καὶ γενικὰ τὰ περισσότερα ὄργανα.

Τὸ δέρμα ἔχει τὸ προσόν, ἐπειδὴ ἔρχεται σὲ ἄμεση ἐπαφὴ ἐξωτερικὰ μὲ τὸ περιβάλλον καὶ ἐσωτερικὰ μὲ τὸν ὀργανισμό, νὰ μπορῆ νὰ τραφῆ καὶ μὲ τὸ αἷμα ὅπως ὅλα τὰ ὄργανα καὶ ἐξωτερικὰ μὲ διάφορες κρέμες τροφές. Βέβαια ἡ πιὸ σπουδαία τροφὴ εἶναι ἐκείνη ποὺ δίνει ὁ ὀργανισμός, μὰ καὶ ἡ ἄλλη μὲ τὶς κρέμες δὲν πρέπει νὰ παραμελῆται.

Στὴν παιδικὴ ἡλικία καὶ στὴ νεανικὴ ὁπότε γίνεται ἡ ἀνάπτυξι, τὸ δέρμα εἶναι ζωηρό, ἐλαστικό, τρυφερὸ διότι τὰ στοιχεῖα, ποὺ φέρνει τὸ αἷμα συντελοῦν γιὰ τὴν καλὴ τροφή του. Ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος εἶναι κανονικὴ καὶ ἡ θρέψις ὅλων τῶν ἱστῶν τοῦ δέρματος τελεία. Οἱ ἐλαστικὲς ἶνες, ὁ συνδετικὸς ἱστός, τὸ λίπος, τὰ κύτταρα τοῦ χορίου καὶ τῆς ἐπιδερμίδας βρίσκονται σὲ ὀργασμό. Παίρνουν σὲ μεγάλη ἀφθονία τὰ ὑλικὰ ποὺ χρειάζονται ἀπὸ τὸ αἷμα καὶ ἔτσι ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι ἱστοὶ τοῦ ὀργανισμοῦ ἀναπτύσσονται κανονικὰ καὶ εἶναι γεμᾶτοι ὑγεία.

Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου καὶ τὴν ἐπίδρασι νοσηρῶν καταστάσεων, ἐξαντλήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ διαφόρων ἐξωτερικῶν αἰτίων, ἡ θρέψις τῶν ἱστῶν δὲ γίνεται κανονικά. Ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος γίνεται ἐλαττωματική, τὸ δέρμα χάνει σιγὰ-σιγὰ τὴ φρεσκάδα του καὶ τὴν ἐλαστικότητά του, ἡ ἐπιδερμίδα λεπταίνει, οἱ συνδετικὲς καὶ ἐλαστικὲς ἶνες χάνουν τὴ συνοχή τους καὶ τὴν ἐλαστικότητά τους καὶ γι' αὐτὸ τὸ δέρμα, ποὺ ἄρχισε νὰ λεπταίνη, κατακαθίζει καὶ ζαρώνει.

Ὅσο πιὸ λεπτὸ καὶ στεγνὸ εἶναι ἕνα δέρμα ἀπὸ τὴ νεότητά του τόσο πιὸ νωρὶς χαλαρώνεται καὶ γεμίζει ρυτίδες. Γιὰ νὰ εἶναι λεπτὸ καὶ ξηρὸ τὸ δέρμα σημαίνει ὅτι ἡ θρέψις του δὲ γίνεται κανονικά. Τὸ αἷμα δὲν κυκλοφορεῖ ἄφθονο στὸ χόριο καὶ δὲν παίρνουν ἀρκετὴ τροφὴ οἱ διάφοροι ἱστοὶ ποὺ ἀποτελοῦν τὸ δέρμα. Τὸ λίπος ποὺ βρίσκεται στὸ κάτω μέρος τοῦ δέρματος λιγοστεύει, οἱ σμηγματογόνοι ἀδένες δὲ λειτουργοῦν κανονικά, δὲ βγάζουν ἀρκετὸ σμῆγμα γιὰ νὰ διατηρήσουν φρέσκια τὴν ἐπιδερμίδα. Ἡ κερατίνη στιβάδα παχαίνει καὶ δὲν ἔχει ἀρκετὲς λιπαρὲς οὐσίες, ποὺ νὰ τὴν συγκρατήσουν, ξηραίνεται καὶ πέφτει διαρκῶς σὲ μικρὰ λέπια. Τὸ νερό, ποὺ παίρνει ἀπὸ τὸ αἷμα τὸ δέρμα, σιγὰ-σιγὰ λιγοστεύει κι' ἔτσι τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ἐπιδερμίδος ἔχει ἐλάχιστο ὑγρό.

Σ' αὐτὸ τὸ δέρμα ὁπωσδήποτε πρέπει νὰ δώσουμε κρέμες, ποὺ νὰ τοῦ προμηθεύσουν τὴν ἀπαιτούμενη τροφὴ καὶ τὸ ἀπαιτούμενο νερό, ποὺ γιὰ ἕνα ἢ γιὰ ἄλλο λόγο δὲν μπορεῖ νὰ τὰ πάρη, στὴ ποσότητα ποὺ χρειάζεται, ἀπὸ τὸ αἷμα.

Στὶς κρέμες αὐτὲς βάζουν διάφορες οὐσίες λιπαρές, ποὺ μπαίνουν ἀπὸ τὴν κερατίνη στιβάδα μέσα στὴν ἐπιδερμίδα καὶ φτάνουν ὡς τὸ χόριον. Οἱ κρέμες αὐτὲς ἔχουν τὴν εἰδικότητα νὰ ἐφοδιάζουν τὸ δέρμα μὲ λιπαρὲς οὐσίες καὶ μὲ νερὸ καὶ ἔτσι φρεσκάρουν τὰ ξηρὰ καὶ ἀφυδατωμένα δέρματα. Μιὰ ἀπ' τὶς λιπαρὲς οὐσίες ποὺ χρησιμεύουν γιὰ τροφὴ τοῦ δέρματος εἶναι καὶ ἡ λεκιθίνη καὶ θεωρεῖται μιὰ οὐσία ἀπὸ τὶς πιὸ καλὲς ποὺ τρέφουν τὸ δέρμα. Ἡ λεκιθίνη βρίσκεται κυρίως στὸν κρόκο τοῦ αὐγοῦ, στὸν ἐγκέφαλο, στὸ λάδι τῆς σόγιας καὶ στὸ ἀλεῦρι ἀπὸ μπιζέλια. Ἡ λεκιθίνη περιέχει φωσφοροῦχες καὶ ἀζωτοῦχες οὐσίες, ποὺ εἶναι ἀπὸ τὰ βασικὰ στοιχεῖα τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ. Ἡ λεκιθίνη ἀπορροφᾶται πολὺ εὔκολα ἀπὸ τὸ δέρμα καὶ μεταπρέπεται σὲ ζωντανὸ ἱστὸ καὶ γι' αὐτὸ θεωρεῖται ἀπὸ τὶς πιὸ οὐσιώδεις τροφὲς τοῦ δέρματος. Ἡ λεκιθίνη διεγείρει τὴν ἀνάπτυξι καὶ τὴν θρέψι τῶν κυττάρων.

Ἡ κρέμα μὲ λεκιθίνη περιέχει κι' ἄλλες θρεπτικὲς οὐσίες γιὰ τὸ δέρμα, καθὼς καὶ οὐσίες ποὺ τοῦ δίνουν τὸ ἀπαιτούμενο νερὸ ποὺ ἔχει χάσει. Περιέχει ἀκόμα καὶ βιταμίνες χρήσιμες στὸν ὀργανισμό. Ἡ κρέμα μὲ λεκιθίνη προλαμβάνει τὶς πρόωρες ρυτίδες καὶ τὴ χαλάρωσι τοῦ δέρματος, ποὺ παρατηροῦνται συχνὰ σὲ νέες γυναῖκες, τῶν ὁποίων τὸ δέρμα δὲν τρέφεται καλὰ ἢ ἀπὸ κακὴ κυκλοφορία ἢ ἀπὸ διάφορες ἀρρώστιες. Αὐτὲς οἱ γυναῖκες τῶν ὁποίων τὸ δέρμα παρουσιάζει ξηρότητα ἀπὸ νεαρὴ ἡλικία πρέπει νὰ περιποιοῦνται τὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμό τους μὲ κρέμα λεκιθίνης γιὰ νὰ προλάβουν τὶς ρυτίδες καὶ τὴ χαλάρωσι τοῦ δέρματος.

Ἐξ ἴσου θρεπτικὴ εἶναι καὶ ἡ κρέμα βιταμίνης Α. Ἡ κρέμα αὐτὴ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες θρεπτικὲς οὐσίες περιέχει καὶ βιταμίνη Α. Ἡ βιταμίνη Α καὶ ἡ προβιταμίνη Α ἡ καροτίνη εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὴ φυσιολογικὴ λειτουργία καὶ τὴν διατροφὴ καὶ ἀνάπλασι τοῦ δέρματος καὶ τῶν βλεννογόνων. Ἡ κρέμα βιταμίνης Α προλαμβάνει τὴν ξηρότητα, τὴν ἀφυδάτωσι καὶ τὴν χαλάρωσι τοῦ δέρματος καὶ τὸν σχηματισμὸ ρυτίδων καὶ τὸ καθιστᾶ ὁμαλό, ἁπαλὸ καὶ ἐλαστικό. Συνιστᾶται σὲ ὅλες ὅσες ἔχουν ξηρὸ καὶ ἀφυδατωμένο δέρμα. Πάντοτε ὅμως προτοῦ νὰ μεταχειρισθῆ κανεὶς κρέμες τροφῆς, πρέπει τὸ δέρμα τοῦ προσώπου καὶ τοῦ λαιμοῦ νὰ καθαρίζεται καλὰ ἀπὸ τὶς σκόνες καὶ τὰ νεκρὰ κύτταρα τῆς ἐπιδερμίδος μὲ ἕνα καλὸ γάλα καθαρισμοῦ Νο 1 ἢ 2.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ Ἰατρὸς—Δερματολόγος

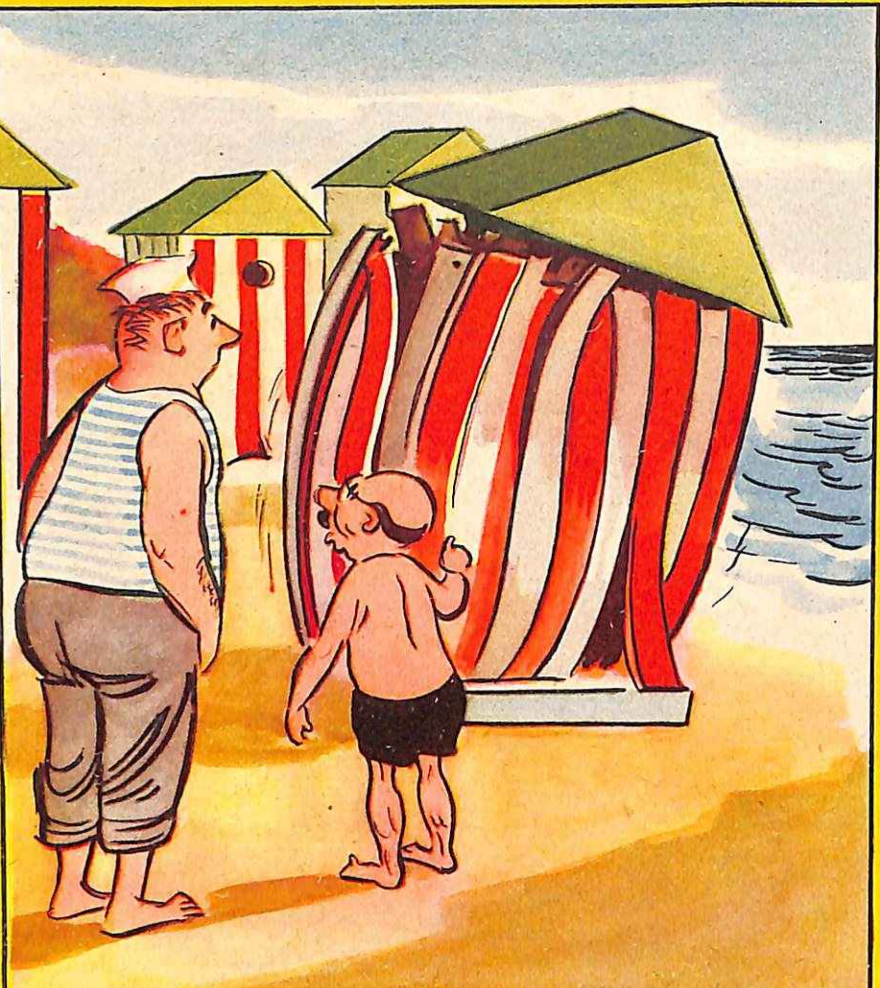

— Δυσκολεύτηκε νὰ μπῆ μέσα στὴν καμπίνα καὶ τώρα δυσκολεύεται νὰ μπῆ μέσα στὸ μαγιώ της!...

— Καὶ πῶς τὰ πᾶς μὲ τὴ γυναίκα σου;

— Εἴδατε, παιδιά, τί εὐχάριστα περνᾶμε ὅταν είμαστε μαζὶ καὶ οἱ τρεῖς;

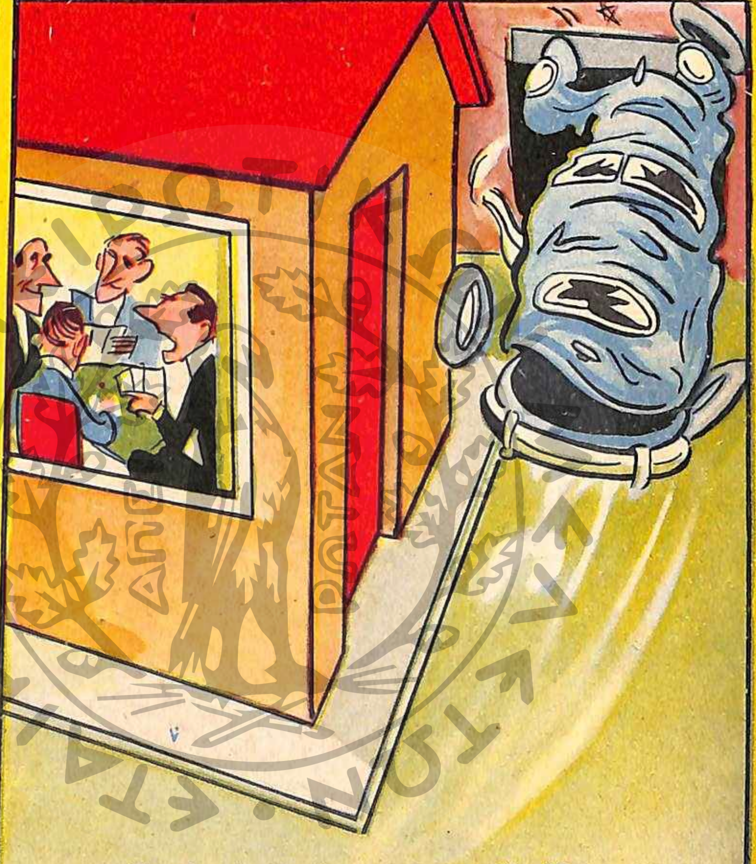

— Καιρὸς νὰ τελειώνουμε τὸ παιγνίδι. Μοῦ φαίνεται πὼς ἄκουσα νἄρχεται ἡ γυναίκα μου!...

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ